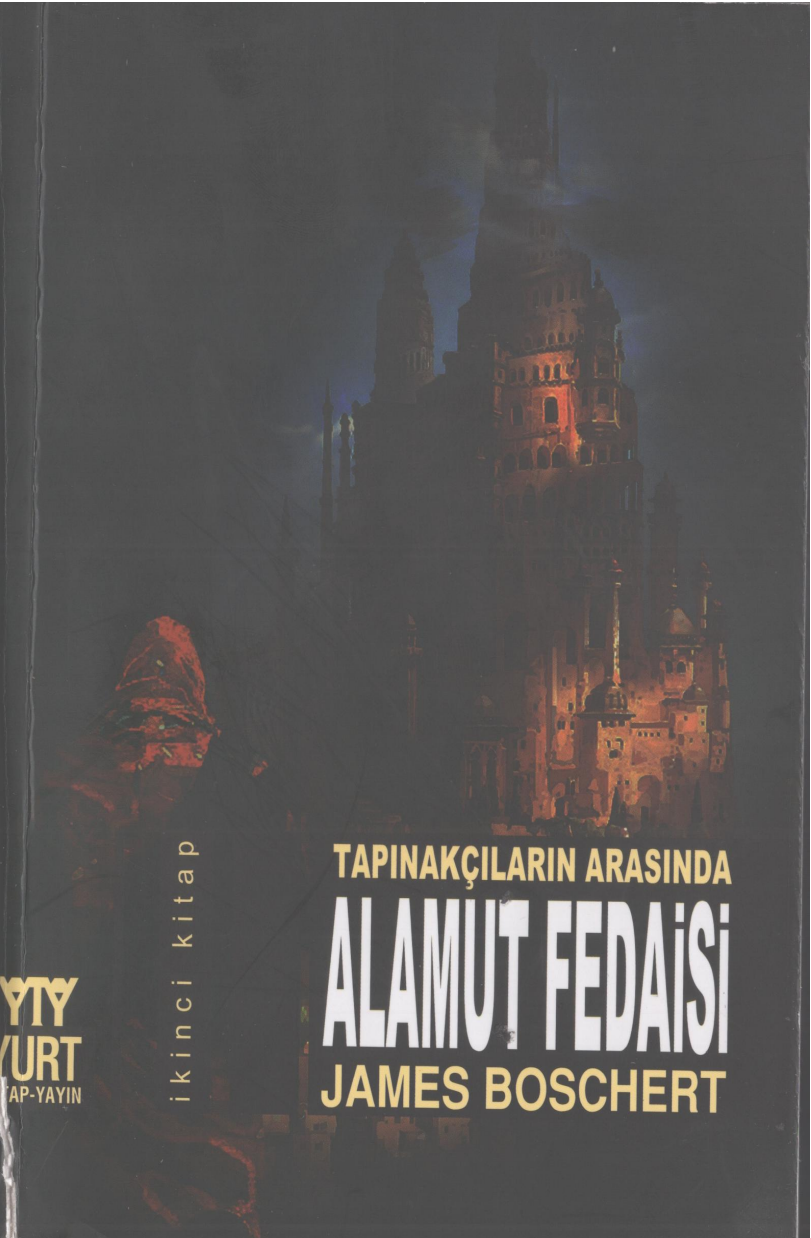

TAPINAKÇILARIN ARASINDA

ALAMUT FEDAİSİ

JAMES BOSCHERT

İkinci kitap

YTY
YURT
TAP-YAYIN

James Boschert

James Boscher ellili yılların başlarında o zaman koloni olan Malaya'da büyüdü. Direnişin en yoğun olduğu o dönemde şiddetle ilk elden tanıştı.

Sonradan İngiliz ordusuna katılarak Borneo ve Umman gibi uzak yerlerde görev yaptı. Humeyni yönetiminden önce İran'da beş yıl kaldı; o dönemde İran Ordusu ile polo oynadı ve kuzeydeki yüksek dağlarda bulunan fedailerin ücra kalelerine merak sardı.

Devrim sırasında İran'dan kaçarak mühendis olarak çalışmaya başladı. Şimdi ailesi ile birlikte Arizona'da küçük bir çiftlikte yaşamaktadır.

Tapınakçıların Arasında
ALAMUT FEDAİSİ
© James Boschert, 2011

Orijinal Adı
Knight Assassin

© Yurt Kitap-Yayın, 2012

Bu kitabın Telif Hakları Anatolialit
Telif Ajanı Aracılığıyla Alınmıştır

Yurt Kitap-Yayın 259
ISBN 978-605-5290-05-4
Aralık 2012, Ankara

Çeviri
Nur Yener

Kapak Tasarım
Ali İmren

(Kapak Genel Tasarım ve Kapak Resmi Serdar Toka)

Sözkesen Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 13268

Yurt Kitap-Yayın
Konur Sokak 26/3
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0.312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com
www.yurtkitap.com

TAPINAKÇILARIN ARASINDA

ALAMUT FEDAİSİ

JAMES BOSCHERT

İKİNCİ KİTAP

Çeviri: Nur Yener

YURT KİTAP-YAYIN

Bu kitap tanıdığım en cesur insan olan annem Pat'e adanmıştır...

Teşekkür

Bu kitabın yazılması esnasında iyi tavsiyelerde bulunan ve sonsuz bir sabırla bana tahammül gösteren eşim Danielle'ye minnettarım. Onun inancı ve desteği olmasa bu kitap yazılamazdı.

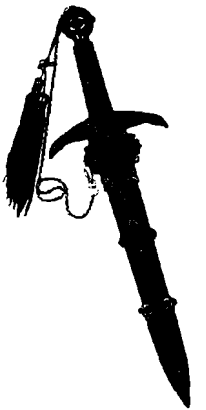
Ayrıntılara gösterdiği dikkat sayesinde bunu okunabilir bir kitap haline getiren editörüm Dorrie O'Brien'a ve görüşlerini bildirerek destek olan bütün arkadaşlarıma içtenlikle teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Korsanlar 7
Bölüm 2
Albi Yolu 22
Bölüm 3
Eve Dönüş 55
Bölüm 4
Av 75
Bölüm 5
Ziyafet 87
Bölüm 6
Manastır 103
Bölüm 7
Guillabert'in İni 131
Bölüm 8
Panayır 152
Bölüm 9
Hesaplaşma 175
Bölüm 10
Piskopos 191
Bölüm 11
Domuz Çobanı 218
Bölüm 12
Carsassonne 237
Bölüm 13
Tanışma 248
Bölüm 14
Turnuva 268

Bölüm 15
Görev 290
Bölüm 16
Prens'le Buluşma 316
Bölüm 17
Pusu 327
Bölüm 18
Bartholomew 341
Bölüm 19
Piskoposun Ziyafeti 348
Bölüm 20
Mahkeme 361
Bölüm 21
Çatışma 380
Bölüm 22
Kuşatma 388
Bölüm 23
Saldırı 394
Bölüm 24
Fedai 406
Bölüm 25
Zafer Sonrası 422
Bölüm 26
Büyücülük 437
Bölüm 27
Tapınak Şövalyesi 443

Ah, işte şimdi fark ediyorum
Korsanların uzaktaki yelkenlisini.
Ve hayatım için yas tutuyorum;
Feryat edip yakaran hacılar gibi.
Zira artık biliyoruz kaderimizi.
Graham

Bölüm 1

Korsanlar

Talon eski Venedik ticaret gemisinin kıç güvertesinde gözlerini denize dikmiş duruyordu. Kabarıp alçalan denizin üstünde asılı duran sis yüzünden görüş mesafesi hayli düşüktü.

Yanında duran amcası Philip ve geminin kaptanı ile birlikte gemi direğinin tepesinden yeni bir haber duymayı bekleyerek gözlerini iyice kısmış, dikkatle küpeşteden bakıyorlardı.

Arkalarında dümen yekesinin uzun kolunu tutmakta olan iki dümenci ne konuştuklarını duymak için kulaklarını dikmiş, omuzlarının üstünden üç adama bakıyordu.

Yolcular konuşmayı ve denizciler bağırıp çağırmayı kesmişti; kimileri üst güvertenin kıç tarafına gözlerini dikmiş, kimileri de büyük geminin iki yanından sarkmış, sisin içinden arkaya bakıyordu.

Üst güverteden gelen alçak mırıltılar, geminin kaburgasının çıkardığı gıcırtılar, tekneye çarpan denizin şapırtısı ve ara sıra aşağıdan gelen bir toynak sesi dışında gemide tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Az önce gözcü gemi direğinin tepesindeki yerinden sisin içinde bir şey gördüğünü bağırmıştı. Yelken bezinden kaba saba bir pantolon, kirli beyaz keten bir gömlek ve yağlı bir deri ceket giymiş tıknaz bir Venedikli olan kaptan telaşlanmış

görünerek ve kocaman bıyığını sinirli bir şekilde burarak gözcüye gözlerini dört açmasını bağırmış, sonra da Philip'le Talon'a kıçtaki küpeşteye gelmelerini işaret etmişti.

Kaptan sanki başkalarının duymasından korkuyormuş gibi omzunun üstünden arkasına bir göz atarak, alçak sesle Philip'e, "Bunlar korsan olabilir, sör," dedi. "Kutsal Topraklar'a gidip gelen hacıları taşıyan gemileri yağmalıyorlar." Endişeli görünüyordu. "Keşke Acre'den ayrılmayıp Tapınak Şövalyelerinin konvoyunu bekleseydim." Talon'a kızgın bir bakış attı. Tapınak Şövalyelerinin üstünde tuhaf giysiler olan bu genci Acre limanından hemen götürmesi için verdiği rüşvet yüzünden işte böyle tehlikeli bir durumla karşı karşıya kalmışlardı.

Kendi gemileri ile sancak tarafında en az yüz metre ötede sağa sola yalpalayarak onlara refakat eden diğer gemi, gece kesilerek hafif bir esintiye dönüşmüş olan rüzgârda zar zor hareket ediyordu. Havanın değişeceğini söyleyen kaptan adamlardan bağları ve istiflenen malları kontrol etmelerini istemişti.

Kabaran denizde inip kalkarak tembelce salınan geminin düzensiz hareketi Talon'u rahatsız ediyordu. Arkalarından iyi rüzgâr alırken geminin ine kalka ilerlemesi onu etkilememişti. Ama güvertede ayakta durmayı başarsa da geminin böyle yalpalaması başını döndürüyor ve rüzgârın tekrar çıkmasını diliyordu.

Talon başını karşılarındaki gemi hakkında aralarında alçak sesle konuşan kaptanla amcasından çevirerek içgüdüsel olarak gemidekilerin sayımını yaptı. Gemide eğer bir sorun çıkarsa pek de işe yaramayacak, Kutsal Topraklar'dan dönen pejmürde kılıklı, hasta görünüşlü bir düzine hacı vardı.

Bir çatışma çıkması durumunda dövüşebilecek gibi görünen kaba saba görünüşlü altı adam saydı. Talon onların memleketlerine dönen paralı askerler olduklarını tahmin etti; limandan ayrılırken yanlarında yayları olduğuna dikkat etmişti. Philip'in Galce olduğunu söylediği bir dil konuşuyorlardı.

Gemide Philip amcasından başka şövalye yoktu. Bir de Filistin'deki çatışmalardan payını almış, yüzü yaralı, sağlam bir

adam olan, Philip'in yardımcısı Max ile iç denizi çevreleyen yarım düzine ülkeden devşirilmiş denizci tayfası vardı.

Talon tekrar dönüp kabaran denize baktı. Sabah ilerledikçe ısınan hava sisi dağıtmaya başlamıştı. Yine sıcak bir gün olacaktı.

Tam Philip kaptana bir şey söylemek üzereydi ki iki yana sallanan gemi direğinin tepesindeki gözcünün tekrar seslendiğini duydular.

İkisi arasında geçen bir konuşmanın ardından kaptanın telaşlandığı açıkça görülüyordu. Kaptan Talon'un tek kelime anlamadığı Venedik lehçesiyle tayfasına bir şeyler söyledi. Sonra Philip'e dönerek güneydoğuyu işaret etti. Çirkin dişlerini gıcırdatıp yine Talon'a kızgın bir bakış atarak, kötü Frenkçesiyle, "Beş mil kadar uzakta korsan kalyonları varmış," dedi. Sanki kaçacak bir yer arıyormuş gibi telaşla etrafına bakınarak yumruğunu birkaç kez avucuna vurdu.

Talon'la amcası dönüp adamın işaret ettiği yöne baktılar. Talon çok uzakta bir şey seçebildi. Hemen gözden kaybolan küçücük bir beyaz gül. Eliyle göstererek, "Bunu mu söylüyor?" diye sordu.

Kaptan ona sert bir bakış attı. "Evet. O gördüğün gemilerden birinin yelkeni, Tanrı hepsini cehenneme yollasın. Eğer rüzgâr hızlanmazsa hepimiz öleceğiz." Philip'e döndü. "Bunlar Mısırlı korsanlar, sör. Bizimki gibi gemileri yakaladıkları zaman talan ederler; biz kolay bir avız. Ah, Tanrım, bizi bu it kopuklardan koru." Çok korkmuş görünüyordu.

Sancak tarafına koşarak diğer gemiye bağırdı. Talon ellerini kollarını sallayarak haykıran kaptanın onlara korsan gemilerinin yaklaştığını haber verdiğini anladı.

Yanlarındaki gemi aniden hareketlendi. Adamlar tek büyük yelkenlerini iyice gerip en hafif rüzgârı yakalayacak şekilde döndürmek üzere iplere koştular ama bütün çabalarına rağmen hızlarını artıramadılar. Onlar da, tıpkı Talon'la Philip'in yaptığı gibi güverteden geminin arkasına doğru bakıyorlardı.

Talon'un gemisi de aynı durumdaydı: korkmuş görünen

denizciler yelkeni tutan ipleri sıkıştırarak gemiyi biraz daha rüzgâr alacak şekilde döndürmeyi başardılar ama Talon'a göre bu pek bir fark yaratmamıştı.

Talon'un geminin hareketinden zaten bulanan midesi korsanlarla savaşacaklarını düşününce iyice ağzına geldi. Bunlar kolay yılacak adam değildi. Talon bir şey yapmak adına gidip yayıyla kılıcını almaya karar verdi. Kaygan tahta basamaklardan aşağı inerken, Kutsal Topraklar'da birini öldürdüğü için Acre'de bu gemiye zincirlere bağlanmış bir esir olarak bindirildiğini hatırladı. Şimdi de korsanların saldırısına uğrama ve hemen öldürülmezlerse esir alınma ihtimalleri vardı. Ama onlara kendisini savaşmadan esir alma zevkini vermeye niyeti yoktu.

Philip de aynı düşünceyle arkasından geliyordu.

Dik merdivenden alt güverteye inerek atların tutulduğu bölmelerden geçtiler. Philip Max'e silahlarını kuşanıp savaşmaya hazırlanmasını bağırırken, Talon yanından geçtiği atı Cabbar'ın burnunu okşadı ama durmadı. Kafası neler olacağını düşünmekle meşguldü. İki adam ambar geçidinin ortasında hızlı hızlı konuşan paralı askerlerin yanından geçtiler. Güneşten yanmış, tıknaz bir adam Talon'la Philip'e döndü.

"Korsanlar mı yaklaşıyor, Lordum?" diye sordu Philip'e, kırık dökük bir Frenkçeyle.

Philip durup adama baktı. "Kaptan'ın düşüncesine göre öyle. Savaşabilir misiniz?"

"Bizler askeriz, Lordum. Savaşmayı biliriz."

Talon zayıf ama adaleli adamlara baktı. "Siz okçu musunuz?" diye sordu.

"Evet, efendim." Adam daha iyi görmek istiyormuş gibi Talon'a döndü.

Talon, "Amca, eğer bu saldırıdan sağ çıkacaksak korsanları uzak tutmak için yay kullanmamız gerek," dedi. "Keşke saldırmasaydık dedirtecek kadar can yakabiliriz."

Philip güldü. "Haklı olabilirsin ama yanılmıyorsam bu tür adamları yıldırmak için birkaç oktan fazlası gerek." Diğerlerine Talon'u göstererek, "Bu genç adam savaşmayı bilir," dedi. "El birliği yapın."

Gallilerin hepsinin yaşı Talon'dan büyüktü ama başlarını eğerek kabul ettiler.

Talon kısaca, "Sizinle güvertede buluşuruz. Yaylarınızı getirin," dedikten sonra yanlarından ayrılarak kendi yayını almaya gitti. Güverteye döndüğü zaman gemilerinin diğer gemiden biraz ileride olduğunu gördü. Her nasılsa öne geçmişlerdi. Talon üst güvertenin kıç tarafına gitti ve küpeştede toplanarak ufukta daha belirginleşmiş olan iki küçük, beyaz üçgene bakan Gallilere katıldı.

Talon Gallileri ilgiyle izliyordu. Bu adamlar sıkı örülmüş, eski, kirli, yamalı çoraplarla, yine eski, kısa çizmeler giymişti – hepsinin üstü başı dökülüyordu. Bir zamanlar beyaz olan rengi kararmış, keten bezinden pis gömleklerinin üstüne yağlı deri yelekler geçirmişlerdi.

Hepsinin elinde uzun yaylar ve kuşaklarında hançerler vardı. Oklukları doluydu ve okları gibi yayları da gayet bakımlı görünüyordu. Hepsi koyu renk saçlı, kısa boylu, tıknaz adamlardı; güneş yanığı yüzleri yıpranmıştı ve içlerinden bir-ikisinin gözleri maviydi. Talon Filistin'de hayatta kalmayı başardıklarına göre epey sağlam adamlar olduklarını düşündü. Herhalde memleketlerine dönüyorlardı, artık orası her neresiyse.

Korsan gemilerini izlerken kimse konuşmadı. İki kalyonun -şimdi bu açıkça görülüyordu- bu hafif esintide yelkenli bir gemiden daha hızlı ilerlemelerini sağlayan kürek gücü kullandığı açıktı. Üç köşeli Latin yelkenleri en küçük esintiyi yakalayarak kürekçilerinin arayı kapatmasına yardım ediyordu. Peşlerinde Max'le birlikte kaptan ve Philip de onlara katıldı.

"Bu piçler öğleye kalmaz bizi yakalar, Tanrı yardımcımız olsun," dedi kaptan öfkeyle. "Bir taraftan yaklaşıp gemiye atlayacaklar ve sonra her şey bitecek. Onları durduramayız." Telaş içinde ellerini ovuşturuyordu, sakallı yüzü kederden buruşmuştu.

Talon böyle adamların neden korsanların bu denli tehlikeli hale getirdiği denizlere açıldığını merak etti. Sonra onların da çölü geçen kervanbaşlarıyla aynı durumda olduğunu düşündü.

Bu onların tek geçim yoluydu ve bir yolculuktan daha sağ çıkabilmek için sadece Tanrı'ya güveniyorlardı.

Talon silahlanmış olan Gallilere döndü ve uzun zaman önce babası için çalışan paralı askerlerin de onlarla aynı tür yaylar kullandığını hatırladı. Çok geniş atış menzilleri olan bu silahların doğru ellerde ne kadar ölümcül olabileceğini biliyordu. Talon adamların merakla kendi yayına baktığını fark etti. Onlarınki porsuk ağacından yapılmış, süssüz yaylarken, kendisininki ağaç ve kemikten yapılmış, girift bir yaydı.

Talon adamlara Frenkçe, "Onları uzak tutmalıyız," dedi. "Eğer gemiye çıkarlarsa onlardan kurtulamayız; sayımız çok az. Bu yüzden gemiye çıkma heveslerini kırmalıyız."

Adamların lideri anladığını göstermek için başını sallayarak diğer yük gemisini işaret etti. "Önce ona saldırabilirler."

Talon başını sallayarak onayladı. "Umarım, kendilerini savunabilirler, onları da kollayamayız."

Herkes mırıldanarak onayladı. Onu gayet iyi anlıyorlardı.

Üst güvertedeki adamlar meşum bir görünüşü olan, süzülerek yaklaşan gemilere diktiler gözlerini. Geminin teknesine çarpan denizin şapırtısıyla, ara sıra alt güverteden gelen bir toynak sesi veya homurtu dışında çıt çıkmıyordu. Diğer geminin kendi gemilerine kıyasla hız kaybettiği anlaşılıyordu. Bunun nedeni gemi iki yana sallanırken suda açıkça görülebilen kaya midyeleriyle kaplı eski teknesi olabilirdi. Şimdi birkaç yüz metre arkada ve çeyrek mil kadar sancak tarafındaydı. Gemide çok hareket vardı ama Talon silah namına bir şey göremiyordu. Gözüne hiç zırhlı adam veya okçu çarpmamıştı.

Talon yaklaşan korsan gemilerine baktı. Çok hızlı ilerliyor gibiydiler. Şimdi gemilerin her iki tarafında hızla inip kalkan kürekleri görebiliyordu. Sudan çıkan palalara vuran güneş kürekleri parlatıyordu. Kalyonların bütün yelkenleri açılmıştı ve tıpkı kendilerininki gibi hemen hiç rüzgâr almamalarına rağmen bu hafif esintiden daha iyi yararlanıyor gibiydiler. Şimdi en yakın gemiyle aralarında yarım mil kadar kalmıştı. Talon'a savunmasız bir avın üstüne giden yırtıcıları hatırlatıyorlardı.

Artık öğle vakti geçmişti. Talon kol altlarının terlediğini ve İran'dan yanında getirdiği ince zincir zırhın altında sırtından ter süzüldüğünü hissediyordu. Tapınak Şövalyelerinin kullandığı daha ağır bir zincir zırh yelek giymiş olan Philip'e baktı. Philip kırmızı haçlı gömleğiyle pek ciddi ve heybetli görünüyordu. Büyük üçgen kalkanını yan küpeşteye dayamıştı. Talon amcasıyla yanında duran Max'in güneşin altında terlediğini görebiliyordu. Orada öylece durup beklemek bunaltıcıydı.

Sinirleri bozulan kaptan geniş küpeşteyi yumrukluyordu. "Tanrı bu lanet leş kargalarını cehennemin dibine göndersin. Yanımızdaki gemi hapı yuttu, Tanrı onlara merhamet etsin, zira bu korsanların edeceği yok."

Alt güvertedeki bir tayfaya bağırarak su getirmesini söyledi. Kova içinde gelen suyu Philip'le diğer adamlara sundu. Hepsi birer kepçe su içti. Hava sıcaktı ve herkes ter içindeydi. Ayaklarının altındaki güverte bile yanıyordu. Talon'un burnuna keskin zift kokusu geliyordu.

Talon yalpalayan geminin orta kısmına baktı. Hırpani kılıklı hacılar birbirlerine sokulmuş, yaklaşan tehditkâr kalyonlara bakıyorlardı. Bazıları dizlerinin üstüne çökmüş dua ediyordu, bazıları da hiç ilgi göstermeden gözlerini uzaklara dikmişti. Kaderlerine boyun eğmiş gibi görünüyorlardı.

Talon onları izlerken ne kadar şanssız olduklarını düşündü. Bunca yol geldikten sonra, tam evlerine varmak üzereyken esir alınmak veya öldürülmek. Hacı olmak tehlikelerle doluydu, buna rağmen o kadar çok insan bu yolculuğu yapıyordu ki. Talon'un burnuna aşağıda, geminin ortasındaki ocak bölgesinden yükselen dumanın kokusu geldi. Bata çıka ilerleyen böyle fıçı gibi bir gemide yemekler çok kötüydü ve çoğunlukla az pişmiş oluyordu. Talon irkildi, kafasında yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Philip'e döndü. "Amca, gemide ateşimiz var, değil mi?"

Philip omzunu silkti. "Elbette var! Yoksa kaptanın yahni dediği o iğrenç bulaşık suyunu nasıl ısıtabiliriz?"

"O halde bir fikrim var." Talon düşüncesini açıkladığı zaman

amcası önce ona şüpheyle baktı, sonra heyecanla başını salladı ve nihayet elleriyle omuzlarını sıkıca tuttu.

"Talon, sende babanın kafası var. Bu işe yarayabilir, en azından duraklamalarını sağlayacaktır."

Philip kaptanı çağırdı ve üçü birden planı tartışmaya başladılar. Başta kaptan da şüpheliydi, her denizci gibi o da ateşten korkuyordu ama gemisini savunmak için yapabileceği başka hiçbir şey olmadığını anlayınca Talon'un fikrine ısınmaya başladı.

Denizcilerine bir fıçı ziftle su geçirmez dolgu macunu getirmelerini emretti. Sonra Talon Galli okçulara yavaşça planı açıklamaya koyuldu. Onlar da başta kuşkuluydular ama Talon eğer işe yararsa korsanların tatsız bir sürprizle karşılaşacağını söyleyerek onları da ikna etti. Adamlar hevesle işe koyuldu ve kovadaki yumuşak malzemeyi kepçeyle alarak ziftle dolgu macunundan toplar yapıp küçük öbekler halinde yığdılar.

Bir denizci mutfaktaki ateşten bir kova kor getirmesi için aşağıya gönderildi ve getirdiği kova Talon'a verildi. Talon korları demir kalkanının içine doldurdu, sonra diğerleri kalkanı tutarken üfleyerek küçük bir ateş yaktı. Herkes kuru ahşap güverteye kor düşmemesi için gözünü dört açmıştı.

Daha sonra Talon'la Galliler ziftle dolgu macunundan yaptıkları topları bir düzine okun ucuna geçirerek sicimle iyice bağladılar. Hazırlıkları tamamlamak bir saatten çok zaman aldı ama bitirdikleri zaman herkesin ruh hali değişmişti. Galliler kendi aralarında memnun bir şekilde gevezelik ederken, bir planın somutlaştığını gören denizcilerin de korkusu biraz geçmiş gibiydi. Büyük dümeni tutmakta olan dümenciler merakla arkalarında süre giden faaliyete bakıyorlardı.

Talon kirlenen ellerini sildikten sonra başını kaldırınca Philip'in ona dikkatle baktığını gördü.

"Bu planınla onlara cesaret verdin, oğlum," dedi amcası, gözleri memnuniyetle parlayarak.

Talon da gülümseyerek yanıt verdi. "İşe yarayacak mı, bilmiyorum amca, ama oturup beklemekten daha iyi."

Gemileri şimdi, korsan kalyonların hızla yaklaşmakta olduğu diğer gemiden neredeyse yarım mil kadar öndeydi. Arkalarındaki geminin kıç tarafında bir grup suratı asık adam hiç konuşmadan kalyonların şanssız gemilerinin iki yanına yaklaşmasını izliyordu. Sonra gemiye akın eden adamların uzaktan gelen haykırışlarını ve acınası bir şekilde kendilerini savunmaya çalışan tayfalarla yolcuların seslerini duydular. Çığlıkları ve haykırışları durgun suda açıkça duyuluyordu; denize fırlatılan veya yağmacıların vahşetinden kaçmaya çalışarak kendisi atlayan insanların suya düşerken çıkardığı şapırtı sesleri geliyordu. Çatışma dakikalar içinde sona erdi ve sonra üstlerinde farklı giysiler olan adamlar halatların etrafına üşüşerek yelkeni indirdiler.

Düşman diğer gemiyle işini bitirdiği zaman kendilerini neyin beklediğini gören Talon'un gemisindeki yolcularla tayfalardan bir inilti yükseldi.

Philip yüzünde gergin bir ifadeyle başını çevirdi. "Sıra bize geliyor. Talon, sen ve adamların güvertede kalın. Ben ana güvertedeki denizcileri biraz yüreklendirip gemiye çıkmaya çalışanları püskürtmeye çalışacağım. Gel, Max." Öne geçip merdivenden aşağı indi.

Talon başını sallayarak onayladı. Söylenecek bir şey yoktu; şimdi sıra onlardaydı ve hayatta kalmaları için çok şansa ihtiyaçları vardı. Geminin orta kısmında ilahi söylendiğini duyunca aşağı baktı ve hacıların bir araya toplanıp kollarını havaya kaldırarak şarkı söylediklerini gördü; üstlerindeki lime lime olmuş giysilerle rüzgârda sallanan korkuluklara benziyorlardı. Sıska yüzlerini gökyüzüne çevirmişler, Tanrı'ya onları koruması için yakarıyorlardı. Talon da bir dua mırıldanarak Tanrı'dan yardım etmesini diledi. Galliler de istavroz çıkartarak kendi dillerinde kendi Tanrılarına dua ediyordu.

Günün sonu yaklaşıyordu ve güneş batı ufkunda kocaman kırmızı bir küre halini almıştı. Talon aç olduğunu fark etti ama yemek için geç kalmıştı ve yediklerini içinde tutabileceğinden emin değildi. Ağzı kupkuruydu ve midesi buruluyordu.

Talon karanlıkta sessizce sıvışacak zamanları olup olmadığı-

nı merak etti. Ama sonra imkânsızı umut ettiğini fark ederek bu zayıflığı için kendisini azarladı.

Gallilerin liderine seslendi. "İsmin ne?"

"Gareth, lordum," dedi adam, ayağa kalkarak.

Adamın sesindeki gurur Talon'u çok etkiledi. Uzun boylu olmamasına rağmen güçlü görünüyordu. Sırıtınca dişlerinin arasındaki boşluklar ortaya çıktı. Tıraş olmamıştı ve üstünde yolculuğun pisliği vardı. Çok dostane görünüyordu.

"Pekâlâ, Gareth, benim ismim Talon. Bu insanları şaşırtmak istiyorum, onun için adamların yere uzanmalı ve biz işaret verince ayağa kalkıp atışa başlamalılar."

Gareth başıyla onayladı. "Ateşin iyi yandığından emin olmalıyız, lordum." Diz çökerek kalkanın ortasındaki kızıl ateşe üfledi. Alevler çıkmaya başlayınca oklardan birinin ucunu ateşe koyarak dikkatle cızırdamasını ve sonra da alev almasını seyretti. İyice alevlenmeden hemen üfleyip söndürdü. "Bence bu işe yarayacak, lordum."

Talon'a sırıttı, o da keyifsiz bir ifadeyle gülümseyerek karşılık verdi: kaderin yollarına çıkardığı her şeye hazır olan iki savaşçı.

Talon dikkatini denizde gerçekleşen trajediye çevirdi. Ani bir rüzgâr yanağını yaladı. Çıkan rüzgarı farkeden kaptan da hemen denizcilere bağırdı ve adamlar hızla halatlara koşup yelkeni gerdiler. Umutlanan Talon'a gemi hızlanmış gibi geldi ama sonra korktuğu şeyi gördü. Yaklaşık bir mil kadar uzaktan bile adamların ticaret gemisinin bordasından en yakın kalyona atladıklarını görebiliyordu. Hemen sonra açılan yelkenleri şişerek güçlü bir rüzgârla doldu. Kalyonun başı hızla onlara çevrildi; o kadar hızlı ilerliyordu ki Talon denizi yaran pruvanın iki yanındaki dalgaları bile görebiliyordu.

Talon, Philip'e seslendi. "Gemiyi terk ettiler, bize doğru geliyorlar, amca."

Philip ona el sallayarak, korsanların gemiye çıkma ihtimaline karşı bir tür mızraklılar bölüğü haline getirdiği denizcilerle hacılara bağırdı. Talon birbirine hiç uymayan insanlardan oluşan bu gruba bel bağlanacağını pek sanmıyordu.

Yaylarını sıkıca kavramış olan okçular geminin kenarlarında denizden görünmeyecek şekilde çömelmişlerdi. Gareth'le adamlardan biri zamanı gelince ateşe sokmak üzere okları sıraya dizmişlerdi. Gergin ama sakin ve hazır görünüyorlardı; gördükleri Talon'un hoşuna gitti. Çatışma çıktığında bu adamların işe yarayacağına kanaat getirmişti. Arkasını onlara dönerek derin bir nefes alıp yavaşça dışarı verdi. Ne kadar sinirli olduğunu görmelerini istemiyordu.

Küpeştede yanına gelen Gareth'le birlikte kabarıp alçalan denizi yararak hızla yaklaşan kalyonu seyrettiler. Gemi o kadar hızlı ilerliyordu ki baş kısmından sular püskürüyordu. Talon sadece bir kalyonun geldiğini fark edince rahatlayarak içini çekti. İkisinin birlikte geleceğini düşünmüştü ama diğer gemiyi kolayca fethettikleri için bu gemiyi de rahatlıkla ele geçireceklerine inanıyorlardı.

Talon, Gareth'e bakarak düşman gemisini işaret etti. Gareth de durumu fark etmiş ve adamlarına şansın onlardan yana olduğunu söylemişti. Şimdi soru şuydu: düşman gemiye hangi taraftan çıkmaya çalışacaktı?

Geminin yaklaşmasını beklerken kimse konuşmuyordu. Çok geçmeden Talon geminin ortasında toplanan adamları gördü ve gösterişli gemiyi suya batırıp çıkartarak hızla üstlerine süren küreklerin ritmik vuruşlarını duydu.

Aynı zamanda burnuna yüzünü buruşturmasına neden olan bir koku gelmişti.

Çömelen adamlarla Gareth de yüzünü buruşturmuştu. Gareth yere tükürdü. "*Dieu Bachan*," diye mırıldandı, "kölelere kürek çektiriyorlar."

Şimdi düşman gemisinin pruvası sadece birkaç yüz metre ötedeydi ve Talon adamların giysilerini seçebiliyordu; onlardan çok daha kalabalıktılar. Bol pamuklu pantolonları, silahları, sarıkları ve yuvarlak, sivri miğferleriyle çok tanıdık görünüyorlardı ama Talon bugün içinde sadece öfke hissediyordu – bu adamlar onu, amcasını ve gemideki herkesi öldürmeye veya esir almaya geliyorlardı.

Tek şansları onları şaşırtmaktı; Talon içinde bir çatışmadan evvel hep hissettiği heyecanı duyumsadı ve nabzı hızlandı. Hepsi izleyerek bekliyordu; güvertedeki gerginlik neredeyse elle tutulacak gibiydi. Talon yaklaşan geminin ön tarafında duran bir okçuyu gözüne kestirdi ve onun ilk hedefi olmasına karar verdi. Ateş toplarını Galliler atabilirdi. Aradaki mesafe kapanırken kalyondaki adamlar mızraklarını ve kılıçlarını sallayarak bağırmaya başladılar. Gemi iskele tarafına yanaşıyordu. Talon bütün adamlarına o tarafa gitmeleri için el salladı, Philip'e de adamlarını gizlice o tarafa götürmesini bağırdı.

Gareth adamlarına oklarını yakmalarını söyleyince birkaçı kalkanın etrafına toplanıp korlara üfleyerek ateşi canlandırdılar. Sonra zift toplarını yakarak demir kalkanın üstünde tuttular. Talon yanan zift kokusunun yaklaşan düşmanı alarma geçirmemesini umut etti ama onlar olağandışı da olsa bir kokudan kuşkulanmaktan ziyade önlerindeki kolay avı yakalamakla ilgileniyorlardı. Talon, Gareth'in yanına çömelerek, bağırıp çağıran adamlarla dolu kalyon yaklaşırken doğru anı kollamaya başladı.

Sonra vakit geldi; kalyon geminin iskele tarafındaki kıç güvertesinin altmış metre kadar uzağındaydı. Talon yayına bir ok takarak ayağa kalktı ve yayı çekerek kalyonun pruvasında duran adama nişan aldı. Ok tam isabet ederek adamın göğsüne saplandı. Adam bir çığlık atarak sırt üstü denize düştü. Galliler savaş çığlıkları atarak ayağa fırladılar ve yanan oklarını Gareth'in saptamış olduğu değişik hedeflere attılar.

Hepsi hedefini buldu; bazıları yelkene, bazıları da geminin ortasında yığılı duran halatlara isabet etti. Biri de iriyarı bir adama saplandı. Adam bağırarak sırt üstü düşerken diğerleri afallayarak bakakaldılar. Bunu, hepsi de dikkatle seçilmiş hedeflere nişan alan daha çok ateş oku izledi. Gareth heyecanla hedefleri göstererek adamlarına rehberlik ediyordu. Galliler ürpertici silahlarıyla atış yaparken heyecanla itişip kakışıyor, hatta gülüyorlardı.

Talon adamların gülmesine şaşırarak kafasını iki yana salladı ama sonra dikkatini şaşkınlıklarından sıyrılmaya başlayan gemi-

nin ortasındaki korsanlara odakladı. Hayal kırıklığına uğrayan adamlar şimdi öfkeyle haykırmaya başlamıştı. Silahlarını sallayarak tehditler savuruyor, onlardan korkunç intikam alacaklarını vaat ediyorlar fakat aynı zamanda avlarının üstlerine yağdırdığı ölümcül oklardan saklanacak yer arıyorlardı.

Aniden değişik bir çığlık duyuldu. Düşman tayfasının umutsuz çabasına rağmen gemide yangınlar başlamıştı. Yelkenden önce ince bir duman çıktı, sonra hızla yukarı ilerleyen uzun koyu bir gölge yelkenin ortasında parlak turuncu bir aleve dönüştü. Kalyondaki korsanlar aniden korkunç bir tehlike içinde olduklarını anladılar. Gemilerine ne olduğunu görünce panik içinde çığlıklar atmaya başladılar.

Aniden gemilerinin yelkeni alevlendi ve yanan küçük yelken parçaları güverteye düşmeye başladı. Geminin diğer bölümlerinde de yangınlar çıkmıştı.

Galliler korsanları vurmaya devam ederken bağıra çağıra çılgın gibi dans ediyorlardı. Kalyon yirmi metre kadar uzaklarındaydı; güvertedeki karmaşayı açıkça görüyorlardı. Galliler etrafta koşuşturarak alevlerin yakıcı sıcağından ve ölümcül oklardan kaçmaya çalışan adamları teker teker vuruyorlardı.

Kimse kürekçilere durmaları için emir vermediği için kürekler mükemmel bir ritimle inip kalkıyor, gemi ilerlemeye devam ediyordu. Ama şimdi kürekçiler güvertedeki kızılca kıyameti duyabiliyor ve alevlerin kokusunu alabiliyorlardı. Herkesin tüylerini diken diken eden korkunç bir inleme sesi duyuldu. Kürek çekme ritmi aksadı ve kalyon aniden iskeleye dönerek yavaşladı. Galliler bile dinlemek için zafer çığlıklarına ara vererek hayretle aşağıdaki sahneye baktılar. Yanan geminin kokusuna karışarak aşağıdaki kürek çekme güvertesinden gelen insan dışkısının berbat kokusu Talon'un öğürmesine neden oldu. Hemen sancak tarafına gitti ve kusmamak için tüm iradesini kullanarak temiz havayı içine çekti. Birkaç dakika sonra iskele tarafına geri dönerek kalyonda olanları izlemeye devam etti.

Üst güvertedekiler gittikçe şiddetlenen alevlerle mücadele eder ve kürekçiler zincirlerinden ve bu ölüm tuzağından

kurtulmaya çalışırken kürekler birbirinin içine geçmişti. Yanan gemiden havaya kıvılcımlar ve dumanlar yükseliyordu. Talon'la okçular geminin çalkantılı denizde yalpalayarak durmasını izlediler.

Ticaret gemisinin kaptanı hemen tehlikeyi fark ederek adamlarına kalyondan gemilerine kıvılcım düşmesi olasılığına karşı yelkene su dolu branda gerdeller atmalarını emretti. Ticaret gemisi bir kez daha kalyonun yanından geçerek onu geride bıraktı. Talon parlak alevlerin kalyonun direğinin tepesine kadar yükseldiğini görebiliyordu; geminin bütün kumanda teçhizatı yanıyordu. Katranlı ipler açgözlü alevler için mükemmel bir yakıttı. Kara ve gri bir duman sütunu gökyüzüne yükseliyor, küçük kürek deliklerinden dışarı püskürüyordu. Talon alt güvertedeki köleler için dua etti; onlar da zincirlerinden kurtulamadan gemiyle birlikte ölmeye mahkûm olan, muhtemelen kendisi gibi insanlardı.

İzlemek için aceleyle yukarı çıkan Philip, Max ve kaptan da kıç güvertesindeki adamlara katıldılar. Yangının bu ölümcül silahı yakıp yıkmasını izleyerek ıstırap dolu çığlıklarla dehşet içindeki haykırışları dinlerken kimse konuşmadı. Korsanlar Talon'un gemisine doğru el sallayıp bir şeyler bağırarak denize atlamaya başladı. Sadece Talon onların Allah'a seslenerek yardım etmesi için yakardığını anladı ve arkasını döndü. Bunlar onun kardeşleri değildi; onun gemisine yaşatacakları ve daha pek çok gemiyi mahkûm ettikleri kaderi yaşıyorlardı. Yine de alıştığı üzere ölenlerin ruhu için küçük bir dua mırıldandı.

O sırada kaptan, Talon'u tebrik etmek istedi ve Philip heyecanla bağırarak Talon'un sırtına öyle kuvvetli vurdu ki neredeyse genci yere düşürüyordu. Max da başını sallayarak gülümsüyordu. Artık tehlikeden kurtuldukları için hepsi heyecanla bağırmaya başlamıştı. Geminin ortasındaki tayfalar sevinçle haykırıyor, sıska hacılar bir kez daha Tanrı'ya şükranlarını sunuyorlardı. Galliler Talon'a gözleri parlayarak gülümserken Gareth bir şey söyledi.

Talon ona baktı.

"Sen bir lidersin, lordum. İyi bir mücadele oldu."

Talon omzunu silkti. "İşin büyük kısmını senin adamların yaptı, Gareth. Sizin yanınızda savaştığım için gurur duyuyorum."

Gareth gözleri parlayarak dönüp adamlarına söylediklerini çevirdi. Adamlar gülümseyip ellerini çırparak hep birlikte bir ilahi söylemeye başladılar. Hepsi Talon'un yanına gelip elini sert avuçlarının içine alarak anlayamadığı dilde bir şeyler mırıldandı.

Talon, Gareth'e bakınca, "Hepimiz senin sadece bir yeniyetme olduğunu düşünmüştük ama şimdi lider bir erkek olduğunu biliyoruz," dedi.

Talon vakur bir tavırla başını salladı, sonra bakışlarını çökmekte olan karanlıkta alev alev yanan gemi enkazına çevirdi. Öteki kalyonun peşlerinden gelmeyecek kadar meşgul olmasını umdu.

Onca güzel kuşun içinden en çok sevdiğim
Tarla kuşu ile bülbüldür:
Zira ilk onlar uyanır
Baharı şarkılarla selamlamak için.
Pierre Vidal

Bölüm 2

Aibi Yolu

Talon kaptanın yoğun nehir trafiğinde gemisini sadece uzun küreklerle ve biçimsiz bir yelkenle ustalıkla idare etmesinden etkilenmişti. Nihayet kurnaz denizci gemisini dikkatle Ayga Mortes limanının havuzuna yanaştırdı. Geniş, durgun nehir ağzından, surlarla çevrili büyük şehre ulaşmak için yelkenle ve kürek çekerek bir buçuk gün yol almak gerekmişti.

Max geminin kenarında duran Talon'a önlerinde uzanan düz batak araziyi gösteriyordu. Yazın başlarıydı, onun için güneş sırtlarını ısıtmasına rağmen hâlâ karadan soğuk bir rüzgâr esiyordu. Talon'un ince pamuklu giysileri bu serin havada onu ısıtmaya yetmiyordu.

"Bu liman tuzlu bataklıklarıyla olduğu kadar, Frenk Krallığı'nın en büyük limanı olmasıyla da ünlüdür. Buraya önceleri *Ayga Mortes* ya da 'Ölü Sular' deniyordu ve bütün bu bölge 'Petite Camargue' veya 'Küçük Camargue' olarak bilinir. Camargue eyaleti batıda kalıyor."

Liman yöneticisinden limana girme izni alınması gerektiği için kıyıdan uzakta demir atmak zorunda kalmışlardı. Philip karaya mümkün olduğunca çabuk çıkmak istediği için geminin sandalıyla kıyıya götürülmeleri gerekti. Ayga Mortes denizden biraz uzak olsa da gelişen bir ticaret merkezi ve kalabalık bir limandı. Talon büyük şehrin etrafındaki arazinin çok düz oldu-

ğunu fark etti. Yüksek olan her şey insan elinden çıkmaydı. Şehir bataklıklarla çevrili gibi görünüyordu.

Talon limandan ziyade şehrin etrafını çeviren tahkimatların boyutu ve kapsamı karşısında hayrete düştü. Bunlar aşılması zor ve savunulması kolay yapılardı. Talon Frenklerin inşa etmekteki ustalıklarını takdir etmeye başlamıştı.

Talon, Gareth'e memleketine hangi yoldan gideceğini sormuştu. Gareth Carcassone üstünden Akitanya'ya gidip, bölgenin batısındaki Nantes'e doğru çıkmayı planladıklarını, bunun daha güvenli bir rota olduğunu söylemişti. En azından yolun geri kalanında İngiliz kralın toprakları içinde olacaklardı. Gerçi bu da tam olarak güvende olacaklarını garanti etmiyordu, zira Gallilerle İngilizler sürekli anlaşmazlığa düşerlerdi ve şimdi aralarının nasıl olduğundan pek emin değildi. Talon'a aralarındaki politikanın çok hızlı değiştiğini ve o uzaktayken daha kötüye gitmiş olabileceğini söyledi; iki yıldan uzun bir zamandır oralardan uzaktaydı.

Talon, Gareth'le adamlarını tanıyacak yeterince zaman bulmuş ve onlardan hoşlanmaya başlamıştı. Aralarındaki dil sorununa rağmen yarı bozuk Frenkçeyle idare ediyorlardı. Galliler de Talon'un nereden geldiğini ve neden böyle ilginç bir yay taşıdığını merak ediyorlardı. Bu Sarazenlerin yayına benziyordu. Talon İran'da fedailerin arasında geçen hayatından bahsetmeye pek istekli değildi ve bu konuda çok ihtiyatlı konuşuyordu.

İran'da geçirdiği yılların hâlâ canlı olan anılarını şimdilik bir kenara bırakmak istiyordu. Bunlar yabancılarla paylaşamayacağı kadar güçlü anılardı.

Talon küçük bir çocukken bir katil ya da İranlıların deyişiyle *Fedai* olmak için yoğun bir eğitim almıştı. Frenkler onlara Haşhaşi diyordu. Talon sert eğitmenlerin bıçak, sopa, mızrak, kılıç kullanma ve dikkat çekmeden hareket etme konusunda verdiği meşakkatli dersleri gayet iyi hatırlıyordu. Bütün bunlar zihninden geçti. Sonra zalim amcasının elinden kaçarken âşık olduğu Ravan'dan ayrılışını hatırladı. Birlikte onca şey yaşadıkları fedai kardeşi Rıza da aklına gelince içindeki yitirme duy-

gusu iyice derinleşti. Gemideki herkes onun gemiye Tapınak Şövalyeleri tarafından zincirlenmiş olarak bindirildiğini ve zincirlerinin gemi kıyıdan iyice uzaklaştıktan sonra çıkarıldığını görmüştü. Amcası ve Max dışında pek az kişi bunun nedenini biliyordu.

Talon devriye gezerken onu durdurup yalvarmalarına rağmen arkadaşlarının yanına dönmesini engelleyerek esir almış ve onunla sabrının sınırlarını zorlayacak kerte alay etmiş olan bir Tapınak Şövalyesiyle dövüşmüştü.

Talon adamı bıçak ve sopayla yaptıkları bir dövüşte öldürmüş ve kale halkı onu hemen oracıkta linç etmek istemişti. Ancak anlayışlı bir adam olan Sör Guy de Veres tam zamanında müdahale ederek onu koruması altına alıp amcası Philip'le birlikte Fransa'ya geri gönderince Talon kalabalığın öfkesinden kurtulmuştu. Sör Guy, Philip'e Talon'un anne babasıyla görüşmesini ve Filistin'de durum sakinleşene kadar orada kalmasını sağlamasını tembih etmişti.

Amcası Philip denize açıldıktan sonra zincirleri çıkardığı zaman Talon'a Sör Guy'ın onda büyük potansiyel gördüğünü ve bir gün Filistin'e geri dönmesini umduğunu söylemişti. Talon hiçbir şey söylememişti ama bu bir gün geri dönme kararını pekiştirmişti. Şimdi ise bu yaşadıklarını hiç kimseyle, hatta bu yeni arkadaşlarıyla bile paylaşmaya istekli değildi.

Gareth'le tayfası Kutsal Topraklar'da geçirdikleri zaman konusunda onun kadar ketum değildiler.

"Haçlı seferine katılarak ganimet elde etme umuduyla Normandiyalı Marcher isminde bir baronun peşine düştük, Şeytan onu lanetlesin," dedi Gareth, Talon'a. "Bunun yerine zor bir yaşam, hastalıklar ve daha beter bir yığın şeyle karşılaştık. Galli olduğumuz için İngilizler bize çok kötü davrandı. Birkaçımız –başlangıçta on beş kişiydik- bir kuşatma esnasında kanlı dizanteriden, bazılarımız da yaralarının iltihaplanmasından öldü."

"İngilizler size neden o kadar kötü davranıyor?" diye sordu Talon.

"Çünkü biz Galliyiz! Bizim topraklarımızı almak isteseler de ülkemizi İngiltere kralları yönetmiyor. İngilizlerin Kral Henry'si bunu defalarca denedi."

"O halde kendi kralınız var."

"Prenslerimiz İngiltere Kralına sadakat yemini ediyor ama biz özgür bir halkız," dedi Gareth gururla.

Gareth baronun ordusundan kurtulup ülkelerine dönebildikleri için kendini ve arkadaşlarını şanslı sayıyordu. Talon onların firar edip etmediklerini merak etti. O koşullar altında etmiş olabilirlerdi. Cesaretlerinin olmadığını sanmıyordu; nasıl savaştıklarını kendi gözleriyle görmüştü.

Bir ara konuşmalarına kulak misafiri olan Philip birlikte yolculuk yapmalarını önermişti. Nasıl olsa kendileri de Tapınak Şövalyelerinin Mas Dieu Kalesi'ne uğradıktan sonra Carcassonne yönüne gidecekti.

Talon, Max'a karşı içinde bir dostluk duymaya başlamıştı. Amcasının yardımcısı Kutsal Topraklar'da pek çok savaş görmüş, yüzünde yara izi olan, kaşarlanmış bir adamdı ve şimdi de Fransa'ya yaptıkları bu ziyarette Philip'e yoldaşlık yapıyordu. O da Talon'dan hoşlanıyor gibiydi.

"Mas Dieu Montpellier'in diğer yanındaki rotamız üstündeki yerlerden biri, genç efendi. İlk başta Tapınak Şövalyelerine erzak ve yiyecek sağlayan birkaç çiftlikten ibaretti ama zaman içinde çok gelişti. Bunlar hem eğitim yerleri hem de *Outré Mere*'ye yapılacak erzak sevkiyatları için ambar görevi görüyorlar."

"Bu epey pahalıya geliyordur, Max," dedi Talon.

İran'da sayılar konusunda da eğitilmişti ve zırhlarla savaş teçhizatlarının pahalıya mal olduğunu biliyordu.

"Haklısın. Para genellikle Tapınak Şövalyelerini destekleyen yüksek seviyedeki baronların veya lordların yaptığı bağışlardan sağlanmakla birlikte Kilise de yardım ediyor. Mas Dieu da bu yerlerden biridir."

Onları dinleyen Philip söze karıştı. "Roussillon şehrinin yakınında bir tane daha var. Bunlar hem Tapınak Şövalyeleri hem de

yolcular için korunaklı barınaklardır ve çoğu daha fakir yolcular için adeta yol kenarındaki duraklar haline gelmiştir."

"Bunlar kale gibi yerler mi?" diye sordu Talon. Aklına Tapınak Şövalyeleriyle dolu Montfort Kalesi gelmişti.

"Hayır," dedi Max. "Tarikatın bu ülkede kalelere ihtiyacı yok ama yine de iyi korunurlar ve hepsinin kilisesi veya şapeli vardır. Tarikatın bütün yapılarında bunlar vardır, çünkü Tapınak Şövalyeleri Tarikatı çok dindardır. Bunlar çoğunlukla Bakire Meryem'e adanmıştır," dedi Max. "Ama bu merkezlerin kapsamı bundan çok daha geniştir; buralarda dinlenebilir, başka yerlerdeki olaylara dair haberler alabiliriz," diye ekledi.

"Oraya vardığımızda bölgede olan bitenleri öğrenmeyi ve vardığımızı Acre'ye bildiren bir mektup gönderebilmeyi umuyorum," dedi Philip.

Gareth'le adamları konuyu biraz görüştükten sonra onlarla birlikte gitmeyi kabul etmişlerdi. Sayı her zaman bir fark yaratırdı ve ayrıca Philip'in bir Tapınak Şövalyesi olması başlı başına bir güvenceydi; bu, onsuz giderlerse maruz kalacakları tacizleri önlerdi.

Daha sonra kaptan kalabalık rıhtımda gemiyi yanaştıracak bir yer bulup atları aşağı indirirken, Talon, amcası ve Max kendilerine giyecek bir şeylerle erzak almaya şehre gittiler.

Philip, Max ve Talon gemiden ayrılırken kaptan hem kendisinin, hem de tayfasıyla yolcularının hayatını onlara borçlu olduğunu söyleyerek onlara sarılmıştı. Kalan ücretlerini almayı elini sallayarak reddederek borçlarının kapandığını ve hâlâ hayatta olduğu için kazancından memnuniyetle vazgeçeceğini söylemişti.

Kıyıya çıktıkları zaman Talon'un içi heyecanla doldu; hareketli liman şehrinin koşturmacası ve gürültüsü bütün duyularına hücum etti. Birçok kulesi olan surların aşağısındaki kordon boyu arı kovanı gibi faaliyet içindeydi; denizcilerin ve karadaki insanların bağırışlarına, demir atan gemilerden atılan çerçöpün peşinde liman havuzunun etrafındaki alçak kemerlerde uçuşan martıların çığlıkları karışıyordu. Liman ağzında Tapınak

Şövalyeleri Tarikatı'nın haç işaretini taşıyan ve yelkenleri sarılmış halde demirlenmiş birkaç büyük gemi vardı.

Talon dirseğiyle Max'ı dürttü. "Burada ne çok gemi var, Max; bizimkine kıyasla çok büyükler. Nereye gidiyorlar?"

Epey bilgili görünen Max gemileri işaret etti. "Burası Orta Deniz'e ve Kutsal Topraklar'a giden Tapınak Şövalyelerinin esas çıkış noktasıdır. Birkaç yıl önce Kudüs Krallığı'na giderken bu yolu kullanmıştım," dedi, eliyle işaret ederek. "Bunlar Tapınak Şövalyeleri filosunun bir parçası ve yakında Kutsal Topraklar'a gitmek üzere yola çıkacaklar."

Talon, Philip gibi giyinmiş, sarındıkları pelerinler sert rüzgârda şişip kabaran ve sandallarla bu büyük gemilerin yanlarında gidip gelirken suyun üstünden onlara bağıran pek çok adam gördü. Philip üniformasını giydiği için onun kendilerinden biri olduğunu anlamış olabilirlerdi ama onları duyamayacakları kadar uzaktaydılar. Philip el salladı fakat onlar kürek çekmeye devam ettiler.

Sandaldan kuru toprağa adım attıkları zaman Talon bacaklarının karaya alışması gerektiğini anladı. Rıhtımın sert kalaslarının üstünde dururken yer sallanıyor gibi geliyordu.

Üçü beraber omuzları yüksekliğinde sarılmış halatların, varillerin, fıçıların ve yüklenmeyi bekleyen başka malların arasından geçerek yola koyuldular. Yanlarından gıcırdayarak öküzlerin çektiği büyük yük arabaları geçiyordu. Bunlar pek çok erzakın yanı sıra, buğday, demir, zırh, silah ve deri balyalarla doluydu.

"Bu Tapınak Şövalyelerinin önemli erzakları nakletme yolu," diye açıkladı Max. "Biraz önce gördüğümüz gemileri yüklemeyi tamamlamak için şehre gidiyorlar."

"Hiç bu kadar büyük gemiler görmemiştim," diye bağırdı Talon.

"Bu gemiler yağmacılar için çok çekici olmasına rağmen nadiren saldırıya uğrarlar, çünkü küçük filolar halinde giderler ve kendilerini bizim karşılaştığımız gibi korsanlara karşı çok iyi savunabilirler," dedi Max.

"Bir gün buradaki bir gemiyle Filistin'e döneceğim."

Max ona baktı. "Buna şüphem yok, genç efendi ama önce annenle babanı görmeli ve onlara yaşadığını göstermelisin. Ondan sonra sana hangi yolu göstereceği Tanrı'ya kalmış."

İki büyük kulenin arasında yedi metre genişliğinde bir geçit olan Porte de Moulin ismindeki büyük kapıya geldiler. Talon şehrin sağlam surlarından etkilenmişti. Geçidin içindeki tünelden geçerek tatlı, peynir ve başka yiyecekler satan satıcılarla dolu kalabalık, dar sokaklara çıktılar. Satıcılar çok saldırgandı; gelip geçenlerin kol yenlerini çekiştiriyor, burunlarına doğru pişmiş yılan balığı veya çörekler uzatıyorlardı. Talon, Philip ilerlerken insanların ona saygıyla yol verdiğine dikkat etti. Bunun nedeninin giydiği üniforma olduğunu düşündü.

Buradaki her şey Talon için yeniydi. Kutsal Topraklar'da geçirdiği son günler onu bu kalabalık sokaklara, bağırıp küfreden liman işçilerine, yeri göğü çınlatan satıcılara hazırlamamıştı. Çoğu yalınayak olan, sırtlarında ağır yükler taşıyan ve 'açılın' diye bağırarak hızla doklara giden kapılara yönelen adamlar onu itip kakarak yanından geçiyorlardı. İnsanlardan gelen ekşi koku, bir kir tabakasıyla kaplanmış giysileri, suyollarının ve sokaklardaki diğer pisliklerin berbat kokusu Talon'un içinde öğürme isteği uyandırıyordu; bumunu kapattı. Besbelli temizlik bu insanları hiç ilgilendirmiyordu ve sokakların pislikten, köşelerde kocaman yığınlar oluşturmuş çerçöpten temizlendiğine dair hiçbir işaret yoktu. Burası İran'daki şehirlere hiç benzemiyordu.

Philip'in onları iyi bir terziye götürürse bir sikke vermeyi vaat ettiği bir yumurcağın peşine düşmüşlerdi. Üstü başı dökülen, pislik içindeki çocuk onları diğerleri kadar kalabalık olmayan dar bir sokaktaki biraz daha iyi görünümlü bir eve götürerek sokakta asılı bir tabelayı gösterdi. Tabelada elinde iğne ve iplikle bir kumaşın üstüne eğilmiş bir adam resmi vardı. Çocuk Philip'in ona fırlattığı bakır parayı kaptığı gibi kayıplara karıştı.

Philip, Talon'a, "Görünüşünü biraz değiştirmeliyiz, genç adam," dedi. "Hâlâ bir Sarazen'e benziyorsun ve savaştan yeni dönmüş bir budala seninle uğraşabilir. Daha gelir gelmez biri-

ni öldürmeni istemem." Gülerek başını salladı. Artık Talon'un dövüşme yeteneğine saygı duymaya başlamıştı.

Talon amcasına gülümsedi. "Sen nasıl istersen amca ama eski giysilerimi de saklamak istiyorum."

Böylece Talon, paketlenen eski giysilerini taşıyan Max ve Philip'le birlikte, son modaya uygun giyinmiş olarak dükkândan çıktı. Çizmeleri hâlâ ayağındaydı ama bacaklarını sıkıca saran ve kendini çıplak hissetmesine neden olan yeşil yün çoraplar giymişti. Ayrıca keten bir iç gömleği ile kenarları düzgün dikilmiş, yeşil renkte bol, yün bir tunik vardı üstünde. Kesimi gayet güzel ve kenarlarında süslemeler olan deri, dar bir yelekle, yine yeşil yün bir pelerin kıyafetini tamamlıyordu.

Philip pelerin almakta ısrar etmişti. Talon'a bu ülkede yazın en sıcak olduğu zaman dışında, gecelerin hem nemli hem soğuk olduğunu söyledi. Talon ısındığını hissediyordu; ince pamuklu giysileri nehirden Ayga Mortes'e gelirken denizin esintisine karşı pek koruma sağlayamamıştı. Ne var ki yün kaşındırıyordu ve Talon bir banyo yapmaya can atıyordu. Philip yıkanacak bir yer bulmaya pek hevesli görünmediği için Talon daha sonra yıkanabilmeyi umarak dişini sıktı.

Max'in onlar için aldığı deri sırt çantalarında biraz erzak doldurarak rıhtıma geri dönünce gemilerinin tahta bir iskeleye yanaşmış olduğunu gördüler. Atlar Gareth'le adamlarının dikkatli gözetimi altında karaya indiriliyordu. Galliler Talon'un giysilerine gıptayla baktılar; onunkine kıyasla kendi giysileri yırtık pırtık ve pislik içindeydi.

Talon, Cabbar'a doğru yürüyünce at hafifçe kişnedi. Genç adam önceki hayatıyla son bağlantısı olan atının burnunu okşadı. Cabbar'la yolculuğuna uzun zaman önce kuzey İran'da, Fedailerin Alburz Dağları'nın içlerindeki Samiran Kalesi'nde başlamıştı. Fakat amcası yola çıkmak istediği için geçmişi düşünecek zamanı olmadı. Atlarına atladılar ve arkalarından tayfalar dostça seslenerek veda ederken, peşlerinde Galli okçularla birlikte şehirden çıkmanın bir yolunu arayarak sokaktaki kalabalığa karıştılar.

Mas-Dieu'ya giderken Talon, Philip'le birlikte küçük konvoyun başına geçti. Max de yanlarında gidiyordu. Hizmet ettiği Tapınak Şövalyesi'nin üstündeki beyaz giysilerin tersine koyu kahverengi bir kıyafet giymişti.

Camargue'nin kumlu ve çamur düzlüklerini geride bırakmak için iki gün at sürmek gerekti. Étang de Vacarés'in kıyı şeridini izleyerek Burgonya ve Provence bölgelerini ayıran bir sınır işlevi gören Rhone Nehri'nin doğusuna doğru ilerlediler.

Yiyecek ihtiyaçlarını geçtikleri fakir köylerden karşılayarak geceleri yerdeki korunaklı çukurların içinde uyudular. Geceleri soğuktu ama kıyı şeridinin tuzlu havasıyla sadece birkaç fakir balıkçı köyünün yer aldığı neredeyse bomboş olan bu bölge Talon'un hoşuna gitmişti. Zaman kazanmak için fırsat buldukça kıyıdan ilerlemeye devam ettiler, yoksa daha kuzeye gitmeleri gerekecekti. Bununla beraber, sık sık kuzeye giden bir yol bulmaları gerekti; kıyı tehlikeliydi, ne insanlar ne de atlar için güvenli olmayan çamur düzlükler ve kıyıdan içeri sokulan küçük koylarla doluydu.

Rhone Nehri'nin bir kolunu başka yolcularla birlikte bir sala binerek geçtiler ve sonra Max'e göre küçük ama ilginç bir şehir olan Montpellier'e doğru yola koyuldular.

Üçüncü gün uzakta şehrin surlarını gördüler.

Max eliyle işaret ederek, "Şu iki kuleyi görüyor musun, Talon?" dedi. "Bunlar şehrin iki ana kulesi Tour des Pins ile Tour de la Babotte. Bu gece şehirde kalmalıyız, Efendi Philip," dedi, Talon'un amcasına dönerek. "Genç Talon için burada görülecek çok şey var."

Surların içindeki bir handa hoş bir akşam geçirdiler. Talon bir banyo yapmayı ummuştu ama bu konuda ona kimse yardım edemedi, hatta dehşete düşen amcası ona eğer yıkanmaya kalkarsa soğuk alabileceğini söyledi. Max anlayışlı bir tavırla gülümsedi ama tek önerisi atların su yalağı oldu.

Burası, Ayna Mortes dışında, Talon'un batı krallığında gördüğü ilk gerçek şehirdi, şehrin yerleşimi ve savunması ilgisini çekmişti. Şehre bir tüccar kafilesiyle aynı zamanda vardılar.

Talon bunların doğudaki kervanlardaki tüccarlar gibi olup olmadıklarını merak ederek Max'e sordu.

"Bu insanlar da onlar gibidir, Talon. Bir şehirden diğerine giderler ve bazı şehirlerde birbirleriyle ve bölgedeki lordlarla ticaret yaptıkları büyük panayırlar kurarlar."

"Ne ticareti yapıyorlar?"

"İpek böcekleri getirdikleri güneydeki İslam ülkelerinden ipek, kuzey Afrika'dan pamuk, Danimarkalıların yaşadığı kuzey ülkelerinden kürk, İngiltere'den ham yün ve Flamanya'dan kumaş getirip satıyorlar."

Philip handa kalıp dinlenmeye karar verince Talon'la Max şehrin merkezindeki meydanda dolaşarak birbirlerini tanıdıkları ve aralarında yakın bir ilişki olduğu anlaşılan tüccarları seyrettiler. Adamlar bir gözlerini mallarının üstünde tutarak konuşmaya dalmışlardı. Her yanda sırtları yüklü eşekler ve atlar vardı ve oraya buraya açılmayı bekleyen balyalanmış mallar saçılmıştı.

Talon'un pek işlek bir şehir olan Acre'de bile görmediği çeşit çeşit insanlar vardı burada. Değişik giysileriyle kalabalığın arasında göze çarpan Yahudiler gördü ve memleketlerinden bu kadar uzakta ne işleri olduğunu merak etti; onların diğerlerinden farklı kuralları var gibi görünüyordu.

Max'e bir masaya oturup biraz şarap içmelerini teklif etti; böylece Max'in Pirene Dağları'nın diğer tarafından geldiklerini sandığı birkaç adamla bir masayı paylaşarak, bir hengâme içinde akşam için hazırlanan tüccar kafilesini izlemeye koyuldular.

Yahudi olan adamlardan biri bir süre onları izledikten sonra Talon'a nereden geldiğini sordu.

"Kudüs Krallığı'ndan geldim."

Adam ona sertçe bakarak başka bir dilde konuştu.

Talon Yidiş dilini tanıdı ama bu dilde konuşamadığı için Arapça yanıt verdi. "Bu dili pek iyi bilmiyorum, efendim. Ama Arapça konuşabilirim."

Uzun, dökümlü bir cübbe giymiş ve kısa, kıvırcık saçlarının üstüne bir takke geçirmiş olan adam bir kahkaha attı. Beyaz dişleri esmer, yıpranmış yüzünde pırıl pırıl parladı. "Bize ben-

zemiyorsun ama çok iyi Arapça konuşuyorsun, *Franj*. Sadece birkaç tonlama hatası seni ele veriyor," dedi, alçak sesle.

"Siz neden buraya geldiniz, efendim?" diye sordu Talon, şaşırarak.

"Ben bir tüccarım; güneydeki Gırnata Sultanlığı'ndan geldim. Kafileden ayrılmadığımız sürece buraya gelip ticaret yapabiliyoruz." Güzel beyaz dişlerini göstererek tekrar güldü.

"Buraya ticaret yapmaya geliyorum ama memleketime dönüp iyi bir banyo yapınca pek seviniyorum."

Talon esefle güldü. "Ah, ben de haftalardır yıkanmadım, bir banyo nasıl da burnumda tütüyor. Sürekli kokuyorum, arkadaşlarım da öyle ve bu bazen çok fazla geliyor."

"Kendi banyonu kendin hazırlamalısın. Bu *Franj*'lar yıkanmaktan hoşlanmıyor ama ticaret yapmayı seviyorlar. Burada iyi gümüş kazanıyorum; pek altın kazanmıyorum ama adil ticaret yapılıyor. En azından kazandığımı memlekete götürüp orada saklayabiliyorum. Gırnata'da vergiler o kadar yüksek ki yetkililerin açgözlülüğü yüzünden orada iş yapmak çok zor. Bu yüzden, paramı saklamaları için şehrin dışındaki akrabalarıma vereceğim, çünkü memlekete döndüğüm zaman muhafızlar üstümü arayıp bulduklarını alacaktır."

Talon'la Max birkaç saat adamla oturdular. İsmi Joshua idi ve o ve erkek kardeşi ipek, gümüş incik boncuk ve hoş kokulu oyma ahşap eşyalar satıyordu. Joshua yanındaki adamlardan ikisini tanıştırdı ve Talon bu adamların bağımsızlığı ile kendine duydukları güvenden çok etkilendi. Tüccar kafilesinin pek saygı duyulan reisi dışında kimseye sadakat borçları yokmuş gibi görünüyordu. Joshua ona tüccar kafilelerinin Languedoc ve Burgonya düklüklerinde hem daha çoğaldığını, hem de daha güçlendiğini söyledi. "Akitanya'daki İngilizlerle çalışmak hâlâ zor ama bizim mallarımızı sevdikleri için ticaret yapabiliyoruz. İş ticaret yapmaya gelince insanlar genellikle aralarındaki farklılıkları bir yana itiyor."

Talon karşılaştıkları zaman anne babasına vermek üzere birkaç küçük hediye almaya karar verdi.

Üçüncü gün gece çöktüğünde atlarıyla, Mas-Dieu Şövalye merkezinin neredeyse tam dibinde kümelenmiş olan alçak taş evlerden oluşan küçük Bagard köyünden geçiyorlardı. Max 1138'de Tapınak Şövalyelerine verilmiş olan bu merkezin pek eski olmadığını söyledi. Girişe yaklaştıkları zaman mumlar yakıldı ve bir grup büyük binanın içinde bir yerde bir çan çaldı. Max de kapının yanındaki bir çanın ipine asıldı.

Kapının ortasındaki bir ızgara kafes açılarak bir yüz onlara baktı. Tek söz söylenmeden ahşap kapı açıldı ve Talon'la beraberindekiler yüksek taş binalarla ve taş duvarlarla çevrili geniş bir avluya alındılar. Burası, girişe hâkim iki yüksek kulenin bulunduğu etkileyici bir yerdi. Daha önce buranın bir istihdam merkezi kadar, bir hastane ve çiftlik de olduğu söylenmiş olmasına rağmen Talon burayı daha ziyade kolay savunulabilir bir kaleye benzetti.

Philip arkasına dönüp Gareth'e seslenerek adamlarını içeri getirmesini, surların içinde hem güvende olacaklarını, hem de karınlarının doyurulacağını ve onlara uyuyacak bir yer vereceklerini söyledi. Sonra, bir Şövalye merkezine gittiği zaman uyması beklenen formaliteleri yerine getirmek için atından indi ve oradaki bir şövalyenin eşliğinde Şövalye merkezinin şefine saygılarını sunmaya gitti.

O görevini yerine getirirken Talon, Max ve okçular atlarını yerleştirdiler. Talon Cabbar'ın başını bir örtüyle iyice ovaladı. Cabbar'ın bundan hoşlandığı belliydi; Talon örtüyü tutarken o başını yukarı aşağı hareket ettiriyordu. Genç adam Cabbar'la diğer atlara yem verildiğinden emin olduktan sonra kalacak bir yer bakmaya başladı.

Alacakaranlıkta bir yaver dışarı çıkarak onlara kendisini izlemelerini söyledi. Gallilere yan gözle baktı ama Max onların kendileriyle beraber olduğunu söyleyince omuzlarını silkerek onları kemerli taş girişe yöneltti. Ellerindeki yükleri sürükleyerek adamın peşi sıra uzun, taş bir koridorda ilerleyip bir kapıya geldiler. Adam kapıyı açtı ve duvardaki şamdanlıktan bir saz mumu alarak havaya kaldırdı.

Bu, içinde on tane ot döşek olan bir odaydı. Yaver Gallilerin o odada yatacağını söyledi. Oda ot döşekler dışında boş sayılırdı ama burası Galliler için kendi başlarına olsalardı bulacaklarından çok daha iyi bir sığınaktı. Teşekkür ettiler.

Yaver daha sonra Max'le Talon'u ayrı ayrı odalara götürdü. Talon'a yetişemeyeceği kadar yüksekte bir pencere aralığı olan çıplak bir oda verildi. Bu ona, amcasının gelip onu teşhis etmesini beklerlerken Tapınak Şövalyeleri tarafından esir tutulduğu hücreyi hatırlattı. Ancak bu odada üstüne temiz görünen battaniyeler serilmiş tekerlekli bir yatak vardı ve gemideki sıkıntılı konaklamadan ve açık havada geçirdikleri son üç geceden sonra pek rahat görünüyordu.

Yemek zamanı olduğu için tekrar yaverin peşine takılarak koridordan geri döndüler. Talon çok açtı ve bumuna gelen yahniye benzeyen bir koku ağzını sulandırmaya başladı. Erkeklerle dolu, her taraf mumla aydınlatılmış, içinde pek çok kemer olan bir salona girdiler. Burası şövalyelerle yaverlerinin akşam yemeği yedikleri yerdi. İçerisi boğucuydu ve üstünde her çeşit giysi olan adamlarla doluydu. Bazıları hâlâ zincir zırhlıyken, bazıları da deri veya yün tunikler giymişti. Odada konuşan adamların hafif uğultusundan başka gürültü yoktu. Talon kırk kadar şövalye ve belki de onun iki katı kadar hizmetli ve yaver olduğunu tahmin etti.

Galliler de Max'le ona katıldı ve hepsi birlikte mutfaklara açılan duvardaki kapı girişine yönelerek tahta kâselerde yahniyle ekmek dağıtan aşçılardan yemeklerini aldılar.

Talon ertesi sabah şövalyeleri sabah ibadetine çağırmak için kulelerden birinde çalan çanın sesiyle uyandı. Oda soğuk olmasına rağmen çok rahat uyumuştu. Gözlerini ovalayarak yataktan çıktı ve giysilerini üstüne geçirip uykulu bir halde diğerlerini izleyerek yüksek bir çatısı olan şapele doğru gitti. Orada bütün şövalyelerin tam tekmil üniformaları içinde, kilisenin orta sahınında iki sıra halinde dizildiklerini gördü.

En yaşlıları mihraba en yakın duruyordu. Talon bazılarının gerçekten pek yaşlı göründüğünü düşündü. Çoğunun tamamen

beyazlamış olan uzun sakalları onlara bilge bir hava veriyordu. Talon'un en yakınındakiler, hiç konuşmadan grubun ortasında diğerlerinin arasında duran Philip amcasından pek yaşlı değillerdi. Kuleden gelen çan sesi dışında içeride tam bir sessizlik vardı. Şövalyeler ile Talon'un da aralarında bulunduğu kapının yanında duran daha alt mevkidekilerin oluşturduğu kalabalık hiç konuşmadan bekliyordu.

Çan sustu. Bunu izleyen sessizlikte tek duyulan bir ayak sürüme sesi ile çatı kirişlerinde öten güvercinlerdi. Sonra kalabalık ikiye ayrıldı ve şövalyelerin şefi yanında yardımcısıyla birlikte içeri girdi. Alçak sesle bir emir verildi ve herkes uzun bir ibadete başlamak üzere dizlerinin üstüne çöktü.

Talon şövalyelerin ayinine ilk defa katılıyordu. Törenin basitliğinden ve katılanların kendini vererek ibadet etmesinden etkilenmişti.

Talon ta uzaklardaki Alamut Kalesi'nde Ravan'ın zalim amcasının ellerinde can veren yaşlı akıl hocası rahip Jean'ı hatırladı. Ne kadar cesur bir adamdı. Jean genç Talon'u korumak için korkusunu bir yana atarak şiddete maruz kalmayı göze almıştı. O işkenceyle öldürülürken bu sayede Talon Alamut'tan kaçabilmişti. Talon, Jean'ın ruhu için yürekten dua etti fakat ayin sona erdiğinde düşünceleri dağılmıştı.

Kahvaltı zamanıydı. Talon ne yapmak istediğini öğrenmek için Philip'i aradı. Onu göğsünün üstünde mevkisini gösteren bir işaret olan Tapınak Şövalyesi üniforması giymiş uzun boylu, ince bir adamla konuşurken buldu. Adamın uzun, kır saçları vardı ve bakışları içe işliyordu.

Philip gülümseyerek Talon'a döndü. "Lordum, Sör Greves, size Kutsal Topraklar'dan birlikte geldiğim yeğenim Talon de Gilles'i tanıştırmak istiyorum."

Adam kemikli elini uzatarak Talon'un elini sıkıca sıktı. "Amcan da tam bana ne kadar olağandışı bir hayatın olduğunu anlatıyordu." Çalı gibi kaşlarının altından Talon'a zeki bir bakış attı. "Amcan senin Frenkçe, Latince, Arapça ve Acemce konuştuğunu söylüyor. Öyle mi?"

Talon başıyla onayladı. Philip'in şövalyeye Frenk Krallığı'na nasıl geldiğini anlatıp anlatmadığını merak etti. Anlatmadığını umdu. Şövalye tekrar konuştu.

"Babanı tanıyorum. İyi bir adamdır. Kutsal Topraklar'da onun gibi daha çok adam olsa hiç fena olmaz. Sen de kendine Tarikat'ta bir hayat mı kurmak istiyorsun, genç adam? Bildiğin bunca dille eminim ki senden çok iyi yararlanabiliriz."

Talon'un yerine Philip yanıt verdi. "Talon bu ülkeye babasına yaşadığını göstermek için geldi, Sör Greves. Ne olacağını ondan sonra göreceğiz." Gülerek elini Talon'un omzuna vurdu.

"Eğer Tarikat Filistin'e geri dönmemi sağlarsa bunu düşünebilirim, sör. Tabii rahip olarak değil. Henüz şövalye de olmadım, sör," dedi Talon, saygılı bir tavırla.

Yaşlı adamın gözleri zevkle parladı. "Senin yeteneklerine sahip biri için bir kolaylık sağlayabiliriz, Talon. Hem gençsin de; zamanın var. Bu arada, babana kavuşmak için yapacağın yolculukta yolun açık olsun. Lütfen ona saygılarımı ilet. Sör Philip, mektubun gönderildiğinden emin olacağım." Başını hafifçe eğerek, onu bekleyen diğerleriyle birlikte şapelden çıktı.

"Albi'ye kadar uzun bir yolumuz var, onun için birazdan yola çıkmalıyız," dedi Philip. "Sör Greves bana Carcassonne yolundan daha kestirme bir yol olduğunu söyledi. Önce güneyde, Beziers'e doğru gideceğiz, sonra Saint Chinian'daki dağ geçidine doğru yönelip St Amans-Soult ve Mazamet yoluyla Castres'e geçeceğiz. En az bir hafta sürekli yol almamız gerekecek, oralarda hava soğuk olur. Pelerinin olduğu için sevinmelisin, Talon."

Yolcular kahvaltıdan sonra avludaki koşturmacayı geride bırakarak yola koyuldular. Avludakilerden çoğu atlarını kendileri tımar eden çok genç şövalyelerdi. Bazıları surların dışında atlarını çalıştırırken, bir kısmı da yere dikilmiş direklerde kılıçlarıyla talim yapıyordu. Hizmetliler günlük işleri yapmaya başlamıştı. Talon bunun, kendini bir amaca adamış, gayet iyi idare edilen, düzenli bir topluluk olduğunu düşündü.

Philip'e Tapınak Şövalyesi olmak isteyenlerin nasıl insanlar olduğunu sordu.

Philip omuzlarını silkti. "Şövalyelerden bazıları, şiddete alışkın olsa da Tarikat'ın katı disiplinine alışık olmayan acemilerdir. Fakat Tanrı'nın sesini duyup buraya gelmeye gönüllü olan pek çok deneyimli şövalye de var. Bunlar atlarını ve teçhizatlarını da yanlarında getirirler. Şövalyelerden bazıları, dünya üstünde Tanrı'nın yolunda faydalı olacakları son yer olarak Tarikat'a gelen eski hırsızlar ve katillerdir. Hayatlarının geri kalanı boyunca Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'na hizmet etmeleri şartıyla bunların günahları affedilir. Eğer bir adam bir Tapınak merkezine geldiği zaman bir şövalyeyse ona savaşması için bir at ve zırh verilir. Eğer bunlara zaten sahipse elindekileri kullanır. Yeme, içme ve geçimini sağlama konusunda da tamamen Tarikat'ın sağladığı hizmetlerden yararlanır."

"Atları ve zırhları kim veriyor?"

"Tarikat veriyor ama bir şövalye, eğer şanslı veya zenginse, yolculuk için ikinci bir ata sahip olabilir. Bazen de –benim durumumda olduğu gibi- bir göreve gittiğinde bir yaveri olabilir ama bu nadirdir. Bir şövalyenin, kıdemine göre, savaşta değilken bineceği küçük bir binek atı, bir hizmetkârı ve bir yaveri olabilir. Bunlar daha yaşlı şövalyelerdir ve muhtemelen savaş atından daha mülayim bir ata ihtiyaçları vardır." Talon'a amcası sanki onları hafife alıyormuş gibi geldi.

Dikkatini etrafına çevirdi. Güzel bir ülkeydi burası; aralarında her ikisinin de Akdeniz'e kıyısı olması gibi bazı benzerlikler olsa da Filistin'in kuru iç kısımlarından oldukça farklı olan bu ülke daha ormanlıktı. Güneydeki tepelerin yamaçlarında sık çam ormanları vardı. İyice güneyde, belki atla üç günlük mesafedeki yüksek Pireneler Katalonyalıların memleketiyle Müslümanların hâlâ İber Yarımadası'nda ellerinde tuttukları topraklar arasında bir bariyer oluşturuyordu.

Yolda bir grup viraneden başka bir şey olmayan köylerden geçtiler. Bu köylerin bazıları tepelerin yamaçlarındayken, daha büyük ve gelişmiş olan bazıları da taş bir setin üstüne dikilmiş kazıklarla çevrelenmişti ve küçük taş evlerinin üstünde yükselen mütevazı bir kilisesi vardı. Talon şaşkınlıkla bazı kasabaların ana

yolun çok yukarısındaki sarp dağların yamaçlarına tünediğini fark etti. Bunlar genellikle aşılması zor taş duvarların arkasında bir araya kümelenmişti. Max ona bu yerleşimlerin haydutlarla –çoğunlukla başlarında geri çekilebileceği küçük bir kalesi olan dönek bir şövalye olurdu-, vurgun yapmak isteyen, başıboş dolanan, yersiz yurtsuz şövalyelerin saldırılarından iyi korunduğunu söyledi.

Kasabaların yanında veya yukarıda kırlık araziye hâkim tepelerde küçük kaleler vardı. Talon burada da, tıpkı İran'daki Alburz Dağları'nda olduğu gibi, binaları taştan yaptıklarına dikkat etti. Yolda kaba saba pek çok taş mabet olduğunu gördü. Bu ülkenin insanları dinlerine çok bağlı gibiydi.

Köylerin etrafını çeviren duvarlarda veya Roma mimarisi tarzında yaptıkları kiliselerde kolay yontulan kireçtaşı kullandıklarına dikkat etti. Bu taşın sıcak rengi ona babasının Kudüs Krallığı'ndaki eski kalesinin duvarlarını hatırlattı.

Şimdi Carcassonne'ye giden ana yolda ilerleyen yolcular daha kalabalık ve daha karma bir topluluk oluşturuyordu. Tapınak Şövalyelerinin Mas-Dieu Kalesi'nden ayrıldıklarında yanlarında sadece Galliler vardı fakat yolda onlara bir grup rahiple, sırtlarındaki kocaman denklerden seyyar satıcı oldukları hemen anlaşılan birkaç adam katılmıştı. Bu insanların çoğunun kötü bir gece geçirdiğini tahmin eden Talon onlara göz kulak olan Philip'e minnet duydu.

Eşeklere binmiş ve peşlerinde mallarını yükledikleri başka eşekler sürükleyen seyyar satıcılardan daha iyi giyimli, daha zengin görünen birkaç tüccar da vardı. Gruba katılan rahiplerden biri Talon'a bu yolun eskiden bir Roma yolu olduğunu söyledi. İsfahan'daki tarih derslerini hatırlayan Talon Romalıların orada esir veya köle mi olduklarını sordu.

Bu sorusuna şaşıran ve kendisini Claude olarak tanıtan rahip ona kısa bir tarih dersi verdi. "Uzak memleketlere ulaşmak için bu yolları Roma lejyonları kendileri yaptı ve esir kullansalar da bunlar kesinlikle Romalı değildi, genç efendi. Yolları ve köprüleri tasarlayanlar Romalılardı ve bunları inşa edenlerin çoğu da köle olan Galyalılardı."

Yolda ilerlerken birkaç vesileyle bu insanların eserlerini gösterdi. Hatta Claude'nin bir su kanalı olduğunu söylediği kemerli bir yapının altından geçtiler. Talon su kemerinin büyüklüğü karşısında hayrete düştü; neredeyse tamamı taştan yapılmış gibi görünüyordu ve etrafındaki bütün araziye tamamen hâkim olarak vadinin bir yanından diğer yanına uzanıyordu.

Bir müddet bu mahalde konuşmaya devam ettiler. Hızlı bir tempoda yürümeye devam ederlerken Claude yolda bazı yerleri Talon'a gösteriyordu. Talon tepelerin üstünde çok bakımlı birçok bağ olduğunu gördü. Claude bu bağları da bu yolları ve su kemerini yapan Romalıların kurmuş olduklarını söyledi. Talon çok etkilenmişti; Filistin ve İran'da da toprağın işlendiğini ve değişik mimari tarzlar kullanıldığını görmüştü ama hiç biri bu topraklardaki kadar iyi değildi. Claude'un anlattıkları Talon'un çok ilgisini çekiyor ve birçok soru soruyordu.

Tozlu yollarda Max'le amcası kafilenin başında ilerlerken, atından inmiş, Cabbar'ın önünde yürüyen Talon Claude ve arkadaşlarıyla birlikte geride kalmıştı. Hepsi az çok bir örnek giyinmiş olan rahiplerin üstünde yer yer havları dökülmüş, yamalı, kaba dokunmuş, kahverengi basit yün cübbeler vardı. Başlarının tepesi tamamen tıraş edilmişti ve ellerinde bir sopayla, kalın kayışlarla omuzlarından sarkan deri bir çanta taşıyorlardı. Claude ile birkaçının boynundan uzun kalın bir sicimin ucunda tahta bir haç sarkıyordu.

Claude geçmekte oldukları topraklarda yaşayan halk hakkında bildiklerini anlatmaktan gayet memnundu. Talon'a o bölgenin Languedoc olarak bilindiğini ve güçlü Trenceval Vikontuna ait bir düklük olduğunu söyledi. Birlikte yolculuk ettikleri insanların çoğu, anlaşılması zor olan Languedoc lehçesiyle konuşuyordu. Talon'un annesi çocukken onunla bu lehçede konuşmuştu. Talon ta küçüklüğünden beri bu dili duymamış olduğundan insanların söylediklerini anlamak için iyice dikkatini vermesi gerekiyordu.

Talon bir sözcüğün anlamını sormak için farkında olmadan Latince konuşmaya başlayınca Claude şaşırdı. Hayret içinde

kalan adam ona yanıt vermeden önce bir an ağzı açık bakakaldı. Bir süre Latince konuştular ve Claude bu dildeki hâkimiyetinden dolayı Talon'u övdü. Kullanmadığı için biraz paslandığı belli olsa da çoğunlukla doğru konuştuğunu söyledi.

"Şövalye sınıfından pek az insan ancak birkaç kelime Latince konuşabilir," dedi Talon'a.

Talon'un sorusu üzerine ona Albi şehrine çok yakın olan bir manastıra gittiğini söyledi. O da Talon'a aynı soruyu sordu ve Albi'nin yakınında Talon'un babasının küçük bir kalesi olduğu yanıtını aldı. Claude otuz beş kilometreden daha uzakta olsa da, daha ziyade bir malikâne olan o kaleyi ve orada yaşayan aileyi biliyordu. Claude sanki bir soru soracakmış gibi görünen Talon'a şüpheli bir bakış attı ama kendini tutarak, meraklı gence o toprakları ve halkını anlatmaya devam etti.

Konuşurlarken sabah çabucak geçti ve öğle oldu. Dağ yolunun başlangıcını işaret eden küçük kasabalardan birine gelmişlerdi. Grup sevinerek ahşap kapıdan girip yiyecek içecek bir şeyler almak üzere pazara yöneldi.

Bir köye veya kasabaya girdikleri zaman Philip'e büyük saygı gösteriliyordu. Zırh yeleğinin üstüne giydiği gömleğin üstünde, sol göğsüne dikilmiş olan kırmızı haçın dikkat çektiği açıktı. İnsanlar atın üstündeki adamın yanına yanaşarak ayağına ya da üzengisine dokunuyor ve onlar geçip giderken istavroz çıkartıyorlardı. Philip buna hiç aldırmıyor gibi görünüyordu. Gel gelelim, bu Talon'u rahatsız ediyordu ama zamanla buna alıştı, çünkü bu sadece, insanların Kutsal Topraklar'da Tanrı'nın büyük davası adına mücadele eden bir savaşçı olarak gördükleri birine gösterdikleri bir saygıydı.

Kasabanın küçük meydanına geldikleri zaman onlara yiyecekler sunan satıcılar tarafından saygıyla selamlandılar. Philip ödemek istemesine rağmen, Tanrı'nın askerinin yiyecekleri bedava almaya hakkı olduğunu söyleyerek ondan para almayı reddettiler.

Atlarını su içmeleri için yalağa götürdüler. Talon, Gareth'le arkadaşlarının yemek parasını ödeyince Galliler gülümseyerek

teşekkür ettiler. Talon şimdilik onların kendisine emanet olduğunu ve masraflarını ödemesi gerektiğini düşünüyordu. Ama aldırmıyordu. Bu adamlar ilgisini çekiyordu ve onları yanında tutmaktan bir zarar gelmeyeceğini hissediyordu.

Talon bacaklarının açılması için bir süre etrafta dolaştıktan sonra, kendini elinde üç kişiyi doyuracak bir somun ekmek, bir ineğin kıçı gibi kokan sert bir peynir ve dumanı tüten bir kâse yahniyle buldu. Etrafına bakındı ve Claude'nin üç arkadaşıyla birlikte kasaba kilisesinin mezarlığının yakınında çimenlik bir tümseğin üstünde oturduğunu gördü. Galliler de biraz ilerde oturmuş, kendi dillerinde sohbet ederek yemeklerini yiyorlardı.

Güneş tepede ve hava sıcak olduğu için rahipler yorgun ve sıcaklamış görünüyorlardı. Bir şey yemediklerini gören Talon şaşırarak elindeki yiyeceklerle yanlarına gitti. Onu kibarca selamlayan rahipler elindeki yiyeceklere arzuyla baktılar ama bir türlü isteyemedikleri belliydi. Talon çok az paraları olduğunu, bazen aç kalmak zorunda kaldıklarını ve sadaka isteyemediklerini anladı.

Claude'nin yanına oturarak neşeyle, "Amcam Philip'le benim ne yapacağımızı bileyemeyeceğimiz kadar çok yiyeceğimiz var. Bunları ne israf etmek ne de tavuklara atarak kasaba halkını aşağılamak istiyorum. Onları benimle paylaşır mısınız?"

Claude ve arkadaşları gülüşerek teklifini kabul ettiler. Claude ciddi bir tavırla, "Çok cömertsin, genç efendi," dedi. "Bu kasabanın insanlarının onurunu korumana yardım etmekten mutluluk duyarız."

Arkadaşları da onunla birlikte gülümsedi ve Talon ekmek somununu beşe bölerek, içine bandırmaları için yahniyi ortaya koydu.

Yahni sebzelerden ve et parçalarından oluşuyordu ve ekmeğini banarken Talon'un ağzı sulandı. Ama bu aşina olduğu bir tat değildi. Claude'ye dönerek, "Ne eti bu?" diye sordu.

Claude şaşırmış görünüyordu. "Domuz eti, genç efendi. Domuz etini biliyorsun, değil mi?"

Talon'un yüzündeki ifadeyi gören adam daha da şaşırdı.

Talon'un yüzündeki hayret ve telaşla karışık ifade çok komik olabilirdi ama Claude ve arkadaşları bunun gülünecek bir durum olmadığını anladılar. Talon domuz etini önündeki çimlere tükürdü.

"Canını sıkan ne, genç efendi? Neden bu kadar telaşlandın?" diye sordu Claude.

"B-ben o kadar zamandır domuz etinden uzak kaldım ki yiyip yiyemeyeceğimi bilmiyorum," diye kekeledi Talon, mahcup ve endişeli bir tavırla. Aslında hem domuz yeme hatasına düştüğü, hem de duygularını ele verdiği için dehşete düşmüştü.

Claude şaşırarak ona baktı. "Senin yaşadığın yerde domuz eti yenmiyor muydu?" diye sordu.

Talon şansını denedi. "Amcam ve ben Filistin'den yeni döndük. Orada hemen hiç domuz yok. Onun için daha ziyade koyun ve keçi etine alışkınım," dedi, pek ikna edici olmayan bir tavırla.

Yahninin geri kalanına yumulan rahipler söylediklerini sindirirken bir sessizlik oldu.

"Ekmek ve peynir bana yeter," dedi Talon, onları rahatlatmak istercesine.

"Domuz etinin sana zarar vereceğini sanmıyorum, genç efendi," dedi Claude yavaşça. "Dünyanın bu kısmında çok yaygın bir yiyecektir ve bundan başka daha pek çok çeşit et yeriz. Bize Kutsal Topraklar'ı anlatmalısın. Bizler Tanrı'nın adamlarıyız ama iyinin güçlerinin kötünün güçleriyle savaşa tutuştuğu dünyadaki bu yegâne yer hakkında hemen hiçbir şey bilmiyoruz."

Talon biraz gönülsüzce başını sallayarak, "Anlatabilirim tabii, amcam da anlatabilir ama sizden de aynen karşılığını isterim, iyi rahipler. Ben *Outré Mere*'de, yani Birinci Haçlı Seferi'nden sonra kurulan Haçlı devletlerinde yetiştiğim için bu ülkeyi tanımıyorum."

"Kutsal Topraklar'dan haberimiz var ama senin gibi orada yaşayanlar oraları nasıl adlandırıyor?" diye sordu Claude.

"Hristiyanlar dört ülkeyi yönetiyor: Urfa Kontluğu, Antakya

Prensliği, Trablus Kontluğu ve Kudüs Krallığı. Bildiğim kadarıyla bir kral tarafından yönetilen sadece bu."

Claude memnun bir tavırla gülümsedi. "Evet, biz de bu isimleri duyduk ama sen daha iyi açıkladın; Kudüs Krallığı dışında hangi kontlukların Outre Mere'de olduğunu bilmiyordum. Öncelikle, biz naçiz rahiplere gösterdiğin nezaket için teşekkür ediyorum, genç efendi. İsmini sorabilir miyim?"

"Talon de Gilles."

"Ah, işte şimdi bilmece çözülmek üzere," dedi Claude. "Kutsal Topraklar'da babasının kalesinden kaybolan bir çocuk hakkında bir söylenti duymuştum."

Pierre ismindeki arkadaşı da heyecanla başını salladı. "Bu doğru, Claude. Sarazenlerin en büyük oğullarını aldıkları ve bir daha onu görmedikleri hakkında garip bir hikâye anlatmışlardı."

Talon hiçbir şey söylemeden ona baktı. Şakaklarına kan hücum etmişti. Açıklayamadığı bir nedenle sinirlenmişti.

"Söylentiye göre Sör Hughes oğlunu yıllar evvel Sarazenlere kaptırmış. Sonra karısının babası ve ailesi vebadan ölünce karısının bu ülkedeki mülküne geri dönmüş ama çocuk yanlarında değilmiş. O halde o sen misin, Talon?" diye sordu Claude, çalı gibi kaşlarının altından dikkatle ona bakarak.

Talon hâlâ rahibe bakarak başıyla onayladı. Kalbi güm güm atıyordu. Bu konuşmanın nereye varacağından emin değildi.

"Sana bu ülkeyi anlatmaktan zevk duyarız, genç efendi Talon ama senin de bize kendi hayatını anlatmanı rica ediyorum, zira Hristiyan âleminde senin yaşadığın yerlere gitmiş olan çok az insan olduğunu sanıyorum," dedi Claude gülümseyerek.

Talon rahat bir nefes aldı. Onunla rahipler arasında söze dökülmemiş bir tür anlaşma yapıldığını hissetti. Belki de kaderlerinde arkadaş olmak vardı.

Artık gitme zamanı geldiği için ayağa kalktı. Talon kendisini arayan Philip'in yanına giderken rahipler de ayağa kalkarak ona el salladılar. Max yüzünde sabırsız bir ifadeyle atını tutarak onu bekliyordu.

Talon hızla yanlarına giderek önce huysuz bir tavırla nere-

lerde olduğunu soran amcasına, sonra da Max'e gülümsedi. Onlara haber vermeden kaçıp gitmemesi gerektiğini bilmiyor muydu?

"Philip amca, Max, gayet iyi bildiğiniz gibi kendime bakabilirim. Şurada rahiplerle konuşuyordum. Çok iyi insanlar," dedi, amcasının gereksiz telaşına aldırmadan.

Homurdanarak sözlerine katılan amcası atının üstünden ona gülümsedi. "Hadi, bin, Talon, insanları bekletiyoruz," dedi, nazikçe.

Talon eyerine atladı ve Cabbar'a diziyle vurarak amcasının iri atının peşine takılıp kasabadan ayrılmak üzere olan gruba katıldı. Şimdi varlıklı bir genç gibi giyinmiş olmasına rağmen, Filistin'den ayrıldığı zamanki silahları yanındaydı. Yayını sol uyluğunun arkasındaki bir kılıfta taşıyordu ve okluğu eyerinin arka topuzunda asılıydı. Selçuk süvarilerinin kullandığı iyi tavlanmış çelikten, hafif kavisli kılıcı belinden sarkan yıpranmış deri bir kının içindeydi.

Üstündeki giysiler fazla kalın gelen Talon alıştığı pamuklu pantolonla uzun pamuklu gömleğini özledi. Hava gündüzleri sıcak ve bunaltıcı, geceleriyse serin ve nemliydi. Ayga Mortes'ten ayrıldıklarından bu yana sadece bir kez yağmur yağmış, ondan sonra hava hep açık olmuştu fakat Talon sığınacak hiçbir yer bulamadıkları bir kumsalda soğuğu hissetmişti.

Artık başında alıştığı sarığı da yoktu. Onun yerinde amcasının takması için ısrar ettiği kadife bir kep vardı. Ayga Mortes'deki terzi bunun son moda olduğuna yemin etmişti. Talon ikna olmamıştı ve gülünç göründüğünü hissediyordu. Saçları eskisinden daha kısaydı; o dönemin tarzına uygun olarak hemen omuzlarının altından kesilmişti.

Geniş yakalı, kalın, keten iç gömleği ile kenarları ince dikişli deri yeleği içinde hâlâ pek sıkılgan görünen Talon, amcasının yanında at sürerken onun bu rahatsız edici giysiler yerine zincir zırh gömleğini giymesine izin vermiş olmasını diliyordu. Yün pantolonu fazla sıkıyordu ve kısa yeleği kendini pek çıplak hissetmesine neden oluyordu. Çoraplarını, daha süslü bir ayak-

kabı giymesi gerektiğini düşünen amcasının sitemine rağmen vazgeçmediği at derisinden eski çizmelerinin içine sokmuştu.

Kapıdan çıkarken gruplarına Talon'la aynı yaşlarda görünen iyi giyimli bir binici ile ondan birkaç yaş küçük görünen, eyerine yan oturmuş bir kadın katıldı. Talon'un ilgisini kadından çok, ata biniş tarzı çekti. Ravan'ın nasıl ata bindiğini ve bir atı ne kolay idare ettiğini hatırlayarak, kadınların nasıl böyle ata binebildiklerine hayret etti. Kadın eyerin sadece tek bir tarafına biniyordu, sağ bacağını bir tür boynuza geçirmiş gibiydi ama eteği dizlerini kapattığı için Talon emin değildi. Buna rağmen oldukça rahat görünüyor ve midillisini iyi idare ediyordu.

Talon bu ilk incelemeden sonra artık onlarla ilgilenmedi fakat yeni katılanlar Philip'le ona yaklaşıp bir süre yanlarında ilerledikten sonra, şövalye sınıfına mensup olmalarının verdiği hakla kafilenin başına geçtiler.

Şimdi grup dört rahip, yayan Galliler, birkaç hacı, onlara takılan birkaç tüccar ve satıcı, bir katıra binen içine kapanık bir rahip ve yeni katılan beş kişiden oluşuyordu. Bu yeni katılanlar genç kadın ve iyi giyimli refakatçisiyle, kaba saba görünüşlü ve silahlı üç muhafızlarından ibaretti.

Kafile, asık yüzlü silahlı askerler surların üstünden kendilerini izlerken kapıdan çıktı. Kapı sanki azarlar gibi gürültüyle arkalarından kapandı. Yol kuzeye, o gece varmayı umut ettikleri Cartagan'a doğru gidiyordu. Onlar kadar iyi silahlanmış olsa da kimse güneş battıktan sonra açık arazide kalmak istemezdi.

Talon gruptakileri incelemeye koyuldu. Tapınak Şövalyesi olarak rolünün gereği bir parça uzak duran ve bu yüzden diğerlerine biraz egzotik görünen Philip'in yanında at sürüyor, etrafındaki insanları izliyordu.

Genç kadın kapüşonu arkasından sarkan bol bir *chape*, yani kalın, yünlü bir manto giymişti. Başında saçlarını örten ve omuzlarından aşağı inen şık bir *guimple*, yani beyaz, ince keten bir örtü vardı ama yine de sarışın olduğu kolayca anlaşılıyordu.

Bu küçük grubun başındaki genç adamın Talon'a göre bayağı züppe –bu Philip'ten öğrendiği yeni bir kelimeydi- bir

kıyafeti vardı; ince yünlü, gösterişli giysileri kırmızı ve sarının baskın olduğu çılgın bir renk cümbüşüydü. Çorapları –Talon terzinin dükkânında erkeklerin bacaklarına sıkıca yapışan tozluklara çorap denildiğini öğrenmişti- sarıya boyanmış yündendi. Baldırlarına kadar çıkan çizmelerinin burnu olağandışı uzundu. Talon at sırtında olmadığı zamanlarda adamın ne kadar zor yürüyor olması gerektiğini düşünerek gülümsedi. Yünlü, kalın, gösterişli yeleğinin altındaki, belden bağlanmış, uzun kollu, beyaz keten gömleğinde iç içe geçmiş motifler vardı. Talon adamın ince deri kemerinin sağından sarkan uzun, ince hançere ve gümüş kakmalı daha geniş bir kemerde taşıdığı ağır kılıca dikkat etti. Adamın omuzları ve boynu da dikkatini çekmişti ve züppe gibi görünmesine rağmen muhtemelen kendi başının çaresine bakabileceğine kanaat getirdi.

Adam sanki Talon'un onu dikkatle incelemesinden bir anlam çıkartmış gibi, genç tıraşlı yüzündeki kaşlarını çatarak atını mahmuzlayıp Talon'la Philip'e doğru ilerledi.

"Israrla bakıyorsunuz, sör. Bana sormak istediğiniz bir şey mi var?" diye sordu, ikisiyle aynı hizaya gelince.

Philip kocaman savaş atının üstünden ona şöyle bir göz atarak, "Ne demek istiyorsunuz, sör?" diye sordu.

Genç adam eliyle sessiz duran Talon'u işaret etti. "Gözlerini dikmiş bana bakıyor, sör. Bana sormak istediği bir şey mi var? Bunu çok yakışıksız buldum."

Philip genç adamın dediklerini dikkatle düşündükten sonra, "Genç adam, biz *Outré Mere*'den geldik ve bu memleketin yabancısıyız," dedi. "Eğer yeğenim gözlerini dikip bakıyorsa bunun tek nedeni her şeyin onun için yeni olmasıdır. Bu münasebetsizliğini affetmenizi rica ederim."

Talon'la genç adam şimdi karşı karşıyaydı. Talon, Philip'in söylediklerine bir şey eklemeye ihtiyaç duymadığı için dosdoğru adamın gözlerinin içine baktı.

Bakışlarındaki bir şey adamı rahatsız etmiş olmalıydı ki gözlerini kaçırdı. "Gözünü dikip bakmak terbiyesiz ve uygunsuz bir davranıştır ama bu seferlik üstünde durmayacağım." Başka bir

şey söylemeden atını refakat ettiği kadının yanına sürdü. Kadın ona eğilerek ne olduğunu sordu.

"Ne oldu, Marcel? Onlarla ne konuştun, ağabey?" Adam başını sinirli bir tavırla iki yana salladı. Kadın sırtları dönük olan Talon'la Philip'e bir bakış attı. Ama sözleri net bir şekilde duyuldu. "Bence o genç adam çok çekici, Marcel. Yüzündeki o yarayı nasıl aldığını merak ediyorum." Besbelli tedirgin olan ağabeyi bir kahkaha attı.

"Muhtemelen yakışıksız tavrından hoşlanmayan benim gibi birinin eseridir," diye yapıştırdı kardeşi.

Philip önde ağzının kenarıyla Talon'a bir emir verdi. "Adamın muzipliğini mesele yapma, Talon. Birini daha hakladığını görmek istemiyorum."

Söylediklerini duyan Max kıkırdayarak, Talon'a neşeli bir bakış attı. Amcasının bu dobra sözleri karşısında Talon da gülümsedi. "Üzgünüm amca ama meraklıyım, hepsi bu. Benim için her şey yeni, buna insanların kıyafetleri de dâhil. Adam eğer atından inip dövüşmeye çalışsaydı, o uzun burunlu çizmeleriyle düşene kadar etrafında sağa sola dönmekten başka bir şey yapmama gerek kalmazdı. Bana zarar verebileceğini hiç sanmıyorum," dedi, alçak sesle.

Kahkahalarını zor bastıran Philip'le Max'in omuzları sarsılıyordu.

"Bu memlekette ikimiz için de yeni olan pek çok şey var, oğlum. Kendi ülkemizde yabancıyız; ihtiyatlı davranmamız gerekecek."

Talon başıyla onayladı.

Kafile günün geri kalanında ayrı gruplar halinde yoluna devam etti. Tuttukları seyis, genç çiftin hizmetkârları ve rahiplerle birlikte arkadan geliyordu. Tapınak Şövalyesinin eşyalarını taşıyan bir beygiri süren Simon'a şövalye ile yanındaki yaveri ve refakatçisi hakkında sorular soruyorlardı. Adam daha yeni tutulduğu için hemen hiç bilgisi yoktu. Onlara sadece birkaç gün evvel bir Venedik gemisinden indiklerini ve büyük ihtimalle Filistin'den geldiklerini söyledi.

Simon bayağı görmüş geçirmiş biri izlenimi veren Tapınak Şövalyesine karşı huşu duyuyordu. Yanındaki genç adam ise daha önce karşılaştığı hiçbir tipe uymuyordu. Talon nazik olmasına ve zorbalık etmemesine rağmen ondan biraz korkuyordu. Onda Simon'un anlayamadığı bir şey vardı, onun için Talon'un yanındayken dikkatli davranıyordu.

O gece Cartagan ismindeki küçük kasabaya ulaştılar. Kasabanın etrafı, alçak taş bir duvarın üstüne dikilmiş kazıklarla çevrilmişti. Önemli bir kasaba değildi ama yine de iyi korunuyordu. Grup atları ve eşekleriyle birlikte, karanlık çökmeden kasabanın güvenli sınırlarından içeri girdi ve iki hanla yakındaki ahırları bulacak bol zamanları oldu.

Philip, Max, Talon ve Marcel yanındaki hanım büyük, daha zengin görünüşlü hana yönelirken, Galliler ile hizmetkârlar sokağın aşağısındaki daha küçük olan bakımsız hana girdiler. Talon atların güvende olduğundan emin olmak için Max ve Simon'la birlikte yakındaki ahırlara gitti.

Bu davranışının aykırı olduğunun farkında olmayan Talon'un Cabbar'la şahsen ilgilenmesi Max'in beğenisini kazanırken, bunun kendisinin işi olduğunu düşünen Simon'un kafasını karıştırdı.

Talon, Cabbar'la sanki eski bir arkadaşıymış gibi Farsça konuşup başını bir battaniyeyle ovalarken diğer seyisler Talon'a meraklı bakışlar atıyordu. Cabbar'ın da bu iklimde Talon kadar zorlandığı açıktı, onun için hayvanın ipek gibi sırtına ince bir battaniye örttükten sonra, kendisini çekiştiren adamları arkasında bırakarak hana doğru gitti.

Yakındaki evlerde yanan mumların ve yağ lambalarının ışığı, zengin ev sahiplerinin ince muşamba pencerelerinden, daha az varlıklıların da kepenklerinden dışarı sızıyordu. Talon bu oldukça küçük bir kasaba olmasına rağmen, İran'da bunun gibi bir yerleşimin sadece bir araya kümelenmiş derme çatma kulübelerden ibaret olduğunu düşündü. Bir de şehir görmesi gerekiyordu ancak ondan sonra doğru karşılaştırmalar yapabilirdi.

Talon toprak yolda yürürken seyahat ettiği bu ülkeyi hay-

retle seyrediyordu. Akşam yemeği zamanıydı ve bumuna gelen kokular adımlarını hızlandırmasına neden oldu; acıkmıştı. Soğuk bastırıyordu ve ocaklarla bacalardan çıkan duman havada asılı duruyordu. Kapı aralıklarından hafif sesler geliyordu. Bazı kapıların önünde yaşlı adamlar batan güneşin son ışıklarının keyfini çıkarırken, bazılarının önünde de kadınlar kalan ışıktan yararlanarak giysileri onarıyordu. Görünüşe göre savaş tehdidi altında olmayan, barış içindeki bir kasabada olmak Talon için yeni bir deneyimdi.

Ağır ahşap kapıyı itip açarak mum ışığıyla aydınlanmış hana girdi. Hancı bu beklenmedik konukların üstünde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. O gece kilise için ayrılmış olan mumları yakmıştı. Talon'u ışığın yanı sıra, baygınlık verecek kadar sıcak, kalabalık bir oda karşıladı fakat şöminede yanan ateşi ve kendisini bağırarak selamlayan amcasını görünce içi açıldı. "İşte buradasın, Talon. Atları gönlüne göre yerleştirdin mi?"

Talon kendisine takılan amcasına gülümsedi. "Atlar iyi, amca. Max şu yeni adam Simon'un gerekenleri yapmasını sağlayacak."

Amcasının yanında başkalarının olduğunu gördü. Genç Marcel ahşap masanın arkasındaki sedirde oturuyordu. Refakatçisi genç hanım da onun yanındaydı.

Talon nazik bir şekilde kısaca başını eğerek amcasının yanına oturdu. Tam karşısına gelen genç kadın ona gülümsedi.

"Sana konuklarımızı tanıştırayım, Talon. Marcel de Guillabert ve kız kardeşi Petrona. Anne tarafından senin kuzenlerin oluyorlar. Onlarla karşılaşmamız ne şans." dedi Philip.

Onlara yeni bir gözle bakarak ikisini de başıyla selamlayan Talon'a Marcel soğuk bir baş eğmesiyle, Petrona ise sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Talon onları şöyle bir tarttı. Marcel kibirli konuşması ve soğuk tavırları olmasa yakışıklı sayılırdı. Sarışındı ve kısa bir sakalı olan Talon'un tersine sinekkaydı tıraş olmuştu.

Kız kardeşi *chape*'sini çıkartmıştı ve Talon şimdi üstünde bir *pelice*, kolları ve boyun kısmı kürklü bir giysi olduğunu görebi-

liyordu. Güzel bir teni vardı ve mavi gözleri ilgiyle kendisine bakıyordu. Talon onun boyunlarına, bileklerine, hatta ayak bileklerine bile birçok takı takan doğulu kadınların tersine bir *afiche*'den, broştan başka mücevher takmadığına dikkat etti.

Talon onları alenen inceliyordu. Marcel, Talon'a kızgın bir bakış attıktan sonra, bir kez daha ona meydan okumaması gerektiğini hissederek bakışlarını indirdi. Petrona ise onun aksine gözlerini kaçırmadan genç adama bakmaya devam etti ve Talon nabız atışlarının hızlandığını hissetti. Bu genç hanımın ondan korkmadığı belliydi. Ama açık bir davet de sezmemişti.

"Siz gelmeden evvel, amcanız bize Kutsal Topraklar'daki hayatınızı anlatıyordu. Sarazenler tarafından kaçırıldığınızı ve birkaç yıl onların arasında yaşadığınızı söyledi. Öyle mi?" diye sordu Petrona. Biraz yüksek olsa da hoş bir sesi vardı.

Talon hâlâ bu aksana alışamamış olduğu için dikkatle dinlemesi gerekmişti ama bunu bir soruyla geçiştirdi. "Amca, burada içecek bir şeyler var mı? Çok susadım."

Philip güldü. "Hancıyı çağırayım; ben susamakla kalmadım, çok da açım. Marcel, sanırım siz bal şarabı içersiniz; Leydim, siz de biraz şarap alır mısınız?"

İkisi de başlarıyla onayladı. Philip kükreyerek hizmetliyi çağırırken üç genç arasında kısa bir sessizlik oldu. Hancı bu seçkin konuklara kendisi hizmet etmek için aceleyle yanlarına geldi. Hantal bir tavırla başıyla selam verip ellerini yağlı keten önlüğüne silerek siparişlerini almaya hazırlandı. Onlara hayal kırıklığına uğramayacaklarını söylediği günün yemeğini önerdi.

Petrona daha fazla dayanamadı. "Mösyö Talon, hâlâ yanıtınızı bekliyorum. Beni merakta mı bırakmak istiyorsunuz?"

Bunu tatlı bir tavırla sormuştu ama Talon kadının istediğini elde etmeye alışık olduğunu sezdi. Tedbirli olmaya karar verdi. "Sarazenler beni kaçırıp İran'a götürdü ve orada büyüdüm. Gerçekten bundan başka söyleyecek bir şey yok. Ama Philip amca hayatının büyük kısmını Sarazenlerle savaşarak geçirdi ve size pek çok hikâye anlatabilir."

"Oralarda ve bahsettiğiniz şu İran'da insanlar dinsiz değil mi?" diye sordu Marcel, hâlâ kavgacı bir tavırla.

"Onlar dinsiz olduklarını düşünmüyorlar," diye yanıtladı Talon, kibarca.

"Ama başka bir Tanrı'ya ibadet ediyorlar, öyle değil mi?" diye sordu Petrona.

Talon'un o anda en son istediği Hristiyanlarla Müslümanlar arasındaki farklılıkları tartışmaktı. Boğazını temizledi. "Bunu başka bir zaman konuşmak isterim; belki şimdi amcam maceralarını anlatmak ister." Sertçe söylediği bu sözleri bir anlık bir sessizlik izledi, sonra Talon amcasını dürttü. "Philip amca, konuklarımıza Tapınak Şövalyesi olarak yaşadığın hayatı anlatsana." Diğerlerine döndü. "Tapınak Şövalyeleri Kutsal Topraklar'daki gerçek inanç savaşçılarıdır. Amcam ülkenin bir ucundan diğer ucuna kadar onlar adına savaştı."

Amcası bir kahkaha attı ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan içecekler ve ardından da yiyecekler geldi. Yemeklerine başlamadan içeri giren Max masalarına geldi. Tanışma faslından sonra, Marcel, Philip'i Filistin'deki askerlik hayatı hakkında sorulara boğarken Talon minnet içinde sessizce yerinde oturdu. Marcel ülkeyle değil özellikle yapılan savaşlarla ilgileniyordu. Konuşmaları Talon'un anlama yetisini aştığı zaman sessizce yemeğini yerken düşünceleri dağılmaya başladı. Düşünceleri her zaman dönüp dolaşıp İran'da geçirdiği zamana, Ravan için duyduğu endişeye dayanıyordu.

Talon izlendiğinin farkına vardı. Petrona sanki kıymet biçiyormuş gibi onu mavi gözleriyle açıkça inceliyordu. Talon başını kaldırarak dosdoğru kızın gözlerinin içine baktı. Gülümsedi ve zevkle kızın şaşırdığını ve boğazının kızarmaya başladığını gördü. Kız da tereddütlü bir tavırla ona gülümsedi; Talon şimdi bir davet sezmişti.

Gel gelelim, aşırı koruyucu Marcel'i kışkırtmaya değmeyeceğine karar verdi ve içkisini bitirip ayağa kalktı. Hepsine iyi geceler dileyerek, yatmadan evvel biraz temiz hava almak istediğini söyledi. Hanın bunaltıcı, dumanlı atmosferinden sokağa çıkınca derin bir nefes aldı. İçinde bir huzursuzluk vardı, karanlık sokakta yürümeye başladı. Ay doğuda ağaçların üstünde yük-

selmeye başlamış, parlak gümüşi ışığını üstünde derin tekerlek izleri olan yola vurmuştu. Uzaktan bir şarkı duydu; bu, okçularla hizmetkârlann konakladığı handan geliyordu.

Kaba ahşap kapıyı açtı ve onu kalabalık hanın gürültüsü ve boğucu havası karşıladı. Uzun odanın gerisinde kadehlerine gömülmüş Gallileri gördü; Anwl ismindeki Galli ayağa kalkmış şarkı söylüyordu. Kaba saba yontulmuş masaların etrafında oturan köylüler, rahipler ve askerler susmuş, onu dinliyorlardı. Adamın sesi berraktı. Alçak tavana çarpıp yankılanıyor ve net bir şekilde Talon'un onu izleyerek durduğu kapıya ulaşıyordu.

Talon içeri girip kapıyı kapattı. Gallilerin arasında oturan keskin gözlü Gareth ayağa kalkarak eliyle yanlarına gelmesini işaret etti. Anwl şarkısını bitirdi ve yüksek bir alkış sesi duyuldu. Kimse şarkının tek bir sözünü bile anlamamıştı ama hepsi güzel bir sesi takdir ediyordu. Daha çok şarap getirmeleri için toprak kupalarını masalara vurdular – ne de olsa burası şarap ülkesiydi. Ardından yabancılardan şarkı söylemeye devam etmelerini istediler. Buna pek memnun olan Galliler hevesle isteklerini yerine getirdiler.

Talon'u bir arkadaş gibi selamiayarak onu kendileriyle birlikte içmeye davet ettiler; Talon bu daveti kabul etti. Kalabalık Gallileri çok sevmişti, onları şaraba boğarak ayağa kaldırıp şarkı söylettiler, ta ki adamların nefesi kesilip ayakta duramayacak kadar sarhoş olana dek. Şarap Talon'un hoşuna gitti ve Gareth ve ayık kalan iki arkadaşıyla memleketlerinden bahsederek zaman geçirdi.

Gareth, Talon'u kendisi hakkında konuşturamayınca kendi memleketinden bahsetti. Talon'a geldikleri yüksek, sisli dağları anlattı. Galler'de hemen hiç kasaba olmadığını söyledi. Orası pek az yabancının yolunu bulabildiği ormanlarla kaplı, dağlık bir ülkeydi. Özgür vahşi kabilelerden bahsetti ama yüzünü ekşiterek çoğu zaman birbirleriyle dalaştıklarını ekledi.

"Biz gerçek Hristiyan'ız," dedi, "bugün Tanrı üstüne yemin edip yarın yeminlerini bozan şu lanet Saksonlarla Normandiyalılara benzemeyiz."

"Neden Filistin'e gittiniz?" diye sordu Talon.

"Çünkü biz savaşçıyız ve orada iyi ganimet elde edeceğimizi umduk," diye yanıtladı Gareth gönülsüzce. Anılarını uzaklaştırmak ister gibi içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Biz Tanrı'nın askerleri olmak istedik ama ola ola soyguncu ve dilenci olduk," dedi, iyice kafayı bulmuş olan Anwl kelimeleri ağzında yuvarlayarak.

Herkes biraz tedirgin bir kahkaha attı ama hepsinin tek isteğinin memleketlerine dönmek olduğu açıkça anlaşılıyordu. Filistin onlar için iyi bir deneyim olmamıştı.

"Bir gün memleketinize gelmeliyim," dedi Talon, "ama sözlerinizden oranın soğuk ve yağışlı olduğunu anlıyorum. Ben kuru topraklara ve sıcağa alışkınım. Orada boğulabilirim."

Yine kahkahalar yükseldi.

"Memleketimize gelirsen seviniriz, genç efendi. Seni misafir eder ve prensle tanıştırırız."

"Beni prensinizle tanıştırabildiğinize göre siz soylu musunuz?" diye sordu Talon kuşkuyla.

"Galler'de herkes prensin huzuruna çıkma talebinde bulunabilir, bir sığır çobanı bile," dedi içlerinden biri, böbürlenerek.

"Öyleyse bundan onur duyarım," dedi Talon.

İçmeye devam ettiler ve şarkılar müstehcenleşmeye başladı. Şimdi tek kelime anlamayan Gallilerdi. Talon o yöre halkının dilini çözmenin mümkün olmadığını ve şarkılarıyla şakalarının çoğunu hiç anlamadığını itiraf etti.

Talon handaki insanları tanımadığı ve Gallilerin soyulmayacağından emin olmak istediği için ayık kaldı. Odanın öteki tarafında diğer hizmetkârların yanında Simon'ı görünce ona yanlarına gelmesi için işaret etti. "Onlara göz kulak ol da bu gece soyulmasınlar, Simon."

Adam sırıtarak başını salladı. "Sizin için gözüm üstlerinde olacak, lordum."

Artık Galliler dik oturacak halde değillerdi, onun için Talon hancıya ödeme yaparken hizmetkârlardan onları yatağa götürmesine yardım etmelerini istedi. Hancıyı Galliler uyurken onları

soymamasını, yoksa ona bir ziyaret yapmak zorunda kalacağını söyleyerek uyardı. Adam gözlerinin içine baktı ve başını sallayarak anladığını gösterdi.

Talon ay ışığıyla aydınlanmış sessiz sokağa çıkarak kendi hanına doğru yürüdü. Belli ki üst sınıf yöre halkı gece hayatına katılmıyordu. Masalarda birkaç tüccar ve satıcı oturuyordu fakat görünüşe göre kendi grubu yatmaya gitmişti. Talon Philip'le paylaştığı üst kattaki odasına çıktı. Amcası derin uykudaydı ve kirişleri titretecek kadar yüksek sesle horluyordu.

Talon döşeğine yattı, gürültüyü bastırmak için battaniyeyi kafasına çekti ve uykuya daldı.

İşte nefes alıyor adam, ölü ruhuyla,
Kendine asla burası benim memleketim
Dememiş olan.
Yüreği asla yanmamış olan,
Adımları yuvasına doğru yönelince
Yabancı sahillerde dolandıktan sonra.
Sir Walter Scott

Bölüm 3

Eve Dönüş

Ertesi gün alacakaranlık çökmek üzereyken –Sör Hughes'a ait olduğu söylenen- Ville de Moulle ismindeki köye vardılar. Çatıları sazla kaplı alçak taş evlerin arasından uzanan, üstünde tekerlek izleri olan çamurlu yolda ilerlediler.

Her yanda tarımla uğraşan köylere özgü o koku vardı. İneklerin ve koyunların pis kokusuyla yakındaki mezbeleden gelen berbat koku birbirine karışıyordu. Talon köyün büyük kısmını oluşturan kepenkleri kapalı kulübelerle barakaların etrafında hiç hareket olmadığını görünce şaşırdı. Ortalıkta köpek de görünmüyordu. Bütün evlerin kapıları kapalıydı ki yılın o zamanı için bu hiç de olağan değildi. Talon o bölgede insanların yaz akşamlarını kapıların önünde otururak veya gruplar halinde bir araya toplanıp günün olaylarını konuşarak geçirme âdetinde olduklarını duymuştu.

Kimse onları selamlamadı ve yoldan yayalarla atlıların geldiğini gören birkaç kişi aceleyle gözden kayboldu. Bu sakin, ılık akşamda çiftlik hayvanlarının bile sesi kesilmiş gibiydi. Talon denizden uzaklaştıkça havanın ısındığını fark etmişti. Eli kılıcına gitti ve silahının kabzasını hemen kavrayacak şekilde ayarladı. Gördükleri hoşuna gitmemişti ve bütün duyuları alarma geçmişti. Burada hiç hoş karşılanmadıkları belliydi.

Philip'le Max'e bir göz attı; savaşçı olarak tecrübeleri onlara da bir şeylerin ters olduğunu söylüyordu ve belanın nereden geleceğini görmek için sağa sola keskin bakışlar atıyorlardı.

Talon arkaya dönerek Gallilere baktı ve Gareth'le göz göze geldi. Birbirlerini anladılar; adam arkadaşlarına bir şeyler mırıldandı. Okçular tek söz etmeden okluklarından okları çıkartıp yaylarına geçirdiler. Herkes gözünü dört açmıştı.

Tek bir kişi tarafından selamlanmadan köyün içinden ihtiyatla geçerek diğer ucundan çıktılar. Philip hemen arkasından gelen Talon'a soru sorar gibi baktı ama Talon sadece omuzlarını silkip etrafına bakınmakla yetindi.

Kuzeye doğru birkaç yüz metre ilerledikten sonra yolun iki yanında uzanan, göğe yükselen uzun ağaçların arasından geçerek bir otlağa çıktılar. Alacakaranlıkta, geniş bir çayırlığın ilerisinde sık ağaçlarla kaplı alçak tepeler yükseliyordu.

Sonra Talon'un babasının sahip olduğu kalenin surlarını gördüler. Burası, surlarla kaleyi çevreleyen orman arasında epey açıklık olan büyük bir alanın ortasındaki alçak bir yükseltinin üstünde konumlanmıştı; Talon kalenin Gallilerin kullandığı yayla bir ok atışı mesafede olduğunu tahmin etti. Çökmekte olan alacakaranlıkta alçak taş duvarın üstüne yüksek kazıklarla çit çekilmiş olduğunu fark etti. Yapı temelin kuvvetli olması için taş ve kalın kalasların bir karışımından oluşuyordu. Surlar yaklaşık beş metre yükseklikteydi ve Talon'un görebildiği kadarıyla bir buçuk dönüm kadar bir araziyi çevreliyordu. Köşelerdeki kuleler dört yüksek mevzi oluşturuyordu ve köye bakan kapının üstünde surlardan daha yüksek bir yürüyüş yolu ve kapının iki yanında tahta payandalar vardı. Sağlam bir yapı gibi görünüyordu ama Talon azalan ışıkta tam bir hükme varmakta zorlanıyordu.

Surların üstündeki hareketlenmeden görüldükleri anlaşılıyordu. Talon siperlerde toplanan karartıların onları gösterdiğini görebiliyordu. Ahşap kapıya yaklaşınca birinin bağırdığını duydular.

"Olduğunuz yerde durun! Gece yolculuk edenler kimdir? İsminizi söyleyin!"

"Philip de Gilles ve Hughes de Gilles'in oğlu Talon. Bu ne biçim bir selamlama?" diye kükredi Philip. Böyle bir karşılama beklemediği sesinin tonundan anlaşılıyordu.

Bunu şaşkın bir sessizlik ve sonra da surların üstünden gelen mırıltılar izledi. Hemen sonra bir adam ahşap siperden aşağıya eğildi.

"Sen misin gerçekten, Philip? Yanında kim var dedin?"

"Evet, benim, kardeşim ve oğlun da yanımda. Şu kahrolası kapıyı aç da bizi içeri al. Çok yorgunum ve boğazımın kuruluğunu geçirmek için bir şeyler içsem iyi olacak."

İnanmakta zorlanıyormuş gibi gelen bir gülme sesinin ardından sert bir emir duyuldu. Philip'in ardı sıra, üstlerinde yamalı deri yelekler ve başlarında içe çökük demir miğferler olan iki mızraklı muhafızın açtığı kapıdan kalenin dış avlusuna girerlerken adamlar ellerini alınlarına götürdüler. Philip onları görmezden geldi.

Etraflarını titreyerek yanan meşaleleri havaya kaldırmış insanlar sardı. Talon Cabbar'dan indi ve dizginlerini eline verdiği, kendisine tamamen yabancı olan adam atı alıp götürmeye yeltenince derinlere kök salmış kendini koruma alışkanlığı yüzünden hızla yayını kılıfından çıkarttı.

Etrafındaki insanlar gözlerini kısarak dikkatle ona baktılar. Sonra babasını karşısında buldu. Onu iyi hatırlıyordu fakat bu karşılaşmanın içinde uyandırdığı duyguya hazır değildi. Sevinçle bağırarak kardeşine sarılan Sör Hughes şimdi dönmüş, dikkatle uzun zamandır kayıp olan oğluna bakıyordu. Adamların birinin elindeki meşaleyi alarak daha iyi görmek için havaya kaldırdı. Philip'in haftalar önce yaptığı gibi, onun tanıdığı çocuk olduğunu gösterecek bir özellik arayarak gözlerini kısıp dikkatle oğluna baktı.

Başını iki yana sallayarak kararsız bir sesle, "Talon, gerçekten sen misin?" dedi.

Konuşamayacak halde olan Talon başını sallayarak onayladıktan sonra boğazını temizledi. "Evet, benim, baba."

Babası onu karşısına aldı ve sakallı yüzünden gözyaşları

süzülmeye başladı. "Oğlum! Kaybettiğim oğlum! O kadar uzun zaman oldu ki. O kâfirlerin seni sonsuza dek elimizden aldığını sandık."

Meşaleyi birinin eline tutuşturdu ve sendeleyerek yaklaşıp Talon'a sıkı sıkı sarıldı. Şaşkınlıkla boyunun babası kadar uzun olduğunu gören Talon da o anda hissettiği duygulara hâkim olmaya çalışarak şevkle babasına sarıldı. Baba oğul silahlı adamlarla hizmetkârlardan oluşan kalabalığın önünde uzun bir süre öylece durdular; Sör Hughes, Talon'u sıkıca omuzlarından tutmuş, kimseden utanmadan ağlıyordu.

Geriye çekildi ve kolunun yeniyle gözyaşlarını silip Talon'a bakarak, "Ah, oğlum," dedi, "sen bir erkek olmuşsun. Kendine bir baksana! Annene hemen haber vermeliyiz, yoksa bu kadar ağırdan aldığımız için beni asla affetmez."

"Neyi ağırdan aldığınız için?"

Talon bu nazik ses tonunu bir daha duymayı hiç beklememişti. Babasının yanında durmuş, gözlerini kendine diken annesine baktı.

Kadının yüzü bembeyaz kesildi, neredeyse bayılacak gibi görünüyordu. Sanki kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "Sevgili Tanrım, bu Talon," dedi, Talon'u şaşırtan bir kesinlikle. Olduğu yerde sallandı.

Talon düşünmeden öne atılıp kadını dirseğinden tuttu. "Anne, eve döndüm," dedi usulca, gözlerine yaşlar dolarak.

Kadın nefesini hızla içine çekerek ona bakmaya devam etti. Talon da sessizce ona bakarak durdu. Avluda bu olağandışı olaya tanık olan kimse konuşmuyordu.

Talon kollarının arasına sokulan annesine, sanki kırmaktan korkuyormuş gibi usulca sarıldı. Fakat annesi onu boğuluyormuş gibi sıkıca tuttu. Etraflarını saran insanlar duygularını açığa vurunca avlu sevinç çığlıklarıyla doldu. Kalabalık el çırpıp bağırarak Philip'i selamlarken, birbirlerini tekrar gördükleri için son derece mutlu olan o ve Sör Hughes sıkıca birbirlerinin kollarını tutuyordu.

Sonra iki kardeş dönüp, etraflarındaki gürültüye aldırma-

dan sessizce duran Talon'la annesi Marguerite'ye baktılar. Marguerite oğlunun göğsünde ağlıyor, Talon da yanaklarından yaşlar süzülerek sevgi dolu sözler mırıldanıyordu. Dakikalarca bu halde durdular, sonra Marguerite kendini toplayarak oğlundan ayrıldı ancak hâlâ bir eliyle tuniğini tutuyordu. Önlüğünün ucuyla gözyaşları içinde kalan yüzünü kuruladıktan sonra Talon'un elini ellerinin arasına aldı.

"Hughes, adabı falan unuttuk," dedi, bumunu çekerek. "Kendimize gelip bu yolculara yiyecek içecek sunmalıyız. Kardeşin ve oğlumuz bize geri döndü. Sevgili Tanrım bize merhamet edip oğlumla Philip'i o kadar uzaklardan geri getirdi."

Sonra hâlâ Talon'un elini bırakmadan öne düşüp büyük eve yöneldi; Talon biraz utangaç bir tavırla kapıda durarak bu olayı izleyen bir genç kızla iki küçük çocuk gördü.

Sör Hughes büyük eve et, peynir ve içecek getirmelerini ve herkesin gelip onlara katılmasını bağırdı. Philip sessizce eğilerek kibarca selam veren Galli okçularla Max'i Sör Hughes'a tanıttı. Sör Hughes onlara ilgiyle bakarak ziyafete buyurmalarını söyledi. Sonra Philip'le sarmaş dolaş halde karısıyla Talon'un peşinden gitti.

Talon'un annesi evin kapısındaki üç siluetin önünde durdu. Bunlar on sekiz yaşlarında bir kızla, elbisesini tutarak onun arkasına saklanan aşağı yukarı beş yaşında bir oğlan ve üç yaşlarında bir kızdı. Onlar yaklaşırken genç kız merakla Talon'u süzerek, sanki güvence vermeye çalışıyormuş gibi bir eliyle oğlanın omzunu tıpışladı. Marguerite genç kızın önünde durdu.

"Talon, bu senin uzaktan kuzenin Aicelina ve eteğinin arkasına saklanan oğlan da küçük kardeşin Guillaume. Beş yaşında. Ağabeyine merhaba de, Guillaume. Tanrı'ya şükür ki yine aramızda."

Talon, Aicelina'ya nazikçe gülümseyerek başını eğdi, kız da gamzelerini göstererek kısa bir reverans yaptı. Talon bir dizinin üstüne çökerek yeni kardeşine elini uzattı.

Guillaume, Aicelina'nın eteğinin arkasına gizlenerek hayatına aniden giren bu yabancıya dikkatle baktı. Talon gülümse-

yerek elini havada tutmaya devam etti. Guillaume tereddütle uzanıp kendisine uzatılan ele dokundu, sonra sanki bu çekingenliğinden utanmış gibi eteğin arkasından çıkıp ağırbaşlı bir tavırla Talon'un elini sıktı.

"Konuşacak çok şeyimiz var, kardeşim," dedi Talon usulca. "Sana anlatacağım çok şey var."

"Bu bebek de küçük kız kardeşin, Talon. Adı Emessenda ve Guillaume'den iki yaş küçük," dedi annesi.

Talon kısmen Aicelina'nın eteğinin arkasına saklanmış olan, gözlerini kocaman açmış bakan kıza döndü. Hâlâ diz çökmüş halde, yine elini uzattı ve gülümseyerek utangaç çocuğun eline dokunmasını bekledi. Çocuk ciddi bir yüzle gülümsemeden ona bakmaya devam ediyordu.

"Senden korkuyor, sabaha daha iyi olur" dedi Aicelina.

Talon başını sallayarak doğruldu. Annesi uzanıp, sanki ortadan kaybolmasını engellemek istermiş gibi sıkıca kolunu tutarak onları eve aldı. İsli odanın ortasında yanan, etrafı alçak bir taş duvarla çevrelenmiş olan ateş yaydığı sıcak parıltıyla misafirleri hoş bir şekilde karşıladı. Işık duvarlara asılmış birkaç demir kalkanda parlıyor, çatıyı tutan büyük kara kirişlerde titreşerek kocaman gölgeler oluşturuyordu.

Sör Hughes çok neşeliydi. Hem erkek kardeşinin hem de oğlunun gelişi büyük bir kutlamayı hak ediyordu. Bu gece onlara çok fazla yiyecek hazırlayacak vakit yoktu fakat babası yarın hepsi için büyük bir ziyafet verileceğine ve gelişlerini geleneklerine uygun bir şekilde onurlandıracaklarına söz verdi. Bu arada iyi şarap içip getirilen peynirle etleri yiyeceklerdi.

Talon'un onur konuğu olması kaçınılmazdı. Talon yerine Philip'in geçmesini tercih ederdi ama amcası hevesle bu onuru Talon'un hak ettiğini temin etti.

O akşam soruların ardı arkası kesilmedi. Kale halkı uzun zamandır kayıp olan çocuğun hikâyesini dinlemek için meşalelerin titreşerek yandığı ve ahşap duvarlarında kara gölgelerin oynaştığı büyük evde toplanmıştı. Beklerken eve sessizlik çöktü.

Talon'un başına neler geldiğini bilmek için sabırsızlanan annesiyle babası yemeklerine hemen hiç dokunmazken, bütün bu yeniliklerden ve aniden ona yöneltilen bu taleplerden dolayı gerginleşen Talon pek az yedi.

"Senden en son Philip kaleye gelip bize pusuyu anlattığı zaman haber aldık," dedi Sör Hughes. "Ertesi gün araştırmaya gittim ama yaşadığına veya öldüğüne dair hiç iz yoktu."

"Tapınak Şövalyelerini hatırlıyor musun, Hughes?" dedi annesi. "Şövalyeler geldi ve bize senin hiçbir zaman bilemeyeceğimiz nedenlerle Fedailer tarafından İran'a götürüldüğünü ve seni bir daha görmekten umudumuzu kesmemizi söylediler, Talon. Bu benim için dayanılmaz bir haberdi ve ilk başta inanmadım. İnanamadım. Tanrıya şükür, seni sağ salim bize geri getirdi." Önlüğünün ucuyla gözünden süzülen bir yaşı daha sildi.

"Bize başına neler geldiğini anlat, Talon."

"Anlatacağım anne ama çok uzun bir hikâye bu."

"Umurumda değil," diye homurdandı Sör Hughes. "Bize o barbarların arasında neler yaşadığını anlat."

"Beni önce İran'daki dağların içlerindeki Samiran Kalesi'ne götürdüler. Bu uzun bir yolculuktu ve aylar sürdü. Hepimize iyi davranmadılar, bazıları yolda öldü." Talon ürperdi. "Ama Jean olmasaydı hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

"Jean de Loche mu? Rahip mi? Ona ne oldu?" diye sordu Sör Hughes.

"Yıllar sonra, Alburz Dağları'nın iyice içlerinde, Ağa Han'ın gizli sığınağı olan meşum kaleleri Alamut'tan kaçmama yardım ettikten sonra kendisi arkada kaldı ve bu yüzden onu öldürdüler," dedi Talon, masaya bakarak, sert bir sesle.

"Tanrı ruhuna merhamet etsin. Zavallı adam memleketinden o kadar uzakta, o barbar ülkede öldü," diye bağırdı Marguerite.

"O benim dostum ve akıl hocamdı, anne. Onu şimdi bile fena halde özlüyorum. O ülkede dağlar gökyüzüne yükseliyor ve düzlükler o kadar geniş ki bir ucundan diğer ucuna kadar,

tek bir ağaç bile görmeden haftalarca yol alıyorsunuz. Güneşin altında parlayan şehirler gördüm! İsfahan o kadar güzel bir yer ki insanlar ona 'Dünyanın Yarısı' diyorlar. Beni önce Samiran ismindeki büyük kaleye götürdüler. Bizi gece veya gündüz, hızla ve hiç göze çarpmadan öldürmemiz için eğittiler. Bazı çocuklar pek başarılı olamadılar ve öldüler."

"Neden? Bunu neden yaptılar?" diye sordu, dehşete düşen annesi.

"Onlar İsmaili ya da sizin bildiğiniz ismiyle, bütün Müslüman dünyasında korkulan Fedailer. Efendileri Ağa Han'dan herkes korkuyor ve sultan da prens de ondan nefret ediyor. O düşmanlarını genellikle halka açık yerlerde gizlice öldürtmek için yetiştirdiği bu gençleri kullanıyor ve kimse elinden kurtulamıyor. Beni bir fedai, yani kardeşliğin bir üyesi yaptılar ve Ağa Han'ın ister gece, ister gündüz herkesin gözü önünde katletmemi emredeceği düşmanlarını öldürmem için hazırladılar."

"Evet, şu Tapınak Şövalyesinin bize anlattığı insanlar bunlar," diye bağırdı Sör Hughes.

"O şövalye Sör Guy'dı, ağabey. O bu insanları tanıyor ve ne yaptıklarını anlıyordu," dedi Philip. "O zaman bize o insanların karanlığın yaratıkları olduğunu, herkese korku saldıklarını ve düşmanlarına görünmeden onları öldürebildiklerini söylemişti."

"Seni de onlardan biri mi yaptılar?" diye sordu Sör Hughes, biraz kaygılı bir sesle.

"Evet. Hayatta kalabilmemin tek yolu buydu ve Jean bana bir gün halkıma geri dönmem gerektiğini söyledi."

"Ve bunca yıl onların arasında yaşadın. Seni öldürmelerinden korkmadın mı?" diye sordu Marguerite.

"Neredeyse öldürüyorlardı, bir defa oraya giderken yolda, bir defa da oradayken; bana karşı pek müşfik değillerdi. Bıçakla ve diğer silahlarla öldürmek için eğitilen benim yaşlarımda pek çok çocuk vardı. Onlardan biri olan arkadaşım Rıza ile ben en iyilerindendik. Onunla talim yapmak bazen çok acı veriyordu; vahşi bir dövüşçüdür o." Talon arkadaşını hatırlayınca hüzünle gülümsedi.

Dinleyenler bu sözlerine çekingen bir şekilde güldüler. Galliler bile kalabalığın gerisinde karanlıkta oturmuş, bu dili anlamaya çalışarak dinliyorlardı.

"Peki, nasıl kaçtın, Talon? Tapınak Şövalyeleri bize onların eline düşen hiç kimsenin geri dönmediğini söylemişti. Yani sen köle değil miydin?" diye sordu Sör Hughes.

"Hayır, ben bir fedaiydim, kardeşliğin bir üyesiydim ve bu nedenle de diğerleri gibi onlara aittim. Sonunda kaçmak zorunda kaldım, çünkü Alamut Kalesi'ndeyken ben ve kardeşim... arkadaşım Rıza –birlikte o kadar çok tehlikeler ve zorluklar paylaştık ki artık benim için bir kardeş gibi olmuştu- Ağa Han'a karşı bir komplo kurulduğunu keşfettik. Ne var ki o bölgede serbestçe dolaşmamıza izin verilmiyordu, özellikle Rıza ve ben Ağa Han'ın kız kardeşinin muhafızları olduğumuz için. Kız kalede adeta esirdi, çünkü amcası Ağa Han'ı öldürmeyi tasarlıyor ve onun bir şeyden şüphelenmemesi için ortalıkta rahatça dolaşmasını istemiyordu. Ancak sonunda şüphelendik ve Han'ın kız kardeşinin de ölümcül bir tehlike içinde olduğunu anlayınca oradan kaçmak zorunda kaldık. Ve Ağa Han'ı uyarmak için Filistin'e geri döndük."

"Başardınız mı?" diye sordu annesi.

"Başardık. Philip amca, beni şövalyelerin zincirlerden kurtarmaya geldiğin zaman sana bunu anlattığımı hatırlarsın."

"Hatırlıyorum," diye homurdandı Philip, bir kemiğin etini sıyırdıktan sonra dolu olan ağzıyla. "Onu görmeliydin, kardeşim; o kadar değişmişti ki, üstüne üstlük bir Tapınak Şövalyesinden de dayak yemişti. Onu tanımakta çok zorlandım."

"Ne demek istiyorsun, Philip? Şövalyeler onu dövüp zincire mi vurdular?" diye sordu Sör Hughes, inanamayarak. "Tanrı aşkına, bunu neden yaptılar?"

"Çünkü onu yakaladıklarında bir Sarazene benziyordu ve o kadar inanılmaz bir hikâye anlatmıştı ki kimse ona inanmadı," diye yanıtladı Philip, ağzını kolunun yenine silerek. "Onu hapsettiler ve benim gelip suçsuzluğunu kanıtlamamı beklediler. Eğer konuşmasaydın, vallahi seni tanıyamazdım, Talon."

"Geldiğine sevindim, Philip amca, ama arkadaşlarım için artık çok geçti." Annesine döndü. "Ben, arkadaşım Reza ve kız kardeşi Ravan, Ağa Han'ın hayatını kurtardık. O da bu nedenle Frenklere geri dönmem için beni serbest bıraktı. Bütün tehlikesine rağmen Ravan'ı da yanımda getirmek istemiştim ve şövalyeler beni yakaladığında ona ulaşmaya çalışıyordum. Hayatları tehlikedeydi ama şövalyeler bana inanmayı reddettiler ve Philip amca Sör Guy'la birlikte gelene kadar beni hapsettiler."

"Arkadaşlarının hâlâ yaşıyor olması için Tanrı'ya dua edeceğim, Talon," dedi annesi, elini oğlunun koluna koyarak.

"Evet. İşte hikâye bu ve şimdi buradayım."

Çok şeyi atlamıştı fakat sabırsız anne babasını o akşamlık tatmin edecek kadar iyi bir hikâye anlatmıştı. Sözlerini bitirdiği zaman çok geç olmuştu. Ateş sönmeye yüz tutmuş, ortalık sessizleşmişti ama büyük evde tek bir kişi dahi uyumuyordu. Talon'un anlattığı hikâyeden büyülenmişlerdi ve geç saatlere kadar kendi aralarında onun bu mucizevî dönüşünü konuştular. Annesi yine ağlayarak Tanrı'ya şükrediyor, babası Talon'un maceralarını dinlerken kuvvetle başını sallayarak ara sıra gözlerindeki yaşları siliyordu.

"Bu kadar çabuk değil, Efendi Talon, daha hikâyeni bitirmedin ki, bu yolculuk hakkında da anlatacakların var," dedi, gülerek delikanlıya parmağını sallayan Max. Sonra etraflarındaki topluluğa baktı.

"Bu genç adam gerçekten iyi eğitilmiş. Ben ve Sör Philip onu iş başındayken gördük." İnsanları iyice etkilemek için duraklayarak, yüzünde sıkıntılı bir gülümsemeyle başını sallayan Philip'e göz attı. "Talon'u hapseden şövalye bu 'oğlana' bir ders vermeye çok hevesliydi. Bıçak ve sopayla dövüştüler ve şövalye öldü. Ben hiç böyle bir ustalık görmedim. Adamın hiç şansı yoktu! Talon etrafında dönerek dans ettikten sonra herkesin gözü önünde onu öldürdü! Bu yüzden Talon'u tekrar zincirlediler.

"Sör Guy hepimizi bir gemiye bindirmek zorunda kaldı ve Efendi Talon daha fazla başını derde sokmasın diye o zama-

na kadar zincirlerini çözmemize izin vermedi." Sessiz duran Talon'a gülümsedi. "Ben böyle şey görmedim, Talon, hem sonra bizi korsanlardan da kurtardın. Sör Hughes, oğlunuz ismen olmasa da zaten bir şövalye."

"Korsanlar mı?" diye bağırdı, Marguerite ve Hughes.

Philip masaya neşeyle bir yumruk attı. "Korsanların saldırısına uğradık, kardeşim ve daha gemimize ayak basmalarına fırsat kalmadan bu kerata hepsini mahvetti."

Bundan sonra denizdeki bu olay hakkında herkes birbiriyle konuşmaya başladı; Galliler bile konuşmaya katılmıştı ve herkes konuşurken Talon biraz rahatladı. İzlendiğini hissetti ve Aicelina'nın ölçüp biçerek kendisine baktığını gördü. Gülümsemeye çalıştı ve soğuk bir gülümsemeyle karşılık gördü. Sonra başını çevirip ayağa kalkarak küçük kardeşini yatırmak için aceleyle dışarı çıktı.

Nihayet herkesin yatağına çekilme zamanı geldi. Annesi Talon'u kalacağı yere götürerek etrafı görmesi için mumu havaya kaldırdı. Burası bir ot döşekle kalın kürklerin bulunduğu kapalı bir alandan başka bir şey değildi. Yerde sazların yanı sıra, sığır derileri seriliydi. İsfahan'dan dağlar kadar farklı, diye düşündü Talon ama uyuyacağı yere aldırmayacak kadar yorgundu. Gün boyu at sırtında yolculuk etmekten ve bu duygusal karşılaşmadan bitkin düşmüştü ve hemen uykuya daldı.

Sabahleyin dışarıda telaşlı koşuşturmacalar duyarak uyandı. Bir horoz ötüyor, tavuklar gıdaklıyor ve metal kapların tıngırtısı arasında insanlar dedikodu yapıyordu. Talon uyanan kalenin seslerini dinleyerek yattı. Her yanda bir tarım toplumunun sesleri vardı; sığırlar böğürüyor, atlar burunlarından soluyarak toynaklarını yere vuruyor, insanlar sabahın serinliğinde gevezelik ederek oraya buraya koşturuyordu.

Talon köye vardıklarında karşılaştıkları o meşum atmosferi hatırladı yeniden. Kafası karıştı ama babasının muhtemelen bu konuyu aydınlatacağına karar verdi. Ayağa kalktı ve üstüne pantolonuyla keten gömleğini geçirerek yıkanmak için su aradı. Hiç su yoktu.

Bezgin bir tavırla omzunu silkip deri perdeyi çekerek kısa koridordan salona doğru yürüdü. Üç hizmetçi kız yerdeki eski sazları temizleyerek toprak zemini süpürüyordu. Hepsi de reverans yaparak onu nazikçe selamladılar ama yanlarından geçerken kıkırdayarak aralarında fısıldaştılar. Hizmetkârlar odaya kütükler getiriyor ve gece ateş yakmak üzere istifliyorlardı. O sırada çamaşır taşıyan annesi kapıdan girdi.

Kadın yarı yolda, üç metre kadar uzağında durup ona baktı. Sonra yüzü aydınlandı, çamaşırları bir yana bıraktı ve onu kucaklamak için ilerledi. Talon kollarını açtı ve bir kez daha hiç konuşmadan birbirlerine sarıldılar. Sonra Marguerite evin loş ışığında ona bakmak için geri çekildi. Talon gömleğini üstünkörü omzuna atmıştı. Kadın bir çığlık atarak gözlerini oğluna dikti. Eski aslan yaraları dikkatini çekmişti.

"Ne oldu sana, Talon? Sana işkence mi ettiler?"

"Hayır, anne, bir aslanla dövüştüm. Bu uzun zaman önce oldu ve izi kaldı. Gelip bana bakan doktorun becerisi sayesinde hayatta kaldım. Daha sonra bana bir amca kadar yakın oldu. Aramızdaki düşmanlığa rağmen o topraklarda iyi insanlar var."

"Hayatta kaldığın için Tanrı'ya şükürler olsun, oğlum. Bu gece bu hikâyeyi anlatmalısın. Baban hepsini duymak isteyecektir. Şimdi biraz kahvaltı etsen iyi olacak. Gidip Aicelina'ya sana biraz yiyecek getirmesini söyleyeyim. Ama sen pek uygun giyinmemişsin," dedi annesi, kınayarak.

"Banyo yapmak istiyorum. Banyo yapabileceğim su yok mu? Filistin'den beri hiç yıkanmadım, bitlendiysem hiç şaşmam."

Annesi biraz şaşırarak ona baktı. "Kuyu suyu ve yakındaki küçük ırmaktan gelen su var." Sonra anlamaya başladı. "Ah, sen yıkanmak istiyorsun. Galiba biraz sıcak su hazırlatmalıyım." Merakla oğluna baktı. "Filistin'de geçirdiğimiz zamanı hatırlıyorum da o zaman seni nadiren yıkıyorduk, hiç yerinde durmuyordun."

"Banyo yapmayı öğrendim, anne," dedi Talon, ona gülümseyerek.

"Pekâlâ, hizmetçilere senin için su ısıtmalarını söyleyeyim. Belki şu erkek kardeşine de yıkanmaktan zevk almayı öğretirsin bir gün. Bir porsuktan bile beter kokuyor," dedi kıkırdayarak.

Sonra aceleyle uzaklaştı ve Talon tembelce yürüyerek büyük evden avluya çıkınca bir kıvırcık koyun sürüsünün kapıdan çıkartılmaya çalışıldığını gördü. Hepsi dar kapıdan aynı anda geçmeye çalıştığı için kargaşa içinde meleyen hayvanları üstlerinde eski püskü basit yünlü giysiler olan iki küçük çocuk güdüyordu. Talon onları kaleyi çevreleyen çayırlarda otlamaya götürdüklerini tahmin etti.

Kalenin yerleşimine bakmak için etrafına döndü. Artık deneyim kazanmış gözleri buraya sadece kale denilebileceğini söylüyordu. Babası eskiden bir şato yönetiyordu ama şimdi Languedoc'ta bir vadinin derinliklerinde ağaç kazıklardan oluşan küçük bir kaleye sahipti. Gördükleri Talon'u etkilemedi; burası Filistin'deki Montfort şatosundan dağlar kadar farklıydı.

Avludaki kokular bumuna yumruk gibi çarptı. Havada baskın olan sığır ve domuz kokularına alışkın değildi. Atların, keçilerin ve koyunların kokusu gübre yığınının pis kokusuyla karışıyordu. Burası sadece bir kale değil, aynı zamanda bir çiftlikti de. Kalastan savunma surlarının içindeki derme çatma yerleşim yerlerine, ahırlara ve ambarlara baktı. Surların tavanı mazgallı siperler boyunca geniş bir yürüyüş yolu oluşturuyordu. Talon surları inceledi. Bunlar daha ziyade, insanların üstüne çıkıp ilerideki tarlaları gözleyebildiği, iç sur boyunca uzanan, yüksek platformlu kazıklardan yapılmış duvarlardı. Eğer içeri girmek isterse bu yüksek kereste duvar onu durduramazdı. Fedai kardeşi Rıza'yla karanlıkta bunun iki katı yükseklikteki kaya duvarlara tırmanıp fark edilmeden insanların odalarına girmeyi nasıl başardıklarını hatırladı. Her halükarda, burası köy halkına yağmacı haydutlardan kaçıp sığınabilecekleri kapalı bir korunak sunuyordu.

O gece uyuduğu ev, neredeyse avlunun tam merkezinde yer alan, duvarları kiremitle örülmüş, çatısı sazlarla kaplı bir binaydı. Talon şimdi aydınlıkta bunun büyük ahşap kirişlerinin,

uyumuş olduğu katın üstündeki ikinci bir katı desteklediğini görebiliyordu. Anne babası, kardeşleri ve Aicelina'nın orada uyuduklarını tahmin etti. Geceyi geçirdiği bölmenin arkasında yukarı çıkan kaba saba ahşap bir merdiven görmüştü. Evin arkasında hizmetçi kızların uyuduğu odalar, aş odaları –aşçıların işlerini yaptıkları yer- ve bu sabah çok hareketli görünen ambarlar vardı. Büyük ahşap yapının dik çatısı kalın bir saz tabakasıyla örtülmüştü.

Talon kaleyi incelemeye dalmışken babası yanına geldi.

"Günaydın Talon. Umarım iyi uyumuşsundur." Sonra bağırdı, "Aman Tanrım! Bu yaralar nasıl oldu? Sana işkence mi yaptılar?"

"Günaydın baba. Hayır, işkence yapmadılar, bu yaraları almak için bir aslan öldürmem gerekti," dedi, üstünde durmadan gülümseyerek.

"Bu gece bunun hikâyesini anlatacaksın. Şimdi kahvaltı etmek istiyorum, senin de istediğinden şüphem yok. Neredeyse üçüncü dua zamanı geldi, hâlâ yemek yok. Bu kadın ben açken neden hep beni bekletir ki?" diye homurdandı ama sözleri iyi niyetliydi.

Talon babasının saçlarıyla sakalının kırlaşmaya başladığını fark etti ama zinde ve güçlü görünüyor, hâlâ askeri hizmetteymiş gibi davranıyordu. Ne var ki yüzünde kırışıklar belirmişti ve uzun zamandır üzüldüğü bir şey var gibi görünüyordu.

Babası kolunu Talon'un omzuna attı ve onu mutfağa götürerek aşçılara oğluyla kendisine yumurta ve et pişirmelerini söyledi. Talon babasının kendisine gösterdiği yakınlıktan hoşlandığını fark etti. Uzun zamandır bu tür bir duygu hissetmemişti. Aceleyle işe koşturan hizmetçi kızlarla aşçıların meraklı bakışlarını görmezden geldi. Birkaç hizmetçi onu dikkatle süzerek ölçüp biçti.

Dışarıya, büyük evin mutfakla kilerlerin bulunduğu arka tarafındaki bir masaya oturdular. Aşçıların yemeklerini hazırlamasını beklerken büyük bir somundan parçalar koparıp taze, soğuk süte bandırarak yediler. Onlar yemekle meşgulken

Philip yanlarına geldi, onu Max izledi. İkisi de iyi uyumuştu ve çok açtı. Talon etrafa bakınarak okçuları aradı. Sanki talimat verilmesini bekliyor gibi kapının yanında bir köşede çömelmiş bekliyorlardı; biraz şaşkın görünüyorlardı.

Talon özür dileyerek ayağa kalktı ve aceleyle odasına gidip üstüne bir yelek geçirerek okçuların yanına gitti. "Yemek yediniz mi?"

"Henüz yemedik, genç efendi. Kime soracağımızı bilemedik," dedi Gareth, kibarca ayağa kalkarak.

"Benimle gelin," dedi Talon. Onları Sör Hughes'la diğerlerinin oturduğu masaya götürdü. "Baba, sana çok saygı duyduğum, Pays de Gaul'lü bu adamları tanıştırmak istiyorum. Dün gece karşılaşmıştınız ama onların farkına varacak halde değildin." Adamları isimleriyle babasına tanıttı.

Babası gözlerinde bir soru işaretiyle ona baktığı zaman Philip de Talon'a katıldı. "Nasıl savaşılacağını iyi biliyorlar. Korsanları geri püskürtmemize yardım ettiler. Şimdi sanki liderleriymiş gibi Talon'a bağlandılar. Umarım Talon onlara bunun karşılığını ödeyebilir," dedi neşeyle.

Hughes gülümsedi ama sanki yeniden değerlendiriyormuş gibi oğluna keskin bir bakış attı. Sonra Gallilere aşçıların yanına gidip kahvaltılarını almalarını söyledi. Aç adamlar masalarına gelmeye başlayan yumurta, et, dilimlenmiş peynir ve ekmekten ibaret yiyecekleri yerken hemen hiç konuşmadılar.

İnek ürünlerine alışık olmayan Talon'a göre peynir kokmuştu ve tadı ineğin kıçı gibiydi ama sütün güzel olduğuna karar verdi. Ekmek sert ama lezzetliydi; yeni piştiği için kabuğu özellikle pek hoştu. Etten hâlâ sakınıyordu ama Max'in tütsülenmiş jambon olduğunu söylediği kırmızımsı et hoşuna gitti.

Philip kendisinin ve Talon'un kafasındaki soruyu sordu. "Ağabey, dün gece köyün içinden geçerken insanların keyifsiz olduğunu fark ettik. Kimse selam vermedi, herkes içeri girip kapılarını sürgülemişti. Bahse girerim, bizim geçip gitmemizi izlediler. Ayga Mortes'ten beri ilk kez böyle bir durumla karşılaştık. Orada neler oluyor?"

Hughes durakladı ama sonra sanki bu konuda konuşmaya karar vermiş gibi omuzlarını silkti. "Korkuyorlar, Philip. Başıma bela bir düşmanım var ve yağmacıların saldırısına uğradık. Hiçbir şey ispat edemem ama bunu yapanın Marguerite'nin kuzeni olduğuna eminim."

"Bu düşmanlığın nedeni ne, Hughes? Neden birisi, hele hele karının kuzeni sana diş bilesin ki?" diye sordu Philip, Talon'a şaşkın bir bakış atarak.

"Carcassonne Kontu'nun yazıcısından Marguerite'nin babasıyla erkek kardeşinin vebadan öldüklerini bildiren bir mektup aldığımızı hatırlarsın. Bu bizi bu köyün yanı sıra, çok büyük bir mülkün mirasçısı yapıyordu."

Hughes sütünden büyük bir yudum aldıktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Bu mülkün Marguerite'nin babasına ait olduğu ve onun kocası olarak benim de bu mülkün erkek varisi olduğum doğruydu. Buraya döndük, çünkü sıcaktan ve seni elimizden alan savaştan bunalmıştık, Talon. Annen memlekete dönmek istedi.

Ancak geldiğimiz zaman, on beş kilometre kadar kuzeydeki topraklara sahip olan kuzeninin buna itiraz ettiğini gördük. Ama elinde yeterince kanıt olmadığı için bu toprakları yasal olarak talep edemiyor. Birkaç yıl konuşup anlaşmaya çalıştıktan ve hiçbir şey çözemedikten sonra adam ilişkiyi kesti ama ben ölen sığırlarımızdan, kaçırılan koyunlarımızdan ve birkaç köylünün ölümünden onun sorumlu olduğundan şüpheleniyorum."

Philip öfkeyle sordu. "Buraya gelirken yolda Marcel ve Petrona isminde iki kardeşle karşılaştık. Onun çocukları mı?"

"Evet ama onlara karşı bir garezim yok. Yine de bazı ölümler olduğu ve benim karımın kuzeni Guillabert'ten şüphelendiğim gerçeğini değiştirmiyor bu."

"Adamı cinayetle suçluyorsun, kardeşim. Kanıtın var mı?"

Hughes kaşlarını çatarak yerinde kımıldandı, gözlerinde öfke ve düş kırıklığı okunuyordu. "Hayır, yok, Philip, hiç tanık bulunamadı. Tanık olabilecekler öldü, başka kimse de konuşmuyor."

"Rahip bile mi?" diye bağırdı Philip.

"O karanlıktan korkan basit biri. Köylülere bir yabancı olan bana yardım etmektense günahlarından pişman olmalarını söylemeyi tercih ediyor. Beni piskoposa şikâyet etmediğine şaşıyorum." Sör Hughes küçümseyen bir tavırla güldü.

Talon rahip Jean'ı ve ne kadar korkmuş olduğunu hatırladı. Yine de Talon'un hayatını kurtarmak için kendini feda etmişti.

"Bunu çözebilecek bir yer yok mu, baba? Bu konuyu karara bağlayabilecek bir mahkeme?"

Philip ve Hughes ona baktılar. "Eğer kadim yasaya başvurursak, bu çekişmeyi halletmek için göze göz dişe diş çarpışmak gerekiyor. Bir de Albi'de ara sıra bu tür meseleleri halletmek için toplanan Kont'un mahkemesi var," dedi Sör Hughes, gönülsüzce.

"Öyleyse bu sorunu orada çözmek iyi olmaz mı, baba?"

"Annenin gerçek varis olduğunu bilseydim ve bunu herkese ispatlayacak belgelere sahip olsaydım, tabii." Sör Hughes Talon'a baktı. "Talon, bu karışık bir durum. Marguerite'ye miras kaldığına inanarak geldik ama bu mülkün babasına ait olduğunu ispatlayan kâğıtları bulamadık. Marguerite bu mülkün belgeleri olduğundan çok emin ama henüz bulamadık. Albi dâhil aramadığımız yer kalmadı. Bu yüzden, onlar olmadan mahkemeye gitmek istemiyorum. Ben bundan eminim, yoksa Kont'un sekreteri ne diye bana bu mülkün tek varisinin Marguerite olduğunu söylesin ki? Zaten buraya geri dönmemizin de nedeni bu. Gel gelelim, bulunan bir belge yok ortada."

Talon şimdi babasının içine düştüğü ikilemi anlamıştı. Mahkemeye koşmak aslında onu riskli bir duruma sokacak ve aleyhine karar verilirse onu topraksız bırakacaktı. Ne var ki hâlihazırdaki durum da kabul edilebilecek gibi değildi.

Besbelli bu konudan daha fazla bahsetmek istemeyen Hughes ayağa kalktı. "İsterseniz bugün ava çıkabiliriz. Sizi bu akşamki ziyafet için bir geyik avlayabileceğimiz güzel ormanlara götürebilirim."

Bu herkesin ilgisini çekti ve av konusunda konuşmaya

koyuldular. Bir dengine getirip annesiyle konuşmaya karar veren Talon konuşulanlara pek dikkatini vermedi. Belki annesi bu duruma biraz daha ışık tutabilirdi.

Talon küçük kardeşinin avluda bir çocukla oynadığını gördü. Vahşi savaş çığlıkları atarak tahta kılıçlarla dövüşüyorlardı. Gülümsedi. O da kısa zaman önce başka bir yerde, başka bir çocukla aynı oyunu oynamıştı. Sonra silahlı askerlerin çocuklarıyla nasıl şövalyecilik oynadıklarını hatırladı. Onlar da büyüklerini taklit ederek tiz savaş çığlıkları atıp sopalarla vahşice birbirlerine saldırırlardı; her zaman biri Sarazen, diğeri de efsanevi Tapınak Şövalyesi olurdu. Talon fırsat bulduğu zaman küçük kardeşiyle biraz zaman geçirmeye karar verdi. Ama şimdi ava çıkacakları için heyecanlanıyordu.

Babasına döndü. "Gareth'le adamları da bizimle gelebilir mi, baba?" diye sordu. "Eğer ormanda avlanacaksak, bu adamlar bana bu işi iyi bildiklerini söylediler. Atlarla mı gideceğiz?"

"Evet, gelebilirler," dedi Sör Hughes. Sırım gibi incecik adamlara baktı. "Atlarla başa çıkabilirler mi?"

"Gareth!" diye bağırdı Talon.

Çenesine biraz krema bulaşmış olan Gareth arkadaşlarıyla birlikte oturduğu masadan kalkarak yanına geldi. "Lordum?" dedi kibarca.

Talon ona gülümsedi. "Babam bizi ava götürmek istiyor. Gelmek ister misiniz? Babam ormanda atlara ayak uydurup uyduramayacağınızı soruyor."

Gareth kırık dişleriyle sırıttı. "Evet, gelmek isteriz ve evet, ormanda atlara ayak uydurabiliriz." Adamlarına dönerek konuştuklarını kendi dillerinde aktardı. Hepsinin yüzü aydınlandı ve heyecanla gülerek şevkle başlarını salladılar.

Sör Hughes omuzlarını silkti. "O zaman anlaştık. Bir saat içinde yola çıkıyoruz." Talon'a döndü. "Sanırım artık liderleri sensin, Talon. Olabildiğince çabuk seni şövalye ilan etmemiz gerekecek. İnsanlara liderlik eden sıradan bir toprak ağası olmaz. Bu hiç yakışık almaz."

"Sana 'lordum' denmesi de hiç yakışık almıyor!" dedi Philip, gülerek.

Max sırıtarak Talon'a göz kırptı. Talon utandığını göstermemek için gülerek amcasının omzuna hafif bir yumruk attı.

"Bence Talon zaten kendini ispatladı, Sör Hughes. Korsanları kurnazlığıyla ve bu adamların yardımıyla yenen oydu," dedi Max, parmağıyla Gallileri göstererek.

Sör Hughes, Philip'e baktı. "Evet, bunu dün gece duydum. Gerçekten öyle mi oldu, kardeşim?"

"Aynen öyle oldu. Max onun doğuştan bir lider olduğunu söylemekte haklı. Babasına çekmiş!" dedi Philip, Talon'un omzuna vurup, onu daha da utandırarak.

"Galiba daha anlatacağın çok şey var, oğlum," dedi Sör Hughes, dikkatle oğluna bakarak. "Şimdi bu akşamki ziyafet için avlanmaya hazırlanalım."

Talon kuyuya gitti ve deri bir kovayı yukarı çekip başını içine daldırarak birkaç günlük yolculuğun tozunu toprağını yıkadı. Tam doğrulmak üzereydi ki dürtülerek eline keten bir bez tutuşturuldu. Yüzünü kurulayıp dönünce Aicelina'nın yanında durduğunu gördü. Mırıldanarak özür dileyip bir adım geri çekildi. Çıplak ayaklarına kadar inen, kol yenleri yeşil, açık kahverengi, yünlü bir elbise giymişti. Geniş kol yenleri kıvrılmış, bir çamaşır yığını taşıyan ince, esmer kollarını açıkta bırakmıştı.

"Günaydın, kuzen," dedi, alçak ama berrak bir sesle. "İyi uyudun mu?"

"Günaydın, Aicelina. Gayet iyi uyudum. Umarım sen de iyi uyumuşsundur." Parlak sabah ışığında ona dikkatle bakıyordu. Hoş ve endamlı bir kız olduğuna karar verdi. Giysisi vücudunun şeklini tümüyle saklayamıyordu. Dosdoğru gözlerinin içine bakan koyu mavi gözleri kendisini soğuk bir ifadeyle inceliyordu. Arkaya doğru tarayarak başının arkasında bir örtünün altında topladığı ve tahta bir tarakla tutturduğu kumral saçları düzgün yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Talon onu incelerken kız sessizce durdu ama bakışları göğsündeki yaralara kayınca gözleri büyüdü. Ancak hiçbir şey söylemedi; bunun yerine başını yere eğip Talon'un yanından geçerek surların karşısındaki kulübelerden birine doğru ilerledi.

Talon bir an durup onun gidişini izledi. Sonra başını iki yana sallayarak eve yöneldi ve artık yatak odası olan evin arkasındaki karanlık bölmeye gitti.

Kaleye gelirken günlerce at sırtında yaptıkları yolculukta çok kirlenmiş olan gömleğini sırtına geçirdi. Giyinmeyi bitirince yayını alarak annesine banyonun avdan dönene kadar beklemesi gerektiğini söylemeye ve oradan da Cabbar'ı av için hazırlamaya gitti. Kulağına gelen örse vuran bir çekiç sesi geçmişiyle arasındaki bağı tekrar canlandırdı. Daha sonra demirciyle tanışmaya karar verdi.

Bir saat sonra hepsi atlarla kapıdan çıkıyordu. Babası Talon'a yaban domuzu öldürmek için kullanıldığını söylediği ciride benzeyen, uzun demir bir gövdesi ile küçük bir başı olan bir mızrak verdi.

Sör Hughes ile baş avcıları Domerc olarak tanıştırdığı tıknaz bir adamın da dâhil olduğu altı hizmetli başta olmak üzere kapıdan çıktılar. Talon'la Philip de yanlarında hızla yürüyen Gallilerle birlikte onları takip ediyordu. Heyecanlanan Talon öne eğilerek Cabbar'ın boynunu tıpışladı. Dışarı çıktıkları için mutlu olan atı hoplayıp zıpladı.

Grup kaleyi çevreleyen, ekinlerin biçildiği ve şimdi otlayan sığırların yayıldığı araziyi geride bırakarak, önceki geceden daha hareketli olan köyün içinden geçen yolda ilerledi. Ürküttükleri tavuklar ve keçiler her yöne kaçışırken, üstü başı pislik içindeki çocuklar gözlerini dikmiş, önlerinden geçen bu topluluğa bakıyordu. Sonra kuzeydeki sık ormana doğru uzanan bir patikaya geldiler.

Hiçbir zevk kıyaslanamaz
Yabani tavşan avlamanın zevkiyle,
Sabahleyin,
Hoş ve güzel bir havada.
Somersetshire av şarkısı

Bölüm 4

Av

Av partisine dört benekli tazı da dâhildi. Atlar ve adamlar kapıdan çıkarken, gezmeye gittikleri için çok heyecanlanan köpekler de kesik kesik havlamaya başlamışlardı.

Talon küçüklüğünden beri tazılara alışıktı ama bunlar çok büyük, gri, benekli ve vahşi görünüşlüydü. Kocaman çeneleri bir adamın önkolunu parçalayabilecek gibi görünüyordu. Talon bu köpeklerin babasına ait olmasına sevindi. Avcı Domerc, yanında Sör Hughes'la birlikte başı çekiyordu. Philip, Talon, Max ve dört hizmetliden daha oluşan grubun geri kalanı da onları izliyordu. Galliler de, eğlence olsun diye avı ortaya çıkarmak amacıyla çalılara vurmak için onlara katılmak isteyen köylülerle birlikte yayz an olarak en arkadan geliyordu.

Geyik avlayacaklardı ama Sör Hughes, "Eğer bir yaban domuzu arzı endam ederse, o da olur," diye konuya açıklık getirdi.

Talon daha önce bölgedeki av hayvanlarını sormuş ve Sör Hughes ona iyice kuzeydeki dağlık araziler dışında bu kadar güneyde hiç ayı olmadığını söylemişti. Ama hâlâ iri yaban domuzları ve elbette bol geyik bulunabiliyordu. Genç adam aslanları sormuş ve şaşkın bir bakışla karşılaşmıştı. Talon rahatça eyerine yerleşerek günün tadını çıkarmaya koyuldu. Yaz ortasında, sıcak bir sabahtı; batıdan serince bir rüzgâr esiyordu.

Zevkli bir gezinti olacağa benziyordu ve Cabbar yollarına çıkan çalıların üstünden hevesle atlıyordu.

Çok geçmeden kendilerini başlarının üstünde yükselen dallarının gökyüzünü kapattığı uzun ağaçların arasında buldular. Yerde yapraklarla killi toprağın oluşturduğu kalın örtü toynak seslerini boğuyordu. Tazılar, onları sert bir şekilde idare eden Domerc'in sorumluluğundaydı; hayvanların dikkati dağıldığı zaman adam onları emreden bir sesle yanına çağırıyordu. İri hayvanları yerinde tutmak için düzenli olarak şaklattığı veya onlara vurduğu büyük, deri bir kamçısı vardı. Tazıların bu adamdan ve kamçısından tırstıkları belliydi.

Grup, onlara rahatça ayak uyduran Gallilerle birlikte oldukça hızlı ilerliyordu. Talon Gallilerin gevezeliklerine hemen hiç ara vermeden koşabilme yeteneklerine hayran oldu.

Sonra aniden tazılardan birinin inlediği duyuldu ve sonra bu ulumaya dönüştü; hayvan bir koku almıştı. Bu dişi tazılardan biriydi. Uzun adımlarla ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı. Sonra diğerleri de onu yakaladı ve hepsi birden ulumaya başladı. Heyecanları bulaşıcıydı. Sör Hughes arkasına dönüp sabırsız bir tavırla Philip'le Talon'a acele etmeleri için işaret etti.

Talon Gallilerle birlikte geride kalmıştı ama Domerc'in av borusunu –bir sığırın boynuzundan yapılmıştı- dudaklarına götürüp çaldığını açıkça görebiliyordu. Sonra Sör Hughes ve Domerc atlarını eşkin sürerek ormanın içinde kaybolan tazıların ardından gittiler. Atlıların aceleyle peşlerine düştükleri tazıların uluması açıkça duyuluyordu.

Talon, Cabbar'ı hızlandırarak onu babasıyla Philip'in gittiği tarafa yönlendirdi. Sürek avı başlamıştı. Talon'un tazıların ne kokusu aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu önemli değildi, şimdi takip bütün heyecanıyla başlamıştı. Gareth'le arkadaşlarına olabildiğince hızlı onları izlemelerini bağırarak diğerlerinin peşinden gitti.

Ormanın tepesi sık dallarla kaplı olmasına ve yere pek az ışık düşmesine rağmen ağaçlar epey aralıklıydı ve bu da, alçak dallar dikkatsiz biniciler için ciddi bir tehlike oluştursa da

at üstünde hızla aralarından geçmeyi kolaylaştırıyordu. Talon biraz uzakta ağaçların arasında görünüp kaybolan öncüleri takip etmek için gözünü dört açmıştı.

Açıkça göremediği zamanlarda bile bağırmalarını ve çalılara çarparak geçerken çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Sör Hughes'un maiyetinden bir tek atlıyı görebiliyordu. Talon, adamın atının toynaklarının geriye fırlattığı toprak parçalarına rağmen, onu yakından izlemeye karar verdi.

Arkasına dönüp Gallilere bir göz atınca şaşkınlıkla adamların ağaçların arasından ve tümseklerin üstünden hızla koşarak ona yetiştiklerini gördü. Öteki yayaları arkada bırakmışlardı. Diğerleri muhtemelen kestirmeden gidecekler veya durup av partisinin geri dönmesini bekleyeceklerdi.

Talon çok geride kalmıştı ve önünde hızla ilerleyen adamı takip etmekte zorlanıyordu. Tazıların ulumalarını hâlâ net olarak duyabiliyordu, onun için bu sesi pusula olarak kullandı.

Artık ormanın birkaç kilometre içindeydiler. Ağaçların altındaki çalılıklar yer yer sıklaşıyordu. Talon bir yandan Cabbar'ın geçmesini kolaylaştırmak için bunların etrafından dolanmaya çalışırken, bir yandan da hızını korumaya çalışıyordu.

Oldukça sık bir çalılığa gelmişlerdi ki Cabbar aniden sola saparak şaşıran Talon'u neredeyse yere düşürüyordu. Birkaç saniye düşmemek için çabalayan Talon, Cabbar'ı sakinleştirmeye çalıştı. Ürken atı neyin tedirgin ettiğini anlamaya çalışarak onunla konuşurken önünde giden adamın düştüğünü ve yerde yattığını gördü. Atı görünürlerde yoktu.

Adam yerden kalkmaya çalışıyor ama kırılmış gibi görünen kolu yüzünden zorlanıyordu. Talon, Cabbar'ı sakinleştirmeye çalıştı ancak hayvan hiç olmadığı kadar tedirgindi. Talon kayarak Cabbar'ın sırtından yere atlayıp Gareth'e seslendi. Yüzü acıyla buruşmuş olan yerdeki adam kolunu tutmuş inliyordu.

"Sen Cabbar'ı tut, bir şey onu huzursuz ediyor, adamlardan biri de yere düşüp kolunu kırmış," dedi, koşarak yanına gelen Gareth'e.

Koşmaktan soluk soluğa kalan Gareth başını sallayarak

dizginleri aldı. Talon yerde yapraklarla dolu büyük bir çukurun içinde yatan adama doğru yaklaştı. Sağ tarafında küçük körpe ağaçlar ve sık çalılar vardı. Talon ilerlerken adamı izliyordu ama bütün gövdesini germiş halde kulaklarını dikerek sağ tarafındaki sık çalılıklara bakan Cabbar'ın hareketleri de kafasını karıştırmıştı. Talon yamaçtan aşağıya inerek adama yaklaşırken çalılara bir göz attı.

Tam o anda çalılar ayrıldı ve Cabbar'ın bu kadar korkmasının ve muhtemelen adamın da atından yere düşmesinin nedenini gördü: bu bir yaban domuzuydu, kocaman bir şeydi, İsmaililerle birlikteyken İran'ın kuzeyinde ara sıra gördüklerinden çok daha büyüktü. Talon'un bulunduğu yerden hayvan devasa görünüyordu. Yavaş yavaş çukurun dibindeki adama doğru ilerleyen Talon'un biraz yukarısında duruyordu. Domuz yirmi metre kadar uzaktaydı ve yüzü yerdeki adama dönüktü; adam da onu Talon'la aynı zamanda gördü ve korkuyla bir çığlık atarak hayvandan kaçmak için geri geri sürünmeye başladı.

Talon bulunduğu yerden sadece hayvanın kocaman başını görebiliyordu. Koyu renk, tüylü gövdesinin büyük kısmı hâlâ çalıların arasındaydı. Talon hayvanın boyutu ve çirkinliği karşısında sersemledi. Alt çenesinden çıkan iri dişlerini ve kocaman kafasındaki uzun burnunu açıkça görebiliyordu. Birbirinden iyice ayrık, iki küçük kızarmış gözünü zor seçiyordu. Talon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu ve devasa yaratığa bakarken korkudan buz kesti. Bu bir canavardı.

Hayvanın rahatsız edildiği için öfkelendiği belliydi ve gözlerinden ateş saçarak tam önündeki adama bakıyordu. Etrafa salyalar saçarak başını iki yana salladı ve sonra bir anda hücuma geçti.

Adam bağırarak ayağa kalkıp kaçmaya çabaladı ama kolunun acısı ve yaşadığı şok yüzünden sersemlemişti; tökezleyerek tekrar düştü.

Ağzı kuruyan ve kalbi küt küt atan Talon hayvana yandan saplamayı dilediği mızrağını iki eliyle sıkı sıkı tutarak hızla adama doğru ilerledi. Daha iki adım ancak atmıştı ki yanından

tıslayarak bir ok geçti ve duyulur bir sesle hayvanın böğrüne saplandı. Hızlı düşünen Gallilerden biri sırf hayvanın dikkatini dağıtmak için bir ok atmıştı.

Ve bunu da kesinlikle başardı ama umduğu gibi olmadı. Ok hayvanın kalbinin epey gerisine isabet etmişti; ölümcül bir yara olabilirdi ama hayvanın hızını hiç kesmedi. Hayvan acıyla tiz bir çığlık attı ve dört kısa bacağının üstünde döndü. Hızla dönerken toynakları yerdeki toprağı ve ölü yaprakları havaya kaldırdı.

Sonra dosdoğru Talon'un üstüne saldırdı. Donup kalan Talon hemen durumu değerlendirmeye çalıştı. Hiç zamanı yoktu; hayvan neredeyse üstüne çıkacaktı. Kötü kötü bakan kırmızı gözlerini görebiliyor ve bakışlarını beline kadar alçaltığı kocaman dişlerinden ayırmıyordu. Talon saldıran hayvanın önünden hızla yana kaçmayı ve elindeki mızrağı hayvan yanından geçerken saplamayı denemeye karar verdi. Ama iri hayvan çok hızlı hareket ettiği için bunu yapmak düşündüğünden zor oldu. Domuz tam üstüne atılmak üzereyken Talon çabucak yana kaçtı ama ne kadar hızlı davransa da hayvan ondan daha hızlıydı. Hayvanın dişleri dar pantolonunu yırtıp uyluğunu sıyırırken Talon kendini bir yana fırlatmak zorunda kaldı. Bacağında bir acı hissetti, sonra bumuna kötü bir koku geldi ve yanından hızla geçen hayvanın kendisine sürten sert tüylerini hissetti.

Eğer oyalanırsa hayvanın onu paramparça edeceğini bilen Talon hemen yerde yuvarlanıp ayağa kalktı. Yakındaki ağaçlar birden pek cazip göründü ama eğer bunu yaparsa domuzun yaralı adamı öldüreceğini biliyordu.

Öfkeden ve böğrüne saplanmış olan okun verdiği acıdan feryat eden hayvan Talon'un birkaç metre etrafında dönüyordu. Hemen arkasında yere bir ok daha saplandı ve bunu üstünden geçen bir başka ok izledi. Hayvan inanılmaz hızlıydı. Okçular onu vuramıyordu ve şimdi tekrar Talon'a saldırıya geçtiği için onu vurma riski yüzünden atış yapamıyorlardı. Talon hayvanla tekrar karşılaşmak için cesaretini topladı; korkuyordu. Daha önce hiç böyle bir hayvan görmemişti. Dev gibi ve inanılmaz hızlı bir yaratıktı bu.

Şimdi adamın düştüğü çukurun tam dibindeydiler. Adam kendini sürükleyerek çukurun kenarına çıkmış, orada bir ağacın köklerine yaslanarak önündeki savaşı izliyordu.

Hayvan bir kez daha kocaman başını yere eğdi ve burnundan yüksek bir homurtu sesi çıkararak hücum etti. Talon mızrağı kaldırdı ve bu sefer çok hızlı bir şekilde yana eğilip silahı elinden geldiğince sertçe hızla üstüne gelen hayvanın omzuna fırlattı. Hedef yerini buldu. Mızrak derine saplanmıştı. Hayvan sendelemesine rağmen üstüne gelmeye devam ediyordu. Bu kez yolundan çekilmek için sağ tarafa yuvarlandı. Ayağa kalktığı zaman ağacın oradaki adamın bağırdığını duydu. Başını kaldırınca adamın ayaklarını işaret ettiğini gördü. Yere bakınca adamın mızrağının bir metre kadar uzakta yaprakların arasında yattığını fark etti.

Talon hızla silahı kaparken yana kayıp domuzun yolundan çekilecek zamanı ancak buldu. Bu sefer hayvanın canı yandığı için çok hızlı hareket edemiyordu. Hayvan yanından geçerken Talon mızrağı hızla sapladı ve silahın demir ucunu göğüs boşluğunun iyice içine gömdü. Hayvan ıstırapla tiz bir çığlık atarak birkaç metre daha sendeledi. Talon da onunla birlikte sürüklendi ve sonra dizlerinin üstüne düştü. Hayvana saplanmış mızrağın sapı elinden kaydı. Güçlükle tekrar ayağa kalktı ve yavaş yavaş ona doğru dönen hayvanı izleyerek, bacaklarını iki yana açıp nefes nefese olduğu yerde durdu. Bıçağını çekerek beklemeye başladı. Yaratık yenilmez görünüyordu. Yanından vınlayarak bir ok geçti ve tok bir ses çıkartarak hayvanın sırtına saplandı, bunu bir diğeri ve bir diğeri izledi.

Oklar ve iki mızrakla delik deşik olan ve yaralarından kanlar akan hayvan acı dolu gözlerini ona dikerek üstüne doğru koşmaya başladı. Ama işi bitmişti. Devasa hayvan birkaç adım koşabildi ve sonra burnu yumuşak toprağa gömülerek neredeyse Talon'un ayaklarının dibine düştü.

Talon ellerini dizlerine koyup öne eğilerek nefes nefese olduğu yerde durdu. Gallilerin sevinç çığlıklarını ve sendeleyerek aşağı inip sağlam koluyla sırtına vurarak övgüler yağdıran

adamı zar zor duyuyordu. Sonra Gareth'le diğerleri etrafını sarıp bağırarak sırtını tıpışladılar.

"Lord Talon, ne savaştı ama! Ne büyük bir savaştı! Bu öldürdüğün pek asil bir hayvan. Bunun şarkısını söyleyeceğiz."

"Bizim öldürdüğümüz demek istiyorsun, Gareth. Bu canavarı tek başıma öldüremezdim. Oklarınız iyi iş çıkardı!" dedi Talon, soluk soluğa.

Herkes ölü hayvana baktı. Talon biraz soluklanınca hayvanı inceleyecek zamanı buldu. Hayvanın omuzlarına kadar yüksekliğinin bir metreyi geçtiğini tahmin etti. Herkes huşu içinde, vücuduna oklar ve mızraklar saplanmış hayvanın etrafını sardı.

Domuzun dişlerinin büyüklüğüne ve uzunluğuna hayret ettiler. Talon bu dişlerin pantolonunu ustura gibi yırtışını hatırladı. Bacağına baktı ve şaşkınlık içinde bacağından incecik kan süzüldüğünü gördü.

Bu Gareth'in de dikkatini çekmişti. "Yaralandın mı, Lordum?"

"Hayır, Gareth. Sadece bir sıyrık. Daha kötüsü olabilirdi."

"Tanrı'ya şükür ki olmadı, sör."

Kolu kırılan adam yere oturmuştu, Anwl ona Galce bir şeyler söylüyordu.

Adam ona anadili olan Languedoc dilinde isminin Cervin olduğunu söyledi. Görünüşe göre, birbirlerini anlayamadıklardan habersiz ikisi de kendi dilinde konuşup duruyordu. Ne var ki Anwl birkaç dakika içinde Cervin'e gayet güzel bir askı yaptı.

Cevrin ona teşekkür ettikten sonra Talon'un önünde diz çöktü. "Lordum, hayatımı kurtardınız. Size her zaman minnettar olacağım. Tanrı sizi korusun ve kutsasın."

Utanan Talon adamın ayağa kalkmasına yardım etti. "Sen Gallilere teşekkür etmelisin. Hayvanın ölümünde benim kadar onların da payı var. Dinlenmen ve kolunun sarılması için seni eve götürmeliyiz."

Gareth, Cabbar'ı tutan okçu Drudwas'a hayvanı getirmesi için seslendi ve sonra sinirli atın dizginini Talon'a verdi.

"Hayvanı hemen vuramadığımız için bizi affet lordum ama çok hızlıydı ve seni vurmaktan korktuk."

"Anlıyorum, Gareth. Ama itiraf etmeliyim ki bayağı başa baş bir mücadele oldu," dedi Talon, gülümseyerek. Gallilerden biri mızrağı hayvanın cesedinden çekip çıkartarak onlara gösterdi. Silahın ince uzun demir ucu eğrilmişti. Talon aleti iyice derine saplamak ve orada tutmaya çalışmak için ne kadar güç sarf etmesi gerektiğini hatırladı. Eğilmesine şaşmamalıydı.

"Geri döndüğümüzde demirciye düzelttirebiliriz," dedi.

Talon'un dikkatini hangi okun hangisine ait olduğu ve en büyük zararı hangisinin verdiği hakkında tartışıyor gibi görünen iki okçu çekti. Okları dikkatle inceliyor ve birbirlerine sahibini belli eden özelliklerini gösteriyorlardı.

Talon'un dikkatinin nereye yöneldiğini fark eden Gareth gülümsedi.

"Aldırma onlara, lordum; Belth ve Devonalt sürekli tartışırlar. Kuzendir onlar," dedi, sanki bu bir açıklamaymış gibi.

Onlara seslenerek sert bir sesle bir şeyler söyledi. Adamlar durup mahcup bir ifadeyle ona baktıktan sonra diğerleriyle birlikte çalışmaya gittiler.

"Sen yaylarımızı tutarsan hayvanı kaleye taşıyabiliriz, lordum," diye önerdi Gareth kibarca.

Talon seve seve kabul etti ve Galliler hemen becerikli bir şekilde uzun sırıklar keserek hayvanı omuzlarına kaldırdılar. İki sırıktan aşağı sarkan devasa hayvanı taşımak için dört kişi gerekti.

Talon'un başı çektiği grup ormanda yola koyulmuştu ki uzaktan bir boru sesi duydular. Hepsi durup dinledi. Ormanın bu denli sessiz olması Talon'u hayrete düşürdü. Etrafa hâkim olan yumuşak ışığa, dalların tepede oluşturduğu örtünün arasından sızarak yapraklarla kaplı zemini aydınlatan güneş ışınları açık yeşil bir renk katıyordu.

Hepsi olayın heyecanıyla esas avı unutmuştu. Ormandan çıkış yolunu bulup Sör Hughes'la diğerlerini beklemeye karar verdiler. Gareth'le Belth sayesinde de bu labirentten çıkış yolunu kolayca buldular. Neredeyse tam ormana girdikleri yerden çıkmışlardı ve yükleri çok ağır olduğu için orada yere koyup

dinlenmeye koyuldular. Dinlenirken bu kez çok daha yakından gelen aynı boru sesini duydular ve çok geçmeden av iyi geçtiği için heyecanlı fakat kan ter içinde kalmış atlılar biraz uzakta ormandan çıktılar. Sonra bağırarak dörtnala hâlâ atının üstünde olan Talon'un yanına geldiler.

"Ne oldu, Talon?" diye bağırdı Sör Hughes neşeyle. "Kayıp mı oldun?"

Talon hiçbir şey söylemedi. Sör Hughes'a önünde duran okçuları gösterdi.

Babası onlara bir göz attıktan sonra gözleri kocaman açıldı. "Azizlere şükür, bir yaban domuzu öldürmüşler, Philip!"

Arkalarından grubun geri kalanı da avlarıyla birlikte yanlarına gelince herkes bağıra çağıra birbirine hikâyesini anlatmaya koyuldu. Sör Hughes Talon kendini böyle ispat ettiği için çok memnun olmuştu. Talon'u omuzlarından tutarken oğlundan duyduğu gurur gözlerinden belli oluyordu. Philip de coşkuyla bağırarak onu göklere çıkarttı. Max gülümseyerek eliyle selamladı. Talon da ona gülümsedi.

"Bu hayvan Gallilerin yardımıyla öldürüldü. Onların okları olmasaydı, büyük ihtimalle Cervin'le birlikte hayvana yem olurdum."

Yaban domuzunu taşırken avazları çıktığı kadar bağırarak şarkılar söyleyen Gallilerle birlikte neşeli bir topluluk halinde kaleye dönmek üzere yola koyuldular. Avlarını görmek ve heyecanlarını paylaşmak için bu dağınık ve muzaffer grubun peşine düşen köyün yarısıyla birlikte gösterişli bir şekilde kalenin kapısından girdiler.

Kaledekiler işlerini bırakarak koşup geldiler ve yaban domuzunun büyüklüğü karşısında hayret içinde çığlıklar attılar. Yetişkinler bu kadar büyük bir domuzu en son ne zaman gördüklerini tartışırken, çocuklar koşarak gelip hayvana şaşkın şaşkın baktıktan sonra sert tüylerine dokunup gözlerini kocaman açarak kaçıp uzaktan bakmaya devam ettiler. Kadınların hayran bakışlar attığı Talon, Cabbar'ı ahıra götürüp iyice doyurmak için hemen oradan sıvıştı.

İşi bittikten sonra büyük eve yöneldi. Bu kez haftaların kirini yıkamaya kararlıydı. Daha avluyu geçmeden küçük erkek kardeşi koşarak yanına geldi ve bacaklarını açıp kollarını kavuşturarak önünde durup yaban domuzunu gerçekten onun mu öldürdüğünü sordu.

"Evet, Guillaume, ben öldürdüm ama Gallilerin de yardımıyla," dedi Talon.

"Her şeyi anlatmanı istiyorum, Talon. Korkmadın mı?" Talon'un sağ bacağındaki kanı görünce gözleri kocaman açıldı. "Yaralanmışsın!" diye bağırdı, huşu içinde.

Talon bir kahkaha attı ve çömelerek Guillaume'ye baktı. "Ödüm koptu. O kadar hızlıydı ki önünde duramıyordum. Gallilerle birlikte koşarak dönüp durduk, ta ki hayvan arkamızda yorgunluktan düşüp ölene dek."

Guillaume önünde çömelen adama dikkatle bakıyordu; ona takıldığını biliyordu. "Bence sen ondan kaçmazsın," dedi ciddi bir tavırla ve sonra Talon'un gözlerindeki parıltıyı görünce sevinerek güldü.

"Şimdi, senin yardımına ihtiyacım var, Guillaume. Banyo yapmam gerekiyor ve annemi bulup nerede yıkanabileceğimi sormak istiyorum."

Guillaume ürkmüş görünüyordu. "Yıkanmak mı! Talon, bu senin için hiç de iyi değil. Grip olup ölebilirsin." Çocuk sanki bu bilgiyi başkalarından almış gibi otoriter bir sesle konuşuyordu. Arkalarından alaylı bir gülme sesi geldi. Kuyunun yanında duran Aicelina konuşmalarını duymuştu.

Güzel dişlerini göstererek gülümsedi. "Ben annenle konuşurum. Bakıyorum yaralanmışsın. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Teşekkür ederim, ben iyiyim ama Cervin'e yardım etmeliyiz. Kolu kırıldı, sarılması gerekiyor." Kızın duraksadığını görünce aceleyle ekledi. "Eğer çok kötü durumda değilse, kırık bir kolun nasıl sarılacağını biliyorum. Bunu banyodan önce yapmalıyız. Yardım edebilir misin?"

Kız başını salladı. "Daha önce de kırık kemiklerin sarılmasına yardım ettim."

Cervin'i bir saman yığınının üstünde oturmuş, hâlâ domuzla yaşadıkları mücadelenin hikâyesini anlatırken buldular. Etrafını kendilerinden geçmiş bir halde dinleyen köylülerle çocuklar sarmıştı.

Talon'la Aicelina'nın geldiğini görünce aceleyle ayağa kalktı. "Hayatımı kurtardığınız için bir kez daha teşekkür ederim, lordum," dedi saygıyla.

"Seninle işim bittiği zaman bana teşekkür etmeyebilirsin Cervin ama kolunu sarmalıyım, yoksa bir daha hiç alet tutamazsın. Buna dayanacak cesaretin var mı?"

Cevrin'in yüzü bembeyaz kesildi ama sonra çenesini havaya kaldırdı. "Siz bana cesaretinizi gösterdiniz lordum, ben de size kendi cesaretimi göstereceğim."

Talon başıyla onayladı. Gareth'le birkaç okçunun ortalıkta dolaştığını gördü.

"Gareth, Aicelina'nın yardımına ihtiyacı var," dedi Talon. Belleğine ve akıl hocası ve dostu Doktor Farjan'dan öğrendiklerine güveniyordu. "Başparmağınız kalınlığında dört sopaya, biraz deri kayışa ve büyük bir beze ihtiyacım var. İşimiz bittiğinde Anwl'ın yaptığı askıyı yerine koymamız gerekecek."

Yüzünün bütün rengi kaçan Cervin'i eve sokup meraklıları dışarıda bırakmak için kapıları kapattılar. Talon adamı önkolunu masanın üstüne koyarak oturttu. Kolu bayağı şişmiş ve kızarmıştı. Talon terleyen adama deri bir kayış vererek bunu ısırmasını söyledi ve sonra Gareth'le okçulardan kendisi ve Aicelina kırığı incelerken adamı tutmalarını istedi.

Bunun düz bir kırık olduğunu ve kemikte delinme olmadığını görünce rahatladı. Sonra Gareth'in yardımıyla titreyen adamın üst kolunu sıkıca tuttu ve adamın bileğini olabildiğince sertçe çektiler. Cevrin anında bayıldı.

Bundan sonra Aicelina'nın kemiklerin yerini bulup Talon'un yardımıyla bir araya getirmesi kolay oldu. Sonra sıra sarmaya ve sopalarla ve deriyle bağlamaya geldi. Cervin uyandığı zaman önkolu sımsıkı sarılmıştı ve onu askının içine koymaya hazırlanıyorlardı. Adam acıyla nefesini içine çekti ama Aicelina ona acı-

sını biraz hafifletecek olan otlarla karıştırılmış sıcak şarap verdi.

Cevrin ter içindeki alnını silerek hepsine teşekkür etti. Aicelina bu işin bittiğine memnun olan okçulara da biraz şarap verdi.

"Bir Gal ziyafeti çekmemiz için tek gereken iyi bir ozanla iyi akort edilmiş bir arp," dedi Gareth, Talon'a.

Talon şaşırdı. "Ozan mı? Arp mı? Ne demek istiyorsun, Gareth?"

"Ah, Talon! Galler'de ozanlarımızla –sizin deyimizle halk şairleri- dünyanın en iyi müziğini yaparız biz. Ozanlarımız müzikleriyle taşları bile ağlatabilir. Bize katılır mısın?"

Talon üstü başı perişan halde sırıtan okçulara şüpheyle baktı, sonra gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ben bu çamuru temizlemeye gidiyorum."

Talon yanlarından uzaklaşan Aicelina'nın peşinden gitti. Yeni bir saygıyla baktığı genç kıza banyoyu hatırlattı. Kız da başını sallayıp gülümseyerek karşılık verdi. Aralarında bir tür bağ oluşmuş gibiydi.

Geriden onları izlemekte olan annesi aceleyle koşturup banyoyu hazırlama işine girişti. Yırtılan çorabını ve kanlı bacağını görünce telaşa kapıldı ama Talon bunun büyütülecek bir şey olmadığını söyleyince ısrar etmedi. Aicelina ona içinde kokulu bir merhem olan küçük toprak bir kavanoz vererek yıkanması bittikten sonra bunu yarasına sürmesini ve daha sonra onarması için giysilerini ona vermesini söyledi.

Talon annesinin kendisi için bulduğu, sıcak suyla dolu eski bir teknede keyif yaptı. Hatta Aicelina ona çamaşırlarda kullandığını söylediği sert bir sabun bile verdi. Talon bundan daha iyisini bekleyemeyeceğini düşünerek sabunu memnuniyetle aldı.

Uşaklar oradaydı, ellerinde bıçaklarla,
Kesip paylaştırmak için muazzam yemeği:
Balıkçıl ve turna, besili horozun üstüne,
Bir de tavus kuşunun yaldızlı kuyruğu şahane,
Garnitür kahraman, yaban domuzu kellesinin üstüne,
Bir de Azize Meryem'in suyundan kuğu yavrusu;
Kar tavuğu ve geyiğin üstüne,
Rahip etti bir hayır duası.

Sör Walter Scott

Bölüm 5

Ziyafet

Günün geri kalanı ziyafete hazırlanmakla geçti. Sör Hughes ve Sör Philip Max ve kaledeki diğer adamlarla birlikte ateş çukurlarının başındaydı. Geyikle yaban domuzunun iç organları çıkarılıp derileri yüzüldü. Domuzun kocaman başı temizlendikten sonra evdeki uzun masanın üstüne baş köşeye konuldu.

Deriler kurutulup kazınmak üzere hemen çatkıların üstüne serildi. Hiçbir şey israf edilmeyecekti. Akciğerler de dâhil olmak üzere iki hayvanın yaşam organları o akşam sofraya konulacaktı; mideleri kaynatılıp işkembe yapılacak, bağırsaklar temizlenip sosis yapmakta kullanılacaktı.

Tazılar insanlar dikkat etmedikleri zaman bir parça et kapmaya çalışarak etrafta dolanıyor ve çoğunlukla tekmelenerek uzaklaştırılıyorlardı. Sonra da birbirlerine ve onlara tekme atan kişiye hırlıyorlardı. Ama ısırmıyorlardı, çünkü bunun avcı tarafından korkunç bir şekilde cezalandırılmak anlamına geldiğini biliyorlardı.

Banyodan sonra ferahlayan Talon'un şimdi demirciyle tanışacak zamanı vardı. Adamı derme çatma, etrafı açık bir kulübe-

de çalışırken buldu. Üstü başı pis bir çocuk deri körükleri pompalarken, güçlü kolları olan sırık gibi uzun boylu adam demir dövüyordu. Gövdesi çıplaktı, üstünde sadece dar bir pantolonla deri bir önlük vardı.

Talon'un kendisini izlediğini görünce başını kaldırdı. Uzun bir yüzü ve keskin hatları vardı. Koyu gri gözleri, yüzüne sürekli somurtkan bir ifade veren sarkık kaşlarının altında derine gömülmüştü. Büyük ama bakımlı bir sakalı vardı. Saçları çok uzundu ve iki örgü halinde sırtından aşağı iniyordu. Adam işine ara vererek Talon'u selamlamak için elini terli alnına götürdü; elinin değdiği yerde kara bir leke kaldı.

Talon gülümseyerek mızrağı kaldırıp eğrilmiş ucunu gösterdi. "Bunun düzeltilmesi gerekiyor."

Adam mızrağı aldı ve elinde dengede tuttuktan sonra ilgisiz bir tavırla, "Bunu ben yapmadım; iyi tavlanmamış," dedi.

"Tamir eder misin?"

"Ederim, işim bittiği zaman daha iyi olacak."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Talon, maşadaki metali işaret ederek.

Adam maşada hâlâ kızgın olan demir parçasını çevirerek, düşünceli bir şekilde, "Sadece bir çiftlik aleti, lordum," dedi kibarca.

"Zincir zırh yapar mısın?"

"Yapabilirim... İstiyor musunuz?"

"Hayır ama bir demircinin bunu bilmesi iyi bir şey."

"Burada ona ihtiyacımız yok, lordum."

"Silah ve zırh yapan adamlara her zaman ihtiyaç vardır," dedi Talon.

"Balta ve mızrak yaptım ama hiç kılıç ve birkaç zırh yelek dışında zincir zırh yapmadım, lordum."

"İsmin ne?"

"Feremundus. Kuzeyliyim."

"Pekâlâ, Feremundus. Bir gün silah yapmanı isteyebilirim. Umarım yapabilirsin."

"Size silah yapacağım, lordum," dedi adam, işine dönmek

istediği belliydi. Sakin ve konuşmayı sevmeyen birine benziyordu.

Talon onu işiyle baş başa bırakarak okçuları bulmaya gitti.

Günün geri kalanını Gallilerle geçirdi. Kalenin önündeki çayırlarda, insan gibi giydirdikleri eğreti hedeflerde talim yaptılar. Talon atışlarının tam isabetliliğiyle onları etkiledi ama onlar da onu yaylarının gücüyle etkilediler. Yüz adım ötedeki saman hedefe her seferinde isabet ettirebiliyorlardı. İçlerinden biri kendi tabirleriyle 'ölümcül bir atış" yapamadığı zaman yuhalayarak dalga geçiyorlardı. Talon porsuk ağacından yapılmış yaylara hiç alışık değildi ve başta yayı çekmek ona zor geldi. Şimdi adamların geniş göğüslerinin ve iri kollarının nedenini anlıyordu. Ama çok geçmeden usulünü öğrenerek onlarla boy ölçüşmeye başladı.

Galliler de onun yayını merak ediyordu ama Talon onlara bunun dörtnala giden bir atın üstünde kullanılmak için tasarlandığını anlattı; adamlar Suriye'de Selçuk süvarileriyle savaştıkları için onu rahatlıkla anladılar.

Hatta Talon, Cabbar'ın üstünde bunun nasıl yapıldığını da gösterdi. Cabbar'ı eşkin yürüttü ve hayvanı bacakları ve sırtıyla yönlendirerek ellerini ve kollarını boş bıraktı. Aynı hızla hedefinin yanından geçerken bir ok fırlattı ve sonra eyerin üstünde tam bir dönüş yaparak arkaya doğru yine tam hedeften vuran bir atış yaptı. Sonra aynısını dörtnala giderken tekrarladı.

Talon okçuların yanına gelince Gareth, Talon'a, "İşte, lordum, Türkler de aynı böyle yapıyordu!" dedi. "Eğer yeterince yaklaşırlarsa çok tehlikeli oluyorlardı ama onları oklarımızla uzak tutabiliyorduk."

Günün kalanını Kutsal Topraklar'da gördükleri silahların meziyetlerini konuşarak geçirdiler.

Çok geçmeden akşam oldu ve ziyafet zamanı geldi. Köyden gelecek konuklara yolu göstermek için surlara, kapıya ve büyük evin duvarlarına meşaleler kondu. Meşalelerin dumanı kısa sürede çatıya yükselerek kirişlerin arasında yoğun bir bulut oluşturdu. Evin zeminine yeni kesilmiş sazlar yayılmıştı ve herkesin oturabileceği kadar sıra ve masa konulmuştu.

Talon'un annesi yağ lambalarına bir göz atarak Sör Hughes'a bunların masrafı hakkında bir şey mırıldandı ama adam ona sarılarak, "Yağın pahalı olduğu doğru, sevgilim ama oğlumuzun gelişi bundan çok daha fazlasına değer!" dedi.

Kadın kocasının kollarının arasında memnun bir şekilde başını salladı. "Yine haklısın, canım. Oğlumuz kurtulduğu ve şu senin ayı kardeşin geri geldiği için Tanrı'ya şükürler olsun."

Sör Hughes gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi; ne zaman susması gerektiğini biliyordu.

Yiyecekleri taşımak için kullanılan değerli bakır tepsiler pırıl pırıl parlatılmıştı. Masalara sepet sepet ekmek ve deri kupalar dağıtılırken, Sör Hughes ile leydisinin oturacağı, üstüne keten bir örtü serilmiş olan yüksek masaya çömlek kupalar konuldu. Başka sepetlerin içinde de bol zeytin, sarımsak ve peynir vardı. Yüksek masadaki ailenin etleri dağıtması için büyük tahta tabaklar konmuştu.

Aşçılarla fırıncı Marguerite'nin kartal gibi keskin bakışlarının eşliğinde bütün gün turtalar ve sebzeler pişirmişti. İki av hayvanı ana avludaki ateş çukurlarında iyice kızartılıyordu. Kapılardan içeri sızan kızarmış etin kışkırtıcı kokusu aniden herkesi acıktırmıştı.

Bölgenin her yanından insanlar kaleye geliyordu. Çoğunluğu yayandı ve yanlarında yiyecek tarzında mütevazı hediyeler getiriyorlardı.

Talon babasıyla amcası arasındaki onur koltuğunda oturuyordu. Annesi, Aicelina ve küçük erkek kardeşi Sör Hughes'un solunda oturuyordu. Kız kardeşi ziyafet başlamadan çok önce yatağına götürülmüştü.

Talon kadınları inceliyor ve kıyafetlerini doğudaki kadınların giysileriyle kıyaslıyordu. Annesi uzun, yere kadar inen, hatta yeni serilmiş sazların üstünde sürünen, orman yeşili bir giysi giymişti. Bileklerinde genişleyen uzun kolları aşağı sarkıyordu. Kapalı yakası sadece boynunu açıkta bırakıyordu.

Belinde *ceinture* denilen, kalçalarına kadar inen ve önde içinden ipek kordonlar sarkan gümüş bir halkayla birleşen ince,

bol bir deri kemer vardı. Başında, saçının arkasını örten beyaz bir tülle, küçük kırmızı goblen bir şapka vardı.

Aicelina'nın üstünde de saçlarının güzelliğini ortaya çıkaran açık kahverengi benzer bir giysi vardı ama kesimi o kadar muhafazakâr değildi ve dolgun göğüslerini tamamen gizlemiyordu. Goblen bir şapka yerine, tepesinde bakır bir iğneyle yerine tutturulmuş olan, nakışlı, ince ketenden bir *guimple* takmıştı. Saçlarının büyük kısmı, yüzü ve boynu erkeklerin hayran bakışlarına sunulmuştu. Annesininki gibi, kalçalarının üstüne inen küçük gümüş kramponları olan, iyi işlenmiş deriden kırmızı, ince bir kemer dikkatleri beline çekiyordu.

Annesi ve Aicelina kadar iyi giyimli olmasa da köyden birkaç kadın da onları taklit etmişti. Her zamankinden daha temiz görünen erkekler ise bulabildiklerini geçirmişlerdi üzerlerine.

Talon'un okçuları yanlarında oturan köylüler gibi yamalı, kaba saba giysiler içindeydi. Talon bu konuda bir şey yapmaya karar verdi. Onların kendisine hizmet etmesi düşüncesinden hoşlanmaya başladığı için artık giyim kuşamlarından kendini sorumlu tutuyordu.

Sadece babasının, Philip'in ve Max'in üstünde az çok iyi denilebilecek kıyafetler vardı. Philip ile Max Tapınak Şövalyesi giysilerini giymişlerdi. Sivri uçlu ayakkabı modasını küçümseyen Sör Hughes dana derisinden çizmeler, çorap ve kahverengiye boyanmış iyi yünden bir üstlük giymişti. Zırhı yoktu ve sadece masaya koyduğu ve eti kesmekte kullandığı bir hançer taşıyordu.

Talon'un oturduğu yer salonun ortasındaki ateşin gerisindeki giriş kapısına bakıyordu. Konuklar, köylüler ve hizmetliler için salonun iki yanına sıralar ve masalar dizilmişti. Talon rahibi ilk kez gördü. Başının tepesi kötü tıraşlanmış, tombul bir adamdı ve üstünde eski püskü bir giysi vardı. Topluluğu ve sonra da Sör Hughes'la ailesini kutsamak için ayağa kalktı. Rahip sanki Talon'a bakamıyor gibiydi; şaşıran Talon nedenini öğrenmeye karar verdi.

Aile için testiler ve salondakiler için tulumlar içinde getirilen

şarap ve bira elden ele geçti. Salona bir ziyafet havası hâkim oldu. Av partisinde kendini göstermiş olan Sör Hughes'un yeni ortaya çıkan oğlunu herkes çok merak ediyordu. Konuklar yüksek masanın önündeki bir sıranın üstüne konularak sergilenen kocaman domuz kafasına çabucak bir göz atıyordu.

Heyecanla konuşan insanların oluşturduğu kalabalıktan yükselen uğultu hizmetkârlar ilk pişmiş et dilimlerini salona getirdiğinde yüksek bir mırıltıya dönüştü. Et hızla dağıtıldı ve herkes yemeye koyuldu. Sör Hughes Talon'a, et köylüler için alışılmış bir yiyecek olmadığı için bunun özel bir gün olduğunu söyledi.

Talon insanların yemekten ne kadar keyif aldığını görebiliyordu. Eti ve ekmeği sanki bu son yemekleriymiş gibi koparan erkeklerle kadınların yüzleri şaraptan ve biradan kızarmıştı. Talon babasının demek istediğini anlamaya başladı. Yemekte neredeyse hiç baharat yoktu ve tuz olmasına rağmen hizmetkârlar sınırlı dağıtıyordu. Sadece bir tutam veriliyordu, bir kaşık alınamazdı. Talon kendine bunların gemide yemek zorunda kaldıkları o berbat yiyeceklerden çok daha iyi olduğunu söyledi.

Herkes yiyecekler kadar şarabın da tadını çıkartıyordu ve çok geçmeden çatının dik kirişlerinin altında gürültü o kadar arttı ki yüksek masada bağırmadan konuşulamaz hale gelindi. Sör Hughes hepsine gözlerinin içi gülerek bakıyor, onunla kadeh tokuşturmak isteyen herkese kupasını kaldırıyordu. İsminin seslenildiğini duyan Talon, Gareth'in ayağa kalkarak kupasını onun şerefine kaldırdığını gördü. O da selam vererek kendi kupasını kaldırdı.

Sonra Languedoc halkı Sör Hughes'dan onlara konuşma yapmasını istedi. Bunu kendi dilleriyle bağırmışlardı ama Sör Hughes anlayarak ayağa kalktı. Elindeki geniş bardağı havaya kaldırarak kalabalığa bağırdı. "Halkım, köylülerim, konuklarım, hepiniz hoş geldiniz. Giderken hepinizin şarap dolu bir tulumu ve şiş bir karnı olsun!"

Bu espri gürültülü bir kahkahayla karşılandı.

"Ben ve karım Marguerite bugün Tanrı tarafından kutsandık.

Uzun zamandır kayıp olan oğlum ta uzaktaki Sarazen topraklarından ailesinin bağrına geri döndü. Hepinizin ona hoş geldin demesini istiyorum."

Kalabalık sevinçle bağırarak ayağa kalktı; herkes elini Talon için kaldırmıştı. Talon ayağa kalkarak babası, annesi ve sonra da kalabalık önünde eğildi.

Sıralarda oturan köylülerin neşeli bağırışları ve alkışları arasında Sör Hughes bir süre daha bu mealde konuşmaya devam etti. Talon babasının bölge halkı tarafından sevildiğini anladı.

Sör Hughes nihayet yerine oturdu. Yüzü kızarmıştı. Talon'a dönerek yüksek sesle, "Talon, önce yaban domuzuyla, sonra da aslanla yaptığın dövüşü dinlemek istiyorum!" dedi.

Onu duyan kalabalığın arasından meraklı mırıltılar yükseldi. Ama sonra Cervin ayağa kalktı. "Lordum, ben de oradaydım. Lord Talon hayatımı kurtardı."

Sör Hughes başını sallayarak adama devam etmesini işaret etti. Böylece Cervin Languedoc dilinde kalabalığa Talon'un cesaretini ve nasıl dövüştüğünü anlattı. Kırık koluna rağmen ok atan Gallileri ve sonra da silahını saplayan Talon'u mimikleriyle o kadar iyi taklit etti ki bütün salonun dikkatini üstüne topladı. Hikâye anlatılırken kimse kımıldamadı ve sonunda pek mahcup olan Talon yine ilgi odağı olduğunu gördü.

Cervin anlatmayı daha yeni bitirmişti ki evin girişinde bir karışıklık oldu. Kapıdaki muhafızlardan biri aceleyle içeri girdi. "Ziyaretçilerimiz var, lordum –Lord Guillabert d'Albi ve adamları." Tedirgin görünüyordu.

Bu isim salonda şaşkınlık yarattı. Sör Hughes aniden ayılarak ayağa kalktı. "Kaç kişiler, Bermon?"

"Sekiz, Sör."

"Öyleyse gidip onları karşılayacağım. Konuklarımız var, halkım; onları bekletmemeliyiz."

Philip'le Talon'a kendisini izlemelerini işaret ederek masadan kalktı. Talon ayağa kalkarken Max'le Gareth'in bakışlarını yakaladı. İkisi de başlarını salladı ve adamlarıyla birlikte ayağa kalkarak kalabalıktan uzaklaştılar. Talon sessizce onlara teşekkür

etti. Bir sorun çıkması olasılığına karşı silahlanarak hazır olacaklardı. Nöbetçinin tavrı bu ziyaretin pek de masum olmadığını söylüyordu.

Üç adam salonun ortasından kapıya doğru yürüdü. Meşaleleri havada tutan hizmetkârlar önden giderek, onları atlı ziyaretçilerin kapıdan içeri alındığı ılık akşama çıkarttı. Karşılarındaki karanlık siluetler harmanilere sarınmıştı ve öndeki üç adamın gerisindeki binicilerin başındaki miğferler dışında adamları net görmek çok zordu.

"Hoş geldiniz, Sör Guillabert," diye bağırdı Sör Hughes. "Bu gece bir ziyaretle onurlandırılmayı beklemiyordum. Son konuştuğumuzdan bu yana aylar geçti."

En baştaki atlı onun önünde durarak harmanisini yana çekti. "Davet edilmeyi bekliyordum, Sör Hughes," dedi Guillabert sertçe. "Edilmeyince de kendim gelmeye karar verdim. Özel konukların olduğunu duydum."

Sör Hughes durakladı. Sonra sanki adamın ses tonunu fark etmemiş gibi, "Gerçekten de öyle, sör," dedi. "Siz de katılır mısınız? Evime hoş geldiniz."

İri yarı adam atından indi. Dizginleri hizmetkârlardan birine atarak meşalenin ışığına yaklaştı. Kır sakallı, cüsseli biriydi. Harmanisinin üstündeki kısa pelerini çıkartınca savaşçıların sıkı miğferini giymesini sağlayacak kadar kısa kesilmiş kır saçları ortaya çıktı. Giysileri, onunkine kıyasla pek eski püskü görünen Sör Hughes'unkinden çok daha kaliteliydi.

Dönüp diğer iki biniciye seslendi. "Marcel, Roger, atlarınızdan inin; Gilles ailesi bizi akşam yemeğine davet etti."

İki kara siluet atlarından inip yanlarına geldi. Marcel, Sör Philip'i dostça bir tavırla selamlarken Talon'a pek aldırmadı.

Sör Hughes onları tanıştırdı. "Sör Guillabert, Marcel, Roger, bunlar kardeşim Sör Philip de Gilles ile oğlum Talon de Gilles."

Sör Guillabert, Philip'i kısa bir baş eğmesiyle selamladı. "Bir Tapınak Şövalyesiyle tanışmak her zaman bir onurdur, sör."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Sör Guillabert," dedi Sör Philip, resmi bir tavırla.

Adam, kibarca eğilen Talon'a döndü.

Sör Guillabert başını salladı. "Sör Hughes'un uzun zamandır kayıp olan oğlu sensin, öyleyse. Oğlum bana, onlara benzeyecek kadar uzun zaman Sarazenlerle birlikte yaşadığını söyledi."

Talon ona soğuk bir ifadeyle baktı. "Bu onların neye benzediğini düşündüğünüze bağlı, sör."

Sör Guillabert havlar gibi kısa bir kahkaha atarak ona aldırmadan yanından geçip gitti. Marcel de onu hiç umursamadan uzun adımlarla yanından geçti. Zincir zırhlı ve miğferli diğer adam da onları izledi. Miğferin burun uzantısının ardındaki gözleri dik dik bakıyordu. Miğferini çıkartarak kafasını salladı. Keskin yüz hatlarının etrafında yağlı bukleleri uçuştu. Yüzünde bir yara izi ve güçlü omuzları vardı. Talon'un yanından geçerken ona tartar gibi baktı, sonra berbat dişlerini göstererek pis pis sırıtıp babasının ve kardeşinin peşinden eve gitti.

Philip sertçe Talon'un kolunu tuttu. "Kendine hâkim ol, oğlum. Boğazlarına sarılacak zaman değil bu," diye homurdandı.

Talon amcasına gülümsedi. "Annemin bu gece için hazırladığı turtalar kadar tatlı olacağım, amca. Ama Marcel'in ileride etrafımda dolaşırken dikkatli olması gerekecek."

Philip karanlıkta gülümsedi. Meşale taşıyanlar epey ileride Sör Hughes ile konukları eve götürüyorlardı. Attan inen diğer adamlar kale muhafızlarının dikkatli bakışları altında dışarıda kalmıştı. Talon kapıların iyice kapandığından ve surların üstünde bir nöbetçi kaldığından emin olduktan sonra, ihtiyatlı bir şekilde gölgelerin arasında bekleyen Gareth'le konuşmak için yanına gitti.

"Gareth, sorun çıkması olasılığına karşı güvenilir bir adama ihtiyacım var. Benim için burada kalır mısın?"

Gareth elini alnına götürdü. "Diğerleriyle birlikte ben de burada olacağım, lordum."

Talon yanından geçerken teşekkür namına adamın omzuna dokundu.

Diğerlerinin arkasından eve girince Sör Guillabert'in yüksek

masaya oturtulduğunu gördü. Adam kendisine ikram edilen et ve şaraba gömülmüştü. Marcel etle ekmeği koparırken asık suratla kalabalık salona bakıyor, kamburunu çıkartarak yanında duran kardeşi Roger şarap içerek dik dik etrafı inceliyordu.

Sör Hughes ile Marguerite kibarca konuşurken yeni gelenlerin yol açtığı sessizlik yavaş yavaş yerini alçak bir mırıltıya bıraktı ve insanlar gevşeyerek tekrar konuşmaya koyuldular. Akşam ilerlerken Talon, Sör Guillabert'le oğullarının çok içtiğini fark etti. Ne Marcel ne de Roger onunla konuşmuyordu; sanki o orada değilmiş gibi onu görmezden geliyorlardı.

Sör Guillabert şarabını bitirerek eliyle biraz daha istedi ve sonra Hughes'a dönerek Talon'u işaret etti. "Duyduğuma göre, bu çocuk Sarazenlerin oradan gelmiş. Yani bir kâfir mi? Bir rahibe günah çıkarttı mı? O kâfirlerden ne tür iğrençlikler kapmış?" Bakışları açıkça görünmez olmaya çalışan rahibe kaydı. "Sen, rahip. Onun günahlarını dinledin mi? Sarazenlerin topraklarından ne günahlar getirmiş?"

Sör Hughes gözle görünür şekilde kendine hâkim olmaya çalışıyordu. "Oğlum daha dün ölümden döndü, Sör Guillabert. Elbette rahibi göreceğiz ve zamanı gelince günah da çıkartılacaktır. Bu bizi ilgilendirmez," dedi, duygularını belli etmeyen bir sesle.

Sör Guillabert omuzlarını silkti. Bir kadehin daha dibini bulmak üzereydi. "Her neyse, bir miras beklememesi gerek, öyle değil mi, Hughes?"

"Kuzen, böyle bir toplantıda bu türden konuşmaları menediyorum," dedi sertçe, o ana kadar sessiz kalmış olan Marguerite. "Bizi kendi evimizde iğnelemek ve aşağılamak için mi geldiniz?"

Talon kalabalık sıralara bir göz attı. İnsanlar yüksek masada işlerin pek iyi gitmediğinin farkına varmaya ve konuşmalar yine kesilmeye başlamıştı.

"Kendini aşağılanmış hissetmesi gereken benim," dedi Sör Guillabert, kavgacı bir tavırla. "Kuzenin olmama rağmen böyle bir ziyafete davet bile edilmedim."

"Etmedim, çünkü sen iyi niyetle gelmiyorsun, kuzen."

"Sizi evimize buyur ettik, sör. Eğer böyle bir zamanda tartışma çıkarmadan duramayacaksanız, buradan gitmelisiniz," dedi Sör Hughes sertçe.

Fakat Sör Guillabert geri çekilecek gibi değildi. "Lord hazretlerinin yazmanı sana yazdığı zaman bir hata yapmış. Bu topraklar ve bütün bunlar benim. Amcam ölürken hepsini bana bıraktığını söyledi."

Marguerite çileden çıkmış bir tavırla, "Kuzen," dedi, "aynı şeyleri konuşup duruyoruz. Babam, doğrudan onun soyundan gelmemin verdiği hakla, bunları bana bıraktı. Eğer bu doğru olmasaydı, neden Lord hazretleri Carcossonne Kontu'nun yazmanı buraya gelmemizi istesin ki?"

"Çünkü siz bu ülkede değildiniz ve hakkınızı kaybettiniz. Onun yasayı bilmesi gerekirdi. Bunu öngören bir yasa var, tatlım." Pek tepeden bakan bir tavrı vardı. "Bu toprakları kullanma hakkının geçici olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi alaycı bir sesle.

"Hangi yasa bu, sör?" diye sordu Talon.

Sör Guillabert ona dik dik baktı. "Sen bu konuşmanın dışında kal, çaylak."

"Neden, sör, bir 'çaylak' olabilirim ama kendi adıma düşünebiliyorum ve yine soruyorum, bu yasa nereden çıktı?" Talon sakin görünüyordu ama kendisini annesinin kuzeni olarak adlandıran bu adamla tehlikeli sulara girdiğini hissediyordu.

Öfkesi yüzeye çıkmaya başlayan Guillabert diklendi. Onunla konuşan tanımadığı bu gencin kendine güvenen tavrından hiç hoşlanmadığı belliydi. "Dikkatli ol, çocuk. Küstahlığın canını yakabilir. Hughes, bu saygısız genci adam et, yoksa ben ederim."

"Ya da ben. Bu pis Sarazenin benim bölgemde olduğunu düşünmek bile iğrenç," dedi bir başka ses.

Herkes döndü ve yüzü kıpkırmızı olmuş Marcel'in kavgacı bir şekilde gözlerini Talon'a diktiğini gördü. Yanındaki kardeşi de pis pis sırıtıyordu.

Sör Hughes'un sabrı taştı. Öfkeden kıpkırmızı bir yüzle ayağa kalktı. "Sizden gitmenizi istemeliyim, sör. Üçünüz de! Karımın kuzeni olabilirsiniz, Sör Guillabert ve buradayken misafirperverlik icabı korunuyorsunuz ama ailemi veya bu evdeki herhangi birini fütursuzca aşağılayamazsınız."

Sör Guillabert hiç istifini bozmadan ayağa kalktı. Kolunun yeniyle çenesindeki yemek sosunu sildi. İri yarı, güçlü bir adamdı ve çirkin bir ruh hali içindeydi. "Öyle olsun, sör. Kilisenin benim yanımda olduğunu bilmelisiniz, onun için iyi niyetlerini zorlamamaya dikkat edin. Marcel, Roger, gelin; bu mezbelede durmaya değmez."

Peşinde iki oğluyla birlikte sert adımlarla evden çıktı. O gittikten sonra salona tam bir sessizlik çöktü. Talon etraftaki fısıltıları dinleyerek aceleyle salondan dışarı çıktı. Gareth'in her şeyi kontrol altında tuttuğundan emin olmak istiyordu. Kaygılanmasına gerek yoktu. Gareth ile Max kapıları kapatmış, geri dönüyorlardı.

"Ne oldu, sör?" diye sordu Max.

"İçeri gelin de konuşalım. Gözcülük ettiğiniz için teşekkür ederim."

Teşekküre değmez dercesine omuzlarını silkerek onu izlediler.

Sör Hughes, Philip'i sakinleştirmeye çalışıyordu. "Kendine hâkim ol, Philip. Zaten onun istediği de düşüncesiz bir ahmağın arkasından gidip karanlıkta bir kavga çıkartması."

Philip, Talon'u fark etti. "Şu 'çocuğu' görüyor musun, Hughes? O karanlıkta, bunu kimin yaptığını anlamalarına fırsat bile vermeden onların üçünü de öldürebilir. Oğlun kadar rahat öldüren kimseyi görmedim!" Sesi bütün salonda duyulacak kadar yüksekti. İnsanlar gözlerini Talon'a dikti. Talon aniden kendini çok rahatsız hissetti. Philip öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Talon amcasının yanına geldi. "Sakin ol amca. Tahrike kapılmayacağımı biliyorsun."

Annesi ve Aicelina ona tuhaf bir ifadeyle bakıyorlardı.

"Hughes, o yasada ne yazdığını öğrenmeli ve sonra da

Lord hazretleri Albi Vikontu, Carcassonne Kontu'na bir başvuruda bulunmalıyız," diye homurdandı Philip.

"Kilisenin onun yanında olduğunu söyledi, baba. Ne demek istedi?" diye sordu Talon.

"Bilmiyorum. Sanırım Albi Piskoposu'nu kastediyor. Ama o neden bu topraklarla ilgilensin ki? Kilisenin bu bölgede herkesten daha çok toprağı var."

"Tavsiye alabileceğimiz kimse yok mu, baba?"

"Bize yardım edebilecek kimse var mı bilmiyorum. Kiliseyle ilgisi olduğu için, Albi yakınındaki manastırdaki başrahibin yasayı bildiği söyleniyor ama emin değilim. Tek bildiğim onun da piskopostan yana olacağı. Ne de olsa o da bir kilise mensubu."

"O halde oraya gidip onunla konuşurum, baba. Bir şeyler yapmaya çalışmalıyız. Sör Guillabert kendinden pek emin görünüyor. Kilisenin insanların işlerine nasıl bu kadar karışabildiğini anlamıyorum. Toprak konusundaki anlaşmazlıklar her zaman bir vezirin –şey, bir lordun- yetki alanındadır," dedi Talon.

"Kuzenim her zaman kindar ve işini bilen biri olmuştur," dedi Marguerite, üzgün bir tavırla.

"Onlar oğulları mıydı, anne?"

"Evet. Anneleri Petrona'yı doğururken öldü. Onları Sör Guillabert büyüttü."

Sör Hughes aniden yüksek masadaki aileyi rahatsız etmemek için alçak sesle konuşan kalabalığa döndü. "Dostlarım, geç oldu. Bu talihsiz olayı affetmenizi rica ediyorum. Evlerinize gidip dinlenin. Ziyafete gelip oğlumu onurlandırdığınız için hepinize teşekkür ederim."

Köylüler ve diğer konuklar, sanki onları bırakmak istemiyormuş gibi yavaş yavaş dışarı çıktılar. Giderken şövalyeyle Marguerite'ye iyi geceler dediler ve bir adam Talon'a iyi şans diledi. Birçok evli kadınla kızları da Talon'a göz süzerek önünde reverans yaptı.

"Hepimizin yatma vakti geldi," dedi Sör Hughes, asık bir yüzle. "Talon, bu olanlar için üzgünüm, özellikle senin eve dönüşünü kutlarken."

"Buradaki herkes bana çok iyi davrandı, baba. Sana ve anneme gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim. Bir süre daha adamlarımla kalıp sonra yatmaya gideceğim."

Bakışları, uyanık kalmaya çalışsa da başaramayan küçük erkek kardeşinin yanında oturmakta olan Aicelina'ya kaydı.

İçinden gelen bir dürtüyle ayağa kalktı ve Guillaume'yi kucaklayarak kaldırdı. Aicelina'dan ona yolu göstermesini istedi ve küçük kardeşini salondan çıkarttı. Elinde bir mumla önden giden kızı izleyerek kardeşinin uyuduğu küçük odaya geldi. Çocuğu ot döşeğin üstüne yatırıp üstünü bir battaniyeyle örttü.

Dönünce Aicelina'nın yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu izlediğini gördü. "Ne var, Aicelina?" diye sordu.

"Philip amca senin kadar rahat öldüren birini görmediğini söyledi. Ama kardeşine nasıl davrandığına bakıyorum da..."

"Bu sadece görünüş," dedi ters bir tavırla ve amcasının Montfort'ta olanlar konusunda çenesini kapalı tutmasını dileyerek dönüp giderken Aicelina arkasından bakakaldı.

Salona inince kaleden birkaç adamın uzun masalardan birinde Max ve Gallilerle birlikte oturduğunu gördü. Sör Hughes, Philip ve Marguerite ateşin yanında oturuyorlardı ve Aicelina da gidip yanlarına oturdu. Talon Gallilerin yanına gitti. Onun oturması için yer açarak teklifsizce önüne bir kupa koydular. Talon kırmızı şaraptan uzun bir yudum aldı.

"Neler oluyor, lordum?" diye sordu Gareth.

"Arkadaşlarım bana sadece Talon der ve ben bu gece arkadaşlarımın arasındayım. Bu gece buraya gelen adamın, akrabam olmasına rağmen, düşmanım olduğu ve dikkatli olmamız gerektiği dışında ben de pek bir şey anlamadım. O adama hiç güvenmiyorum. Annemin mülküne göz koymuş ve tahminime göre onu şu veya bu şekilde elde edene kadar durmayacak."

Bu Talon'a göre uzun bir konuşmaydı ve hepsi dikkatle dinledi. Gareth'e döndü.

"Burada şiddetli bir husumet var gibi, onun için kendinizi tehlikeye atmanızı isteyemem. Geç olmadan Galler'e doğru yola çıkmalısınız."

Başını eğmiş masaya bakan Gareth bakışlarını kaldırarak adamlarına bir göz attı. "Ama ben duruma bu şekilde bakmıyorum, Talon. Ben ve adamlarım konuşuyorduk; burada gördüğümüz bunca misafirperverlikten sonra kendimizi borçlu hissediyoruz. Ülkemize kış gelmeden önce döndükten sonra, birkaç hafta veya birkaç ay sonra dönmemiz ne değiştirir ki?" Diğerleri de ciddi bir şekilde başlarını sallayarak onayladılar.

"Eğer kabul ederseniz bir süre daha kalmak isteriz. Bize biraz ödeme yapabilir misin?" dedi koca Drudwas, sızlanarak. Arkadaşları sinirli gülüşlerini bastırmaya çalıştılar.

Talon gülümsedi. "Ancak arada bir kahvaltı paranızı ödeyebilirim, sizi serseriler."

Max yüksek sesle güldü. "Gareth sana küçük bir ordu verdi, Talon."

"Biliyorum, Max. Teklifinize minnettarım, Galliler. Tabii size para vereceğim, hem de iyi para vereceğim ama başımızın belaya gireceğini bilin."

Bunun üzerine hepsi sessizleşti ama çok geçmeden yine neşeyle içmeye koyuldular. Belth ve Devonalt bir şey hakkında Galce tartışmaya başladılar ama sonra hepsi birden şarkı söylemeye koyuldu. O akşam geç bir saatte Gareth ayağa kalkarak berbat Frenkçesiyle konuşmaya başladı. "Size Lord Talon'un yaban domuzuyla ne kadar iyi dövüştüğünü göstereceğim."

Talon annesi ve babasıyla birlikte neşeyle güldü.

"Pekâlâ, Gareth, göster bakalım, bu bayağı eğlenceli olacak."

Bunun üzerine Koca Drudwas ayağa kalkıp sözcükleri ağzında yuvarlayarak, "Ben yaban domuzu olacağım," dedi.

Gareth yere çömelerek ona doğru tehditkâr bir şekilde bir sopa sallamaya başlayınca Drudwas ayaklarını sertçe yere vurarak başını yere eğdi. Hayvanın dişlerini taklit etmek için kocaman bıyığının iki yanından dışarı uzanan iki tavuk kemiği koymuştu ağzına. Saldırıya geçince Gareth yana kaydı ve o geçerken bir küfür bağırarak sopasıyla vurdu.

Sıralarda oturan adamlar hep bir ağızdan domuzun Gareth'i

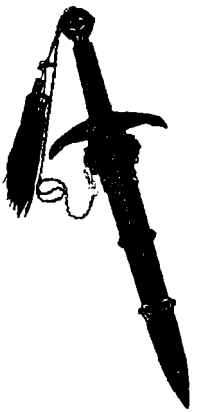
boynuzlaması için bağırıyor, yaptıkları maskaralıklara gülmekten kırılıyorlardı. Herkesi eğlendiren bu iki soytarıya Talon bile gülüyordu. Sör Hughes sarsıla sarsıla gülerken, kahkahadan kırılan Marguerite ile Aicelina yüzlerini elleriyle kapatıyordu.

Sonra saldırılardan biri esnasında Gareth takılarak sırt üstü sazların üstüne düştü. Drudwas hemen üstüne giderek uydurma dişleriyle onu boynuzladı. O sırada şevke gelen tazılar da onlara katılarak yerde debelenip çığlıklar atan Gareth'i ısırmaya çalışınca nihayet diğer adamlar hem tazıları hem Drudwas'ı üstünden çekerek onu kurtardılar.

İki sarhoş adam alkışlar arasında yalpalayarak oturdukları sıraya geri döndüler.

Böylece gecenin geri kalanı şakalaşarak, kahramanlık hikâyeleri anlatılarak ve şarkılar söyleyerek geçti. Doğu ufkunda günün ilk ışıkları görülürken herkes yatmaya gitti.

Akşamüzeri bakışları üstüne düştü
Kiremit kaplı Roma binasının,
Karanlıkta ta uzakta, sıcacık ve
Kutsal kandillerinin ışığıyla aydınlanmış
Yontulmamış taştan duvarları ve kuleleri
Zamanla ve eski hatıralarla kararmış
Manastırdan hafif nağmeler duyuluyordu.
Graham

Bölüm 6

Manastır

Talon korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Sallanarak kuyuya gidince onun kadar hasta görünen Max'in suyu deri kovanın içinden avuçlayıp başından aşağıya dökerek kendine gelmeye çalıştığını gördü.

"Günaydın, Talon."

"Günaydın, Max. Ah, başım. Bu şarabın marifeti mi?"

"Ever, sör, şarabın marifeti. Ağzımda sanki bir Sarazenin peştamalının tadı var."

Talon başının ağrısına rağmen sırıttı. "Nereden biliyorsun?"

Talon kovadaki soğuk suyu başından aşağıya dökerek gözlerindeki ağrıyı geçirmek için başını silkeledi. Susuzluğunu gidermek için büyük bir yudum su içti ama hemen midesi bulandı. Sendeleyerek çöp yığınına gidip midesinde kalan son ekşi şarabı da çıkardı. Sonra, halinden anlar bir tavırla, ağzını çalkalaması için su dolu kovayla bekleyen Max'in yanına gitti.

Taze ekmek ve sütle midelerini azdırmamak için dikkatle kahvaltılarını yaparlarken Galliler de teker teker onlara katıldılar. Talon'un kendini hissettiği kadar kötü görünmüyorlardı. Talon'un bitkin yüzünü gören Ap-Maddock alaycı bir tavırla sırıttı.

"Ah, Talon, lordum. Kendini nasıl hissediyorsun? Berbat görünüyorsun."

"Berbatım zaten. Şaraba zehir mi kattınız? Sanki başıma güm güm vuruyorlar," dedi Talon, yüzünü buruşturarak.

Herkes onun bu haline güldü.

"Kafanın içindeki o gürültü demirci olabilir. Feremundus çoktan işe başlamış," dedi Max.

Diğerleri de akşamdan kalma görünüyordu ama yine de onunla dalga geçmekten geri durmuyorlardı.

Hughes ile Philip tembel tembel yürüyerek yanlarına geldiği zaman kahvaltı neredeyse bitmişti. İkisi de pestil gibiydi. Dertop olmuş halde oturan Talon'a soğuk bir bakış attıktan sonra hizmetkârlara seslenerek istedikleri çeşit çeşit yiyecekleri hepsinin önünde afiyetle yediler.

Philip ağzı tıka basa dolu halde, "Yemek yemelisin, Talon, özellikle şarapla kafayı bulduğun böyle uzun gecelerden sonra," dedi.

Babası da kırışık yüzünde neşeli bir ifadeyle bilgece başını sallayarak onu onayladı. "Böyle göründüğün zamanlarda bol bol yemek her zaman iyi gelir, oğlum."

Talon ikisine de ters bir bakış attı; kendilerinden bu kadar memnun oldukları için onlardan nefret ediyordu. "Savaş alanında son nefesimi vermek üzereyken gelip beni rahatlatman için seni çağırtırım, amca," diye homurdandı.

Bu sözlerine aldığı tek tepki, zaten dolu olan ağzına bir şeyler tıkıştırmaya çalışan Philip'in sırıtması oldu.

"Bir sabah cilası çekmelisin, lordum," diye önerdi Gareth, gülümseyerek.

Talon sert bir ifadeyle ona baktı. "Cila mı? Ne cilası?"

"Akşamdan kalmalığını atlatmana yardım eder," dedi Philip.

"Bu durumda cilanın bana ne faydası olur ki?"

Max bir kahkaha patlattı. "Hayır, içtiklerinin üstüne cila çekmekten bahsediyorlar. Yani bir kadeh şarap daha içmelisin. Mideni yatıştırır."

Başını ellerinin arasına alan, acınacak haldeki Talon da dâhil, hepsi gülmeye başladı.

"Hiç sanmıyorum, Max. Şarabı bırakıyorum. Bir daha ağzıma koymam! Asla!" Kahkahalar daha da arttı.

Talon günün ilerleyen saatlerinde kendini daha iyi hissettiği zaman Gallilere katılarak ter içinde kalana kadar atış talimleri yaptı. Başta kendini yorgun hissediyordu ama birkaç saat çalışıp bedenindeki zehri atınca kendini daha iyi hissetti.

Eve geri döndüğü zaman annesiyle karşılaştı. Annesi onunla konuşmak istiyordu; birlikte yerleşkenin güney tarafındaki bahçeye gittiler.

Bahçe küçüktü ve açıklıkta dolanan domuzların istilasından kalın dallardan yapılmış bir çitle korunuyordu. Annesinin bitki yetiştirdiği bakımlı bir alanın yanındaki meşe bir sıranın üstüne oturdular. Burası annesinin birkaç düzgün sıra halinde ekilmiş bitki ve sebzelerle uğraşarak bol zaman geçirdiği sessiz bir yerdi. Hatta bahçeye girdikleri zaman Talon'a gösterdiği bir kiraz ağacı bile ekmişti. Ağaç üç kışı atlatmıştı ve şimdi bir buçuk metre kadardı. Hemen yakınında içinde yiyecek bir şeyler arayarak oraya buraya yüzen ördekler olan bir gölcük vardı. Sadece birkaç bulutun göründüğü gökyüzünde güneş yan yana oturan anneyle oğlu ısıtıyordu.

"Sarazenler seni götürdüğünden beri başından çok şey geçmiş, Talon. Bana anlatmanı istiyorum. Sana ne yaptılar? O kadar değişmişsin ki."

"Umarım, beğenmediğini söylemeyeceksin, anne?"

"Hayır, oğlum! Seni bana geri getirdiği için Tanrı'ya her an dua ediyorum. Ama o kadar farklısın ki. Tam olarak ne olduğunu bulamıyorum ama sende eğer alıp götürmeselerdi kesinlikle sahip olmayacağın bir şey var."

Tazılardan biri yanına gelerek, kulaklarını okşaması için ısrarla başıyla Talon'un dizini dürttü.

"Galiba doğru söylüyorsun, anne. Beni çok iyi eğittiler ve başta bu çok zordu. Rahip Jean bana çok yardım etti. Ama şimdi kendimi tanımadığım bir dünyaya gelmiş gibi hissediyorum. İranlıların yanında kendimi evimde hissediyordum. Bunu açıklamak çok zor."

"Bana bunun nasıl olduğunu anlatmaya çalışır mısın? Nasıl onlardan biri oldun?"

"Anlatmaya çalışacağım ama senden bana karşı sabırlı olmanı ve anlamaya gayret etmeni istiyorum."

Böylece annesinin yanında oturup tazının kulaklarıyla oynayarak ona İran'da geçirdiği zamanı, İsfahan'a duyduğu sevgiyi ve oradaki hâlâ sevdiği insanları anlattı.

"Sen Kudüs Krallığı'nda yaşadın ve benim götürüldüğüm dünya hakkında bir şeyler biliyorsun. Ama Kudüs Krallığı'ndaki kalemize kıyasla Alamut'taki hayatın ne kadar farklı olduğunu sana bile anlatmak çok zor. Çetin bir hayattı, her taraf dağlarla çevriliydi ve kaçabileceğin hiçbir yer yoktu. Jean ve ben onların isteklerine göre yaşıyorduk. Kalenin içinde istediğimiz yere gitmekte özgürdük ama kaçmaya çalışırsak nereye gidebilirdik ki? Yakalanır ve oracıkta öldürülürdük.

Beni iyi eğittiler ve ancak bir av gezisinde bir aslanın tuzağına düşünce hayatım değişti. Ravan'la tanıştım. Yaralanmıştım ve Han'ın bahçesinde iyileşmeye çalışırken Ravan'la karşılaştık. Sanki bir peri masalından çıkmış gibiydi. O kadar güzeldi ki, anne! Ona âşık oldum, daha sonra o da bana âşık oldu. Birlikte büyüdük ve sonra Büyük Ağa Han'ın kalesi olan Alamut'a gittik. Orası dağların iyice derinlerinde zapt edilemez bir yerdir. 'Alamut' 'Kartal Yuvası' anlamına geliyor. Derin bir vadiye bakan yüksek bir kayanın üstüne tünemiştir.

Bir fedai oldum, kardeşim Rıza da öyle. Biz sahip oldukları en iyi fedailerdendik." Talon duraklayarak annesine gülümsedi. "Bundan gurur duyduğumu hayal edebiliyor musun? Ama evet, duyuyorum."

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Fakat Ravan'ın bana olan sevgisinden daha çok gurur duyuyorum. Ne var ki bu yasak bir aşktı, çünkü ağabeyi Ağa Han bilseydi beni öldürürdü. Alamut'tan kaçtıktan sonra, İsfahan'da sevgili olduk ve orada başımıza gelen bir felaketten sonra –bunu sana daha sonra anlatırım- Banyas Kalesi'ne geri döndük. Ravan orada bana hamile olduğunu söyledi.

Onu koruyamadım! Onu yanımda getirmek istiyordum ama bunu yapamadan Tapınak Şövalyeleri beni yakaladılar ve onu ebediyen kaybettim. Hamile olduğu anlaşılınca ağabeyi Han onu öldürtecektir. Bu bağışlanmayacak bir suç. Ben burada konuşurken o muhtemelen ölmüştür." Boğazı düğümlendiği için konuşmaya devam edemeyerek durdu.

Tapınak Şövalyeleri tarafından yakalandığı ve kendisini serbest bırakmaları için yalvarışlarına kulaklarını tıkadıkları zaman her şeyi kaybetmiş olduğunu nasıl açıklayabilirdi? Ravan'ı yitirdiği için kendini suçladığını ve onun dünyasında nikâhlanmadığı bir erkeği seven bir kızın başına ne geldiğini bildiği için onun ölmüş olduğuna inandığını nasıl açıklayabilirdi?

Annesi sessizce oturarak yüreğini ona açan oğlunu dinliyordu. Oğlu ona İran'da bıraktığı o güzel kıza duyduğu yakıcı aşkı anlatırken kadın ağladı. Nihayet Talon sözlerini bitirdi. Bu, annesinin büyük kısmında sessizce oturarak dinlediği uzun bir hikâye olmuştu.

Talon sözlerine son verdiğinde gölgeler uzamış ve tazı ayaklarının dibinde uykuya dalmıştı. Ayrılıklarının acısı ve Ravan'ı kaybetmenin verdiği büyük çaresizlik yüzeye çıkmıştı ve büyük bir acı veriyordu. Onun halini anlayan annesi uzanıp oğlunun yüzünü ellerinin arasına aldı ve başını usulca sallayarak gözlerine baktı. Talon annesinin ne kadar küçük göründüğüne şaşırdı.

"Tanrı'nın işine akıl ermez. İçindeki büyük acıyı görüyorum, keşke hiç olmasaydı. Eğer Tanrı isterse onu bir gün yine bulabilirsin. Ama ben hayatının geri kalanını burada, Languedoc'ta bizimle birlikte geçirmen için dua edeceğim."

"Sana yalan söyleyemem. Bir gün geri dönmem ve ona ne olduğunu öğrenmem gerek, yoksa asla huzur bulamayacağım. Eğer gerçekten öldüyse onun intikamını alacağım," dedi Talon, gözlerinde yaşlarla.

O zaman annesi oğlu ona dönmüş olsa da orada kalmayacağını acı bir kesinlikle anladı. Oğlunun o kadar iyi tanıdığı o dünyayı kavrayamıyordu; o dünya onu dehşete düşürüyor

ve oğlunun oradaki tehlikelere geri döneceğini düşünmekten korkuyordu. Tanrı izin verdiği sürece onu yanında tutmaya karar verdi. Tekrar yanağını öperek ayağa kalktı ve buruk bir kalple, kendini eve götürmesi için elini oğlunun koluna koydu. Tazı uyandı ve yavaşça ayağa kalkarak peşlerine takıldı.

* * *

Üç gün sonra, Talon'la Max deri eyerleri ve dizginleri tamir etmeyi bitirmişlerdi ki kapıda bir gürültü duyuldu. Nöbetçilerden biri bir grup atlının yaklaştığını bağırdı.

Eve doğru yönelen Talon orada annesiyle karşılaştı. Birbirlerine baktılar ve sonra kadın oğlunun kolunu tuttu.

"Biliyorum, Talon. Eğer yapman gerekiyorsa git de hazırlan."

Talon annesini yanağından öptü. "Burada yanında kalıp kimin geldiğini göreceğim."

Galliler gafil avlanacak adamlar değildi; hemen koşarak geldiler ve yaylarını hazır tutarak yeni efendilerinin yanında durdular.

Annesi gözlerinde soru dolu bir ifadeyle onlara baktı.

"Onlar artık benim adamlarım," dedi Talon, önce annesine, sonra da adamlara gülümseyerek.

"Anlıyorum," dedi annesi, kuşkuyla.

Sör Hughes ile Sör Philip hızla evden çıktılar.

"Gelenler kim?" diye sordu Sör Hughes, tuniğini düzeltip kılıcını taktığı kemerini sıkılaştırarak.

"Lordum, galiba din adamları bunlar," dedi yukarıdaki nöbetçi, huşu dolu bir sesle.

"O zaman açın kapıları!" diye bağırdı Sör Hughes. O ve Sör Philip gelenleri selamlayabilecekleri bir yere doğru ilerlediler.

Kapının kanatları ağır ağır açıldı ve içeriye, peşinde atlılardan oluşan küçük bir maiyetle birlikte iyi giysili bir adam girdi. Üstünde kilisenin bütün sembolleri olan mavi giysileri sadeydi. Pelerinine sırmayla bir haç dikilmişti ve büyük kadife kepi orada bir iş için bulunduğunu gösteriyordu. Talon'un tahminine göre

peder olan adam babasından pek büyük olmayan orta yaşlı bir kişiydi ve besbelli iyi atlarla ava çıkmaktan hoşlanıyordu.

Yanındaki bir adam av tazılarını kayışlarından tutuyordu. Peder sanki sahibi kendisiymiş gibi avluda ilerledi ve kocaman kepini çıkartarak önünde eğilen Hughes'la Philip'i selamladı.

"Görüştüğümüze sevindim, Sör Hughes. Tapınak Şövalyesi bir konuğunuz olduğundan haberim yoktu. Sizinle tanışmaktan onur duydum, sör," dedi Philip'e.

Talon adamın dediklerini duymuş ama nedense içten olduğuna pek inanmamıştı.

"Hoş geldiniz, Peder. Sizi Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'ndan kardeşim Philip'le tanıştırayım. Kendisi kısa süre önce Filistin'den geldi."

"*Outré Mere*'den konuklarınız olduğunu duymuştum, Sör Hughes." Eyerinin üstünde Marguerite'ye doğru hafifçe eğildi. "Madam."

"Atınızdan inip bizimle bir şeyler içmeyecek misiniz, Peder?" diye sordu Sör Hughes, nazikçe.

"Teşekkür ederim, sanırım tekiifinizi kabul edeceğim," dedi adam.

"Bu Piskopos Bohemond'un yazmanı," diye fısıldadı Marguerite Talon'a. Peder atından indi ve dizginlerini atlarından inmeyen beraberindeki adamlardan birinin eline tutuşturdu.

Pelerinindeki tozları silkeledi ve iki adama doğru yürüyerek bir kez daha önlerinde eğildi. Bir din adamına göre gayet formda görünüyordu. Gaga gibi bir burun, hiçbir şey kaçırmıyor gibi görünen fildır fildır dönen huzursuz gözler ve etli bir dudaktan ibaret sinekkaydı tıraşlı yüzünde sert bir ifade vardı. Talon bütün yüzü tıraşlı erkekler görmeye alışık olmadığı için adama merakla bakıyordu.

"Sizi karım ve oğlum Talon'la tanıştırayım, Peder."

Peder, Talon'un önünde durdu. Ondan çok daha yaşlı olsa da aşağı yukarı aynı boydaydı. Talon'u şöyle bir süzdükten sonra, "Bu zamana kadar büyük bir oğlunuz olduğunu bilmiyordum, sör. Bu kâfirlerin memleketinden geri dönen oğlan mı?"

"Bu uzun zaman önce Sarazenlerin eline esir düşen oğlum, lordum," dedi Marguerite, sakin bir sesle.

Piskopos Bohemond'un yazmanı onu duymazdan gelerek gözlerini Talon'a dikti. "Günahlarını dinlemekten memnun olacağım, genç adam. Bunun uzun bir günah çıkartma olacağından kuşkum yok. O zaman seni uygun bir kefaretle cemaate tekrar kabul edecek ve bizden uzak kaldığın zaman zarfında maruz kaldığın yozlaşmayı affedeceğiz."

"Ben kendimi bir günahkâr gibi hissetmeme neden olacak bir şey yaptığımı sanmıyorum, Peder," dedi Talon, lafını sakınmadan.

Peder hafifçe gülümsedi. "Sen cehaletin içinde bunu kavrayamayabilirsin, genç adam ama kirlenenleri temizleyerek Tanrı'nın sinesine geri dönmelerini sağlamak bizim Tanrı'ya karşı sorumluluğumuzdur."

Marguerite Talon'un kolunu tutan elini sıkınca delikanlı sesini çıkarmadı.

Hepsine birer kupa şarap verildi.

Peder kadeh tokuşturduktan sonra Sör Hughes'a döndü. "Ben buraya başka bir iş için geldim, Sör Hughes."

"Öyle mi, Peder?"

"Piskopos Hazretleri karınızın babasının bu arazinin yeğenine kalması konusundaki vasiyetini hiçe saydığınızı düşünüyor."

Sör Hughes'la Philip'in hiddetle itiraz etmelerini önlemek için bir elini kaldırdı. "Öyle ya da böyle, sör, ölen bir adamın sözlerini kulak ardı etmemelisiniz. Eğer ölüm döşeğinde bu arazinin yeğeninin olduğunu söylediyse, öyle olması gerekir. Babanızın zamansız ölümünün üstünden yıllar geçti ama yasanın gözetilmesinin ve Tanrı'nın iradesinin yerine getirilmesinin zamanı geldi."

"O halde Carcassonne Kontu'nun yazmanı neden bizi buraya geri çağıran bir mektup gönderdi?" diye sordu Marguerite, resmi nezaket kurallarını bir yana bırakarak.

Rahibin onun bu münasebetsizliğine kızdığı belliydi ama biraz küçümseyerek de olsa sabırla cevap verdi. "Leydim, ölen

bir adamın son arzusunu yerine getirmek Kilise'nin yasasıdır. Yazman yanılıyordu ve böyle bir karışıklığa neden olduğu için cezalandırılacaktır. Bu talebe karşı çıkacak yazılı herhangi bir kanıtınız yok, öyle değil mi?" Bunu söylerken keskin bakışlarını Sör Hughes'a dikmişti.

Talon'un kulakları dikildi. Kanıt olmamasıyla neden bu kadar ilgileniyordu?

Peder yanıt beklemeden konuşmaya devam etti. "Beni buraya sizi eğer babanızın isteğini onurlandırmayı reddetmeye devam ederseniz kilisenin yasalarına karşı gelmiş olacağınıza ikna etmem için Piskopos Hazretleri gönderdi. Kendisi sizin Kilise'ye ve dolayısıyla Tanrı'ya karşı günah işleyeceğinizden ciddi olarak kaygı duyuyor. Size mantığınıza kulak verip gereğinin yapılmasına izin vermeniz için yalvarıyorum."

Talon pederin biraz fazla dindarlık taslamaya başladığını düşündü. Tam bir şey söyleyecekti ki babası ondan önce davrandı.

"Peder, elimizde sadece karımın kuzeninin söyledikleri var ve ben kuzenimize hiçbir şekilde güvenmiyorum. Her halükarda bu meseleyi çözmek için mahkemeye gitmekten memnun olacağız," dedi Sör Hughes, kızgın bir tavırla.

Peder uzun uzun Sör Hughes'a baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Öyle olsun. Piskopos Hazretleri aklınızı başınıza toplamadığınız için hayal kırıklığına uğrayacak, Sör Hughes. Eğer bu meseleyi incelemek üzere atanacak bir mahkemeye itaat edecekseniz sizi durduramam. Bunun için ayarlamalar yapacağız. Şimdi gitmeliyim, güneş batmadan önce Albi'ye ulaşmak için önümde uzun bir yol var. Konukseverliğinize teşekkür ederim, sör. Leydim."

"Nereden geldiniz, Peder?" diye sordu Talon, masum bir tavırla.

"Sizin... Bugün avlandığımız ormandan," diye yanıtladı peder.

Talon nedense adamın yüzünün kızardığını fark etti.

Peder önlerinde hafifçe eğildi ve arkasını dönerek atına

bindi. Kısa bir selam verdikten sonra atını döndürdü ve maiyetiyle birlikte kapıdan geçerek Albi'ye giden tozlu yolda ilerledi.

Herkes sessizce onların gidişini izledi.

Sonra Sör Hughes elini uyluğuna vurdu. "Albi Piskoposu beni kuzeninin isteklerine razı olmam için uyarmak amacıyla ne diye uşağını göndersin ki, Marguerite?"

"Sözleri üç gün önceki tartışmada söylenenlere çok benziyor, Hughes," dedi Marguerite, üzgün bir tavırla. "Kuzenim bir şekilde piskoposa ulaşmış ve o da bizi onun dediklerini kabul etmeye zorlamaya karar vermiş. Keşke neler olduğunu bilseydim."

"Herhalde dosdoğru Guillabert'in evinden geldi. Talon açıkça sorduğu zaman halini gördünüz mü?" dedi, onları dinleyen Max.

Talon Max'e baktı. "Ben de aynı fikirdeyim. Galiba yalanını yakaladık, Max."

"Belki ama bu durumumuzu değiştirmiyor. Hâlâ ne iş çevirdiklerini bilmiyorum," diye homurdandı Sör Hughes.

Talon bunu öğrenebileceğini düşündü ama sesini çıkarmadı. Rahip Claude'un Aziz Marc Manastırı'nda olduğunu hatırladı; onunla konuşması gerektiğine karar verdi. Belki o bu durumu aydınlatmalanna yardım edebilirdi.

O akşam keyifsiz bir grup insan yemekte bu yeni gelişmeyi tartıştı. Bundan hiçbir sonuç çıkaramıyorlardı; görünüşe göre Kilise Sör Guillabert'in tarafında olduğu için hepsi tedirgindi. Piskopos kesinlikle çok güçlü bir müttefikti. Talon yatağına giderken neden güçlü bir piskoposun bu tür bir arazi anlaşmazlığıyla ilgilendiğini merak ediyordu.

Ertesi gün Sör Hughes'a manastırı ziyaret etmeye ve rahiplerden neler öğreneceğini görmeye karar verdiğini söyledi. Yerleşik bir manastır olduğu için orada bu toprakların durumuna dair bazı ipuçları olabilirdi.

* * *

Talon yanına Anwl, Belth ve Drudwas'la Sör Hughes'un yolu göstermesi için verdiği bir adamı alarak yola koyuldu. Hughes'un dediğine göre atla aşağı yukarı bir günlük bir yoldu bu. Talon, Gareth'den diğer iki adamıyla kalede kalarak babasının ve Sör Philip'in güvende olduğundan emin olmasını istemişti. Gerçi, büyük ihtimalle piskoposun bu davaya bakması için bir mahkeme toplayacağı böyle bir durumda herhangi bir sorun çıkmasını beklemiyordu.

O sabah yola koyulmadan hemen önce Aicelina yanına gelerek ona içinde ekmek ve peynir olduğunu söylediği deri bir çanta verdi. Talon ona ciddi bir ifadeyle teşekkür ederek yiyecekleri minnetle aldı. Sonra Cabbar'a binip aşağıda duran kıza baktı.

Aicelina bir elini alnına siper ederek gözlerini kısmış ona bakıyordu. Bakışlarında soru sorar gibi bir ifade vardı. Sonra, "Yolun açık olsun, Talon. Sağ salim geri dön," dedi.

Kızın ilgisine biraz şaşıran Talon mırıldanarak teşekkür etti. Son karşılaşmalarından bu yana hep ondan kaçıyor gibi görünüyordu.

Talon bu yabancı memlekette yediği yiyecekleri düşündü. Bunlar pek çok yönden İran'da yemeye alıştıklarından tamamen farklıydı. Kök sebzeli ve otlu tavşan yahnisi yemişti. Tereyağı dedikleri o yumuşak madde hoşuna gitmeye başlamıştı ve onu ekmeğin üstüne sürmeye bayılıyordu. Bir keresinde tereyağının yapılışını izlemişti. Hizmetçi kız ineklerden sağdığı sütün kaymağını uzun tahta bir fıçının içine dökmüş ve sonra kapağını kapatmıştı. Sonra düz bir ucu olan uzun bir sopayı gürültüyle kaldırıp indirerek çırpmaya başlamıştı. Talon daha sonra dönüp kaymağın yerinde kaygan, yağlı bir madde bulunca çok şaşırmıştı. İran'da yoğurdun nasıl yapıldığını hatırladı. Orada keçi sütüyle dolu bir tulum kullanıyorlardı; tulumun içindeki süt iyice ayrışana dek iplerin üstünde ileri geri sallıyorlar, sonra kaymağı alıyor ve bezlerin içine doldurarak kirişlere asıyorlardı. Daha sonra tulumu içindeki yumuşak ve çok mayhoş bir peynir haline gelene kadar sallıyorlardı.

Kaymağı da sevmeye başlamıştı ve bir defasında haylaz kardeşi Guillaume ile birlikte mutfakların yanındaki soğuk kilerden biraz kaymak aşırmışlardı. Aicelina onları ağızları bembeyaz kaymak içinde yakalamıştı. Gözlerinde suçlu bir ifadeyle bakan ikisini gülerek paylamış ve Guillaume'yi önüne katıp kovaladıktan sonra bir bez alarak Talon'un yüzünü silmişti. Bu fazla samimi bir hareketti ve Talon kanının kaynadığını hissetmişti. Kız ona gülümsemiş ve kapıda durup azarlar gibi bir parmağını salladıktan sonra gitmişti. Talon da suçlu bir şekilde gülümseyerek arkasından bakmıştı.

Aydınlık bir yaz gününde küçük grup Albi'ye doğru giden, onları eski manastırın bulunduğu kuzeydeki dağ eteklerine götürecek yolda ilerlemeye koyuldu. Ağaçların başlarının üstünde kule gibi yükseldiği ormanın içinden hiç vukuatsız geçtiler. Talon insana kendini önemsiz hissettiren bu ağaçlara daha yeni yeni alışıyordu ve uzakta ufuğu görmemek onu rahatsız ediyor, kendini hapsolmuş gibi hissediyordu. Ormandan çıktıktan sonra köylülerin toprağı işledikleri ekili tarlalardan uzak durarak açık arazide ilerlediler. Güneşin sırtını yakması Talon'un hoşuna gidiyordu. Galliler hiç durmadan gevezelik ediyor, Talon'u çoğunlukla ailesinin içine düştüğü açmaz etrafında dönen düşünceleriyle baş başa bırakıyorlardı.

Aynı zamanda düşünceleri belki yüzüncü defa Kutsal Topraklar'a ve Ravan'la İran'lı kardeşi Rıza'nın başına neler gelmiş olabileceğine gidiyordu. Onları hayatta tutacak biri varsa bunun her işin altından kalkan Rıza olacağını düşündü.

O pek de neşeli olmayan bu düşüncelere dalmışken güneş batmadan hemen önce binaları gördüler. Talon manastırın yerleşiminden etkilendi. Seyrek ağaçlıklı bir tepenin üstüne kurulmuş olan manastırın etrafı surlarla çevriliydi ve savunulabilecek gibi görünüyordu. Etrafı ahırlar ve ambarlarla çevrili büyük, dikdörtgen bir yapıdan oluşuyordu. Bu taş binanın bir tarafında ona bir gözcü kulesi havası veren, kırmızı kiremitten bir çatısı ve uzun pencereleri olan kare bir kule vardı. Talon manastırın etrafını bazıları bağ olan pek çok tarlanın çevirdiğine dikkat etti.

Burada sessiz bir zenginlik havası vardı. Manastıra doğru küçük bir yokuşu tırmanırken geldikleri fark edilmişti, üzerinde gri-kahverengi giysi olan bir rahip tarafından karşılandılar. Talon o bölgede neredeyse herkesin giysilerinin yamalı olduğunu düşündü içinden.

Rahip onlara kibarca ne istediklerini sordu ve Talon ona Rahip Claude'u görmeye ve mümkünse başrahiple konuşmaya geldiğini söyleyince adam duraksayarak ismini sordu.

"Ben Hughes de Gilles'in oğlu Talon."

"Lütfen benimle gelin de atlarınızla ilgilenelim, Sör. Galiba Rahip Claude şu sıra tarlada çalışıyor."

"Eğer bir sakıncası yoksa gidip onu görmek isterim, Rahip," dedi Talon nazikçe. Atından inip Cabbar'ın dizginlerini Drudwas'a verdikten sonra rahip ona tarlanın nerede olduğunu tarif etti. Talon binaların güney tarafındaki bayırdaki bir bağa doğru ilerlerken Claude ile Mas-Dieu'dan onunla birlikte gelen rahiplerden birkaçının asma sıralarının arasında çalıştığını gördü.

Onun yaklaştığını fark eden biri Claude'u dürttü; rahip çapalamayı kesip ağrıyan belini tutarak doğruldu. Talon'a baktı, sonra onu tanıyınca yüzü ışıldayarak sevinçle selamladı. Çapasını asmalardan birine dayadı ve yanındaki Pierre'e seslenerek Talon'u karşılamak için aceleyle bayırdan aşağıya inmeye koyuldu.

Soluk soluğa yanına geldiği zaman, kolunun yeniyle alnını silerek, "Hoş geldin, genç efendi," dedi. "Bizi bu kadar çabuk ziyarete gelmeni beklemiyordum. Senin ve ailenin iyi olduğunu umarım." Talon'u görmekten duyduğu memnuniyet ışıl ışıl yüzünden okunuyordu.

Talon gülümsedi. Hararetle el sıkışarak, "Seni ve Pierre'i tekrar gördüğüme çok sevindim, Rahip Claude. Bu manastır düşündüğümden çok daha büyükmüş," dedi, etrafa bakarak.

"Bu manastır yüzlerce yıl önce yapılmış eski bir Roma villasının üstüne kuruldu," dedi Pierre, gururla.

"Yıllar önce burası harap haldeydi, sonra tarikat burayı satın aldı ve büyük ölçüde ilk haline uygun olarak yeniden inşa etti.

Bunun günümüzden daha tehlikeli olan o günlerde savunma amacıyla bu tepeciğin üstüne konumlandığını düşünüyorum."

"Keşke tarlalarda bu kadar çok çalışmak zorunda olmasaydık," dedi Claude, ter içindeki yuvarlak yüzünde dertli bir gülümsemeyle. "Tarlaya çalışmaya geldiğimiz her seferinde sırtım daha çok ağrıyor; galiba bu işi sürekli yapmak için fazla yaşlandım. Zamanımı manastırdaki Hattat Odası'nda başımı bir kitaba gömerek geçirmeyi daha çok tercih ederim."

"Burada Tanrı'ya hizmet ediyoruz ve senin en yavaş çapalayanlardan biri olduğunu biliyorsun, Claude. Tam zamanında geldin, Talon. Yorgunluktan düşüp bayılmak üzereydi," dedi Pierre, gülerek.

Rahip Claude geri çekilerek dikkatle ona baktı. "Seni buraya getiren ne, Talon?" diye sordu, usulca.

"Çok şey, belki de hiçbir şey. Bunu açıklamak biraz zaman alacak."

"O zaman seni Başrahip Matthias'la tanıştırmalıyız. Ona senden bahsettim ve seninle tanışmaya çok hevesli. Akşam yemeğini birlikte yeriz ve umarım şarapçımız Audric cömert olur da bu gece iyi bir şarap içebiliriz," dedi Claude umutla. Şarap sözünü duyan Talon'un tüyleri ürperdi.

Diğer rahipleri bağda bırakarak manastıra doğru yola koyuldular. Kapıdan geçerek büyük binanın etrafını çevreleyen avluya girince Talon'un arkadaşlarının atları ahırlara götürmekle meşgul olduklarını gördüler. Talon adamlarına kendisinin rahiplerle birlikte olacağını ve onların o gece için kendilerine yiyecek ve yatacak yer bulmalarını söyledi. Pierre daha sonra onları bulacağını söyleyerek konuklara uyuyacak yer ayarlamak üzere yanlarından ayrıldı.

Claude yanlarından geçen adamları selamlayarak Talon'u kulenin altındaki girişe yöneltti. Taş bir merdivenden çıkarak avluya bakan küçük bir verandadan geçtiler. Sonra büyük ahşap bir kapının önünde duran Claude kapıyı çaldı. İçerden bir ses geldi ve çatıyı destekleyen kaba ahşap kirişleri olan orta büyüklükte bir odaya girdiler.

Oda rahat ve karışık görünüyordu. Yere ve bir masanın üstüne kâğıt tomarları ve kitaplar yayılmıştı. Masanın arkasında epey yaşlı, ince bir adam oturuyordu. Kelleşmeye başlamış kafasının etrafında bembeyaz saçlarının oluşturduğu hale dikkat çekiyordu. Sıcak bir gün olmasına rağmen, üstünde beyaz yün bir giysi vardı ve omuzlarına kalın bir harmani atmıştı. Uzun, buruşuk yüzünde sakin bir ifadeyle onlara baktı.

"Ah, Rahip Claude, seni buraya getiren ne? Tarladaki çalışmalar istediğin gibi gitmiyor mu?" diye sordu, sözlerini yumuşatmak için nazikçe gülümseyerek.

Claude hiç alınmadan gülümsedi ve çekinerek, "Her zaman Hattat Odası'nı tercih ederim, efendim; zihnimi çalıştırmak bana daha uygun geliyor. İzninizle, size tanışmanız için Talon ismindeki şu ilginç genci getirdik, sör."

Başrahip Matthias'ın tepkisi aniydi. Hemen ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak Talon'u selamlamak üzere yanına geldi. Masanın arkasında göründüğünden daha uzundu. Talon'a kemikli elini uzatarak sıcak bir tavırla, "Ah, demek Claude ile Pierre'in sürekli bahsettiği Talon sensin. Senden çok etkilenmişler, genç adam."

"Onları etkileyecek ne yaptığımı bilmiyorum, Başrahip Hazretleri," dedi Talon kibarca.

"Belki de onları etkileyen bir şey söylememendir," diye karşılık verdi başrahip. "Umarım seni ağırlamamıza izin verirsin."

"Seve seve, sör. Buraya yanıt verebileceğinizi umut ettiğim sorular sormaya geldim."

"O halde onun ihtiyaçlarını görme ve akşam duasından sonra yemeğe getirme görevini sana veriyorum, Rahip Claude. Ondan sonra seninle konuşuruz, genç adam."

"Elbette, Başrahip hazretleri, memnuniyetle."

İki adam dışarı çıktıktan sonra Claude, Talon'un önüne düşüp onu o gece uyuyacağı küçük ama temiz bir odaya götürdü. Ona adamlarıyla ilgilenileceğini, onları merak etmemesini söyledi. Sonra akşam duasına gitmesi gerektiğini söyleyerek iznini iste-

di, ardından birlikte yemeğe gideceklerdi. O esnada kulenin tepesindeki çanı çalarak tarlalardaki rahipleri duaya çağırdı.

Rahipler yerleşkenin bir yerinde toplanırken Talon manastırın sessizliğini dinledi, sonra dua eden seslerin belli belirsiz mırıltısını duydu.

Claude yarım saat sonra Talon'un yanına geldi. Birlikte gidip Pierre'i buldular; Pierre onlara atlarla ilgilenildiğini ve adamların karnının doyurulduğunu söyledi. Talon başrahip ve birkaç yaşlı rahiple birlikte yüksek masada onur konuğu olacaktı. Talon'u tanıdıkları için Claude ve Pierre de yanında oturacaktı.

Büyük salona girdikleri zaman masalar hızla dolmaya başlamıştı ama pek konuşma duyulmuyordu. Bir kural olmasa da sessizlik teşvik ediliyordu. Talon'a rahiplere dönük olan masadaki yeri gösterildi. Talon orada toplananların en az otuz kişi olduğunu tahmin etti. Başrahip içeri girince hepsi ayağa kalktı, sonra masadaki yaşlı rahiplerden biri Kutsal Kitap'tan kısa bir bölüm okurken ayakta durmaya devam ettiler. Okuma sona erdiği zaman başrahip topluluğu kutsadı ve hepsi yerine oturdu.

Aceleyle ortalıkta koşuşturan rahip adayları ekmek, su ve şarap dağıtmaya başladılar. Talon kendisine bir testiden şarap konulmasına ses etmedi ama önceki geceki sarhoşluğundan sonra bir yudumdan fazla içmekten sakındı. Ne var ki bu çok iyi bir şaraptı. Hoşuna gitmişti. Bunun babasının bağından alınan mahsulden çok daha iyi olduğuna karar verdi.

Yemek basit ama güzeldi. Bol taze ekmek ve hatta biraz tuz bile vardı. Yemek sebzeli yahni ve dilimlenmiş etten ibaretti.

Talon rahiplerin dostluğunun tadını çıkartarak sessizce oturuyordu. Yorgun ve aç adamlar basit yemeklerini yerken genellikle hiç konuşma duyulmuyordu. Başrahip onu gördüğü zaman gülümsedi ama yemek esnasında hiç konuşmadı.

Yemek sona erdiğinde herkes ayağa kalktı ve başrahiple yaşlı rahipler odadan çıkana kadar bekledi. Başrahip giderken Claude ile Pierre'e Talon'u getirmesini işaret etti. Tam şamdanlar yakılırken başrahibin odasına girdiler. Başrahip Talon'a biraz daha şarap ikram edince Talon kabul etti.

Başrahip koltuğuna yerleşerek ona baktı. "Buradaki kardeşlerim bana senin yıllarca Sarazenlerin tutsağı olduğunu söyledi, genç adam. Senin şu diğer meseleni hallettikten sonra orada yaşadıklarını biraz anlatmanı isterim."

"Diğer meseleyi konuştuktan sonra memnuniyetle anlatırım," dedi Talon nazikçe.

Başrahip başıyla konuşmaya devam etmesini işaret etti.

Talon eve döndüğü zaman babasının içinde bulunduğu durumu genel hatlarıyla anlatmaya koyuldu. Annesinin kuzeni Sör Guillabert'le oğullarının ziyaretini, sonra da piskopos adına pederin yaptığı ziyareti anlattı. Hikâyesinin piskopos kısmına gelince başrahip önce şaşırmış, sonra da biraz telaşlanmış göründü.

Talon'un sözünü kesti. "Bu peder babanın evine gelip onu tehdit mi etti?" diye sordu, inanamıyormuş gibi.

"Benim gördüğüm bu, sör," diye yanıtladı Talon. "Meseleyi kesin bir karara bağlamak için davayı piskoposun toplayacağı bir mahkemeye götüreceğiz."

"Buraya neden geldin? Bize bu hikâyeyi anlatmak için mi?"

"Buraya geldim çünkü bu yasayı yorumlayabileceğinizi ve neden herkesin bu araziyi babamdan almaya çalıştığını anlamama yardım edebileceğinizi düşündüm. Bu arazinin yasal olarak anneme kaldığını ispatlayan bazı kâğıtlar olmalı." Sesinin sinirli çıkmamasına gayret etti ama bu zordu.

Başrahip dirseklerini masaya dayadı ve düşünceli bir tavırla parmaklarını bir kule oluşturacak şekilde birleştirdi. "Burada yasaları öğreniyoruz, bu doğru. Ama kilise yasalarını, feodal yasaları değil. Bunlar çoğunlukla sadece kendi tarikat üyelerimizi ilgilendiriyor. Ayrıca belgelerini bizim himayemize bırakmak isteyen lordların, şövalyelerin ve halk tabakasından insanların vasiyetlerini de biz muhafaza ediyoruz. Yazılı bir kanıt olmadan bu zor bir yorum olacak. Ama eğer büyükbaban vebadan öldüyse, amcanın ölürken onun yatağının kenarında olması bana şüpheli görünüyor."

"Bir rahibin bile vebadan ölmekte olanların yanına yaklaş-

ması pek mümkün değildi," dedi Claude. "Hastalık korkunç bir yangın gibi etrafı kırıp geçirdikten sonra neredeyse geldiği gibi hızla geçip gitti fakat geride çok ölü bıraktı. Hayatta kalanlar ya bu bölgeden kaçıp gittiler ya da salgın sona erene kadar ormanlarda saklandılar."

"Biz de her tarafa yayılan bu salgından çok korkmuştuk," diye ekledi Pierre. "İnsanlar köylerine dönmüyor, pek çoğu vebaya yakalanma riskini göze almaktansa açlıktan öldüğü ormanda mağaralarda yaşıyorlardı."

Başrahip başıyla onayladı. "Bu hikâyede hoşlanmadığım birinci nokta bu. İkinci noktaysa annenin kuzeninin iddiasını ispatlayacak yazılı bir belge olmaması. Bu da anlaşmazlığın ya eski yöntem olan silahlı mücadeleyle ya da bir mahkemeye götürülerek çözülebileceği anlamına geliyor. Ancak..."

"Siz ne düşünüyorsunuz, sör?" diye sordu Talon, merakla rahibe bakarak.

"Beni rahatsız eden piskoposun akrabanızın durumuyla bu kadar ilgilenmesi. Bu pek iyiye işaret değil, özellikle o da mahkeme başkanlarından biri olacağı için. Bir diğer başkan da Kont veya yazman olacaktır, ayrıca bizi Carcassonne Kontu yönettiği için bu bölgenin, yani Languedoc'un yasalarını iyi bilen bir de Eyalet görevlisi olacaktır."

Talon'un yüreği sıkıştı. "Yani bu piskoposun daha baştan davayı babamın aleyhine etkileyebileceği anlamına mı geliyor?"

Karşısındaki iki adam birbirine baktı, sonra gönülsüzce başlarını sallayarak onayladılar.

"Bu hiç de alışılmış bir durum değil. Bir piskoposun bir toprak anlaşmazlığına karışmasını yakışıksız buluyorum ve bunun nedenini gerçekten merak ediyorum," dedi başrahip, düşünceli bir tavırla. "Eğer bunu öğrenebilirsek belki bu bilmeceyi çözebiliriz."

"Bunun sadece bir rivayet olduğunu söyleyerek itiraz edemez miyiz?" diye sordu Claude.

"Elinde belge olmadığı için baban da daha iyi bir durumda değil. Eğer annen ilk doğan oğul olsaydı ortada ihtilaf falan

olmazdı," dedi başrahip, Talon'a buruk bir ifadeyle gülümseyerek. "Annen bu konuda herhangi bir belge görmüş mü?"

"Böyle bir belge olduğundan emin, sör. Ama bulumamışlar ve bundan haberdar olan herkes ölmüş, onun için nereye bakacağımızı bilmiyoruz."

"Pierre, biz yasal belgeleri muhafaza ediyoruz. Eğer böyle bir belge olsaydı onu nereye koyardık?" diye sordu başrahip.

"Kayıtlarımızda böyle bir belge olup olmadığına bakacağım, lordum."

Başrahip biraz duraksadıktan sonra dikkatle konuştu. "Talon, Tanrı adına Kutsal Topraklar'a savaşmaya giden Haçlı askerlerine atfedilen onura rağmen bu tür şeylerin hiç de seyrek görülmediğini anlamalısın. İnsan esas itibarıyla aşağılık bir yaratıktır ve açgözlülüğü yüzünden genellikle prensiplerini bir kenara bırakır; pek çok insan hiç tereddüt etmeden yasayı çarpıtıyor veya kendi akrabalarını aldatıyor."

"Ne demek istediğinizi pek anlamadım, sör," dedi Talon, anladığını düşünmesine rağmen. Başrahip onu bir şekilde uyarıyor muydu?

"Haçlı seferlerine katılmaya gidenlere veya çoğunlukla haklarını savunamayacak kadar zayıf olan geride kalan talihsizlere yönelik pek çok hırsızlık ve açgözlülük örneği gördük. Tanrı'ya hizmet etmek için gidenlerin aileleri kadınların malına mülküne el koydu. Bazen de mülkler öylece çalındı ve buna karşı koyacak kimse olmadığı için hiçbir zaman geri verilmedi. Kilise bunun korkunç yanlış olduğuna dair sert uyarılarda bulunmasına rağmen, köylü sınıfından şövalyelerle, daha üst sınıflara kadar toplumun her katmanında görüldü bu durum. Bu Tanrı'ya yapılmış bir hakarettir." Sert bir şekilde Talon'a baktı, sonra konuyu değiştirdi. "Güneş batmak üzere. Birazdan çanlar günün son duası için çalacak, sonra da yatma zamanı gelecek. Biz rahiplerin daha sonra kalkıp gece ibadeti için şapele gitmemiz gerekiyor. İzninle sana iyi geceler dileyeceğim. Bu konuyu sabah yine konuşuruz. Belki biraz da Sarazenlerin dünyasındaki hayatını anlatırsın."

Talon ayağa kalkarak başını eğdi. "Bana karşı gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim, sör. Çok geç oldu. Yarın konuşuruz."

Yanında Claude ve Pierre ile birlikte odadan çıktı. Yürürlerken Claude, Talon'un kolunu tuttu.

"Talon, bir şeyi anlaman lazım."

"Nedir o, Rahip Claude? Kilisenin bile yozlaşmış olduğu ve babamın arazisini çalmaya çalıştığını mı?"

"Başrahip hakkında şunu söylemek istiyorum," dedi Claude, iğnelemesini anlamazlıktan gelerek, "o çok dürüst bir insandır ve burada kalma nedenim de bu. Eğer sana yardım edebilirse edecektir, bundan emin ol."

"Bu konuda Claude'a katılıyorum, Talon. Başrahibimiz dünyevi malları reddederek hayatını Tanrı'nın ellerine teslim etmiş nadir bulunur insanlardan biridir. Danışmak ve akıl almak için doğru yere geldin. O sana gerçeği gördüğü gibi söyleyecektir," dedi Pierre.

Talon bir süre sustu. "Anlıyorum. Özür dilerim, ben de onun iyi bir insan olduğunu hissediyorum ve deminki sözlerimi söylerken onu kastetmemiştim. Ama eve döndüğümde böyle bir didişme ve entrikayla karşılaşmayı beklemiyordum. Gerçekten durum Başrahibin anlattığı gibi mi?"

"Evet, hatta daha da kötü, genç dostum," diye yanıtladı Pierre. "İnsanların insanlara yaptıkları yeterince kötü ama kutsal bir mücadele vermek için gidenlerden çalmak rezalet. Bu konuda pek çok örnek biliyoruz, hem sadece bu bölgede de değil. Elimizden geldiği zaman müdahale etmeye çalışıyoruz ama en azından bunları gözlemlemek ve rapor etmek bölge papazlarının sorumluluğu. Ne var ki maalesef bunu yapan çok az."

Merdivenden inerek avluya çıkınca Claude, Talon'a döndü. "İçini rahat tut. Elimizden gelen yardımı yapacağız. Babanın iyi bir insan olduğunu ve uyruğundaki insanlara iyi baktığını duydum. Onun mirastan çıkarılmaması gerekiyor."

Talon iki rahiple el sıkıştıktan sonra herkes kendi yoluna gitti. Yüksek kulede çalan çan dua zamanının geldiğini haber verdi. Akşam, çok uzaklara taşınan bu sesle doldu. Çan sustu-

ğu zaman uzun bir sessizlik oldu. Hâlâ alacakaranlıktı ve Talon uyuyamayacak kadar huzursuz olduğu için ahıra gitti. Atların etrafında olmak onu her zaman rahatlatmıştı. Cabbar'ın hafifçe kişnediğini duyduğu kısa koridorda ilerledi. Cabbar başını tırabzanın üstünden çıkartmış, ona bakarak duruyordu.

"Sen ve ben, birlikte uzun bir yol yaptık," dedi Talon, farkında olmadan Farsça konuşarak. At, yiyecek lezzetli bir lokma bekleyerek burnuyla elini dürttü. Sahibi onu hayal kırıklığına uğratmadı. Cabbar ufak şekerli çöreği ağzını şapırdatarak yedikten sonra Talon'un yelesini okşamasına izin verdi. Talon başrahibin söylediklerini düşünürken bir süre öylece durdu.

Piskoposun annesini hakkı olan mirastan mahrum etmek için böyle bir dalavereye karışmış olması gerçekten mümkün müydü? Eğer öyleyse, neden?

Geri döndüğü zaman babasından ona araziyi gezdirmesini istemeye karar verdi. Hafif bir ses duyarak hemen gölgelerin arasına çekildi. Biri ihtiyatla ahırın içinde ilerliyordu: Drudwas. Elinde büyük bir sopa vardı ve birini arıyor gibiydi. Talon adamın geçmesini bekledi. Adam ona değecek kadar yakınından geçtikten sonra gölgelerin arasından çıkarak arkasından omzuna vurdu. Drudwas hızlıydı: süratle dönerek sopayı Talon'a doğru savurdu. Talon daha hızlıydı, hemen yana kaçtıktan sonra Drudwas'a çelme taktı. Adam yere düşerken o da bıçağını çekerek üstüne atladı.

Şaşkın adamın yüzüne bakarak, "Ne yapıyordun, Drudwas?" diye sordu.

Drudwas hızla nefesini dışarı verdi. "Hayır! Hayır, bıçak kullanma. Ah, senmişsin, lordum! Tuhaf bir dil konuşan birini duyduğumu sandım ve kimsenin atlara zarar vermediğinden emin olmak istedim. Sen olduğunu bilmiyordum."

"Hadi kalk. Atımla konuşuyordum. O Frenkçe anlamaz."

Drudwas güçlükle ayağa kalktı. "Burada olduğunu hissetmedim bile, lordum. Sana saldırmak istememiştim. Atları çok severim ve zarar görmelerine dayanamam. Birkaç saat daha nöbetçi benim."

"Sen iyi bir adamsın, Drudwas. İlgilendiğin için teşekkür ederim. Sadece sesli düşünerek atım Cabbar'la konuşuyordum. O bir İran atı."

"Muhteşem bir at, sör. Ben sizi yalnız bırakayım."

Talon loş ışıkta gülümsedi. Bir türlü bu adamların kendisine adıyla hitap etmelerini sağlayamamıştı; ona ya sör ya da lordum diyorlardı. Drudwas'a iyi geceler diledi.

Ertesi gün aydınlık ve güneşli bir gündü. Batı ufkunda birkaç bulut görünüyordu ama bunun dışında gökyüzü açık ve masmaviydi. Talon orada kaldığı sürede her şeyiyle ilgilenen Rahip Claude ve Pierre'le birlikte hafif bir kahvaltı yaptı. Ona bir gün daha kalıp kalamayacağını sordular ve Talon adamlarının rahat olduğundan emin olduktan sonra memnuniyetle tekliflerini kabul etti. Kaygılanmasına gerek yoktu. Hepsinin niyeti atlarla ilgilendikten sonra güneşin altında yan gelip yatmaktı. Talon, Claude ile Pierre'in yanına geri döndü.

Başrahip o sırada meşguldü, onun için iki rahip Talon'a etrafı gezdirmeye karar verdiler. Talon büyülenmişti, çünkü manastırı çocukluğunda hem Filistin'de hem İran'da gördüğü kalelerden başka hiçbir şeyle kıyaslayamıyordu. Bu manastır bir gece kaldıkları, Tapınak Şövalyelerinin Mas-Dieu'saki merkezi kadar iyi idare ediliyordu. Aralarında pek çok benzerlik ve bazı farklılıklar vardı.

Bir kere, burası askeri bir cemiyet değil, dedi Rahip Claude gururla. "Bu manastırın Benediktin Tarikatı'yla çok uzun bir tarihi olmasına rağmen, biz Kluni Tarikatı'yız. Hem ruhban sınıfından olmayanların hem de piskoposların müdahalesine maruz kalmadığımız için gerçekten şanslıyız. Onun için Albi'deki piskoposluğa karşı hiçbir minnetimiz yok. Fakat bize verilen desteğin büyük kısmını, en büyük velinimetlerimizden biri olan Carcassonne Kontu'na borçluyuz."

"O halde sizi koruyor ve size para veriyor, öyle mi?"

"Pek sayılmaz. Masraflarımızı kendimiz karşılamak zorundayız ama Benediktin kurallarının hepsine uyuyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bizim ayinlerimizin en güzel ibadetler arasında yer aldığı anlamına geliyor. Böylece pek çok lord ve hatta kont akrabaları için dua etmeye bize geliyor ve bu vesileyle de bize para veriyorlar," diye yanıtladı Pierre.

"Ayrıca çok aristokrat bir aileden gelen başrahibimiz ülke yönetiminden çoğundan daha iyi anlayabiliyor ve bir ölçüde onları etkileyebiliyor. Bu da piskoposa tesir edebileceği anlamına geliyor," dedi Claude.

Claude ile Pierre ona içinde fıçılarca yıllanmış şarap olan şaraphaneyi gezdirdi. Bazı varillerin üstündeki tarihler on yıl geriye uzanıyordu. Daha sonra, kan ter içindeki iki rahibin önlerindeki sırığı iterek dönüp durduğu zeytin mengenesine bakmaya gittiler. Sırığın diğer ucunda, kısa bir eksenin etrafında dönen ve ortasından yivler uzanan büyük, yuvarlak bir taş vardı. Taş döndükçe zeytinleri eziyor, çıkan yağ kaba bir oluğun içine akıyor ve oradan süzülüyordu. İki rahip şaka yollu işlerini Claude'a devretmek isteyince rahip gülerek reddetti.

Adamlar rahibe takılırken Talon gülümsedi; Claude'un ağır fiziksel işlerden nefret ettiği belliydi. Claude onlarla şakalaşırken, Talon çalışmaktan haz etmemesine rağmen rahibe saygı ve sevgi duyulduğunu anladı.

"Zeytinlerimizi Provence'den ve daha güneyden alıyoruz. Burada zeytin ağacı yetişmiyor. Hava fazla soğuk. Yağ satan tüccarlara bel bağlamaktansa zeytinleri mengeneye sokmak daha kolay," dedi Pierre gülerek.

Manastırın işleyişinden etkilenen Talon ağır işlerin çoğunu rahiplerin yaptığına dikkat etmişti; pek az hayvan çalıştırıyorlardı. Ellerine geçen her hayvanı kullanan Tapınak Şövalyelerinin böyle kısıtlamaları yoktu.

Talon, Claude'a köleleri sorunca tuhaf bir bakışla karşılaştı. "Bu ülkede nesillerden beri köle yok, Talon. *Outré Mere*'de çok mu?"

"Evet, çok. Genellikle savaşlarda veya arka arkaya yapılan kuşatmalarda köle alıyorlar. Daha sonra onları Hristiyanlar için inşa edilen kalelerde çalıştırıyorlar. Sarazenler de aynısını bizim halkımıza yapıyor. Bu çok zor bir hayat."

"Anlıyorum," dedi Claude, başını iki yana sallayarak. "Dünyanın o kısmı hakkında öğrenmemiz gereken çok şey var gibi. Kölelik bizim dinimizin öğretisine aykırıdır ama kalelerin yapılması gerekiyor." Başını tekrar iki yana salladı.

Bir süre sonra başrahibin onları görmek istediği haberi geldi ve aceleyle merdivenden çıkarak başrahibin odasına gittiler. Başrahip, Talon'u içtenlikle selamlayıp hepsine oturmalarını söyledikten sonra Talon'u İran'da nasıl yaşadığına ve nasıl hayatta kaldığına dair soru yağmuruna tuttu. Talon bazı şeyleri kendine saklamayı öğrenmişti, onun için İran'da Fedailer tarafından eğitildiği gerçeğini atladı. Onlara Sarazen kalelerini ve İsfahan'a gidip gelirken yaşadıklarını anlattı. Tüccarlarla develerden oluşan büyük kervanları tasvir etti; kervanbaşı El Tayyib'i ve onun kervanda hepsi ayrı telden çalan insanları idare etmek için yaptıklarını anlatarak onları güldürdü.

İsfahan Tıp Okulu'nun ne kadar ileri bir durumda olduğunu anlatırken ona neredeyse hiç inanmadıklarını görebiliyordu ama kabalaşmamak için kibarca sustular. Onlara İranlıların Romalılardan ve kendi atalarından miras aldıkları su yollarını ve su sistemlerini anlattı. Suyun yeraltından geçirilerek dağdaki kaynaklardan nasıl şehirlere getirildiğini, hamamları, fıskiyeli çeşmeleri ve bahçeleri anlattı.

Başrahip dikkatli bir dinleyiciydi; Rahip Claude ile Pierre de Talon'un anlattıkları karşısında hayretlere düşüyorlardı. O ve arkadaşlarının içinden geçtiği büyük Bağdat şehrini anlattığı zaman şaşkınlık içinde başlarını iki yana salladılar.

Uçsuz bucaksız arazileri ve inanılmaz yüksek dağları tasvir ederek hepsini şaşırttı. Onlara Rahip Jean'ı ve onun nasıl kendini kurban ederek öldüğünü anlattı. Hikâyesini bitirdiği zaman Claude gözyaşları içindeydi ve şapelde özel olarak onun için dua edeceğine söz verdi. Talon kendisine çok şey vermiş olan manevi amcası ile teyzesi Farjan ve Fariba'yı, kendisiyle arkadaşlarını müzik, tıp ve bilim konusunda nasıl eğittiklerini ve nasıl körü körüne başkalarını izlemektense kendi akıllarıyla düşünmeyi öğrettiklerini anlatırken hepsi sustu.

Başrahip başını sallayarak nazikçe, "Öyle insanlar tanıdığın için çok şanslısın, oğlum," dedi.

Başrahip içecek bir şeyler istedikten sonra soru sormaya ve Talon'un yanıtlarını pür dikkat dinlemeye devam etti.

Sonunda Talon sustu; günün büyük kısmını konuşarak geçirmişlerdi. Talon yorulmuştu ama birkaç arkadaş kazandığının da farkındaydı. Hayatından bir şeyleri paylaşmışlardı.

Nihayet akşam yemeği zamanı geldi. Başrahip, Talon'a yaklaştı. "Sen dikkate değer bir gençsin, Talon. Bu gizemi çözmenizde babanla sana yardım etmek için gücüm dâhilinde her şeyi yapacağım."

"Rahip, sizden bir isteğim daha var."

"Söyle, oğlum."

"Önceki gün evimize gelen peder bana günah çıkarmam gerektiğini söyledi. Günah çıkarmak için ona gitmem gerektiğini ima etti. Bunu yapmalı mıyım? Yapmamayı tercih ederim."

Başrahibin gözleri neşeyle parladı. "Ben zaten bu duyduklarıma günah çıkarma diyebilirim. Hakikaten, bütün bunları anlatmak için bir kitap yazmak gerekir. Benim sadece birinci kısmı dinlediğimi söyleyelim. Günahlarını bağışlıyorum, oğlum." Talon'un eğilmiş başı üstünde istavroz çıkardı. "Kefaret olarak bizi düzenli olarak ziyarete gelip o uzak diyarlarda geçirdiğin zamanları anlatman gerekiyor."

Claude ve Pierre kıkırdarken hep beraber yemek odasına yöneldiler.

O gece Talon gece ibadetinin sesine uyandı. Rahipleri ayine çağıran çanın sesi gecenin sessizliğinde yankılanıyordu. Talon uyanık yattı. Çan nihayet susunca gece tekrar sessizliğe gömüldü. Sonra şapelde şarkı söyleyen rahiplerin uzaktan gelen seslerini dinledi. Nedense çan sesi yüreğini ağırlaştırmıştı ve içinde derin bir yalnızlık hissetti.

Ayağa kalktı, pantolonunu üstüne geçirdi ve huzur veren geceye çıktı. Avluda durup kuyunun taş duvarına oturdu. Uzakta bir yerde öten bir baykuş dışında sessizliği bozan hiçbir şey yoktu. Rahipler ibadetlerini bitirip yatmaya gitmişti.

Biraz önce hissettiği yalnızlık duygusuna rağmen manastırdaki binalar ve kokular Talon'u rahatlattı. Burası çok farklı bir memleketti ve pek çok yönden onu korkutuyordu ama bu rahiplere karşı bir yakınlık duyuyordu.

Avluda sandalet sesleri duydu.

Bu, karanlığa rağmen onu fark ederek yanına gelen Claude'du. "Birinin yürüdüğünü gördüm ve sen olduğunu tahmin ettim, Efendi Talon."

"Dua bitti mi?"

"Bitti ve hepimizin yatması gerekiyor ama gece sıcak ve ben de huzursuzum. İran hakkında o kadar çok şey anlattın ki orayı düşünmekten uyuyamıyorum."

"Orası benim yuvamdı," dedi Talon kısaca.

"Ama yine de orada bir esirdin ve bir arkadaşın öldü."

"İnsanların insanlarla anlaşılmaz nedenlerle savaşması bağlamında o dünyayla burası arasında çok fark yok."

"Umarım, buranın yuvan olamayacağını hissetmiyorsundur."

"İçimdeki hayaletler ve şeytanlar aylardır ilk kez sessizler, Claude. Belki de bu mümkündür." Talon derin bir nefes alarak rahibe iyi geceler diledikten sonra yatağına dönüp iyi bir uyku çekti.

Ertesi gün Talon'la adamları Rahip Claude ve Pierre'yle vedalaştılar ve binanın ikinci katında durmuş onlara bakan başrahibe el salladılar. O da onlara el sallayarak işleriyle ilgilenmek üzere arkasını döndü.

Talon iki rahibe içtenlikle teşekkür etti. "Sizinle karşılaştığım için çok şanslıyım, kardeşlerim. Yakında yine gelip sizlerle vakit geçirmeyi umuyorum."

"Başrahip Hazretlerinin dün gece söylediği gibi, Talon, seni mütevazı manastırımıza her zaman memnuniyetle kabul ederiz. Yolun açık, Tanrı rehberin olsun."

Talon, Cabbar'ı çevirdi ve adamlarının önüne geçerek eski Roma yolunda babasının kalesine doğru ilerlemeye koyuldu.

O akşam geç vakitte kaleye vardıklarında herkesi faaliyet içinde buldular. Talon neler olduğunu sordu.

Sör Philip ona iki haber olduğunu söyledi. Birincisi, ırmağın yukarısındaki kulübe yanmış ve orada yaşayan köylü ölmüştü. "Karısıyla çocuklarının gözlerinin önünde," dedi Philip, nefretle. "Kulübe Hughes'ların arazisindeydi."

İkincisi Albi'de bir panayır olacaktı ve Talon gitmek ister miydi?

Talon dehşet içinde başını iki yana salladı. "Philip Amca, daha demin bana saldırıya uğradığımızı söyledin ve şimdi de beni bir panayıra mı davet ediyorsun?" diye sordu, inanamayarak.

Philip'in kafası karışmış gibi görünüyordu. "Doğru, Talon, doğru. Sabahleyin kulübeye gidiyoruz. Haber sen gelmeden biraz önce geldi, onun için erkenden yola çıkmak için hazırlanıyoruz. Gelmek istiyor musun?"

Talon neşesiz bir ifadeyle gülümsedi. "Elbette. Neden istemeyeyim?"

"Ama üç gün sonra da Albi'de bir panayır olacağını unutma," diye ekledi Philip.

Talon başını iki yana salladı. Amcası bazen aynı anda iki yerde birden düşünüyor gibiydi. Cabbar'a iyi bakıldığından emin olduktan sonra, birbirinden hiç ayrılmıyor gibi görünen Gareth'le Max'i bularak onları selamladı. Onun geri döndüğünü gördüklerine sevinen iki adam panayır konusunu atlayarak ona yangın haberi verdiler.

"Sence bunu kim yaptı, Max?" diye sordu Talon.

Max'in cevap vermesine fırsat kalmadan Sör Hughes yanlarına geldi. "Ah, işte buradasın, Talon. Ne zaman döneceğini bilmiyordum. Rahiplerden işe yarar bir şey öğrenebildin mi?"

"Belki, baba." Onlara başrahiple yaptığı konuşmayı anlattı ve başrahibin piskoposun bu işe karışmasından şüphelendiğini ima etti. O akşam yemekte bu konuyu tartıştılar ama her zamanki gibi konuşma hiçbir sonuca varmadı.

O gece Talon kuyuya gidip pantolonunu çıkarttı ve vücudunu ovarak temizlenmeye çalıştı. Su soğuktu ve temizlenmekten ziyade ıslandığıyla kaldı ama uzun saçlarındaki suyu silkelerken

kendini daha iyi hissetti. Karanlıkta hafif adım sesleri duydu ve daha görmeden bunun Aicelina olduğunu anladı. Yarı dönerek kızın karanlıkta yaklaşmasını izledi.

"Hep beni sudan kurtarmaya geliyorsun" dedi, alçak sesle.

"Döndüğünü duydum, Talon. Kurulanman için bir bez getirdim," dedi genç kız alçak sesle.

Eğer seslerini yükseltirlerse kapıdaki nöbetçiler konuştuklarını rahatça duyabilirlerdi. Talon kızın bakışlarını üstünde hissetti ama buna bir mana veremiyordu. "Teşekkür ederim, Aicelina. Nasılsın?"

"İyiyim ama erkek kardeşinle biraz zaman geçirsen iyi olur. Dört gözle yolunu gözlüyor. Onu kahramanı olduğuna inandırmak için ne yaptın?" dedi, neşeli bir sesle.

Talon kızın önünde kurulanırken karanlıkta gülümsedi. "Bilmiyorum ama bu görüşünü değiştirmem lazım."

Hafif bir kahkaha sesi duydu ve Aicelina'nın parlayan dişlerini gördü. Bumuna güneşte kurumuş, keskin otların kokusu geldi. Onun burada nasıl temiz kalabildiğini merak etti. Sıcak bir banyo burnunda tütüyordu; ertesi gün banyo yapmaya karar verdi.

Aicelina geriye doğru bir adım atarak gitmek üzere döndü. "İyi geceler, Talon," dedi, uzaklaşırken.

Talon onunla biraz daha zaman geçirmek isterdi ama henüz onu geri çağırmaya hazır değildi. "İyi geceler, Aicelina," dedi.

Bakın şu karanlık kuleye.
İçinde gaddar bir adam.
Oradan gönderiyor kötü niyetle lanetlenmiş
Zalim paralı askerlerini.
Yüreği kara ve insafsız;
Bir haydudun ini bu.
Graham

Bölüm 7

Guillabert'in İni

Ertesi gün Sör Hughes bir grup silahlı adamla birlikte kaleden çıktı. Talon ile atlıların yanında rahatça koşan okçular da onların arasındaydı. Hughes'un beş adamının yanı sıra Sör Philip ve Max de onlara katılmıştı; hepsi kılıç, ok veya mızrakla kuşanmıştı.

Sör Hughes'un arazisinin son bulduğu Tarn nehrine kadar ilerlediler. Orada bu geniş nehre dökülen bir akarsuyu izleyerek kuzeye yöneldiler ve akıntının ters yönünde üç kilometre kadar ilerledikten sonra ırmağın daralarak daha hızlı aktığı ve bir su değirmeninin bulunduğu bir yere geldiler.

Yapının büyüklüğü Talon'u etkiledi ve suyun içindeki düzeneğin nasıl hareket ettiğini merak etti. Nehrin bir kısmının, deliklere uzun tahta bir takoz oturtularak kapatılabilen bir kanal haline getirilmiş olduğunu görebiliyordu. Kanal şimdi açıktı ve su köpürerek yolunun üstündeki büyük tahta çarka saldırıyordu. Çark suyun gücüyle dönüyor ve çarktan çıkan bir şaft karanlık yapının içine uzanıyordu. Daha önce hiç değirmen görmemiş olan Talon atından indi ve Sör Hughes ve Philip'le birlikte onları bekleyen değirmenciye doğru gitti. Adam onları görünce başını eğerek selam verdi. Kafasındaki pis deri şapkadan kalın

bir kemerle belini saran önlüğe kadar her tarafı unla kaplıydı. Tozlukları bile undan grileşmişti.

Talon içeri bakmak istediğini söyleyince adam şaşırdı. İçerinin halinden dolayı özür dileyerek yana çekildi ve başını eğerek onları ana bölmeye aldı. İçerisi çok gürültülüydü. Su çarkı gürleyerek dışa doğru dönerken içerideki birçok düzenek hareket halindeydi ve değirmenci bağırarak çarkın içerideki sistemle bağlantılı olduğunu açıkladı. Başını kaldıran Talon tahta tekerlekler üstünde hareket eden uzun, deri kayışların tahta şaftları döndürdüğünü gördü.

Nihayet, teknik bilgisini gururla gösterirken kendini biraz toplayan değirmenci, etrafını çevreleyen tahta bir iskeletin içine oturtulmuş olan büyük, granit bir çarkı gösterdi. Talon bu çarkın en az yüz yirmi santim çapında olduğunu düşündü. Bu, hareket etmeyen bir başka çarkın üstünde duruyordu. Talon değirmencinin çocuklarından biri olduğunu tahmin ettiği üstü başı un içindeki bir oğlanın yavaşça dönen çarkın üstüne eğilerek dışındaki ufak bir deliğe azar azar tahıl akıttığını gördü. Değirmenci daha sonra öğütülen grimsi beyaz tahılın aşağıda bir başka çocuğun tuttuğu bir çuvalın içine aktığını gösterdi.

Dışarıda kendi yatağı üstünde dönen su çarkının gürültüsü, deri kayışların hışırtısı ve değirmen taşının öğütme sesine karışan tahta çarkların gıcırtısı konuşmayı zorlaştırıyordu.

Artık kendini iyice kaptırmış olan değirmenci biraz un alarak parmaklarının arasından akıttı. Unun ne kadar yumuşak, kabuksuz ve taşsız olduğunu gösterdi. Talon da bir tutam alarak dilinin üstüne koydu ve unun bu kadar ince öğütülmüş olmasına şaşırdı. Değirmenci gülümseyerek taşı işaret etti.

"Bu taşlar granit, lordum. Bretanya'dan geliyorlar. Dünyadaki en iyi granit bunlar. İngilizler bile bunları satın alıyor. Bu un, daha kalitesiz taşların yapacağı gibi dişinizi kırmaz."

O zamana kadar tahılın sadece en kaba şekilde ezildiğini görmüş olan Talon çok etkilenmişti.

Tekrar ata bindiklerinde bir başka değirmen daha olduğunu ve ikisinin de Tarn Nehri'nin kıyısında bulunduğunu duyunca

şaşırdı. Babası asık bir yüzle, bu nehrin ona balık avlama ve tekneyle ulaşım sağlama hakkını verdiğini ama gerçek bir kazanç elde etmeyeli uzun zaman olduğunu söyledi.

"Şimdiye kadar haklarımı kullanamadım, çünkü bunu yapacak insan gücüm yok." Sonra neşelendi. "Ama bu iki değirmenden biraz kazanç sağlıyoruz. Albi'den bile buraya geliyorlar; değirmenci bir torbasına bir sikke alıyor ve kazandığının üçte ikisini bana veriyor."

Talon bunu şöyle bir düşününce değirmenlerin bayağı önemli olduğuna karar verdi. Babasının bunun değerini anlayıp anlamadığını merak etti. "Öyleyse değirmenlerden ne kadar kazanç elde ediyoruz, baba?" diye sordu, atlarını değirmenin yanından sürerken.

"Bunu avcı Domerc'e sormam gerek, çünkü parayı o topluyor," dedi Hughes, dalgın bir tavırla.

Talon ona baktı. Babası eğer dikkatli idare edilirse bu iki değirmenin sağlayacağı gelirin miktarını gerçekten bilmiyor muydu? İçgüdüsel olarak hiç hoşlanmadığı bu suratsız avcının babasının düşündüğü kadar dürüst olduğundan kuşkulanmaya başladı. Hesap konusunda çok iyi olmadığını biliyordu ama İsfahan'da öğrendiği aritmetiğin temellerini hatırlıyor ve bu değirmenlerde gerçek bir potansiyel olduğunu anlayabiliyordu. Bu konuda annesiyle konuşmaya karar verdi.

Sabahın ve manzaranın tadını çıkartarak nehir boyunca ilerlediler. Burada doğa muhteşemdi. Nehir sanki şimdilik kıyılarının sınırları içinde olmaktan hoşnut gibi sakin sakin akıyordu. Bir süre sonra ağaçlar nehri kapatınca görünmez oldu ve dağlara yönelen engebeli bir patikada tek sıra halinde ilerlemek zorunda kaldılar.

Atlıların bu rahat halleri öldürülen Brunhild'in küçük evine ulaştıkları zaman değişti. Bu, alçak taş duvarları sazdan dam yandığı zaman çöken çatıyı destekleyen bir kulübeydi. Çatı kiremitten değildi. Bu daha zenginlere göreydi. Kulübe nehrin karşısındaki alçak, ormanlık bir yamacın üstüne yapılmıştı. Ağaçlar kuzey tarafında koruma sağlıyordu ve kapısı batıya dönüktü.

Hughes ve Phillip harabeye dönmüş binayı görünce öfkelendiler. Philip sesini yükselterek, "Bu berbat işi kimin yaptığını tahmin etmek hiç de zor değil, Hughes. Guillabert'in evine gidip ondan tazminat talep etmeliyiz. Hazır bu işe girişmişken değirmeni de yakmamasına şaşırdım."

Hughes başını salladı. "Sana katılıyorum ama onunla yüzleşmenin bizim yararımıza olacağını sanmıyorum. Bugün evine gidip ona arazimde bunu yapan birini daha yakalarsam hemen orada asılacağını söyleyeceğim." Atını çevirip dörtnala doğuya ilerlerken yüzü öfke içindeydi. Adamları da onu izlediler.

Öğleden sonra erken bir saatte Sör Guillabert'in taş kalesine vardılar. Burası Sör Hughes'un kalesinden bayağı büyüktü. Ağır kütükten, demir çivili bir kapısı vardı. Talon bu kapının kısa bir kuşatmaya dayanabileceğini düşündü. Ama gözleri duvarlardaydı. Yükseklikleri sadece yedi metre kadardı ve çok bakımsız görünüyorlardı. Kapıda kalın halatlarla havada tutulan ve içi yarısına kadar leş gibi kokan su ve hayvan iç organlarıyla dolu bir hendeğin üstüne indirilen bir köprü vardı.

Onlar yaklaşırken kapının üstündeki adamlar kim olduklarını sordu.

Sör Hughes bağırarak ismini söyledi ve sonra beklemeye koyuldular.

Çok geçmeden surların üstünde bir adam görünerek aşağıya seslendi. "Sör Guillabert sizi görecek, Sör Hughes."

"Hele şükür," diye homurdandı, bekletilmekten hiç haz etmeyen Sör Hughes.

İçerde bocurgatların çevrildiğini duydular ve köprü ağır ve gürültülü bir şekilde aşağı indi. Sonra kapıların kanatları da aynı şekilde ağır ağır açıldı. Hepsi birden köprüden geçerek avluya girdiler. Talon düzensiz avluyu ve neredeyse tam ortasında yükselen iç kaleyi inceledi; burası aslında bir araya kümelenmiş küçük kulelerden oluşuyordu. Bu sağlam iç kalenin kaç insanı barındırdığını merak eden Talon yanında duran Gareth'e dönerek gördükleri herkesi saymalarını fısıldadı. Max onu duydu ve onaylayarak başını salladı.

"Ben de silahlara bakarım, Efendi Talon."

Talon iç avluda etrafına bakındı. Etraf pis ve dağınıktı. Ahırlar nadiren temizleniyor gibi görünüyordu ve birkaç iğrenç kokan gölcüğün bulunduğu avlu hayvan dışkısıyla doluydu. Bir köşede büyük ve saldırgan görünüşlü sekiz ila on tazı birkaç kemik için birbirleriyle hırlaşıyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış birkaç adam ortalıkta dolanıyordu. İyi silahlanmış olan bu adamlar yeni gelenleri sert bakışlarla izliyordu.

Atlarından inen Sör Hughes ile kardeşini Sör Guillabert ve oğlu Marcel karşılamaya geldi. Her ikisi de av kıyafeti içindeydi ve kemerlerinden sarkan uzun hançerler dışında silahsızdılar.

"Sizi mütevazı evime getiren nedir, Sör Hughes? Son görüşmemizdeki tavrınızdan dolayı sizi düşündüğünüz kadar iyi karşılayamayacağız," diye homurdandı Sör Guillabert.

Adamın attığı taşı anlamazlıktan gelen Sör Hughes hemen sadede geldi. "Guillabert, biraz önce arazimde yaşayan adamlardan birinin kulübesini gördüm. Kulübe yanmış ve adam ölmüş. Ormandan gelen bazı adamlar iğrenç bir suç işlemişler."

Guillabert gözlerinden ateş saçarak ona baktı. "Bunun benimle ne ilgisi var? Haydutlar senin adamlarından hoşlanmıyorsa bana ne? Neden buraya gelip bana söylüyorsun ki?"

"Çünkü kimin yaptığını senin bildiğini düşünüyoruz!" diye bağırdı Phillip. Tapınak Şövalyesi kıyafetini giymişti. Bu ona bir yetki havası veriyordu ve o da bunu kullanıyordu.

Sör Guillabert'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Nasıl olur da evime gelip, konukseverliğimi kabul edip beni hayali bir suça ortak olmakla suçlayabilirsiniz?" diye kükredi.

Marcel öfkeyle dik dik bakıyordu. Konuşulanları duyan Roger da sakallı yüzünde tehditkâr bir ifadeyle ahırdan çıkmış hızla yanlarına geliyordu. Hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolanan adamlar, sanki belaya hazırlanıyorlarmış gibi Sör Hughes'un grubuna yanaşmaya başlamıştı.

Talon, Guillabert'in öfkesinin sahte olduğunu düşünüyordu ama adamlarının onlara yaklaşması hiç hoşuna gitmedi. Sayıca çok üstündüler.

Babası geri çekilmedi ama bir elini Philip'in koluna koyarak onu zapt etti. "Kardeşim çabuk öfkelenir, Sör Guillabert ama insanlarıma ve dolayısıyla bana büyük zarar verildiğini kabul etmelisiniz. Eğer bunu yapanları bulursam onları hiç tereddüt etmeden asacağım. Sonra da onlara bunu yapmayı emredenlerin peşine düşeceğim."

Bütün bunları sanki sıradan bir şeymiş gibi söylemişti. Talon onun öfkesini kontrol edebilmesine hayran oldu. Sonra babası, "Konukseverliğinize gelince," diye ekledi, "şarap ikram etmediniz, onun için şimdi gidiyorum." Başıyla üstünkörü bir selam vererek eyerine atladı ve atının sırtındaki öfkeli Philip'i kapıya doğru yöneltti.

"Uyuz adamlarını da götür, Hughes ve ne senin ne de ailenin bu evde iyi karşılanmayacağınızı da bil!" diye bağırdı Guillabert.

"Şu senin Sarazen yavruyu da yanında götür. Tanrı onun kâfir ruhunu çürütsün!" diye bağırdı Marcel. Yanında duran Roger pis bir kahkaha attı.

Talon bunu duyunca dudağını ısırdı ama öfkesine hâkim olmak için Max'in eliyle onu engellemesi gerekmiyordu. Ne var ki Sör Philip'in kendini tuttuğu yoktu. "Marcel, seni cahil enik. Bu adamın öfkesini fazla zorlama. Yoksa diğerleri gibi sen de buna pişman olursun."

Marcel küçümseyen bir kahkaha attı ve hor gören bir tavırla elini sallayarak gitmelerini işaret etti. Talon bir an için amcasının atını gencin üstüne sürüp onu yere sereceğini düşündü ama Philip öfkesine rağmen diğerleriyle birlikte gitmek üzere döndü.

Giderlerken Talon bir pislik yapıp yapmayacaklarını anlamak için kaledeki adamları izliyordu. Onlar sıra halinde kalenin önündeki çayırlığa çıkarken adamlar arkalarından kötü kötü baktı. Talon Tatar yayının atış menzilinden çıktıkları zaman rahat bir nefes aldı. Babasıyla amcası önde heyecanla birbirleriyle konuşurken Talon istediği bilgileri toplamaya koyuldu.

Gareth uzun adımlarla yanında ilerliyordu. Max de atıyla onlara yanaştı. "Kaç kişi saydınız?"

Sadece eliyle sayabilen Gareth aralıklı dişlerini gösterip sırıtarak, sağ elinin parmaklarını açıp üç kere kaldırdı. "Ben bu kadar silahlı adam gördüm, Talon."

Max de başını sallayarak onayladı. "Ben de o kadar gördüm, bir de köşe bucakta boş boş takılanlar vardı, ayrıca iç kalede de başkaları olsa gerek. Tatar yayı ve mızrak taşıyanlar, bir de kendilerini Sör Guillabert'e satmış birkaç şövalye vardı."

"Bu da neredeyse otuzdan fazla adam demektir," diye hesapladı Talon. Bir süre sessiz kalarak bu bilgiyi hazmetti. Babasının adamları yirmi beş kişiydi, o da ancak Gallileri de dâhil ederlerse. Onları kendisine katılmaya davet ettiği için şükretti.

Aslında buna onlar gönüllü olmuştu. Onları memnun etmek için biraz ön ödeme yapmayı aklının bir kenarına not etti. Gareth'le diğer okçulara güveniyordu, onun için gecenin bir yarısı basıp gideceklerinden endişelenmiyordu. Yine de bu onların savaşı değildi.

İki adama teşekkür ettikten sonra babasıyla amcasının hâlâ biraz önceki olayı tartıştıkları yöne ilerledi. O yanlarına gelince konuşmayı keserek ikisi de neredeyse aynı anda sordu.

"Sence Guillabert'in bu yangında parmağı var mı?"

Talon omuzlarını silkti. "Başka kimin parmağı olabilir, bilemiyorum. Ancak kanıtımız yok, onun için sadece senin yaptığın gibi onu uyarabilirdik."

"Sanırım karımın kuzeniyle geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştık," diye homurdandı Sör Hughes.

Talon buna katılmak zorundaydı.

Akşamüstüne doğru, güneş batıdaki ağaçların üstünde kırmızı bir küre gibi asılıyken kaleye ulaştılar. Ilık bir akşam olacağa benziyordu. Talon'la Philip atlarla ilgilendikten sonra, güneşin son ışıklarının düştüğü tek yere gidip otururak konuşmaya koyuldular. Talon amcasını seviyordu ve Philip'in onun düşüncelerine değer verdiğini anlamaya başlamıştı.

Bir süre sessizce oturduktan sonra Philip, "Talon, bugün o sözlerinden sonra Marcel'e saldırıp onu öldürmemenden etkilendim," dedi. "Oysa ne kadar cesur olduğunu biliyorum."

"Eğer bu şekilde devam ederse, bir gün bundan pişman olacak, amca," dedi Talon, sakin bir sesle.

Philip başını sallayarak onayladı. "Ne düşünüyorsun, Talon?"

Talon kısa bir kahkaha attı. "Kardeşim Rıza da böyle sorardı! Düşünecek çok şey var, amca. Yangını ve bu konuda ne yapabileceğimizi düşünüyordum. Sence değirmenleri de yakmaya kalkışırlar mı?"

Dişi tazı yanlarına gelerek ikisinden de ilgi bekledi. Dalgın dalgın hayvanın başının arkasını ve sırtını kaşıdılar.

Philip bu konuyu düşünüyordu. "Bu iyi bir soru ve belki de babana sormak gerekiyor. Ama bu babanın mülkünün zenginliğinin büyük kısmını yok edeceği için, sanmıyorum. Peşinde oldukları her şeyi kaybetmiş olurlar."

Talon başıyla onayladı. "Ben de böyle düşünüyorum, amca. Ama bu, hedefleri daraltabileceğimiz anlamına geliyor. Babamın arazisinde köyün içinde veya yakınında yaşamayanlar var. Bu insanları yanımıza aldıktan sonra bir gözümüzü evlerinin üstünde tutmaya çalışmalıyız. Galiba benim bir planım var."

Düşündüğünü kaba hatlarıyla Philip'e anlatınca, amcası bazı çekinceleri olmakla birlikte prensipte bu fikrine katıldı.

Akşam yemek yemek için içeri girdiklerinde Talon'un küçük erkek kardeşi onu selamlayarak ilgi bekledi. Talon çocuğun önünde çömelip ona günün olaylarını anlatırken Aicelina ona gülümsedi. Çocuğun yatma zamanı gelince Talon onu yatağına götürürken Aicelina da onları izledi.

"Bana yaşadığın o uzak memleketler hakkında bir hikâye anlat, Talon," dedi Guillaume.

Talon gülümsedi. "Sana Rüstem isminde büyük bir savaşçının hikâyesini anlatacağım. İranlı, büyük bir kahramandı o."

"Evet, evet, anlat!" diye bağırdı Guillaume heyecanla. "Birçok savaşçı öldürüp kral mı oldu?"

"Biraz sabır, genç lordum, belki büyük savaşlar da kazanmıştır. Şimdi yerleş de anlatayım." Böylece Talon ona Rüstem ismindeki İranlı büyük kahramanı ve onun çok eski zamanlarda tanrıların topraklarını nasıl fethettiğini anlatmaya başladı. "Çok,

çok uzun zaman önce İran'ın doğusundaki engin topraklarda yaşayan büyük bir kahraman vardı. İsmi Rüstem'di ve Zal ile Kaboli'nin oğluydu. Sihirli güçleri olan babası Zal, Anka isminde büyük bir kuş tarafından korunuyordu."

"Kuş mu?!" diye bağırdı Guillaume. "Keşke bir kurt veya ayı olsaydı!"

"Eğer devam etmeme izin verirsen, bu Anka'nın büyük bir kuş olduğunu ve kahvaltıda kurtları, akşam yemeğinde de ayıları yediğini öğreneceksin. Ayrıca sihirli güçleri de vardı.

"Rüstem de Anka tarafından korunarak büyümüştü. Sana bu gece Rüstem hakkındaki efsanelerden birini anlatacağım. Rüstem beş yüz yıl yaşadı ve gençken onu bir kılıç gibi tavlayan ve dünyadaki en büyük savaşçı yapan, güç, kurnazlık ve dayanıklılık gerektiren yedi sınavdan geçti.

"Hayatının büyük kısmını İran'ın kralları için savaşarak geçirdi ve kralların düşmanlarının çoğunu yenerek öldürdü, ejderhaları ve şeytanları da öyle. En az beş İran şahının koruyucusu olarak hizmet etti ve iki şahın daha saltanat döneminde yaşadı.

"Sana bu gece anlatacağım hikâye onun Akvan ismindeki şeytanla yaptığı savaş. Firdevsi'nin yazdığı büyük bir kitap olan Şehname'ye göre, hikâye şöyle gelişiyor:

"İranlılar mükemmel binicilerdir ve bu yüzden büyük at sürüleri vardır, ta uzaktaki Fars..."

"Ne kadar çok yabancı isim var! Bunları asla hatırlayamam," diye homurdandı Guillaume.

"Eğer dinlersen öğrenebilirsin. Şimdi sus da Talon'un hikâyesini anlatmasına izin ver!" dedi Aicelina, biraz sert bir sesle. Sözlerini yumuşatmak için Guillaume'nin kolunu tıpışladı. "Lütfen, devam et, Talon; ikimiz de dinliyoruz." Devam etmesini bekleyerek hevesle Talon'a gülümsedi.

Talon da gülümseyerek karşılık verdi. "Fars ülkesinden haberciler geldi ve Şah'a –sen sormadan söyleyeyim, şah bir kraldır- bir şeytanın ovalardaki atları yediğini ve sürülerini yok ettiğini söylediler. Şah –ismini hatırlayamıyorum- çok üzüldü ve savaşçılarını çağırdı.

'Aranızdan kim beni bu şeytandan kurtaracak?' diye sordu. Pek çok cesur savaşçı öne çıktı ve sonra Fars'a doğru yola koyuldular. Ama haberciler hâlâ şeytanın atlarla birlikte savaşçıları da öldürüp yediği haberlerini getiriyorlardı. Hiçbir çözüm bulunamamıştı."

"Savaşçıları yemiş! Öğğğ!" dedi Guillaume, yüzünü ekşiterek.

"Şeytanların da bir şeyler yemesi gerek!"

"Sessiz ol, Guillaume," dedi sabrı taşan Aicelina.

Talon gülmemek için kendini zor tuttu. "Nihayet, çaresiz kalan Şah Rüstem'i çağırtarak ondan yardım etmesini istedi. Rüstem kabul ederek Fars'a doğru yola koyuldu.

Herkesi yiyen şeytan Akvan, Rüstem'in sadece büyük bir savaşçı değil, kurnazlığı ve sihirli güçleriyle de meşhur olduğunu biliyordu. Akvan korktu. Onun için kurnazlığa başvurarak Rüstem'in karşısına başından kuyruğuna kadar siyah bir şeridin uzandığı sarı bir kürkü olan kocaman, güçlü bir yaban eşeği olarak çıktı. Akvan'ın fil gibi bir kafası, uzun tüyleri, azı dişlerle dolu bir ağzı, mavi gözleri, kara dudakları ve son derece çirkin bir gövdesi vardı, onun için bir yaban eşeğine dönüşmesi büyük bir işti.

Rüstem onun şekil değiştirmiş Akvan olduğunu hemen anladı ve üç gün, üç gece onu atıyla izledi fakat Akvan kendini tehlikede hissettiği zaman hemen sihir yapıp saklanıyordu. Rüstem onu bulmak için bildiği bütün hileleri denedi ama şeytan görünmez olmuştu. Rüstem bu üç gün boyunca çok az uyumuştu, çünkü eğer tedbiri elden bırakırsa şeytanın ona zarar vereceğini biliyordu.

Ne var ki sonunda çok yoruldu ve uyanık kalamayarak derin bir uykuya daldı. Uzaktan onu izleyen Akvan gizli gizli sürünerek ihtiyatla yaklaştı ve dişleriyle etrafındaki toprağı kesip çıkarttı. Bunu yaptıktan sonra yüksek sesle bir çığlık atarak Rüstem'i havaya kaldırdı. Akvan normal şekline geri döndükten sonra Rüstem'i sarsıp uyandırdı.

İyi bir şeytan olduğu için Rüstem'e nasıl ölmek istediğini sordu. Onu dağa mı, yoksa denize mi fırlatıp atmalıydı?"

"Ne iyi bir şeytanmış! Ama bu olamaz!" dedi Guillaume, kuşkuyla. Bu defa Aicelina bile gülümsedi.

"Hmm, şey, her neyse Rüstem denizi tercih etti, çünkü suya atılırsa yaşayabileceğini biliyordu. Ama o da kurnazdı ve şeytanın aksi olduğunu ve muhtemelen söylediğinin tersini yapacağını biliyordu.

'Yüzme bilmediğim için dağa atmanı tercih ederim,' dedi.

"Tıpkı düşündüğü gibi, Akvan pis bir kahkaha atıp onunla vedalaşarak onu denize fırlattı.

Denize atılmak hoş bir şey değildi ama dağa atılmaktan çok daha iyiydi. Böylece Rüstem kıyıya kadar yüzdü. Yuttuğu deniz suyuyla birkaç gölü doldurduktan sonra atını aramaya koyuldu. Efendisinin öldüğünü düşünen ve Fars düzlüklerindeki sürülere katılan atı Ras'ı bulması biraz zaman aldı. Ras'ı bulan Rüstem tekrar şeytanın peşine düştü.

Bu sefer o daha kurnazdı ve ovada dörtnala giderlerken şeytanın boynuna bir ip geçirerek onu yakaladı ve sonra da kılıcını kuvvetle savurup başını kopardı.

Başını Şah'a geri götürerek bütün saray halkının önünde ona gösterdi. Tabii Şah memnun oldu ve ona pek az kullandığı hazine sandığını verdi. Böylece Rüstem doğudaki krallıkların yüksek dağlarındaki kendi memleketine geri döndü.

Bu gecelik bu kadar, kardeşim."

"Bu romantik bir hikâye değildi, Talon. Âşıklar nerede? Senin şu İran'da âşıklar yok mu?"

"Eminim, vardır, Aicelina ama efsaneler bundan pek bahsetmez."

Guillaume konuşmalarını dinliyordu. "Ben öyle aptalca aşklar falan istemiyorum; kahramanları dinlemek ve büyüyünce kendim de bir kahraman olmak istiyorum!"

"Olacağına eminim, Guillaume ama şimdi yatma vakti," dedi Aicelina.

Talon kardeşinin eline hafifçe vurarak ayağa kalktı. "İyi geceler, kardeşim."

Aicelina gülümseyerek onun yerini alırken, Talon insanların

hâlâ yemek yemekte olduğu salona geri döndü. Onu yanına çağıran annesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, ikinci etli böreğini yemekte olan Philip'in yanına oturdu.

Herkes aç olduğu için kimse konuşmuyordu. Yemek sona erdiği zaman şarap ve bal likörü geldi ve herkes ateşin etrafındaki sıralara oturarak o gün olanları tartışmaya başladılar.

Talon'un planı hakkında bazı çekinceleri olduğu için, Philip'le birlikte bu konuyu herkesin önünde tartışmamaya karar vermişlerdi. Ama bunun dışında gelişen durum hakkında konuşmaktan geri kalmadılar. Herkes Guillabert'in bir hainlik yaptığından şüpheleniyordu; ona karşı genel bir nefret duyuluyordu. Kaba saba davranışları ve topraklarında yaşayanlara karşı kötü davranışları yüzünden hiç sevilmiyordu. Öyle ki bir defasında, birini atının yolundan yeterince çabuk çekilmediği için kırbaçlamıştı. Adamı neredeyse öldürecekti. Hiç sebepsiz yere insan da asmıştı. Yine de kimse kesin bir kanıt gösteremiyordu.

Köylünün evine gece yarısı saldırmışlardı ve sağ kalan karısı şimdi köydeki akrabalarının yanında yaşıyordu. Kadının tek söyleyebildiği adamların karanlığın içinden çıkıp dama meşaleler fırlattığı ve kocası kapıya gittiği zaman Tatar yaylarıyla öldürüldüğüydü.

Tatar yayı o günlerde çok kişi tarafından kullanılıyordu, onun için saldırganlar herkes olabilirdi.

Sör Hughes köyün dışında yaşayanların zanlılar bulunup cezalandırılıncaya kadar geçici olarak buraya getirilmeleri fikrini beğendi.

Talon sonraki birkaç günü talim yaparak geçirdi. Philip ve Hughes onun kendi seçtiği silahları kullanmakta çok usta olsa da şövalyelerin silahları konusunda hiç eğitimli olmadığında hemfikirdiler. Şövalyelerin geleneksel silahları ağır kılıç, balta, kargı ve kalkandı. O dönemde tepeleri hafif yuvarlak olan, uzun, üçgen, ahşap kalkanlar kullanılıyordu. Bunların dış yüzeyleri genellikle iri başlı metal çiviler veya ince bir demir tabakayla kaplanmış oluyordu. Talon kısa sürede kalkanların bu sağlam tasarımının iyi bir nedeni olduğunu keşfetti: bunun

iki tarafı keskin, ağır bir kılıcın veya zincirli bir güllenin ya da bir baltanın darbesine dayanması gerekiyordu. Philip baltayı savurduğu zaman Talon neredeyse dizlerinin üstüne çökmek zorunda kalmıştı.

Amcası onun kargıyla çalışmasında ısrar etmişti, çünkü Tapınak Şövalyeleri savaşa her zaman bu silahla başlardı. Talon'un at üstündeyken kargısını bir sopa ve iple mazgallardan sarkıtılan bir halkanın ortasına hemen her zaman isabet ettirebildiğini gördüler. Ama yerde iri kıyım amcasının karşısında balta ve kılıçla dövüşürken durum farklıydı.

Yeni bir dünyada olduğunu ve bir süre böyle savaşması gerekeceğini anlayan Talon bu cezaya katlandı. Ustalaştığı yöntemleri kullanmayı tercih ederdi ama gülle veya balta gibi bir silahı sağa sola savuran silahlı bir adamın karşısında dezavantajlı bir durumda olacağı açıktı. Bir-iki günlük talimin ardından amcasıyla bir karşılaşma yaptıktan sonra kan ter içinde kalan Talon, onları zevkle seyretmiş ve Philip vururken bağırarak ona nafile tavsiyelerde bulunmuş olan Gareth'le okçuların oturduğu sıraya çöktü.

Talon ağır zincir zırhı içinde –başındaki miğferi çok sıkıydı ve burun koruması görüşünü engelleyecek kadar genişti- sendeleyerek, kafasını koparmaya azmetmiş amcasından kaçmaya çalışırken Galliler ona tezahürat yapıyorlardı. Yine de etkilenmişlerdi, çünkü amcasının saldırılarına rağmen Talon da dişe dokunur birkaç darbe indirmiş ve Philip'in birkaç kaburgasını kötü zedelemişti.

İkisi de nefes nefese dinlenirken, ter içinde kalan Philip gülümseyerek, "Kısa sürede bu işin hakkından geleceksin," dedi. "Kalkanı daha yukarıda tut, o zaman silahını daha kolay saplayabilirsin."

Talon başını salladı. Gareth kıkırdayarak omzuna vurunca Talon hafifçe irkildi.

"Şahsen amcanın karşısına çıkıp onunla dövüşmek zorunda kalmak benim hiç hoşuma gitmezdi, Talon. Onun nasıl savaştığını gördükten sonra etrafta Sarazen kalmasına çok şaşırdım."

Talon gülümsedi. "Balta konusunda bir sanatkâr olduğunu söyleyebilirim, Gareth." Hepsi bu sözüne güldü. Sonra tekrar işe koyulma zamanı geldi. Talon sendeleyerek ayağa kalktı ve kendini bir sonraki saldırıya hazırladı. Birbirlerine veya kalkanlara çarpan silahların takırtısı avluda çınlayarak bir süre dövüşmeye devam ettiler. Sonra Talon biraz hile yapma zamanının geldiğine karar verdi. Philip baltasını havaya kaldırmış üstüne gelirken Talon amcasının savunma menziline girerek kör bıçağı sertçe diyaframına sapladı. Zincir zırh onu korusa bile Philip'in nefesi kesildi. O sırada Talon ayağına çelme taktı ve Philip elinden baltayı düşürerek yeri boyladı. Toparlanmasına fırsat kalmadan Talon üstüne çıkıp kılıcını boğazına dayadı.

"Teslim ol, amca! Ben kazandım!" diye bağırdı.

Philip nefes nefese yerde yatarken okçular gülerek el çırptılar. "Seni hilekâr. Beni kandırdın. Bu hiç de adil bir dövüş değildi." Ama bunları söylerken miğferinin burunluğunun ardında gülümsüyordu.

"Affınıza sığınırım, Sör Philip ama bu gördüğüm her dövüş kadar adil bir dövüştü."

Max de izleyicilerin arasına katılmış, diğerleriyle birlikte Philip'in durumuna gülüyordu.

"Sen sus, Max. Senin benim tarafımda olman gerekiyor," diye homurdandı Philip.

Herkes bu sözlere gülerken Talon, amcasının ayağa kalkması için kolunu uzattı. Birbirlerini dikkatle süzerek karşılıklı durdular, sonra Philip gülmeye başladı.

"Tilki gibi kurnazsın. Hangi kılıkta olursan ol, değerli bir rakipsin. Aferin sana. Biraz daha dövüşmek ister misin?"

Talon başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim, amca. Bugünlük derse son verelim. O kadar yorgunum ki artık kalkanımı bile kaldıramıyorum."

Yanlarından ayrılan Talon kuyuya gitti. Her şeyden çok bir banyo yapmak istiyordu. Annesini bularak ondan sıcak su istedi ve kadının evin arkasındaki odalardan birini hazırlamasını beklerken kapının yanındaki sıraya oturdu. Aicelina'nın yaklaştığını görünce şaşırdı.

Son birkaç gündür selamlaşmak ve kardeşinin yanında geçirdikleri zaman dışında pek konuşma fırsatı bulamamışlardı. Genç kız gelip önünde durdu. Talon başını kaldırınca onun kendini izlediğini gördü. Ağır zırh yeleğini çıkartmıştı ve şimdi üstünde sadece terden vücuduna yapışmış bol keten bir gömlekle dar pantolon vardı. Saçları açık ve darmadağınıktı. Genç kızı daha iyi görebilmek için eliyle saçlarını arkaya itti.

"Nasılsın, Aicelina?"

"İyiyim, Talon. Yine amcanla mı dövüşüyordun?"

"Ya bana Frenk silahlarını kullanmayı öğretecek ya da bunu yapayım derken beni öldürecek."

Aicelina yanına oturdu. "Sarazenlerin ülkesinde çok mu savaştın?"

"Evet, galiba öyle," dedi Talon. "Oralarda hep savaş var, onun için insanlar sürekli savaşıyor."

"İnsanlar daha az savaşmalı ve kutsal kitaplara daha çok saygı göstermeli," dedi Aicelina, avluya bakarak.

"Eskiden seninle aynı fikirde olan birini tanıyordum. Ama onu öldürdüler. Bir insanın kendisini ve kendine ait olanları savunmayı öğrenmesi gerek."

Kız içini çekti. "Dünya çelişkilerle dolu. Kutsal kitaplar ve rahipler bir şey söylüyor, insanlar başka şey yapıyor. Dünya çalkantı içinde. Madem ki erkekler bunu başaramıyor, kadınların huzuru kendi kendilerine bulması gerekiyor."

"Yani rahibe olup sadece Tanrı'ya mı hizmet etmek istiyorsun?" diye sordu Talon, takılarak.

Aicelina sert bir tavırla ona döndü. "Hayır, ben Tanrı'ya kendi bildiğim yolla hizmet ediyorum ve bir rahibe manastırına ihtiyacım yok. Bu bölge insanları diğer Hristiyanlara benzemez. Bizim inancımız daha geniştir."

Talon'un kafası karıştı. "Peki, gerçek Hristiyanlar mısınız?" diye sordu.

"Elbette Hristiyan'ız ama Papa'ya tabi değiliz, çünkü onun o mevkiye kendisinin iddia ettiği gibi Tanrı tarafından atandığına inanmıyoruz."

"Buradaki herkes senin gibi mi düşünüyor?"

"Bu bölgede yaşayanların çoğu böyle düşünüyor. Biz Albigenler bu konuda pek konuşmayız, zira Albi'deki Papalık bu özgür düşüncelerimiz yüzünden bizi kâfir olmakla itham ediyor." Sonra aniden konuyu değiştirdi. "Gelecek hafta panayıra gideceğim. Guillaume'yi de götürmeyi düşünüyorum. Bize eşlik eder misin?"

"Tabii, zevkle. Annem de gelecek mi?"

"Annen gelemez, çünkü Esmessenda yine grip oldu. Ben de gitmek için izin istediğimde tehlikeli bir zamanda yaşadığımız için yanıma birini almamı söyledi."

"Size eşlik etmekten onur duyarım."

Aicelina ona gülümsedi ve sanki amacına ulaşmış gibi ayağa kalkarak işlerini yapmak üzere yanından ayrıldı. Talon pek az konuşmakla birlikte yine de birlikte olmaktan zevk aldığı bu sessiz kızı düşünerek oturdu. Onun gülümsemesinin hoşuna gittiğini fark etti. Gülümseyince her zamanki ciddi yüzü aydınlanıyordu. Hayatında bir erkek olup olmadığını merak etti.

Annesini bulup yıkanmak üzere ayağa kalktı. Erkek kardeşini teknenin içine atıp ova ova temizlerse ne yapacağını düşündü. Ufaklık çok kirliydi ve eğer Aicelina'nın özenli bakımı olmasa sürekli pislik içinde olacaktı. Talon avlunun hiç temiz olmamasından bezmişti ama kimse buna aldırıyor gibi görünmüyordu.

Annesi ile babası nispeten temiz kalmayı başarıyordu, Aicelina da öyle. Giysiler genellikle düzenli aralıklarla yıkanıyordu; gerçi kendisi iç çamaşırlarını daha sık yıkatmak isterdi. Talon insanların yaptıkları işler gibi koktuğuna dikkat etmişti. Taşra halkı sadece inek, keçi veya domuz kokuyordu ama şehir insanlarının çok daha kötü kokması gerektiğine karar verdi.

* * *

Talon sonraki üç haftanın büyük kısmını okçularla birlikte geçirdi. Babası ve Philip arazinin işleriyle uğraşıyor ve çoğunlukla onu da yanlarına alıyorlardı ama Talon yeni ordusu hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Talon Gallilerin ormana gitmekten çok hoşlandıklarını anladı. Gareth ülkelerinin ormanlık olduğunu ve hepsinin ormanlarda büyüdüğünü söylemişti. Birkaç kez onlarla birlikte ormana giden Talon onlara ayak uydurmakta zorlandı. Bu zorlu adamlar ondan hoşlanmaya ve ona saygı duymaya başlamışlardı; şimdi de ona kendi yaşam tarzlarını öğretmekten zevk alıyorlardı.

Ona ağaçların arasında nasıl sessiz yürüneceğini gösterdiler ve onun zaten bunu ne kadar iyi yaptığını görünce şaşırdılar.

Ona Filistin ve İran'da hiç görmediği hayvanları gösterdiler: porsuk, kakım, samur. Yaban domuzunun izini nasıl tanıyacağını, bir dişi mi, erkek mi olduğunu nasıl anlayacağını öğrettiler. Talon ormandaki hayvanların ve kuşların seslerini tanımaya başlamış ve etrafın sessiz olmasının yakında başka insanların veya büyük bir hayvanın olduğunu gösterdiğini öğrenmişti. Birlikte geyik avladılar ve yemek için eve getirdiler. Ona tavşanı nasıl tuzağa düşüreceğini öğrettiler. Bütün bunlar Talon'un çok hoşuna gidiyor ve her zaman zihninin arkasında yer alan karanlık düşüncelerden uzaklaşmasını sağlıyordu – zihni kulübelerin kundaklanması meselesini nasıl halledeceği üstüne düşünüyordu ve yavaş yavaş bir plan şekillenmeye başlamıştı.

Çok geçmeden Gallilere rahatça ayak uydurmaya başladı ve sonra İran'da Fedailerin yanında aldığı eğitimde öğrendiklerini talim etmeye koyuldu. Birkaç kez adamlardan bir-ikisini öyle sessiz bir şekilde gafil avladı ki o olduğunu anlayınca bayağı tedirgin oldular. Ona karşı saygıları iyice arttı. Talon onlara fark edilmenin cezalandırılmak veya öldürülmek anlamına geldiği bir yerde yetiştiğini açıkladı.

Talon erkek ve kız kardeşiyle zaman geçirmekten keyif alıyordu. Gerçi kız kardeşi Ermessenda yanında Aicelina olmadan hiçbir yere gidemeyecek kadar küçüktü. Talon'la Guillaume birlikte balık avlamaya gittikleri zamanlarda Aicelina da Ermessenda'yı yanına alarak onlara katılmaktan hoşlanıyordu.

Talon erkek kardeşini kalenin yakınındaki bir dereye götürerek ona nasıl alabalık avlayacağını öğretti. Yazın son demlerinin tadını çıkartarak, akarsuyun kıyısında mahmur öğleden sonraları

geçiriyorlardı. Talon önce bir ipe bir kaz tüyü bağlıyor, sonra sağa sola kıvrılan bir solucan bağladığı ucuna küçük bir çengel asıyor ve bunu suyun üstünde yüzmeye bırakıyordu. Kaz tüyü suyun üstünde batıp çıkmaya başladığı zaman Guillaume heyecanla çığlık atıyordu. Ondan sonra Talon ince ip kopup balığın kaçmaması için alabalığı çok dikkatli bir şekilde yavaşça sudan çıkartıyordu. Çoğunlukla kardeşinin takdirini kazanıyordu ama ip koptuğu zaman kardeşi hemen yeniden denemelerini istiyordu.

Aicelina da onlara katıldığı zamanlarda ikisi kıyıda oynayan çocukları izleyerek sohbet ediyorlardı. Bazen de sessizce oturuyor, kayaların üstünde dalgalanan suyun sesini dinliyorlardı. Talon güneşin altında sırt üstü uzanıp uyuklarken Aicelina etrafta dolanarak küçük çiçekler topluyordu. Geri dönünce yere oturup Guillaume ile Ermessenda'ya nasıl çelenk yapılacağını gösteriyordu. Talon bu kızın arkadaşlığından hoşlanmaya başlamıştı ve birlikteyken nabzı daha hızlı atmasına rağmen ilişkilerini değiştirmek için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Aicelina da sadece çocuklarla ve onunla birlikte olmaktan memnun görünüyordu.

Bir keresinde Talon'a geldiği dünyadaki hayatını sordu. "Nasıl yaşıyordun, Talon? Oradaki kadınlar da bizim gibi evleniyorlar mı? Büyük şehirlerden bahsettin. Böyle bir şehir hayal edemiyorum, çünkü Albi'den daha büyük bir yer görmedim."

Talon bir dirseğinin üstünde doğrularak ona baktı. "İran çok geniştir. İsfahan gibi şehirler çok büyük ve kalabalıktır. Bunlar bir çölün yakınındaki düzlüklerde yer alır ve ihtiyaçlarını deve kervanları karşılar."

"Deve nasıl bir hayvan? Ata mı benziyor?" diye sordu Aicelina merakla.

Talon bir dal alarak yere devenin kabaca resmini çizdi.

Aicelina bir kahkaha attı. "Bu olamaz. Benimle dalga geçiyorsun. Çok tuhaf bir yaratık bu. Sırtındaki o şey de ne? İnsan böyle bir hayvana nasıl binebilir ki? Sanki Tanrı onu yaratırken bir hata yapmış."

"Hayır, hata yapmamış. Bu hayvanlar çölde başka herhangi bir yaratıktan çok daha uzun süre susuz yürüyebilir; buna atlar da dâhil. Ayaklarının altı düz ve yumuşaktır, bu da bir atın yorgunluktan düşüp öleceği kumların üstünde yürümesine imkân verir. Ama," dedi kıza gülümseyerek, "Tanrı deveye iyi bir huy vermeyi unutmuş. Sevimsiz bir huyları var, insanlara tükürüyorlar."

İkisi de buna güldü ve Talon kızın hafif kahkahasının çok hoş bir tınısı olduğunu fark etti.

Merakı uyanan Aicelina ona gördüğü yerleri sordu, Talon da genç kıza oraları anlatmaktan keyif duydu. Sadece Ravan'la Rıza'dan söz etmekten kaçınmıştı ama içindeki bir ses genç kızın bir şeyler bildiğini söylüyordu. Talon annesinin ona anlattığını tahmin etti. Annesinin Aicelina'dan ne kadar hoşlandığını fark ettiği için buna şaşırmadı. Aicelina ona sadece bir kez İran'a geri dönmeyi düşünüp düşünmediğini sordu.

Talon biraz tereddüt ettikten sonra, "İran'da iki arkadaşım var," dedi, "ve onların hayatta olup olmadığını öğrenmem gerekiyor. Birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık ve başlarına ne geldiğini bilmiyorum. Bunu öğrenmeliyim... onun için, evet, büyük ihtimalle bir gün oraya geri döneceğim."

Aicelina onu şaşırttı. "Prenses de onlardan biri mi?"

Talon bir süre gözlerini ona diktikten sonra bakışlarını yere indirdi. "Evet... biri de prenses."

Aicelina başını sallamış ama başka bir şey söylememişti. Biraz sonra da ilgi bekleyen Guillaume dikkatlerini dağıtmıştı.

Talon bazen de tarlalardaki çalı çitler boyunca yürüyüş yapan kardeşiyle Aicelina'ya eşlik ediyordu. Bu yürüyüşler esnasında Aicelina ona yabani otları ve sonbahar gelince toplayacakları taneli meyveleri gösteriyordu.

Annesi Talon'la Galliler gelmeden önce hiç bu kadar çok balıkları ve geyikleri olmadığını söylüyordu. Sör Hughes gülerek oğlunun parası bittiği zaman, ki bu çok yakında gerçekleşecekti, Gallileri kendi hizmetine alacağını söylüyordu. Annesi de eğer bu becerikli adamlar babasının yanında kalırsa ne dereler-

de balık ne de ormanda geyik kalmayacağı cevabını veriyordu. Okçular bu kinayeli iltifat karşısında gülümsüyorlardı.

Galliler şimdi öncekinden daha iyi giyiniyorlardı. Adamların üst başlarının perişan olduğu konusunda Talon'a katılan Marguerite hizmetkârlarının da yardımıyla onlara yeni kıyafetler hazırlamıştı. Hepsine hizmetkârların diktiği keten gömleklerle yün çoraplar verilmişti. Dış giysilerin ve çizmelerin eksikliğini de avladıkları hayvanların derileriyle telafi etmişlerdi. Şimdi Languedoc diliyle karışık Frenkçe de konuşmaya başlamışlardı. Onları gölge gibi takip eden Guillaume ona da bir yay vermelerini istiyordu. Diğerleri yiyecek bir şeyler avlama peşinde koşarken Gareth ona küçük bir yay yapmıştı.

Hizmetçi kızlardan bir ikisinin bu iri yarı Gallilere biraz fazla ilgi gösterdiğine dair imalar da vardı. Kimin kimden hoşlandığı konusunda pek çok tahmin yapılıyordu. Talon bütün bunlara pek ilgi göstermiyordu, ta ki bir gün annesi paralı askerlerinin kızları görevlerinden alıkoymak gibi rahatsız edici bir becerileri olduğunu söyleyene dek. Talon bu sözlere gülümsedi. Adamlarının rağbet gördüğü açıktı ama bu durum ileride başka karışıklıklara yol açabilirdi. Gareth'le bu konuyu konuşmaya karar verdi ama her nedense bunu erteleyip durdu, sonra da hepten unuttu.

Ama bulutlu bir gün Talon ve Gareth samanlığın yanından geçerken Gareth elini kaldırarak ona durmasını işaret etti. Etrafı dikkatle dinleyerek, "Bir şey duyuyor musun, Talon?" diye fısıldadı.

Talon başını salliayarak onayladı. Samanlığın üst katından bir hışırtı geliyordu. İki adam sessizce ahırın kapısına doğru ilerlediler.

Üst kata çıkan merdivenin altına geldiklerinde sesler daha belirginleşti. Birileri yukarıda gizlice sevişiyordu ve artık kendilerini tutma noktasını çoktan geçtikleri aşikârdı. Hızla içe çekilen bir nefes, sonra bir inleme, sonra hafif bir çığlık duyuldu ve bunu hızlı nefes sesleri izledi.

Talon ses çıkarmamaya çalışarak merdiveni tırmanırken

aşağıda kalan Gareth sırıtıyordu. Talon'un karşılaştığı manzara annesinin en büyük korkusunu doğruluyordu. Hizmetçi kızlardan biri samanların içinde, eteği beline kadar sıyrılmış yatıyor, Galli okçulardan biri de kızın uyluklarının arasında uzanmış, loş ahırda bembeyaz parlayan kıçı hızla kalkıp iniyordu. Talon karanlıkta bunun kim olduğunu göremedi. İkisi de gözlerini kısmış onlara bakan Talon'dan tamamen habersizdiler. Talon dikkatle geri çekildi ve başını iki yana sallayarak merdivenden indi.

Gareth'le birlikte samanlıktan çıkıp biraz uzaklaştılar. "Kim olduğunu bilmiyorum, sadece bir kıç görebildim, Gareth."

İkisi de sırıttı, sonra Gareth bacağına bir şaplak indirerek kahkahayı bastı.

"Ama bizimkilerden biri olduğuna eminim ve hizmetçi kızlardan birini hamile bıraktığı zaman bu annemin pek hoşuna gitmeyecek," dedi Talon.

Gareth yine gülerek, "Yani kızı biz Gallilerden biri beceriyor, ha?" dedi.

Kim olduğunu görmek için beklediler. Çok geçmeden Drudwas üstü başı darmadağınık halde ve hâlâ yeleğindeki samanları silkerek samanlıktan çıkıp gayet lakayt görünmeye çalışarak eve doğru yürümeye başladı.

"Galiba onunla konuşmam gerekecek, değil mi, lordum?" dedi Gareth gönülsüzce.

"Eğer hizmetçilerden birini gebe bırakırsa burada kalır, Gareth."

Ve ağacın etrafında dans edip neşeleneceğiz,
Her sene panayırı görmeye gideceğiz;
Ve kafaları çekip can sıkıcı kaygılara kafa tutacağız
Ve mutlu olacağız Temmuz'un ilk Cuma'sı.
Fairlop Panayırı şarkısı

Bölüm 8

Panayır

Talon'un Aicelina'yla kardeşi Guillaume'yi panayıra götürme zamanı gelmişti. Albi arabayla dört saatlik yoldu. Talon'un tahminine göre atla muhtemelen daha az sürerdi. Anwl ismindeki Galli at arabasını sürmeye gönüllü oldu. Ormanda bir geyiği yakalamaya çalışırken ayağını incitmişti. Diğerleri onunla acımasızca dalga geçtikten sonra avlanmaya devam etmek için tekrar ormanın derinliklerine dalmışlardı.

Grup şafak vakti, doğuda günün ilk ışıkları göründüğü zaman yola koyuldu. Gökyüzünde pek bulut yoktu; güzel bir gün olacaktı.

Talon, Cabbar'a binmişti; hayvan son zamanlarda gördüğü ilgiden daha fazlasını istediğini göstermek için arada hoplayıp zıplıyordu. Talon gülümseyerek atın sırtını sıvazladı. Cabbar ona burnundan soluyarak yanıt verdi ve yola çıktılar. Şarkılar söyleyerek ve tahmin oyunları oynayarak dört saat sonra Albi'nin ahşap kapısına vardılar. Oraya aynı amaçla gelmiş olan başkalarına katıldılar ve Aicelina'yı beğeniyle süzen kapıdaki muhafızlar tarafından içeri alındılar.

Albi bütün ülke için önemli bir pazar yeriydi; bu nedenle şehirde birkaç han vardı ve pazarın bulunduğu alana yeni taş döşenmişti. Kale ile yakınındaki taş bir Roma kilisesi pazarın üstünde yükseliyordu. Pazarı çevreleyen evler çoğunlukla

zengin şahıslara aitti; bunlara piskoposun evi olarak bilinen üç katlı yapı da dâhildi. Talon evlerin sağlam ahşap karkaslarının arasında çoğunlukla kırmızı kiremit kullanıldığına dikkat etti. Başka yerlerde, özellikle bölgenin doğusunda daha çok taş kullanıldığını görmüştü. Kiremit ve taştan oluşan yapılar şehre sıcak turuncu bir parıltı veriyordu.

At arabasını hanlardan birinin önünde durdurdular; Talon küçük bir gümüş sikke göstererek hancının kendileriyle ilgilenmesini sağladı. Sonra hep birlikte şehrin ana caddesinde yürümeye başladılar. Cadde de pazar yeri gibi kalabalıktı ve her yanda bir koşuşturma vardı. Şehir dışından gelmiş çiftçiler ve satıcılar gelip geçeniere neşeyle seslenerek mallarını ahşap tezgâhların üstünde sergiliyorlardı. Balıkçılar yakındaki nehirde avladıkları ve çoktan sineklerin ilgisine mazhar olan turna balıklarını, alabalıkları ve yılan balıklarını sergiliyorlardı.

Fırıncıların ve eğreti masaların üstüne yığılmış kocaman somunların önünden geçtiler. Büyük, yassı, yuvarlak taşlara benzeyen ekmeklerin kokusu ağız sulandırıyordu. Hemen yanlarında üst üste yığılmış, keskin kokulu peynirler vardı. Sonra etli zeytinlerini gelip geçenlere zeytinyağının ve hatta dövülmüş sarımsakla otların içinde sunan Provence'den gelen zeytin satıcılarının yanından geçtiler. Hepsinin ağzının sulandığını gören Aicelina öğlen yemek için biraz zeytin satın aldı.

Aicelina, Talon'a birkaç tezgâhın üstündeki mavimsi topları göstererek bunların çivit otu olduğunu söyledi. Mavi renk veren toz bu bitkiden çıkarılıyordu. Bitki kurutuluyor, sonra öğütülüp toz haline getiriliyor ve Toulouse gibi şehirlere kumaş boyası olarak satılmak üzere top haline getiriliyordu.

Tezgâhların kirişlerinden, bazıları günlerce asılı kalmaktan kokmaya başlamış olan kuşlar sarkıyordu. Ördekler, sülünler ve Talon'un bilmediği bir kuş daha vardı. Aicelina bunların dağlarda yaşayan yer kuşları olduğunu söyledi. Hemen yandaki yemek tezgâhlarından gelen iştah açıcı turta, et ve yılan balığı yahnisi kokusu yol boyunca onları izledi.

Talon hepsine küçük, sıcak, tatlı turtalar alınca Guillaume

havalara uçtu. Bu lezzetli yiyeceklerin kokusu ile bir pazar gününün pek de iç açıcı olmayan kokuları birbirine karışıyordu: yollardan geçirilen keçilerle diğer hayvanlar ve elbette hepsinin yüzlerinin buruşmasına neden olan sokağın ortasından geçen açık fosseptik.

Her an bir hayvan dışkısına veya daha kötü bir şeye basma tehlikesi olduğu için dikkatle yürüyorlardı. Aicelina uzun eteğini çamurdan korumak için kaldırınca Talon'un beğeniyle göz attığı zarif bilekleri ortaya çıktı.

Aicelina, Talon'un nereye baktığını görünce, "Neyse ki yakınlarda yağmur yağmadı, yoksa bileklerimize kadar çamura gömülürdük," dedi, gülümseyerek.

Talon kanın yüzüne hücum ettiğini hissederek hemen bakışlarını kaçırdı. Ama Aicelina elini Talon'un koluna koyunca affedildiğini anladı.

Yiyecek satanların epey uzağındaki seyyar satıcıların ve tüccarların tezgâhlarına geldiler. Oyma tahtadan ve dövme bakırdan aletler, boncuklar, renk renk ipler ve birçok dikiş malzemesi vardı. Yabancı ülkelerden getirilmiş kumaşlar ve İngiltere'den gelen, ta kuzeydeki düzlüklerde dokunmuş yünlü kumaşlar vardı. Kumaşlara dokunarak biraz oyalandılar ve Aicelina satıcıyla pazarlık yaparken Talon, Anwl ve Guillaume etrafı seyretti.

Talon bir demircinin çekiç sesini duyunca hemen kulak kabarttı. Bir başka zamana ait hatıralarını canlandırmıştı bu. Yüzü gözü kararmış, sıska bir çocuk hızla körükleri pompalarken bir demirci hararetle yanan ateşin üstünde bir mızrak başı dövüyordu. Silahlarını tamir ettirmek için getirmiş adamlar şarap içerek aylak aylak dolaşıyor, yanlarından geçen genç kızlara bayağı laflar atıyorlardı.

Burası ünlü bir pazar yeri olduğu için tüm bölgeden ve ta Akitanya'dan, hatta daha da kuzeyden satıcılar gelmişti. Aicelina bunun büyük Carcassonne ve Toulouse pazarlarından sonra üçüncü büyük pazar olduğunu söyledi. Çömlekler ve ziynet eşyaları, bıçaklar ve küçük aletler, kemik ve fildişi taraklar satılıyordu. Talon içinden gelen ani bir dürtüyle Aicelina'ya

küçük fildişi bir tarak aldı. Aicelina buna karşı çıktı ve alıp kendisine verdiği zaman reddetmek istedi. Ama Talon ısrar edince bu küçük armağanı yüzü kızararak kabul etti ve hemen elbisesinin cebine attı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi bir tavır takınınca Talon gülümsedi.

Talon uzun zaman önce Ravan ve Rıza'yla İran'da Hamedan'dayken hissettiklerini ve oradaki pazarın kokusundan ve gürültüsünden nasıl hoşlandığını hatırladı. Kendisini zorla içinde bulunduğu ana döndürdü ve kalabalık sokaklardan geçerken bir elini Guillaume'nin omzuna koydu.

Kalabalığın içindeki genç kızların ilgisini çektiğinin farkında değildi. Ama kızların bakışları Talon'un yanında yürüyen Aicelina'nın dikkatinden kaçmadı. Kadınlardan ve erkeklerden, azat edilmiş kölelerden ve köylülerden oluşan kalabalık itişip kakışırken etrafa neşeli bir festival havası yayılıyordu. Her tarafta çocuklar vardı, kalabalığın içinde kovalamaca oynuyor, ayak altında dolaşıyorlardı. Kimse onlara aldırıyor gibi görünmüyordu, ta ki bir tezgâha çarpıp devirmelerine ramak kalıncaya dek. O zaman tezgâh sahibi bağırarak yumruğunu onlara doğru tehditkâr bir şekilde sallarken çocuklar nanik yaparak kaçışıyorlardı.

Şarap özgürce akıyordu; insanlar testilerle ve deri tulumlarla yorgunluklarını atıyordu. Şimdiden birkaç sarhoş evlerin duvarlarına yaslanarak sızıp kalmıştı.

Genç kızlarla erkeklerin birbirleriyle ilişkileri istemese de Talon'un dikkatini çekmişti. Burada İran'daki kısıtlamalar yoktu. Utanmadan ya da cezalandırılmadan herkes birbirini öpüyordu. Herkesin içinde, sessiz bir köşede sarmaş dolaş olmuş pek çok çift vardı. Bir defasında iri memeli, gözü kara bir kadın tam Talon'un koliarına atılmak üzereydi ki Aicelina ustaca kadının önüne geçip parmağını sallayarak onun yasak bölge olduğunu gösterdi. Talon'un arkasındaki Anwl kıkırdarken, utanan Talon gülümseyerek Guillaume'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden eliyle çocuğun saçlarını karıştırdı.

Çiftler halinde bir köşede duran kızlar ve erkekler sarı, kah-

verengi ve kırmızı renklerden oluşan bir kıyafet giymiş, mandolin çalan bir adamı dinliyordu. Parmakları aletin üstünde dans eden adam berrak bir sesle şarkı söylüyor, aletin tellerinden besbelli toplanan kalabalığın iyi bildiği bir melodi dalga dalga yayılıyordu.

Dinlemek için durdular ve ozanla etrafını sarmış olan kalabalık arasındaki dostane ilişkiyi izlediler. Adam aksanlı Languedoc dilinde söylese de Talon şarkının bazı sözlerini anlayabiliyordu. Şarkıda genç erkeklerin kahkaha atmasına ve kızların kıkırdamasına neden olan, aşka yönelik pek çok müstehcen gönderme vardı. Bir sonraki şarkısının çok gözde olduğu anlaşılıyordu.

Ozan kadın sesini taklit edermiş gibi sesini tizleştirmişti.

"Bana kur yapan bir şövalye
İçime dert oldu,
Ve artık itiraf etmek istiyorum
Onu ne büyük ihtirasla sevdiğimi.
Şimdiyse kendime ihanet ettiğimi hissediyorum
Ona aşkımı söylemediğim için.
İşte bu yüzden büyük acı çekiyorum
Yatakta ve tamamen giyinikken."

Kalabalık yuhalayarak tezahürat yaptı. Adam devam etti.

"Keşke şövalyem bir gece
Çırılçıplak yatsa kollarımda."

Şarkının burasında erkekler kahkahalarla gülerken kızların yüzü kızardı.

"Ve kendimi mest olmuş bulsam
Ona yastık olan ben
Çünkü ona daha çok aşığım
Flores'in Blanchefleur'a olduğundan.
Ona yüreğimi ve aşkımı,
Aklımı, gözlerimi ve hayatımı veriyorum."

Ozan gösterişli bir şekilde birkaç nota tıngırdattıktan sonra şarkının son bölümüne geçti.

"Nazik, iyi ve yakışıklı dostum,
Ne zaman benim olacaksın?
Ah, seninle sadece bir gece geçirmek
Sana aşk öpücükleri vermek.
Bil ki ihtirasla umut ediyorum
Kocamın yerinde senin olmanı."

Gençler el çırparak tezahürat yaptı.

Ozan yine mandolini fiyakalı bir şekilde tıngırdattıktan sonra şarkının son dizelerine geçti.

"Sen bana söz verir vermez
Her isteğimi yerine getireceğine."

Ozan son mısrayı iyice vurguladı ve kalabalıktan daha çok tezahürat ve alkış yükseldi. Adam aletin tellerini hızla tıngırdatarak alkışlar arasında şarkıyı sonlandırdı.

Yanında yerde duran şapkanın içine küçük sikkeler atıldı. Ozan alaycı bir tavırla herkesin önünde eğilirken hanımlara göz kırptı.

Talon gülümsedi. İnsanlar arasındaki bu ilişki hoşuna gitmişti ve Aicelina'nın da şarkının sözlerine güldüğünü fark etmişti. Şarkıyı iyi bildiği anlaşılıyordu.

Tekrar yürümeye başlamışlardı ki yüksek mevkideki bir grup adam geçtiği için yoldan çekilip tezgâhların arasına girmek zorunda kaldılar. Erkekler eğilip şapkalarını çıkarttığı ve kadınlar diz kırarak reverans yaptığı için alayın başındaki genç adamın çok önemli bir şahıs olduğu anlaşılıyordu. Giysileri çok kaliteliydi ve yeleğine aile arması işlenmişti. Başına üstünde büyük bir tüy olan büyük bir bere takmıştı, zırh giymemişti ama yan tarafından bir kılıç sarkıyordu. Silahlı adamları zırhlıydı.

Talon adamların zincir zırh yeleklerinin şık ve bakımlı oldu-

ğunu, her birinin kalkanına armaların işlendiğini fark etti. Talon gözlerini dikmiş baktığının farkında değildi; o sırada yanından geçen genç adamın bakışları ona takıldı. Bir an bakıştılar. Sonra adam atını sürüp gitti ve ağır bir parfüm ve tütsü bulutu içinde hanımlardan, şövalyelerden ve uşaklardan oluşan maiyeti de onu izledi.

"Kim bu?" diye sordu Talon.

"Kont Carcassonne'nin oğlu. İsmi Roger." Aicelina *Com de Carcassonna* tabirini kullanmıştı. "Onunla karşılaşmak bir şeref. Senin kontlardan haberin yok mu?"

Talon başını iki yana salladı.

"Bu bölgede arazisi olan bütün şövalyeler gibi baban da Kont'un bir tebaası. Tranceval soyundaki 'Gilles' isminden dolayı uzaktan akrabasınız. Benim ailem de öyle ama galiba biz daha uzaktan akrabayız. Babam buranın güneyindeki St. Gilles şehrinin yakınındaki Provence'den gelmiş."

Daha sonra yollarına çıkan ve atlı mızrak dövüşü yapılan meydana doğru ilerleyen gürültülü kalabalığa katıldılar.

Bir ara yürümeye gönülsüz bir sığırı sürüklemeye çalışan bir köylü kazayla Aicelina'ya çarptı. Aicelina'nın düşmesine ramak kalmıştı ki Talon onu belinden yakalayıp tuttu. O anda yüzlerinin arasında birkaç santim mesafe kalmıştı. Talon bir an dosdoğru kızın gözlerinin içine baktı. Aicelina ona teşekkür ederken kızın dudaklarının hafifçe kıvrılması hoşuna gitti, sonra onu bıraktı. Aicelina tekrar Talon'un koluna girdikten sonra Guillaume'nin elini tuttu ve peşlerinden gelen Anwl ile beraber yürümeye devam ettiler. Talon içinde bir suçluluk hissederek bu kızın koluna girmesinden hoşlandığını fark etti.

Gürültülü kalabalıkla birlikte meydana ulaştıkları zaman mezat yeni başlamıştı. Hiç soluk almadan satılık hayvanlar için verilen fiyatları bağıran mezatçı güneyliydi ve Talon'un hiç duymadığı ve tek kelime anlamadığı Occitan şivesiyle konuşuyordu. Teklif verenler ellerini veya sopalarını kaldırarak fiyat artırıyordu. Kurnaz mezatçı katılımcıların niyetlendiklerinden biraz daha fazla fiyat vermesini sağlamak için şakalar yapıyor,

onları cesaretlendiriyor ve kışkırtıyordu. Kazanacağı para buna bağlıydı.

Talon bir grup hayvan daha getirilirken etrafına göz attı. Bir domuz kaçıp ciyaklayarak kalabalığın arasında koşmaya başlayınca bir kargaşa çıktı. Hayvanları güden zavallı adam onu yakalamaya çalışırken insanlar bağırarak işe yaramaz tavsiyelerde bulunuyor ve şakalar yaparak onu cesaretlendiriyordu. Oğlanlar matadormuş gibi domuzun önünde koşarken, küçük kızlar çığlık atarak ebeveynlerinin bacaklarına yapışıyordu.

Talon, Guillaume'nin güvende olması için onu omzuna çıkardı, böylece heyecanlanan çocuk kalabalığı yukarıdan görebilecekti. Son sürat kaçan domuzla artık öfkeden kuduran sahibi yanlarından hızla geçerken onlara yol vermeleri gerekti. Herkes bu olaya gülüyordu. Etraflarını saran kalabalığın ruh hali bulaşıcıydı. Aicelina pazarın ilerisindeki bir sokağı işaret etti ve gürültüyü bastırmak için bağırarak, "Hadi nehre gidelim," dedi, "karşı tarafta bir turnuva yapılacak. Görmek ister misin, Talon?"

Talon başını sallayarak kabul etti ve meydanın kenarından ite kaka kendilerine yol açarak ilerlemeye koyuldular. Pont Vieux ismindeki Albi köprüsüne inen dik sokağa ulaşınca biraz rahatladılar. Burası daha sakindi. Talon, Guillaume'yi yere indirdi ve Aicelina yanlarından ayrılmaması için sıkıca çocuğun elini tuttu. Bir kez daha elini gelişigüzel bir biçimde Talon'un koluna koydu ve yolda ilerlemeye başladılar; aklı karışan Talon görenlerin onları karı koca zannedeceğini düşündü.

Şehir, o sırada elli adım genişliğinde olan Tarn Nehri'nin iki yanında konumlanmıştı. Nehrin mavnalar ve gemilerle dolu olduğunu gören Talon orada yoğun bir ticaret yapıldığını anladı. Aicelina ona bu mavnaların nehir yoluyla Toulouse gibi şehirlere boya götürdüğünü açıkladı. Şehrin esas kısmı nehrin kuzey tarafındaki yamaca kurulmuştu. Bazı yerlerde bir araya sıkışmış olan evler suya doğru inen bayırda yer için yarışıyor gibi birbirlerinin üstüne abanmıştı, hatta bazıları tehlikeli bir şekilde nehrin üstüne doğru eğilmişti.

Köprüye ulaştıkları zaman toynak sesleri duyarak arkalarına

dönünce bir grup atlının dörtnala geldiğini gördüler. Atlılardan biri, "Yoldan çekilin! Yolu kapatmayın!" diye bağırıyordu.

Önlerindeki insanlar hızla kapı eşiklerine ve yan sokaklara kaçıştılar. Atlar yanlarından geçerken Talon, Aicelina ile Guillaume'yi yoldan çekti. Binicilerden birinin ayağı neredeyse omzuna çarpıyordu. Adam aşağı baktı ve homurdanarak yolu açmasını söyledi.

Gözleri karşılaştı. Bu Marcel'di. Yanında dört silahlı adamla kız kardeşi vardı. Genç kız onu fark etmedi ama Marcel onu görünce irkildi, sonra geçip gittiler. Atların toynakları takırdayarak köprüden geçtiler, o sırada Marcel geriye Talon'a doğru bir bakış attı. Bu hiç de iyiye alamet olmayan nefret dolu bir bakıştı.

Talon eğer Marcel kavga çıkartmak isterse, bunu pek çok mızraklı adamın bulunduğu bu kalabalığın önünde yapmasının iyi olmayacağını düşündü.

Köprüyü kullanmak için gereken bir küçük sikkeyi verdikten sonra köprüden geçtiler. Talon'un gergin olduğunu fark eden Aicelina nedenini sordu.

"Biraz önce yanımızdan geçenler Marcel'le kız kardeşi Petrona'ydı. Marcel benden hoşlanmadığını açıkça belli etti."

"Sence geri mi dönmeliyiz?" diye sordu Aicelina.

"Hayır, burada aptalca bir şey yapacağını sanmıyorum," dedi Talon, hissettiğinden daha emin bir tavırla.

Ağır akan nehrin üstünden geçtikten sonra onları bir sürpriz bekliyordu. Talon hemen yakında birkaç rahibin durduğu bir tezgâh gördü. Claude'u tanır gibi oldu. Tekrar baktı. Bu Claude'du. Yanında birkaç rahip daha vardı ve çörekle bal satıyorlardı.

Talon Aicelina'nın elini sıktı. "Bu insanları tanıyorum; gidip merhaba diyelim."

Claude, Talon'un yanlarına geldiğini görünce sevinçle bağırdı. Onu kucakladıktan sonra diğer rahiplere döndü. "İran'dan gelen Talon'u hatırlıyor musunuz, kardeşlerim?" diye sordu.

Hepsi gülümseyerek başlarını salladılar. Birbirleriyle tanıştırıldılar ve Aicelina'ya meraklı bakışlar attılar. Onun Talon'a pek

yakın olduğu gözlerinden kaçmamıştı. Talon onu kuzeni olarak tanıştırdı; erkek kardeşi Guillaume'ye göz kulak oluyordu.

Rahipler Talon'u gördüklerine sevindiler ve onları buyur ettiler. Hatta Claude bir küçük testi şarap çıkartıp hepsine ikram etti. Aicelina kibarca reddederken Talon keyifle bir yudum aldı. Ne var ki içindeki bir şey Marcel'i gördükten sonra tetikte olması gerektiğini söylüyordu, onun için şaraba daha fazla iltifat etmeyerek testiyi geri verdi. İyi bir şaraptı. Onları ziyaret edeceklerini vaat ederek rahiplerin yanından ayrıldılar. Manastırın sakin atmosferi çok hoşuna gittiği için Talon oraya tekrar gitmek istiyordu. Claude arkalarından yankesicilere karşı dikkatli olmalarını bağırdı.

"Biz zavallı rahiplerden bile çalıyorlar."

Talon ana meydanın diğer tarafındaki o gün daha sonra karşılaşmaların yapılacağı yeri görmüştü. Oraya gitmek istiyordu ama bu eve dönmeye başlamadan önce ne kadar zamanları kaldığına bağlıydı.

Kılıç karşılaşmalarının ve teke tek dövüşlerin yapılacağı, etrafı işaretlenmiş alanın karşısında zincir zırh giymiş birkaç adam tembelce vakit geçiriyordu. Küçük bir para ödülü kazanmak için şanslarını denemek isteyen ve çoğu paralı asker olan adamlar pek kaba saba ve derbeder görünüyordu.

Atlı mızrak dövüşü için hazırlanmış olan alana doğru ilerlediler. Talon nispeten yeni olan bu sporu duymuş olsa da nasıl oynandığını merak ediyordu. Aicelina adamların bir leydinin eşarbı veya başka bir aşk sembolü için dövüşeceklerini açıkladı. Guillaume tiksintiyle yüzünü buruşturunca Aicelina kızdı ama Talon'la Anwl gülümsediler.

Ana meydanın etrafındaki tribünlerde toplanmaya başlayan gürültülü ve neşeli kalabalığın arasına karıştılar.

İçlerinden hiçbiri daha önce böyle bir gösteri izlemediği için neler olacağından habersizdiler. Guillaume heyecandan yerinde duramıyordu.

Barikatların yakınına oturdular. Beceriksizce ama kalabalığı susturmaya yetecek kadar yüksek sesle bir borazan üflendi.

Üstünde renkli bir kıyafet olan bir adam sessizce çimenlik alana ilerleyerek birazdan yapılacak yarışmayı açıklamaya koyuldu. Meydanda birbiriyle karşılaşacak adamları tanıtırken yavaş ve resmi bir tavırla konuşuyordu. Önce at sırtında mızraklarla, sonra da içlerinden biri attan düşene kadar kılıçla dövüşeceklerdi. Eğer düştükten sonra ayağa kalkan olursa dövüş içlerinden biri pes edene veya diğeri tarafından yere devrilip teslim olmaya zorlanana kadar yerde devam edecekti. Turnuvayı ayakta kalan son kişi ya da ayakta kalan takımdaki son yarışmacılar kazanacaktı.

Adam sözlerine gösterişli bir hareketle son vererek meydanı gürültülü alkışlara bıraktı.

Adamlar birkaç gümüş sikke için dövüşecekti ama bu önemli değil gibi görünüyordu. Sekiz kişiden oluşan iki grup iri atlarıyla karşıt köşelerden ilerleyerek meydanın ortasına gelip tribünleri selamladılar.

Bazı yüksek mevki sahipleri sıralı bir tribünde oturuyordu. Talon bunların onur konuğu olan Carcassonne Kontu ile maiyeti olduğunu tahmin etti. Dikkatle baktığı zaman kontu rengârenk giyinmiş bir grup insanın arasında gördü. Talon'un keskin gözleri Marcel'le kız kardeşinin de biraz uzakta başkalarının arasında oturduğunu ayırt etti. Marcel'in kendi küçük grubunu fark etmemesini umdu. O günün tadının kaçmasını istemiyordu.

Yarışmacılar tribünlere doğru isimlerini ve geldikleri soyu bağırdılar, daha sonra iki grup arenanın iki ucuna ilerledikten sonra dönüp birbirlerine bakarak durdu.

Bayrak aşağı inince iki taraf dörtnala birbirlerine doğru ilerlemeye başladı. Karşılaştıkları zaman mızraklarla kalkanlar çarpıştı, bazı mızraklar kırıldı, bazıları da kalkanları sıyırıp geçerek birinin gövdesine okkalı bir darbe indirdi. Daha baştan bazı yarışmacıların turnuvanın sonuna kadar dayanamayacağı belliydi.

Yanlarında duran bir adam Talon'la diğerlerine hiç durmadan dövüş hakkında yorumlar yapıyordu. Onlara keyifle bu tür meydan kavgalarında pek fazla kural olmadığını söylüyordu.

İçlerinden biri ölebilirdi bile ama bir ata kasten çarpan birinin hali yamandı.

Hâlâ at üstünde olan biniciler kılıçlarını ve topuzlarını çıkartarak birbirlerine vurmaya başladılar – atlarını birbirlerinin üstüne sürerek avantaj elde etmeye çalışıyorlardı. Talon uyanık olmayanların genellikle arkadan saldırıya uğradığını fark etti; bir binici aldığı böyle korkakça bir darbeden sonra bilincini kaybederek yere yuvarlandı. Hiç de şövalyece olmayan bu hareket karşısında kalabalıktan yuhalama sesleri ve küfürler yükseldi.

Sonunda at üstünde sadece iki adam kalmıştı. Her ikisinin üstünde de ağır zırh yelekler, deri çizmeler, burun korumalı miğferler vardı. Gömlekleri yırtılmıştı ve birinin üstünde kan vardı. Etrafta binicileri olmayan atlar dolaşıyor ve seyisler ezilmeden onları yakalamaya çalışıyordu. Talon çimenlerin üstünde birkaç adamın bilinçsizce yattığını gördü. Tuniklerinin üstünde kan vardı ve keskin silahlarla indirilen dikkatsiz darbeler yüzünden atların böğürlerinden kan akıyordu. İki atlı son kez çarpışmak için aralarına biraz mesafe koyarken insanların bağırmaktan sesi kısılmıştı.

İki adam eşkin hızda birbirine yaklaşırken birbirlerinin gözünü korkutma çabasıyla başlarının üstünde tehditkâr bir şekilde topuzlar sallıyorlardı. Bir araya geldiklerinde metalik bir çarpma sesi duyuldu, topuzlar neredeyse aynı anda savruldu ve ağır toplar birbirlerinin kalkanlarına çarptı. Daha baştan hangisinin daha kuvvetli olduğu anlaşıldı; diğeri aldığı bu müthiş darbeyle eyerinde geriye doğru savruldu. Üzengisinden biri ayağından çıktı ve dengesini kazanmaya çalışırken rakibi kalkanına ağır bir darbe daha indirdi. Bu işini bitirmeye yetmişti. Eyerinden savrulan adam çimenlerin üstüne düştü. Birkaç saniye sersemlemiş halde yattığı yerde kaldı. O sırada rakibi atını durdurdu ve adamın işini bitirmek için hantal bir tavırla atından indi.

Ne var ki yerdeki adam sendeleyerek de olsa kalkmayı başardı ve meydan okuyan bir tavırla çığlık atarak kılıcını çekti. Aceleyle kalkanını yerden aldı ve rakibinin kendine yaklaşmasını bekledi. Birbirlerine kılıçlarıyla saldırarak yeniden dövüşmeye

başladılar. Kalabalık bu çarpışmaya bayılmıştı; insanlar tuttukları şampiyonu cesaretlendirmek için bağırıyor, adam bir darbe yediği zaman irkiliyor, rakibine bir darbe indirdiği zamansa sevinçle tezahürat yapıyorlardı.

Bir süre daha iri yarı olan adam rakibini yine yere devirecek gibi göründü. Ta ki onun kadar ağır olmayan rakibi birkaç hızlı ve kesin hareketle silahını adamın göğsüne ve karnına saplayana kadar. İri yarı adamın soluğu kesilmiş gibiydi. Zincir zırh yandan gelen bir darbeyi oldukça iyi engelleyebilse de doğrudan bir darbeyi engellemekte pekiyi değildi.

Bu avantajı kullanan zayıf adam kalkanının sırtını rakibinin bumunu koruyan metala çarptıktan sonra ağır kılıcının sapıyla adamın başının yanına şiddetli bir darbe indirdi. Adam bilincini yarı kaybederek yüzükoyun yere düştü. Rakibi eğilip adamı ters çevirdi, sonra kılıcının ucunu boğazına dayayarak boğuk bir sesle teslim olmasını bağırdı.

Kalabalık tezahür edip yuhalarken galip adam gösterişli bir tavırla rakibinin ayağa kalkmasına yardım etti. İki adam kollarını birbirinin omzuna atarak tribünleri selamladı. Sonra sanki düşmekten korkuyorlarmış gibi birbirlerine tutunup sendeleyerek arenadan çıktılar.

Bu gösteriden büyülenen Talon silahları ve atları daha hafif olan doğunun insanlarını böyle savaşçıların yenilgiye uğrattığını anladı. Ama o kadar hantal görünüyorlardı ki.

Başını çevirince Aicelina'nın kendisini izlediğini gördü. Talon sorarcasına baktı ama Aicelina hiçbir şey söylemeden başını çevirdi. Ondan sonra birkaç karşılaşma daha izlediler.

Vakit akşamüstüne yaklaşırken yola çıkma zamanı geldi. Cabbar'la at arabasının beklediği hana doğru yola koyuldular. Talon'la Anwl dövüşleri konuşuyorlardı. Anwl Galler'de sadece lordların zincir zırh giydiğini, çünkü bunun çok pahalı olduğunu söyledi. Talon ise şimdiye dek Languedoc'ta gördüğü çoğunlukla yamalı ve eski olan zincir zırhların Kutsal Topraklar'da hem Sarazenlerin hem de Tapınak Şövalyelerinin kullandığı zarif, dalgalı zırhlara kıyasla çok kalitesiz olduğunu düşünüyordu. Hem

mızraklı dövüşçülerin hem de arenada zincir zırh almaya gücü yeten başkalarının üstünde gördüklerinin çoğu ya yırtıktı ya da pek kötü yamanmıştı. Talon'a göre bu ülkede pek az insan göze hitap edecek şekilde giyiniyordu. Esefle kendini de onların arasına katıyordu.

Guillaume'nin elini tutarak yanlarında yürüyen Aicelina'ya göz attı. Yeşile boyanmış sade yün elbisesi içinde her nasılsa çekici görünmeyi beceriyordu. Tam o anda Aicelina gözlerini kaldırdı ve birbirlerine baktılar. Kız sakin ve kendine hâkim görünüyordu, sonra Talon kızarmaya başladığını fark etti. Gözlerini ilk çeken o oldu.

Bu bakışma onu rahatsız etmişti, onun için yolda geçirecekleri saatleri düşünerek hızlandı. Akşam yemeğine yetişmek istiyordu.

Talon köprüden geçerlerken Marcel'in tribünden ayrıldığını ve onu göstererek adamlarıyla konuştuğunu fark etmemişti.

Arabaya binen küçük grup hızla şehrin dışına doğru ilerledi. Guillaume ön tarafta Anwl'ın yanına oturmuş, hoplaya zıplaya giderken gördükleri bütün dövüşleri tekrar anlatıyordu. Anwl'ın diğer tarafında oturan Aicelina düşünceli görünüyordu.

Atıyla yanlarında giden Talon kardeşinin heyecanla anlattıklarını neşeyle dinliyor ve yola pek dikkatini vermiyordu. O sırada Cabbar yolda başkalarının olduğunu haber vermek için kulaklarını geriye yatırdı. Talon eyerinde dönünce arkalarından hızla bir grup atlının geldiğini gördü. Onları daha önce gördüğüne emindi. Dört kişiydiler ve hepsi silahlıydı. Anwl'a kenara çekilerek adamlara geçmeleri için yol vermesini söylerken kendisi de Cabbar'ın dizginlerini çekerek dönüp gelenleri izledi.

İçgüdüsü bir şeylerin kötü gittiğini söylüyordu ama bunun ne olabileceğini bilemiyordu. Kaba saba görünen adamlar sakallı ve derbederdi. Zincir zırh yelekleri yamalı ve kirliydi. Atları da daha iyi durumda değildi. Adamlar kendilerine doğru gelirken Talon onları ihtiyatla izliyordu.

"Anwl, çabuk yayını çıkart," diye seslendi Talon, usulca. Anwl'ın şaşkınlıkla homurdandığını ve hızla hareket ettiğini

duydu. "Aicelina, Guillaume'yi al ve arabadan inip bir ağacın veya çalıların arkasına git. Acele et," diye emretti.

Aicelina hiçbir şey söylemedi. Talon gözünün ucuyla kızın şaşıran Guillaume'yi kaptığı gibi Anwl'ın yardımıyla aşağı inerek hızla hemen yakındaki sık fundalıklara doğru ilerlediği gördü.

"Hazır mısın, Anwl?" diye sordu Talon.

"Hazırım, lordum," dedi Anwl, arkasından.

Talon atlıların yoldaki insanları kenara iterek yaklaşmasını izledi.

Talon, Anwl'ı sağına almak için Cabbar'ın dizginlerini çekti. Aicelina'nın iyice geriye gitmiş olmasını umdu. Sol bacağının altındaki kından kendi yayını çıkarttı ve eyerin arkasındaki okluktan bir ok alarak yaya taktı. Sonra adamlara bakarak beklemeye başladı.

Şimdi yaklaşık altmış metre uzakta ve yayın menzili içindeydiler ama Talon mırıldanarak Anwl'ı uyardı, "Dosdoğru üstüme geldiklerini açıkça anlamadan atış yapma."

Anwl anladığını göstererek homurdandı.

Adamların ona doğru geldiği açıktı – gözleri Talon'a odaklanmıştı. Talon gerildi ve nabzı hızlandı: belâ çıkacaktı. Hepsinin üstünde ağır zincir zırh yelekler ve burun korumalı, sivri miğferler vardı. Bu onlara uğursuz, kararlı bir görüntü veriyordu. Kalkanlarını yanlarında tutuyorlardı. Talon hepsi aynı anda üstüne gelirse bunun sorun olabileceğini düşündü.

Yayını çekerek dosdoğru adamlara nişan aldı. "Eğer beni arıyorsanız, size olduğunuz yerde durmanızı tavsiye ederim," diye bağırdı, adamlar yaklaşık elli metre uzaktayken. Önce belli belirsiz bir duraksama oldu, sonra bir komut duyuldu ve hepsi atlarını mahmuzladı.

Talon okunu en baştaki ata fırlattı. Ok hayvanın göğsüne saplandı. Bağırarak tökezleyen hayvanın göğsü yere çarptı. Sırtındaki adam atın başının üstünden yuvarlanarak sertçe yere düştü. Diğer üçü yerde yatan biniciyle atının yarattığı engel karşısında bir lahza duraklar gibi oldular ama çok fazla değil. Talon'un gönderdiği ok tıslayarak bir diğerinin göğsüne saplan-

dı; adam bağırarak eyerinin üstünde geriye kaykılınca atı birkaç metre koşup sonra durdu.

Geriye at üstünde iki adamla yerden kalkmaya çalışan adam kalmıştı. Şans hâlâ Talon'la Anwl'dan yana değildi. Talon sürpriz yapmak amacıyla kılıcını çekerek Cabbar'ı hızla ikilinin üstüne sürdü. Kılıcını kaldırarak vuracakmış gibi yaptı, sonra bu manevraya karşı hazırlıksız olan öndeki adamın kaldırdığı kalkanın altından vurdu. Talon'un kılıcı adamın sağ kolunu, zırh yeleğinin kolunun yeniyle birleştiği yeri kesti. Adamın kötü bağlantılı zincir zırh gömleği Talon'un kılıcının ince çeliğine karşı koyamadı. Adam şaşkın bir çığlık attı ve kolunu tutup acıyla küfrederken atı onu uzaklaştırdı.

Talon döndü ve diğer adamdan gelen kötü bir darbeyi savuşturdu. Tam o sırada Anwl'ın attığı ok adamın uyluğuna saplandı. O da şaşkın bir çığlık attı ve eyerine tutunarak atını Talon'dan uzaklaştırdı.

Kaçan iki adamı izleyen Talon bir daha ona bulaşmayacaklarına karar verdi. Hemen atından inip yerdeki adama doğru koştu. Adam kılıcını çekecek zamanı zor buldu. Kalkanı yanında, düştüğü yerde duruyordu. Tam onu almak için eğiliyordu ki Talon hızla yanına geldi ve ayağını sırtına koyup sertçe iterek dengesini bozdu. Adam pek haysiyetli olmayan bir pozisyonda elleriyle dizlerinin üstüne çöktü. Talon eğildi ve adamın miğferini çekip çıkartarak kılıcının ucunu boynuna dayadı.

"Kimin adamısın?" diye sordu sertçe. Öfkesinin kabardığının ve yanlış bir hareket yaparsa onu kolayca öldürebileceğinin farkındaydı.

Adam başını silkerek uzun, yağlı saçlarını gözlerinin önünden çekti ve kan çanağına dönmüş gözlerini hiçbir şey söylemeden yukarı çevirdi. Çok içmiş olduğu belliydi.

Talon kılıcını biraz daha bastırdı. "Sizi buraya kim gönderdi ve bana neden saldırdınız? Cevap ver, domuz." Silahın ustura gibi keskin ucunu biraz daha bastırınca kan aktı. "Anwl, gözünü diğerlerinden ayırma."

"Tamamdır, lordum, gözümün önündeler. Daha fazla dayak yemek istiyor gibi görünmüyorlar."

Önünde diz çökmüş duran adam belki de Talon'un ciddi olduğunu anlayarak başını çevirdi ve "Bize sizi şehrin dışına kadar kovalamamız söylendi," diye mırıldandı.

"Biz zaten gidiyorduk, seni davar pisliği. Soruma cevap ver: Kim gönderdi sizi?"

"Albi'li Guillabert'in oğlu Marcel."

"Ona amacına ulaşamadığını ve bir dahaki karşılaşmamızda benimle dövüşmeye hazır olmasını söyle. Ona bir korkak olduğunu söyle. Onun gibilerden hiç hoşlanmam," dedi Talon, yere tükürerek. "Seni hemen buracıkta öldürmediğim için kendini şanslı say."

Öne doğru bir adım atarak adamın çıplak başına kılıcının sapıyla sert bir darbe indirdi. Adam hiç ses çıkartmadan yere yığıldı. Etrafına bakınan Talon diğer iki adamı göremedi. Ama hâlâ yerden kalkmak için mücadele eden bir atın yanında göğsüne ok saplanmış bir adam çimenlerin üstünde yatıyordu; bir diğer at da ilerde otlamaktaydı. Talon isteksizce atın yanına gidip şahdamarını kesti ve hayvan can çekişirken geri çekildi. Anwl içgüdüsel olarak koşup okunu adamın göğsünden çekip çıkarttı. İyi ok yapmak zordu.

İnsanlar toplanıp bağırmaya başlamıştı. Daha da kötüsü, surların üstündeki muhafızlar elleriyle işaret ederek arkalarına dönüp aşağıya doğru bağırıyorlardı. Talon oradan hemen ayrılmazlarsa başlarının büyük derde gireceğini ve at arabasıyla kaçamayacaklarını anladı. Cabbar'a doğru koştu, sonra diğer atı yakalarken Anwl'a gidip Aicelina'yla Guillaume'yi getirmesini bağırdı. İkisi birden çatışmanın yaşandığı yeşilliğin kenarında saklandıkları sık çalıların arkasından çıkıp koşarak geldiler. Aicelina'nın yüzü bembeyazdı ama kararlı görünüyordu; Guillaume korkmuştu ama çenesinin duruşundan ağlamayacağı anlaşılıyordu.

"Aicelina, hemen buradan gitmeliyiz, araba çok yavaş. Kalırsak neler olabileceğini bilmiyorum. Kumaşını al, sen benimle geliyorsun, Guillaume de Anwl'la gidecek."

Genç kız hiçbir şey söylemeden başını salladı ve hepsi ata bindi. Heyecanlanan Cabbar'ın ikisinin ağırlığına belli bir

süre dayanabileceğini bilen Talon, Aicelina'yı çekerek arkasına oturttu. Cabbar'a kıyasla yaşlı olan diğer at daha büyüktü ve Guillaume'yle Anwl'ın ağırlıklarını rahatlıkla taşıyabilirdi. Artık bir kalabalık toplanmaya ve el kol hareketleri yaparak bağırmaya başlamıştı. Düşmanca görünmeseler de bu olay büyük heyecan yaratmıştı ve çok geçmeden bölge görevlisiyle diğerlerinin oraya geleceği açıktı. Talon onlar geldiğinde orada olmak istemiyordu.

Hızla yola koyuldular ama Talon dosdoğru babasının kalesine gitmemesi gerektiğini biliyordu. Bu ölümcül olabilirdi; şehirdeki adamlar takip etmese bile Marcel'in onların yolunu kesmeye çalışacağı büyük ihtimaldi. Aicelina'nın sıkıca belini tutan kollarını hissederek başını çevirdi.

"Manastıra giden yolu biliyor musun, Aicelina?" diye sordu.

"Biliyorum ama yanlış yoldan gidiyoruz. Batıya değil, doğuya gitmeliyiz."

"Güzel, o halde birkaç kilometre batıya gideceğiz, sonra yön değiştirip şehrin kuzeyinden geçip manastıra giden yolu tutacağız. Buradan ne kadar uzakta?"

"Galiba on kilometre kadar."

"Anwl, beni elinden geldiğince hızlı takip et," diye seslendi Talon. "Guillaume, sen iyi misin?"

"İyiyim, Talon." Kardeşi kaygılı gibiydi ama korkmuş görünmüyordu.

Talon, Cabbar'ı hızlandırdı ve hepsi yola koyuldular. Üç kilometre kadar ilerledikten sonra şehrin görüş menzilinden çıktılar. Talon durdu ve yoldan ayrılarak kuzeydeki alçak tepelere doğru uzanan seyrek ağaçlı bir bölgeye doğru yöneldi. Yoldan ayrıldıkları yerin belli olmamasına dikkat etti.

Arkasına baktı ve takip edildiklerine dair hiçbir işaret görmedi ama şehirle aralarını olabildiğince açmak istiyordu. Güneşi sollarına alarak hızla ağaçların arasında ilerlediler ve şehrin epey yukarısında olduklarına karar verdikleri zaman doğuya yöneldiler.

Atlar fazladan yüklerine rağmen iyi ilerliyordu. Eğer beladan kaçmamış olsalardı iyi bir yolculuk olacaktı.

Talon o gece kaleye dönmedikleri anlaşılınca herkesin endişeleneceğinden ve gece kendilerini aramak için bir kurtarma grubunun yola çıkmasından kaygılanıyordu. Nasıl haber gönderebileceğini düşündü. Kaygısına rağmen, Aicelina'nın kollarını kendisine sarmasının çok hoşuna gittiğini fark etti. Ondan uzak durma niyetine rağmen, bu yakınlığı rahatsız edici bir şekilde onun bir kadın olarak farkına varmasına neden oluyordu.

Akşam olduğunda hâlâ yoldaydılar. Talon bölgeyi tanımaya başladı ve manastırdan pek uzak olmadıklarını anladı. Tepeyi tırmanıp manastıra vardıklarında güneş yeni batmıştı. O saatte etrafta pek az insan vardı; herkes akşam yemeğindeydi. Yine de onları fark ettiler ve kapıya ulaştıklarında bir manastır görevlisi koşarak yanlarına geldi. Talon'u tanıyınca şaşırdı. "Efendi Talon de Gilles," diye bağırdı, "sizi beklemiyorduk. Bir sorun mu var?"

Talon yanıt vermeden önce Aicelina'yı Cabbar'ın sırtından indirdi. "Bu gece bu kızla kardeşime sığınacakları bir yer bulmak için geldim. Başrahiple de görüşmek istiyorum."

Rahip olmayan manastır çalışanı şaşırmış halde Aicelina'ya baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Ee, tabii, Efendi Talon, hemen onunla konuşmaya gidiyorum. Atları ahırlara götürün de onlarla ilgilenelim."

Talon atından inerken adam haberi vermek için koşarak uzaklaştı. Guillaume'yi Anwl'la paylaştığı attan indirdiler. Çok yorulmuş olan Guillaume adeta Talon'un kollarının arasına yığıldı; bütün bu heyecan onu bitkin düşürmüştü.

Talon sevgiyle kardeşine bakarak karman çorman saçlarını alnından geriye itti. O Guillaume'yi taşırken Anwl atları ahırlara götürdü. Nasıl karşılanacaklarından emin olmayan Talon ana binaya doğru yöneldi. Davet edilmemiş olmakla kalmıyordu, üstelik peşinde bir de kadın vardı.

Kaygılanmasına gerek kalmadı. Başrahibin arkasında sekreteri ve merakları açlıklarına galip gelen başka rahiplerle birlikte aceleyle kemerli yoldan geldiğini gördü.

"Efendi Talon de Gilles," diye bağırdı. "Bu ziyaretinizin onurunu neye borçluyuz?" Aicelina ile Guillaume'yi fark edince durakladı. "Ah, görüyorum ki bu pek olağan bir ziyaret değil."

Talon olanları ve dosdoğru eve gitmek yerine oraya gelme nedenini çabucak açıkladı.

Başrahip kaygılı görünüyordu ama ona katıldığını göstermek için başını salladı. "Sanırım bu akıllıca bir karar olmuş. Yolunuzu kesmelerini göze alamazdın. Gece burada kalırsınız. Babana da güvende olduğunuzu ve endişelenmemelerini haber verecek birini gönderirim. Eminim, yarın öğlene kadar sizi almaları için muhafızlar gönderecektir."

Talon rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Rahip. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama başka nereye gideceğimi bilemedim."

Başrahip gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Seni her zaman memnuniyetle kabul ederiz ama bunun bir bedeli var."

Talon abartılı bir şekilde iç çekti. "Yani yine İran'ı mı anlatmam gerekiyor, Rahip?"

Başrahip nazikçe güldü. "Aynen öyle ama akşam yemeğinizi yedikten ve bu genç hanımla çocuğun ihtiyaçları karşılandıktan sonra."

Yardımcısına çabucak emirler verdi, sonra yaşlı rahiplerden biri Aicelina ile onun elini tutan uykulu Guillaume'yi ziyarete gelen hanımlarla üst sınıf konuklar için ayrılmış olan bir binaya götürdü. Başrahip Talon'a onlara iyi bakılacağını temin etti.

Aicelina giderken parmaklarını usulca Talon'un koluna değdirdi. "Teşekkür ederim, Talon. Çok cesur davrandın." Bakışları daha fazlasını söylüyordu.

Talon, Anwl olmadan hiçbir şey yapamayacağını mırıldandı ve bu yüksek mevkideki insanların yanında pek sıkılan Anwl da ezile büzüle bir şeyler mırıldandı.

Düşünceli bir adam olan başrahip yanlarındaki rahiplerden birine Anwl'la ilgilenmesini ve ona uyuması için bir yer göstermesini söyledi. Anwl başıyla Talon'a selam vererek giderken Talon gülümseyerek ona iyi uyumasını söyledi.

Sonra başrahip Talon'u kolundan tutarak yarım kalan yemeğine devam etmek ve onunla biraz şarap içerek sohbet etmek üzere yemek salonuna yöneldi.

Başrahip bilgili, güngörmüş bir adamdı ve hiç oyalanma-

dan meselenin can alıcı noktasını buluyordu. Talon'a bir başka hayatta tanıdığı, çok bilge bir adamı hatırlatıyordu. Fedailerin vadisinden yeni gelmiş yarı vahşi bir gence hayatın daha incelikli yönleri hakkında pek çok şey öğretmiş ve varoluş konusundaki fikirlerini aktarmış olan, Han'ın hekimi Doktor Farjan'dı bu adam.

İkisi başrahibin mumlarla aydınlatılmış odasına çekilerek rahat koltuklara oturup şarap yudumlamaya başladılar. Başrahip Talon'la eşiti gibi konuşuyordu. Açık pencerelerden gelen hafif esintiyle titreşen alevler gölgelerini taş duvarlarda dans ettiriyordu.

Languedoc'ta olanların yanı sıra, Talon'un çocukluk deneyimlerinden de bahsettiler. Talon'un kafasında yaşamakta olduğu bu memleket hakkında sorular oluşmuştu ve başrahip bunların çoğuna yanıt verebilirdi.

Nasıl bir tepki göreceğinden emin olmasa da Talon sonunda başrahibe büyük soruyu sordu. "Albigenler kim, lordum?"

Başrahip ona keskin bir bakış attı fakat biraz durakladıktan sonra, isteksiz de olsa yanıt verdi. "Onlar Hristiyan'dır, Talon. Katharlar olarak da bilinirler. Ama kendi bildikleri yolda giderler. Roma Kilisesini veya Papa'yı liderleri kabul etmezler. Bu da Katolik inancındaki pozisyonlarını oldukça karmaşık hale getiriyor."

"Yani sapkın olarak mı görülüyorlar?" diye sordu, Hristiyan toplumundaki tehlikeli durumun pekâlâ farkında olan Talon.

"Bir gün öyle görülme riskleri var," dedi başrahip. "Onlar kendi inançlarının Aziz Peter'in Kayası'nın üstüne kurulan inançtan daha temel olduğunu iddia ediyorlar. Bazıları bundan rahatsız oluyor."

"Ya siz, efendim?"

Başrahip onun bu açıklığına gülümsedi. "Aslında olmuyorum ama bunu pek yüksek sesle dile getirmiyorum." Duraksayarak düşünceli bir ifadeyle Talon'a baktı. "Ben büyük kısmını Tanrı'ya ve kiliseye adadığım uzun bir hayat yaşadım, Talon. Şimdi buradayım, çünkü politikadan uzak durdum ve güç peşinde koşmadım. Başkalarından daha bilge olduğumu

iddia etmiyorum ama etrafımda gördüklerimi düşünecek bol zamanım oldu."

Gülümseyerek Talon'a baktı, sonra şarabından bir yudum aldı. "Languedoc dili konuşan Oksitanya halkının özgür düşünceli insanlar olduğunu biliyorum. Bunun suçlusunun biraz da Akitanya'daki komşularımız olduğu söylenebilir. Ozanlar, şarkıları ve aşkı ifade etme özgürlüğü hakkında çok yaygara koparılıyor. Şimdi İngiltere kralı Henry ile evlenmiş olan Akitanya Leydisi Eleanor bunun en önde gideni. Onun aşk şarkıları çok baştan çıkartıcı ve o bölgedeki kadınlara birçok özgürlük veriyor. Bunda bir şey yok ama iş Roma Kilisesi'yle ilişki kurmaya gelince çatışma çıkıyor, zira Roma herkesin kilisenin kurallarına boyun eğmesini ve şarkı söylemeye ve dans etmeye son vermesini tercih ediyor."

"Şarkı söylemenin ve dans etmenin nesi yanlış?" diye sordu Talon safça.

Başrahip gülümsedi. "Aşırıya kaçmadığı sürece mesele değil ama kilise insanların Tanrı'ya saygılarını göstermeden ve Kilise'nin kurallarını gözetmeden hayatın tadını çıkartacak zaman bulmasına tahammül edemiyor."

"İran'daki mollalar gibi," dedi Talon. "Onlar da insanları hayatın keyfini çıkarmaya özendirmezler. Ama İsmaililer bunu teşvik ediyor."

"Öyleyse onlar da mı sapkın?" diye sordu başrahip.

"Öyle sanıyorum. Ama aynı zamanda herkesin içine dehşet salıyorlar. İnsanlar onlardan korkuyor ve nefret ediyor."

"Hmm, Katharların durumu daha muammalı, çünkü onlar Hristiyan olmalarına rağmen Aziz Peter'in Kayası'ndan daha eski bir kaynaktan geldiklerini iddia ediyorlar. Ancak bildiğim kadarıyla şiddete eğilimli insanlar değiller."

"Anlamıyorum," dedi Talon, kafası karışarak.

"Anlamanı da beklemiyorum. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Kilise bu topraklarda bir politika ve iktidar oyunu oynadı, öyle ki korkarım sonunda yolunu kaybetti. O yüzden bir grup 'özgür düşünceli' insanın kendisine başka yollar aramasına şaşmamak gerek. Bunun için bir bedel ödeyeceklerdir; eğer

Roma Kilisesi'ne karşı seslerini fazla yükseltirlerse kilise onları hırpalayacaktır. Kilise İngiliz, Alman ve Frenk krallarına daha yeni boyun eğdirdi. Katharlar gibi toplulukların bağımsızlıklarını hoş görmeyecektir."

Konuşma başka konulara kaydı ve oradan da Talon'un İsfahan'da yaşadığı günlere geldi. Başrahip bu şehirle şu tuhaf satranç oyunu hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Bu oyun burada da bilinmesine rağmen pek yaygın değildi, daha ziyade kralların saraylarında oynanıyordu.

Talon tam oyunu anlatırken manastırın girişinde bir karışıklık oldu. Dikkatle dinleyen iki adam kapıların açıldığını ve insanların birbirleriyle konuştuğunu duydular. Gelenlerin panayırdan geç dönen bir grup rahip olduğunu anlayınca rahatladılar.

Birkaç dakika sonra başrahibin kapısına gelen Claude onları selamladı. Talon'a bir göz attıktan sonra, "Senden sonra Albi şehri ayağa kalktı, Talon," dedi. "Bir grup okçuyla birlikte masum insanlara saldırdığını ve kaçmalarına fırsat vermeden üçünü katlettiğini söylüyorlar." Talon'un şaşkın bakışlarını görünce kıkırdadı. "Belli ki bu doğru değil ama gerçekten şehir karıştı. Neler oldu?"

Talon nasıl dört adama karşı kendilerini savunmak ve sonra da kaçmak zorunda kaldıklarını bir kez daha anlattı.

Sözlerini bitirdiği zaman başrahip, "Rahip Claude, ben Talon'un anlattıklarına inanıyorum. Bir manastır çalışanını da bu gece burada güvende olduklarını haber vermek için Sör Hughes'un kalesine gönderdim."

Claude rahatlamış görünüyordu. "O kadar kaygılandım ki, efendim. Panayırda Talon ve arkadaşlarıyla karşılaştık, sonra da bu vahşi hikâyeleri duyduk. Ne düşüneceğimi bilemedim."

"Sakin ol, Rahip Claude. Hatta sana yardımcı olmak için bir bardak şarap bile ikram edeceğim, ondan sonra konuşmamıza devam edebiliriz. Talon şu ilginç satranç oyununu ve İsfahan şehrini anlatıyordu. Lütfen devam et, Talon."

Ağaçların ve çalıların arasından bir anda yükseldi
Başlıklar, mızraklar ve eğilmiş yaylar;
Sağda, solda, yukarıda, aşağıda,
Ayağa fırladı gizlenen düşman.
Sör Walter Scott

Bölüm 9

Hesaplaşma

Sör Hughes, ertesi gün öğleden sonra gönderdiği muhafızlarla birlikte dönen Talon'u kapıda karşıladı.

Talon pek çok soruyu gayet iyi olduklarını ve kendisinin değil Marcel'in zarar gördüğünü söyleyerek yatıştırdı. Sadece at arabasını kaybetmişlerdi ama o da kolayca telafi edilebilirdi.

Öfkeden sakalı diken diken olan Philip hemen atına atlayıp Guillabert'in kalesine giderek karşısına dikilmek istedi. Hughes ile Talon onu sakinleşerek önce meseleyi tartışmaya ikna ettiler. Aicelina ve Anwl da Talon'un anlattıklarına ilaveler yaptı, böylece olan bitenin net bir resmi ortaya çıktı.

Talon, babası, annesi ve amcası arasında bir savaş konseyi oluşturuldu ve Talon planını kabaca anlattı. O zamana dek Sör Hughes'un üç köylüsü yakılarak öldürülmüştü, aileleri de kalenin sınırları içinde korumaya alınmıştı.

Bütün araziye yayılan bu korkunun zararı da oluyordu, zira insanlar sadece köye ve kaleye en yakın tarlalarda çalışıyordu. Ne uzaktaki tarlalarda çalışmaya cesaret edebiliyor ne de buna ikna edilebiliyorlardı. Bu da gelecek sonbaharda az ürün almak ve kıt kanaat bir kış geçirmek anlamına geliyordu. Değirmenciler bile korkuyor ve korunup korunmayacaklarını bilmek istiyorlardı.

Talon, Sör Hughes ile Philip'e Gallilerden ve onların ormanda yaşama becerisinden ne kadar etkilendiğini anlattı.

İnsanların çoğu ormanda avlanabilirdi ama bu insanlar orada rahatça yaşayabiliyorlardı.

Talon onları etrafta kol gezerek geride kalan evleri ve orada bulunmaması gereken ve kundakçılık yapma olasılığı olan insanları gözlemeleri için ormana göndermek istiyordu. Kendisi de onlarla gitmek istiyordu. Babası ve amcası sanki aklını kaçırmış gibi ona baktılar.

"Neden gidip ormanda yaşamak istiyorsun ki? Neden burada kalıp her gün oraya gitmiyorsun?" diye sordu şaşıran babası.

"Çünkü bu duvarlar arasında bir casus olabilir, hatta köyden bile yaptıklarımızı izleyenler olabilir baba ve ben ne yaptığımı etrafa ilan etmek istemiyorum. İzin ver, Gallilerle ormana gideyim ve ne yapabileceğimize bir bakalım."

"Öyle olsun ama aramızda bir casus olduğundan çok şüpheliyim. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum fakat kafanın çalıştığını ispatladın. Peki, git onlarla ama çok sürmesin ve beni yaptıklarından haberdar et."

"Teşekkür ederim. Fırsatını bulunca haber veririm."

Talon planı hakkında Gareth'le konuşmaya gitti. Planı iyi karşılandı ve Gallilerin hepsi hevesle onunla birlikte ormana gitmeyi kabul etti. Talon içlerinden üçünü kalede kalmaları gerektiğini söyleyerek hayal kırıklığına uğratmak zorunda kaldı. Fakat onlara bunu sırayla yapacaklarını söyleyince adamlar biraz yatışır gibi oldu. Burada bir sorun çıkması olasılığına karşı kalenin etrafında uzun menzilli yay kullanabilen adamlar olmasını istediğini açıkladığı zaman hemen kabul ettiler.

Talon, Gareth ve iki okçu daha, Drudwas ve Ap-Maddock, iki gece sonra sanki ava çıkıyorlarmış gibi sessizce kaleden ayrılarak Sör Hughes'la Guillabert'in arazileri arasındaki sınıra gittiler. Talon babasının arazisine saldıranların pek tedbir almadıklarını, onun için adamlar geldiği zaman onları hemen orada karşılamanın sorun olmayacağını düşünüyordu.

Gareth bu maceradan büyük keyif alıyordu. Talon'a bunun büyük bir fikir olduğunu ama eğer göze çarpmamak istiyorlarsa başkalarının onları bulamayacağı ormanın derinliklerinde bir

kamp kurmaları gerektiğini söyledi. Ne de olsa bunlar büyük ihtimalle yoldan atla gelen ve ormanın derinliklerini araştırmaktansa amaçlarına hemen ulaşmaya çalışan zorbalardı. Sör Hughes'un arazisi çok geniş olmasa da bayağı büyüktü. Kaleden yürüyerek bir saat kadar uzaklaştıktan sonra sadece bir tümsekle, altında uyuyacakları kaba dallardan bir siperlikten oluşan basit bir kamp kurdular. Geceleri ısınmak ve avladıkları veya tuzağa düşürdükleri hayvanları pişirmek için bir ateş yakıyorlardı. Ekmek, peynir, zeytin ile Aicelina'nın Talon'un sırt çantasına tıkıştırdığı otlardan oluşan erzakları bir hafta yeterdi.

Sonraki günlerde sınırda kol gezerek köylülerin kulübelerini ve barakalarını kontrol ettiler. Evlerinden ayrılanların taş kulübeleri ıssızdı; bazıları ise oradan ayrılmayı reddetmiş ve iyi hedefler haline gelmişti. Talon'la Gareth kullanılan kulübelerin olabildiğince yakınında olmaya karar verdiler.

Talon ve Gareth kamptaki beşinci gecelerinde zaman geçirmek için ok başı yapmakla meşguldüler. Her ikisi de tıraşsız, pis, sıkkın ve eve dönmeye hazırdılar ki Drudwas koşarak kampa geldi ve ormanın kıyısında at sesleri duyduğunu söyledi. Bahsettiği yer bir buçuk kilometre ötedeydi. Gareth hemen Galce hızlı hızlı konuşarak Drudwas'ı atların ne yöne gittiği konusunda sorguya çekti.

Yanıtı duyan Gareth heyecanlandı. "Acele etmeliyiz, Talon, galiba dün ziyaret ettiğimiz adamın evine gidiyorlar. Hani, ısrarımıza rağmen evinden ayrılmayı reddetmişti ya."

"Tamam. Gel, Gareth. Ap-Maddock nerede?"

"Onları yayan takip ediyor," dedi Drudwas.

Akşam yola koyulduklarında hava rutubetliydi. Talon gökyüzünü doğru dürüst göremese de kara fırtına bulutlarının toplandığını hissedebiliyordu. Ellerinden geldiğince hızla ormanın kıyısına koşarken yumuşak toprak hemen hiç ses çıkartmamalarını sağlıyordu. Sonra Drudwas'ın işaret ettiği yöne doğru ilerlediler. İki yanda ağaçların yükseldiği loş patikada sessizce koşuyorlardı. O kadar sessiz hareket ediyorlardı ki patikayı geçmekte olan bir tilkiyi ürküttüler. Şaşıran hayvan bağırarak ağaçların altındaki çalılıklara kaçtı.

Koşan adamlar durmadılar. Bir gök gürültüsü duydular ve Talon'un omzuna birkaç yağmur damlası düştü. Sonra hızlı bir yağmur başladı. Bir şimşek çakarak koştukları yolu ve iki yanda hayalet gibi yükselen ağaçları aydınlattı. Evden üç yüz metre kadar uzaktaydılar ki önlerinde gökyüzünün aydınlandığını gördüler.

"Çok geç kaldık," dedi Gareth, öfkeyle.

"Çabuk ol, o katil domuzları yakalamamız lazım," diye yanıtladı Talon.

İkisi de birer ok çıkartarak yaylarına yerleştirdiler. Çok geçmeden ileriden bağıran insan sesleri geldi. Talon en azından birkaçını yakalayıp öldürmeyi diledi. Şimdi o da çok öfkeliydi. Talon adamın üç sıska çocuğu ile onları görünce korkan ve pek bitkin görünen ufak tefek bir karısı olduğunu hatırladı.

Birden önlerine bir karartı fırlayınca durmak zorunda kaldılar. Bu Ap-Maddock'tu; onlara fısıldayarak eve yetişmek için geç kaldıklarını ama atlılar uzaklaşmak üzere oldukları için kaybedecek zamanları olmadığını söyledi.

Ormanın içindeki açıklıktaki kulübeye kadar kalan birkaç yüz metreyi çok hızlı koştular. Kulübe yanıyordu, çatısından alevler ve kıvılcımlar yükseliyordu. Artık şiddetlenmiş olan rüzgâr ağaçların tepelerini ileri geri sallıyor, kıvılcımları her yöne savuruyordu. Alevler, pis işlerini yaptıktan sonra gitmeye hazırlanan atlıları meşum bir şekilde aydınlatıyordu. Talon kapının yanında yatan bir karartı seçti ama kadından ve çocuklardan iz yoktu.

Gareth'e hemen saldıracaklarını söylemişti. Böylece altı atlının üstüne ölümcül oklar yağmaya başladı. Adamlar yanan kulübenin önünde açık seçik görülüyorlardı. Üç adam acı ve şaşkınlık içinde bağırarak atlarından düşerken, bir diğeri kolunu tutup bir çığlık attı ama arkadan gelen bir ok adamın sesini kesti. O da atından düştü. Diğer ikisi, şaşırmış olsa da hızlı tepki verdi. Biri atını aniden çevirip sertçe mahmuzlayarak ağaçların arasındaki açıklığa doğru sürdü ve karanlık patikada hızla uzaklaştı. Arkasından bir ok ıslık çaldı ama adama isabet etmeden yolun yanına düştü.

Diğeri atını yanlış tarafa çevirdi. Hatasını hemen anladı fakat çaresizce üstlerine sürerek okçuları ezmeye çalıştı. Adam fırtına gibi geçerken hepsi yoldan çekilmek zorunda kaldı. Ama yirmi metre bile uzaklaşmasına fırsat kalmadan hızlı davranan Gareth onu yere düşürdü. Birkaç saniye içinde her şey bitmişti. Yerde inleyen ve kıvranan iki adamın yanı sıra üç de ölü vardı.

Talon okun deldiği göğsünü tutarak yerde yatan adama yanaşıp yanında diz çöktü ve hançerini boğazına dayayarak ona, "Bana seni kimin gönderdiğini söyleyeceksin, ben de seni yaradanına göndereceğim. Yoksa, seni ormanda bırakırım, hayvanlar seni canlı canlı yerken acı içinde ölürsün."

Dehşete düşen adam acı içinde inledi; alevler beti benzi atmış, terleyen yüzünü aydınlatıyordu. Korkudan kocaman açılmış gözlerini Talon'a çevirdi. "Kurtar beni, sana yalvarıyorum, ne olur öldürme beni."

"Sen çoktan öldün. Ölmeden önce ormana günah çıkartabilirsin. Söyle, seni kim gönderdi?"

Talon bunu söylerken bir şimşek çaktı ve korkunç bir gök gürlemesi duyuldu. Aralıksız yağan yağmur şimdi iyice şiddetlenmişti. Ölmekte olan adam durumu anlamış görünüyordu. Canının azaldığını hissederken hıçkırıyordu. "Sana söylersem günahlarımı dinler misin?"

"Evet," dedi Talon.

"Sör Guillabert'ti. Ekinleri mahvetmek ve Sör Hughes'un uyruğundaki insanların içine korku salmak için bütün kulübelerin ve evlerin yakılmasını istiyor. Lütfen, suya ihtiyacım var. Çok acıyor."

Talon avuçlarını birleştirerek biraz yağmur suyu topladı ve adamın açık ağzına akıttı. Zahmet etmesine gerek kalmadı. Adam zorlukla bir nefes aldı, ağzının kenarından kan sızdı, bacakları yeri tekmeledi ve yağmuru görmeyen gözleri karanlık gökyüzüne dikilerek hareketsiz kaldı.

Talon doğruldu ve çevresinde toplanmış olan adamlara döndü. "Görünen o ki bir konuda haklıyız: bunu Sör Guillabert'in emriyle yaptılar."

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında bağırmak

zorunda kalmıştı. Hepsi iliklerine kadar ıslanmıştı ama daha yapacak işleri vardı. Gareth öteki yaralıya bakmış ve ata binecek durumda olduğunu söylemişti ama adamın içinde hiç mücadele gücü kalmamıştı. Artık emri kimin verdiğinden emin olan Talon'un bir fikri vardı.

Önce kadınla çocukları bulmaları gerekti. Ormanın içindeki bir tümseğin altına saklanmışlardı. Dehşet içinde hıçkıran kadını, korkmuş ağlayan üç çocuğuyla birlikte oradan çıkması için ikna ettiler. Talon onlara kim olduklarını söyledi. Kadının kocasını kurtaracak kadar erken gelemediklerine kızıyordu ama şimdi bunun için kaygılanmanın faydası yoktu. Onları oradan uzaklaştırmalıydılar.

Talon, Drudwas'la Ap-Maddock'a onları hemen kaleye götürmelerini söyledi. İşlerini bitirdikleri zaman kendisinin de Gareth'le beraber kaleye döneceğini ekledi.

* * *

Ertesi sabah Sör Guillabert'in kalesinin kapısındaki muhafız şaşkınlıkla irkildi. Gözlerini kısarak dikkatle üç yüz metre kadar ileride, yolun ormanın içinde kaybolduğu sisli alana baktı. Onlara doğru gelen sıra dışı bir kafile vardı. Çok geçmeden yaklaşanları net bir şekilde görebildi. Hemen arkadaşlarına bağırarak haber verdi. Marcel de aceleyle tahta merdivenden çıkıp gözlerini ormanın kenarına diken küçük gruba katıldı. Karşılarında görmeyi hiç beklemedikleri bir manzara vardı.

Baskın yapanlar içinde sağ kurtulan tek adam gece yarısından hemen sonra korkmuş ve kafası karışmış bir halde kaleye gelmişti. Adam onlara fırtınayla birlikte gecenin içinden çıkıp gelerek hepsine büyü yapan cinler ve şeytanlar hakkında bir hikâye anlatmıştı. Hiç yoktan ortaya çıkıvermişlerdi. Fırtınayla gelmişlerdi ve kocaman siluetleri herkesin ödünü koparmıştı. Hızlı hızlı anlaşılmaz bir biçimde konuşan adam önlerine çıkan herkesi katlettiklerini ve çok kalabalık olduklarını söylemişti.

Ne Guillabert ne de oğulları adamın anlattıklarına bir an bile inanmamışlardı. Fakat ondan anlamlı bir açıklama duyamayacaklarını anlayınca adamı kaldığı barakaya sepetlemişlerdi.

Şimdi ise grubun geri kalanı kapıya yaklaşıyordu. Öndeki atta eyerin üstüne yığılmış bir adam vardı. Çok bitkin görünüyordu ve omzunda kırmızı bir leke vardı. Üstünde zırh yeleği veya herhangi bir silah yoktu.

Arkasından üç at daha geliyordu. Birinin sırtında iki, diğer ikisinin sırtında da birer ölü vardı. Adamlar iç gömlekleri dışında çıplaktı ve atların sırtına yüzükoyun bağlanmışlardı. Acınacak haldeki kafile kapıya doğru yaklaşırken herkes birbirine baktı.

Marcel bembeyaz kesilmişti. Yüzünde öfkeden çok kaygılı bir ifade vardı. Döndü ve babasına haber vermek üzere sert adımlarla merdivenden indi. Roger onun arkasından küçümseyen bir bakış attıktan sonra, şimdi kapının önünde toplanmış bekleyen gruba bakmaya devam etti. Kapı hâlâ açılmamıştı. Roger bağırarak bir emir verince aşağıdaki adamlar atları içeri almak için köprüyü indirip kapıyı açmaya başladılar.

Atlar avluya girerken Marcel, Roger ve Sör Guillabert kapıdaydı. Hepsi öndeki atın üstündeki adama baktı ve Roger bağırarak sordu:

"Ne oldu be adam? Sakın bana cinlerin, şeytanların saldırdığını söyleme. Bu saçmalıkları dün gece Jacob'tan yeterince duyduk."

Attan düşmeyi tercih edermiş gibi bakan yaralı adam yanıt verdi. "Ben şeytan falan bilmiyorum ama o adamlar bizim gibi değillerdi, lordum. Anlaşılmaz bir dilde konuşuyorlardı ve çok vahşilerdi. Dev gibilerdi; çok korktum. Bir anda ortaya çıktılar; hepimiz şaşkına döndük." Huzursuzca eyerinin üstüne kıpırdandı. "İçlerinden uzun boylu olanı bizim dilimizi konuşuyordu. Bana size Sör Hughes'un ormanlarından uzak durmanızı iletmemi söyledi. Bir daha oraya gitmeye cüret edenlerimizin kellesini kazığa geçirip size göndereceğini söyledi."

Sör Guillabert'le oğulları bakıştılar.

"Başka ne söyledi?" diye homurdandı Marcel. Bu durumdan hiç endişelenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu ama toplanan kalabalık onun, kardeşinin ve babasının tedirgin olduklarını açıkça görebiliyordu. Eyere yığılan adamın söyleyecek başka sözü yoktu.

Sör Guillabert'in yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Götürün şu pisliği gözümün önünden," diye kükredi. "Bunu kimin yaptığını biliyorum ve intikamımı alacağım, duyuyor musunuz?" Hızla Marcel'le Roger'a döndü. "Kaç kişi olduklarını öğrenin. Ona göre plan yapmak istiyorum. Beni engelleyemeyecekler." Döndü ve sert adımlarla iç kaleye doğru yürüyerek binaya girip gözden kayboldu.

Marcel'la Roger'a ölüleri atlarından indirip sağ kalan adamı sorgulamak kalmıştı. Kalenin ikinci katındaki salona döndüklerinde babalarını kulplu bir sürahiden şarap içerken buldular.

"Ee, ne buldunuz bakalım, yine cinler ve şeytanlar mı yoksa?" diye sordu Guillabert alaycı bir tavırla.

"Sağ kalan iki adam onlara en az yirmi kişinin saldırdığını söyledi," dedi Marcel, tedirgin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek. Roger yüzünde her zamanki alaycı ifadeyle yanında duruyordu.

Albi'deki olayı hatırlayan Marcel bunun Talon'un işi olup olmadığını merak ediyordu. Talon yay kullanıyordu. Bütün oklar geri alınmış olsa da adamların hepsi okla öldürülmüştü.

Sör Guillabert şöminenin yanındaki sandalyesinde öfkeyle burnundan soludu. "Bence on kişiden fazla değillerdi. Bu yalancı köpeklerin bana bir faydası yok. Onların yerine yenilerini bulmam gerekecek ve bu da pahalıya patlayacak. Keşke amcamın haksız yere kazandığı onca parayı ne cehenneme koyduğunu bilseydim. Öldüğünde bir yığın gümüşü vardı. Nerede onlar!" diye bağırdı çatıdaki kirişlere.

Marcel geri çekildi ve sonra üst kattan birinin taş basamaklardan indiğini duyunca döndü. Kız kardeşi Petrona kapı eşiğinde belirdi.

"Bu gürültü de ne, baba?" diye sordu, ürkek bir tavırla. Sonra soru dolu gözlerini kardeşlerine çevirdi.

Babası sanki soruyu uzaklaştırmak ister gibi başını iki yana sallayarak cevap vermeyi reddetti. Yanıtlamak Marcel'e kaldı.

"Bu sabah tatsız bir sürpriz yaşadık, kardeşim. Görünen o ki bugünlerde dürüst insanlar yolda pusuya düşürülüp öldürülmeden dışarıda dolaşamıyor."

Petrona dikkatle ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Tapınak Şövalyesi Sör Philip'le birlikte Kutsal Topraklar'dan gelen şu hödüğü hatırlıyor musun? Talon ismindeki genci? Eh, görünüşe göre artık yollarda adam soyup öldürmeye başlamış," dedi kardeşi öfkeyle.

"O şeytanın burnunun sürtülmesi lazım," diye homurdandı diğer kardeşi.

Petrona şaşkınlıkla, "Şu genç adamı kastediyor olamazsınız," dedi. "Neden böyle korkunç bir işe kalkışmış olsun ki? Bunu yapması için ona bir zarar mı verdik?"

"Biz ona hiçbir şey yapmadık!" diye kükredi Guillabert. "O dinsiz, şeytana tapıyor. Bunu biliyoruz, çünkü Marcel'e yıllarca Sarazenlerle birlikte yaşadığını söylemiş. Tanrı'nın önünde bunun hesabını verecek."

Petrona korkmuş görünüyordu. "Böyle şeyler yapması için ne olmuş olabilir? Bize ne zarar verdi?"

"Pusu kurarak en iyi dövüşen beş adamımızı öldürdü. Adil bir dövüş değildi bu, dikkatini çekerim. Hepsi de sırtlarından vurulmuş. O alçak bunun için yakılacak," dedi öfkeyle babası. "Sör Hughes'u Albi mahkemesine vereceğim, önce arazisi ile o virane kalesini kaybetmesini sağlayıp, sonra da canını alma zevkini yaşayacağım."

Aniden bir şeye karar vermiş gibi ayağa kalktı. "Atımı eyerlet, Roger; Albi'ye gidiyoruz. Sen, Marcel, yanına adam al ve kalenin yakınındaki köye gidip ne yaptıklarına bak. Sakın görünme, duyuyor musun?"

İki kardeş babalarının yanından ayrıldıkları için sevinerek aceleyle uzaklaştılar. İkisi de hayatları boyunca hep olumsuz sonuçlarına maruz kaldıkları babalarının öfkesinden korkuyordu. Şimdi ikisinin de yetişkin birer erkek olması önemli değildi, hâlâ korkuyorlardı, özellikle ağabeyi gibi güçlü bir karakteri olmayan Marcel.

Petrona onların kaleden ayrılmalarını izledi. Bir saat kadar bekledikten sonra seyise atını eyerlemesini söyledi ve kapıdaki

ilgisiz muhafızlara hasta dul Flamert'i görmek için nehrin yanındaki köye gideceğini söyleyerek sessizce kaleden ayrıldı.

Yolda erkek kardeşlerinin söylediklerinden dolayı korkarak dikkatle ilerliyordu ama kısa bir süredir tanıdığı Talon'un itham edildiği türde şeyler yapmayacağından emindi. Kafasındaki plan Sör Hughes'un kalesine gidip karşılarına dikilerek gerçeği söylemelerini talep etmekti. Böylece birkaç saat sonra Sör Hughes'un kalesinin kapısına vardı ve şaşırmış bir muhafız tarafından içeri alındıktan sonra, yine aynı ölçüde şaşırmış olan Marguerite tarafından karşılandı.

Hasat zamanına çok kalmadığı ve fırtınanın ve yağmurun vermiş olabileceği zarardan endişe duydukları için Sör Hughes ile Sör Philip tarlalara gitmişti.

"Seni buraya getiren nedir, Petrona? Çocukluğundan beri görmedim seni. Harikulade bir genç hanım olmuşsun," dedi Marguerite, güneşin karşısında gözlerini kısıp bakarak.

Petrona kızararak atından indi ve dizginleri seyise verdi. "Leydi Marguerite, umarım iyisinizdir."

Birbirlerini yanaklarından öptüler ve Marguerite hâlâ ellerini tuttuğu genç kadını inceledi. Karşısında on yedi yaşında, mavi gözlü, beyaz tenli, açık kahverengi saçlarını hasır bir şapkanın altında toplanmış güzel bir genç kız görüyordu. İyi giyimliydi ve oldukça temiz ve bakımlı görünüyordu. Marguerite, erkeklerle, özellikle Guillaume'yle savaşı kaybetmiş olsa da, genç kadınların temiz olmaları konusunda çok titizdi.

"Talon burada mı, leydim?"

"Talon mu? Hayır, burada değil. Galiba okçularla birlikte ava gitti. Neden soruyorsun, yavrum?"

Petrona yapmayı düşündüğünün hayal ettiğinden daha zor olacağının farkına vardı. "Sadece merak ediyordum, leydim. Babamın muhafızlarının dün gece yolda saldırıya uğradığını ve birkaçının öldürüldüğünü biliyor muydunuz? Bunun için Talon'u suçluyorlar."

Marguerite irkildi. "Ne? Benim böyle bir olaydan haberim yok. Ama yorgun ve susamış olmalısın. Bahçeye gel de biraz konuşalım. Aicelina, canım, bize biraz şarapla su getir, lütfen."

Marguerite, Petrona'yı çamurlu avludan geçirip, bir gölcüğün yanındaki çimenlik, güneşli bir alana götürerek tahta bir sıraya oturttu.

"Şimdi, önemli bir şeyi bilmen gerek, yavrum," dedi, gergin görünen Petrona'ya. "Dün gece köylülerimizden bir aile, bir anneyle üç çocuğu bu kaleye getirildi. Yağmur yağıyordu ve iliklerine kadar ıslanmışlardı. Babaları ölmüş ve şimdi evsizler."

Petrona kafası karışmış görünüyordu. "Bunun Talon'la ne ilgisi var, leydim?"

"Çok ilgisi var." Marguerite düşüncelerini toplarken bir sessizlik oldu. "Talon ve adamları evi yakan adamları görmüşler ama kocasını kurtarmak için geç kalmışlar."

Petrona afallamış görünüyordu ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Aicelina elinde ikisi için sulandırılmış şarapla dolu kupalarla geldi. Petrona'ya soğuk bir ifadeyle bakınca kız rahatsız oldu. Fakat dikkatini biraz evvel duyduklarına vermişti.

Marguerite sözlerine devam etti. "Sanıyorum, bu korkunç işi yapanlar bunu canlarıyla ödediler, Petrona. Sorduğun adamlar onlar mıydı?"

Petrona ona bakakaldı. Gözleri irileşmiş, ağzı açılmıştı. "O zaman... o zaman babam ve kardeşlerim bana yalan söylediler," diye fısıldadı. Endişeli gözlerle Marguerite'ye baktı. "Ah, Leydi Marguerite, ne yapacağım şimdi? Benim bundan haberim yoktu ve kardeşlerim bana tamamen farklı bir hikâye anlattılar."

Aicelina araya girdi. "Kardeşin Marcel sana Albi'deki panayırda Talon'u öldürmeleri için haydutlarını üstüne saldığını söyledi mi?"

Petrona sıkılmış görünüyordu. "Bir kavga olduğunu ve Talon'un bazı adamların damarına bastığını duydum," dedi; söyledikleri kendi kulağına bile pek inandırıcı gelmemişti.

"Küçük kardeşi Guillaume ile birlikte ben de oradaydım; senin deyiminle bu 'kavgayı' izledik," dedi Aicelina, küçümser bir tavırla. "Eğer Talon ve okçusu o kadar usta olmasalardı kardeşinin üstüne saldığı paralı askerler tarafından öldürülecekti. Kavga falan değildi o. Sebepsiz bir saldırıydı."

Petrona sanki midesine yumruk yemiş gibi görünüyordu. Yüzü bembeyaz kesilerek titremeye başladı. "Leydi Marguerite, bilmiyordum."

Marguerite kızın elini tıpışladı. "Bilmediğini anlıyorum ama ailenin söylediği yalanlar beni rahatsız ediyor, Petrona. Bence geri döndüğün zaman bu konuyu onlarla tartışmamalısın. Buraya geldiğini bilmek babanın hiç hoşuna gitmeyecektir. Ama şunu bil: Talon onu suçladıkları her konuda masumdur. Kardeşin Marcel'in ondan hiç hoşlanmadığı çok açık, bütün mesele bu."

Petrona başını sallayarak onayladı. "En başından beri ondan hoşlanmadı, ta Tapınak Şövalyesi amcasıyla birlikte Carcassonne yolunda seyahat ederken tanıştığımızdan bu yana," dedi üzüntüyle, Talon'u ilk gördüğünde ondan nasıl etkilendiğini hatırlayarak.

Marguerite bundan sonra kızı rahat ettirmek için elinden geleni yaptı ve çok geçmeden başka şeylerden konuşmaya başladılar.

Petrona'nın kendi sınıfından kadınlarla arkadaşlık etme lüksü yoktu pek, onun için elinden geldiğince oyalandı. Gel gelelim, birkaç saat hoş sohbet ettikten sonra güneşe bakıp bir çığlık attı. "Ah, leydim, zamanı unutup gittim. Babamla kardeşlerim dönmeden evde olmalıyım, yoksa nerede olduğum hakkında bir yığın soru sorarlar."

"Sizi yeterince rahatsız ettim, leydim." Marguerite'nin önünde hafif bir reverans yaptıktan sonra Aicelina'ya doğru soğuk bir tavırla başını eğdi. Onu midillisine kadar götürüp kapıdan çıkarken el salladılar.

Kimse Galli okçulardan biri olan Devonalt'ın, o gitmeden hemen önce kapıdan dışarı süzülmüş olduğunu fark etmemişti.

Petrona eve dönerken sanki rüyada gibiydi. Duydukları onu çok sarsmıştı. İlk karşılaştıklarında Talon onu çok etkilemişti. Aslında babasının kalesinde dikiş diktiği, yama yaptığı veya ailenin erkekleri için yapması beklenen başka işlerle meşgul olduğu uzun akşamlarda sık sık onu düşünüyordu. Talon'un tavırları onun alışık olduklarından çok farklıydı.

Annesi kusma hastalığından ölmüştü; sonu yaklaşırken yanında ona günah çıkartacak kimsenin olmadığı uzun, yalnız bir ölüm olmuştu bu. Babası bile karısının yanına gidip onu rahatlatma cesaretini bulamamıştı. Petrona kaba saba erkek kardeşleri ve öfkesi yüzünden sık sık onu korkutup ağlatan bir babayla kalmıştı. Şimdiyse sırf aralarında bir yabancı olduğu için Talon'a diş biliyorlardı.

Babasıyla Sör Hughes arasındaki düşmanlığı yarım yamalak anlasa da o ana kadar bunun kendisiyle ilgili olduğunu hissetmemiş, bu yüzden de kardeşleriyle babası arazi konusundaki çatışmadan bahsederken hiç dikkat etmemişti. Petrona hayatındaki karmaşık şeyleri sevmiyordu, onun için tartışmalar kızıştığı zaman kulaklarını tıkıyor ve önemsiz bir mesele yüzünden babasının hiddetini üstüne çekmek istemeyerek kendi işleriyle ilgilleniyordu.

Midillisi aniden öne atılan Petrona derin düşüncelerinden sıyrıldı. Etrafı sarılmıştı. Durumu anlamaya çalışan kız atın dizginlerini çekerek dengesini korumaya çalıştı. Üstü başı pek pis olan adamların yayları vardı ve yüzlerinin büyük kısmını gizleyen kapüşonlar takıyorlardı. Ürkütücü bir görünüşleri vardı. Midesinin korkuyla kasıldığını hisseden Petrona yanına bir refakatçi almadığına pişman oldu.

Adamlardan biri dizginini alarak midilliyi yabancı bir dilde sakinleştirirken bir diğeri yanına yaklaştı. Petrona'nın ilk tepkisi dizginlerini tutan adamın başına indirmek için kamçısını havaya kaldırmak oldu ama güçlü bir kol uzandı ve bir el bileğinden yakalayarak onu durdurdu. Adam kapüşonunu arkaya itti. Bu Talon'du. Saçları uzun ve karmakarışıktı. Pek temiz görünmüyordu; üstündeki giysiler basit ve kaba sabaydı ama gülümsemesi samimi ve baştan çıkartıcıydı.

"Sanırım daha önce karşılaşmıştık, leydim," dedi kibarca, kızın bileğini bırakırken.

"T-Talon! Senin bu bölgede olduğunu bilmiyordum," diye kekeledi Petrona. Kendini kontrol altına almaya çalışırken kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Adamlarımdan biri gelip seninle bu yolda karşılaşacağımızı haber verdi, leydim," dedi Talon sakince. "Ben ve adamlarım evine kadar sana eşlik etmek istiyoruz. Pek tekin bir zamanda değiliz ve bir leydinin tek başına yolculuk etmemesi gerekiyor."

"İnsanlara saldıran haydutlar olduğunu duymuştum," dedi Petrona, iğneleyici bir sesle. Ve hemen söylediğine pişman oldu.

Talon kaşlarını çattı. "Gerçekten de, leydim, insanların evlerini yakan ve onları ölüme terk eden haydutlar olduğunu söylüyorlar. Ben sadece senin zarar görmediğinden emin olmak istiyorum. Kale görünene kadar sana eşlik etmemize izin verecek misin? Kapıda kabul göreceğimizi sanmıyorum."

Petrona ona baktı. Pisliğine ve köylü gibi giyinmiş olmasına rağmen gördüğü hoşuna gitti. Delikanlının delici bakışlarından yine etkilenmişti; o yeşil gözler içine işliyordu. Sakin olmaya çalışmasına rağmen kendini zayıf hissetti. Sesini çıkartmadan başını salladı ve Talon midilliyi bırakarak onun yanında ilerlemeye başladı. Yeşillik yolda adamların uzun otlara sürtünen tozluklarının çıkarttığı sesten başka çıt yoktu. Petrona bu sessiz adamlarla birlikte orman boyunca ilerlerken kendini çok daha güvende hissetti.

Pek konuşmadılar. Petrona refakatçisinin çok tetikte olduğunu ve yolun ilerisini ve gerisini dikkatle izlediğini görebiliyordu. Ona Albi'deki 'kavga'nın nasıl olduğunu sorunca Talon hikâyeyi ona çok inanılır gelen gerçekçi bir tavırla anlattı. Petrona onu yargılamak istemiyordu, zira kardeşi Marcel'in öfkesini ve Roger'ın gerçeği kendi istediği gibi çarpıtma yetisini biliyordu. Ondan sonra başka mevzulardan söz açarak Talon'un arkadaşlığının keyfini çıkardı.

Ona pek kısa gelen bir zaman sonra kale göründü. Bu güzel molanın sona erdiğini gören Petrona sessizce içini çekti. O sırada kapıdan çıkarak aceleyle köprüden geçen adamları fark etti. O mesafeden net bir şekilde göremediği bu insanların kim olabileceğini merak etti. Talon'a bir şey söylemek için döndü ama delikanlı ortadan kaybolmuştu. Yalnızdı. Petrona titredi; onların

yanından ayrıldığını duymamıştı bile. O bunu merak ederken kardeşi Roger yanına gelmişti.

"Nerelerdeydin, Petrona? Seni bekliyorduk."

"Atla dolaşıyorum, kardeşim; köye biraz yanık merhemi almaya gitmiştim."

"Köy o tarafta," dedi Roger sertçe, onun geldiği yönden uzağı işaret ederek. "Hem, yanında birilerini gördüm. Nerede onlar? Nereye gittiler?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Roger, çok mu şarap içtin? Biraz gezmek için yolu uzattım. Eğer yanımda birileri varsa lütfen onlara bana eşlik ettikleri için teşekkür et, zira ben onları görmüyorum," diye şakaya vurdu Petrona.

Roger suratını astı. "Kardeşim, artık tek başına atla dolaşmanı istemiyorum. Tehlikeli bir zamanda yaşıyoruz ve senin güvenliğinden endişeleniyorum. Şu serseri Talon'la katilleri ortalıkta dolanıyorlar, sana zarar verebilirler."

Hiç ikna edici görünmüyordu. Petrona kardeşini, kafasında ön planda olanın kendisi için duyduğu kaygı olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. "Bir daha olmaz, ağabey," dedi Petrona, pişman gibi görünmeye çalışarak.

"Güzel. Şimdi kaleye gel de aşçılara iyi bir yemek hazırlamalarını söyle. Misafirlerimiz var."

"Kim geldi?"

"Albi Piskoposu," dedi Roger gururla. "Şu mülk meselesi hakkında babamla konuşmaya geldi."

Birlikte kaleye döndüler.

Talon'la adamları ormanın kenarında gizlendikleri yerden onların uzaklaşmasını izledi. Talon düşünceli görünüyordu. Diğerleri ona neler konuştuklarını sordular.

"Önemli bir şey konuşulmadı, tek bir şey dışında," dedi Talon. "Albi Piskoposu bu geceyi burada geçiriyor." Gareth'e döndü. "Bu adam arazi anlaşmazlığını çözecek yargıçlardan biri. Neden bu kaleye geldi? Nasıl hem bir yargıç olup hem de Sör Guillabert'le içli dışlı olabilir ki?"

Gareth omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, Talon. Ama pek taraf-sız gibi görünmüyor."

"Gerçekten de öyle. Galiba Roger'ın piskoposun buraya mülk anlaşmazlığını konuşmak için geldiğini söylediğini duydum. O halde neden babamı da ziyaret etmedi?"

Dört adam yoldan görünmeyecek şekilde, ormanın beş metre kadar içinde çömelmişlerdi. Talon ayağa kalkarak huzursuzca volta atmaya başladı. "Daha fazlasını öğrenmeliyim. Ama nasıl?"

Tam gitmek üzerelerdi ki Devonalt, Talon'u omzundan tutup bütün gücüyle yere çekerek parmağını dudağına götürdü. Talon şaşkın bir halde ona baktı. Devonalt parmağıyla yolu gösterdi. Hepsi çömelerek etrafı dinlediler. Talon adamın keskin kulaklarından etkilenmişti – birkaç saniye sonra Devonalt'ın bu tavrının nedenini gördü.

Yoldan hızla ve sessizce, adeta kaçar gibi bir grup atlı geliyordu. Yolun iki yanını dikkatle gözleyen adamların hepsi de tetikteydi. Ama Talon'un dikkatini en çok çeken adamlar değildi – grubun başındaki atlardan birinde Aicelina oturuyordu, elleri bağlıydı. Hemen arkasında bir başka atın üstünde Guillaume geliyordu; küçük ve korkmuş görünüyor, kaçmasını engellemek için iri yarı bir adam tarafından tutuluyordu.

Bakışları tekrar Aicelina'ya kaydı. Başı arkaya yatmış genç kız güçsüz görünüyordu. Yanağında bir yara vardı.

İkisinin yanında at süren Marcel kendinden pek memnun görünüyordu.

Talon hemen yanındaki adamlara baktı ve izlemekten başka bir şey yapamayacaklarını anladı. Arkadaşlarının yüzündeki öfkeyi ve isteği görse de eğer şimdi saldırırsa esirlerin hayatta kalmayacağını biliyordu. Sayıları çok azdı ve sadece orada olduklarını belli ederek kaledekileri ayağa kaldırmış olurlardı. Parmağını dudağına koyarak adamlarını hiçbir şey yapmamaları için uyardı. Çılgın gibi kaleye nasıl girebileceğini düşünüyordu. Marcel'i ele geçirdiği zaman ölü bir adam olacaktı.

Grubun kalenin kapısına ulaşmasını ve birkaç bağırmadan sonra köprünün indirilmesini öfkeyle izlediler. Önden giden Marcel'i izleyen grup geçtikten sonra köprü tekrar kaldırıldı.

Dur, kimdir gelen?
Dürüst adamlar uyurken bu serseri
Ne diye ortalıkta sinsice dolanıp gizlice
etrafı gözetliyor?
Konuş, ismin ne? Ve hemen söyle bana,
Nereye gidiyorsun ve işin ne?
"Ölüm."

Bölüm 10

Piskopos

Talon kaleye zor yoldan girdi. O akşam ortalık kararınca surların hiç hareketsiz bir köşesine gittiler. Herkes başını kaldırmış karanlık surlara bakarken Talon, Gareth'e oradan tırmanacağını fısıldadı. Gareth onun ne yapmaya çalışacağını anlayınca bağırmamak için kendini zor tuttu.

Daha sonra kendisine öğretildiği gibi sadece el ve ayak parmaklarını oyuklara sokarak taş duvarı tırmanmaya başlayan Talon okçuları hayrete düşürdü. Talon için karanlıkta bile bu nispeten kolay bir işti ama tepeye ulaştığı zaman aşağıdaki okçuların rahat bir nefes aldığını duydu.

Gareth de biraz ötedeki köyden çaldıkları bir ipi yukarı fırlattı. İki denemeden sonra Talon ipin ucunu yakaladı, sonra çekmeye başladı. İpin uzunluğunu tahmin etti ve taş platformlardan birinin üstünden geçirerek ucunu aşağı sallandırdı. Eğer becerebilirse oradan nasıl ayrıldıklarına dair bir ipucu bırakmak istemiyordu.

Talon'la adamları piskoposun Sör Guillabert'in kalesine yaptığı bu ziyaretin muhtemelen dikkatleri surlardan uzaklaştıracağını düşünmüşlerdi. Bir saldırı tehdidi yoktu, onun için mazgallı siperlerde, dikkatini dışarıdan çok kalenin içinde olanlara odaklamış olan bir tek nöbetçi vardı.

Talon bütün yürüyüş yolunu görebiliyordu; kimse yoktu, ipi hızla çekti ve anında aşağıdan da çekildiğini hissetti. Galliler onun geri dönmesini bekleyecekti. Talon uzak bir ülkeden gelmiş olan ve bu tür şeylerden zevk alıyor gibi görünen bu çetin adamlara ilk kez minnet duymuyordu. Gareth ısrarla yalvarmasına rağmen hiçbirinin onunla gelmesine izin vermedi.

"Gareth, ben Fedailerle birlikteyken bunun eğitimini aldım. Lütfen burada bekle, hızla kaçmak zorunda kalırsam beni koru."

Gareth, Belth ve Ap-Maddock istemeden de olsa boyun eğdiler. Talon döndüğü zaman onları orada bulacağını biliyordu.

Talon'un üstündeki koyu kahverengi orman kıyafeti karanlıkta görünmüyordu ama aşağıdakilerin arasında rahatça yürümesi gerekiyorsa giysilerini değiştirmeliydi. Hemen açıktaki yürüyüş yolundan uzaklaşarak, gölgelerin arasına karışıp ahşap merdivenden ana avluya indi. Planı kendini ziyaretçilerden biri gibi göstererek iç kaleye girmekti.

İlk amacı Aicelina ile Guillaume'yi bulmaktı. Onların esir alındıklarını görünce çileden çıkmış ve bunun nasıl olabildiğini merak etmişti. O yokken Marcel kaleye baskın mı yapmıştı? Anne babası iyi miydi? Sürekli kafasında bu sorular dönüp duruyordu. Oraya son geldiğinde avluda birkaç tazı gördüğünü hatırladı ve hayvanların nerede olabileceğini merak etti. O karanlıkta sessizce süzülürken üstüne gelirlerse onlarla baş edemeyeceğini biliyordu.

Etrafta çok faaliyet vardı. Bütün kale halkı piskoposla adamlarını ağırlamakla meşguldü. Ocak çukurlarında yanan ateş, şişleri çeviren ter içindeki adamların üstüne koyu kırmızı bir parıltı düşürüyordu. Ateşte çevrilen öküzün üstüne erimiş yağ dökülüyor ve pişen büyük et parçaları dilimleniyordu. Koku Talon'un ağzını sulandırdı. En son on üç yaşında babasının kalesinde yediği sığır etinin üstünden epey zaman geçmişti. Bu et İran'da pek yenmezdi ve babasının kalesinde de geyik eti yiyorlardı. Sığırlar kış için kesilecekti ama şimdilik doyana kadar otlamaları için kalenin dışındaki çayırlara salınmışlardı.

Hizmetçiler koşturarak içerdeki insanlara şarap ve bira taşıyorlardı. Değerli konuklar için turtalar hazırlayan aşçılar hizmetçilere acele edip onları içeri götürmeleri için sesleniyorlardı.

Talon gölgelerin arasına çömelip bu faaliyetleri izleyerek bir fırsat çıkmasını bekledi. Fırsatı yakaladığı zaman her şey çok kolay oldu. Talon'un piskoposa ait olduğunu tahmin ettiği özel bir kıyafet giyen adam besbelli konuklardan biriydi. Babası ve amcasıyla oraya son gelişinde kalede özel bir üniforma giyen kimseyi görmemişti. Adam duvarın köşesine işemek için Talon'un hemen yanındaki merdivene geldi.

Talon hiç ses çıkarmadan kurbanına yaklaşarak bıçağını adamın sırtına, tam kalbinin olduğu yere sapladı. Adam şiddetle kasılarak öldü ama Talon onun çığlık atmasını engellemek için elini ağzına kapatmıştı. Adamın cesedini birkaç saniye daha tuttu ve arkasından gelen biri olup olmadığını anlamak için dikkatle etrafı dinledi.

Ölü adamı yere yatırdıktan sonra kurbanının giysilerini çıkartıp giymeye başladı. İşi bitince ağır cesedi mümkün olduğunca sessizce merdivenden mazgallı siperlere çıkartıp aşağıya attı. Cesedin düştüğünü duyan okçuların onu ortadan kaldıracağına emindi. Ertesi gün onu buldukları zaman iş işten geçmiş olacaktı.

Bundan sonra yapması gereken yüzünü değiştirmekti. Talon hızla merdivenden inerek ateş yakılan çukurlara doğru ilerledi. Sör Guillabert'in adamlarının gerisinde durdu ve fırsatını bulduğu anda rahat bir tavırla ilerleyerek ateşte yanan odun parçalarından birini aldı. Bu alışılmadık bir durum değildi – insanlar meşale yakmak için ateşten aldıkları odun parçalarını kullanıyorlardı.

Gölgelerin arasına çekildi ve korları söndürerek soğumalarını bekledi. Sonra eğilerek yerden aldığı kömür tozuyla sakalını ve saçlarını ovaladı. Başına kurbanından aldığı bir kep geçirmişti, yine de saçlarını kömürle iyice ovaladı. Sonra kepi gözlerinin üstüne kadar çekti. Görünüşünü bayağı değiştirdiğine kanaat getirince, sanki biraz önce işemiş gibi giysilerini düzelterek insanların arasına karıştı.

Koşuşturan hizmetçilerin arasından geçerek evin kapısına doğru ilerledi. Kapıda yüzüne sıcak bir hava dalgası vurdu. Ev insanlarla doluydu. Çoğu silahlı asker ve Sör Guillabert'e ait bazı ayrıcalıklı köylülerdi ama Talon piskoposun da oldukça kalabalık bir maiyetle gelmiş olduğunu gördü. Evin iki yanına dizilmiş sıralarda Sör Guillabert'in adamlarıyla yan yana oturuyorlardı. Talon'un dikkatini yüksek masada oturanlar çekti.

Sör Guillabert'i, Marcel'i ve Roger'i hemen gördü. Başköşede daha önce görmediği bir adam oturuyordu; Talon onun piskopos olduğunu tahmin etti. Adamı dikkatle inceledi. Onu tekrar gördüğünde tanımak istiyordu. Adamın yemekten hoşlandığı belliydi. Çenesine yemeğin sosu bulaşmıştı ve eti Sör Guillabert gibi, nezaket kurallarına hiç aldırış etmeden, elleriyle tutup dişleriyle parçalayarak yiyordu. Piskoposun yüzünde Talon'un iyi tanıdığı kibirli bir ifade vardı. Bu adamın güç sahibi olduğu ve onu kullanmayı iyi bildiği açıktı.

Masadan görünmeyecek şekilde girişteki kalabalığın arasına karışan Talon onları rahatça izleyebiliyordu. Ortada oturan piskopos sağında oturan Sör Guillabert'le hararetli bir konuşmaya dalmıştı. Solunda oturan Marcel de dikkatle onları dinliyordu. Sarhoş görünen Roger ise gözlerini boş boş önüne dikmişti.

Petrona, Talon'a günah çıkartmasını öneren rahiple birlikte solda oturuyordu. Rahip ona bayağı ilgi gösterse de, genç kız mutsuz ve dikkati dağınık gibi görünüyordu.

Talon kapıda oyalanırsa Petrona'nın o tarafa baktığı zaman onu tanıyacağını düşündü. Hizmetçilerin masadaki üçlünün arkasından içeri girdiğine dikkat etti.

Girişteki kalabalığın gerisine çekilerek binanın arkasına doğru yürüdü. Orada aradığını buldu: mutfaklara ve kaledeki odalara açılan kapıya çıkan bir merdiven. Ter içindeki silahlı adamların ve yiyecek getirip götürürken yolu açmaları için bağıran telaşlı hizmetçilerin yanından rahatça geçti. O karmaşanın içinde kaybolmak çok kolaydı, onun için Talon önüne çıkan ilk merdivenin nereye çıktığını görmeye karar verdi. İçeriye götürülmek için bekleyen bir testi şarabı kaparak kalabalığın arasından sıyrıldı.

Gözleriyle dikkatle etrafı taradı ve iç kalenin üst katlarına çıkan karanlık taş merdiveni gördü.

İzlenmediğinden emin olduktan sonra yan yan o tarafa doğru ilerleyerek basamakları tırmandı. İlk kata çıktığında birkaç kısa koridorun açıldığı bir oda keşfetti. Burası sık kullanılıyor gibi görünüyordu, onun için Talon ailenin yemek yedikten sonra buraya çekileceğini tahmin etti. Odayı dikkatle inceledikten sonra nereye gittiğini görmek için koridorlardan birine yöneldi.

İşini iyi yapıyordu. Geri geldiğinde Sör Guillabert, Marcel ve Roger'ın nerede uyuduğunu tam olarak biliyordu. Odaları pislik içindeydi, özellikle de ekşi bira ve başka nahoş şeyler kokan Roger'ınki. Hangisinin Petrona'nın dairesi olduğunu da anlamıştı. Piskopos için hazırlanmış olan odalar Sör Guillabert'inkine bitişikti. Aiceline'yla Guillaume'nin nerede olduğunu bulamamıştı ve bu onu kaygılandırdı. İkisinin oralardaki bir odaya kilitlenmiş olabileceklerini umarak dikkatle araştırmaya devam etti ama odaların hiçbirinde bulamadı.

Talon yemek sona erince erkeklerin ve belki Petrona'nın yatmaya çekilmeden önce neşeyle yanan bu ateşin yanında biraz daha konuşmak için buraya geleceğini düşündü. Petrona'ya yanaşıp ona esirlerin nerede olabileceğini sormayı tasarladı. Saklanacak bir yer bulmak için etrafa bakındı.

Taş duvarlarda güvelerin yediği birkaç duvar halısı asılıydı ve hemen yakında da bir sandık duruyordu. Duvar halılarının arkasında duracak kadar yer vardı ama Talon sandığın arkasına çömelebildiğini gördü. Buradan odayı görüşü sınırlıydı ama konuşmaları iyi duyabilecekti. Ateşin yanında, uzun bir konuşmaya fırsat verecek kadar rahat görünmeyen kaba saba, ahşap mobilyalar vardı. Böylece beklemeye koyuldu. Gergindi ve adamların iyice kafayı bulmalarını umdu. Oda eşyalarla dolu olsa da fazla büyük değildi ve görülme olasılığı yüksekti.

Eğer görülürse, Aicelina ve kardeşi şöyle dursun, kendi canını kurtarsa bile şanslıydı. Nefesini kontrol etmeye çalışarak bekledi. Sessiz odada ateşten yükselen çıtırtı sesleri duyuluyordu. Gece ilerledikçe biraz dinmeye başlayan aşağıdan gelen

gürültünün arasında pencere aralığından gelen ormanın seslerini duyabiliyordu. Uzakta bir tilki sesi ile bir baykuş veya başka bir yırtıcı tarafından yakalanan şanssız bir hayvanın çığlığını duydu.

Çok geçmeden odaya ilk ziyaretçi geldi: bir hizmetkâr hızla merdivenden çıkarak, Talon'un saklandığı yerin yakınına kümelenmiş olan odunlardan alıp ateşi canlandırdı. Sonra adam dışarı çıktı ve odada ateşin çıtırtılarından ve dar pencerenin ahşap kepenklerinden içeri girmeye çalışan rüzgârın uğultusundan başka ses duyulmaz oldu.

Hizmetkâr çıktıktan sonra çok geçmeden merdivenden hafif adım sesleri geldi ve Talon, Petrona'nın odaya girdiğini gördü. Talon tam ortaya çıkmak üzereydi ki kızın arkasından bir hizmetçi kız içeri girdi. Talon geri çekildi; kesinlikle konuşup Petrona'yı tehlikeye atacak bir hizmetçi tarafından görülmeyi göze alamazdı.

Kısa bir süre ateşin yanında durdular ama Petrona odada kalmadı. Arkasında hizmetçisiyle birlikte odasına giden koridora doğru ilerledi. Dairesine doğru ilerlerlerken sesleri zayıfladı. Sonra kapı açılıp kapandı ve Talon bir kez daha sessizlikle baş başa kaldı.

Çok geçmeden Petrona'nın işlerini gören hizmetçi kız odaya geri geldi. Talon merdivenden inen kızın ayak seslerinin kaybolmasını bekledi. Petrona'nın odasından hiç ses gelmiyordu. Tam odasına gidip onu uyandırmak için saklandığı yerden çıkıyordu ki yine aşağıda merdiven boşluğundan sesler geldiğini duydu. Sessizce gizlendiği yere geri çekildi.

Basamaklardan gelen gürültüye bakılırsa birden fazla kişi geliyordu. Talon kapıyı görmeye çalıştı ama bu zordu, o da beklemeye koyuldu. Sör Guillabert konuşarak odaya girdi, arkasından piskopos geliyordu ve geriden iki çift ayak sesi daha duyuluyordu. Talon bunların Marcel'le rahip olması gerektiğini düşündü. Roger'ın muhtemelen körkütük sarhoş halde aşağıda sızmış olduğuna karar verdi.

Adamlar bayağı kafayı bulmuşlardı ve biraz daha içmek isti-

yorlardı. Sandalyeler sürüklenerek yerleri değiştirilirken şarap getirmeleri için bağırdı Guillabert.

Talon hepsinin sandalyelere oturduğunu duydu; biri gelerek, Talon'un saklandığı yerin önündeki sandalyeye kendini gürültüyle bıraktı. Talon daha sonra şarap ve şekerleme getiren bir hizmetkârın telaşlı adımlarını duydu. Adamlar sunulanları alırken havadan sudan konuştular. Sonra hizmetkâr çekilince esas konuya girdiler.

Sör Guillabert konuşmayı açtı. "Piskopos Hazretleri, değirmenlerin kimin olacağına karar verdik ama de Gilles'in kalesi ve geri kalan mülkler hakkındaki düşüncenizi de bilmem gerek."

"Sevgili Sör Guillabert, bunun açık olduğunu düşünmüştüm. Kale sizin olacak ama araziden gelen kârları paylaşacağız. Kilisenin bir kaleye ihtiyacı yok ama araziden gelecek gelir, nehir taşımacılığı, su hakları ve değirmenler önemli. Bu kaynaklardan ikimizin de gayet iyi yararlanacağına eminim," dedi piskopos, gırtlaktan gelen bir sesle.

Ses çömelmiş duran Talon'un çok yakınından gelmişti. Talon adamın sürdüğü parfümün kokusunu bile alıyordu.

"Köy benim mi?" diye sordu Guillabert.

"Bunu konuşmamız gerektiğini düşünmüştüm," dedi piskopos. "Sör Hughes'un işgal ettiği arazideki ormandan ve tarlalardan hatırı sayılır bir kazanç sağlanıyor. Bence bunu eşit olarak paylaşmalıyız. Köyde bana sadık bir rahibin olması gerek. Zaten sen bu kaleye sahipsin."

Sör Guillabert bunu hazmederken birkaç dakika sessizlik oldu.

"Değirmenleri kim alıyor, baba?" diye sordu Marcel.

Babası homurdandı. "Marcel önemli bir noktaya değindi, Piskopos Hazretleri. Her birimiz birini almalıyız, oradan iyi kazanç geliyor. Nehir haklarını da unutmayalım. Bir kısmını ben istiyorum; Tanrı önünde, bu benim hakkım."

"Benim huzurumda bu kadar saygısız konuşmazsan minnettar olurum, Sör Guillabert. Tanrı'nın hizmetkârları önünde bu hiç yakışık almıyor. Ama ben burada bir sorun görmüyorum,

her birimize birer tane." Kısa bir duraklama oldu. "Daha önce söylediğini doğru mu duydum? Bir kızla Sör Hughes'un küçük oğlunu mu esir aldın?"

"Marcel onları nehrin kenarında, ormanda dolanırken 'bulmuş' ve onları korumasının görevi olduğunu düşünmüş, Lordum. Bugünlerde ormanda ne tehlikeler olduğunu bilemezsiniz. Daha geçen gün adamlarım serserilerle haydutların saldırısına uğrayarak katledildi."

Piskopos kıkırdadı. "Umarım ben gitmeden Sör Hughes kapını yumruklayarak onları geri istemeye gelmez."

"Ne nerede olduklarını, ne de onları benim kaçırdığımı biliyor, sör," dedi Marcel, boğuk bir sesle. İyice kafayı bulmuş gibi konuşuyordu.

"Kız bir işe yaramaz, oğullarımdan birinin yatak arkadaşı olur ama Sör Hughes'un mahkeme sonuçlanmadan önce acele karar vermesini önlemek için oğlanı kullanacağız," dedi Guillabert, kendinden memnun bir tavırla. "Aferin, Marcel; çok iyi iş yaptın."

Piskopos konuyu değiştirerek, "Amcanın ölmeden evvel bıraktığı para hakkında duyduklarım nedir?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

Bir sessizlik oldu. "Ben sadece bir söylenti duydum, o kadar," dedi Sör Guillabert dikkatle. "Bunun sadece bir söylenti olduğunu sanıyorum. Eğer parası olsaydı eminim şimdiye kadar bulunurdu. Şu Tanrı'nın belası de Gilles Kutsal Topraklar'dan gelmeden önce kalenin altını üstüne getirdim."

"Amcan zengin bir adamdı, Sör Guillabert. Ölmeden önce parasını bir yere saklamış olabilir."

"Ben onun yanında değildim, böyle bir şey söylediğini de duymadım," dedi Guillabert. "Hepimiz için korkunç bir zamandı. Hatırlarsan, karım da bundan önceki salgında ölmüştü."

"Evet, o zamanı hatırlıyorum; tek başına ölmüştü," dedi piskopos, soğuk bir sesle. "Mahkemenin sonucunda beklenen karar çıksa da yine de Sör Hughes'u kalesinden zorla çıkarman gerekeceğini biliyorsun."

"Bunu hallederiz. Mahkemeden sonra kalesine dönmeyecek. Adamlarım onlar eve varmadan çok önce onun ve şu eniğinin icabına bakacaklar."

Piskopos havlar gibi güldü. "Sör Hughes'un eniğinin Marcel'e zor anlar yaşattığını duydum," dedi, soğuk bir tavırla.

"Bundan böyle artık öyle olmayacak, saygıdeğer Piskopos," diye homurdandı Marcel, saldırgan bir tavırla. "Şu veya bu şekilde o sapkının işini bitireceğim."

"Sapkın mı? O neden?" diye sordu piskopos.

"Bunu bilmeyebilirsiniz, lordum, ama o yıllarca Sarazenlerin arasında yaşamış, bu yüzden de bir kâfir," dedi Marcel, hiç düşünmeden.

"Lordum, ben bunun doğru olduğuna inanıyorum." Konuşan o ana kadar susmuş olan rahipti. "Kıyıdan buraya kadar onunla birlikte seyahat eden bir rahiple konuşma fırsatım oldu. Ayrıca amcanızın yasal vasiyeti hakkında Sör Hughes'u uyarmak için Gilles kalesine gittiğim zaman da onunla karşılaştım. Hiç pişmanlık duymayan ve şüphesiz tehlikeli bir sapkın o."

"Ne kadar ilginç! O halde Kilise'nin bütün gücünü kullanarak delikanlıyı oyundan çıkartmalıyız," dedi piskopos, düşünceli bir sesle. "Bu da sapkınlıkla suçlanıp hapse atılması demek. Ve o hapisten çıkmanın tek yolu vardır, bir direğe bağlanıp yakılmak. Bu da bundan sonra mülk konusunda gelecek bütün talepleri ortadan kaldırır. Hem, her durumda küçük kardeşi de elimizde."

"Çok doğru, Piskopos Hazretleri."

"Ayrıca onun varis olmamasını da garantiye almalısınız," diye devam etti piskopos, buz gibi bir sesle.

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra uyluğa vuran bir el sesi duyuldu. "Sizinle ters düşmeyi hiç istemezdim, Piskopos Hazretleri." Sör Guillabert, Talon'un tüylerini diken diken eden pis bir kahkaha attı. Diğerleri de gülerek ona katıldılar.

Talon saklandığı yerde içinde öfkenin yükseldiğini hissetti. Bu adamlar ailesini tamamen mahvetmeye karar vermişti ve piskopos onlarla suç ortaklığı yapıyordu.

Konuşma bundan sonra daldan dala atladı. Piskopos odasına çekilmeye karar verince rahip de hepsine iyi geceler dileyerek odadan çıkıp aşağıya indi. Baba ile oğul bir süre daha şarap içerek bu ziyareti konuştular. Marcel gelecek hakkında konuşurken dili dolaşıyordu. Kaleyi kendisine istediği ve babasına onu kendisine bağışlaması için ısrar ettiği açıktı. Ama Guillabert ağabeyini saf dışı bıraktığı için onu azarladı ve oğlu susunca kendi kendine güldü.

Talon ikisini de hemen oracıkta öldürüvermenin iyi bir fikir olup olmadığını düşündü ama birinden birinin bağırıp yardım isteme riski çok büyüktü. Oradan çıkması, Aicelina'yla kardeşini bulması ve bu bilgileri eve götürmesi gerekti.

Sonunda adamlar yatak odalarına çekildiler. Mumlar teker teker söndü, kararan odadaki tek ışık şöminedeki korların yaydığı parıltıydı.

Talon, Guillabert'in uyuduğu odadan gelen horultuları duyabiliyordu ve bir kez daha aklından adamın canını alma düşüncesi geçti. Çok kolay olacaktı. Piskoposu düşündü ve kararını verdi. Piskoposu öldürecekti: bütün planın dayanak noktası bu adamdı. Bunu yaptıktan sonra, hâlâ bir tehdit oluşturacak olan Guillabert'i de temizleyecekti. Öfkesi onu ele geçirmeye başlıyordu ama eğer amacına ulaşacaksa son derece soğukkanlı olması gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve dikkatle piskoposun dairesine giden koridora doğru ilerledi. Aşağıdakiler kalan şarap ve birayla körkütük sarhoş olurken çıkardıkları gürültü yukarıya mırıltı gibi geliyordu.

Piskoposun kapısına iyice yanaşmıştı ki aşağıdaki merdivenden bir ses geldi. Talon kısa koridorda saklanacak bir yer bulmak için çılgın gibi etrafına bakındı. Ama saklanacak hiçbir yer yoktu. Aceleyle daha önce saklandığı yere giderek saklanıp beklemeye başladı.

Merdivenden iki adam çıkıyordu. Bunlardan biri rahipti. Yanındakine daha çok ışık istediğini söylüyordu; yapacak işleri vardı. Belli ki bir hizmetkârla konuşuyordu; hizmetkâr birkaç mum getirip onu yalnız bıraktı. Talon rahibin sandalyeye

yerleşip bazı kâğıtlar üstünde çalışmaya başlamasını izledi. Mumların alevi merdivenin aşağısından ve pencereden gelen hava akımıyla titreşerek dans ediyordu ama rahip her şeyden habersiz kendini çalışmasına vermişti.

Talon saklandığı yerden çıkarak sessizce odayı geçti. O kadar sessiz hareket ediyordu ki rahip mumun alevinin titreştiğini bile göremedi. Genç adam Petrona'nın dairesine giden girişe geldi ve tam merdivene gitmek üzere orayı geçmek üzereydi ki rahip aniden ayağa kalkarak gerindi. Döndü ve dosdoğru Talon'un biraz evvel olduğu yere baktı.

Talon sessizce Petrona'nın uyuduğu odaya süzüldü. İçerde kapının eşiğinde dururken karanlıkta kızın çok yakından gelen sessiz solumasını duyabiliyordu. Korkuyla rahibin koridorda ilerleyerek kapıya geldiğini duydu, bu sadece rahip olabilirdi. Talon aceleyle el yordamıyla kapının sürgüsünü bulup çekti. Sonra şaşkınlık içinde kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Petrona uyumaya devam ediyordu. Kapı açılmaya çalışıldı ama sürgü çekili olduğu için bundan vazgeçildi. Sonra kapı bir kez daha ve bu kez daha acil bir şekilde vuruldu.

Petrona kımıldanarak yatakta doğruldu. Talon'u görmesine saniyeler kalmıştı. Talon döndü ve bir eliyle omzunu tutup diğer eliyle ağzını kapatarak aceleyle onu dinlemesini fısıldadı.

"Benim, Talon. Dinle, Petrona, rahip dışarıda ve bu odaya girmek istiyor. Buna razı mısın?" Kız sakinleşti ve şiddetle başını iki yana salladı.

"Öyleyse eğer ısrar ederse bütün evi ayağa kaldıracağını söyleyerek tehdit etmelisin."

Kızı bırakıp elini ağzından çekti. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Petrona onu hemen ele verebilirdi ve oracıkta öldürülürdü ya da ona yardım edebilirdi. Talon gergin bir şekilde bekledi.

Kapı bir daha vuruldu ve kalın ahşap kapının arkasından belli belirsiz bir fısıltı duyuldu. Sonra kapı yine açılmaya çalışıldı.

"Her kimsen git buradan, yoksa hizmetçileri çağırırım," diye bağırdı Petrona, yüksek bir sesle.

Talon tuttuğu nefesini bıraktı. Dikkatle dinledi ve rahibin

merdivenden indiğini duydu. Bu olanlara inanamıyordu. Adam gerçekten bu kızla yatabileceğini düşünmüştü. Manastırdaki rahiplerin bu konuda ne düşüneceğini merak etti. Eğer böyle gergin bir durumda olmasa buna kahkahalarla gülerdi.

Ne var ki uzun uzun düşünecek zamanı yoktu.

"Gerçekten sen misin, Talon? Tanrı aşkına, burada ne işin var? Hem de benim yatak odamda! Biraz önce kapımın önündeki kimdi?"

Talon pek inandırıcı olmayan bir yanıt verdi. "Kaleye kardeşimi bulmaya geldim, Petrona ve sonra seni görmek istediğime karar verdim. Dışarıdaki adam rahipti."

"Rahip mi?" Petrona kıkırdadı. "Beni yatağa atmak istediğini biliyordum. Babamla piskopos birbirleriyle konuşurken bütün gece bunu ima etti durdu. İğrenç kurbağa!"

Bir sessizlik oldu, sonra bir el Talon'un gömleğini yakasından tutup onu yatağa çekti. Talon onun üstüne düşmemek için bir elini yatağa koydu ve kızın göğüslerinin üstüne uzandı. Petrona hızla nefesini içine çekti. Talon kızın tamamen çıplak olduğunu fark etti. Geri çekildi ama kız tuniğini sıkıca kavramıştı.

"İşte beni buldun, Talon. Ne yapmak niyetindesin?" diye mırıldandı.

"Bana kardeşimle dadısını nereye götürdüklerini söyleyebilir misin?" diye fısıldadı Talon aceleyle.

"Marcel'in böyle bir şey yapabildiğine inanamıyorum. Kardeşin için üzüldüm. Gerçekten onu kurtarabileceğini düşünüyor musun?"

"Eğer bana nerede tutulduğunu söylersen bunu yapabileceğimden eminim."

"Mutfakların yakınındaki hazine odasında tutuluyorlar. Başlarında muhafız var."

"Kaç muhafız?"

"Muhtemelen bir veya iki." Ona mutfaklara, oradan da esirlerin tutulduğu hazine odasına nasıl gideceğini iyice tarif etti.

"Sana çok teşekkür ederim, Petrona. Şimdi gitmeliyim." Tam geri çekiliyordu ki Petrona gömleğini tutan elini iyice sıktı.

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra kız fısıldadı, "Eğer beni şimdi bırakırsan incinirim, Talon. Bir beyefendi misin, değil misin? Bunu anlayacağım."

Talon geri çekildi ama yataktan kalkmadı. "Ne yapmamı istiyorsun, Petrona?"

Gergin bir sessizlik oldu. Talon karanlıkta bekliyordu. Keten çarşaflar hışırdadı ve yatak gıcırdadı. Talon kızın yatağa geri uzandığını hissetti.

Hiçbir şey söylemedi. Petrona onun bocaladığını düşünerek sesini yükseltti. "Ben ciddiyim, Talon," diye uyardı.

"Petrona, bütün yüreğimle kardeşimi kurtarmak istiyorum. Sen bilmeyebilirsin ama babanla kardeşin ona zarar vermek niyetindeler."

"Onu sadece mahkeme sona erene kadar tutmak istediklerini söylediler bana."

"Petrona!" Talon'un sesi daha telaşlı bir hâl almıştı. "Onu buradan çıkartmalıyım, yoksa hayatta kalamayabilir. Kardeşlerinin sana ne söylediğini biliyorum ama bu bir yalan."

Yine bir sessizlik oldu ama Talon bu kez kızın karasızlığını hissedebiliyordu. Sonunda, "Gitmen gerekiyorsa, git!" dedi. Sesi sertti ve hatta Talon onu ele verip vermeyeceğini bile merak etti.

Onun en azından bir teşekkür öpücüğünü hak ettiğine karar vererek üstüne eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ama sonra Petrona kollarını sıkıca ona sararak öpücüğüne ateşli bir şekilde karşılık verdi. Talon nihayet kendini kurtarıp doğruldu ve kızın elini ellerinin arasına aldı.

"İyi geceler, Petrona. Bana yardım ettiğin için Tanrı seni kutsasın."

"Git, Talon, yoksa seni gönderemeyeceğim," diye fısıldadı Petrona, yatakta doğrulup onu tekrar öperek. Sonra kendini tekrar yatağa bıraktı. "İyi geceler, Talon," diye mırıldandı.

Talon Petrona'nın yatak odasından çıktı. Dikkatle etrafa bakınarak rahibi aradı ama görünüşe göre bu muhterem adamın şehveti o akşamlık yatışmıştı.

Hâlâ Petrona'yla yaşadığı bu karşılaşmadan dolayı nabzı hızlı atan Talon aşağıda herhangi bir hareket olduğunu gösteren bir ses duymak için kulak kabartarak ihtiyatla merdivenden indi. Kaygılanmasına gerek yoktu; onun süzülerek geçtiğini fark etmeyecek kadar sarhoş olan birkaç kişi dışında herkes uyuyordu.

Hizmetkârlar uyumak için odalarına çekilmiş, bulaşıkçılar da bulabildikleri yere kıvrılmışlardı. Talon koridorun pis taşlarının üstünde dikkatle ilerleyerek, çoktan pis kokmaya başlamış ve her yana sebze, kemik ve et parçaları dağılmış olan mutfağa yöneldi. Neredeyse köşede bir parça et yiyen bir kedinin kuyruğuna basıyordu. Kedi ona tıslayarak karanlığın içinde kayboldu. Talon mutfağa ulaştığında etrafı sadece sönmek üzere olan bir mum aydınlattığı ve kesilen kuşlarla küçük hayvanların bağırsakları ve kanıyla kaplı yer kaygan olduğu için dikkatli yürümesi gerekti. Bu pisliğin arasında ciyaklayarak var güçleriyle çalışan fareleri duyabiliyordu.

Mutfağı boydan boya geçti. Kilerin karanlık köşesindeki bir kapı aralığından dikkatle bakınca bir kapının eşiğinde uyuyan bir muhafız gördü. Etrafta başka muhafız görünmüyordu. Talon kapıya ulaşmak için ya adamı öldürmek ya da blöf yapmak zorunda olduğunu biliyordu. İkinci seçeneğe karar vererek kendinden emin bir şekilde adama doğru yürüyüp uyluğuna bir tekme attı.

"Uyan, seni ahmak," diye tısladı. "Efendi seni böyle görürse kelleni uçurur."

Adam bir şeyler mırıldanarak uyandı.

"Çocuk için geldim. Piskopos onu görmek istiyor, kız da Sör Guillabert'in yanına gidecek," dedi başka kimseyi uyandırmak istemeyen Talon usulca.

Muhafız başını kaldırıp ona baktıktan sonra yerinde dikleşti. Talon'un üstünde piskoposluk üniformasını görünce karşı koymaktan çekindi.

"Pekâlâ, pekâlâ, anahtarı alayım," diye homurdandı, uyandırılmaktan rahatsız olduğu belli olan adam. El yordamıyla

yakındaki bir sıranın üstünü aradıktan sonra ağır anahtarı buldu. "Sör Guillabert bir çift bacak istiyor, ha?" dedi, pis pis gülerek.

Talon sırıttı ve ellerini iki yana açarak omuzlarını silkti. "Ne istediklerinden bana ne, onlar efendi; emirlerini hemen yerine getireyim ki gidip yatabileyim."

Muhafız üç bacaklı bir tabureye oturarak üstündeki uyuşukluğu atmak ister gibi pis elleriyle yüzünü ovaladı. "İşte, al, kapıyı kendin açarsın," diye homurdandı, etrafa bakınıp içecek bir şey arayarak.

Talon memnuniyetle boyun eğdi. Anahtarı alıp kilide soktuktan sonra kalın ahşap kapıyı itti. İçerisini zar zor görebiliyordu ama sanki biri saklanmaya çalışıyormuş gibi bir hışırtı duydu ve sonra sessizlik çöktü. Talon kızmış gibi yaptı.

"Hey, siz içerdekiler, sizi görebileceğim bir yere gelin. Sizi piskoposa götüreceğim."

Önce yavaşça Aicelina yaklaştı; üstündeki kıyafete rağmen Talon'u tanıyınca yüzündeki savunmaya geçmiş ifadenin yerini gözlerine inanamıyormuş gibi bir ifade aldı.

Talon hızla bir parmağını dudağına götürerek tekrar konuştu. "Çıkın oradan, yoksa gelip çıkartmasını bilirim ben."

Aicelina dönüp karanlığa bir şey fısıldadı. Guillaume karanlıkta tereddütle öne çıktı ve gözlerini kocaman açarak kapının eşiğinde duran ağabeyine baktı. Aicelina bir şey daha fısıldayarak parmağını çocuğun dudağına koydu ve elini tuttu. Çocuk hiçbir şey söylemeden Talon'a bakmaya devam etti.

"Hadi, hadi. Bütün gece bekleyecek değilim," dedi Talon, onlara doğru tehditkâr bir hareket yaparak. Guillaume gerçekten korkarak sindi.

İki esir karanlıktan mum ışığına çıktı. Uykulu gözlerle Aicelina'ya bakan muhafızın gözleri kocaman açıldı. Kirlenmiş elbisesi ve karman çorman olmuş saçlarına rağmen hâlâ çok güzel görünüyordu. Muhafız bir küfür mırıldanarak ona yer vermek istermiş gibi ayağa kalktı.

Ama bunu hiç yapamadı; Talon muhafızın oturduğu tabureyi hızla alıp sertçe adamın başının arkasına indirdi.

Adam hiç ses çıkarmadan öne düştü. Talon aceleyle yere eğilip adamı ayaklarından tutarak hücreye doğru sürükledi. Kapıyı üstüne kilitledikten sonra başını kaldırdı. Hâlâ Guillaume'nin elinden tutmakta olan Aicelina gelen olup olmadığını görmek için dikkatle loş mutfağa bakıyordu. Talon kızın kendine hâkimiyetine hayran oldu; karşı karşıya kaldığı bu zor durumda bile soğukkanlılığını koruyup tetikte kalmayı başarıyordu.

Talon yanlarına gitti ve kendisini takip etmelerini işaret ederek önlerine geçti. Hızla pis zeminin üstünde ilerleyerek hem salona hem de dış kapıya açılan kısa koridora ulaştılar.

Girişin yanından geçerken salondan gelen horlama sesleri dışında hiç ses duyulmuyordu. Sessizce kapının yanından geçerek merdiven boşluğuna doğru ilerlediler ve Talon başını kaldırıp loş merdivene baktı. Yukarı çıkan kimse yoktu. Tam kapının eşiğine ulaşmak üzerelerdi ki kapalı ve sürgülü olan ahşap kapının dışında adım sesleri duyuldu. Biri kapıya doğru geliyordu. Talon, Aicelina'yı duvarın gölgeleri arasına çekerek beklemeye başladı. Gelenin tek kişi olması için dua ediyordu. Kapının sürgüsü çekilip açıldı. Talon yarı karanlıkta, dışarıdaki merdivenin en üstünde, elinde bir mızrak ve başının üstünde bir meşale tutan bir muhafız görebildi. Tam içeri girmek üzereydi ki Talon'un girişte durduğunu gördü.

Talon'un üstünde hâlâ piskoposluk üniforması vardı. Dikkatle ona bakan adam üniformayı tanımış görünüyordu.

"Hâlâ ayaktasın, kardeşim," dedi.

"Piskopos'un işleri işte; sanki adam hiç uyumuyor. Ama ben yorgunluktan ölüyorum," dedi Talon, yolunda duran adama daha da yaklaşarak. "Sen ne yapıyorsun burada?"

"Şu esirlerin nöbetini devralacağım..."

Daha fazla konuşamadı. Talon demir gibi pençesiyle adamın omzunu tuttu ve sağ eliyle bıçağını kaburgalarının altına sapladı. Soluğu kesilen adam meşaleyi yere düşürdü. Bağırmasına fırsat kalmadan Talon elini adamın ağzına kapattı. Kısa bir mücadele oldu ama adam ölümcül yara almıştı ve çok geçme-

den Talon'un kollarının arasına yığıldı. Talon gören olup olmadığına bakmak için etrafına çabucak göz attı.

Meşale hâlâ taş merdivenin altında yanıyordu; meşalenin titrek ışığında Aicelina'nın kapı aralığından içeri girdiğini gördü. Bir eliyle ağzını kapatmıştı ama sıkıca Guillaume'nin elini tutuyordu. Tanık oldukları karşısında şok olan çocuğun yüzü bembeyazdı ama yine de dilini tutuyordu.

Talon hızla merdivenden indi, meşaleyi ayaklarıyla söndürdü, sonra adamı merdivenden aşağıya sürükleyerek duvarın karanlığına çekti. Daha sonra önlerine geçip onları kaleye çıktığı mazgallı siperlere doğru yöneltti. Avlu sessizdi ama Talon tazılardan bazılarının serbest bırakılmış olabileceğinden endişeleniyordu. Oraya son geldiğinde hayvanlar çok korkutucu görünüyordu ve eğer saldırırlarsa bunun hiç de iyi olmayacağını biliyordu.

Gölgelerin arasına karışarak avluyu geçtiler ve nihayet mazgallı siperlere çıkan taş merdivene ulaştılar. Talon bir elinde muhafızın mızrağını, diğer elinde bıçağını tutarak önden gidiyordu. Merdivenin altındaki karanlık girintiden kendi giysilerini alarak Aicelina'ya verdi. Sonra olabildiğince hızlı merdiveni tırmanmasını işaret etti. Aicelina Guillaume'nin elini tutarak, hemen arkasında Talon'la birlikte dik merdivenden çıktı.

Hiç sorunsuz yukarıya kadar çıktılar. Talon dikkatle kale duvarlarına baktı. Gözüne hiç hareket çarpmadı. Muhafızların muhtemelen uyuduğunu, hatta sarhoş olduğunu tahmin etti. Kalede disiplin pek gevşek gibi görünüyordu.

İpi bulup çekti. Aşağıdan da çekilerek yanıt verildi. İpin bir ucunu yukarı çekerek Guillaume'nin göğsüne bağladı. "Bunu tut ve sakın korkma, küçük kardeşim."

Guillaume başını kaldırıp Talon'a bakarak, "Korkmuyorum, Talon," diye fısıldadı.

Talon karanlıkta gülümseyerek onu takdir etti, sonra Guillaume'yi duvarın kenarına kaldırdı ve ipi tutarak onu aşağıya indirmeye başladı. Karanlıkta aşağıyı göremiyordu ama Gallilerin Guillaume'yi görünce şaşkınlıklarından hemen sıyrılmasını umdu.

İp gevşedi ve birkaç saniye sonra çekildi. Talon ipi çabucak yukarı çekerek o meşgulken hiçbir şey söylemeden arkasında duran Aicelina'ya döndü. Kızın arkasına uzanarak ipi göğüs hizasından bağladı. "Seni indirirken ipi tutabilir misin?"

Aicelina ona yanaştı. "Tutabilirim. Sen de çabuk gel, Talon," diye fısıldadı, dudaklarını delikanlının yanağına hafifçe değdirerek. Sonra onun giysilerini aşağı attı. Talon kızın duvarın kenarına çıkmasına yardım ettikten sonra onu dikkatle aşağı indirdi. Daha Aicelina yere ulaşmadan bir şey duydu. Hızla dönerek biraz önce çıktıkları merdivene baktı. Durduğu yerden sadece avlunun zeminini görebiliyordu.

Aysız bir geceydi ama birkaç buluta rağmen yıldızlar parlıyordu ve bu da iki siluetin merdivenlerin altına doğru koştuğunu görmesine yetti. Bu daha önce gördüğü iki büyük tazıydı. Bir anda her yanını soğuk terler bastı. Eğer mazgallı siperlere çıkarlarsa onlarla baş edemezdi.

Aicelina'yı daha hızlı indirmeye başladı ve tam ip boşaldığı anda onu bırakıp mızrağını kaptı. Hemen merdivenin başına gitti ve mızrağı büyük bir hızla ona doğru gelen ilk karartıya fırlattı. Acı bir çığlık duyuldu, sonra karartı iki büklüm olarak ağır ve gürültülü bir şekilde yana düştü.

Öteki tazı uludu; kalenin sessizliğinde korkunç bir sesti bu. Ulumaya devam eden hayvan duraksadı ama bu Talon'a duvarın kenarına sıçrayıp ipi kaparak kendini aşağı sarkıtmasına yetecek kadar zaman verdi. Bu arada ipin diğer ucunun bağlı olması için dua ediyordu. Tam kendini aşağı bırakmak üzereyken köpek kocaman kafasını duvarın kenarından uzattı. Yüz yüze geldiler. Hayvan ona doğru hamle yaptı; salyalar akan çenesi Talon'un yüzünün birkaç santim ötesindeydi. Yaratık hırlayarak kudurmuş gibi ağzıyla kapmaya çalışıyordu. Salyaları Talon'un yüzüne geliyordu. Talon hiç zaman kaybetmedi. Ellerinin acıyla yanmasına aldırmadan ipten aşağıya kaydı ve sıçrayarak derin olmayan hendeğe atladı. Gecenin içinden çıkan karartılar hemen onu tutarak iğrenç çukurun içinden çekip çıkarttı.

Yukarıda kıyamet kopuyordu. İnsanların ellerinde meşale-

lerle hâlâ ulumakta olan köpeğin bulunduğu mazgallı siperlere doğru koştuğunu görebiliyorlardı. Bağırış çağırışlar duyuluyor, gürültü ayyuka çıkıyordu.

"Görünüşe göre ortalığı iyice karıştırdın, Talon, oğlum. Adamlar baskın yaptığımız zaman feryat figan eden İngilizler gibi bağırıyorlar. Seni yakaladılar diye ödümüz koptu," diye bağırıyordu Gareth, hepsi ormana doğru koşarken. Surlardan keskin bir ses geldi ve Tatar yaylarından fırlatılan birkaç ok hemen yakınlarında yere saplandı. Daha hızlı koşmaya başladılar.

Ötekiler de onları korumak için koşarak yanlarına geldi. Talon mazgallı siperlere doğru atılan bir ok sesi duydu. Ok atıldıktan saniyeler sonra bağırılarak alarm verildiği duyuldu.

"Bu onların aklını başına getirir!" dedi Drudwas, gülerek.

"Geciktim ama başka seçeneğim yoktu; Guillaume'yle Aicelina'yı bulamadım," dedi Talon.

"Kusura bakma, lordum, ama biraz tuhaf kokuyorsun."

Talon, Gareth'in keskin burnuna lanet okuyarak hemen cevap verdi, "Bir merhem sürmek zorunda kaldım; piskoposun adamlarının hepsi leş gibi tütsü kokuyor." Başkalarının da kokusunu alabileceğini düşünerek avluya girmeden evvel kalenin yanındaki gölcüğe dalmaya karar verdi. Konuyu değiştirmek için, "Surların dibinde bir ölü var, Gareth," dedi, "onu ne..."

"Onun düştüğünü duyduk, Talon. Ormanın içine götürdük. Kimse bulamaz."

Talon karanlıkta başını salladı. "Artık bunun bir önemi yok. İçerde birini daha öldürmek zorunda kaldım. Bu gece çok şey öğrendim ve bunları babamla Sör Philip'e anlatmalıyım. Yolda giderken de size anlatırım. Gitmemiz gerek, Gareth; çok geçmeden neler olduğunu anlar ve öteki tazıları üstümüze salarlar. Acele etmeliyiz!"

Karanlık ormanın derinliklerine daldılar. Talon kısa sürede ölü muhafızı ve esirlerin kaybolduğunu keşfedeceklerini ve sonra avın başlayacağını biliyordu.

Galliler sık ormanda yolu hiç şaşırmadan buldular.

Drudwas'ın sırtına tüneyen Guillaume bütün gücüyle boynuna sarılmıştı. Güçlü adam çocuğun ağırlığının farkında bile değil gibi görünüyordu. Talon ortada Aicelina'nın koşmasına yardım ediyordu. Aicelina eteğini sıyırıp beline tıkıştırmıştı ve Talon yanında koşan kızın baştan çıkartıcı bembeyaz bacaklarına bir göz atmadan edemedi. Gareth ve Ap-Maddock arkadan geliyordu. Çok geçmeden, ormanın iyice derinlerinde olmalarına rağmen arkalarından salınan birkaç tazının uzaktan gelen havlama seslerini duydular. Hepsi bir an durarak tüyler ürperten bu sesleri dinledikten sonra daha büyük bir hızla koşmaya devam ettiler. Talon bu iri hayvanların kokularını alırsa, ki şüphesiz alacaklardı, onları hemen köşeye sıkıştıracağını biliyordu.

"Birazdan bizi yakalarlar, Gareth," dedi, soluk soluğa koşarken.

"İleride dereler var, Talon. Oraya doğru gidiyoruz. Çok kalmadı, sonra akıntı yönünde gideriz, onlar da kokumuzu kaybeder."

"Yanlarında adamlar da varsa hiç şaşırmam," dedi Drudwas.

"Sen Talon ve Drudwas'la git, Devolant. Ben ve Ap-Maddock onlara ormanda güzel bir gezinti yaptıracağız," dedi Gareth.

Talon karanlıkta başını sallayarak onayladı. Bu akılıca ama çok tehlikeliydi. Gareth'le Ap-Maddock'un tazıları peşine düştükleri avdan uzaklaştırma yetisine sahip olduğundan kuşkusu yoktu. Ama bu arada kendilerinin de av olmamasını umdu.

Devolant sanki kafasında bir harita varmış ve karanlıkta net bir şekilde görebiliyormuş gibi onları geniş ve sığ bir akarsuya götürdü. Gecenin sessizliğinde duyulan tek ses kayaların üstünden akan suyun şırıltısı ve kokularını takip eden tazıların ormanda meşum bir şekilde yankılanan havlamalarıydı.

Talon akarsuyun kenarına gelince dönüp Gareth'in elini tuttu. "Dikkatli ol, dostum. Sakın yakalanma."

"Ben Galler'de birçok İngiliz av köpeğini kısır bir döngü içinde döndürüp durdum, Talon. İyi olacağız, merak etme. Derede ilerleyebildiğiniz kadar ilerleyin. Drudwas'la Devonalt yolu biliyorlar."

Talon karanlıkta Ap-Maddock'un elini tuttu. Sessizce el sıkıştılar, sonra Talon'la diğerleri soğuk sığ suya girip bata çıka akarsuyun aşağısına doğru ilerlediler. Gareth'le Ap-Maddock da neredeyse aynı anda karanlığın içinde kayboldu.

Devonalt'ın başını çektiği grup dikkatle akarsuyun ortasına doğru ilerledi; suyun tabanı engebeliydi ve sık sık kaya çıkıntılarına çarptıkları incik kemiklerini incitiyor veya derin çukurların içine düşüyorlardı. Akarsu boyunca bata çıka birkaç yüz metre ilerledikten sonra durup dinlediler.

Kokularını takip ederek hızla suyun kenarına gelen tazıların havlaması şimdi daha net duyuluyordu. Havlamaları ve sonra da suyun kenarında dönüp duran hayvanlara doğru koşan adamların bağırmalarını duyunca hepsi nefesini tuttu.

Çok geçmeden tazılardan biri bir koku aldı ve ormanın derinliklerinde yankılanan ve geceyi dolduran meşum bir sesle havlamaya başladı. Diğer köpekler de aynı kokuyu yakalayarak ona katıldılar. Hemen sonra havlama sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştı ve orman tekrar sessizliğe büründü.

Grup birkaç dakika daha dinledikten sonra tekrar suyun içinde ilerlemeye koyuldu. Ara sıra içlerinden biri etrafa su sıçratarak kayıp düşüyordu. O zaman hepsi durup birkaç dakika dikkatle etrafı dinliyordu. Bir saat kadar sonra Devonalt grubu durdurdu ve yine ormanı dinlediler. Etraf zifiri karanlıktı ama çalıların arasından gelen tuhaf hışırtılar dışında onları alarma geçirecek bir ses duyulmuyordu. Uzakta öten bir baykuş dışında orman sessizdi.

Devonalt, Talon'a dönerek fısıldadı, "Artık sudan çıkabiliriz, lordum. Eğer onları atlattığımızı fark ederlerse hâlâ bizi yakalayabileceklerini düşüneceklerdir, hiç oyalanmadan kaleye dönmeliyiz."

Hepsi sudan çıktı ve üstlerinden sular damlayarak kıyıda durdular. Talon Aicelina'nın elini tuttu. Genç kızın eli çok soğuktu. "İyi misin?"

Aicelina, Talon'un kolunun ıslak yenini tuttu; soğuktan titriyordu. "Kalın bir battaniye ve sıcak bir çorba olsaydı daha iyi olurdum. Ama iyiyim, sadece çok üşüyorum."

Omuzlarından aşağıya kadar ıslanmıştı ve şiddetle titriyordu. Talon üstündeki nemli gömleği çıkartarak kızın omzuna sardı ama bunun dışında yapabileceği bir şey yoktu. "Ormanda giderken ısınırız. Kaleye varmamıza çok kalmadı." Kendisi de üşümüştü, dişlerinin birbirine çarpmaması için büyük bir gayret sarf etmesi gerekiyordu.

"Tanrı'nın izniyle kaleye sağ salim ulaşacağız," dedi Aicelina, birbirine çarpan dişlerinin arasından.

Talon kızın kendine hâkimiyetine bir kez daha hayran oldu. Korkmuş gibi görünmüyordu ama Talon görünürdeki soğukkanlılığına rağmen korktuğunu biliyordu. Talon döndü ve kardeşinin sırtına güven verici bir şaplak indirdi ama çocuk mırıldanmaktan ve Drudwas'ın geniş sırtına tutunmaya devam etmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Grup, karanlık ormanın derinliklerinde olağanüstü bir yön duygusuna sahip olan Devonalt'ın kusursuz rehberliği altında yola devam etti. Hâlâ uyumakta olan köyü gördüklerinde neredeyse şafak sökmek üzereydi.

İhtiyatı elden bırakmayarak ormanın kenarından ilerleyerek kaleye yaklaştılar. Ortalık çok sessiz ve hava hâlâ karanlıktı; bu yalancı şafaktı ve güneşin doğmasına biraz daha zaman vardı. Talon surların üstünde yavaşça yürüyen ve bu kadar erken bir saatte bile uyanık ve tetikte olan adamların karartısını görebiliyordu. Bunu takdir ederek başını salladı. Babası savaş sanatını zorlu bir ülkede öğrenmişti ve şimdi bunu burada gayet iyi uyguluyordu. Ama içgüdüsü onu rahat bırakmıyordu; hâlâ bir tehlike hissediyordu. O sırada Drudwas durmaları için elini kaldırdı. Birkaç yüz metre ötede, kalenin güney tarafındaki ormanın kenarına doğru işaret etti.

Dönüp Talon'a fısıldadı. "Galiba bir at sesi duydum, lordum. Orada neden bir at olsun ki?"

Talon adamın kimsenin duyamadığı sesleri duyma yeteneğine hayret etti ama Drudwas'a karşı çıkmayacaktı. Talon'la Drudwas dikkatle dinleyip etrafı gözlerken diğerleri yere çömeldi.

"Biraz daha yaklaşmalıyız, Drudwas," dedi Talon. "Onları buradan duyamıyorum." Drudwas'ın doğru duyduğundan son derece emindi. Devolnalt'a baktı. "Biz gidip neler olduğunu öğrenirken sen Aicelina ve kardeşimle burada bekle."

Adam başını sallayarak onayladı ve ikisi Drudwas'ın at sesi duyduğunu sandığı yere doğru yöneldiler. Elli metre kadar ilerlemişlerdi ki bir şıngırtı daha duydular. İki adam oldukları yerde taş kesilip birbirlerine baktıktan sonra tek söz etmeden ormanın kıyısındaki çalıların arasına süzüldüler. Hiç şüphe yoktu: ilerde ormanda bir, belki de iki at vardı. Düşman onlar kendilerini güvene almadan önce yollarını kesme umuduyla onları bekliyordu. Talon bu fikrin Guillabert ailesinden kimden çıktığını merak etti.

Drudwas'a fısıldayarak, "Kaç kişi olduklarını görecek kadar yaklaşabilir misin?" diye sordu.

Drudwas karanlıkta sırıttı. Talon adamın kalan dişlerinin parladığını görebiliyordu. "Onlar konuşurken atlarının boynunu bile sıvazlayabilirim de yine beni göremezler, oğlum."

"Çok dikkatli ol, kardeşim."

Drudwas sessizce ortadan kayboldu ve Talon beklemeye koyuldu. Şafak sökmek üzereydi ama yollarını kesmek için bekleyenlerin kim olduğunu öğrenmeden harekete geçemezdi. Ortalık ışırken endişeye kapılarak düşmana görünmeden kapıya ulaşmak için şanslarını denemiş olmayı diledi. Ama kalenin önündeki yeşil ekinleri keskin gözlerin izlediğini ve oraya ulaşmadan ve surlardaki adamlar kapıları açamadan atlıların tepelerine bineceğini de biliyordu.

Hafif bir hışırtı duydu ve Drudwas yanında belirdi. "Dört atlı ve okçuya benzeyen beş kişi daha gördüm ama adamların Tatar yayı var."

Durum iyi görünmüyordu. İki adam yavaşça ve sessizce diğerlerinin yanına döndü. Orada fısıldayarak durumu görüştüler.

"Surlara kaçamayız. Daha yaklaşmadan bizi yakalarlar," dedi Talon.

"Biz üç okçuyuz; onları vuramaz mıyız?" diye sordu Devonalt.

"Bu çok tehlikeli," dedi Drudwas. "Dört atlı ve beş okçu var, hepsi de paralı asker; üçümüz onların gözünü korkutamayız."

"Haklısın, Drudwas ama kaçmadan önce senin şu uzun menzilli atışlarınla şansımızı eşitleyemez miyiz?" diye sordu Talon.

"Ormanda onlardan daha iyi olduğumuza eminim... Yani kaçmaya çalışmadan önce birkaçını öldürmemizi mi söylüyorsun?" diye sordu Devonalt, Talon'un ne demek istediğini anlayarak.

"Diğerleri kaçarken sen ve ben birkaçını öldürecek kadar yaklaşabilir miyiz?"

Devonalt başını sallayarak onayladı ama Drudwas araya girdi. "Devonalt'la ben gideyim, lordum. Biz ikimiz birbirimizi tanıyoruz ve onların etrafında dönüp durabiliriz, bu arada da sen leydiyle kardeşini surlara götürürsün."

Talon bunu biraz düşündü. "Pekâlâ, siz ikiniz Tatar yaylarının menzili dışında adamları vurabileceğiniz bir yere gidin. Unutmayın, Tatar yaylarının etkili menzili sadece kırk adımdır, oysa siz yüz adımdan daha uzaktan vurabilirsiniz. Pozisyon aldığınız zaman gece kuşu gibi ötün. O zaman ben uyarmak için kaleye doğru bir ok atacağım. Eğer tahmin ettiğim gibi uyanıklarsa alarm verip kapıya doğru koşmaya başlayacaklardır. Siz elinizden geldiğince çoğunu öldürün, peşinize düştükleri zaman hemen oradan uzaklaşın. O zaman surlardan atış yaparak sizi koruyabiliriz."

Gergin bir şekilde başlarını sallayan iki Galli düşmanın olduğu yere doğru ilerleyerek ormanın karanlığında kayboldu.

Talon onları dinleyen Aicelina'ya döndü ve dikkatle ormanın kenarına doğru yürüdüler. Eğer şimdi görülürlerse her şey mahvolurdu.

Dakikalar sonra uzaktan bir kuş sesi duydular. Talon hemen ayağa kalktı ve kalenin kapısına doğru bir ok attı. Bunun yayı için uzun bir mesafe olduğunu biliyordu ama iyi nişan almıştı.

Ok gürültüyle kapının tepesine çarptı. Surların üstünde birinin bağırdığı duyuldu. Adamlar eğilip dikkatle oka baktılar ve bunu pek çok bağırış izledi.

Talon, Aicelina'yı bileğinden tuttu, Guillaume'yi sırtına aldı ve koşmaya başladılar. Çiyin ıslattığı çimenler kaygandı ama adımları uzundu ve canlarını kurtarmak için koşuyorlardı.

Kapıya yaklaşmaya başladıkları zaman Talon bağırdı. "Kapıyı açın! Ben Talon. Kapıyı açın!"

Kapıdan seksen metre kadar uzaktaydılar; surlardaki adamlar onlara doğru işaret ederek bağırdılar. Birkaçı dönüp kapıyı açmak için koştu. Sonra adamlardan bazıları ormandan gelen adamları göstermek için güneyi işaret etti. Adamlar yüz elli metre kadar uzaktaydı. Siperdekilerin gösterdiği yöne göz atan Talon sadece iki atlı gördü ama dörtnala geliyorlardı ve onları hantal Tatar yaylarına rağmen çok hızlı koşan okçular izliyordu.

Talon surlarda Belth'i gördü, sonra babasının kalenin içinde kükrer gibi bağırdığını duydu ve kapı açılmaya başladı. Aicelina bütün hızıyla önünde koşarken Talon kardeşinin ağırlığını hissetmeye başlamıştı.

Nefes nefese kalan Talon kardeşini yere indirdi. "Kaç, canını kurtar."

Guillaume tiz bir sesle bir şey bağırdı ama sonra onun elini tutmak için duraklayan Aicelina'yla birlikte kapıya doğru koştu. Talon, Aicelina'ya bir göz attı, kız da ona kısa bir bakışla yanıt verdi ama Talon hemen bütün dikkatini içinde bulunduğu duruma odakladı.

Hızla yayına bir ok yerleştirerek onlara doğru gelen atlılara döndü. En yakındaki adam kırk metre kadar uzaktaydı ve iri atının üstünde pek heybetli görünüyordu. Eyerinin içine iyice gömülmüş, kendini kalkanıyla korumaya almıştı. Dosdoğru Talon'u hedef alan korkutucu bir görüntüsü olan bir mızrağı vardı. Atlı ona doğru yaklaşırken yer sarsılıyor gibiydi.

Talon üstüne gelen ata nişan aldı. Yirmi metreden okunu attı ve ok dörtnala koşan hayvanın göğsüne saplandı. Aynı anda binicinin sağ böğrüne bir ok daha saplandı. Bunu mazgallı

siperlerdeki Belth atmıştı. At devrilip takla atarken ölü binicisi neredeyse Talon'un ayağının dibine yuvarlandı.

Ölü adamın kalkanı hızla yana çekilen Talon'un yanından uçarak geçip bir kez yere çarpıp sektikten sonra büyük bir gürültüyle kalenin kapısına çarptı. Çaresizce etrafına bakınan Talon öteki atlıyı aradı ve onun da sırtında iki okla yerde yattığını gördü. Ormandaki Galliler onun icabına bakmışlardı. Atı biraz uzakta duruyordu. Talon okçuların Tatar yayıyla atış yaptığını görebiliyordu ama aynı zamanda kaçmaya da çalışıyorlardı –şimdi ormanla kale arasında çapraz ateşte kalmışlardı.

Talon dönüp kaleye baktı. Surların üstündeki adamlar bağırarak tezahürat yapıyorlardı ve kapılar açıktı. Babası atına binmiş, peşinde Philip ve Max'le birlikte, kılıcını savurarak geliyordu. Talon'u bağırarak selamlayıp yanından geçtiler; sonra talihsiz okçuları, hiçbiri ayakta kalmayana kadar kılıçlarını sallayarak arazide kovalamaya başladılar.

Talon sonuna kadar izlemedi. Yorgun argın kapıdan geçerek, bir koluyla Guillaume'yi sıkıca kendine bastırmış, diğer koluyla da sevincinden ağlayan, üstü başı perişan Aicelina'ya sarılan annesine doğru gitti. Guillaume bile kendinden geçmiş, başını annesinin eteğine gömmüş, inleyerek ağlıyordu.

Talon yanlarına gelince başlarını kaldırıp baktılar ve delikanlı bir anda bir yığın kol tarafından sarıldı. Herkes bir ağızdan konuşuyordu ve annesi daha çok ağlamaya başlamıştı. Bu sefer Aicelina da sarsılarak ağlıyordu.

Nihayet birbirlerinden ayrıldılar ve Marguerite yaşlı gözlerle Talon'a baktı. "Seni, kardeşini ve Aicelina'yı bana geri getirdiği için Tanrı'ya şükür. Şimdi, Aicelina bu ıslak giysilerden kurtulmalısın, Guillaume de öyle, yoksa soğuktan öleceksiniz ve bütün bunlar boşuna olacak," diye azarladı onları. "Sen de sudan çıkmış porsuk gibi görünüyorsun, Talon. Bir banyo yapmak ister misin? Şu kardeşini de yanına alıp onu da iyice bir yıka. Sonra bütün hikâyeyi dinlemek istiyorum. Aicelina bana onları amcamın kalesinden kurtardığını söyledi. Tanrı ve bütün azizleri şahidimdir ki bu hain adam ıslah olmaz," dedi, elini kalbine koyarak.

Tam sözlerini bitirdiği anda Sör Hughes ve Philip peşlerinde Max'le birlikte kapıdan girdi. Arkalarından da Drudwas'la Devonalt geliyordu. Kazandıkları zaferden dolayı ağızları kulaklarına varan adamlar sevinç içindeydi.

Sör Hughes atından inmeden onları evin yanına çağırdı. "Haşaratların icabına baktık. Kaçan olduğunu sanmıyorum. Sen iyi misin, Talon?"

Talon başını salladı. "İyiyim, baba ve seni tekrar gördüğüme sevindim. Merhaba, Amca, Max. Devonalt, Drudwas ve Belth, yardımlarınız için teşekkür ederim. Paçayı zor kurtardım."

Galliler ile etraflarına toplananlar bu sözlerine güldüler.

"Galiba seni en zorda bırakan adamın sana fırlattığı o kalkandı, lordum," dedi Belth, gülerek. "Çarptığı zaman duvarlar titredi vallahi!"

Olayı hatırlayan Talon gülümseyerek adamın sırtına vurdu. "Teşekkür ederim, dostum," dedi.

"Senin şu Galliler iyice göze girdiler, Talon. Umarım, onlara bunun karşılığını ödeyebilirsin," dedi Philip gülerek.

"Şimdi daha çok Gareth'le Ap-Maddock için endişeliyim, Amca. Tazıları bizden uzaklaştırmak için ormanın içlerine girdiler."

"Onlar için kaygılanma, lordum," dedi Devonalt. "Gareth ormanda çok beceriklidir; Tanrı'nın izniyle, güvende olacaklardır."

Gerçekten de adam sözünü yeni bitirmişti ki siperlerin üstünden seslenildiğini duydular. "Okçular geliyor, lordum."

Bu yabani nane kokulu sahne
Ve yaban gülleri
Ve kıvrılarak akan su
Kahkaha atıyor gibi;
Hep birlikte.
Geoffrey Grigson

Bölüm 11

Domuz Çobanı

Yorgunluktan tükenen Talon iyi bir uyku çekip güneş neredeyse batmak üzereyken uyandığı zaman aileyi bir araya topladı. Bu toplantıda Aicelina ile Guillaume'nin nasıl esir alındığı anlaşıldı. İkisi birlikte kalenin yalnızca bir buçuk kilometre kadar uzağında, köyün öteki yanında yürüyordu. Daha önce de hiç korkmadan pek çok kez yaptıkları gibi mantar, kuşkonmaz ve başka bitkiler arıyorlardı. Köye giden geniş patikada bir anda atlılar belirmişti. Adamların zarar vermek amacında olduğunu sezen Aicelina, Guillaume'yi elinden yakalayıp köye doğru koşmaya çalışmıştı ama kısa bir kovalamadan sonra atlılardan biri önlerine geçerek yollarını kesmişti. O zaman Marcel kendini göstermişti.

Marcel yüzünde küçümseyen bir ifadeyle atının üstünden onlara bakmıştı.

"Bakın burada ne bulduk, bir hizmetçiyle bebesi," demişti, memnun bir sesle.

Aicelina korkmuştu ama geri adım atmadan, yanında Guillaume'yle birlikte dimdik durmuştu. Aicelina adama ne istediğini sormuş ve adam Guillaume'yi işaret etmişti. Kız ona çocuğu almaya hiç hakkı olmadığını söylemişti ama Marcel atından aşağı inip dizginleri yanındaki atlıya fırlatarak ona doğru yürümüştü.

"Ne yapıp ne yapamayacağımı söylemek sana kalmadı," diye homurdanmış, sonra da eldivenli eliyle yüzüne sertçe vurup onu yere düşürmüştü.

Aicelina, Guillabert'in kalesinin avlusunda attan indirilene kadar bundan sonra olanları pek hatırlamadığını itiraf etti. Daha sonra orada toplanan aileyle dostlara, Talon'un onları nasıl kurtardığını ve ormanda geçirdikleri uzun geceyi anlattı. Guillaume de ara sıra hikâyede önemli olduğunu düşündüğü bir ayrıntıyı söylemek için söze atlıyordu.

Aicelina hikâyesini bitirdiği zaman bir sessizlik oldu. Duydukları karşısında hayret içinde kalan aile bireyleri ve kale halkı Talon'un anlattıklarını duyunca iyice hayrete düştüler.

Sör Hughes ile Philip öfkeden kuduruyordu ve ondan piskoposun sözlerini birkaç kez tekrarlamasını istediler. Talon, Guillaume'ye yöneltilen tehditten bahsetmemişti. Bunu zamanı gelince kendisi halledecekti.

"Ne yazık ki senin sözlerinden başka kanıtımız yok, Talon," dedi babası, sözlerinin acısını azaltmak için oğlunun dizine vurarak. "Korkarım, mahkemeye sunmak için bundan daha fazlasına ihtiyacımız var. Ama Guillabert artık benim can düşmanım ve eğer bir daha bu yakınlara gelirse Tanrı ona yardım etsin. Üzgünüm, tatlım," dedi karısına dönerek, "ama kuzenin ve oğulları bu defa onları affedemeyeceğim kadar ileri gittiler."

Marguerite başını sallayarak onayladı. "Sana katılmak zorundayım. Aile içinde kan davası olmasını hiç istemesem de bize bir seçenek bırakmadılar, Tanrı bizi korusun." Yüzü solgundu ve bunu söylerken sesi pek üzgün çıkıyordu.

Talon ayağa kalkarak yanına gitti. "Anne, *Outré Mere*'den geldiğinden beri sana bir aile üyesi gibi davranmadılar. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin ve şimdi de Guillabert ailemizi ortadan kaldırmayı düşünüyor. O adamın kötü bir yüreği var, piskoposun da öyle." Annesini teselli etmek için kolunu omzuna attı ve annesi destek arar gibi ona yaslandı.

Ondan sonra aile arasında hararetli bir tartışma başladı; onlara yapılan bu ağır hakaret karşısında ne yapacaklarını konu-

şurlarken Gareth'le Max de onlara katıldı. Hemen yola çıkıp Guillabert'in kalesini kuşatmanın nafile olacağında herkes hemfikirdi, zira Guillabert'e ininde saldırmak şöyle dursun, kendi kalelerini koruyacak kadar adamı bile zor topluyorlardı.

Talon zamanı gelince bu meseleyi kendi bildiğince halletmeye karar verdi ama bunu kimseyle konuşamazdı.

Sör Hughes bundan böyle kimsenin uzaklarda gezinmeyeceğini ve köye gitmeleri gerektiğinde bile yanlarına birini alacaklarını kesin bir dille ifade etti.

Kalede hayat normale döndü ve Talon'un yazın geri kalanının tadını çıkartacak zamanı oldu. Gallilerin çoğu sınırdan izinsiz girenleri yakalamak için ormandaydılar; Sör Hughes, Marcel'le yaşanan olayın tekrarlanmasını istemiyordu. Galliler aradan bir hafta geçtikten sonra ormanda olmaması gereken kimseyi görmediklerini bildirmişlerdi.

Talon bir defasında onlarla birlikte ormanın kıyısına kadar gidip Sör Guillabert'in kalesini izlemişti ama kale öncekinden daha iyi korunmasına rağmen çok sessiz görünüyordu. Sör Hughes ve Sör Philip, Guillabert'in yaralarını sardığını ve büyük ihtimalle piskopos tarafından şimdilik harekete geçmemesi için uyarıldığını düşünüyorlardı.

Önlerindeki mahkemeyi düşününce hepsi durgunlaşıyordu. Piskoposun Guillabert'in tarafında olduğu ortaya çıkmıştı ve kendilerinin de herhangi bir desteği olmadığı için durum hiç iç açıcı görünmüyordu. Ama Sör Philip ortaya işe yarayabilecek bir fikir attı. Onlara Carcassonne'ye gidip Tapınak Şövalyeleri'nin başkanına saygılarını sunacağını söyledi.

"Belki Kont'un dinlemesini ve bizim tarafımızı tutmasını sağlayabilirim," dedi, umutla.

Kardeşiyle özel olarak görüşen Sör Hughes, Talon'a, "Benim için Carcassonne'ye gitmeni istiyorum," dedi. "Philip Tapınak Şövalyelerinin oradaki merkezine gidecek ve senin de orada görünmen iyi olur. Philip, Kont'a saygılarını sunacak, ben de senin sarayda benim adıma takdim edilmeni istiyorum. Bu koşullar altında evimi terk etmeye cesaret edemem ama benim

yerime Philip'le birlikte gider ve durumu açıklarsan Kont'un anlayacağına eminim. Philip'le ben Kont'tan yardım isteme zamanının geldiğini düşünüyoruz."

Philip gülümseyerek başını salladı. "Bir-iki gün içinde yola çıkarız, Talon. Yanına en iyi giysilerini al. Benim şövalyelerin merkezinde biraz işim var, sonra saraya gidip Kont'a saygılarımızı sunmalıyız. Belki anlatacaklarımıza kulak verir de bize biraz destek olur." Talon'un şaşkın bakışını görünce gülümsedi. "Carcassonne Kontu'na bağlılığımızı bildirmeye gidiyoruz, oğlum. Babanın bunu yılda en az bir kez yapması gerekiyor. Birkaç gün içinde yola çıkarız."

"Böyle bir durumda buradan gitmemiz tehlikeli olmaz mı, baba?"

"Doğru diyorsun ama gözcülük yapan Galliler ortada dönen bir şeylerin kokusunu alır almaz beni uyaracaklardır. Guillabert'in mahkeme bitene kadar harekete geçeceğini sanmıyorum. Dikkatli olursak ve kimse kaleden çok uzaklaşmazsa güvende oluruz."

"Carcassonne hoşuna gidecek, Talon," dedi annesi. "Çok büyük bir şehirdir, Paris'ten bile büyüktür. En azından ben öyle olduğunu duydum. Saray entrikalarından sakın, oğlum, özellikle bekâr kızlardan. Onlar kurt gibidir ve genç bir adamı havada kaparlar." Annesi sert görünmeye çalışıyordu.

"Tamam, anne, dikkatli olurum," dedi Talon, dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle.

Sör Hughes kendi kendine güldü. "Annen Carcassonne sarayının hareketli dünyasıyla hiç ilgilenmez. Tatlım, yemin ederim ki Kudüs Krallığı'ndaki hayatın seni iffet düşkünü bir kadın haline getirdi. Oğlun aşk sarayına gidiyor." Hughes sıranın üstüne oturan karısının üstüne eğilerek onu öpmeye çalıştı ama bunun yerine hafif bir şaplak yedi.

Marguerite neşeyle Aicelina'ya seslenerek aceleyle uzaklaştı. Yalnız kalan erkekler yolculuk ve eğer dinleme lütfunda bulunursa Carcassonne Kontu'na neler söyleyecekleri hakkında konuştular.

Daha sonra, kardeşiyle birlikte balık avladığı derede yıkanmaya karar veren Talon evden çıktı. Sıcak bir Ağustos günüydü ve serin sulara dalma düşüncesi çok cezbediciydi. Onu suya atıp yıkayacağını bildiği için saklandığını tahmin ettiği Guillaume'yi hiçbir yerde bulamadı. Aicelina da ortalıkta yoktu, böylece bu fırsattan yararlanmanın iyi olacağını düşündü.

Yıkanmaya gittiği gölcük derindi; içine dalabilir ve daha sonra da belki elleriyle bir alabalık yakalayabilirdi. Ormanlık tepelerin bu kadar içlerine pek az kişi gelirdi, onun için yalnız olacağından oldukça emindi.

Kapıdan çıkarken adamlarına ormanda bir yürüyüşe çıktığını ve onu merak etmemelerini söylemişti. Adamları onun ormanda başının çaresine gayet iyi bakabileceğini bildikleri için yalnız gitmesine ses etmediler. Köy gözden kaybolduğu zaman yazın ortalarında Guillaume ile birlikte balık avlayarak çok mutlu zamanlar geçirdikleri bayıra doğru yöneldi. Böcek vızıltılarıyla dolu orman yaz sıcağında mahmurlaşmıştı.

Adının seslenildiğini duyan Talon arkasına döndü. Aicelina hızla bayırı tırmanarak ona yaklaşıyordu. Talon elini salladı ve tırmanmaktan biraz nefesi kesilmiş ve yüzü kızarmış olan kız yanına gelene kadar bekledi.

"Yıkanma hayalim de buraya kadarmış," diye düşündü içini çekerek ama onu gördüğüne sevinmişti.

"Talon, ormanda yürüyüşe mi gidiyorsun? Ben de geleyim." Utanmış gibi görünüyordu. "Ormanda yalnız dolaşmam güvenli değil artık," diye ekledi, açıklama kabilinden.

Talon mahcup bir şekilde gülümsedi. "Elbette benimle yürüyebilirsin. Bana arkadaşlık yapmandan memnun olurum. Ama annemin veya başkasının haberi olmadan nasıl çıktın kaleden?"

"Gareth'le konuştum, o da bana acele edip seni yakalamamı söyledi," dedi Aicelina, sevimli bir tavırla gülümseyerek.

Talon'un yıkanmak istemesine rağmen genç kızın kendisine eşlik etmesine itirazı yoktu.

Sessizlik içinde yürüdüler. Dereye daha bir buçuk kilometre kadar yol vardı, sıcak günün tadını çıkartarak yavaş yürüyor-

lardı. Buna rağmen Talon ana yoldan uzak duruyor, dikkatli ve tetikte görünüyordu; Marcel'in paralı askerleri bir sürpriz yapsınlar istemiyordu.

Ormanın içindeki bir açıklıkta güneşlenmekte olan bir tilkiyi rahatsız ettiler. Parlak, kızıl tüylü hayvan tembelce ayağa kalkıp salınarak sık çalıların arasında kayboldu. Belli belirsiz keçiyolunda ilerleyerek akarsuyun kıyısını izlemeye başladılar. Aicelina ona yakın duruyor ama hiç konuşmuyordu; genç adama yakın olmak ona yetiyor gibi görünüyordu. Talon hâlâ nehrin yanındaki gölcüğe gitmek niyetindeydi; orada sessizlik içinde oturup yaz sıcağının bu son demlerinin tadını çıkartabilirlerdi.

Burada ağaçlar ince olduğu için güneş ışığı aralarından geçerek yerde benekli bir desen oluşturuyor ve yürürken Talon'un yüzünü ısıtıyordu. Talon bir yerde Aicelina'nın düşmemesi için elini uzattı. Kız da elini ona uzattı ve avucunun içine kayan soğuk parmaklarının teması Talon'un hoşuna gitti. Ondan sonra el ele tutuşmak onlara çok doğal geldi.

Gölcüğün bulunduğu yerdeki tümseğe geldiklerinde bir şapırtı sesi duydular. İkisi de donup kaldı, sonra içgüdüsel olarak çömeldiler. Talon kılıcını çekerek gölcüğü ve onu çevreleyen kıyılarını iyice görene kadar ilerledi: bir su samuru serin suda eşiyle oynuyordu.

Talon gülümsedi ve yanına gelip uzanan Aicelina'ya eğlenen çifti işaret etti. Genç kız da sessizce gülerek onları izlemeye koyuldu. Kızın güzel dişleri Talon'un hoşuna gidiyor, gülümsemesi yüreğini hoplatıyordu.

Hayvanlar izlendiklerini sezmiş olacaklar ki kayarak sudan çıkıp onların oldukları tarafa doğru bir bakış atarak gölcüğün öteki tarafındaki çalıların arasına karıştılar.

Aicelina ayağa kalkıp gölcüğe doğru ilerledi ve gözlerine inanamayan Talon'un önünde uzun giysisini çıkartmaya başladı. Dalların arasından süzülen güneş ışıkları sıcak benekler halinde gölcüğe düşüyordu. Aicelina bu beneklerin birinin ortasında duruyordu, Talon güneşin aydınlattığı yüzünü ve kollarını net bir şekilde görüyordu. Giysisini başının tepesinden çıkarttıktan

sonra bunu iç gömleği izledi ve sonra erkeğin önünde çırılçıplak durdu. Her tarafı güneş içindeydi, dolgun göğüslerinin koyu meme uçları beyaz teninde iyice belli oluyordu. Talon'un gözleri kendiliğinden göğsünden aşağıya, pürüzsüz göbeğine, oradan da uyluklarının arasındaki karanlık bölgeye kaydı. Uzun uylukları iki ince dize doğru inceliyordu. Talon aniden ona sarılarak o bacakları okşamak istedi. Kızın vücudu ince ve biçimliydi. Beline kadar inen uzun saçları açıktı ve sırtından aşağı dökülüyordu.

Aicelina onun şehvetli düşüncelerini böldü. Ona bakarak sanki en baştan beri niyetini tahmin etmiş gibi, "Talon, sen de yıkanmaya gelmemiş miydin?" dedi.

Talon onun bedenine hâlâ hayranlıkla bakarken suya girdi. Talon kasıklarında durdurulamayacak bir hareket hissetti. Aicelina kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu ve Talon şaşkınlıkla bunun birlikte gittikleri panayırda duyduğu şarkı olduğunu hatırladı.

Talon ne yapacağını bilmiyordu. Aicelina beline kadar suyun içinde dururken o da ağzı açık bir köylü gibi ona bakakalmıştı. Kızın göğüslerinin simetrisine ve gergin karnına hayran olmuştu.

Aicelina elleriyle göğüslerini kapatarak sıkılgan bir şekilde ona döndü. "Talon, suya gelsene, seni ısırmam." Dudakları tereddütlü bir şekilde kıvrılarak cesaret verircesine gülümsedi.

Talon kıyıya giderek soyunmaya başladı. Aicelina ona açıkça ve hiç utanmadan bakıyordu; bu biraz şaşırtıcıydı. Talon serin suya girince rahatladı.

Biraz uzağındaki Aicelina ona gülümsedi. "Kaleden geldiğinde tavşan gibi kokuyordun. Yıkanman çok akıllıca; buralarda pek az insan yıkanır, hele küçük kardeşin bu konuda tam bir baş belası."

Elinde olmadan içinde biraz suçluluk hisseden Talon güldü. Aicelina da ona katıldı. Bu, gerginliği ortadan kaldırdı.

"Sırtını yıkamamı ister misin?" diye önerdi Aicelina, artık vücudunu gizlemeden ona doğru ilerleyerek.

Ona bu kez yakından hayran olan Talon, "Kadınların vücudu ne kadar güzel," dedi.

Aicelina gülümsedi ama yanıt vermedi; gözlerini kocaman açmış Talon'un yaralarına bakıyordu. "Bunu sana aslan mı yaptı?"

Talon başını salladı. Yanına gelen Aicelina sırtını yıkamak için onu usulca döndürdü.

Aicelina'nın bedenine değen ellerinin verdiği his harikaydı; yanında suya girmeden önce cebinden çıkardığı bir sabun getirmişti ve şimdi bunu sırtına sürüyordu. Talon kendini tutamıyor ve müthiş utanıyordu. Aicelina elleriyle vücudunu araştırır gibi onu yıkarken bu nazik işkenceye olabildiğince dayandı. Sonra suyun içinde döndü ve Aicelina ellerinin kendisini okşamasına izin verdi. Birbirlerini keşfettiler; Aicelina parmağını yaralarının üstünden geçirirken, Talon meraklı parmaklarını genç kızın vücudunda dolaştırarak kaygan teninin keyfine varıyordu. Sonunda artık dayanamayacağı bir noktaya geldi.

"Aicelina, buna fazla dayanamam," dedi, boğuk bir sesle.

Kız yanıt olarak ellerini kasıklarına doğru kaydırarak usulca erkekliğiyle oynadı.

Talon kollarını kıza sararak onu sıkıca tuttu. Onun sıcaklığını hissediyordu ama karnına dayanmış organının sertleştiğini de duyumsuyordu. Aicelina tekrar gülümsedi ama bu defa bu şüphe götürmez bir davetti. Sanki erkeğin gözlerini inceliyormuş gibi geriye doğru eğildi. Talon onun yüzündeki kararlı ifadeyi gördü ve Aicelina başını salladı. Talon kızın üstüne eğilerek sağ göğsünü öptü. Aicelina usulca inledi. Sonra ağzını öperek, teslim olan dudaklarının verdiği yumuşak hissin tadını çıkardı.

Talon onu kollarına alıp kıyıya taşıdı ve orada biraz önce çıkarttığı giysilerinin üstüne yatırarak kendisi de yanına uzandı. Üstlerine düşen güneş ışığı ıslak tenlerini ısıtıyordu.

Talon tekrar genç kızın üstüne eğilerek hafif aralık dudaklarını belli belirsiz öptü. Aicelina ellerini genç adamın başının iki yanına koyup usulca saçlarını avuçladı.

Birbirlerine sarılarak uzun uzun öpüştüler. Talon geri çekildi, sonra öne eğilip kızın boynundaki çukuru öptü. Aicelina içini çekti ve sırtına bastırdığı kollarını iyice sıkarak onu cesaretlendirdi. Talon kızın beyaz tenini nazik ve meraklı parmaklarıyla okşayarak vücudunun kıvrımlarının ve hareketlerine verdiği tepkilerin keyfini çıkardı. Kendini onun okşayışlarına teslim eden Aicelina gözleri yarı kapalı, sessizce uzanmış yatıyordu. Göğüs uçları sertleşti ve Talon onları öptüğü zaman gözlerini açarak hızla nefesini içine çekti.

Sonra Talon'un gözlerinin içine bakarak güldü. Çok geçmeden ihtirası iyice tırmandı ve erkeğin istekli elini uzun bacaklarının arasına doğru itti. Talon kızın dalgalanan bedenini parmaklarıyla usulca yönlendirerek onu hazdan titreyecek bir noktaya getirdi. Hiçbir şart koşmadan, kendini özgürce ona veren bu kıza zevk vermek hoşuna gidiyordu.

Aicelina hafif bir çığlık atarak onu üstüne çekti. "Talon, lütfen. Seni istiyorum. Ah, evet," diye bağırdı, birlikte gelirlerken. Birleşmenin zevkini çıkartarak bir süre öylece kenetlenmiş halde sessizce yattılar, sonra Aicelina kalçasını kımıldattı. Tekrar birlikte yavaş yavaş hareket etmeye başladılar. Talon, içindeki şişkinliği hissetmeye başlayan kızın kocaman açılan gözlerinin içine baktı. Bu sefer daha çabuk birlikte doruğa ulaşırlarken Aicelina ihtirasının verdiği kasılmalar içinde bağırarak ona sıkıca sarıldı.

Bittiği zaman ikisi de kımıldamak istemeden yan yana yattılar. Talon nihayet sırt üstü yuvarlandı ve Aicelina ona sokularak başını sol omzuna yasladı. Gökyüzünde toplanan kara bulutların arasından sızan bir güneş ışığı huzmesi yorgun gençleri ısıttı. Talon uykulu bir halde genç kızın saçlarının kokusunun keyfini çıkartırken onun bir şey mırıldandığını duydu.

Yarı dönerek, "Ne dedin?" diye sordu.

"Çok nazik seviştiğini söyledim. Bir savaşçıya göre son derece nazik bir şövalyesin."

Sonra öyle bir şey söyledi ki Talon neredeyse ayağa fırlayacaktı.

"Aramızda aşk olmadığını biliyorum ama kendimi sana vermek istedim. Annen bana İranlı prensesten bahsetti ve ben senin bir başkasına âşık olduğunu açıkça görebiliyorum."

"B-ben çok üzgünüm, Aicelina," diye kekeledi Talon.

"Üzülme. Seninle sevişmek çok hoşuma gitti ve sen çok iyi bir sevgilisin. Languedoc kadınları kendi bedenlerinin sahibidir. Onu istediğimizle paylaşırız... makul sınırı aşmadan tabii," diye ekledi. Aniden başını kaldırdı. "Bunu yaptığım için benim hakkımda kötü düşünmüyorsun, değil mi?"

Talon ona gülümsedi. "Bana verdiğin bu muhteşem armağandan hâlâ sersemlemiş haldeyim. Senin hakkında nasıl kötü düşünebilirim ki?"

Aicelina ciddi bir tavırla başını salladıktan sonra kararan gökyüzüne bir göz atarak, "Keşke daha zamanımız olsaydı ama geç oluyor ve yağmur yağacak gibi görünüyor. Kaleye geri dönmeliyiz, yoksa meraklanırlar."

Talon istemeden de olsa kızın haklı olduğunu kabul etti. Aceleyle giyindiler.

Işık hızla ormanı terk ediyordu; hava soğumaya başlamış, ormandaki açıklığa fırtınanın geldiğini haber veren meşum bir karanlık çökmüştü. O sırada gök gürleyerek yağmur yağmaya başladı.

Saklanacak bir yer bulmak için etrafına bakınan Talon ağaçların arasında, elli adım kadar ötede büyük bir kaya çıkıntısı gördü. O yanı göstererek oraya sığınmaları gerektiğini işaret etti.

Aicelina uzun eteğini sol eliyle toplayıp öteki eliyle Talon'un elini tuttu. Sonra gülerek ve su birikintilerini etrafa sıçratarak çıkıntıya doğru koştular.

Oraya vardıklarında hemen çıkıntının kaya duvarına yaslandılar ama burası bardaktan boşalırcasına yağan yağmur karşısında pek iyi bir sığınak değildi. Talon Aicelina'ya baktı, genç kızın giysileri adeta sırılsıklam olmuştu. Aicelina eliyle ıslak saçlarını geriye iterek ona güldü. İçinde ona karşı aniden bir sevgi kabaran Talon da gülümseyerek karşılık verdi.

Sonra Aicelina'yı bırakıp tekrar yağmura çıkarak daha iyi bir sığınak olup olmadığına baktı. Rüzgâr ağaçların tepesini ve etraftaki çalılıları şiddetle savurmaya başlamıştı. Küçük ağaçlar ve çalılıklar öne arkaya salınırken Talon'un gözüne sağ tarafındaki kayalık duvarda karanlık bir bölge çarptı.

Aicelina'yı o eğreti sığınağın altında bırakıp suları şapırdatarak oraya doğru koştu. Ondan uzak kalmak istemeyen Aicelina da sığınaktan ayrılıp zıplayarak Talon'un peşinden gitti. Burası alçak tavanlı bir mağaranın girişindeki küçük bir açıklıktı. Talon, Aicelina'nın elini tutarak girişteki çalılıları itip geçti ve eğilerek onları karşılayan kuru karanlığın içine girdi. Aniden fırtınanın sesi boğuldu ve iki genç alçak mağaranın içinde çömelerek şiddetli yağmura ve rüzgâra teslim olan ormanı izlemeye başladılar.

Mağara sanki bir zamanlar bir hayvanın iniymiş gibi arkalarından ağır bir koku geliyordu. Meraklanan Talon dönerek gözlerini arkasındaki karanlığa dikti; pek bir şey seçemiyordu ama şimşek çaktığı zaman gördüğü onu irkiltti. Gözlerini kısarak tam önünde duran nesneye baktı. Sonra yanına giderek yakından incelemek için yerdeki küçük nesneyi eline aldı. Bu bir hayvan tarafından kemirilmiş eski bir deri ayakkabıydı ve içinde kemikler vardı.

Bunu gören Aicelina hızla nefesini içine çekerek göğsünde istavroz çıkardı ve mağaranın arka tarafını işaret etti. Etrafa hâlâ üstüne paçavralar yapışık olan kemikler saçılmıştı. Talon'un karanlığa alışan gözleri mağaranın derinliklerini görebiliyordu. İçinde batıl bir korku hissetti ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

İki büklüm eğilerek dikkatle kemiklere doğru ilerledi ve mağaranın arkasında küçük bir paçavra yığınının yanında bir kafatası gördü. Üstünde hâlâ birkaç tutam saç vardı ve alt çenesi neredeyse ikiye bölünmüştü. Hayvanların öldükten sonra bu kadını veya erkeği parçalamış olduğu açıktı.

Talon da ürpererek istavroz çıkardı ve Aicelina'nın nasıl olduğuna bakmak için döndü. Kız mağaranın girişine doğru

geri çekilmiş, korku dolu gözlerle onu izliyordu. Ölü bir insanın yakınında olmak bu cesur kızı bile korkutmuştu.

"Burası hoşuma gitmedi. Gidelim," dedi, fısıldayarak.

Talon başıyla onayladı. "Bu bir serseri veya gezgin olmalı."

Ama merakı yatışmamıştı. Kafatasının yanına çömeldi ve ona bakarak bunun ne kadar yalnız bir ölüm olması gerektiğini düşündü. Sessizce yaklaşan ölüm buz gibi üstüne çökerken zavallı ruhuna günah çıkartacak veya elini tutacak kimse olmadan ölmek gerçekten çok yalnız bir ölümdü. Yanındaki acıklı paçavra yığınına bir göz attı ve onların arasında deri bir çanta dikkatini çekti. Farelerin kemirip deldiği çantadan bir şey dökülmüştü.

Talon elini uzatınca bunun metal bir nesne olduğunu anladı. Dokunduğu zaman küçük yığından bir şıngırtı sesi geldi. Ağır ve yıpranmış çantayı içindekileri dökmemeye çalışarak dikkatle eline alıp iyice görmek için girişe götürdü. Talon mağaranın ağzında çömelip çantanın içindekileri yere dökerken Aicelina da bakmak için omzunun üstünden uzandı. Rüzgâr biraz dinmişti ve hava kararmak üzereydi. Önlerine kararmış sikkeler ve yüzükler döküldü. Biri Aicelina'nın ayaklarına doğru yuvarlandı.

Aicelina onu yerden aldı ve nefesi kesilerek, "Talon!" dedi, "Bu para ya da öyle bir şey. Hiç bu kadar çoğunu bir arada görmemiştim. Burada ne işi var?"

"Bilmiyorum, Aicelina ama hava tamamen kararmadan kaleye dönmeliyiz. Bunu da yanıma alacağım."

Talon mağaranın arkasına geri gitti ve etrafa dağılmış olan diğer sikkeleri toplayıp deri çantanın içine koydu. Ölünün ruhu için çabucak bir dua mırıldandıktan sonra oradan ayrıldı. Mağaranın dışına bir göz attıktan sonra ağaçların çevrelediği küçük alana çıktılar. Hızla gölcüğe doğru yürüdüler. Arkasına göz atan Talon bulunduğu yerden orada bir mağara olduğuna dair en ufak bir işaret görmedi. Ağaçların altındaki çalılar mağaranın sırrını bir kez daha meraklı gözlerden gizlemişti.

Akarsudan uzaklaşırlarken Talon loş ışıkta çürümüş bir kütüğün yanında çimlerin arasında birkaç farklı türde mantar gördü.

Onları göstererek, "Bunlar yenilebilir mi, Aicelina?" diye sordu.

Aicelina, "Hayır!" diye bağırdı. "Bunlar çok zehirlidir; bir tanesi bile bir öküzü öldürmeye yeter. Bazıları bunları kurutup çorbanın içine koyar – bu onlara düş gördürür. Çok fazla olursa kötü düşler görülür, küçük miktarda ise onları mutlu eder ve aptallaşırlar. Şuraya bak! Bir septus. Görüyor musun? Çok büyük, kahverengi bir septus; götürüp pişirelim. Yumurtayla çok lezzetli olur."

Eğilip büyük mantan alarak sırılsıklam eteğinin cebine koydu. Zamanlarının bu kadar çabuk azalmasını istemeyen Talon onu kendine çekti. Onu bir süre kollarının arasında tuttuktan sonra Aicelina onu öptü ve birlikte kaleye doğru yürümeye devam ettiler. Kaleye vardıklarında insanların onları merak ettiğini ve telaşlandığını gördüler.

Marguerite ikisini de azarladı ve Aicelina'ya gidip üstüne kuru bir şeyler giymesini söyledikten sonra Talon'a dönerek heyecanlı bir sesle, "Siz ikiniz neredeydiniz?" diye sordu. "Bu kadar geç kaldığınız için herkes birbirine girdi. Ormanda bu kadar geç vakte kadar kalmanın tehlikeli olduğunu herkesten çok senin bilmen lazım. Sizin için o kadar endişelendim ki."

Talon her şeyden çok bu tür bir sorgulamadan kaçınmak istiyordu, onun için aceleyle, "Mantar arıyorduk," dedi, "sonra da fırtınaya yakalandık ama bak. Sana gösterecek bir şeyim var."

Karanlık eve girdi, eline bir mum alarak bir masaya doğru gitti ve çantayı masanın üstüne bıraktı. Masaya değerken şıngırdayan çantanın yanındaki delikten bir sikke yuvarlandı.

Marguerite eliyle ağzını kapattı. "Sen ne buldun böyle?"

"Babanın kaybettiği gümüşler olabilir mi bunlar, teyze?" diye sordu Aicelina, paylanmasına rağmen yanlarından ayrılmamış, sadece omzuna bir şal almıştı.

Talon çantanın içindekileri masaya döktü. Şıngırdayarak dökülen kararmış metaller masaya dağıldı. Talon onları bir araya toplayarak büyükçe bir piramit oluşturdu.

Marguerite hizmetkârlardan birine bağırarak Sör Hughes'la kardeşini çağırmasını söyledi. "Anna, gel buraya," diye seslendi, daha yaşlı görünen ve sarsak adımlarla evin diğer ucundan gelen bir başka hizmetkâra. Yaşlılıktan iki büklüm olmuş hizmetkâr masadaki sikke ve yüzük yığınına baktı.

Sonra hızla nefesini içine çekerek, "Oh, yüce Tanrı'm, koru bizi!" dedi. "Bunları nereden buldunuz?

"Ormanda," dedi Alcelina. "Küçük bir mağarada, bir cesedin kemiklerinin yanında. Mantar ararken fırtına çıktı da," diye ekledi, kaşlarının altından gülümsememek için gözlerini kaçıran Talon'a bir bakış atarak.

Anna göğsünde istavroz çıkardı. "Öyleyse doğru," diye fısıldadı. "Tanrı ruhuna merhamet etsin."

"Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına, Anna?" diye sordu Marguerite sertçe.

"Leydim," dedi yaşlı kadın sesi titreyerek. "Babanızın ölmeden evvel bir yere gümüş sakladığını bilmiyor muydunuz?"

Marguerite omuzlarını silkti. "Ama o sadece bir söylentiydi. Kimse inanmıyordu, bulan da olmadı... şimdiye kadar," diye ekledi şüpheyle.

O sırada Sör Hughes'la Sör Philip, yanlarında Max ve Gareth'le birlikte, bunca heyecana neyin neden olduğunu görmek için eve girdiler. Üstlerinde hâlâ yağmurdan ıslanmış pelerinler ve çamurlu çizmeler vardı. Guillaume de içeri dalmış, masanın üstündekilere ulaşmaya çalışıyordu.

Annesi çocuğun eline usulca vurdu. "Şimdi değil, Guillau; bırak onları."

Hepsi huşu içinde masanın üstündekilere bakakalmıştı. Mum ışığı sikkelerin kenarlarını parlatıyordu; çoğunun üstünde kafa şekilleri ve harfler vardı.

"Bu gümüş mü?" diye sordu Sör Hughes, birini alıp parmaklarıyla ovalayarak.

"Evet, lordum," dedi Anna, emin bir sesle.

"Neden öyle söylüyorsun, Anna?" diye sordu Sör Hughes.

"Bunların yanında bulduğumuz kişinin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Talon.

"Domuz çobanı Frobert, lordum." Kadın korkmuş görünüyordu.

"Sorun değil, canım, bize bildiklerini anlat," dedi Marguerite, nazikçe.

Anna yandaki sıranın üstüne oturarak kendini topladı. Hepsi dinlemek için etrafına toplandı; onların arkasında da kargaşayı duyup neler olduğunu öğrenmeye gelenler vardı.

Anna, Marguerite'ye baktı. "Leydim, babanız iyi bir adamdı ve parasına dikkat ederdi. Hiçbir zaman çok parası olmadı ama değirmenlerden iyi kazanç geliyordu. Nehir taşımacılığını o idare ediyordu ve kimsenin onu aldatmamasına dikkat ediyordu. Bir zaman sonra kötü günler için bir kenara gümüş koyduğu öğrenildi. Hasat kötü olduğu zamanlarda hep köylülere yardım ederdi. Aziz Meryem anamız onu kutsasın ve bağrına bassın, zira o buna değiyor."

Soluklanmak için durdu, istavroz çıkardı ve sözlerine devam etti.

"Ama veba geldiği zaman gümüşleri onu kurtaramadı. İyi hatırlıyorum, buralarda hiç alışık olmadığımız kadar soğuk bir yazdı ve çok yağmur yağıyordu. Her yerde fare vardı. Normalden çok daha fazlaydılar, her yandaydılar ve insanlar ve köpekler onları öldürmeye yetişemiyordu. Vebanın habercisi gibiydiler.

Tanrı beni affetsin, leydim ama veba geldiği zaman o kadar korktuk ki hepimiz kaçtık. Çoktan ateşlenerek yatağa düşen babanız kaldı. Hastalığının ne olduğunu iyi bildiği için bana gitmemi söyledi. Aklı yerindeydi ama bedeni acı içindeydi. Frobert ölümden korkmadığını, ona bakacağını söyledi. Lordumla o domuz çobanı arasında bildiğim özel bir bağ olmadığı için Frobert'in neden kaldığını hâlâ bilmiyorum.

Vebanın buralarda dolaştığı aylar boyunca geri gelmedik ve babanıza ne olduğunu da bilmiyorduk.

Döndüğümüz zaman geride çok az insan kalmıştı; vebanın şehre ve açık araziye sürdüğü pek çok insan oralarda hayvanlar gibi ölmüştü. Zavallı babanız hâlâ yatağındaydı, sadece kemik-

leri kalmıştı. Ben ve bir tarla işçisi ondan geri kalanları alıp bugün yattığı mezara koyarak gerektiği gibi gömdük.

Frobert'ten iz yoktu, onun için onun da buradan kaçtığını ve belki bir gün geri döneceğini düşündüm ama bir süre sonra bir yerlerde ölmüş olabileceğine inanmaya başladım. Ölmüş de ama herhalde gümüşleri bulup yanına aldıktan sonra. Günahları için cezalandırılmış. Tanrı zavallı ruhuna merhamet etsin. Veba Frobert'i onu bulduğunuz yere kadar izlemiş olsa gerek. Eskiden domuzları beslemek için sık sık ormana götürürdü. Ormanı iyi tanırdı."

Talon korkulu gözlerini kendine diken Aicelina'ya baktı.

"Yani vebadan mı öldü?" diye sordu usulca.

"Başka neden öldüğünü tahmin edemiyorum. O günlerde insanlar birbirlerinden uzak duruyordu; o kadar büyük bir korku vardı ki kimse birbirini soymaya bile cesaret edemiyordu."

Talon ellerine ve sonra tekrar Aicelina'ya baktı. "Kemiklerde hâlâ veba olabilir mi?" diye sordu.

"Bunu bilmiyorum, lordum. Hastalık buraları terk edeli birkaç yıl oldu."

Talon annesine döndü. "Hemen bir banyo yapmak istiyorum. Aicelina'yla benim giysilerimiz de yakılsın. Ben kemiklere dokundum, bu çanta da domuz çobanının. Bana eğer etrafta hastalık varsa, ondan sakınmak için insanın yıkanması ve giysilerinin yakılması gerektiği öğretilmişti."

Herkesin ondan uzaklaştığını fark etti. Ama üstünde durmadı. Öyle olsun; o şimdi Tanrı'nın ellerindeydi.

Cesareti kırılmayan annesi Talon'la Aicelina'dan başka herkesi evden çıkartarak hizmetkârlara gidip sıcak su hazırlamalarını emretti.

Daha sonra, iyice ovalanarak yıkanmış olan Talon kendisinin ve Aicelina'nın giysilerinin yakılmasını izledi. İki genç kendilerini içinde buldukları bu durum yüzünden daha da yakınlaşmışlardı.

Gümüşler, hâlâ üstünde ölü domuz çobanının lanetinin kalmış olabileceğinden korkan hizmetkârlar tarafından gönül-

süzce temizlendi. Ama Sör Hughes ve ailesi onları huşu içinde inceliyordu. Talon artık babasının bayağı zengin olduğunu fark etti. Babası bilmiyordu ama o gümüşler bulunmadan evvel de zengindi. Talon ne kadar altını olduğunu hiç söylememişti. Sırrını zamanı gelince açmak niyetindeydi ama böyle bir fırsat geçmemişti eline henüz.

Filistin'de Montfort Kalesi'nde Tapınak Şövalyeleri tarafından esir alındığı zaman üstünde olan altınlardı bunlar. Onları Ağa Han'ı bulmaya giderken Ravan'la birlikte yanlarında götürmüşlerdi. İkisinin parasının onları zengin ettiğinin farkındaydı ve bunu olabildiğince çabuk babasına söylemeye karar verdi. Bu fırsatı düşündüğünden daha çabuk buldu.

Her zaman cömert bir adam olan Sör Hughes gümüşlerin bir kısmını Talon'a vermek istedi. Talon kesinlikle reddederek, yanında Kutsal Topraklar'dan getirdiği altın olduğunu ve zamanı gelince kaleyi taştan yeniden inşa etmek için bunu onunla paylaşacağını söyledi. Bu söyledikleri babasının kafasını karıştırdı ama daha sonra bu konuyu konuştuğu kardeşi Philip onu doğruladı.

"Oğlunun kâfir memleketlerde yaşadığı maceralarda elde ettiği altınları var, Hughes. Gümüşe ihtiyacı yok. Onları sakla ve aileni korumak için bir kale inşa et. Burası senin gibi birine uygun bir yer değil. Talon da taş bir kale yapılması için servetini paylaşacaktır. Ailemiz bu sefil yerden daha iyisine layık."

* * *

Talon için Aicelina'yla ilişkisi artık tamamen değişmişti ama Aicelina sonraki günlerde her zamanki gibi sakindi. Daha sık oturup konuşuyorlardı ve bu Talon'un hoşuna gidiyordu ama Aicelina onu yatağına davet etmek için hiç çaba göstermiyordu. Talon onun inancı hakkında daha çok şey öğrenmek istedi ve Aicelina yavaş yavaş ona açılmaya başladı.

"Bizim inancımızdaki insanlar Hristiyan'dır ama Roma Kilisesi'ne bağlı değiliz. Aslında onun yolunu doğru bulmuyoruz. Albi piskoposunun namussuzluğu beni çok öfkelendirdi,"

diye bağırdı. Talon da ona katılıyordu. "Tanrı'ya olan inancımız ışıktır. Kilisenin sıklıkla onaylıyor gibi göründüğü, insanların yaptığı kötülükler bizim inancımıza aykırıdır."

"Peki, kiliseleriniz ve ibadethaneleriniz nerede?"

"Bizler tarlalarda, ormanda, evlerimizde ibadet ederiz. Piskoposumuz yoktur ama toplantılarda lider olarak seçilen Bons Homes'lar vardır."

"Ya kadınlar? Diğer cemaatlerde olduğu gibi onlar da erkeklere bağlı mıdır?"

Aicelina bu sorudan rahatsız olmuş göründü. "Bütün cemaatlerde kadınlar kocalarına bağlıdır, bu doğru. Tanrı'nın düzeni bu. İnancımızda kadınların erkekler için murdar kabul edildiği de doğru ve Bons Homes'ların onlarla ilişkiye girmesi yasaktır."

Talon şaşkın gözlerle ona bakınca Aicelina omuzlarını silkerek bunun karmaşık bir konu olduğunu ve ileride bir gün bunu yine konuşmaları gerektiğini söyledi. Her zamanki gibi Talon'u arayan ve okçuluk oynamak isteyen Guillaume konuşmalarını kesmişti. Talon giderken Aicelina'ya gülümsedi, o da onlara el sallayarak işlerine geri döndü.

Talon, Guillaume ile oynarken bunu düşündü. Kilise hayatın her alanına karışıyor gibi görünse de bu insanların Roma Kilisesi'ne bağlı olma gereği hissetmemeleri ona ilginç geliyordu. Bu onu gittikçe cezbediyordu, özellikle diğer iki Müslüman tarikat tarafından sapkın kabul edilen özgür düşünceli İsmaililerin arasında yaşamış olduğu için.

Talon, Gareth'in ormanı gözlediğinden ve onun haberi olmadan kaleye hiçbir yabancının yaklaşmadığından emin olmak için okçularıyla zaman geçiriyordu. Marcel ile serseri adamlarının yapacağı bir başka ziyaretle daha şaşırtılmak veya rahatsız edilmek istemiyorlardı.

Gareth bir adamına her zaman Aicelina'yla Guillaume'nin yanında olma görevini vermişti. Talon ne annesini ne de babasını gereksiz yere telaşlandırmak istemediği için bu ayarlamaları onlarla konuşmamıştı. Ama o gece duyduğu tehdit onları korumaya alacak kadar endişelendirmişti onu.

Gel gelelim, uzaktaki çiftliklere yapılan baskınlar son bulmuştu. Bu da Guillabert'in geri çekildiğini ve mahkemeyi beklediğini getiriyordu akla.

Son birkaç haftadır devam etmekte olan bir eğitim programı vardı. Talon, Sör Hughes'un izniyle köylüler arasından silahlı asker olmak isteyenleri toplamıştı. Kaledeki birkaç silahlı askerle Max onları bağıra çağıra eğitmeye ve Galliler de en azından bir kargı tutabilecekleri, hatta ok atabilecekleri bir düzeye getirmeye uğraşıyordu. Feremundus'a mızrak başı ve bıçak yapma görevi verildi ve o da çocukların ve diğer adamların yardımıyla canla başla işe koyuldu.

Talon, Gareth'e, "Eğer Sör Guillabert bizi ziyaret etmeye karar verirse iyi bir savunmamız yok," dedi, suratını asarak.

Arkadaşı da ciddi bir tavırla başını sallayarak onu onayladı. Acemi askerlerden bazıları ele geçirdikleri çelik yelekleri giymiş ve miğferleri takmıştı; birkaçınınki üstlerine büyük geliyor ve iyice gülünç görünmelerine neden oluyordu. Max sabırla onlara düz bir sıra halinde yürütmeyi veya savunma pozisyonları almayı öğretmeye çalışırken, Talon'la Gareth adamların kalenin önündeki çamurlu arazide ellerinde yabalarla sendelemesini izliyordu.

"Gerçekten de durumumuz pek umutsuz, Talon, oğlum. Sen şu konta git de bildiklerini anlat bakalım, belki o bir şeyler yapabilir."

Işıl ışıl ipek cübbeler içindeydiler
O bir lord gibi koşuyordu atını;
Üstünde hiç altın yoktu
Kılıcındaki küçük haçtan başka;
Diğerleri tatlı kokulu eldivenler giyiyordu,
Onun ise zırhlı eldivenleri vardı;
Başlarında süslü şapkalar ve gösterişli tüyler,
O ise cesaretini kaybetmeden ulaştı zirveye.
Sör Walter Scott

Bölüm 12

Carsassonne

Birkaç gün sonra Talon, Max ve Sör Philip yanlarına sadece Anwl ile bir seyis alarak kaleden ayrıldılar. Yolculuklarının üçüncü günü akşamüstü şehir göründü. Buranın bir güç merkezi olduğu açıkça belliydi. Eski bir Roma yolundan ayrılan yolların dışında sadece patikalar vardı. Roma yoluyla bağlantılı olanlar büyük yassı taşlarla döşenmişti ama hiçbir şey tamir edilmediği için, çoğu kırılarak yerinden çıkan bu büyük taşlar atların yürümesini zorlaştırıyordu.

Mas Carbardes'in kuzeyindeki yüksek tepelerden indikleri zaman Philip kilometrelerce ötedeki alçak bayırlardaki bir karartıyı işaret etti.

"İşte orası Carcassonne şehri, Talon."

Ama önlerinde uzanan, şehrin hâkim olduğu geniş düzlüğü geçmeleri gerekiyordu. İlerlerken Talon şehrin önlerinde gittikçe yükseldiğini fark etti. Şehir, Pireneler'e doğru uzanan tepelerin kuzey eteğinde kurulmuştu. Bu dağların karlı dorukları uzakta güneş ışığı altında pırıl pırıl parlıyordu.

Şehre yaklaştıkça gidip gelenler artmıştı. Birkaç yol şehrin kapısına giden geniş bir yolla birleşiyordu. Öküzlerin çektiği

arabalar ve yük katarları, yanları sıra ilerleyen atlılara göre çok yavaş hareket ediyordu. Talon atlıların köylülere hemen hiç saygı göstermediğine, yanlarından geçerken sıklıkla onlara küfrettiklerine dikkat etti. Üstlerinde genellikle bir gömlekle bir kep veya hasır şapkadan başka bir şey olmayan köylüler, görünüşe göre atlıların kendilerine vurma riskini göze almamak için tepki vermiyor ve omuzlarını silkerek, itidallerini kaybetmeden sırtlarını kamburlaştırıyorlardı.

Philip'le Max, Talon'un tersine köylülerden habersiz görünüyordu.

Talon bir ara bir grup arabacının yanlarından geçen sevimsiz bir şövalyenin arkasından onun hakkında bir şaka yaparak alayla güldüklerini ve elleriyle yakışıksız işaretler yaptıklarını fark etti. Adamlar aniden onun kendisini izlediğini fark edince hemen köylülerin her zamanki hakir ve suratsız hallerine büründüler.

Ancak arabacıların birinin karısı onların sınırı aştığını ve yakalandığını biliyormuş gibi korku dolu gözlerle Talon'a baktı. Yanlarından geçerken Talon arabacıyla karısına baktı ve göz kırparak gülümsedi. Arabacı bir anlık şaşkınlıktan sonra kararmış dişleriyle gülümseyerek karşılık verdi.

Küçük grup şehri iyi görebildikleri bir bayırda durdu. Akşam güneşi şehrin surlarını ve mazgallı siperlerini altınsı bir parıltıyla aydınlatıyordu. Talon gördüğü muhteşem tahkimatlardan çok etkilenmişti. Bu hiç şüphesiz Hristiyan dünyasında o zamana dek gördüğü en büyük şehirdi. Albi ve diğer müstahkem şehirler bunun yanında köy gibi kalıyordu. Burası Outre Mere'de tanıdığı dünyaya benziyordu. Philip, Talon'a dönerek eliyle işaret etti. "Bu Languedoc topraklarındaki en büyük şehirlerden biri ve bahse girerim, buna Frenk ve İngiltere krallıkları da dâhildir."

"Gerçekten de öyle görünüyor, amca. Bu şehrin yöneticisi bir kral kadar zengin ve güçlü olmalı."

"Öyle, güçlü bir adam ama bir kral değil. O Languedoc'taki pek çok bölgenin ve en yakın kasaba olan Albi'nin Kontu ve Vikontudur. İngiltere kralı Henry Akitanya'da elinde tuttuğu

topraklara bu şehri ve Toulouse'yi de katmak istedi ama başaramadı. Kurnazlığıyla tilkiyi yenen eski kralımız Toulouse'yi elinde tutmayı başardı. Buralarda politika zor bir iştir." Düşünceli bir şekilde göğsünü kaşıdı. "Eh, acele etsek iyi olur, yoksa içeri almayabilirler; kapılar akşam duasında kapanır. Hadi gelin."

Şehrin girişine doğru uzanan bayırlarda, çoğunda suçluların ve hainlerin iskelet kalıntıları bulunan darağaçları ve demir kafesler vardı. Ölülerden yayılan berbat kokudan rahatsız olan atlılar kol yenleriyle burunlarını tıkadılar. Bu iğrenç kokudan tedirgin olan atlar hızlanmıştı. Talon girişteki mazgallı siperler boyunca, farklı çürüme evrelerindeki insan başlarını görebiliyordu. Rüzgâr yön değiştirip onların tarafına doğru esince burunlarını tıkamak dışında kimse bu konuda yorum yapmadı.

Surlar en az on beş metre yükseklikteydi ama başını kaldırıp bakan Talon'a yüz metre gibi geldi. Akşam ışığında parıldayan, açık renk taşlardan yapılmışlardı. Surlar boyunca düzenli aralıklarla dizilmiş ve kayağantaşından küçük levhalarla kaplanmış sivri çatıları olan kuleler gökyüzüne uzanıyordu. Kulelerin çoğunda bayraklar asılıydı ama şehrin kapısının üstünde Tranceval hanedanlığının Carcassonne Vikontu'nun sancağı ile altın renginde üç yatay çubukla, Talon'un mızrak başlarına benzettiği, aralarında üç nokta bulunan bir dizi şekilden oluşan Tranceval kalkanı vardı. Talon bu noktaların ağaç olduğunu tahmin etti.

Duvarların üstünde sağlam tahta savunmalar vardı; kalelerden anlayan Philip, Talon'a bunlara tahta perde dendiğini söyledi. Kaleye saldıranların kafasına taş veya pislik dökmek için mazgallı siperlerin tabanında açıklıklar vardı. Talon okçuların surların altına gizlenen talihsizlerin tam üstüne nişan almasına izin veren dar yarıklar olduğuna dikkat etti. Bu konuda eğitimli olan genç adam bir ip olmadan bu duvarları aşmasının zor olduğunu düşündü ve Rıza'nın bunun karşısında yılıp yılmayacağını merak etti. İranlı kardeşi düz duvara örümcek gibi tırmanırdı. Eğer bu şehre girmeye çalışsaydı muhtemelen hile yapıp görünüşünü değiştirerek kapıdan girmeyi tercih eder-

di. Philip'e neden surların aşağı kısmının dışa doğru eğimli olduğunu sordu; bunun duvarları dengelemek için yapıldığını tahmin ediyordu.

"Şu tahta perdelerden büyük kayalar atarlar ve kayalar da bu eğime çarpıp dosdoğru düşmanın üstüne uçarak insanları yere serer," dedi Philip.

Kalenin etrafına kazılmış olan ve insanların surların altında atlarıyla veya kılıçlarıyla talim yaptığı çimlerle kaplı geniş bir alan olan kale hendeğinin dışındaki muhafız kontrol binasına doğru ilerlediler.

Philip'le grubu taştan yapılmış ve saldırı anında yukarı kaldırılabilecek tahta bir zemini olan dar köprüden geçmek için sıraya girdiler. Nöbetçiler Tapınak Şövalyesi üniformalarını görür görmez hiçbir şey sormadan geçmelerine izin verdi. İri yarı bir adam olduğu için heybetli görünüşüyle kalabalığın arasında kendini belli eden Philip yanlarından geçerken şehir muhafızlarından büyük saygı gördü.

Max yukarı kaldırılmış iki demir parmaklığın arasından geçerken kemerli çatıdaki öldürme deliklerini gösterdi. "Saldıran birlikler iki demir parmaklık arasında kapana kıstırılır. Sonra yukarıdaki çatı açılır, görüyor musun orayı?" Başlarının üstündeki kapanı gösteriyordu. "Oradan talihsiz adamların başına kayalar atar veya kaynar su dökerler."

Talon biraz düşündükten sonra burasının çok modern ve savunması kolay bir şehir olduğuna karar verdi. Kullandıkları tekniğe saygı duydu. Babasının yaşadığı zavallı kaleyi düşündü ve bu konuda bir şeyler yapılması gerektiğine karar verdi. Dış duvarları yüksek, uzun kuleleri olan, Sör Hughes gibi birine çok daha uygun, saygın bir iç kale inşa etmeye güçleri yetebilirdi.

Mass Dieu'dakine kıyasla çok büyük olan Tapınak Şövalyelerinin merkezinde kalabilirlerdi ama Philip, Talon'un daha çok hareket özgürlüğüne sahip olması için bir handa kalmak istedi. Kaldıkları yer basit ama Talon'a göre yeterli bir yerdi.

Ertesi gün Philip yanına Max'i alarak Tapınak Şövalyeleri

merkezinin başkanına saygılarını sunmaya gitti. Bir süre sonra Max, Tapınak Şövalyeleri tarikatının başkanıyla bazı meseleleri konuşacaklarından dolayı, Talon'a şehri dolaşmasını söylemek için geri döndü. Ama öğle vakti geri dönmeliydi, zira yemekten sonra saraya gideceklerdi. Başkan Philip'i yanında götürecekti, Max, Talon'a en iyi giysilerini giyip hazır olmasını söyledi.

Anwl'la beraber şehri dolaşmaya çıkan Talon dar sokaklarda gezinerek bu büyük şehirdeki günlük hayatın akışını izlemekten çok hoşlandı. Şehir her tarafa gidip gelen insanlarla doluydu. Evlerin üst katları neredeyse yere değecek kadar sokakların üstüne doğru eğiliyor, böylece ışığın önünü kesiyordu. Bu bir anlamda iyiydi, çünkü insanın başını ağrıtacak kadar kötü kokan sokak ortasındaki ve duvar diplerindeki pislikleri incelemeye katlanmak gerekmiyordu.

Geniş pazar alanına çıkınca rahatladılar. Orada bir kilisenin yanında bir katedral inşa edildiğini gördüler. İnşaat alanı karınca gibi çalışan işçiler ve taş ustalarıyla doluydu.

Talon İran'da ölen arkadaşı rahip Jean de Loche için bir mum yakmak amacıyla kiliseye yöneldi. Diğer arkadaşları için de dua etti ve Tanrı'ya geri dönüp onları bulmasına izin vermesi için yakardı. Onlardan ayrıldığından beri kendisi için o kadar büyük anlamı olan o iki gençten hiç haber almamıştı. Kuzey İran dağlarındaki Alamut Kalesi'nden kaçışları ve nihayet Ağa Han'ı bulmaları üçünü birbirine çok yakınlaştırmıştı. Ravan'la Talon sevgili olmuşlardı. Frenk Krallığı'nda yaşadığı her şeye rağmen bu iki insan asla aklından çıkmamıştı. Eğer Ravan çocuğunu taşıyorsa yaşamasına izin vereceklerini hayal edemediği için neredeyse Ravan için yas tutacak noktaya gelmişti.

Anwl da etrafta gördükleri ve duydukları karşısında Talon kadar şaşkındı. Ona Galler'de bu muhteşem şehirle kıyaslanacak bir yer olmadığını ama İngiltere'de böyle şehirler olduğunu duyduğunu söyledi. İngiltere kralının yaşadığı Londra denilen bir yer vardı. Bir de Chester isminde bir yer vardı galiba ama emin değildi. Her sokak köşesinde görülen, koltuk değneklerine yaslanmış, bir bacağı olmayan, leş gibi kokan paçavralar

içindeki dilencilerin çokluğu karşısında hayrete düştüler. Bu zavallıların çoğu korkunç sıkıntı içinde görünüyordu, özellikle herkesin uzak durduğu birkaç cüzamlı.

"Benim ülkemde böyle insanlar yoktur," dedi Anwl tiksintiyle. "Buranın Lordu halkını korumuyor mu?"

"Burası neden böyle bilmiyorum ama İran'da benim yaşadığım yerde de çok dilenci vardı. Hem Hamedan ismindeki büyük şehirde hem de İsfahan'da. O şehirler buradan çok daha büyüktü ama dilenciler şehir hayatının bir parçası gibiydi." Talon, kendisi gibi sıska ve açlıktan eriyip gitmiş bir çocuğu sıkı sıkı tutan aç bir kadına bir bakır sikke fırlattı. "Bunlar her şehirde var galiba. Bu bir lanet."

"Benim memleketimde böyle insanlar yok," dedi Anwl, kesin bir tavırla. "Eğer birisi çok fakirse toplum onu her zaman korur ve ona iş verir ki başkalarının içinde başını dik tutabilsin."

Tezgâhlarda kokmuş etlerden yeni kesilmiş keçilere, kaba ev dokuması yünlü kumaşlardan uzaklardan gelmiş ince kumaşlara ve bakır kap kaçağa kadar her şeyi satan bir yığın satıcı vardı. Kadınlarla erkekler bağıra çağıra gelip geçenlere seslenerek mallarını incelemeye teşvik ediyorlardı. Ara sıra güzel bir genç kız iki gence sesleniyor ve erkeklerin kıskanç bakışlarını çeken ve kadınların takdirini kazanan aşikâr bir tavırla göğüslerini onlara sürtüyordu. Bir keresinde çiçek satan bir kız Talon'un yanına sokulup eline bir gül tutuşturduktan sonra yanağından öpünce Anwl, Talon'u dürterek ayrık dişleriyle gülümsedi.

"Böyle yakışıklı bir delikanlı genç kızlarla dolu sokaklarda, kolunda kimse olmadan, tek başına ne yapıyor?" diye bağırdı kız, etraftakiler kahkahalar atarken.

Utançtan yüzü kıpkırmızı kesilen Talon sadece gülümsedi ve kızın çalışmaktan yara olmuş, kaba elini tutarak beceriksiz bir tavırla önünde eğildi. Bunu tezahüratlar ve diğer eliyle ne yapması gerektiğine dair müstehcen yorumlar izledi. Talon kıza bir bakır sikke fırlattıktan sonra yollarına devam ettiler.

Talon bu şehirde pek çok rahip ve peder olduğuna dikkat etti. Başrahip ona şehirde kalan pederlerin genellikle piskopos

veya kont gibi güçlü insanlara hizmet eden, onlara haberleşme ve memleket dışındaki olaylardan haberdar olma olanağı sunan eğitimli insanlar olduklarını açıklamıştı.

Küçümseyen bir gülümsemeyle, "Rahiplerin yemin ettiklerini unutmamalısın ama peder gibi görünenler için bu her zaman doğru değil. Onlar genellikle birilerinin yandaşıdır, kazançlı bir piskoposluk mevkisine ulaşma umuduyla güçlü insanlara hizmet eden eğitimli ve hırslı adamlardır," demişti Talon'a.

Şehirde Talon'un Albi'de görmediği kadar büyük evler vardı; buradaki bazı büyük tüccarların evleri ancak Albi Piskoposu'nun eviyle kıyaslanabilirdi. Talon varlıklı insanların ve tüccarların Kont'un koruması altına girdiği bu şehrin gerçekten zengin olduğunu görebiliyordu. Çok geçmeden çanların öğleden önceki yarım saati haber vermek için çaldığını duydular ve hızla hana geri döndüler. Talon aceleyle en iyi giysilerini giyerek Carcassonne Kontu, Kont Roger de Tranceval'in sarayını ziyaret etmek için hazırlandı.

Talon Tapınak Şövalyelerinin Başkanı Sör Gualhart'la alelacele tanıştırıldıktan sonra hızlı adımlarla saraya doğru yöneldiler. Şövalyeler, baştan aşağı zırhlı bir giysinin üstüne giyilen, sol göğsün üstüne kırmızı bir haç dikilmiş beyaz bir tunikten ibaret resmi kıyafetlerini giymişti. Ayrıca omuzlarına, kenarlarında kırmızı bir şerit olan ve yine sol üst köşeye kırmızı bir haç dikilmiş beyaz yünlü bir pelerin atmışlardı. Talon'un gördüğü kadarıyla iki adamın giysisi arasındaki tek fark başkanın, aynı Mas-Dieu'daki başkan gibi pelerinin üstüne aynı görev nişanını takıyor olmasıydı. İki adamın da başında ucu sivri miğferler vardı ve miğferlerinin altına sardıkları, sarıktan pek de farklı olmayan pamuklu bir kumaş onlara kendilerine özgü doğulu bir hava veriyordu. Philip, Talon'a Tapınak Şövalyelerinin kıyafetinin baştan bu yana çok değişikliğe uğradığını söyledi. Onlar Kont'un huzurunda kılıç takmalarına izin verilen birkaç kişiden biriydiler.

Talon yeşil bir tunikle annesinin temizlediği bir yelek giymişti. Yelek iyice fırçalanmış ve örülerek yamanmıştı ancak dar

çorapları Talon'u pek rahatsız ediyordu. Ne pelerini ne de kılıcı vardı ama kuşağından bir hançer sarkıyordu. Anwl'ın mutfaktan aldığı kaz yağıyla parlatmaya çalışmış olsalar da, baldırlarına kadar çıkan çizmeleri pek yıpranmıştı.

Büyük binanın kapısındaki muhafızlarca üstünkörü bir şekilde denetlendikten sonra içeri alındılar. Burası şehir surlarının içindeki bir istihkâmdı ve bir kez daha Tapınak Şövalyesi üniformaları geçiş izinleri olmuştu.

Taş işçiliğinin güzelliği Talon'u çok etkiledi. Taşı bilen ve anlayan ustalar sarayın içindeki geçitler boyunca uzanan kemerler ve sütunlar üstünde muhteşem bir ustalık sergilemişlerdi. Talon'un baktığı her yerde, kapı aralıklarının üstünde ve sütunlarda yontma süslemeler vardı. Her tarafta zenginlik görülüyordu; burası Kutsal Topraklar'daki o heybetli, çıplak, savunma amaçlı kalelere hiç benzemiyordu. Talon bunun, içinde yaşamak için tasarlanmış bir saray olduğunu anladı. Onun için, aşılması zor savunmaları olsa da içinde yaşayan insanlar hayatın konforunun tadını çıkartıyordu.

İki yanlarında, baştan aşağıya zincir zırhlı ve miğferli muhafızların ellerinde mızraklarla nöbet tuttuğu birkaç kemerli girişten daha geçtiler. Sonra kılıç kuşanmış iki muhafızın önünde durduğu oyma meşeden daha küçük bir kapının önüne geldiler. Bunlar sıradan muhafızlar değildi; Kont'un üniformasını giymiş –üstünde Talon'un duvarlarda gördüğü sancaktaki şekiller ve renkler vardı- şövalyelerdi. Ne için geldiklerini sorduktan sonra sağdaki şövalye kapıyı açarak sessizce içerideki biriyle konuştu.

"Burası Kont'un toplantı odası," dedi Başkan, Philip'e usulca.

Kapı açıldı ve mumla aydınlanmış odada toplanmış olanlara yüksek sesle geldikleri ilan edildi. İçerisi dumanlı ve boğucuydu. Yürüdükleri koridorun iki yanında insanlar duruyordu. Talon loş ışıkta, kenarlarda kalabalık koridorlar olduğunu fark etti. Değişik renkleri ve sembolleri olan pek çok sancağın ve bayrağın asıldığı ahşap kirişli yüksek çatıyı destekleyen birçok sütun vardı.

Tapınak Şövalyelerinin Başkanı hemen bir adım gerisinde Philip'le birlikte sert adımlarla ilerliyor, Talon da birkaç adım geriden onları takip ediyordu. Kütüklerin için için yandığı büyük bir şöminenin yanından geçtiler.

Salonun en ucunda, bir kürsünün üstündeki oymalarla süslenmiş ahşap bir sandalyede tıknaz bir adam oturuyordu. Yanında birkaç şövalye ile üstünde kilisenin işareti olan kırmızı, yün bir harmaniden ibaret bir rahip giysisi olan bir adam vardı. Etrafta zengin saray kıyafetleri içinde birkaç adam daha duruyordu. Hepsi de şaşkınlaşan Talon'un gözüne pek önemli göründü.

Koridorun iki yanında son moda giyinmiş kadınlar ve erkekler vardı. Pek çoğu binici kıyafeti içindeyken (belki de sabahki av yeni bitmişti), bazıları da eğlenceye gider gibi giyinmişti. Talon onlarınkine kıyasla kendi kıyafetinin ne kadar pejmürde olduğunun farkına vardı ama bunun için kaygılanacak zamanı yoktu – hızla tahtta oturan adama yaklaşıyorlardı.

İçeri girdikleri zaman duyulan alçak mırıltılar tahta yaklaştıkları zaman kesildi.

Kont'un sağlam ve güçlü kuvvetli bir yapısı vardı. Talon üstü kâğıtlarla dolu bir masada oturmaktansa bir ata binmenin ona daha çok yakışacağını düşündü. İpekten sıkı yenlerin sardığı dolgun önkollarını sandalyenin kollarına dayamıştı. Ama güçlü elinde bir kılıç değil, bir parşömen tutuyordu. Talon onun ağır bir kılıcı tek koluyla hızla döndürebileceğini düşündü.

Üç adam Kont'un karşısında durdu. Talon amcasını taklit ederek bir dizinin üstüne çöküp başını eğdi, sonra beklediler.

Bütün o bölgede Toullouse Vikontu'nun ardından gelen en güçlü adam olan, Carcassonne, Razes, Albi, Nimes, Bezier ve Agde Vikontu Roger de Tranceval birkaç dakika önünde diz çöken üç adamı inceledikten sonra boğuk bir sesle, "Selam, Başkan Gualhart. Yanında getirdiğin bu beyler de kim?" diye sordu.

Tapınak'ın Başkanı doğruldu. "Selam, Majesteleri. Size Haziran ayında Kutsal Topraklar'dan geri dönen Tapınak kardeşlerimden Sör Philip de Gilles'i getirdim. Yanındaki de, gemile-

rini ele geçirmek isteyen korsanlara karşı verdiği mücadeleyle kendini ispatlayan yeğeni Talon. Kendisi korsanların saldırısını bir plan yaparak cesaretle geri püskürtmüştür."

Talon etrafta onları dinleyenlerin ilgiyle mırıldandığını duydu.

Şimdi üçü de oturmakta olan Kont'un önünde ayağa kalkmıştı.

"Sarayıma hoş geldiniz, Sör Philip. Kutsal Topraklar hakkında anlatacaklarınızı dört gözle bekliyorum," dedi Kont. Sonra Talon'a bir göz attı. "Öne gel ki seni görebilelim, Sör Philip'in yeğeni Talon." Talon, Başkan'la Sör Philip'in önüne çıkarak başını eğdi.

"Çok gençmiş, neredeyse bir çocuk," diye bağırdı Kont.

"Majesteleri, bu 'çocuk' hızlı düşünmesi sayesinde pek çok korsanı öldürerek beni, yardımcımı ve pek çok hacıyı kesin ölümden veya esir düşmekten kurtardı," dedi Philip.

Kont ilgilenmiş görünüyordu. "Bugün daha sonra bana bu hikâyeyi anlatmalısınız, Sör Philip. Şövalye oldu mu?"

"Hayır, Majesteleri, olmadı. Onu şövalye yapmak Tapınak Başkanı'nın yetkisi dâhilinde olsa da biz bu onuru bahşetmeniz için onu size getirdik. Ben, Hughes de Gilles'in oğlu Talon de Gilles'in savaşta kendini ve liderlik gücünü ispat ettiğine tanıklık ediyorum. Buraya sizden onu şövalye yapmanızı ve babası gibi size karşı sadakatini kabul etmenizi rica etmeye geldim."

Bu Philip için uzun bir konuşmaydı. Şaşkın bir şekilde gözlerini Kont'a diken Talon neşeli bakışlarla karşılaştı.

Kont gülümseyerek Tapınak Şövalyelerinin Başkanı'na döndü. "Sen de Sör Philip'le aynı fikirde misin, Başkan Gualhart?"

"Evet, Lordum," diye gürledi Başkan.

Kont ayağa kalktı. "Bana kılıcımı getirin," diye emretti. Kılıcını eline aldıktan sonra, "Diz çök, Talon de Gilles," dedi.

Talon dizlerinin üstüne çöktü.

"Sen, Talon de Gilles babanın ve yüksek mevkideki hamilerin Tapınak Şövalyeleri Başkanı Sör Guilhart ile Sör Philip de Gilles'in şerefi üstüne bana sadakat yemini ediyor musun?

Benim uyruğum olacağına ve topraklarımı canın pahasına düşmanlarımdan koruyacağına yemin ediyor musun?"

"Ediyorum, Lordum," dedi, Kont'un sert yüzüne bakan Talon çatlak bir sesle.

Kont elini Talon'un omzuna koyarak kılıcının kabzasını yüzünün önünde tuttu. "Kılıcıma sadakat öpücüğü ver."

Talon öne eğilerek kılıcın kabzasını öptü. Geri çekilirken yanağına kulaklarını çınlatan bir tokat yedi.

"Bu karşılıksız bıraktığın son darbe olsun, Sör Talon."

"Ayağa kalk, Carcassonne Şövalyesi, Sör Talon de Gilles."

Talon titreyerek ayağa kalktı ve dosdoğru karşısında duran adamın gri gözlerine baktı. Adam onu yukarıdan incelerken yaralı yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Evet," dedi, düşünceli bir tavırla, "genç olabilirsin ama gerçekten bir savaşçı olduğunu hissediyorum, Sör Talon. Sende bir savaşçı hali var," diye mırıldandı Kont, onu kucaklarken.

"Şeref duydum, Sör, büyük şeref duydum," dedi Talon. Geriye doğru bir adım atarak diğer iki adama katıldı.

"Bu akşam yemekte siz oradan ayrıldığınızda Kutsal Topraklar'da neler olduğunu ayrıntılı olarak dinlemek istiyorum," dedi Kont, Sör Philip'e. "Bir kez daha hoş geldiniz diyor ve sizi bu geceki eğlenceye davet ediyorum." Hemen yanında duran adamlardan birine döndü. "Oğlum, misafirimiz Sör Talon'u ağırla. Onu sarayda gezdir ve arkadaşlarınla tanıştır."

Talon tekrar Kont'un önünde eğildi. Sonra ağzı kulaklarında ona bakan amcasına döndü. Gülümseyerek uzanıp amcasının kolunu tuttu. "Sürprizlerle dolusun, amca. Teşekkür ederim, size de, sör. Size çok şey borçluyum." Tapınak Başkanı'nın önünde eğildi ve kısa bir baş eğmesi ve gülümsemeyle karşılık gördü.

"Amcan seni çok takdir ediyor, delikanlı," dedi Başkan usulca. "Bir gün Tapınak Şövalyesi olmanı umut ediyoruz."

Arkasında birinin durduğunu fark eden Talon döndü. Kont'un oğlunun Albi festivalinde bakışlarının karşılaştığı genç olduğunu fark etti. Delikanlı da onu tanımış görünüyordu.

Sonra kargaşa ve gürültü patırtı çıktı
Yukarıda, aşağıda, içeride, dışarıda.
Yüksek balkondan
Trampet ve santur sesleri geliyordu;
Çınlayan kâselerini kafaya dikti eski savaşçılar
Yüksek sesle konuşup gülüştüler;
Genç şövalyeler hafifçe fısıldıyordu
Güzel leydilere ve gülümsüyordu leydiler.
Sör Walter Scott

Bölüm 13

Tanışma

Genç adam sözcüklerini uzatarak; "İşte yine karşılaştık, *Sör* Talon," dedi ama bunu söylerken gülümsüyordu.

"Evet, Majesteleri," dedi Talon, saygıyla önünde eğilirken.

"Bana Roger diyebilirsin, Talon. Bu hoşuma gider. Gel, Tapınak Şövalyeleriyle babamı yalnız bırakalım da konuşsunlar. Eminim konu para olacaktır."

Talon saygıyla Kont'un önünde eğildi ama adam, Tapınak Başkanı, Philip ve orada bulunan birkaç danışmanıyla derin bir sohbete dalmıştı. Onların yanlarından ayrıldığını fark etmedi.

Roger, Talon'la birlikte koridorda ilerlerken, etrafta ona seslenen, beklemesini ve bu yeni şövalyeyi kendileriyle tanıştırmasını isteyen lordları ve şövalyeleri gülümseyip elini sallayarak savıyordu.

"Kendini o kadar iyi ispatladığın o savaş hakkında her şeyi duymak ve seni arkadaş çevremle tanıştırmak istiyorum," dedi genç adam, salonun gürültüsünü geride bıraktıkları zaman.

Silahlı askerlerle donatılmış ve üniformalı hizmetkârların aceleyle oraya buraya koşuşturduğu pek çok koridordan geçtiler.

Roger onu korsanlarla yaşadıkları konusunda ayrıntılı olarak sorguladı. Talon'un zift kullanma planını alkışladı; bu hikâyeye bayılmıştı.

Bakımlı çitleri ve çimleri olan orta büyüklükte bir bahçeye geldiler. Roger gururla ortasındaki küçük bir fiskiyeli çeşmeyi gösterdi. "Bu fikri İspanya'daki Mağribîlerden aldık. Onlar güzel bahçeler ve böyle 'fiskiyeli çeşmeler' yapmayı iyi biliyorlar," dedi gururla.

Talon hiç kımıldamadan çeşmeye baktı; anıları onu kedere boğmak üzereydi... ama düşünecek zamanı olmadı. Bir grup genç biraz önce geçtikleri kapı aralığından koşarak onlara doğru geldi.

"Roger!" diye seslendi, gençlerden biri. "Gittiğini gördük ama seni kaybettik. Bizi tanıştırsana." Patikada durmakta olan iki gencin yanına geldiklerinde soluk soluğaydılar.

"Bu, babam tarafından biraz önce şövalye ilan edilen Sör Talon de Gilles," diye bağırdı Roger. "Sör Talon, bu babasının toprakları düklüğün sınırları içinde yer alan Lord Andreu de Béziers. Kendisi kuzenlerimden biri olur. Bu da kız kardeşi Leydi Elena." Roger sıfatlarını abartarak söylerken dudaklarında muzip bir gülümseme dolaşıyordu. Talon bu genç konttan hoşlandığına karar verdi.

Kızın onu kocaman açılmış, gri gözleriyle merakla izlediğinin farkına varan Talon ikisinin önünde eğildi.

Roger diğer üç genci de Lord Donate de Baucaire, Kont'u babasıyla birlikte –kendisi Vikont adına Nimes'i idare eden bir barondu- ziyarete gelen Leydi Galiana de Castres ve yine anne babasıyla uzun bir ziyarette bulunan Leydi Sybille de Foix olarak tanıştırdı.

Hepsi de Talon'la aynı yaşlardaydı. Son derece şık giyinmişlerdi ve yeni gelen bu gence büyük bir ilgiyle bakıyorlardı. Talon bir kez daha korsanlarla mücadelesini anlatmaya zorlandı; hepsi heyecanla dinledi. Korsanların o şekilde ölmesine pek memnun oldular, Talon'un stratejisini bağırarak onayladılar ve bahsettiği Galli okçular hakkında sorular sordular.

"Bütün hayatını Kutsal Topraklar'da mı geçirdin, Talon? Bize oraları anlat. Orası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Elena.

Talon duraksadı. "Hayatım boyunca orada yaşadığım doğru, leydim. Ama size son beş yıldır Kutsal Topraklar'da neler olduğu hakkında pek bir şey söyleyemem... çünkü orada değildim," dedi nihayet, gönülsüzce.

Aralarında bir hareketlenme oldu. "Eğer Kutsal Topraklar'da değilsen, neredeydin?" diye sordu, meraklandığı belli olan Roger.

"Sarazenler olarak da bilinen İsmaililer tarafından esir alınıp İran'a götürüldüm."

Herkes şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Peki, nasıl kaçıp buraya gelebildin?" diye sordu Donate şüpheyle. "Onların tutsaklarına korkunç şeyler yaptığını duyuyoruz ve esir olanlardan geri gelen kimseyi görmedik. Onların bebekleri yediğini, tecavüz ettiğini ve gittikleri her yeri yağmaladıklarını duyuyoruz."

Talon buna güldü. "Onlar da bir kaleyi ele geçirdikleri zaman bizim yaptığımız gibi ganimet alıyorlar. Bu çok uzun bir hikâye; dinlemek istediğinize emin misiniz?" Hikâyesini anlatmaya gönülsüzdü ama artık çok geçti.

"Sör Talon," dedi Roger, elinden geldiğince tumturaklı bir tavırla, "iştahımızı kabartıp sonra da anlatmayı ret mi edeceksin? Çok ayıp, sör! Her şeyi bilmek istiyoruz." Diğerleri de gülerek ona katıldılar. Hepsi oturacak bir yer aradı ve Roger, Andreu'yu şarap ve şekerleme getirmesi için bir hizmetkâr bulmaya gönderdi.

"Şarap olmazsa hikâye de olmaz," dedi, diğerlerinin onu onaylayan gülümsemelerine karşılık vererek. Onlar gevezelik ederken Talon bu genç soyluların üstündeki güzel giysileri inceleyecek ve bunları Albi'deki ailesinin kıyafetleriyle kıyaslayacak zaman buldu. Genç kızlar *bliaut*, çok renkli ve değişik tonlarda uzun elbiseler giyiyordu. Elena'nın giysisinin yüksek yakasında ince nakışlar vardı ve kolları aşağıdayken kol yenleri yere

sürünecek kadar uzundu. Hanımların kıyafetleri basit kumaşlar yerine, memleket dışından gelmiş ince dokumalardan yapılmıştı; Elena'nınki ince endamını belirginleştiren ve yüz hatlarını iyice ortaya çıkaran krem rengi satendi. Talon bir iç gömleğin üstüne giyilen ve sıkıca bağlanan *bliaut*'un genç soylu hanımların vücudunun her kıvrımını ortaya çıkardığını görebiliyordu. Elena bir *gironee* veya ayrı bir etek, arkadaşları da ipek veya saten gibi pahalı kumaştan, kat kat yerlere inen uzun *bliaut*lar giymişti. Hepsi gümüş veya altın sırmalarla dokunmuş bir *ceinture*, kemer takmıştı. Eteklerin altından sivri burunlu ipek *sollar*lar –terlikler- görünüyordu.

Kızların hepsinin başında bir *guimple*, incecik, adeta şeffaf kumaştan bir örtü olsa da bunları, Talon'un yolda gördüğü kadınlardan çok daha rahat bir şekilde, saçlarını açıkta bırakacak şekilde örtmüşlerdi. Hepsi *guimple*lerini yerinde tutmak için altın veya gümüş bantlar kullanmıştı. Talon bu zarif kıyafetlerden çok etkilenmişti. Göğsüne bir broş iliştirmiş olan Elena dışında pek az mücevher takmışlardı.

Genç soyluların da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Pahalı ipekten veya İngiliz yününden sıkı çorapların üstünde, kızlarınkinden çok daha dar olan kol yenleri kürklü, ince kumaştan tunikler vardı. Hepsi kenarları gümüş zincirlerle tutturulmuş ve etrafı kakım kürküyle çevrilmiş, parlak renkli yün veya altın tokalı süslü deri pelerinler giymişti. Saçları az çok onunkiler gibi kesilmişti: önleri düz, arkaları uzundu. Hepsi de kenarından küçük keselerin ve gümüş veya taşlarla kaplı kılıfların içinde hançerlerin sarktığı kemerler takıyordu.

Andreu yanında bir hizmetkârla geri döndü; hizmetkâr deri kupalara Talon ve diğerleri için şarap doldurdu.

Talon hikâyesini olabildiğince basit bir şekilde anlattı; esir alınmasını, İran'a yaptığı yolculuğu, sık sık yaşanan idamların dehşetini, çocukların eğitimini ve aslanla savaşını.

Bu sonuncusunu duyunca herkes heyecanla bağırdı ve kızlardan biri uzanarak çenesindeki uzun yarayı gösterdi. "Aslanın açtığı yaralardan biri de bu mu?" diye sordu. Böyle tehlikeli bir

hayvanla dövüşme düşüncesi onu heyecanlandırmış görünüyordu. "Bu hayvan ne kadar büyük? Bir at kadar mı? Hanedan armasındaki resimlerine benziyor mu?"

"Filistin'de ve İran'da dağlarda aslanlar vardır ve bir midilli kadar büyüktürler ama bacakları daha kısa ve güçlüdür. Çok vahşidirler, keçileri yerler ve eğer dikkatli olmazlarsa insanları da öldürürler," dedi Talon gülümseyerek.

"Senin yaşında bir çocuğun bir aslanla karşılaşması müthiş! Hayvandan hiç korkmadın mı, Talon?" diye sordu Roger.

"O kadar korkmuştum ki duyduğum dehşetten neredeyse boğuluyordum. Hayvan mızrağıma saplanıp öldükten sonra üstüme düştü ve beni suya gömdü."

"Sana şapkamı çıkartıyorum, Talon. Hiç süslemeden, olduğu gibi anlatıyorsun. Bunun için sana saygı duyuyorum," dedi Roger, hâlâ gülerek.

"Bizim ormanlarımızda ayılar, kurtlar ve yaban domuzları var ama aslan yok," dedi Donate.

"Doğudaki yüksek dağların içlerinde hâlâ ejderhalar var, öyle değil mi?" diye sordu Leydi Galiana, masum bir tavırla.

Diğerleri ona gülüp alay etseler de Talon onların da bundan pek emin olmadığını sezdi.

"Langue d'Oc'ta ejderha kalmadı, Galiana," dedi Andreu, küçümseyerek.

"Nereden biliyorsun, kardeşim?" diye sordu Elena, muzip bir gülümsemeyle Galiana'nın tarafını tutarak.

Leydi Galiana, Talon'a döndü. "Peki, sana sorayım, Sör Talon. İran'da ejderha var mı?"

Talon gülümsedi. "Eskiden İran'da pek çok ejderha ve şeytan olduğunu söylediler ama Rüstem isminde büyük bir kahraman hepsinin kafasını uçurmuş. Onun için bugün hâlâ var olup olmadıklarını bilmiyorum, leydim."

Onu hikâyesi ve kaçmayı nasıl başardığı hakkında soru yağmuruna tuttular. Talon, Tapınak Şövalyelerinin kendisine nasıl davrandığına özellikle değinmedi. Şövalyeleri onların önünde suçlamaması gerektiğini düşünüyordu.

Talon konuşmasını bitirdiğinde akşam oluyordu ve şehrin çanları akşam ayinini haber veriyordu. Pek çok şeyi örtbas etmişti ama asıl hikâye ortadaydı. Sözlerine son verdiği zaman uzun bir sessizlik oldu.

Roger ve diğer gençler ona yeni bir saygıyla bakıyordu; herkes onu yeniden tartıyor gibiydi.

Sonunda Roger konuştu. "Hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği bir hayat sürmüşsün. Seni tanıdığıma sevindim. Şimdi seni eğlendirme sırası bizde ve öyle de yapacağız." Etrafına bakındı. "İngiltere'den gelen yüksek mevki sahibi bir konuğun onuruna bu gece bir ziyafet verilecek. Babam onu amcanla birlikte yüksek masaya oturtacak, Talon. Konuğumuz *Outré Mere*'deki yaşam hakkında her şeyi bilmek isteyecektir; oralardan nadiren haber geliyor. Biz de yüksek masanın kenarında oturacağız; ozanlar, hokkabazlar, şarkıcılar ve dansçılar da olacak."

"Hatta belki akrobatlar da," diye ekledi Donate.

"Onları izlemek hoşuna gidiyor, çünkü çoğu kız ve genellikle de çıplak oluyorlar, Donateie," diye takıldı kızlardan biri. Hepsi birlikte ona takılırken Donate kızardı.

Konuşma o gece ziyafete katılacak ünlü ozana geldi.

"Akitanya ve aşk sanatı hakkında balatlar söyleyecekmiş," dedi leydi Galiana. "Belki Tristan ve İsolde hakkında bile söyler."

Genç adamlar küçümseyerek gülümsediler. "Siz hanımlar da hep böyle şarkılara bayılıyorsunuz. Peki, ya savaş sanatı?" diye sordu Lord Andreu.

"Kraliçemiz Eleanor bir şövalyenin sadece bir savaşçı olmaması, aşk sanatı hakkındaki bilgisiyle de bir leydiyi baştan çıkartabilmesi gerektiğini söyledi," dedi Elena, cilveli bir tavırla gözlerini Talon'a dikerek.

Talon ağırbaşlı bir ifadeyle bakarak karşılık verdi. Dikkatle düşünüyormuş gibi durakladı ama eğlenmeye karar verdi. "Belli olmaz, leydim. Ben ozan değilim, onun için aşk sanatı hakkında her şeyi bilen birinin canı gönülden öğrencisi olurum," dedi, masum bir tavırla kıza bakarak.

Diğerleri buna güldü ve sıra Elena'ya takılmaya geldi. Elena başını arkaya atıp onlarla birlikte güldü; gözleri hâlâ Talon'un üstündeydi ve yanakları hafif kızarmıştı. Talon gözleriyle ona gülümseyince kız iyice kızardı.

"Talon'un bu alanda sınanmasına gerek olmadığı açık," dedi Roger, gözleriyle durumu değerlendirerek.

Talon etrafını saran gençlerin neşeli masumluğundan etkilenmişti. O zamanki genç lordlar için bu bir ön koşul olduğu için, delikanlıların en azından silahlar konusunda iyi olduğundan emindi. Yine de kendini onlardan daha yaşlı ve biraz kopuk hissediyordu. Roger'ın ortadan kaybolduğunu ve diğerlerinin yavaş yavaş ziyafet salonuna doğru yürüdüğünü fark etti. Koluna giren Elena ona sıkıca yapışmıştı.

Talon bir kez daha giysilerinin ne kadar basit olduğunun şiddetle farkına vararak sıkıldı ama bu yetersizlik duygusunun farkında olmayan Elena onu yanından ayırmamaya azmetmiş görünüyordu.

Çanlar akşam duası için tekrar çaldı; ziyafetin başlama zamanı gelmişti. Elena ona gençlerin salona Kont masaya oturmadan önce girmesi gerektiğini söyledi. Onun için acele eden başkalarıyla birlikte hızla koridorlardan geçerek ziyafetin yapılacağı büyük salona doğru ilerlediler.

Roger pek çok gereksiz tantana ve merasim olacağı konusunda onu uyarmıştı. İngiltere Kralı Henry'nin bir elçisinin gelişi olağandışı bir olaydı ve bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. Talon İngiltere ve Frenk kralları arasındaki olaylar kadar, Toulouse, Carcassonne ve doğudaki Burgonya Kontları arasında sağlanmaya çalışılan ittifaklar hakkında da hiç bilgisi olmadığını keşfediyordu.

Mensup olduğu soylu sınıftaki diğerleri gibi, Languedoc ve Akitanya'daki üst tabakanın sıfatlarını ve isimlerini ezbere sayabilen Sybille ülkede o sırada hüküm süren karmaşık durumu kısaca açıkladı.

"Çok güçlü bir soylu olan Kont hâlâ, Kral II. Henry gibi, Frenk Kralına sadakat yeminiyle bağlı."

Kaşlarını kaldırarak Talon'a baktı.

Talon için bu da İran'daki sultanlarla prenslerin ilişkisi kadar kafa karıştırıcıydı. Frenk kralının güçlü asillerinin çoğundan daha az toprağa sahip olduğunu ama büyük Charlemagne'nin soyundan geldiği için yine de o mevkide bulunduğunu duyunca iyice şaşırdı. "İngiltere kralı Henry Frenk kralınınkinden çok daha geniş topraklara sahipse neden ona vergi ödemek zorunda?"

Herkes kıs kıs gülünce Talon utandı. Elena konuşmaya katıldı.

"Kralımızı küçümsediğimiz için şaşırma, Talon. Kral Dindar Louis sadece Eleanor'u bir köşeye attığı için değil, aynı zamanda bir kraldan ziyade rahip gibi davrandığı için tebaasının bütün saygısını yitirdi. Henry Deux onun uyruğu olabilir ama Philip senin tabirinle 'vergi' talep etmeye cesaret edemez. O zayıf bir kraldır."

"Birbirleriyle savaşıyorlar mı?"

"Sürekli," dedi Donate. "Bilhassa kuzeyde, Normandiya'nın Vexin olarak bilinen bölgesi üstüne bitmez tükenmez bir çekişme içindeler. Kral Eleanor'u karısı olarak aldığından beri, Henry İngiltere'nin yanı sıra Akitanya ve Normandiya'yı da elinde tutuyor ve şimdiki halde üç büyük Hristiyan krallığı içindeki en güçlü kral o. Languedoc'u da yanına almak istiyor. Yoksa neden Louis gibi bir adamın uyruğu olmaya devam etmek istesin ki?"

"Louis'in kraliçeden boşanmasına rağmen gözünün hâlâ Akitanya'da olduğunu unutma."

"O zaman neden Henry hepsini fethetmiyor?" diye sordu Talon.

"Çünkü bu onun bile gücünü aşar. Henry kadar kudretli bir kral bile bir düşmanı diğeriyle dengelemenin değerini bilir. Bunu bana babam öğretti ve Henry biraz olsun barış olması için birçok düşmanı birbiriyle dengelemek zorunda.

"Henry, kavgacı bir topluluk olan ve 'İngiliz' bir kral istemeyen Normandiya ve Akitanya baronlarıyla zor başa çıkıyor. Isle de France'ı[1] alıp Louis'i tahttan indirmesi kolay olurdu

---

1 Fransa'da Paris'i de kapsayan bir bölge.

ama buranın kuzeyindeki Frenk soylular ve hatta burada, Languedoc'taki lordlar buna şiddetle karşı çıkacaktır ve Henry onları uzun süre kontrol altında tutamayacaktır," diye açıkladı Roger.

"Babasına karşı olduğu söylenen oğlu Richard'ı da unutmayalım," diye söze girdi Andreu. O ana kadar konuşmayı sessizce dinlemişti. "Sözüme kulak verin, *mon amis*, zamanı gelince Richard'ın sesini duyacağız."

"Richard'ın Henry'nin oğlu değil, kraliçe ile Rancon'lu Geoffrey isminde Akitanyalı bir soylunun oğlu olduğuna dair söylentiler var," diye fısıldadı Elena, Talon'a.

Talon biraz önce ortadan kaybolan Elena'yı yanında bulunca şaşırdı. Kız elini onun koluna koydu. "Bu akşam benim nazik şövalyem olacak mısın, Sör Talon?"

Biriyle konuşmak için kısa bir süre yanlarından ayrıldıktan sonra onlara katılan Roger, Elena'nın söylediğini duyunca güldü. "Dikkatli ol, Talon. Bu tür bir davet burada, Oksitanya'da pek çok şekilde yorumlanabilir."

Diğerleri bu söze gülerek neşeyle şakalaşmaya başladılar. Kızlar da bu soylu gençlerden hiç altta kalmıyordu. Grup kalabalık salona gelince yüksek sesle takdim edildiler. Burası mumlarla ışıl ışıl aydınlatılmış ve isten kararmış kalaslarla örülmüş yüksek çatısı birçok sütunla desteklenmiş çok büyük bir salondu.

Talon duvarlarda av sahneleri ile ordulara ve hatta ejderhalara karşı savaşları resmeden kilimler gördü. Burada da, Talon'un yeni moda olmaya başladığını öğrendiği, üstünde kafa karıştıran çeşitli hanedan armaları olan pek çok sancak vardı. Sütunlara asılmış çok farklı şekillerde kalkanlar gördü ve bunların savaşlarda alınan ganimetler olduğunu tahmin etti.

Şövalye ve soylu sınıfa mensup erkeklerle eşlerinden oluşan iki yüz kadar insan gruplar halinde toplanmış dedikodu yapıyor veya masalara oturmuş Kont'un şarabını ve bal likörünü içiyordu.

Roger'ın pek sevildiği belliydi; her yandan ona sesleniyorlar

ve bir kupa şarap içmeye davet ediyorlardı. O da kabul ediyor ve öteki kontluklardan gelen arkadaşlarını Talon'la tanıştırıyordu. Talon bütün zenginlikler sergilenmiş olmasına karşın hiç cam bardak olmadığına dikkat etti. Kupa ve tabak biçiminde pek çok gümüş vardı ama şaşkınlık içinde pek az altın olduğunu gördü. Doğu memleketlerindeki zengin kadınların tersine, burada kadınlar kocalarının servetlerini kollarında ve boyunlarında sergilemiyordu.

Kısa bir süre yalnız kalan Talon birbirleriyle yüksek sesle konuşan ve bazıları daha şimdiden leydileriyle birlikte tepeleme yiyeceklerle dolu masalarda iyice kafayı bulmuş olan baronlarla şövalyeleri izledi. Birkaç arkadaşıyla konuşan Elena geri gelerek tekrar Talon'un kolunu tuttu.

"Gel, Sör Talon. Roger'la beraber şurada oturacağız." Elena yüksek masanın bir kenarında hizmetkârların hazırlamakta olduğu masayı işaret ediyordu.

"Oradan yüksek masayı görebilir ve eğlenceleri izleyebiliriz. Bu akşamki şarkıları dört gözle bekliyorum."

"Albi'de bir ozan dinlemiştim, şarkıları çok hoşuma gitmişti," dedi Talon. "Adam cesurdu ve kızlar için söylüyordu. Çok eğlenceliydi; herkes şarkılarını sevdi."

"Ozanlar bunu onları lordların evine gidip aşk şarkıları söylemeleri için teşvik eden kraliçe Eleanor'a borçlular. Artık bir şölende bir ozanın olması âdet haline geldi ve Carcassonne Vikontu da her zaman çok iyi ziyafetler verir."

Yüksek masanın yanında çalan bir borazan konuşmalarını kesti ve salonda herkes Carcassonne Kontu'nu karşılamak üzere ayağa kalktı. Kont özel konutuna açılan girişin önündeki deri perdelerin arasından gösterişli bir giriş yaptı; üstünde pahalı bir giysi ve mücevherler vardı. Yanında oradakilerden biraz değişik giyinmiş, üstünde yakası kürklü ve altın renginde üç aslanla süslenmiş kırmızı bir tunikle, canlı mavi yün bir pelerin olan tıknaz bir adam vardı.

Talon, Kont'un leydisinin yanında olduğunu gördü. Bu eskiden çok güzel olduğu belli ve hâlâ zarif ve asil bir havası olan

çarpıcı bir kadındı. Bakışları kalabalıkta Talon'un yanında duran oğlunu aradı. Roger'a gülümsedi, annesini gördüğüne sevindiği belli olan genç de gülümseyip hafifçe eğilerek karşılık verdi.

Kadının bakışları ondan uzaklaşarak yanındakilere kaydı ve sonra sanki ölçüyormuş gibi uzun bir süre Talon'un üstünde durdu. Talon da ilgiyle ona bakarak nazikçe eğildi. Kadının dudaklarında bir gülümseme dolaştı, sonra kocasıyla beraber büyük masaya doğru ilerlediler.

Konukları ve Talon'un Kilise'nin kıyafeti olduğunu tahmin ettiği –başının tıraşlı tepesindeki küçük kırmızı takke onu ele veriyordu- parlak kırmızı cübbeli başka bir adamla birlikte masaya oturdular. Talon amcasıyla Tapınak Şövalyelerinin Başkanı'nın da onlara yakın oturduğunu fark etti. Şüphesiz Filistin hakkında soru yağmuruna tutulacaklardı. Amcası ona Tapınak Şövalyelerinin batı krallıklarındaki en iyi bilgi kaynaklarından biri olduğunu söylemişti.

Kont kollarını sanki kutsuyor gibi havaya kaldırdı ve kırmızılı adam yemek duası yaparken herkes başını eğdi. Bu âdete yabancı olan Talon kalabalığa bakmak için başını kaldırdı ve gür ve monoton bir sesle dua eden adamı dinledi. Başını yüksek masaya çevirince Kontes'in onu izlediğini görüp şaşırdı. Gözleri bir an buluştu ve Talon kadının bakışlarındaki anlamın ne olduğunu merak etti ama sonra gözlerini indirmek zorunda hissetti ve dua bitene kadar kaldırmadı.

Herkes gürültü patırtıyla yerine oturunca ziyafet başladı. Hemen kadehler tokuşturulmaya başlandı ve Kont aşağıdaki kalabalık masalardaki insanlarla konuşmaya koyuldu. Salonun diğer tarafında bir grup müzisyen çalıyordu ama salonun gürültüsü müziklerini bastırıyordu. Merakı kabaran Talon, Kontes'in pek az yediğini ve hemen hiç konuşmadığını gözledi.

Elena ona doğru eğilerek fısıldadı, "Kontes'imiz seni fark etti, Sör Talon. Roger ona senden bahsetmiş olmalı. Korkarım bu akşamı ona yaşadığın maceraları anlatarak geçirmek zorunda kalacaksın ve ben de seni kendime saklayamayacağım."

"Kontes beni yanına çağırırsa senin de gelmene izin vermez mi? Roger senin de gelmeni isteyebilir."

"Roger'a soralım. Roger, annen Talon'u gözleyip duruyor. Eminim daha sonra onu yanına çağıracaktır. Herhalde annene ondan söz ettin."

Roger bir kahkaha attı. "Nasıl söz etmem, Elena? Eminim bu gece hepimiz Talon'un Sarazenlerin memleketlerindeki maceralarını dinlemek üzere annemin konutunda toplanacağız."

Elena'nın yüzü aydınlandı ve sonra ozanlar hakkındaki konuşmasına geri döndü.

"Her ikisi de sanatı seven babasıyla büyükbabasına çeken Akitanyalı Kraliçe Eleanor'umuz ülkesini yönettiği zaman sarayında ozanlar yaşıyordu. Şimdi ise o soğuk ve sisli İngiltere'de. Kral Henry'nin gayretli ve saygı gören bir adam olduğu söylense de onunla evlenmesine şaşıyorum."

"Ne Frenk kralı, ne de şu bahsettiğin Henry hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Elena. Sen onlarla tanıştın mı?"

"Hayır, elbette tanışmadım! Kraliçe Eleanor Akitanya'yı yönettiği zaman sarayına gidemeyecek kadar küçüktüm. Frenk kralını gören de yok, çünkü adam vaktinin çoğunu diz çöküp günahlarını bağışlaması için Tanrı'ya dua etmekle geçiriyor."

"Günahlarının bağışlanması için yakaracak kadar çok mu suç işlemiş?" diye sordu Talon.

Onları duyanlar bu soruya güldüler ama bu defa Talon kendini aptal gibi hissetmedi, zira hepsi onun dünyalarını anlamasına yardım etmek istediklerini açıkça göstermişlerdi.

Konuşmalarını dinlemekte olan Galiana onlara doğru eğildi. "Büyük kralımız Louis çok dindar bir adamdır, Talon. Söylentiye göre tenden o kadar tiksiniyormuş ki kraliçesinin cinsel birleşme olmadan günahsız bir şekilde gebe kalması için dua ediyormuş ama hayal kırıklığına uğradığıyla kalmış."

"Kraliçesi kim?" diye sordu Talon.

"Şimdiki halde kraliçesi yok ama eskiden şimdi İngiltere Kraliçesi olan ve şehvetli Henry'den hâlâ hayatta olan üç oğul doğuran Kraliçe Eleanor'du," dedi Elena, göz kırparak.

"Öyleyse Frenk İmparatorluğu'nun kralının hiç varisi yok mu?" diye sordu, meraklanan Talon.

"Eğer bir varis peydahlarsa bu başlı başına bir mucize olur ama birinin ona iyilik yaparak bir şekilde yardım edeceğine hiç kuşkum yok," dedi Roger, gülümseyerek konuşmaya katılarak. Diğerleri kıkır kıkır güldü.

"Öyleyse kralın sadece bir karısı mı var?" diye sordu Talon, masum bir tavırla.

Yine herkes güldü. "Kraliçe olan tek bir karısı var, Talon. Eleanor'dan hiç âdilane olmasa da, herkesin çıkarına uyan düzmece bir suçlamaya dayanarak boşandı. Eleanor'a kendi memleketinde tapıyorlar, Louis ise bu yaptığı yüzünden şerefsiz biri olarak görülüyor," diye araya girdi Sybille.

"Neden tek karısı olup olmadığını sordun, Talon? Sarazenlerin dünyasında çok mu farklı?" diye sordu Roger merakla.

"Sultanların istedikleri kadar karıları olabileceğini hatırlıyorum ve Arap memleketlerinde pek çok erkeğin birden fazla karısı vardır. Bir erkeğin birden çok karısı olmasına izin verilir ama hepsine iyi bakabilmesi gerekir."

Kızlardan şaşkınlık nidaları yükselirken delikanlılar kaşlarını kaldırdılar. Hepsi de hizmetkârların tepsilerle yiyecek taşıyarak koşuşturduğu geniş salona bakarak oturuyordu.

"O sultanlar çok itibarlı ve kuvvetli adamlar olmalı," dedi Sybille, bir kahkaha atan Donate'ye sırıtarak. Diğerleri de güldüler ama meraklanmışlardı.

"Bu bir gelenektir; sultanın en önemli işlerinden biri pek çok varise sahip olmaktır."

"Ama eğer pek çok varisi olursa o öldüğü veya öldürüldüğü zaman tahta kim çıkar?" diye sordu Roger.

"Yasaya göre bu her zaman ilk doğan çocuktur ama genellikle taht için savaşırlar ve galip gelen en güçlü evlat daha sonra kardeşlerinin savaşarak veya gizlice bu hakkını elinden almamaları için onları öldürmeye koyulur."

Bundan sonra soruların ardı arkası kesilmedi ve Talon hepsine cevap yetiştirmek için akla karayı seçti. Sonra masalarına Kont'un üniformasını giymiş olan kan ter içindeki yor-

gun hizmetkârların taşıdığı tepsiler içinde yiyecekler getirildi. Elena'yı inceleyecek zaman bulan Talon onu beğendiğinin farkına vardı. Zarif bir boynu olan güzel bir kızdı, başının tepesine topladığı açık renk saçları geniş alnını ve ince uzun boynunu açıkta bırakmıştı. Bakışları pahalı giysisinin gizleyemediği biçimli vücuduna kaydı. Boynunda ucunda gümüş bir haç asılı olan ince bir zincir vardı; Talon herkesin pek dindar göründüğüne dikkat etmişti. Kadınların çoğu benzer bir haç takıyordu. Elena kendisini incelediğini fark etmiş olacak ki ona dönüp dosdoğru gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Talon da gülümseyerek karşılık verdi.

Talon yüksek masaya resmi bir havanın hâkim olduğunu fark etmişti. Kont eğilerek konuğuna istiridye ve sülün dolu tabakları uzatıyor ve hafifçe böbürlenerek aşçılarının Hristiyan dünyasının en iyilerinden olduğunu söylüyordu. Rahiple iki Tapınak Şövalyesinin de dâhil olduğu ciddi bir konuşmaya dalmış görünüyorlardı. Talon ne konuştuklarını merak etti.

Sonra yemeğine odaklandı ve bir eksik fark etti. Etin yanında pek az sebze vardı. Fırında pişmiş kök sebzeler ve taze lahana vardı ama pek az kişi onlara iltifat ediyordu. Çoğunlukla et ve hamur işi yiyorlardı; deniz ürünlerinden geyik ve yaban domuzuna kadar uzanan etlerin çeşitliliği şaşırtıcıydı.

Talon bir daha incir veya portakal görüp göremeyeceğini merak etti, zira o zamana kadar hiç görmemişti. Bir şamfıstığını kırıp yemeyi özledi. Elma çoktu ve etin yanında bol bol pişmiş erik ve kiraz vardı. Elena büyük bir zevkle suyu çenesinden damlayarak bir armut yerken bir tane de ona uzattı; Talon uzanıp keten bir bezle kızın çenesini silince ikisi de buna güldüler.

Talon ona yabancı olan yiyeceklerden bazılarını sormak zorunda kaldı. Elena denizden taze gelmiş istiridye tabaklarını gösterdi. Talon'un daha önce hiç görmediği kaynamış midyeler ve neredeyse bumunu tıkamak zorunda kalacağı kadar pis kokan türlü av kuşları vardı. Ona av kuşlarının öldürüldükten sonra etlerinin yumuşaması için günlerce asılı tutulduklarını açıkladılar. Talon denemek için bir ısırık alınca etin yumuşak

olduğunu kabul etmek zorunda kaldı ama o kokuya dayanmak yine de çok zordu.

Turtalar geldi; bazıları büyük tabaklara konup üstleri hamurla kaplanmadan önce kızartılmış sığırcıkla doldurulmuştu. Uzun gümüş tepsilerin üstünde alabalığın yanı sıra, nehirden yakalanmış *brochet* denilen büyük balıklar vardı. Talon bademle birlikte fırınlanmış alabalığın tadına baktı, sonra da Elena'nın tabağına koyduklarını denedi.

Soylu oldukları için gümüş tabaklardan yiyorlardı ama Talon alçak masalarda oturan seçkinlerin çoğunun toprak kaplarda yerken salonun daha aşağısındaki daha alt seviyedeki şövalyelerin kalın ekmek tahtalarının üstünde yediğine dikkat etti.

Burada da insanlar elleriyle yiyor ve yiyeceği ağızlarına götürmeden evvel ve hatta dişlerinin arasındayken kesmek için bıçak kullanıyorlardı. Çenelerine yağ ve sos bulaşmış gençler yemeklerin keyfini çıkartıyordu. Ara sıra hizmetkârlar arkalarından yaklaşarak onlara temiz havlular veriyordu ama Talon genç erkeklerin, hatta kızların bile ağızlarını tuniklerinin veya elbiselerinin yenleriyle silmekten çekinmediklerini gördü.

Şarap su gibi akıyordu, bal likörü de öyle ama Talon ikisini karıştırmanın başına ne iş açacağını iyi bildiği için likör içmemeye dikkat etti. Diğerleri kendilerini o kadar engellemiyor gibiydi ve çok geçmeden ortalıkta sendeleyerek dolaşan pek çok sarhoş görülmeye başladı.

Talon kendini yiyeceklere ve yeni arkadaşlarıyla konuşmaya o kadar kaptırmıştı ki aşağı salonda bir şeyler olduğunu fark etmedi.

İyi giyimli ama besbelli sarhoş iki adam tartışırken birbirlerine bıçak çekmişlerdi. Salonun ortasında, masaların arasında sendeleyerek bıçaklarını öldürme niyetiyle birbirlerine savuruyorlardı. Müzisyenler bile çalmayı bırakarak heyecanla izlemeye başladı. İki adam uzun hançerlerini birbirlerine saplamaya çalışırken havada tezahüratlar ve kaba saba sözler uçuşuyordu.

Kont hiç de memnun görünmüyordu. Öfkeyle ayağa kalktı ve aşağıdaki kalabalıktan yükselen kulak tırmalayan bağırışları

bastıran ve hatta iki rakibin körelmiş duyularına kadar ulaşan bir sesle gürledi.

Bunu izleyen sessizlikte Kont yüksek sesle, "Bu şamataya hemen son verin," dedi. "Soframda yemek yedikten sonra, benim salonumda, benim konuklarımın önünde dövüşmeye nasıl cüret ediyorsunuz? Muhafızlar, bu adamları hemen tutuklayın. Onları bir hücreye atın da uyuyup ayıldıktan sonra sabahleyin bizi oyun alanında eğlendirsinler. Ayık oldukları zaman ne kadar iyilermiş, görelim."

Ellerinde kargılar ve kılıçlarla koşarak yanlarına giden muhafızlar adamları gülerek yuhalayan kalabalığın arasından geçirerek aceleyle dışarı çıkardı. Bu olaydan canı sıkıldığı belli olan Kont tekrar yerine oturdu. Geri kalan konuklar da oturup kontun güzel yiyeceklerini yemeye devam ettiler ve çok geçmeden sanki bu olay hiç olmamış gibi eğlence devam etti.

Roger, Talon'a göz attı. "Languedoc'un çabuk parlayan insanlarını gördün işte. Buralarda erkekler çoğunlukla ölümüne kavga ederler. Şövalyelerin ve uşakların daha terbiyeli olmasını isterdim. Bu ikisi yıllardır birbirine kin besler. Yarın oyun alanında birinin öleceğini tahmin ediyorum; birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Şaşırdım, Lordum ama belli ki baban saygı görüyor ve kontluğunu demir yumrukla yönetiyor, onun için bu tür şeyler çok sık olmuyordur."

"Doğru ama her yıl bu zamanda insanlar bağlılıklarını göstermek için geldiklerinde bu tür düşmanlıklar yeniden su yüzüne çıkıyor ve oyun alanında çözülmesi gerekiyor," dedi Roger.

"Kilise atlı mızrak dövüşünü yasakladı ama ne olursa olsun bu adamlar dövüşecek, onun için herkesin görebileceği bir yerde adil bir şekilde dövüşmeleri daha iyi," dedi Donate.

Eğlenceler başladığı zaman olay unutulup gitti. Önce Donate'nin umduğu gibi akrobatlar geldi. Üstlerinde peştamal dışında hiçbir şey olmayan beş adam koşarak salona girdi. Talon şaşkınlıkla içlerinden birinin birlikte çalıştığı delikanlılar kadar ince ve esnek olan on altı yaşlarında bir kız olduğunu gördü.

O da beline ve bacaklarının arasına sıkıca bir peştamal sarmıştı ama küçük göğüsleri çıplaktı. Bütün vücutlarına sürdükleri yağdan pırıl pırıl parlıyorlardı. Dans ederek yüksek masaya doğru ilerlediler ve renkli topları havada çevirmeye başladılar.

Topları havaya fırlatıyor, yakalıyor ve birbirlerine geçirirken bağırıyorlardı. Sonra sıra sopaları çevirmeye geldi. Talon gizlice yanındaki gençlere baktı: delikanlıların hepsi arzuyla kızı seyrederken, kızların hepsi hokkabazların becerisini izliyordu. Elena onu yakalayarak usulca gülümsedi. Talon da gülümseyerek karşılık verdi.

Grup şimdi bıçak çevirmeye ve yerde takla atmaya başlamıştı. Bağırarak ellerini yere basıp havaya sıçrıyorlar ve şaşırtıcı bir hızla geriye doğru takla atıyorlardı. Bu çok maharetli bir gösteriydi ve sonunda akrobatlar nefes nefese durup kendilerini takdir eden kalabalığın önünde eğilirken etkilenen insanlar onlara para atmaya başladı. Bir hizmetkâr Kont'un verdiği küçük bir keseyi grubun liderine götürdü ve sonra grup salondan ayrıldı.

Talon'un grubu göstericileri bağırarak alkışlarken kızlar da Donate'nin akrobat kıza duyduğu arzuyla dalga geçiyordu. Donate kızararak kendini savundu ama kızı seyretmekten çok hoşlandığı belliydi.

Sonra sıra ozanların Languedoc ve Akitanya şarkıları söylemesine geldi. Onları dinlemek isteyenler sarhoş gevezeleri susturdu ve ilk ozan salona girerek şarkısına başladı. İnce, esmer, siyah bıyıklı, dişleri ışıl ışıl parlayan bir adam olan ozan telli sazını bir iki defa tıngırdattıktan sonra ustalığıyla bütün salonun dikkatini üstüne topladı.

İlk olarak, kalabalığı canlandırmak için, herkesin bildiği ve pek çoğunun söylerken ona katıldığı sevilen bir şarkıyla başladı:

Şarkı söylüyorsa bırak söylesin
Benim için değil
Sevgilim için söylüyor
Benden çok uzaktaki

Çayırlığın sonunda
Bir kavak duruyor sapasağlam
Guguk kuşu şarkı söylüyor
Belki de yuvasını yapmıştır oraya

Şarkı söylüyorsa bırak söylesin
Benim için değil
Sevgilim için söylüyor
Benden çok uzaktaki

Şu dağlar
O kadar yüksek ki
Görmemi önlüyorlar
Aşkımı

Şarkı söylüyorsa bırak söylesin
Benim için değil
Sevgilim için söylüyor
Benden çok uzaktaki

Şu dağlar bir gün gelecek alçalacak
Ve benim aşkım
Geri gelecek

Şarkı söylüyorsa bırak söylesin
Benim için değil
Sevgilim için söylüyor
Benden çok uzaktaki.

Adam şarkıyı Talon'un daha önce hiç duymadığı ve şivesinden dolayı tam anlayamadığı bariton bir sesle söylüyordu. Salondaki kalabalık şarkıyı iyi biliyordu ve sık sık ona katılıyor veya edepsiz sözler bağırıyorlardı. Elena ve Sybille de şarkıyı neşeyle söylüyorlardı.

Ozan, Roger'ın masasındaki genç soyluları fark ederek bir ara yanlarına geldi ve bir ayağını yandaki bir sıraya koyup

gülümseyerek onlara baktı. "Genç lordlarım ve leydilerim, görüyorum ki genç olma avantajına sahipsiniz. İşte sizi düşünmeye sevk edecek bir şarkı."

Hepsi el çırparak bekledi. Adam birkaç nota tıngırdattıktan sonra şarkısına başladı.

Ah gençlik. Pervasız inanca bırak kendini
Ve güven şu pohpohlayıcı
Fısıltıya, "Ölene kadar yiyip iç.
Kendini şımart ve keyfini sür."

Elbette her batan günün sonunda
Geride kalan bir hazzın yasını tutacaksın
Çiçekler yolumuzda ölürken
Ta ki sen de ölene dek yitik ve kimsesiz

Öyleyse katıl dünyanın şaşaalı ziyafetine
İç ilk büyüleyici kâsesinden
Yalnız gönülleri alevlendiren ve
Aldat şu karanlık marazi ruhu.

Ve cümbüş ne kadar ayyuka çıkarsa
Ateşlenen aşkın nabzı o kadar hızlı atar,
Baktın mı kuyudaki abıhayatın tadına?
Seve seve söndürecektir bir adam ateşini.

Bir leydi aşkını verir her zaman
Sadece almaya cüret edenlere
Menedilmiş olanı
İhtiraslı aşk onlarındır kesin.

Ozan hızla çalgısını tıngırdatarak şarkısını bitirdi ve alkışlarla kahkahaları gülümseyerek kabul ederek masalarına doğru eğildi. Roger'ın ona fırlattığı birkaç sikkeyi ustaca yakaladı ve mırıldanarak teşekkür edip alaycı bir tavırla yerlere eğilerek cebine attı.

Yüksek masaya doğru bir kez daha eğildikten sonra ondan daha eski ve gözde şarkıları söylemesini isteyen gürültülü kalabalığı eğlendirmeye devam etmek üzere odanın ortasına doğru ilerledi. Kocaman mumlar sıcak balmumunu cızırdatıp duvarlara uzun gölgeler düşürür ve hizmetçiler bitenlerin yerine yenilerini koyarken susan kalabalık kendinden geçerek adamı dinledi. Ozan Charlemagne ile Roland, Arthur ile Guinevere ve Guinevere ile Lancelot arasındaki yasak aşklar hakkında şarkılar söyledi.

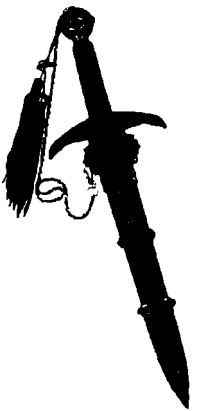
Tristan ve İsolde baladını da söyledi. Talon'a bunun kazanılan ve kaybedilen aşk hakkında Bretanya ve Cornwall'da söylenen eski bir şarkı olduğunu açıklayan hanımlar zevkten dört köşe olmuştu. Ozan şarkıyı bitirdiğinde İsolde için bol gözyaşı dökülmüştü.

Ozan daha ağırbaşlı bir ruh haline bürünerek Charlemagne'nin büyük savaşçılarından biri olan Thierry d'Argonne ve onun Ganelon'un akrabası ve destekçisi Pinabel'le savaşını anlatan bir şarkıya başladı. Ganelon ihanet ederek Roland'la binlerce adamın ölümüne neden olmakla suçlanıyordu. Onun için suçlu olup olmadığına iki taraf arasındaki bir çarpışmayla karar verilmesi gerekiyordu. Pinabel Thierry'nin miğferine vurdu ama şiire göre, Tanrı onu ölmekten korudu. Thierry de ona vurdu ve Pinabel'in kafasını uçurdu. Bu zafer Ganelon'un suçlu olduğunu ispatladı ve hemen idam edildi. Bu efsaneyi bilen adamlar şarkıyı göklere çıkartarak ozana sikkeler fırlattı; adam yine hepsini topladı ve zarif bir şekilde eğilerek çekildi.

Ozan gittikten kısa süre sonra Leydi Roseanne ayağa kalktı ve eğilen başlarla nazik sözlerin arasından geçerek salona girdiği gibi zarafetle oradan ayrıldı. Gitmeden evvel nedimelerinden birinin kulağına bir şey fısıldadı ve kadın Roger'la arkadaşlarının olduğu tarafa bakarak başını salladı.

Biraz sonra nedime salonu geçip yanlarına gelerek Roger'a annesinin konağında ona katılmasını ve arkadaşlarını da getirmeyi unutmamasını istediğini söyledi.

Borazanlar üflendi
Borunun tiz sesi kaldırdı tarafları ayağa;
Ölümcül dövüşü seyretmek için aceleyle.
Toplanan savaşçılar hevesle koştu:
Oyun alanının etrafını mızraklarıyla sararak,
Ettrick ormanındaki yıldırım çarpmış çamlar gibi.
Sör Walter Scott

Bölüm 14

Turnuva

Kont da leydisi gittikten biraz sonra salondan ayrılmaya hazırlandı. Ayağa kalktığı zaman yeniden kadehler tokuşturuldu ve sadakat yeminleri edildi ve Kont dönerek bir şaka yaptı. Sonra yanında İngiliz elçiyle birlikte özel konutuna gitmek üzere çıktı. Salondan ayrılması ciddi olarak içmeye başlanılacağının bir sinyali gibiydi. Genç kont arkadaşlarına dönerek hep beraber annesinin konutuna gitmelerini önerdi. Talon da büyük salondan çıkan bu genç saray mensuplarını izledi.

Kemerli sütunları ve büyük salonun aydınlığı ve gürültüsüyle büyük tezat oluşturan ve zemini ayak seslerinin yankılanmasına yol açan düz taşlarla kaplanmış karanlık koridorlarda ilerlediler. Sonra Kont'un özel dairesine giden taş merdivenden çıktılar. Kapı aralığında duran silahlı muhafızlar genç kontu tanıyarak geçerken onu saygıyla selamladılar. O da selamlarına isimlerini söyleyerek karşılık verince muhafızlar memnuniyetle gülümsediler.

Grup iki yanında iki nöbetçi duran ahşap bir kapıya geldi; nöbetçiler genç kontu görünce mızraklarını geri çektiler. İçlerinden biri içerdekilerin dikkatini çekmek için kapıya hafifçe vurdu. Kontesin nedimelerinden biri kapıyı açtı ve saygılı bir şekilde reverans yapıp Roger'a gülümseyerek onları içeri buyur

etti. Kızlar önden girerek dosdoğru Leydi Roseanne'nın yanına gittiler, leydi de her birini yanağından öperek onları selamladı.

Oda mumlarla iyice aydınlatılmıştı; Talon anne babasının yaşadığı nemli ve karanlık kaleyi düşünerek böyle bir yaşam süren Kont'un besbelli ne para ne de kaynak sıkıntısı çekmediğine kanaat getirdi.

Diğerleri Roger'ın annesini selamlarken o geride durdu. Annesi oğlunu azarlarcasına, "Roger, bu akşam kuzenlerini iyi eğlendirdiğini umuyorum," dedi.

"Aslında, benim hayal bile edemeyeceğim bir hayat sürmüş olan Sör Talon bizi çok eğlendirdi, anne. Talon, gel de annemi selamla."

Talon, o yaklaşırken dolgun dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılarak kendisini izleyen leydiye doğru ilerledi. Onu neyin böyle gülümsettiğini merak etti ama yanına gidip önünde eğilirken nazikçe gülümsedi. Ona uzatılan zarif eli öptü ve elinin hafifçe sıkıldığını hissetti.

"Oğlum bana hiçbirimizin hakkında bir şey bilmediği bir memlekette pek çok macera yaşadığını söyledi, Sör Talon. Bana da bu akşam anlattığın hikâyeleri dinleme zevkini bağışlar mısın?"

"Eğer istediğiniz buysa hizmetinizdeyim, Leydim," dedi Talon, parlak, ela gözlere yeniden bakarak.

Kadın ona gülümsedi. "Anlatmaya pek gönüllü olmadığını tahmin ediyorum, Sör Talon ama yaşadığın o diyarlar hakkında hiçbir şey bilmeyen bizlere acı."

Talon yumuşayarak kontese gülümsedi. "Leydim, sizin isteğinize karşı koymak çok zor. Bulunduğum yerlerin ve gördüklerimin naçizane bir resmini çizmeye çalışacağım."

Kalın taş duvarın içindeki bir girintide yanan ateşin ısıttığı odada ondan fazla kişi vardı. Leydi ve konukları için ateşin yanına deri ve ahşap sandalyeler konulmuştu. Nedimeler Leydi Roseanne'ın rahatını sağlamaya çalışırken, bir kısmı oturan, bir kısmı ayakta duran gençler bir çember oluşturmuştu. Kontes, Talon'a karşısına, ateşin yanına oturmasını işaret etti.

Roger annesinin yanındaki bir mindere oturarak dizine yaslandı. Annesinin eli ara sıra oğlunun saçlarında dolaşıyordu. Aralarında güçlü bir bağ olduğu açıktı. Sıcak şarap getirilmesi istendi ve Talon'a konuşurken içmesi için gümüş bir kupada çok güzel bir yerel şarap ikram edildi.

Kutsal Topraklar hakkında her şeyle ilgilenen Roger'ın annesinin merakı Talon'u hem şaşırttı hem de hoşuna gitti. Korsanlarla savaşını tekrar anlatmak zorunda kaldı ve nedimelerden bol övgü ve alkış aldı.

Elena aslanla savaşını tekrar dinlemek isteyince Talon hikâyeyi bir kez daha tekrarladı. O günlerdeki akıl hocası olan Jean de Loche'yi kaybetmekten duyduğu üzüntüye hiç değinmeden etrafındakilerin büyülenmiş gibi dinlediği hikâyelerini anlatmaya odaklandı. Hikayesini anlatırken Leydi Roseanne'ı izleyen Talon kadının her sözünü can kulağıyla dinlediğini gördü.

Hikâyesini bitirdiği zaman mumlar iyice küçülmüştü ve titreşen alevleri duvarlara uzun gölgeler düşürüyordu. Kısa bir sessizlik oldu, sonra sanki herkes nefesini tutmayı bırakmış gibi bir anda konuşmaya başladı. Talon başını onlardan yana çevirdi ve gözlerini parlayan korlara dikerek bir an anılarıyla baş başa kaldı.

Talon'a nerede kaldığını soran Leydi Roseanne onu dalgınlığından sıyırdı. Talon ona şehrin diğer tarafındaki Tapınak Şövalyelerinin merkezine yakın bir handa kaldığını söyledi.

Leydi Roseanne ayağa kalktı; görüşme bitmişti. Talon da aceleyle ayağa kalkarak kendisine bir kez daha elini uzatan kontesin önünde eğildi.

"Bana bu gece düşünecek çok şey verdin, Sör Talon. O uzak memleketlerdeki insanlar hakkında daha çok şey dinlemek isterim. Seni dinledikçe onların sandığımız kadar vahşi olmadığını düşünüyor insan ama yine de Tanrı'nın gözünde bizim düşmanımız onlar. Yarın bahçede biraz daha konuşuruz. Roger, yarın onu da getirir misin?"

"Seve seve, anne," dedi Roger. "Şimdi sana iyi geceler

dileyelim, yarın görüşürüz." Annesini iki yanağından öptükten sonra yanındaki grubu serin ve karanlık koridora çıkardı.

Talon küçük, soğuk bir elin koluna girdiğini fark edince döndü ve Elena'nın yanına sokulduğunu gördü. Kız Talon'un kolunu sıktı ve onunla birlikte sarayın kapısına doğru ilerleyen mutlu topluluğun arasında yürümeye başladı. Karanlık bir yerden geçerken uzanıp Talon'un dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ama hiçbir şey söylemedi. Karanlık koridorlarda bir an durup kızın öpücüğüne karşılık vermek hiç zor değildi. Elena da ona ihtirasla karşılık verdi ve diğerleri onlardan bihaber konuşup şakalaşarak ilerlerken birkaç adım geride kaldılar. Elena uzanıp Talon'un elini tutarak göğsünün üstüne koydu.

Talon kasıklarının alevlendiğini hissetti; kızın da heyecanlandığı ve daha ileri gitmek istediği belliydi ama tam o sırada genç kont arkaya dönerek karanlıkta oynaşmayı bırakıp onlara yetişmelerini seslendi. Elena öfkeyle içini çekti.

"Roger'ın talimatları. Sana burada iyi geceler dileyeceğim, Talon. Tanrı seni sağ salim yatağına götürsün. Ben de yatağıma gidiyorum ama bize anlattığın onca maceradan sonra bu gece pek uyuyabileceğimi sanmıyorum!" diye fısıldayarak yanağına bir öpücük kondurdu.

Roger o gece Talon'un kaldığı hana gittiğinden ve Elena'nın terbiyeli olduğundan emin olmak istiyordu. Bu söz birbirleriyle oynaşan diğerlerinin gülüşüp şakalaşmasına yol açtı.

Talon o gece yatağa aklında pek çok hatıra ve Carcassonne'de biraz daha kalmanın hoş olacağı duygusuyla girdi.

* * *

Aslında Philip de gitmek için pek acele etmiyor gibiydi; kahvaltıdan sonra o sabah Kont'la bir görüşmesi olduğunu ve onun da gelmesi gerektiğini söyledi.

"Öğleden sonra atlı mızrak dövüşü var, Talon. Kont bizim de ona katılmamızı istiyor."

Talon giysileri konusunda bir şeyler yapmak zorunda olduğunu anladı. Amcasının yanından ayrılarak peşinde Anwl'la

beraber yeni giysiler almak üzere şehir merkezine gitti. Oraya vardığında üstü başı pek perişan olan Anwl için de bir şeyler almaya karar verdi.

Talon kaleye pek memnun bir halde geri döndü. Parlak yeşil bir çorap, keten bir iç gömlek, uyluklarının ortasına kadar inen, iyi dikilmiş bir tunik ve üstüne tam uyan bir yelek almıştı. Omuzlarından simli bir ipek iple tutturulmuş, kenarları işli yeni bir pelerin sarkıyordu. Talon bacaklarını iyice saran çoraplarla ayaklarındaki sivri uçlu terlikleri gerçekten istediğinden emin değildi ama terzi bunların moda olduğunda ısrar etmişti. Talon'un etrafındaki onunla aynı yaştan ve sınıftan gençlere bakınca ona katılmaması zordu.

Anwl yeni kıyafetinden çok memnundu ve parlak bakır çömleklerden su birikintilerine kadar görüntüsünü yansıtan her şeyde kendine bakıyordu. "Bu süslü giysilerle geri döndüğüm zaman Cwmry'deki Prensim benim bir soylu olduğumu sanacak, Lordum."

"Gareth'le diğerleri için de bir şeyler almalıyız, Anwl, yoksa seni çok kıskanırlar."

Talon bir tekneyle sıcak su istedikten sonra yeni giysilerini çıkartarak Anwl'ın dehşetli bakışlarıyla sıcak su getiren hizmetçinin eğlenen bakışları arasında yıkanmaya başladı. Şimdi en azından kendini daha temiz hissedecekti.

Ilık suyun içinde keyif sürerken amcası kapıya vurarak neden hazırlanmasının bu kadar uzun sürdüğünü sordu. Talon hemen tekneden çıkıp sert keten beziyle kurulandıktan sonra üstüne yeni giysilerini geçirdi. Aceleyle Kont'un sarayına yürürken Max de onlara eşlik ediyordu. Tapınak Şövalyesi üniformaları sayesinde yine kolayca içeri alındılar.

Bu defa farklı bir yere götürüldüler. Merdivenden çıkarılarak, içi parşömenlerle dolu kovalarla duvardaki raflara bakarak Kont'un çalışma odası olduğunu tahmin ettikleri bir odaya alındılar. Bir köşede yazı yazan birkaç kâtip vardı ama odaya pencerenin yanındaki meşeden yapılmış bir kanepeye rahatça oturmuş olan Kont hâkimdi. İngiliz'le konuşuyordu ve Philip'le

Talon içeri girdiklerinde ikisi de onlara döndü. Max dışarıda kalmıştı.

Philip ve Talon, Kont'un önünde eğilerek konuşmasını beklediler.

"Ah, Sör Philip de Gilles ve en yeni şövalyemiz Sör Talon de Gilles, hoş geldiniz! Size saygıdeğer konuğum, Northumberland Kontu, İngiltere Kralı majesteleri Kral Henry ile oğlu Prens Richard'ın temsilcisi Sör Guy'ı tanıştırmak isterim."

Philip ve Talon saygıyla Sör Guy'ın önünde eğildiler, o da hoş bir tavırla başını eğerek onlara doğru yaklaştı. Dostça elini uzattı, Talon adamın elinin kuvvetinden etkilendi.

"Dün gece Sör Philip Kutsal Topraklar'dan yeni geldiğinizi söyledi. Senin ağzınızdan oraları dinlemek isterim. Bu sabah senden bahseden Kontes'in anlattığına göre Sarazenlerin tutsağı bile olmuşsun, Sör Talon."

"Talon İran'da esir tutuldu. Ama daha sonra onu özgür bıraktılar ve bizimle birlikte Filistin'e döndü," dedi Philip.

"Bize Kudüs Krallığı'nı biraz daha anlatın, Sör Philip," dedi Kont. "Dün gece başka meselelerle ilgilendiğimiz için pek sizinle konuşma fırsatı bulamadım."

"Size Kudüs Krallığı hakkında bildiklerimi anlatabilirim. Talon da krallığın ötesindeki memleketler hakkındaki merakınızı giderebilir."

"Peki, krallığın durumu nasıl? Ayakta kalabilecek mi?"

Oyma ahşap sandalyelere oturan adamlara şarap ikram edildi ve Kutsal Topraklar'dan konuşmaya koyuldular. Dikkatle dinleyen Sör Guy ara sıra sorular soruyordu.

Bu kadar soru sormasından meraklanan Kont nihayet, "Sör Guy, Kutsal Topraklar hakkında her şeyi bilmek istediğiniz belli. Kral Henry de oralara bir haçlı seferi yapmayı düşünüyor mu?" diye sordu.

"Lordum, neden Kutsal Topraklar hakkındaki haberlerle bu kadar ilgili olduğumu merak edebilirsiniz. Bunun nedeni Kralım Henry değil, oğlu Prens Richard'dır. Genç olmasına rağmen *Outré Mere* hakkında çok meraklı ve bu konuda ona söyleyece-

ğim her şeyi dinlemek isteyecektir. Ona Kutsal Topraklar'daki birliklerin durumu ve Sarazenler karşısında ne yaptıkları hakkında bilgi vermeliyim. Sör Philip ve yeğeniyle konuşmama izin verdiğiniz için size borçluyum. Ayrıca, Lord Richard şu sıra Akitanya'da bulunuyor."

Kont'un şaşırdığı belliydi ama meraklanmış da görünüyordu. "Madem Lord Richard bu kadar yakındaydı, neden gelip beni görmedi?" diye sordu.

Sör Guy güldü. "Siz de iyi bilirsiniz, Lordum. Prens Richard casusların en masum nedenlerle de olsa sizi ziyaret ettiğini babasına bildirmesini kaldıramaz."

Kont bir kahkaha attı. "Haklısınız, Sör Guy. O ikisi birbiriyle hiç geçinemiyor gibi görünüyor."

"Biri aslan, sör. Diğeri de aslanın yavrusu ve genç olmasına rağmen yönetecek bir ülkesi olsun istiyor. Henry sabırsız oğullarının dizginlerini çok sıkı tutuyor."

"Kraliçe Eleanor da mı Akitanya'da?"

"Hayır, o İngiltere'de kaldı. Prens Richard buraya onun adına geldi. Babası zor izin verdi. Korkarım Henry uyruklarına da, Richard'a da pek güvenmiyor."

"Peki, ya diğer oğlu John? Richard babasının gözünden düşünce o gözüne girebildi mi bari?" diye sordu Kont.

"Prens John pek beceriksizdir. Baş kaldırmaya çalışıyor ama sadece kendini aptal durumuna düşürmeyi beceriyor. Kral ona da güvenmiyor fakat gözünü en çok hangisinden ayırmaması gerektiğini biliyor. O da John değil."

"Sör Philip de Gilles ile Sör Talon'un sizi Kutsal Topraklar konusunda ellerinden geldiğince bilgilendirmekten mutlu olacaklarına eminim, Sör Guy. Merakınızı dindirmek için biraz daha kalmak istemez miydiniz?"

Sör Guy eğildi. "Teşekkür ederim, Lordum. Her zamanki gibi size borçluyum."

"Zaman içinde Prens Richard'ın da bana borçlu olacağını umarım, Sör Guy. İkimizin de bildiği gibi, Frenk Krallığının boyunduruğu benim gibi biri için çok can sıkıcı."

Talon bu iki iktidar sahibi adamın konuşmasını ilgiyle dinliyordu; sadakatlerini açıkça belli etmeleri onu şaşırtmıştı. Sör Guy'ın babasına değil de Prens Richard'a sadık olduğu açıktı. Kont'un Sör Guy'ın anlayışına güvenerek, Frenk kralının uyruğu olmaktan rahatsız olduğunu açıklamasından da etkilenmişti. Bu ihanet olarak yorumlanabilirdi ama o hayatı pahasına Kont'u korumaya yemin etmemiş miydi? Bu da Frenk kralından önce Kont'a sadık olduğu anlamına geliyordu.

Sör Guy gülümsedi. "Öyleyse tamam, biraz daha kalırım. Duyduğuma göre bugün bir atlı mızrak dövüşü varmış, Lordum. Şövalyelerinizin maharetlerini izlemek isterim."

Epey sonra Kont ayağa kalktı. "Sör Guy, bir süre için danışmanlarımın yanına gitmem gerekiyor. Konuşmamıza daha sonra devam edebilir miyiz? Belki turnuvadan sonra?" İngiliz lordla birlikte Philip ve Talon da ayağa kalktılar. Kont, Talon'a döndü. "Sarazenlerin nasıl savaştığı konusunda bizlere sergileyebileceğin bir şeyler öğrendin mi, genç şövalye?"

Talon odadaki herkesin onu dikkatle izlediğinin farkındaydı, kâtipler bile kulak kesilmiş gibiydi.

Philip söz aldı. "Majesteleri, ben Talon'un yayıyla pek az kişinin boy ölçüşebileceği hünerler sergilediğine tanık oldum. Bana bunu İran'da öğrendiğini söyledi. Talon, Lorduma bu hünerini sergilemez misin? Lordum, kendisi at sırtında yayla hayret verici şeyler yapabiliyor."

Kont'la Sör Guy ilgilenmiş görünüyordu. "O halde atlı mızrak dövüşü bittikten sonra hepimize maharetini gösterirsin, Sör Talon."

Talon eğildi ve bir hizmetkâr onları odadan çıkarttı. Talon oradan ayrılırken Kont'un, "Turnuva sizin onurunuza yapılacak, Sör Guy," dediğini duydu. "Başında oğlumun olduğu genç şövalyelerle Toulouse Lordunun şövalyeleri arasında zorlu bir çarpışma olacak, sonra da birkaç teke tek karşılaşma seyredeceğiz."

Max'le birlikte koridorda ilerlerken Talon amcasına döndü. "Beni güç bir duruma soktun, amca."

"Hiç de değil, Talon; savaş becerilerini gösterebilmen iyi olacak. Atlı mızraklı dövüş eğlencelidir ama senin bir yayla yapabildiklerin olağanüstü," dedi Philip, Talon'un sırtını tıpışlayarak.

"Ben de Sör Philip'e katılıyorum, Talon," dedi Max. "Bir şövalyenin silahlar konusundaki becerisini göstermesinden zarar gelmez ve sen at sırtında çok etkileyicisin."

Talon bir şey söylemedi. Cabbar'ın sırtında iyi iş çıkaracağından emindi ama o kadar dikkat çekmemeyi tercih ederdi. Gerekmediği sürece becerilerini başkalarına sergilemek doğasına uymuyordu.

Merdivenden inip tam dışarı çıkmak üzerelerdi ki Kont'un üniformasını giyen bir hizmetkâr yanlarına geldi. Saygıyla eğildi. "Lord Roger, Sör Talon de Gilles'i görmek istiyor."

Philip elini Talon'un omzuna koydu. "Görüyorum ki çok revaçtasın, Talon. Ben Tapınak'a döneceğim. Dualardan sonra, bu insanlara gerçek biniciliğin ne olduğunu göstermeni izlemeye geleceğim."

Max'le birlikte uzaklaşarak onu hizmetkârla yalnız bıraktılar. Talon hizmetkârın peşinden Kont Roger'ın konutuna gitti ve önceki akşamki arkadaşlarının hepsinin orada olduğunu gördü. Hepsi onu öperek selamladılar ama Talon, Elena'nın öpücüğünün selamlamaktan daha samimi olduğunu hissetti. Selamlaştıktan sonra kızın gözlerine baktı ve orada kanını kaynatan bir vaat gördü.

"Babamın yanında neden bu kadar uzun kaldığını merak ediyorduk, Talon," dedi genç Kont.

"O da herkes gibi Kutsal Topraklar'da olan bitenleri öğrenmek istedi, lordum."

"Elçi Sör Guy da yanında mıydı?" diye sordu Andreu.

"Evet. Kendisi şu anda Akitanya'da bulunan Lord Richard'ı destekliyor."

Herkesten şaşkınlık nidaları yükseldi. "Genç Prens Richard pek az kişiye nasip olan yiğitliğiyle ünlüdür. Keşke Carcassonne'ye gelseydi," dedi Galiana, özlemle.

"Baban da aynen böyle söyledi, Lord Roger," dedi Talon, Roger'a anlamlı bir şekilde bakarak. Genç Kont gülümsedi.

"Babam Prens Richard'la şahsen görüşmeyi gerçekten istiyor ama korkarım, bu iki taraf için de tehlikeli olur. İnsan kiminle, ne zaman görüştüğüne dikkat etmeli."

"Annen için bahçede bir piknik yapılacağını duydum, Roger, geç kalmamalıyız," dedi Galiana. Hepsi Galiana'yı izleyerek Kont'un konutundan çıktılar.

Yürürken Roger, Talon'un yanına geldi. "Öğleden sonraki turnuvaya ben de katılıyorum. Esas gösteriden önceki bir karşılaşmada genç şövalyelere liderlik edeceğim. Sen de şövalyelerimden biri olmak ister misin?"

"Onur duyarım ama gidip atımla yayımı almam gerekiyor. Amcam, Tanrı onu kutsasın, Kont'a yay kullanmaktaki becerimden bahsetti ve şimdi bunu herkese sergilemem gerekiyor."

"İkisini de yapabilirsin. Ne dersin?"

Talon bir an tereddüt etti. Albi'deki rezil dövüşü hatırladı ama sonra gönülsüzce de olsa, böyle dövüşmeyi öğrenmek zorunda olduğuna karar verdi. Hem reddederse amcası üzülürdü. Başını salladı. "Pekâlâ, yanında dövüşeceğim."

"Mükemmel," dedi Roger. Haberi diğerlerine iletince herkes Talon'u genç Kont'un yanında izleme ve sonra da yay kullanmaktaki becerisini seyretme olasılığı karşısında heyecanlandı. Andreu ve Donate gülerek kendilerinin karşı takımda olduklarını ve sakın aman dilememelerini söyleyerek onları uyardılar.

Talon bu dövüşte ne kadar başarılı olacağını düşünüp kaygılanacak zaman bulamadan onu sürükleyerek sarayın bahçelerinden geçirdiler ve genç adam kendisini bir kez daha Kontes'in karşısında buldu. Talon kadının güzelliğine hayran oldu ama yine yüzündeki ifadeyi çözemedi. Çimenlerin üstünde çok güzel bir öğle yemeği yediler. Kontun aşçıları çok iyi eğitilmişti. Yiyecekler basitti ama öyle bir şekilde sunuluyordu ki etrafta dolanan hizmetkârların koyduğu her tabak yeni bir keşif gibiydi.

İri ve ince taneli çok değişik ezmeler vardı ama her biri çok lezzetliydi. Ezmeler, turtalar ve şekerlemeler zeytinyağına

batırılmış ve üstüne lavanta da dâhil olmak üzere her çeşit ot serpiştirilmiş zeytinlerin arasına konmuştu. O kadar çok peynir çeşidi vardı ki Talon hangisini seçeceğini bilemedi ama onun şaşkın ifadesine gülen Elena yardımına koştu. Sonra tabii Talon'un sevdiği şaraplar da vardı ama turnuvadan önce çok içmek istemediği için şarap konusunda temkinliydi. Arkadaşları umursamıyor gibi görünüyor, iştahla yiyip içiyorlardı.

Kontes yine Talon'un yanına oturmasını ve ona İran memleketindeki maceralarını anlatmaya devam etmesini istedi. Talon Kutsal Topraklar'ın doğusundaki ülkeler hakkında daha çok şey duymaya hevesli görünen kontesle diğerlerinin ilgisinden hoşlanmaya başlamıştı. Ama Elena'nın bundan pek memnun olmadığını fark etti; kız yerinde kıpırdanıp duruyor, sık sık güneşe bakıyordu.

Kontes bir seferinde Talon'a doğru eğilerek ona bir lokma yiyecek verdi. Talon yiyeceği alırken kadının parmakları dudaklarına değdi. Kontes arkasına yaslanarak ona gülümsedi. "Bana kafese konmuş vahşi bir hayvanı hatırlatıyorsun, Sör Talon. Parmaklarımı korumam gerektiğini bilmiyordum."

"Leydim," diye yanıtladı Talon, "kafesteki bir aslan bile bu kadar hoş bir hanımın parmaklarını ısırmaz."

Herkes bu yanıtı alkışladı ama Talon, Kontes'in kendisini çok iyi anladığını hissetti.

Kontes de gülümseyerek kibarca, "O tuhaf diyarlarda geride bıraktığın bir şey var, Sör Talon," dedi. "Bunu sadece bir kadın anlayabilir."

Talon sıcak bastığını hissetti ve beceriksizce bir şeyler kekeledi.

"Haklıyım öyleyse, o bir kadın," diye mırıldandı Kontes, alçak sesle.

Yüzü kül gibi olan Talon, "Bir prenses, leydim," dedi, adeta fısıldayarak. Bunu nasıl anladığını merak etti.

"Tanrı sizi birbirinize kavuştursun. Sizin için dua edeceğim," dedi kadın, usulca. Bakışları bir an onunkilere takıldı.

Talon'a sanki birkaç dakikadır sadece ikisinin bildiği bir

boyuttaymışlar da şimdi etraflarında süre giden konuşmalara geri dönmüşler gibi geldi. Aralarında geçen bu konuşmayı başka kimsenin duymadığını fark edince rahatladı. Gençler dövüşü kimin kazanacağı üstüne bahse tutuşuyorlardı.

Talon izin isteyip kalkarak Anwl'ı bulmak ve atlı mızraklı dövüşe hazırlanmak için hana koşmak zorunda kaldı. Kont'un şövalyelerinin dövüşte ne yapacaklarını görmeye can atıyordu. Bu düzmece savaşta prensin yanında nasıl dövüşeceği konusunda tedirgindi ama bu işi kıvırabileceğine inanıyordu.

Onun Cabbar'ı vardı; sırtı, bacağı veya eliyle verdiği her komuta hemen tepki veren Cabbar'la tek vücut gibiydiler, bu da hayvanını kontrol etme konusunda kaygılanmasına gerek kalmadan dövüşe odaklanmasına olanak verecekti. Talon yanında Anwl ve seyisle birlikte Cabbar'ı şehrin dışındaki geniş araziye götürdü ve Kont'un adamlarının turnuva başkanını onun da katılacağı konusunda haberdar ettiğini gördü. Ona dövüşün ikindi vakti başlayacağı söylendi ve Talon evden getirdiği zincir zırhını giymeden önce birkaç atlı mızrak dövüşçüsünü izlemeye karar verdi. Philip ihtiyacı olup olmayacağını bilmese de zırhını da yanına almasını istemişti. İnce halkalı zırhı oradaki şövalyelerin ağır zırh yelekleriyle tozluklarından daha hafifti ama daha kaliteli çelikten yapılmıştı.

Talon talimatlar verdikten sonra atından inerek dizginleri atına bakacak olan seyise attı; Anwl da malzemelere göz kulak olacaktı. Max gelince ona da Anwl'ın yanında kalması söylendi.

Kontes, Talon'a Kont'la birlikte atlı mızrak dövüşünü izleyecekleri tribüne gelmesini söylemişti. Talon nöbetçiler tarafından içeri alındı ve Kont'la Kontes'in oturacağı tahtların yanında durmuş, kendisine el sallayan arkadaşlarına doğru ilerledi.

Bu merasim ve şatafat Talon'u etkilemiş, ona İsfahan'da katıldığı polo karşılaşmalarını hatırlatmıştı. Büyük bir kalabalık vardı; sanki şehir halkının yarısı surların dışındaki bu alana gelmişti. Kilise'nin soğuk bakmasına rağmen, bu sporun Languedoc'ta pek gözde olduğu belliydi.

Trampetler çalıyor, uzun direklere asılmış sancaklar hafif

rüzgârda dalgalanıyor, yayan ya da at sırtındaki şövalyeler zincir zırhları içinde kasıla kasıla ortalıkta dolanıyordu. Hepsi de Kont'un tribünündekilerin dikkatini çekmeye azmetmiş gibiydi. Talon, Roger'a zırhlarının üstüne giydikleri ceketlerdeki sembollerin ve şekillerin kafasını karıştırdığını söyledi.

Roger gülümsedi. "Senin de armalı bir cekete ihtiyacın var, Talon. Artık bir şövalyesin."

"Her şövalyenin armalı bir ceketi mi olması lazım, Lordum?"

"Bu oldukça yeni bir âdet ama evet. Her şövalyenin üstünde, özellikle savaş alanında onu diğerlerinden ayıracak bir arması olmalı. Böylece savaşın hengâmesinde açıkça görülebilir ve adamları onun yardımına koşabilir." Roger ona kısaca gelişmekte olan armacılık sanatını anlattı. "Atlı mızrak dövüşçülerinin kalkanlarında da armalar göreceksin, Talon."

Bir trompet çaldı ve Kont'la leydisi gelip tahtlarına otururken herkes ayağa kalktı. Talon şeref konuğu olan Sör Guy'ın Kont'un sağ tarafına oturtulduğuna dikkat etti. Kontes etrafına bakındı ve oğluyla arkadaşlarını görünce onlara gülümsedi. Bakışları kısa bir an Talon'a takıldı, gülümsedi ve sonra önüne döndü. Kolunun sıkıldığını fark eden Talon dönüp Elena'ya baktı ve kızın kaşlarının hafifçe çatılmış olduğunu gördü. Kıskanıyor muydu acaba?

Trompetler tekrar çaldı ve üstünde pek süslü giysiler olan bir adam tribünlere yaklaşarak Kont'a döndü. Eğildikten sonra Kont'a ve yanındaki topluluğa hitap etti. "Lordum, Leydim, saygıdeğer konuklar ve dostlar. Bugün burada Carcassonne Kontu'nun şövalyeleri ile Toulouse Lordu'nun şövalyelerinin sergileyeceği büyük bir silah kullanma becerisi ve cesaret gösterisiyle şereflendirileceğiz."

Kalabalıktan bir alkış yükseldi. Bu neredeyse altmış şövalyeyi kapsayan büyük bir karşılaşma olacaktı. Kalabalık o gün kan dökülecceğini sezmişti.

"Önce şövalyeler mızrak ve kılıçla teke tek dövüşecek, bunu Carcassonneli Kont Roger'ın genç şövalyeleriyle, Toulouseli şövalyelerin ve en nihayet daha kıdemli şövalyelerin dövüşü izleyecek," diye bağırdı adam.

Kalabalık neşeyle alkışladı. Gergin görünen Roger ve Andreu da onlarla birlikte el çırptılar.

Roger, Talon'a döndü. "Donate, Andreu'yla birlikte olacak. Unutma, Talon, bu mızraklı dövüş; kılıcını öldürmek için değil rakibini düşürmek veya kontrol etmek için kullan. Eğer kurallara aykırı oynandığını görürsen bana söyle, hep beraber hallederiz. Andreu ve Donate de gözlüyor olacak."

Andreu başını salladı. "Oyun alanında hepimiz arkadaşız ve kimsenin zarar görmesini istemiyoruz ama yaralanmalar olacaktır. Donate'yle birlikte sizi kollayacağız."

Talon da başını sallayarak, "Dikkatli olurum, Lordum," dedi. "Ben arkanı kollarım, korkma."

Genç Kont ona baktı. "Sana güvenebileceğimden eminim, dostum."

Aniden trompetler çaldı ve ilk teke tek atlı mızrak dövüşü başladı. Şövalyelerin ikisi de Talon'un Albi'de gördüklerinden daha iyi atlara biniyordu. Baştan aşağı zırh içinde olan ve burun korumalı, tepesi düz, ağır miğferler takan adamlar ağırbaşlı bir tavırla Kont'la konuklarını selamlamak üzere Kont'un tribününe doğru ilerledi.

Roger, Talon'a bunların dün gece Kont'un evinde kavga eden adamlar olduğunu fısıldadı. "İşte aralarındaki anlaşmazlığı çözmeleri için bir şans."

Kont başlamaları için el sallayınca adamlar alanın iki ucuna gitti. Trampetin çalmasıyla dörtnala birbirlerinin üstüne sürdüler. İri atlarının toynakları yerden toz bulutları kaldırıyordu. Ortada buluştuklarında mızraklar kalkanlarla çarpışırken yer gürültüyle sarsıldı. Binicilerden biri atının sırtında geriye devrildi ve düşmesine ramak kaldı.

Kalabalık kükreyerek rakipleri bu saldırıyı tekrarlamaya teşvik etti. Adamlara yeni mızraklar verildi ve tekrar alanın iki ucundaki yerlerini aldılar. Bir kez daha birbirlerinin üstüne hücum ederek kafa kafaya çarpıştılar. Bu defa öteki şövalye tam kalkanının ortasına onu yere devirecek kadar güçlü bir darbe aldı. Tepetaklak yere yuvarlandı ve atı dörtnala uzaklaştı. Bu

fırsatı kaçırmak istemeyen diğer şövalye aceleyle atından inerek, onu teslim olmaya zorlamak için adama doğru koştu ama çok geçti.

Rakibi sendeleyerek ayağa kalkmış, onu bekliyordu. Kılıç ve kalkanla dövüşmeye başladılar. Çok derin olmayan yaralardan akan kan zincir zırhlarının üstünde belirmeye başladığı zaman bunun bir intikam savaşı olduğu açıkça anlaşıldı. İki adamın da burnuna ve yüzüne aldığı yaralar kanıyordu.

Talon dövüşen adamların kılıç kullanmayı çok iyi bildiğine dikkat etti. Eğer bir darbe rakibi savuşturamazsa, kılıcın kabzasıyla itmek veya vurmak işe yarıyordu ve kalkanın kenarı da sıklıkla silah olarak kullanılıyordu. İki adam, çılgınca tezahürat yapan kalabalığın önünde on dakika kadar vahşice dövüştükten sonra biri kayarak dizinin üstüne düştü ve rakibinin bir darbesiyle yere serildi.

Kalkanı bir yana savrulan adam birkaç saniye sersemlemiş halde yattı. Rakibi bu şansı yakalayarak kurbanının tepesine dikildi ve bağırarak kılıcı başının üstüne kaldırıp yerdeki adamın açıkta kalan boğazının üstüne indirdi. Kılıç zincir halkaları kırıp adamın boğazının bir kısmını kestiği zaman bütün alanda mide bulandıran bir çıtırtı sesi duyuldu. Ölmekte olan adam kısa bir süre kasıldı ve sonra bir kan gölü içinde hareketsiz kaldı.

Kan görmeyi seven kalabalığın tezahüratları arasında ter içinde Kont'un tribününe doğru sendeleyen galip şövalye orada da alkışlandı. Kont'un bu neticeden pek hoşnut olmadığı belliydi ama dövüş herkesin gözü önünde yapılmıştı ve söylenecek bir söz yoktu. Kont birkaç sitemkâr laf etti ve dersini almakla birlikte rahatlamış da görünen adam topallayarak uzaklaştı.

Ölü adam alandan taşındı ve kana bulanmış çimlerin üstüne saman döküldü.

Talon aynı şekilde süren ve bunun kadar intikam yüklü olmayan bir düzineden fazla dövüş daha izledi, sonra genç Kont'un sırası geldi. Hanımlardan izin isteyerek silahlarını almak üzere uzaklaştılar. Elena aceleyle Talon'un zırhının yakasından içeri bir mendil sokuşturdu.

"Dövüşte beni onurlandırır mısın, Sör Şövalye?" diye sordu, cilveli bir edayla.

Talon utanarak gülümsedi. "Deneyeceğim, Leydim." Bu konuşmayı duyanlar gülmüştü ama Talon, Elena'nın gülmekte olan Kontes Roseanne'ı izlediğini fark etti.

Talon'un zincir zırhı grubundaki şövalyelerinkinden çok daha iyi olduğu için ilgi çekiyordu. Onunki iyi tavlanmış çelikten di, diğerlerinlnkl ise çelik bir bıçağın darbesine dayanamayacak demirden yapılmıştı.

Kont'un etrafında toplanarak dövüşün başlamasını dört gözle bekleyen gençlerin çoğu aynı yaşlardaydı. Herkes bir kılıç ve mızrakla kuşanmıştı. Başlarından bellerine kadar zincir zırh yelekle, bellerinden ayaklarına kadar da zırh pantolonlarla korunuyorlardı. Hepsinin başında burun korumalı çelik miğfer vardı.

Trompetler çaldı ve herkes atlarına bindi. Kont gayet makul bir şekilde, Cabbar'ın karşı karşıya kalacakları hücumlara dayanamayacağını öne sürerek Talon'a büyük bir savaş atı vermişti. At çok ataktı ve Cabbar'dan büyük olmasına rağmen boynunu arkaya atıp gözlerini devirerek hoplayıp zıplıyordu. Koşmak istediğini gösterircesine başını salladı ve sonra sıçrayarak onu üstünden atmaya çalıştı. Müthiş enerjik bir ata bindiğini anlayan Talon onu sol eliyle sıkıca tutarak kendisine ne kadar tepki verdiğini görmek için bacaklarıyla yönlendirdi ve hayvanın onun yönlendirmesine çok iyi uyduğunu görünce memnun oldu. Şimdilik mahmuzlarını hayvandan uzak tutmaya dikkat ediyordu. Eğer dikkatli olmazsa altındaki at patlamaya hazırdı.

Atlarını alana doğru sürdüler ve kendilerine on metre uzaktan dik dik bakan yirmi gençten oluşan diğer takımın karşısında durdular. Talon rakiplerini inceleyecek zamanı buldu. Bu temsili bir dövüş olacaktı. Trompetler öttüğü zaman başlayacaktı; taraflar ya atlarından düşüp kendilerinden geçerek yere serilecek veya ayağa kalkıp teslim olmak zorunda kalana kadar dövüşmeye devam edeceklerdi. Trompetler bir kez daha çaldığı zaman at üstünde veya yerde ayakta kalan en çok adamı olan taraf galip ilan edilecekti.

Görevli uzun soluklu konuşmasını bitirdi ve genç erkekler mızraklarıyla tribündeki Kont'u selamladıktan sonra bağırarak isimlerini söylediler. Sonra atlarını çevirip alanın kendi takımlarına ait ucuna doğru ilerlediler.

Roger, Talon'a döndü. "Kalkanımın olduğu tarafta kal, Talon; birlikte dövüşeceğiz." Sesi gergin çıkıyordu.

Talon başını salladı. "Olur, Lordum."

Trampetler bir kez daha gürledi ve dövüş başladı. Başıyla gövdesini kalkanının arkasına gizleyen ve mızrağını olabildiğince düz tutan Talon alanı geçmekte olan genç Kont'u izlemekte hiç zorlanmadı; altındaki savaş atı koşmak istiyordu.

Saldırının bir düzeni yoktu. Sadece karşı tarafa saldırmak için yeşil alanda çılgın gibi koşuluyordu. Talon atını Roger'ın yanında sürüyordu, böylece karşıdan hücum eden genç şövalyelere bir çift olarak vuruyorlardı. Talon dosdoğru üstlerine gelen bir adama odaklanarak ucu kör tahta mızrağını adamın kalkanının ortasına nişan aldı. Roger da kendisine saldırmaya çalışan bir başkasının mızrağının yönünü değiştirirken, Talon rakibinin kalkanının kenarına vurdu. Mızrağı yarıldı ama kalkanı adamın burunluğuna çarpmış olmalıydı ki genç adam atından düşerek bilinçsizce yere devrildi. Rakipleriyle dövüşmek isteyen Roger kılıcını havada sallayıp bağırarak adamlarını cesaretlendiriyordu. Talon genç Kont'un kendisine gülümsediğini gördü.

"İyi vuruştu! Bunu daha evvel yapmış mıydın?" diye bağırdı ama yanıtı dinleyemeyecek kadar meşguldü. Bu düzmece mücadelenin gürültüsü ayyuka çıkıyordu: gençler bağırarak birbirlerine sataşıp meydan okuyor, pervasız cesaret gösterileri ve ataklarla rakiplerini attan düşürmeye çalışıyorlardı.

Talon bir gencin savurduğu kılıçtan korunmak için tam zamanında yana çekildi. Bu Donate'ydi.

"Hey, Talon, şimdi canını kurtarmak için savaşman gerekiyor," diye bağırdı Donate, miğferinin düz burunluğunun arkasında sırıtarak.

Gülümseyerek karşılık veren Talon savaş atını biraz uzaklaştırdıktan sonra sertçe mahmuzlayarak Donate'ın üstüne

sürdü ve atının dengesini bozarak gencin kalkanı tutan omzuna dikkatli bir darbe indirdi. Bu bayağı etkili olmuştu ki Donate bir küfür savurarak atını durdurdu. Omzu aniden uyuşmuştu. Acıyla eyerinin üstüne yığıldı. Talon atını bir daha mahmuzlayarak tam Donate'nin arkasına geçip kılıcının kabzasıyla gencin kürek kemiklerinin arasına vurdu. Donate'nin gözleri şaşılaştı ve eyerinden kayarak yere yuvarlandı.

Talon etrafına bakındı ve üç rakibin Roger'ın etrafını sardığını gördü. Genç Kont var gücüyle onları geri püskürtmeye çalışıyordu ama sayıca baskın oldukları için alt edilmek üzereydi. Talon hevesli atını ileri sürdü ve iki zıplayışta genç Kont'un etrafını saran adamlardan birine arkadan bindirdi. Sonra öne eğilerek adamın kılıç tutan koluna, hemen omzunun altına vurdu. Eğer zırhla kaplı olmasaydı kolunu koparabilirdi. Darbe o kadar sertti ki adam kılıcını düşürmek ve şaşkınlık ve acı içinde bağırmak zorunda kaldı. Ama Talon adamın yanına gelmişti; kılıcını kalkan tutan eline geçirdi ve genci kemerinden tutup çekerek yere düşürdü.

Sonra genç Kont'un yanına gitti. Yüzünden ter damlayan Kont burunluğunun arkasından ona gülümsedi. "Tam zamanında, Talon. Beni terk ettiğini sandım!" diye bağırdı.

"Donate'yle halletmem gereken küçük bir mesele vardı, Lordum."

"Onu düşürdün mü? O zaman ötekilerle ilgilenelim. Galiba kazanıyoruz."

Tekrar işe koyuldular ve atlarını mükemmel kontrol ederek ikisi birden rakiplerine üstünlük sağlayıp hepsini yere düşürmeyi başardılar. Sonra durumu değerlendirmek için durdular. Birbirine ve kalkanlara çarpan çeliklerin sesi hâlâ çınlıyordu. Sesleri kısılan gençler yorulmuşlardı ama şevkleri hiç azalmamıştı. Hâlâ çılgın gibi birbirlerine kılıç savuruyorlar ve bazen kan döküyorlardı ama bu istemeden oluyordu.

Roger adamlarının karşısında iyi mücadele veren birkaç kişiyi gösterdi.

"Gel, Talon. Andreu orada, gidip onu halledelim, o zaman kazanmış oluruz."

Yan yana dörtnala at sürerek zamanında tepki veremeyen grubun içine daldılar. Talon ve Roger rakiplerini hızla ardı ardına yere düşürürken, dövüşü bitirmek Andreu ile onun kadar azimli olan yanındaki adama kaldı.

Andreu bir çığlık atarak Roger'ın üstüne giderken, çok tıknaz bir genç olan diğeri de Talon'un üstüne gelerek atıyla onu yana itmeye çalıştı. Ama Talon'un savaş atının başka fikirleri vardı. Hâlâ kontrol edilebilir olsa da heyecanla dizginleri çeken hayvan aniden geri çekildi ve toynaklarıyla diğer ata vurdu. Binici sağa sola vuran toynakları görünce telaşla dizginlerini çekti. Atı şaha kalkmış olan Talon yanında bir başka silah daha olduğunu hatırladı. Atını sertçe mahmuzlayarak yere indirdi.

Bağrına mahmuzun sivri uçları batan hayvan öfkeyle tiz bir sesle bağırarak diğer adamın atına doğru atıldı. Talon'un atı göğsüyle diğer atın binicisinin bacağının sarktığı böğrüne çarptı. Adam acıyla bağırdı ama itme devam ettiği için hem o hem de atı Talon'un atının toynaklarının altına yuvarlandı. Talon bacağını tutarak yere serilen adamı ezmemek için atını hızla uzaklaştırdı. Adamın bacağını kırmamış olmayı umdu.

Sonra bitti. Rogerln yere düşürdüğü Andreu üzgün bir şekilde kolunu tutuyordu. Kont'un şövalyelerinin çoğu hâlâ at sırtındaydı. Trompetler çaldı ve herkes etrafına baktı.

Talon'a göre ortalık tam bir savaş alanına dönmüştü. Genç adamlar topallayarak alandan çıkıyor ya da kollarını veya bacaklarını tutarak düştükleri yerlerde yatıyorlardı. Binicisiz atlar ya alanın çevresinde dörtnala koşuyor ya da sakince otluyorlardı. Kırık mızraklar, savrulmuş kalkanlar ve kılıçlar her yandaydı. Roger'ın takımının neşeli çığlıkları bağırarak alkışlayan taraftarların tezahüratlarına karışıyordu.

Roger miğferini çıkartarak, diğerleriyle birlikte ayağa kalkmış alkışlamakta olan anne babasına doğru salladı. Sonra gözlerine damlayan teri silerek adamlarını teker teker tebrik etti. En sonunda bakışları Talon'a odaklandı.

"Sör Talon, sen gerçek bir şövalyesin. Bugün değerini ispatladın."

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi Talon. Bu işten sıyrık almadan kurtulduğuna sevinmişti. Diğerlerinden bazıları bu gece bir hekimi veya şu korkulan sülükçülerden birini görmek zorunda kalacaktı. Talon atını çevirerek Donate'ye bakmaya gitti. Hemen atından indi ve son birkaç metreyi hızla yürüyerek Donate'nin durduğu yerde diz çöktü.

"Umarım yaralanmamışsınızdır, Lordum," diye sordu, kaygıyla.

Donate hüzünlü bir tavırla gülerek, "Ayağa kalk, Sör Talon," dedi. "Sadece sırtım ağrıyor, başka bir şeyim yok. Bugün bize gerçek bir savaşçı olduğunu ispatladın. Biniciliğinden çok etkilendim. Aramızda kurulan bu arkadaşlık için sana elimi uzatıyorum, Sör Talon." El sıkışırlarken gülümsedi ve sonra Talon'un sırtına vurdu. "Bu iş beni çok susattı. Biraz şaraba hayır demem doğrusu. Hadi Roger'la hanımların yanına gidip sonraki dövüşü izleyelim."

Talon, Donate'ın bu kadar sportmen olmasına sevinerek kolunu tuttu. "Sana katılıyorum, Lordum."

"Hayır, Talon, biz arkadaşız ve arkadaşların ismi olur. Bugünden itibaren senin için Donate'yim ben."

Talon hâlâ hoplayıp zıplayan savaş atını geri götürerek seyise teslim etti. Tribüne geri döndükleri zaman kahraman gibi karşılandılar. Talon, aralarında yabancı olduğu ve iyi iş çıkardığı için göklere çıkarıldı.

Elena yanına geldiği zaman kollarını boynuna dolayarak dudaklarından öptü. "Gerçek bir savaşçısın, Talon, at sırtında hem çok ustasın hem de kurnazsın!"

Kont bile gülerek oturduğu yerden onlara el salladı. Philip de beğeniyle gülümsüyordu.

Roger hâlâ heyecanlıydı; kaybetmelerine rağmen hiç de dargın görünmeyen arkadaşları da öyle. Bir sonraki karşılaşmayı izlerken şakalaşıp durdular. Sürekli ilgisini çekmeye çalışan Elena yüzünden Talon da oyuna pek dikkatini veremiyordu.

Çok geçmeden oyun alanında birbirine çarpan silahların sesi kesildi ve görevli bir kez daha ortaya çıkarak Kont'un önünde durdu ve Talon'un gösterisini sergileyeceğini duyurdu. Talon

Max'le Anwl'ın durduğu çadıra giderek sabırsızlanan Cabbar'a atladı ve yayını alıp okluğunu sol uyluğunun altına yerleştirdikten sonra Cabbar'ın omzuna vurarak temizlenmiş olan alana doğru sürdü. Cabbar'ı tribünlere yaklaştırdı ve nazikçe Kont'la leydinin önünde eğildi. Yeni arkadaşlarının Kont'la konuklarının arkasında coşkuyla ona el salladıklarını gördü; o da parmaklarını miğferinin yerine taktığı kepine götürerek karşılık verdi.

Alana, çılgın gibi kanat çırpan iki güvercinin ayaklarından iple bağlandığı yaklaşık yedi metre yüksekliğinde ince bir direk dikmişlerdi. Talon, Cabbar'a eşkin hızda direğin yirmi metre kadar uzağında çember çizdirerek yayını kaldırdı. Acele etmeden iki defa dolandı, sonra yayına ok geçirdi ve nişan aldı. Direğin tepesine tünemiş olan güvercinler dinleniyor gibi görünüyorlardı. Talon okunu tam güvercinlerin ayaklarının altına fırlattı. Ok ince direğe, kuşların hemen altına saplandı ve kalabalıktan bir uğultu yükseldi; onlara göre kıl payı kaçırmıştı.

Gösteriyi beğenen kalabalık beğeniyle mırıldandı ama Talon sadece kuşların uçmasını istemişti.

Kuşlar havalanır havalanmaz yaya bir ok daha geçirdi, üzengilerin üstünde ayağa kalktı ve esnek bir hareketle nişan alarak oku uçmakta olan kuşlara fırlattı.

Ok kuşlardan birinin göğsüne saplandı. Havada tüyler uçuştu ve kuş ipin ucundan aşağı sarktı. Hayretle kuşu gösteren kalabalıktan heyecan dolu bir nida yükseldi.

Cabbar hâlâ direğin etrafında dönerken Talon yayına bir ok daha geçirerek diğer kuşa nişan aldı ve yine tam hedefi buldu.

Talon arkadaşlarının alkışlayarak tezahürat yaptığı tribünlere doğru ilerledi ve bir kez daha Kont'la Kontes'in önünde eğildi.

Kont ona yaklaşmasını işaret etti. "Yetenekli bir binicisin, Sör Talon de Gilles. Mızraklı dövüşten de yüzünün akıyla çıktığını gördük. Seni ödüllendirmek için ne yapabiliriz?"

"Lordum, önümüzdeki ay Albi mahkemesinde görülecek davada babam için adalet istiyorum. Bütün istediğim bu, Majesteleri."

Kont ,Tapınak Şövalyesi üniforması içinde yakınında durmakta olan Philip'e döndü. Alçak sesle konuştular. Sonra başını

sallayarak Talon'a döndü. "Bununla ilgileneceğim, Sör Talon de Gilles. Baban Sör Hughes'a adaletin yerine gelmesiyle bizzat ilgileneceğimi söyleyebilirsin."

Talon başındaki kepi çıkartarak eyerinin üstünde eğildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Size minnettarım."

Cabbar'ı alandan çıkartmak için dönen Talon insanların yaylarını alıp atlarına binerek onun ustalığını taklit etmeye çalıştıklarını gördü. Kötü nişan alınan oklardan kaçmaya çalışan insanlar şaşkınlık ve kızgınlıkla bağırıyordu, hatta birkaç defa yanlış hedeflere sapladıkları da oldu.

Çadırların yanında duran Max'le Anwl, Talon'u selamladılar. "Gerçekten görülecek manzaraydı. Sarazenlerin bile böyle bir ustalık sergilediğini hiç görmedim. Bunu İran'da mı öğrendin?" diye sordu Max, dizginleri alıp Cabbar'ın boynunu tıpışlarken.

"Evet. Daha çocukken bu sporu yapmaya teşvik ettiler bizi. Arkadaşım Rıza bu oyunda benden bile iyiydi."

"Eh, Talon, oğlum," dedi Anwl, "bunu nasıl yaptığın konusunda biraz bilgi vermen gerekebilir; şu adamlar oklarıyla bayağı zarar verecek gibiler. Birinin bile hedefe yaklaştığını görmedim. Baksana, Lordum! Her yana oklar uçuşuyor!" diye bağırdı, epey yakınından bir ok geçip yere saplanırken.

Turnuvanın bittiğini gösteren bir trampet çaldı ve insanlar gitmeye başladı.

Ancak gitmeden önce Anwl, Talon'u durdurarak bir şey söyledi. "Öğleden sonra çadırların etrafında dolanan bir adam vardı, lordum. Onu bu sabah şehirdeyken de görmüştüm. Adam her hareketimizi izliyor gibi görünüyor."

"Şimdi nerede?"

"Siz buraya gelirken ortadan kayboldu. Sanki görülmek istemiyor gibiydi."

"Sen onu gördün mü, Max?"

"Hayır, gösterini seyretmekle meşguldüm."

"Eğer onu tekrar görürsen hemen, belli etmeden bana haber ver. Ne istediğini öğrenmek istiyorum."

"Elbette, lordum," dedi Anwl, "haber veririm."

Kalkanla, mızrakla ve yayla gelin.
Trompetler çalıyor,
Savaş atları hoplayıp zıplıyor,
Silahlarınıza yapışın ve uygun adım yürüyün;
İngiltere uzun zaman anlatacak
Bu kanlı savaşı.

Walter Scott

Bölüm 15

Görev

Ertesi gün Talon kapısına şiddetle vuran Philip tarafından uyandırıldı. "Uyan, Talon! Kont'un sarayına çağrıldık," diye kükredi amcası.

Talon aceleyle giysilerini üstüne geçirip yüzüne biraz su serptikten sonra, hanın girişinde, üstünde hafif rüzgârda dalgalanan peleriniyle sabırsızlıkla bekleyen amcasının yanına gitti.

"Kahvaltı bile etmeyecek miyiz, amca?" diye sordu Talon, sızlanarak. Gece geç yatmıştı ve ağzı kupkuruydu.

"Kont kimseyi beklemez, oğlum. Kahvaltıyı sonraya bıraksak iyi olur."

"Ne için çağrıldık, amca?" diye sordu Talon, kemerini sıkıştırıp kılıcını düzelterek aceleyle amcasının yanında seğirtirken.

"Tanrı bilir. Ne için çağrıldığımız hakkında hiçbir fikrim yok, Talon. Bugün kaleye dönmek üzere yola çıkabileceğimizi ummuştum. Göreceğiz." Sarayın kapısından girip hızlı adımlarla iç kaleye giden parke taşlı yolda ilerlediler. Bir uşak onları karşılayarak üst kattaki konuta çıkardı.

İçeri girerken Talon, Lord Guy'ın yine Kont'un yanında olduğunu ve onlara dik dik bakan sert yüzlü bir adamın koridorda beklediğini gördü.

Philip ile Talon kapı kapanmadan önce adama üstünkörü

bir bakış attıktan sonra dikkatlerini pencerenin yanında duran Kont'la konuğuna çevirdiler.

Kont dönerek onları selamladı.

"Günaydın, şövalyeler. Philip seninle Outre-Mere hakkında biraz sohbet etmek istiyorum ama şimdi konuşmamız gereken başka bir konu var. Su veya şarap ister misiniz?"

Sör Guy öne çıkarak ikisini selamladı. "Sizleri tekrar gördüğüme sevindim. Sör Talon, dünkü gösterin gerçekten muhteşemdi."

Kont köşede ciddi bir yüzle bir şeyler yazan adama seslendi; tüy kalemin gıcırtısı sessiz odada onlara kadar ulaşıyordu.

"Daha bitirmedin mi, Michal? Lord Guy gitmek için sabırsızlanıyor."

"Neredeyse bitti, Lordum. Neredeyse bitti," dedi adam, karalamaya devam ederek. Rahibe benzeyen başka biri başında durmuş, adama bir şeyler fısıldıyor, o da onları yazıyordu.

Kont Philip'le Talon'a döndü. Bakışları Talon'a yöneldi ve konuşmadan önce bir süre genç adamı inceledi.

"Sör Talon, buralarda uzun zaman konuşulacak olan yay kullanmadaki ustalığın bir yana, dün mükemmel bir binicilik ve silah kullanma yeteneği sergiledin. Dövüşte oğlumu ne kadar iyi koruduğun da gözümden kaçmadı. Sadık ve güvenilir bir şövalyenin işaretidir bu."

Talon utanarak kızardı. "Ben sadece Lord Roger için doğru olduğunu bildiğimi yapıyordum, Majesteleri."

"Kuşkusuz! İşte bu yüzden şimdi sana bir haberci olarak Lord Guy'a Akitanya'ya kadar eşlik edip dört gözle beklediğim bir bilgiyi bana ulaştırmanı istiyorum."

Philip sakallı yüzünde gerçek bir şaşkınlıkla sandalyesinde yarı doğruldu. "Lordum! Talon çok genç ve ondan istediğiniz büyük sorumluluk isteyen bir iş. Affınıza sığınarak soruyorum, neden daha deneyimli şövalyelerinizden biri haberci olmuyor?"

Kont ona sert bir bakış atarak, "Sör Philip," dedi, "sormaya hakkın var ve bir an önce ivedi işlerin beklediği Albi'ye dönmeyi beklediğinin de pekâlâ farkındayım. Bunu Talon'dan

istemezdim ama onu batıda tanımıyorlar, bu nedenle de göze çarpmayacaktır. Seni temin ederim ki onun için pek az tehlike söz konusu, oysa başka bir şövalyem giderse hemen fark edilip ihanete uğrayabilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Philip gönülsüzce yerine oturdu.

Kont konuşmaya devam etti. "Ayrıca hem senden hem de oğlumdan onun yaşına göre istisnai biri olduğunu ve kendi başının çaresine bakabildiğini duydum. Yanılıyor muyum?" diye sordu, adeta saldırgan bir tavırla.

Philip, Talon'a göz atarak başıyla onayladı. "Daha fazla karşı çıkmayacağım, Lordum. Kabul edip etmemeyi Talon'a bırakıyorum."

Talon, Kont adına bir macera yaşamak olasılığından çok heyecanlanmıştı. Philip'e göz attı; amcası başını sallayarak onayladı ama mutsuz görünüyordu.

"Emrinizdeyim, Lordum," dedi kısaca.

Söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Şövalye olduktan bu kadar kısa bir süre sonra kendisine Kontu adına bir görev verildiğini düşündükçe kalbi küt küt atıyordu.

Kont ona sıcak bir tavırla gülümsedi. "Aferin, Sör Talon. Bu senin için ilginç bir gezi olacak, hem de yanında böyle iyi bir refakatçiyle," dedi, Sör Guy'ı işaret ederek. "İngiltere Prensi Richard'la tanışıp konuşma şansını da bulacaksın. O da Outre-Mer hakkında anlatacaklarınla çok ilgilenecektir."

O anda kâtip yazmayı bitirdi, yazının üstüne kum serpti ve fazla kumları atmak için üfleyip salladıktan sonra okuması için Kont'a getirdi.

Kont belgeyi dikkatle inceledi. Talon bunun ilk müsvedde olmadığını düşündü ama bu sefer Kont başıyla onaylayarak balmumu mührü istedi. Başka bir kâtip mührü getirdi ve mavi bir kurdeleyle bağlanıp dürülen parşömenin üstüne kırmızı balmumunu damlattıktan sonra Kont ailesinin armasını taşıyan yüzüğü üstüne bastırdı. Ne Talon ne de Sör Guy parşömende yazılanları görmemişti.

Kont belgeyi Lord Guy'a vererek, "Tanrı yolunuzu açık

etsin, Lordum," dedi, "eğer avluda biraz beklerseniz Sör Talon'u hemen yanınıza göndereceğim."

Kont Raymond, Lord Guy'la vedalaştıktan sonra Philip'le Talon dışında herkesin odadan çıkmasını istedi. Rahipler koşuşturarak parşömenleri, mürekkep hokkalarını ve tüy kalemleri topladılar.

Kapı kapanıp ayak sesleri uzaklaştıktan sonra Kont odadaki adamlara döndü.

"Güzel, şimdi dikkatle dinleyin, zira bu bilgiyi sadece bu odada bulunanların kulakları duyacak.

Lord Guy'la Richard'a yazılı bir mesaj gönderiyorum. Prens Richard Akitanya'da ve yardımımı istiyor. Babası başkaldırdığını düşündüğü Prens'in isyanını bastırmak için Normandiya'dan aşağı ineceğini söyleyerek gürültü koparıyor. Geleceğe yönelik iyi niyetimi göstermek için ona insan ve para yardımı teklif etmek niyetindeyim.

Bunların hiçbiri ne babası Henry'nin ne de Kral Louis'in kulağına gitmemeli. Açıkça anlatabildim mi?" diye sordu alçak ama sert bir sesle.

İki adam da başlarını sallayarak onayladılar.

Kont sert bakışlarını Philip'e odakladı. "Sör Philip, buna seni de dâhil etmemin tek sebebi bu genç adamın akrabası ve bir tür koruması olmandır. Roma Kilisesi'ne bağlı olduğunun da farkındayım, onun için sana güveniyorum. Burada konuşulanların hiçbirinin bu odadan dışarı çıkmayacağına söz verir misin?"

Philip ayağa kalkıp elini kalbinin üstüne koydu. "Bir Tapınak Şövalyesi olarak söz veriyorum, Majesteleri. Bu odadan hiçbir şey çıkmayacak."

Kont başını sallayarak konuşmasına devam etti. "Talon, şimdi sana vereceğim sayıları hatırlaman gerekecek, zira bunların hiçbiri Lord Guy'a verdiğim parşömende yazılı değil. Bilgi sadece senin tarafından sözle iletilecek. Lord Guy'a güvenim tam ama maiyetindekiler arasında bir casus olup olmadığını bilmiyorum. Pislikler her taraftalar. Hem Kral Henry'ninkiler, hem de Louis'inkiler. Çok dikkatli olmalıyım. Ne onu ne de Prens'i

yazılı bilgi göndererek riske atmamalıyım. Ne var ki herkes Sör Guy'ın beni ziyarete geldiğini biliyor, onun için bu zahmete neden girdiğini gösterecek ve casusların önüne kemik olarak atacağı bir şeyle geri dönmesi lazım."

Kont daha sonra vereceği adamları, atları, erzakları ve bunların nerede bulunacağını sıralamaya başladı. Sözlerini bitirdiği zaman Talon'dan söylediklerini harfi harfine tekrarlamasını istedi ve Talon hiç hata yapmayınca memnun oldu.

"Tanrı yanında olsun ve ikinizi de korusun. Getireceğin haberi dört gözle bekliyorum," dedi, huzurundan ayrılmalarına izin vermeden önce.

Talon'la Sör Guy bir saat içinde kuzey kapısında buluşmayı kararlaştırmışlardı. Anwl'a hemen hanın mutfağından yiyecek bir şeyler getirtti, sonra olayların böyle beklenmedik bir yönde gelişmesinden memnuniyetsizliği hâlâ devam etmekte olan Philip ve Max'le aceleyle vedalaştı. Öte yandan Anwl heyecanlıydı ve hemen yola çıkabilmek için hızla eşyalarını hazırlıyordu.

Talon, "Kont bana bunun olağan bir ziyaret olduğunu ve İngiltere Prensi Richard'la tanışacağımızı söyledi, Anwl," dedi.

"Daha önce hiç İngiliz bir prens görmedim, Lordum," dedi Anwl, neşeyle.

Anwl, Talon kadar iyi bir binici olmasa da ata yeterince hâkimdi. Böylece çok geçmeden atlarını kapıya doğru sürerek yola çıkmak için sabırsızlanan Lord Guy'ı selamladılar. Yanında, bir süvari atının üstünde, Lord Kont Raymond'la konuşurken koridorda pusu kurmuş bekleyen adam vardı. Adam Talon'a ters bir bakış attı ama bir şey söylemedi; Lord Guy da onları tanıştırmaya zahmet etmedi. Talon şövalyenin omzundaki bir kemerde taşıdığı büyük kılıca dikkat etti. Bu iki elle kullanılan bir kılıçtı ve çok heybetli bir görüntüsü vardı.

Şehrin kapısında daha önce hiç İngiliz şövalyeler görmemiş olan meraklı bir kalabalık tarafından uğurlandılar. Mızrakların ucunda parlak renkli flamalar dalgalanıyordu ve macera kokusu alarak yerlerinde duramayan atlar bacaklarını havaya kaldırıp boyunlarını kavislendirerek yürüyorlardı. Dost canlısı

Carcassonne halkının neşeyle uğurladığı adamlar atlarının üstünde dik ve gururlu bir tavırla oturuyorlardı.

"Toulouse yolundan gideceğiz ama sonra şehrin etrafından dolanıp güneye yöneleceğiz, çünkü geceyi orada geçirmek istemiyorum. Korkarım, orası Fransa Kralı'na sadık insanlarla dolu," dedi Lord Guy, Talon'a.

"Nereye gidiyoruz, Lordum?" diye sordu, Toulouse'nin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Talon.

"Akitanya'ya ulaşana kadar kuzey batıya doğru gideceğiz, sonra sınırdan içeri girdiğimizde Prens'in hâlâ avlanıyor olduğunu tahmin ettiğim Auch'ta giden yolu bulacağız," dedi Sör Guy.

Talon dönüp onlara eşlik eden altı adama baktı. Hepsi de açık renk sakallarıyla kocaman bıyıklarından İngiliz oldukları hemen anlaşılan, iyi silahlanmış sert görünüşlü adamlardı. Tepesi düz demir miğferler yüzleriyle gözlerini kısmen gizliyor, uzun burunlukları da onlara tehditkâr bir ifade veriyordu.

Talon'un ilgilendiği tek kişi Sör Guy'a yakın duran adamdı. Miğfer takmaya tenezzül etmemişti ama kapüşonlu zincir zırh bir yelek giymiş ve kapüşonu geriye iterek tıraşlı başını açıkta bırakmıştı. Yüzünde yaralar vardı ve sol kulağının yarısı yoktu. Büyük sarı bir bıyığı ve hiçbir şey kaçırmıyor gibi görünen sert mavi gözleri vardı.

Talon belli etmeden adamı Anwl'a göstererek, "Sör Guy'ın bu adama güvendiği açıkça belli ama ben pek güvenmiyorum," dedi. "Frenkçe konuştuğundan şüpheleniyorum, onun için onun önünde söylediklerine dikkat et, Anwl."

"Ederim, Lordum," dedi Anwl. "Ama benim Frenkçemden pek bir şey anlayacağını sanmıyorum." Ayrık dişlerini göstererek gülümsedi, Talon da ne demek istediğini bildiği için sessizce güldü. Akitanya'ya böyle beklenmedik bir yolculuk yapacağı için çok heyecanlıydı. Yeni arkadaşlarıyla da vedalaşabilmeyi isterdi.

Günün geri kalanında ormanlık tepelerden geçen eski bir Roma yolunu takip ettiler. Yol boyunca taş köprülerle ve geniş akarsu geçitleriyle karşılaştılar. Ormanlar av hayvan-

larıyla doluydu ve gölgelerin arasından onları izleyen, hatta yollarından geçen geyikler görmek hiç de zor değildi. Talon'un Cabbar'dan inmesine bile gerek kalmadan akşam yemeği için küçük bir geyik vurabileceği pek çok fırsat olsa da Lord Guy avlanmakla oyalanmadı. Gidecekleri yere gecikmeden varmak için acele ediyor gibiydi.

Uzun ağaçların seyrekleştiği tepelerde güneyde ta uzaktaki karlı dağ doruklarının sunduğu muhteşem manzaraları görebiliyorlardı. Toulouse'ye giden bu yol çok kullanılıyordu ve pek iyi durumda değildi. Sık sık onlardan yavaş ilerleyen tüccar kafileleriyle ve ara sıra da keşişlerle veya hacılarla karşılaşıyorlardı. Onların gittiği yöne gidenler yoldaki silahlı haydutlardan korunmak için onlara katılıp katılamayacaklarını soruyorlardı. Ama Lord Guy oyalanamayacağı için reddedilerek kendi başlarının çaresine bakmaya bırakıldılar.

Onları geciktirecek bir durumla karşılaşmadıkları için iyi yol aldılar ve akşam küçük bir köye vardılar. Köye girmelerine izin verildi ve geceyi köyün tek hanında geçirdiler.

O gece bira, şarap ve kızarmış koyun budunun ardından Sör Guy, Outre-Mer hakkında pek çok soru sordu ve sonra da ona ana vatanı İngiltere'yi anlattı. Mülkleri çok genişti ve bir eğitim şehri olan Oxford'dan pek de uzak olmayan Thames Nehri'nin geçtiği büyük Thames vadisinde bulunuyordu. Talon'un nehrin ismini telaffuz etme çabası onu güldürdü.

Bütün bunlar Talon için çok yeni olduğundan, ilgiyle dinliyor ve Lord Guy'ın yanıtlamaktan memnun olduğu pek çok soru soruyordu.

Talon efsanevi İngiltere Prensi hakkında bilgi almak isteyince Lord Guy ona bildiklerini anlattı.

"O dövüşteki ustalığı ve gücüyle tanınır, Talon. Sen böyle bir dövüşe katıldın zaten ama Prens hangi taraftaysa öteki taraf hemen dezavantajlı duruma düşer ve kaybetmeye mahkûm olur. İri yarı bir adamdır ve sakatlamak amacıyla vurmasa bile, vurduğu zaman yere indirir, bu kadar basit işte!"

"Erkek ya da kız kardeşi var mı, Lordum?"

"İki erkek kardeşi var ama ne fizik ne de yetenek konusunda ona hiç benzemezler. Ancak kurnazlık konusunda pek becerikli Kral Henry kardeşleri birbirine düşürüyor ki ülkeyi kendisi yönetebilsin ve oğulları ona karşı birleşemesinler. Krallığını kıskanıyor ve paylaşmak istemiyor." Bunu söylerken sesini alçaltarak göz kırptı.

"Ama hem kralın hem de prensin kralın diğer oğlu John'un üstünden gözünü ayırmaması gerekiyor. John'un kafası çalışıyor ve bir gün iyi bir idareci olabilir. Eğer ikisi birlikte çalışabilseydi, Hristiyan dünyasında yenilmesi çok zor bir çift oluşturabilirlerdi."

İngiliz kraliyet ailesinin yapısını anlamaya çalışan Talon o gece kafası karışmış halde yatmaya gitti.

Ertesi gün erkenden oradan ayrıldılar ve bu kez Toulouse civarında oldukları için daha dikkatli ilerlediler. Sör Guy şehrin güneyinde başka bir yola sapana kadar gereksiz yere dikkat çekmek istemiyordu. Bir grup İngiliz'in o bölgede ne işi olduğu ve neden Toulouse Kontu'na saygılarını sunmak için şehre girmedikleri gibi biçimsiz sorularla karşılaşabilirlerdi veya hatta onun toprağından geçme izinleri olup olmadığı bile sorulabilirdi. Adamlardan ikisi yolda karşı yönden gelen büyük bir grup olup olmadığını görmek için onlardan epey önde gidiyordu.

Toulouse büyük bir ticaret şehri olduğu için yoldaki trafik artsa da karşı yönden gelen yüksek tabakadan kimse yoktu. Kimse yanlarına yaklaşmadı ve gün olaysız geçti.

Adamlar gergin olmamakla birlikte yolun ilerisine ve kenarlardaki çalılıklara daha dikkatli bakıyorlardı. Sör Guy, Talon'a döndü.

"Sınırda başında Richard'ın en güvendiği şövalyelerinden biri olan bir grup tarafından karşılanmayı bekliyorum. Sınırı geçtikten sonra daha rahat olacağım."

Kendi ülkesinin sınırları içinde olduğunu hisseden Talon bu sözleri tuhaf buldu ama önceki gece genç arkadaşları ona Akitanya'nın İngiliz Kralın elinde olduğunu ve bu nedenle de aslında başka bir ülke olduğunu anlatmışlardı.

Sınırı geçerek Sör Guy'ın Gaskonya dediği bir bölgeye girdiler; gerçi bir kavşaktaki bir kuleden başka - zaten o da boştu- buranın sınır olduğunu gösteren bir işaret yoktu. Ancak adamlar şimdi gözle görünür bir şekilde rahatlamışlardı ve Sör Guy, Auch'a kadar dümdüz yol alacaklarını sanıyordu.

"Buralarda Norfolk'lu Sör Nigel ile muhafızlarının bizi karşılması lazım, onun için gözlerini açık tut Talon."

Gece yaklaşıyordu; Talon kamp kuracak bir yer veya eğer karşılarına çıkarsa, bir han arıyordu. Ama akşam çökerken kamp yapacakları anlaşıldı. Güneş battıktan sonra karanlık hızla çöktü ve Sör Guy gönülsüzce de olsa, atlardan biri engebeli yolda yanlış bir adım atarsa kötü bir kaza olabileceği için gece yol almamayı ve suyun yanında durmayı kabul etti. Buluşmaları gereken insanlardan hiç iz yoktu.

Önden giden iki adam biraz ilerde bir akarsu geçidi bulmuştu. Orada yoldan ayrılıp, etrafı saran ormana doğru uzanan bir çayırlıkta kamp kurabilirlerdi. Atların ayağına köstek vurup, arazinin ortasındaki büyük meşelerin ve karaağaçların altındaki otların üstünde uyuyabilirlerdi.

Çayırlığa girerken arazinin ucunda beş küçük geyik durduğunu fark ettiler. Lord Guy hayvanları izlemek için atını durdurdu, diğerleri de onu taklit etti.

"Lordum epey uzaktalar ama arkadaşım akşam yemeği için bunlardan birini vurabilir," diye fısıldadı Talon.

Lord Guy usulca başını sallayarak onayladı. Talon, Anwl'a geyiği vurmayı denemesini işaret etti. Anwl'ın attan inmesi gerekti ama onları atları üstünde görünce alarma geçmemiş olan hayvanlar şimdi içlerinden biri yere inince bir şeylerin yanlış olduğunu sezerek çalıların arasına sığınmak için kaçmaya başladılar.

Anwl hızlı bir hareketle atların önüne çıktı, bir ok taktı ve yayından yüksek bir tıngırtı sesi çıkartarak fırlattı.

Ok alçak bir kavis çizerek seksen metre kadar ilerledi ve hedefi buldu. Küçük geyiklerden biri havaya sıçrayıp yere düştü. Geri kalanlar sanki sihirle ortadan kayboluvermişti. Bu

kadar az ışıkta ve bu kadar uzağa yaptığı bu atış çok etkileyiciydi. İngiliz askerlerden takdir mırıltıları yükseldi.

Anwl bıçağını çıkarıp hayvanın işini bitirmek için koşarken diğerleri de attan inip kampı kurmaya koyuldular.

Ateş yakıldıktan sonra hepsi askerlerin getirdiği bayat ekmek ve peynirle birlikte taze geyik etini yediler. İngilizlerden biri Lord Guy'a çenesiyle Anwl'ın taşıdığı uzun yayı işaret ederek bir şey söyledi.

Sör Guy, Talon'a döndü. "Yarı karanlıkta atış yapmak zordur. Adamın bu uzun yayı kullanmayı nerede öğrendi?"

Talon hızla verecek bir yanıt düşündü. "Adamım bunu kullanmayı Kudüs Krallığı'nda Gallilerden öğrendi, Lordum ve o zamandan beri de gayet iyi kullanıyor."

Lord Guy söylediklerini tercüme edince adamlar gülümseyerek yemeği beğendiklerini ifade eden işaretler yaptılar. Daha sonra Lord Guy ve koruması bir tarafa çekilip alçak sesle konuşurken İngiliz askerler ateşin yanına oturdular.

Anadillerinde konuşan adamları dinlemek tuhaftı. İletişim kurmak için yarım yamalak girişimlerde bulunsalar da ne Talon ne de Anwl İngilizce bilmediği için bir yere varamadılar ve onlar da köstek vurdukları atlarının yanına giderek alçak sesle konuşmaya koyuldular. Gece bastırdı ve etraflarındaki orman canlanmaya başladı.

Talon'la Anwl diğerlerinden biraz uzakta, arazinin kenarındaki sık çalıların yakınına uzandılar. Bunun nedeni alışkanlıklarıydı. İkisi de sığınacak bir yere yakın olmanın önemini biliyordu. Hışırtıları ve kuru yaprakların üstünde koşan küçük hayvanların seslerini duyabiliyorlardı. Uzakta bir baykuş öttü ve bir tilki kesik kesik bağırdı. Talon tekrar ormanı hissetmenin keyfine vardı, Anwl'ın da aynı duygular içinde olduğunu sezdi. Çok geçmeden İngilizlerin kampı uykuya daldı.

Talon hafif uyuyordu. Karanlık çökerken etrafa muhafızlar dikildiğini fark etmişti ama nöbet değişimi olmamıştı. Şafak sökmeden hemen önce çalılıklara gitmek için kalktığında muhafızların olması gerektiği yerde kimseyi göremedi. Üstünde

durmadan omuz silkti ama yapraklardan oluşan yatağına geri döndüğü zaman Anwl'ın kendisine fısıldadığını duydu.

"Sen de duyuyor musun, Lordum?"

"Neyi?" diye sordu Talon da fısıldayarak.

"Biraz önce uyandım ve uzakta, muhtemelen akarsu geçidinin karşı tarafından gelen at sesleri duydum, sonra sesler kesildi, ben de uyumaya devam ettim. Ama sonra aynı yönden gelen bir çığlık duydum. Bunun bir hayvan olmadığına eminim, Lordum. Sanırım yakınlarda birileri var. Tetikte olmalıyız."

Talon, Anwl'ı duymak için diz çökmüştü ama şimdi ikisi de başlarını kaldırmış, dikkatle gecenin seslerini dinliyordu.

Talon onu kaygılandıran bir ses duymasa da Galliler ormanla iç içe yaşadıkları için Anwl'ın haklı olduğuna karar verdi; kulağına yakınlarda bir insan hareketi olduğunu gösteren bir ses gelmiyordu ama orman çok sessizleşmiş gibiydi.

Doğu ufku yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu; şafak neredeyse sökecekti ve Talon her ihtimale karşı diğerlerini uyandırmanın iyi olacağını düşündü.

Ayağa kalktı ve Lord Guy'la adamlarının uyuduğu karanlık kitleye doğru ilerledi. Yaklaşınca horlama sesleri duydu ama Sör Guy'ın korumasını hesaba katmamıştı. Adam Talon'un ummadığı kadar hızlı bir şekilde, bir elinde kılıcıyla ayağa fırladı.

"Kim var orada?" diye sordu, tehditkâr bir sesle.

Talon durdu ve elini kılıcına koyup bir adım geri attı.

"Benim, Talon. Sizi uyandırmak istedim. Biz, ben ve adamım, bazı sesler duyduk. Ben de size uyanıp tetikte olmanızı söylemeye geldim."

İri yarı adam Talon'un göğsüne doğrulttuğu kılıcının ucunu aşağı indirdi. Bu bilgiyi sindirmeye çalışıyor gibi susuyordu.

"Sesler ne taraftan geliyordu?" diye sordu, kırık dökük bir Frenkçeyle.

"Yolun kuzey batısından," dedi Talon, eliyle işaret ederek.

"Onları uyandıracağım, zaten şafak söküyor."

Talon dönüp uzaklaştı. Yapabileceğini yapmıştı ve şimdi Anwl'la birlikte hazırlanıp atlarına binmek istiyordu. Aniden

etrafındaki orman tehditkâr göründü ve Talon pek az sığınacak yer olan bu arazide kendini pek korunmasız hissetti.

Örtüleri eyerlere bağlamayı bitirdikten sonra diğerlerinin hazırlanmasını izliyorlardı ki uzaktan gelen toynak sesleri duyuldu.

Talon'la Anwl hemen atlarına atladılar ve Talon alçak sesle Sör Guy'ı uyardı. İngilizler hemen atlarına atladılar ve hepsi alarm durumuna geçerek tek vücut halinde yola doğru ilerlediler.

Karşıdan zincir zırhlar ve parlak pelerinler giymiş birkaç şövalye, peşlerinde kimisi atlı, kimisi yayan bir grup silahlı askerle birlikte onlara doğru geliyordu. Şövalyeler hâlâ akarsu geçidinin diğer yanında, yüz metre kadar uzaktaydılar ama sabahın ilk ışıklarında açıkça görülüyorlardı. Şövalyelerin arkasından ellerinde mızrak ve Tatar okları olan silahlı adamlar geliyordu.

Sör Guy ile İngilizler rahatladılar. "Bunlar beklediğimiz adamlar," dedi Sör Guy, Talon'a.

Fakat Anwl alçak sesle bağırdı. "Talon, benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

Talon da görmüştü. Grubun önündeki adam eyerinin üstünde sallanıyor ve yere düşecekmiş gibi görünüyordu. Sanki ölü gibi gözleri boş boş bakıyordu. Hemen yanında duran bir başka adam sanki düşmemesi için onu destekliyor gibiydi.

Talon sırtının ürperdiğini hissetti. Üstlerine gelen ölü bir adam mıydı? Ama sonra Sör Guy'ın durumu fark etmediğini ve bağırarak selamlarken atını onlara doğru sürdüğünü gördü.

"Sör Guy!" diye bağırdı Talon.

Ama Sör Guy onu duymadı ve yaklaşan adamlara doğru ilerlemeye devam etti.

"Nigel! Seni dün gece bekliyorduk. Nerede kaldın?" diye bağırdı, atı suları sıçratarak ilerlerken.

O anda Talon'un Sör Guy'ın koruması olduğunu düşündüğü adam tehlikeyi sezmiş gibiydi, çünkü Sör Guy'a İngilizce bir şeyler bağırdı.

Talon adamın bir tuzaktan şüphelendiğini ve uyarmak için bağırdığını anladı. Sör Guy arkasına baktı, sonra tekrar önüne baktı ve sonra bir şeylerin korkunç yanlış olduğunu kavradı. Atını çevirmeye çalıştı ama adamlar artık epey yaklaştıkları için çok geçti. Öndeki adam eyerin üstünden kayarak suya düştü. Kimse aldırmamıştı ve bağırarak bir emir verildiği duyuldu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Sör Guy, üstüne doğru gelen miğferli adamlara.

Ama yanıt vermediler. Bunun yerine mızraklarını alçaltıp kalkanlarını indirerek atlarını mahmuzlayıp dörtnala Sör Guy'ın küçük grubunun üstüne sürdüler. Birisi bağırdı.

"Öldürmeyin sakın! Onu canlı istiyorum!"

Silahlı adamlar Sör Guy'ın üstüne gelip, kılıcını bile çıkartmasına fırsat kalmadan onu atından suya düşürdükten sonra hiç durmadan yanından geçtiler. Atlar boyları yüksekliğinde sular sıçratarak suyu geçti. Uzun mızraklarını dosdoğru onlara çevirmiş, kalkanlarının arkasına saklanmış, yüzleri görünmeyen bu karanlık şövalyeler sanki insan değil gibi görünüyorlardı. O anda zaman durmuş gibiydi.

Talon'un bakışları, akarsuyun içinde kalkmaya çalışan sersemlemiş Sör Guy'a doğru koşarak mızraklarını ona doğrultan birkaç askere kaydı.

Bunun bir hainin işi olduğunu anladı fakat o anda tek bildiği hayatta kalmasının hızlı ve çevik olmasına ve her şeyden evvel de kaçmasına bağlı olduğuydu. Okçular yolun kenarlarına dağılmıştı ve ıslık çalarak havada uçuşan oklar insanlarla atları yere seriyordu. Atlarını İngiliz askerlerin üstüne süren şövalyeler atlarından yere düşenleri ezip geçiyordu.

Mucize eseri, belki de hepsinin en arkasında oldukları için ne Talon ne de Anwl isabet almamıştı. Talon yolun sağından aşağıya inerek biraz önce ayrıldıkları araziye doğru atlarını sürerken Anwl'a kendisini takip etmesini bağırdı.

Geriye bakınca biraz önce birlikte oldukları adamların hepsinin telef olduğunu gördüler. At üstünde sadece iki kişi kalmıştı ve bunlardan biri Sör Guy'ı koruyan adamdı. Soğuk sabah

havasında ölmekte olan insanların ve atların çığlıkları ayyuka çıkıyordu.

Eğer orada durursa hiç şansı olmadığını anlayan adam bu arbedenin arasından çıkmak için bir savaş çığlığı atarak etrafındaki adamların arasına daldı. Kolunu kestiği bir adam bir çığlık atarak yerdekilerin yanını boyladı. Sonra büyük kılıç bir başka atlıyı eyerinin üstünde neredeyse ikiye böldü. Adam kan revan içinde hiç ses çıkartmadan öldü.

Sonra etrafındaki adamların arasından sıyrılarak dörtnala Talon'la Anwl'ın arkasından gitti. Ama onu bir ok yağmuru izledi ve içlerinden biri atının böğrüne saplandı. Ancak at yere düşüp iri adamı başının üstünden neredeyse Cabbar'ın tam ayaklarının dibine fırlatmadan önce arazinin epey içlerine kadar ulaşmıştı.

Talon yayını çıkartıp şimdi yaya kalan adamın arkasından gelmeye başlayan gruba doğru bir ok attı. Kırk adım kadar uzaktaydılar ama oku isabet etmişti ki acı bir çığlık duyuldu ve bir adam atından düştü. Boş kalan at araziyi dörtnala geçti fakat ters yöne gitmişti, yoksa onu yakalarlardı.

Sersemlemiş görünen Lord Guy'ın koruması sendeleyerek ayağa kalktı. Neler olduğunu anlayarak kocaman kılıcını kapıp alev alev yanan gözlerle Talon'a baktı.

"İhanete uğradık! Hayatta kalmalı ve haberi Prens Richard'a ulaştırmalısın. Ona olanları anlat ve güzel bir ölümüm olduğunu söyle."

"Senin kim olduğunu söyleyeyim?" diye bağırdı Talon, üstlerine gelen düşmanı ve yaylarına ok yerleştirmek için duran okçuları izlerken. Çok hızlı yaklaşıyor gibi görünüyorlardı. Miğferi olmayan sakallı bir adamın atının üstünde anlamadığı dilde bir şeyler bağırdığını duydu ama söylediklerinin manası açıktı. Onları öldürmeye kararlıydılar.

"Ben Sör Bertrand'ım! Prens'e Lord Guy'ı Cumberland'ın esir aldığını söyle. Git şimdi! Git! Onları olabildiğince oyalayacağım. Git! Tanrı seni korusun!"

Döndü ve bir şeyler bağırarak ve kılıcını savurarak düşmana doğru yürümeye başladı.

Talon, Anwl'a doğru başını salladı. Atlarını çevirerek arazinin ucuna doğru dörtnala sürmeye başladılar. Talon son bir atak yaptı ve yayını hızla çekerek eyerinin üstünde dönüp okçulara doğru bir atış yaptı ve içlerinden birinin yere devrildiğini görme zevkini yaşadı. Saniyeler sonra iki adam çalıların içine dalarak dörtnala ormanın içinde ilerlediler. Talon, Sör Bertnard'ı son gördüğünde adam kılıcını savurarak bir atlıyı yere düşürmüştü. Bu adam yaradanına kavuşmadan önce işini layığıyla yapacaktı.

Ama Talon korkuyla birkaç atlının Sör Bertnard'ın yanından geçerek kararlı bir şekilde peşlerine düştüğünü fark etti.

"Anwl, hızlan! Arkamızdalar!" diye bağırdı.

Cabbar'ın koşmaya ikna edilmesine gerek yoktu; çok çevik bir hayvan olduğu için yol gösterilmeye ihtiyaç duymadan sağa sola kayarak ağaçların arasında zikzak çiziyordu ama sık bir ormanın içinde ilerledikleri için alçak bir dalın veya yerdeki bir hayvan yuvasının atları yere düşürmemesi sadece şansa kalmıştı.

Düşman, avlarının arkasındaki avcılar gibi bağıra çağıra hemen arkalarından geliyordu. Yaya okçular da ara sıra kovalamaya ara verip durarak hızla kaçan ikiliye nişan alıyor, kısa oklar uçarak yakındaki ağaçlara saplanıyordu.

Birkaç dakika ağaçların arasında çılgınca zikzak çizdikten sonra atları yorulan veya soluğu kesilen düşmanın sayısı azalmaya başladı ama hâlâ birkaçı inatla peşlerini bırakmıyordu.

Talon peşindeki Anwl'a göz atarak, "Sence kaç kişi kaldı?" diye sordu.

"Galiba bir-iki atlıyla birkaç okçu kaldı," diye bağırdı, başını terleyen atının boynunun üstüne eğmiş olan Anwl. Talon kadar iyi binici olmadığı için rüzgâr gibi giden atına sıkıca tutunuyordu.

Talon peşlerindekilerle aralarında, Anwl'la beraber ok atarak durumu tersine çevirmelerine fırsat verecek kadar mesafe olduğunu tahmin ediyordu ama yine de bu zor olacaktı. Adamlar çok kararlı görünüyordu.

Dörtnala alçak bir tümsekten atladıktan sonra yine sık ağaç-

ların arasına daldılar; atlar yavaşladı, kırbaç gibi vuran körpe ağaçlar atlarla binicilerini hırpalıyordu. O anda Talon direnmeye karar verdi. Yayıyla ok kılıfını kaptığı gibi Cabbar'dan yere atladı ve Anwl'a da aynısını yapmasını bağırdı.

İki adam atlarını koşmaya bırakarak tepetaklak çalıların içine yuvarlandılar. Talon, Cabbar'ın çok uzaklaşmayacağını ve bekleyeceğini biliyordu. Yayını tekrar eline aldıktan sonra sık ormanı işaret ederek oraya doğru koştu.

İki genç soluklanmaya çalışarak çömelip yaylarını kontrol ettikten sonra bir tümseğin üstüne çıktılar. Tam o anda bir atlının küçük açıklığın diğer tarafında ormanın içinden hızla çıkarak dosdoğru üstlerine geldiğini gördüler. Binici acımasızca mahmuzladığı ata kılıcının yanıyla sürekli vururken kan ter içinde koşan hayvan yerden topak topak toprak kaldırıyordu.

Talon'la Anwl oklarını aynı anda bıraktılar. Adam boğuk bir çığlık atarak atından devrilip yere düştü ve kayarak yirmi metre kadar yakınlarına gelip durdu. Korkan at dörtnala tümseğin üstünden atladıktan sonra, sık çalıların arasına çömelerek saklanmış olan iki adamı neredeyse devirerek yanlarından geçip gitti. Hayvan ormanın içinde kaybolurken toynak sesleri gittikçe duyulmaz oldu. İki genç hızla yaylarına birer ok daha geçirip beklemeye başladı. Önlerindeki adam yarı yapraklarla örtülmüş halde cansız yatıyordu.

Çok beklemeleri gerekmedi; iki adam daha biraz önce atlının geçtiği dar patikadan çıktı ve arkadaşlarının cesedine çarpıp yere kapaklanmalarına ramak kaldı. İki ok daha hedeflerini buldu ve adamlar boğuk bir çığlık atarak oracıkta öldüler.

Gitme zamanıydı; Talon peşlerinden gelen diğerlerinin onların cesedini gördüğü zaman kovalamaya devam etme konusunda tereddüt edeceklerini tahmin ediyordu.

İki adam koşarak oradan uzaklaşıp atlarını aradılar. Talon'un tahmin ettiği gibi, Cabbar yüz adım kadar uzakta bulduğu yeşilliklerde otlanıyordu, diğer at da biraz ötesinde sinirli bir şekilde duruyordu. Hayvanı yakalamak birkaç saniye sürdü, sonra atlarına atlayıp hızla yola koyuldular.

Arkalarında bağırtılar duyan Talon cesetlerin keşfedildiğini tahmin etti. Ama çok geçmeden sesler kesilince bu soluksuz koşturmacaya son verip yavaşlamanın güvenli olduğuna karar verdi. Hem nefes nefese kalan atları dinlendirmek hem de peşlerinden kovalayanları dinlemek için bir tümseğin üstünde durdular. Ama ağaçların üst dallarındaki kuşların cıvıltısı dışında orman sessizdi.

"Bu ormandan çıkmalı ve kuzeyde Auch denilen bir yere gitmeliyiz. Sör Guy'ın bu şehirden bahsettiğini hatırlıyorum. Prens Richard'ın orada avlanıyor olacağını söylemişti. Prens, Sör Guy'dan bir mesaj bekliyor ama artık alabileceğini sanmıyorum," dedi Anwl'a.

Ormanda kendini evinde gibi rahat hisseden Anwl ona kuzeyi işaret etti. Tehlikeden kaçmak için delice koşturan atların soluklanması için hayvanlardan indiler ve hâlâ peşlerinden gelen olup olmadığını anlamak için kulaklarını dikerek ormanı dinlediler.

Anwl kederliydi. "Bunun Prens'e yapılacak olağan bir ziyaret olacağını söylemiştin, Talon. Ama pek de olağan değil!"

Talon üzülmüştü. "Tanrı aşkına, neler olduğunu anlamıyorum, Anwl. Ama korkarım Kont'umuz bunu tahmin etti ve şimdi hiç gitmediğim bir yerde, hiç tanımadığım ve daha önce görmediğim birine bir mesaj götürmemiz gerekiyor."

"Korkma, Lordum. Eğer yolu tekrar bulabilirsek o adamlardan önde olur ve şu Auch'a onlardan önce ulaşırız. O zaman onlara karşı tanıklık edebilirsin. Onları bir daha görsen tanıyabilir misin? Her halükarda, şu dediğin şehri ve Prens'i bulmalıyız, öyle değil mi?"

Talon başını iki yana salladı. "Sadece miğferi çıkmış bir adam vardı, kızıl saçlı ve geniş yüzlüydü. Onu savaşın ortasında bile tanırım ama diğerlerinden hiçbirini tanıyamam, Tanrı hepsinin belasını versin! Sör Bertnard bir isim söyledi, Cumb'land dedi galiba ama emin değilim. Lord Guy bunu hak edecek ne yaptı acaba?" diye mırıldandı. "Gel, Anwl. Haklısın, devam etmeli ve o şehre bu canilerden evvel varmalıyız."

Sabahın geri kalanı ve öğleden sonra boyunca hep at koşturdular, ta ki orman seyrekleşene kadar; bu etrafta insanların olduğunun ve ekin yapıldığının işaretiydi. Ondan sonra büyük bir dikkatle yol aldılar, geniş yollardan uzak duruyor, ağaçların arasındaki dar patikalarda ilerliyorlardı. Buna rağmen, yolda ağaç kesen ormancılara ve kömür çıkaran insanların kulübelerine rastladılar. Üstleri başları yırtık pırtık ve pislik içinde olan bu insanlardan hiçbiri onları durdurmaya kalkışmadı, sadece meraklı bakışlarla saygılı bir şekilde selamladılar. Ormanın bu uzak bölgesinde bu iki atlının ne işi olduğunu düşünüyor gibi görünüyorlardı.

İkindiye doğru bir tepenin üstüne tünemiş, manastıra benzeyen bir yerin yanından geçtiler ve Talon oraya sığınmayı çok istedi. Ama onları o şehirde bekliyor olabilecek tehlikelere rağmen görevlerinin Prens'i bulup onu bu ihanet konusunda uyarmak olduğunu biliyordu.

Kısa süre sonra bir tepenin üstüne çıktıklarında uzakta büyükçe bir şehir gördüler. Şehir yüksek bir tepenin üstüne konuşlanmıştı ve içinde bir kilise veya katedral ile pek çok uzun kulesi olan bir kale vardı. Şehrin görebildikleri tarafı yüksek surlarla çevriliydi. Tepenin kenarından akan bir nehir olası bir kuşatmaya karşı iyi bir koruma sağlıyordu. Suyun içinde gidip gelen tekneleri görebiliyorlardı.

İki yorgun yolcu bunun aradıkları şehir olması gerektiğini tahmin etti.

"Acaba Auch burası mı?" diye sordu Talon kendi kendine.

"Bu büyük bir şehir, Lordum. Neredeyse Carcassonne kadar büyük görünüyor. Sormaktan başka çaremiz yok," dedi Anwl. "Aşağıda yük arabaları var, şu çiftçilere sorabiliriz."

İhtiyatlı bir şekilde yolun kenarında duran arabaların yanına gittiler ve Talon oturmuş yemek yiyen köylülere şehrin ismini sordu.

Ona buranın Auch olduğunu ve evet, İngiliz Prens'in şu sıra orada ikamet ettiğini söylediler. Köylüler ertesi gün açılacak olan pazara gidiyorlardı.

"Bu gün bu yoldan şehre giden başkalarını gördünüz mü?" diye sordu Talon.

"Hayır, Lordum ama dün akşam kalabalık bir grup İngiliz ters yöne doğru gidiyordu. Buralardaki yolcuların çoğu hacıdır."

Talon, Anwl'a döndü. "Bunlar karşılaşma şanssızlığını yaşadığımız adamlar olmalı, Anwl. Haklıydın, onlardan öndeyiz; gece çökmeden şehrin kapısından girip saklanmalıyız."

Köylülere teşekkür ettikten sonra şehrin kapısına kadar olan son birkaç kilometreyi dörtnala alıp, kapıda beklemekte olan eşekleri yüklü bir grup adamla satıcının yanına ulaştılar. Her zamanki gibi kapının üstünde iri çivilere asılmış başlarla yakındaki bir ağacın dalından sarkan bir ceset onları selamladı.

Muhafızlar ellerini sallayarak onları içeri aldı ve iki adam kalenin girişini bulmak için parke taşlı sokaklarda ilerlediler.

Artık her köşede görmeye alıştıkları, sokakların kenarına yığılmış pislikler o kadar berbat kokuyordu ki Talon öğürmemek için kendini zor tuttu. Şehir merkezine yakın ikiz kuleli kilisenin önünde bir kalabalık vardı.

"Galiba bunlar hacı, Lordum," dedi Anwl. Bu insanlar ellerinde hac yolculuğu yaptıklarını gösteren bir değnekle kap taşıyorlardı, hatta bazıları tuniklerinin üstüne nereden geldiklerini gösteren gösterişli simgeler takmıştı.

Talon kalenin kapısına gidip Prens'le görüşmek istediğini söyledi. Ama kapıdaki muhafızlar İngiliz olduğu ve çat pat Frenkçe konuşabildikleri için hayal kırıklığına uğradı. Hangi nedenle olursa olsun küstahça Prens'i görmek isteyen bu gençle hiç ilgilenmediler. Talon, Lord Guy'ın ismini bile kullandı ama buna da aldırmadılar. Uzun mızraklarla girişi kapatarak geçmeye çalışan olursa onları kullanacaklarını açıkça belli ettiler.

Hayal kırıklığına uğrayan ve kızan Talon, Anwl'la beraber atlarını koyabilecekleri ve bundan sonra ne yapacaklarına karar verebilecekleri bir yer aramaya başladı.

Şehrin içlerine girmeden önce geçtikleri dar bir sokakta bir han görmüşlerdi; geri dönüp oraya yöneldiler. Birkaç bakır sikke karşılığında atlarını tımar edecekleri ve doyuracakları bir bölme buldular.

Ama kalacak bir yer bulmak zordu; Talon köhne bir handa paylaşacakları bir oda için epey yüksek bir ödeme yapmak zorunda kaldı. Hancı onlara hacıların güneye ve Santiago de Compostela'ya gitme zamanları olduğu için bütün odaların dolu olduğunu söyledi.

"Nerede bu mabet?" diye sordu Talon, saf bir tavırla.

Adam onun bilgisizliğine güldü. "Herkes onun Pireneler'in öteki tarafında olduğunu bilir. Bu zavallı aptalların önünde çok sıkıntılı ve uzun bir yol var. Buradaki katedralde ibadet ettikten sonra güneye gidecekler ve biz de biraz huzur bulacağız. O zamana kadar İngilizler de gitmiş olur. Bu askerler hayvan gibi, yarını hiç düşünmeden yiyip içip fahişelerle düzüşüyorlar." Aralık dişlerini göstererek tekrar gülümsedi ve onlara odalarının nerede olduğunu söyledi.

"Hemen kaleye girip Prens'i bulmalıyım," dedi Talon, Anwl'a. Muhafızlarla yaşadıkları anlaşmazlıktan sonra Talon'un gözleri dikkatle etrafı taramıştı. Burası Carcassonne'deki kale kadar iyi korunmuyordu, duvarları da o kadar yüksek değildi. Talon eğer mecbur kalırsa başka yollardan içeri girebileceğine emindi.

Yakındaki bir tavernaya girerek keçi etli yahni ve koca bir somun ekmek yiyip ekşi şarap içtiler. Karanlık çökerken taverna dolmaya başladı. Pis bir önlüğü olan bir kız masaların arasında dolanıp mumlar yakarken taverna sahibi mutfağın yakınında durmuş, içerde koşturanlara emirler yağdırıyordu.

Müşterilerin çoğu Frenkçe konuşuyordu; bunların çoğu satıcı veya tüccardı, aralarında çiftçiler ve varlıklı hacılar da vardı. Bir köşede mızraklarını duvara yaslamış bir grup İngiliz asker bal likörü içerek zar atıyordu. Belli ki burada kendilerini güvende hissediyorlardı.

Anwl İngiliz askerlere bıyık altından Galce bir küfür mırıldandı. Onlardan hoşlanmadığı belliydi. Ama ondan sonra bütün dikkatini Talon'la yaptığı konuşmaya verdi.

"Bu akşam kaleye gireceğim, Anwl. Sadece duvara tırmanabileceğim tenha bir yer bulmamız lazım," diye fısıldadı Talon.

Anwl soru dolu gözlerle Talon'a baktı ama başını sallayarak onayladı. Genç liderini, eğer saraya girebileceğini söylüyorsa bunu yapacağını bilecek kadar tanımıştı.

Talon bir sokak satıcısından küçük bir parşömen, bir tüy kalem ve biraz mürekkep satın almıştı. O dikkatini yazdıklarına verirken Anwl da davetsiz birinin gelmemesi için etrafı gözlüyordu. Kız gelip mumlarını yakarken Talon'un yaptığıyla ilgilendi. Ama Talon hiç umursamadı, Anwl da eliyle gitmesini işaret etti. Kız kalçalarını sinirli bir şekilde kıvırarak uzaklaştı.

Notu yazmayı bitirdiğinde Talon kurutmak için ıslak mürekkebin üstüne üfledikten sonra parşömeni dikkatle katlayıp tuniğinin içine soktu. Üstlerinde birkaç sikkeye satın aldıkları basit giysiler vardı ve oradakilerden ayırt edilemezlerdi. Yaylarıyla kılıçlarını kiralamış oldukları pire kaynayan odada bırakarak yanlarına sadece bıçaklarını almışlardı.

Yemeklerini bitirdikten sonra tuniklerinin kapüşonunu yüzlerinin görünmemesi için başlarına çekerek şehrin ana yolunda yürümeye başladılar. Evlerine giden veya içki içmek için tavernalara yollanan insanların oluşturduğu günün son kalabalığının arasına karıştılar.

Şehirde birkaç taverna vardı. Sarayın kapısına en yakın olanı görev başında olmayan, iyice kafayı bulmuş İngiliz askerleriyle doluydu; kimisi zar oynuyor, kimisi şarkı söylüyor, kimisi de kavga ediyordu. Aynı duruma gelmek için var güçleriyle çabalayan arkadaşlarının görmezden geldiği bir ikisi dut gibi sarhoş olmuş, yakındaki pis bir hendeğin içinde yatıyordu.

Talon daha ayık görünen askerlere temkinli bir bakış attıktan sonra onlarla ilgilenmedi; bütün dikkatini amacına odaklamıştı. Kalenin duvarlarının karşısında yavaşça yürüyerek, olabildiğince dikkat çekmeden mazgallı siperlere bakıyordu; kale hendeği yoktu.

Eski duvarlar taş ve harçtan yapılmıştı. Taşların arasındaki harç zamanla aşınmış ve parmakların gireceği boşluklar oluşmuştu. Talon en azından bu duvara tırmanmanın sorun olmayacağını düşündü. Şimdi insanların pek uğramadığı karanlık, sessiz bir yer bulması gerekiyordu.

Yarım saat kadar kalenin etrafında dolaştıktan sonra böyle bir yer buldular. Bu arada sallana sallana bir birahaneden diğerine seğirten birçok sarhoş askerden sakınmaları gerekmişti. İngiliz Prens'in orada olması sayesinde şehir halkı bira, şarap ve fuhuştan müthiş kazanç elde ediyordu.

Talon'un tırmanmayı düşündüğü yerde durdular. Anwl başını kaldırıp yukarı bakarak usulca, "Bu duvara tırmanabileceğine emin misin, Lordum?" diye sordu. "Hem yüksek hem tehlikeli görünüyor."

"Karanlıkta bundan daha zor yerlere tırmandım ben, Anwl. Burada oyalanalım, karanlık basınca tırmanacağım. Sen etrafı gözlemeye devam et; ben birkaç saat geri dönmem, zira Prens'i bulmam, sonra da onu yalnız yakalayarak konuşmam veya en azından okuması için bir mesaj bırakmam gerekiyor."

Tırmanırken ummadığı bir şeyle karşılaşmadı; yalnız bir ara birkaç sarhoş asker aşağıda oturmaya ve sonra da bağıra çağıra tartışıp bıçaklarını çekmeye karar verince duvarın ortasında asılı kaldı.

İlerdeki nöbetçilerden biri ayakta duramayacak kadar sarhoş olan adamlara bağırınca onlar da mazgallı siperlerdeki görünmez adama bağırarak karşılık verip edepsiz hareketler yaparak çekip gittiler. Adamlarla nöbetçi nihayet oradan uzaklaştığı zaman Talon rahat bir nefes aldı. Duvarla bir payandanın oluşturduğu karanlık bir köşeye sıkışmıştı ve hiç kımıldamadan asılı kalmanın verdiği gerginlik yüzünden kolları ve baldırları ağrıyordu.

Duvarın geri kalanını rahatça tırmanıp, etrafta kimse var mı diye dikkatle mazgallı siperlere baktı. On metre kadar uzakta, mazgallı siperlere dayanarak aşağıda şehrin titreşen ışıklarını seyreden bir adam seçti. Muhtemelen o da içinden aşağıdaki arkadaşlarıyla birlikte kafayı bulana kadar içmeyi diliyordu.

Talon duvarın üstünden atlayıp karanlık gölgelerin arasına karıştı; sonra kasılan uzuvlarını rahatlatmak için biraz durdu.

Şimdi Prens'in o sırada akşam yemeği yiyor olması gerektiği iç kaleye, hatta konutuna girmenin bir yolunu bulması lazım-

dı. Ama önce Prens'in nasıl biri olduğunu görmesi gerekiyordu. Onun hâlâ yemekte olmasını umdu, böylece onu salonda görebilirdi ama etraf çok sessiz olduğu için ziyafetin sona ermiş olabileceğini düşündü. Vakit oldukça geç olmuştu.

Talon hevessiz gözlerle önündeki kalenin engebeli duvarına baktı. Gölgelerin arasına saklanarak kalenin dış duvarı boyunca sessizce ilerledi ve silahlı askerlerin nöbet tuttuğu büyük bir girişe geldi. Duvarlara asılmış meşaleler etrafı iyice aydınlatıyordu. Bu adamların tuniklerinin üstünde, Talon'un Prens'e ait olduğunu tahmin ettiği üçlü aslan şeklinde bir arma vardı. Onları geçip iç kaleye girmenin bir yolunu bulmalıydı. Düşünmek için gölgelerin arasına çekildi.

Bir süre sonra talih yüzüne güldü. Bir grup adam yanlarında hizmetkârlarla oraya geliyordu. Talon hiç beklemeden meşalelerden birini kaparak onlara katıldı. Etrafındaki insanlara ilgi gösteriyor gibi yaparak muhafızları görmezden geldi. Sonra dikkat edince bunların sıradan insanlar olmadığını fark etti.

Grup Frenkçe konuşuyordu ama bunun Languedoc dili olmadığına emindi. Bu yüzden onların Akitanya'dan geldiğine kanaat getirdi ama başka bir dil de kullandıkları için Talon'un kafası karıştı.

Her halükarda onun iç kaleye girmesini sağladılar ve tam yanlarından ayrılmak üzereyken önündekilerden birinin "Lord Richard" dediğini duydu.

Talon dondu kaldı. Bunlar Prens ve soylularla leydilerden oluşan küçük bir grup olmalıydı. Kalenin içinde dikkat çekecek olan kapüşonunu çıkarttı ve grubun yanında kalıp nereye gittiklerini görmeye karar verdi. Etrafta tazı olup olmadığına baktı, zira Prens'e yaklaşmasının önündeki en büyük engel onlar olurdu ama hiç görmeyince grupla birlikte yürümeye devam etti.

Neşeli grup ısınmak ve biraz daha sıcak şarap içmek için geniş bir taş merdivenden çıkıp özel konutları gibi görünen alçak tavanlı bir başka odaya doğru ilerledi. Girişte silahlı adamlar vardı ama yine hiç karşı koymadan grubun geçmesine izin verdiler.

Talon hızla odayı inceledi, meşalesini duvardaki boş bir şamdanlığa soktu ve gruptan ayrılarak karanlık bir köşeye çekildi. Orada sütunların arkasına saklanarak ne olacağını beklemeye koyuldu. Bu loş ışıkta kimsenin onu tanıyabileceğini sanmıyordu, zaten üstündeki giysilerle bir hizmetkâra benziyordu.

Talon ateşin yanında köşede yatan bir tazı fark etti ama hayvanın odanın karanlık köşelerini incelemektense ateşin sıcaklığını yeğlediğini görünce rahatladı.

Ateşin yanında duran adamın nükteli sözlerine diğerleri gülerek karşılık veriyordu. İnsanların her söylediğine gülerek adamın egosunu tatmin etmeye çalıştığı, adamın da dikkatleri üstünde toplamaktan hoşlandığı belliydi. Talon şimdi aradığı adamın yüz hatlarını görebiliyordu. En azından bunun o olduğunu farz ediyordu.

Adam uzun boylu ve adaleliydi; bakımlı sakalı köşeli yüz hatlarını ve şehvetli ağzını kısmen gizliyordu. Bariton bir ses tonu vardı ve gülmesi bulaşıcıydı. Üstündeki dar ipek yelek ve yünlü çoraplarla azametli bir görünüşü vardı. Uzun pelerini bir yandan diğer yana dönerken meşalelerin ışığında savruluyordu. Şakalar sona erip gruba bir soru yönelttiği zaman Talon'un varsayımı doğrulandı.

"Bugün Sör Guy'dan haber alan oldu mu?"

"Hayır, Lordum. Carcassonne'den bugün dönmesi beklenmiyor muydu?"

"Gönderdiği ulağa göre öyleydi ve bildiğim kadarıyla, onu karşılayacak olan Sör Nigel'dan aksi bir haber gelmedi, Prensim," dedi bir diğeri.

Kıvılcımlar saçarak düşen bir kütük ateşin etrafında toplanan gruptakilerin yüzlerini aydınlattı. Talon hızla nefesini içine çekti.

Gruptaki kadın ve erkeklerin arasında asla unutmayacağı bir yüz vardı. Akarsu geçidinde diğerlerine bağıran adamdı bu. Daha önce de kulağına tanıdık bir ses gelmişti ve şimdi yüzünü de görünce her şey yerli yerine oturdu.

Talon'un ilk içgüdüsü yerinden fırlayıp adamı ele vermekti ama sonra sağduyusu ona bunun son hareketi olabileceğini,

zira onu bir kraliyet ailesi mensubuna saldırdığı bahanesiyle öldürebileceklerini söyledi. Bunun yerine sabırsızlığını dizginleyerek karanlıkta beklemeye devam etti.

Sıcak şarap geldi ve herkes içti. Şakalaşmalar devam etti ama geç oluyordu. İnsanlar teker teker veya çiftler halinde ayrılmaya başladı; geriye sadece ateşin yanında konuşan Prens'le, uzun kır sakallı yaşlıca bir adam kaldı.

Katil de diğerleriyle birlikte gitmişti. Oradan ayrılırken varlığından tamamen habersiz olduğu Talon'un uzanıp boğazını kesebileceği kadar yakınından geçmişti.

Talon odanın en uzak ucunda bir kapı girişi görüyor ama içeride ne olduğunu çıkaramıyordu. O sırada odaya gelen bir hizmetkâr elinde bir meşaleyle içeri girdi. Meşalenin ışığı bir an için bir yatakla perdeleri aydınlattı.

Talon bunun Prens'in yatak odası olması gerektiğini düşündü. Yaşlı adam gidince oraya girmeli ve Prens'le görüşmeliydi. Ama bu bir süre gerçekleşmeyecek gibiydi, çünkü iki adamın konuşacak çok şeyi var gibi görünüyordu. Frenkçe konuşsalar da araya bir başka dil de karıştığı için konuşmalarını izlemesi çok zordu.

Bu ciddi konuşmanın sağladığı tek avantaj Talon'un görünmeden yatak odasının girişine gidip sessizce odanın içine süzülmesine fırsat vermesiydi.

Üniformalı genç bir uşak yatağın üstündeki örtüleri düzeltiyor ve Prens için bir gece gömleği koyuyordu. Hafif bir esinti hissederek mum ışığının titreştiğini görünce bir an başını kaldırıp baktı ama tuhaf bir şey fark etmeyince işine devam etti.

Talon, Prens'in o gece yalnız uyuyacağını tahmin etti, zira odada bir kadın olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Bitmek bilmeyen bir süre sonra uşak yatağın ayakucunda uyudu; Talon da neredeyse uykuya dalıyordu ki diğer odanın kapısının açılıp kapandığını ve ayak seslerinin bulunduğu odaya doğru yaklaştığını duydu.

Talon, Prens'in uşağını çağırdığını ve adamın uyanarak efendisinin karşısında mırıldanarak özür dilediğini duydu. Genç

aceleyle Prens'in giysilerini çıkartmasına yardım ettikten sonra gidip Prens'in elini yüzünü yıkaması için bir çanak suyla bir bez getirdi. Prens yüzüne biraz su serptikten sonra çok tatlı bir sesle genç uşağa bir şey söyledi, uşak da usulca ona yanıt verdi. Talon odada kadın olmamasının nedeninin bu olduğunu anladı. Prens genç oğlanlardan hoşlanıyordu! Bu mümkün olabilir miydi?

Hayret içinde karanlıkta durarak o sırada Prens'in odası dışında herhangi bir yerde olmayı diledi.

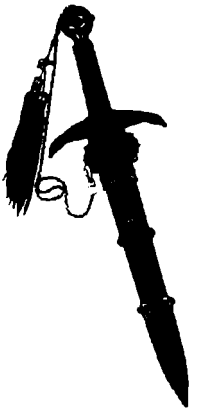
Ama bu gece iş tatlı sözlerin ötesine geçmeyecek gibi görünüyordu. Talon rahatladı. Sonunda Prens uyumaya hazırlandı, genç de yatakhanedeki arkadaşlarına katılmaya gitti.

Prens kalkıp odanın bir köşesinde duran lazımlığa gidip ihtiyacını gördükten sonra sessizce geri dönüp homurdanarak yatağına girdi.

Talon çok geçmeden derin bir uykuya dalan adamın düzenli solumalarını duydu. Saklandığı yerden çıktı ve Richard'ı dinleyerek bir süre öylece durdu. Olgunluk çağına yaklaşan, çoktan efsane haline gelmiş bir adamdı bu. Talon'a onun babasının eline koluna zincir vurmasına kızan ve o ölmeden önce kendi krallığının başına geçmek isteyen genç bir aslan olduğunu söylemişlerdi.

Talon, Prens'i uyandırmak yerine ona mesaj bırakmaya karar verdi. Parşömeni Prens'in başının yanındaki yastığa koyduktan sonra üstüne bir masada bulduğu Prens'in hançerini yerleştirdi. Prens'in ertesi sabah uyandığı zaman onu görmemesi mümkün değildi. Talon geldiği gibi sessizce oradan çıkarak girişteki iki uykulu nöbetçinin yanından rahatça geçti. Yarım saat sonra surların aşağısında Anwl'ın yanındaydı.

Hiçbir dertli düşünce aklına takılmaz
Geride bırakılan sevilenlerin;
Yarının mücadelesine dair hiçbir görüntü
Uyarmaz savaşçıyı düşünde;
Ne kulak tırmalayan boynuzlar,
ne çığlık atan fifreler
Çağırmaz silahlanmaya şafakta.
Theodore O'Hara

Bölüm 16

Prens'le Buluşma

Ertesi gün şafakta ekmek ve soğuk sütten oluşan acele bir kahvaltı yaptıktan sonra şehirden ayrıldılar. Önceki gece yaptıklarından yorgun düşen Talon şehirden uzaklaşmak istiyordu; ayrıca Prens'le buluşup yalnız konuşabileceği bir yer biliyordu. Manastır atla sadece yedi kilometre ötedeydi; bu, mektubun peşini bırakmak istemediği takdirde Prens için kısa bir mesafe, işler yolunda gitmediği takdirde de Talon için iyi bir sığınaktı.

Taş binaların önündeki büyük girişe gelince Talon sertçe iri çivili tahta kapıya vurdu. Bir peder gözlerini kısarak ızgaradan onlara baktı ve kibarca ne istediklerini sordu.

"Başrahiple konuşmak istiyorum, çok önemli. Prens Richard bugün buraya gelip manastırı görmek istiyor," dedi Talon, olabildiğince ikna edici bir sesle.

Peder hızla nefesini içine çekti ve daha yetkili birine danışmak için aceleyle uzaklaşırken beklemelerini söyledi.

Birkaç dakika sonra kapılar gıcırdayarak açıldı ve Talon'a Languedoc'a ilk geldiğinde ziyaret ettiği Tapınak Şövalyelerinin kalesi olan Mass Dieu'yu hatırlatan geniş yapının avlusuna alındılar.

Şapelin girişinde üstünde sade bir rahip giysisi olan ama yetkili olduğu açıkça anlaşılan beyaz saçlı yaşlı bir adam tarafından selamlandılar.

"Prens Richard'ın manastırı ziyaret etmeye geleceğini söyleyen siz misiniz?" diye sordu rahip, ince ve tiz bir sesle.

"Evet, Lordum. Ben sizi haberdar etmek için önden gönderildim. Şapelde rahatsız edilmeden tek başına ibadet etmek istiyor."

"Ben... ben sanırım bunu ayarlayabilirim, gerçi biraz tuhaf ama," dedi Başrahip dili dolaşarak ama hemen hazırlık yapmak için koşturmaya başlayan rahiplere emirler vermeye koyuldu. Artık Talon'la ilgilenmiyorlardı.

Talon, Anwl'a döndü. "Anwl git, yakındaki ormana saklan. Kimseye görünme. Bu meselenin nereye varacağını bilmiyorum. Prens bana inanmazsa beni tutuklatabilir veya hatta öldürtebilir.

"Prens ve maiyeti buradan ayrılınca ben de hemen arkalarından dışarı çıkmazsam Carcassonne'ye geri dön ve Kont'a görevimi başaramadığımı söyle. Ona bildiğin her şeyi anlat, sonra anne babamın yanına giderek bütün olanları onlara da anlat. Hadi git, dostum!"

Anwl anladığını göstermek için başını sallayarak atını avlunun dışına sürdü. Talon onun tarlalardan geçerek yakındaki ormana doğru uzaklaşmasını izledikten sonra Cabbar'ı avlunun ucundaki ahıra götürüp bağladı. Sonra şapele girerek koro bölümünün mahremiyetinde gözlerden gizlendi. Dua etmek veya etrafı düzenlemek için içeri giren rahiplerden hiçbiri ona dikkat etmedi. Talon'un midesi gurulduyordu; kahvaltıda pek bir şey yememişlerdi.

Düşünceleri çok uzaklara gitti ve belki birinci kez, kendisi insan hayatının İran'dakinden bile daha ucuz olduğu bu tuhaf vahşi memleketteyken Ravan'la Rıza'nın başına ne gelmiş olabileceğini merak etti. Onların iyi olması için kısa bir dua mırıldandı, sonra rahip Jean'ı hatırlayarak onun için de dua etti.

Zaman geçiyordu. Talon güneş ışığının şapelin pencerele-

rindeki devinimini izliyor ve bütün bu olan bitenlerde ciddi bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Prens mektubu görmüş müydü? Yastığın üstündeki mektubu gözden kaçıramazdı. Yoksa hiç gelmemeye mi karar vermişti?

Zaman geçtikçe kaygıları artıyordu. Manastıra geleli üç saat geçmişti ki manastırın önündeki taş sokakta toynak sesleri yankılandı. Biri bağırdı, sonra kapılar gıcırtıyla açıldı ve Talon birkaç atın avluya girdiğini duydu. Uzaktan gelen sesleri daha güçlü ve buyurgan bir ses bastırdı, bunu bir sessizlik ve sonra da şapelin kapısına yaklaşan ayak sesleri izledi.

Ayak sesleri durdu ve Talon ağır ağır koro bölümüne yaklaşan iri yarı bir adamın zincir zırhının şıkırtısını ve mahmuzlarının tıkırtısını duydu. Tam girişin önünde çekilen bir kılıcın tıslama sesi duyuldu ve Prens kapalı koro bölümünün içinde karşılıklı dizilmiş sıraların arasındaki dar bölmeye girdi.

Talon, Prens'in içeri girmesini izledikten sonra arkada gölgelerin arasında oturmakta olduğu yerde yavaşça ayağa kalktı.

Prens cüsseli bir adamdı ve baştan aşağıya kuşandığı zincir zırhı ve elindeki kılıcıyla heybetli ve tehditkâr bir görünüşü vardı. Kılıcını Talon'a doğrulttu.

"Sen!.." diye konuşmaya başladı.

Ama Talon sessiz olması için parmaklarını dudaklarına götürdü ve prense yaklaşmadan ona oturmasını işaret etti. Prens bir an kararsız kaldı, sonra kılıcını hâlâ elinde tutarak sertçe oturdu. İhtiyatlı bakışlarını Talon'a dikmişti.

"Sen daha bir çocuksun! Mektupla bıçağı yastığımın üstüne koyan hayalet nerede?" diye sordu, boğuk bir fısıltıyla parşömeni Talon'a doğru sallayarak.

"Bu mektupta şahsıma karşı yapılan bir ihanet anlatılıyor! Bunu açıkla ve çabuk ol!"

"Lordum, açıklayabilirim..." diye konuşmaya başladı Talon.

Ama Prens sözünü kesti. "Böyle bir şey yaptığınız için ikinizi de ipte sallandırmalıyım. Ödümü kopardınız! Aslında bunu hâlâ yapabilirim! O adam benim yatak odama nasıl girdi, Allah aşkına? Muhafızlar iyi bir dayak yeseler de hiçbir şey görmediklerini ve duymadıklarını söylüyor."

"Prens'im, dün gece gelen bendim," dedi Talon, başını eğip diz çökerek.

"Sen mi! Sen böyle işler beceremeyecek kadar gençsin. Bunu yapmayı nerede öğrendin? Kim öğretti? Bir şeytan mı?"

"Evet, Prens'im, bazı yönlerden şeytan gibiler. Bu hüneri İran'da öğrendim. Ama Lordum, yalvarırım, *dinleyin*! Açıklama yapacak çok az zaman var ve eğer birlikte görülürsek büyük tehlikeye girersiniz. Carcassonne Kont'undan sadece sizin duymanız gereken bir mesaj getirdim."

"Neden bunu bana en başta veya dün gece söylemedin?" diye sordu Prens, sakinleşmek için büyük bir çaba göstererek.

"Lord Guy'ın başına gelenler yüzünden, majesteleri. Benim için burası bir sığınak. Benim gördüklerimi sizin zaten bilmediğinizi, hatta buna göz yummadığınızı nereden bilebilirim? O zaman ölümcül bir tehlikeye girmiş olurum," diye yanıtladı Talon.

Arkasına yaslanan Prens Richard'ın ağırlığı altında tahta sıra gıcırdadı. Solundaki apsisin içinde duran İsa heykeline baktı. Koro bölümünün içi çok sessizdi.

"Hafife alınmaman gerektiğini görebiliyorum, çocuk. Lord Guy'a ne oldu?" diye sordu, sanki zaten biliyormuş gibi kabullenmiş bir sesle. Kılıcını dizlerinin üstüne koydu.

Talon ona pusuyu ve arkasından Auch'a kaçmasını anlattı. Prens dikkatle dinledikten sonra sordu.

"Yani Lord Guy'ın muhtemelen öldüğünü veya esir alındığını ve mektubun da kaybolduğunu söylüyorsun, öyle mi?" Richard elini alnına koydu ve diğer elini de yumruk yaparak eğer bunu babasının yüzüne indirirse bunun olası etkisinin ne olacağını düşündü.

Sonra kımıldandı ve usulca ama zehir gibi bir sesle konuştu.

"Babam o bilgiyi eline geçirse de intikamın alınacak, Lord Guy, senin de öyle Sör Nigel ve senin de Lord Bertrand. Bana hizmet etmek için ölen sadık adamlarım."

"Prensim, Sör Bertrand'ı öldürenlere emir veren ve beni ormanda kovalayan bir adam size çok yakın. Dün onu dış odada yanınızda gördüm."

Richard'ın tedirgin olduğu belliydi. "Dün gece bizimle birlikte odada mıydın? Bu nasıl olabilir? Bir tür hayalet falan olmalısın. Sen ne diyorsun? Hangi adam? Onu bana tarif et!"

Talon adamı elinden geldiğince tarif etti ve Richard'ın gittikçe sarardığını gördü. "Sör Bertrand, Sör Guy'ı Cumb'land gibi bir ismi olan bir adamın götürdüğünü söyledi. İsmini pek iyi anlayamadım ama buna benzer bir şey söylediğinden eminim, sör."

Prens sanki odaya bir hayalet girmiş gibi irkildi; ağzı şaşkınlıkla açılmış, parmakları tahta sırayı sıkıca kavramıştı.

"Buna inanamıyorum! Senin hain olarak tarif ettiğin adam Westmoreland Kontu'nun oğlu Lord Cumberland. Bu nasıl olabilir? Ona bütün sevgimi verdim ben!"

Richard çok kızgındı. Giyinme odasında ileri geri volta atarken yumruklarını bir sıkıp bir açıyordu.

"Evet, gördüğüm adamın o olduğundan eminim, Lordum ama Kont bana bir kontun bir prense gönderdiği nazik bir selamlama niteliğindeki o mektubun sizi töhmet altında bırakmayacağını söyledi."

Şaşırmış görünen Richard, Talon'a sertçe baktı. "Şunu bir daha söyle."

Talon, Kont'tan duyduklarını tekrarladı.

"Lord Raymond gerçekten akıllı bir adam! Babam bile bunda bir terslik bulamaz. Ben komşularımla sık sık yazışıyorum ve buna pek çok Hristiyan ülkesinde, hatta İngiltere'de diplomasi deniliyor."

İkisi de şapelin kapısının açıldığını ve içeri giren birinin ayak seslerini duydular.

"Hangi nedenle olursa olsun rahatsız edilmememi emretmiştim!" diye kükredi Prens.

Hızlı adım seslerinin uzaklaştığını ve kapının gürültüyle kapatıldığını duydular. Şapelde bir sessizlik oldu ama iki adam da birkaç dakika daha kulak kabarttıktan sonra gevşediler.

"Kont'un mesajını size tekrarlayacağım, Prens'im," dedi Talon, usulca.

"Hadi öyleyse. Dediğin gibi çok zaman yok ve ben bir şapelde bu kadar zaman geçirmeye alışık değilim. Lord Cumberland'la zamanı gelince ilgileneceğim. Entrikadan anlayan tek kişi o değil. Şüphesiz babam için çalışıyor. Bunca yıl bağrımda bir engerek beslemişim. Ama bunun hesabını verecek o hain... zamanı gelince... zamanı gelince. Hadi, Kont'un verdiği sayıları söyle," diye emretti.

Talon prensin babası Henry'ye karşı ayaklanıp Akitanya'yı talep ettiği zaman Kont'tun gönderebileceği insan ve teçhizatların sayısını verdi.

Richard büyük bir dikkatle dinledi. Sonra Prens bu bilgiyi sindirirken koro odasında bir sessizlik oldu.

Nihayet konuştu. "Kont haberci olarak seni seçmekte haklıymış, genç adam. Görevini mükemmel yerine getirdin ve bu cesaretin için ödüllendirilmeyi hak ediyorsun. Bu hizmetin karşılığında sana ne verebilirim?"

Talon prensin önünde diz çöktü. "Benim Kont'a hizmet etmekten başka bir isteğim yok, Lordum. Bunu gerçekleştirdim ve sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Siz Languedoc'ta bir efsanesiniz."

Richard gülümsedi. "Öyle mi? Buna sevindim. Şimdi Kont'a götürmeni istediğim bir mesaj var. İyi iş yaptın. İsmin ne?"

"Talon, Prens'im. Kont'un şövalyesiyim."

Prens'in gözleri hayretle büyüdü. "Bir şövalyesin, ha? Sör Talon, genç olabilirsin ama müthiş bir cesaretin var. Mesaj şöyle..." Birkaç dakika konuştu.

Nihayet şöyle dedi: "Benim için yapmanı istediğim bir şey daha var. Lord Guy'ın götürüldüğü ve sadık dostlarımın öldüğü yeri biliyorsun. Cesetlerinin Auch'a getirilip şerefli bir şekilde toprağa verilmesini istiyorum. Yolda benim şehirden göndereceğim askerleri bekleyebilir misin? Onlar cesetleri geri getirir. Sonra Cumberland'la adamlarının başları Auch kapısının kemerini onurlandıracak. Benim için bunu yapar mısın, Sör Talon?"

"Seve seve, Majesteleri! Lord Guy'ı sevmiştim. Ne o ne de Bertrand böyle bir ölümü hak etmiyorlardı."

Prens, Talon'un omzuna vurdu.

"Çok doğru, Sör Talon, çok doğru." Cebinden küçük bir keseyle bir yüzük çıkardı. Talon, Prens'in elindeki keseyle yüzüğüne baktı.

"Eğer bir daha benim topraklarıma gelir ve yardımıma ihtiyaç duyarsan bunu yetkili birine göster, genç şövalye; istediğin yardımı göreceksin. Bu yüzüğü Kont'a da göster ama bu onun için değil. Bu yüzük senin. Bu nazik yardımı için zamanı geldiğinde ona da bir hediye göndereceğim. Şimdi git, Tanrı yolunu açık etsin.

Buluşacağın şövalye sana yetkimin bir işareti olan, üstüne şahlanmış bir aslan resmi oyulmuş bir mühür yüzüğü gösterecek."

Sonra Prens uzun adımlarla şapelden çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Avludan uzaklaşan atlarla insanların sesleri duyuldu ve nihayet ortalığa sessizlik çöktü.

Anwl'ın ormanda beklediğini unutmayan Talon dikkat çekmeden şapelden çıktı. Cabbar'a atlayıp biri manastırın kapılarını kapatmayı hatırlamadan dışarı çıktı. Giderken bir rahip arkasından seslendi ama Talon kimseyle konuşmak istemiyordu. Arkadaşını en son giderken gördüğü yöne doğru ilerledi ve Galli okçunun saklanmış olduğu sık ağaçların arasından çıktığını gördü.

"Onların gittiğini görünce korktum, Lordum! Sandım ki... Başına bir şey mi geldi diye merak ettim," dedi Anwl, iki adam tarlanın ortasında buluşunca.

"Ben iyiyim, Anwl. Prens Richard da iyi. Artık burada onun için yapabileceğimiz bir şey yok.

Bize bir birlik gönderecek. Onları Bertnard'ın öldüğü yere götüreceğiz. Tanrı izin verirse, cesetlerini orada buluruz."

Yolun dışına çıkıp birkaç saat bekledikten sonra Auch yönünden büyük bir atlı müfrezenin geldiğini gördüler. Arkalarında küçük bir toz bulutu kaldırarak hızla ilerliyorlardı.

Talon onları dikkatle izledi ve ancak adamlar neredeyse tam önlerine geldiği zaman ortaya çıktı. Bir ihanet ihtimaline karşı, arkasında yayını çekmiş olan Anwl duruyordu.

Ne var ki müfrezenin lideri arkasındaki adamları durdurmak için elini kaldırarak Talon'u candan bir tavırla selamladı.

"Sör Talon? Benim ismim Sör Harold de Mays. Prens'im bana sizden bahsetti. İşte bana verdiği yetki," dedi Frenkçe.

İncelemesi için Talon'a bir yüzük uzattı. "Lord Cumberland tutuklandı ve şu anda bir zindanda. Bizimle güvendesiniz. Sizin göreviniz bize Lord Guy'ın saldırıya uğradığı ve dostlarım Sör Nigel'la Sör Bertnard'ın öldürüldüğü yerleri göstermek."

Talon yüzüğü şövalyeye geri verdikten sonra Anwl'a her şeyin yolunda olduğunu bağırdı. Galli ortaya çıkınca hep beraber su geçidini bulmak için güneydoğuya doğru ilerlemeye koyuldular.

Trajedinin yaşandığı yere vardıklarında hava oldukça kararmıştı. Etraf o kadar sessizdi ki Talon'un aklına hayaletler geldi. Atlar büyük bir ağacın yanında yatan karartıları görünce ürktüler. Bunlar Bertnard, atı ve şüphesiz adamın ölmeden evvel katlettiği birkaç kişinin cesediydi.

Ateş yakmadan, soğuk geceyi geçirmek üzere oraya yerleştiler. Talon'la Anwl, Sör Harold'ın ısrarla peynir ve ekmek ikram etmesine pek sevindiler.

Ertesi gün soğuk ve hafif yağmurluydu. Adamlar pelerinlerine sarınarak Talon'un Sör Harold'ı çatışmanın olduğu yere götürmesini izlediler.

Talon yanında Anwl'la birlikte Sör Bertnard'ın cesedinin yanında durdu.

"Cesur bir adamdı, Anwl. Onu ne kadar yanlış anlamışım!"

"Gerçekten öyleydi, lordum. Tanrı ruhuna merhamet etsin!" Sessizce istavroz çıkardılar.

Talon tavırlarından dolayı bu adama güvenmemişti ama o gerçek bir şövalyeydi ve prensine ölene kadar hizmet etmişti. Talon bir gün kendisinin de bu adam gibi sadakatle kaderini kucaklayacak cesareti olmasını umdu. İngiliz askerler cesedi almaya gelmeden onun için bir dua mırıldandı.

Öldürülen diğer adamların cesetleri yoldan uzaktaki bir hendeğin içine yığılmıştı. Onları gömmek için teşebbüste bulunulmamıştı. Bu askerler hepsini tanıyordu.

Sör Nigel'ı su geçidinin kuzeybatı tarafında yolun kenarında düştüğü yerde buldular. Vahşi hayvanların etini yer yer koparmış olduğu cesedi diğerlerininki gibiydi.

Sör Harold ve adamları çok öfkeliydi; bağırarak bu suçun faillerinden intikam alacaklarına yemin ettiler.

Sonra şövalye kendini toplayarak adamlarını yakındaki bir köyden birkaç araba getirmeye yolladı. Sonra Talon'a döndü.

"Tuhaf bir durum. Lord Guy'dan hiç iz yok. Bu da onu esir aldıkları anlamına geliyor, Tanrı onu korusun. Adamlar onu işkenceyle öldürmeden önce nereye götürdüklerini bulmamız gerek.

Lordum bana bundan sonra sizi yolunuza göndermemi söylemişti. Benden nereye gittiğinizi sormamamı istedi, onun için tek yapabileceğim gideceğiniz yere sağ salim ulaşmanızı dilemek, Sör Talon. Tanrı yolunuzu açık etsin."

El sıkışarak ayrıldılar. Talon yola çıkıp puslu havada güneye doğru yönelirken onlara el salladı. Ama Sör Harold fark etmedi. Askerlerin cesetlerini toplama işine dalmıştı.

* * *

İki adam gece geç vakitte Carcassonne'ye vardılar. Şehre girmek için Kont'un ismini kullanmak zorunda kaldılar. Akılları karışan nöbetçiler onları içeri alacak yetkiye sahip bir şövalye bulana kadar dışarıda bekletildiler.

Nihayet köprünün gıcırdayarak yere indirildiğini duydular. Mızraklı adamlar yorgunluktan bitkin düşmüş bu iki adama bakmak için meşaleleri havaya kaldırarak köprüde ilerlediler.

"Sabaha kadar bekleyemeyecek olan ne?" diye sordu bir adam, saldırgan bir tavırla. Belli ki uyuyorlardı ve gecenin bu saatinde rahatsız edildikleri için kızmışlardı.

"Kont'la konuşmam lazım ve bu iş bekleyemez. Bana gece veya gündüz hangi saatte olursa olsun ona haber vermemi emretti," diye yanıtladı Talon, yorgun bir sesle.

"Eğer yalan söylüyorsan Tanrı yardımcın olsun," dedi aynı adam.

Bağırarak bir emir verdi ve attan inmeleri söylenen iki adam etraflarını saran mızraklı adamlarla birlikte şehre girdiler.

Kale çok uzakta değildi ama Talon çok yorgun olduğu için yol gözünde büyüdü.

Yarım saat sonra, epey konuşulduktan ve Kont'un onları görüp görmeyeceğini öğrenmek için bir şövalye yollandıktan sonra, Talon çağrıldı. Anwl'ı atlarla diğer adamların yanında bırakan Talon, yolculuğa çıkmadan önce geldiği odaya alındı. Odanın ortasında, dumanı çatıdaki bir delikten dışarı çıkan bir şömine keyifle yanıyordu.

Talon'un girdiğini duyan Kont dönerek onu selamladı.

"Demek döndün, genç şövalye. Umarın haberlerin iyidir?" Yataktan kalmış gibi görünen Kont bol bir robdöşambr giymişti.

Talon, Kont'un önünde diz çöktü. "Prens'le görüştüm, Lordum ama şartlar sizin veya benim tahmin ettiğimizden çok farklıydı."

Kont ona ayağa kalkmasını söyledi. Talon'a sıcak şarap dolu gümüş bir kadeh uzattı. Talon ellerini sıcak kadehte ısıtarak minnetle bir yudum aldı.

"Şuradaki tepside soğuk yiyecekler var," dedi Kont, yakındaki bir masayı göstererek. "Yerken anlatabilirsin."

"Lordum, her şeyi göz önüne alırsak, haberler genel olarak iyi diyebiliriz. Size gönderilen bir mesajım var," dedi Talon, ağzını tavukla doldurarak.

"Bu odada bizden başka kimse yok. Mesajı ver, sonra da olanları anlat."

Talon, Prens'in mesajını iletti. Prens, Kont'a asla unutmayacağı bu cömertliği ve desteği için teşekkür ediyordu. Ancak şartlar yüzünden bir süre beklemesi gerekiyordu, zira her yer casus kaynıyordu, öyle ki kimin kendisi için, kimin babası için çalıştığını o bile ayırt edemiyordu. Babası krallığını kıskandığı ve çok şüpheli olduğu için adımlarını dikkatli atmalıydı. Onun için biraz daha beklemenin bir zararı olmazdı. Zamanı geldiğinde haber yollayacaktı.

Bu arada Prens kontu çok iyi korunan bir kaleye girebilme

becerisi olan böyle bir haberci seçtiği için kutluyordu. Kont burada soru dolu bir bakış attı. Ama Talon hemen pusuyu ve Lord Guy'ın kaybolmasını anlatmaya koyuldu. Yüzüğü göstererek Prens Richard'ın söylediklerini tekrarladı. Kont pusu haberi karşısında dehşete düştü ama yüzüğü başını sallayarak onayladı.

"Seni gönderdiğim iyi olmuş; parşömen de bir yanıltmacaydı, içinde sadece Prens'e selam gönderdiğim yazılıydı. Onunla hiçbir şey yapamazlar.

Bu yüzük Prens'le buluştuğunun bir kanıtı. Yaşlı kral tahtını oğullarının hiçbiriyle paylaşacak gibi görünmüyor, onun için Richard bir gün kendi payını almak zorunda kalabilir ve sanırım bu Akitanya olacak. Eğer komşum olursa onunla ilişkimi iyi tutmamın bir zararı olmaz. Richard sana bunu verdiyse ona büyük bir hizmette bulunmuşsun demektir. Bunu sakla, çünkü bu onun topraklarına bir giriş izni ve ona ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin."

Talon söyleyeceklerini bitirdiğinde Kont ona bir kadeh şarap daha ikram etti. Ama Talon nazikçe geri çevirdi. Yorgunluktan bitkin düşmüştü ve sadece yatmak istiyordu.

"Bana bu kadar hizmet ettiğin için benim yanımda kalmanı isterim, Talon ama babanla annenin kuzeni arasında bir toprak meselesi yüzünden anlaşmazlık olduğunu biliyorum. Gidip babanın hakkını korumasına yardım etmelisin ve unutma, iş mahkemeye gittiğinde, ki mutlaka gidecektir, adil bir yargılama olacak. O iş bittikten sonra sarayıma gelmeni emredeceğim."

Talon diz çöktü ve Lordunun elini öperek odadan çıktı.

İki gün sonra Albi'ye dönmek üzere yola koyuldular.

Bütün girişlere
Bakılmalı
İlerlemeden evvel;
Zira bilmek çok zor
Düşmanın nerede olduğunu
Şair bilinmiyor

Bölüm 17

Pusu

Eve dönüş yolculuğu çok neşeliydi. Talon da dâhil olmak üzere biraz akşamdan kalma olan Sör Philip'in maiyetindeki herkes evlerine ve Fort de Gilles ismiyle tanınmaya başlayan mütevazı kaledeki sade hayatlarına döndükleri için sevinçliydiler. Yolda Sör Philip, Talon'a doğru eğilerek ona evdeki durumu Kont'a anlattığını söyledi.

"Kont Kutsal Topraklar'da bu kadar iyi savaşmış birinin bu şekilde muamele görmesine çok kızdı. Bana temsilcisinin herhangi bir hile olmaması için mahkemeyi dikkatle izleyeceğini söyledi."

"Bu ne anlama geliyor," diye sordu Talon.

"Emin değilim ama yine de bayağı cesaretlendim."

"Lütfen Kont'un ilgisinden şüphelendiğimi düşünme ama sanki o bile kilise karşısında dikkatli olmak zorunda gibi görünüyor."

"Bize mahkeme yapılana kadar Sör Guillabert'le açıkça çatışmamamızı önerdi."

Talon da aynı fikirdeydi. Guillabert ve paralı askerleriyle yapacakları bir savaşı sadece kaybedebilirlerdi.

Carcassonne sarayında geçirdiği son geceyi düşündü. Elena bütün gün yanından ayrılmamıştı ama genç kız o gece onu bahçeye götürmek istediği için diğerlerinin yanında pek kalmamış-

lardı. "Yürüyüş yaparız," demişti ama Talon'un sezgileri bundan fazlasının olabileceğini söylüyordu.

Aslında Elena yürümek, konuşmak ve ona dokunmak istiyordu. O ılık ve huzurlu gecede bahçede yalnız değillerdi. Bahçenin her köşesinden bastırılmış kahkahalar, hışırtılar ve iç çekme sesleri geliyordu.

"Sen tuhaf birisin, savaşçı Talon. Senin çapında biri babamın çok işine yarardı."

"İltifat ediyorsun, leydim. Ama bana bunu neden söylüyorsun?"

"Ağabeyim senden çok etkilendi ve bunu sana söylememi istedi. Ayrıca babamın Kont'un uyruğu olduğunu da bilmelisin, yani sadakat konusu sorun olmaz. Ayrıca..." Elena yere bakarak durakladı. Sonra başını kaldırıp usulca, "Ben de sana karşı güçlü duygular besliyorum," dedi.

"Leydim, beni tanımıyorsun bile."

Elena onun kol yenini tuttu. "Bir kadın ne zaman ve nerede sevdalanacağını bilemez, Talon."

Talon yanıt veremeyecek kadar şaşırmıştı.

Elena onu alçak ağaçlarla çalılıkların arasına çekerek karanlıkta ona döndü. Talon'un iki elini birden tutarak, "Beni bir kadın olarak sevmeni istiyorum, "dedi. "Savaş alanındaki düşmanlarına karşı haşin olduğun kadar bir kadına karşı da nazik olduğuna eminim. Turnuvadan beri kanım kaynıyor."

Talon olabildiğince nazik bir şekilde reddetmek üzereydi ama Elena sanki bunu sezmiş gibi Talon'un elini göğsüne koyarak fısıldadı, "Senin de kanın kaynamıyor mu, savaşçım?"

Çok sonra kaleye geri döndüler ama geç olmuştu ve bütün arkadaşları gitmişti. Elena gözlerinde yaşlarla onu öperek vedalaştı. "Haklıymışım... naziksin. Sana sorduğumu unutma, Talon. Yanıt vermen için zaman var. Hoşça kal, yine görüşeceğiz."

Küçük grup uzun bir günün ardından geceyi yoldaki köylerden birinde geçirdi. Albi'ye kadar üç günlük yol vardı ve üçüncü gün güneş batmadan evvel şehre varmayı umuyorlardı.

Talon başka bir nedenle de dönmeyi dört gözle bekliyordu.

Aicelina'yı göreceğini düşündükçe heyecanlanıyordu. Sarayda yaptıkları için biraz suçluluk duyuyordu ama Aicelina'nın onun hakkında söylediklerinde haklı olduğunu da biliyordu. Kalbi dünyanın başka bir yerindeydi ve Ravan'ın hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu. Bundan şüpheliydi. Zalim, merhametsiz İslam dünyası ona zarar vermiş olabilirdi.

Üçüncü gün erkenden yola çıktılar ve ana yolun kesiştiği eski Roma yolunda epey ilerlediler. Cevennes'in yamaçlarının yukarısına yavaşça tırmanırken uzun meşelerden oluşan orman gittikçe sıklaşıyordu. Meşelerin arasında tek tük kayın ve köknar ağaçları da vardı. Ağaçlar o kadar yüksekti ki büyük dalların altında ilerleyen biniciler pek ufak görünüyordu.

İkindiye doğru Albi'ye bir saatlik yol kalmıştı ve bu da güneş batmadan evde olabilecekleri anlamına geliyordu.

Talon'u tehlikeye karşı uyaran zincir zırhın üstünde titreşen hafif bir ışık oldu ve Cabbar'ın böğürlerine vurduğu gayrı ihtiyari tekme hayatını kurtardı. Cabbar yana sıçrarken Tatar yayından atılan bir ok vınlayarak yanından geçti. Talon bağırarak alarm verdi ama Max'le Anwl çoktan kılıçlarını çekmeye başlamıştı bile. Talon dehşet içinde arkasındaki amcasına baktı. Philip iri atının üstünde başını eğmiş, göğsünü delen oka bakıyordu. Talon'a baktı, hiçbir şey söylemedi, öksürdü ve yarı açık ağzından kan sızdı. Sonra yavaşça eyerinden kayarak hantal bir şekilde atının ayaklarının dibine düştü. Talon tehlikeye aldırmadan acıyla bağırarak Cabbar'dan yere atladı.

"Hayır! Amca! Hayır!" Cabbar'ı serbest bıraktı ve koşarak, dermansızca göğsündeki oku çekmeye çalışan amcasının yanında diz çöktü. Philip konuşamıyordu; kendi kanında boğularak ölüyordu. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle Talon'a baktı. Sonra gözleri kaydı ve aniden Talon'un kollarına yığıldı.

Talon amcasının gözlerini kapatacak zamanı ancak bulmuştu ki başının arkasına inen sert bir darbeyle dünya karardı.

* * *

Kolları ve ayakları sımsıkı bağlanmış halde ormandaki küçük bir açıklıkta uyandı; bumuna killi toprağın kokusu geldi. Başı zonkluyordu ve çok susamıştı. Başının bir tarafı çok ağrıyordu ve ıslak gibiydi. Belli belirsiz yakında bir başkasının olduğunu sezen Talon başını çevirince acıyla yüzünü buruşturarak onunla aynı durumda olan Max'i gördü.

Biraz uzakta birkaç adamın alçak sesle konuşarak etrafına çömeldiği bir ateş gördü. Anwl'ı göremiyordu, sonra bir çığlık duydu ve bunu bet bir kahkaha izledi. Çığlığın geldiği yöne doğru başını uzattı ve karanlık ormanda otuz metre kadar uzakta bir ağacın yanında birkaç adamın daha durduğunu gördü. Ağaçtan iplerle sarkıtılan bir adam acı içinde inliyordu.

Öfkesi acısını bastıran Talon sağa sola kıvrılarak Max'e yanaştı. "Max, Max, beni duyabiliyor musun?" diye fısıldadı.

Max başını kaldırdı ve Talon onun ne kadar kötü dövülmüş olduğunu gördü. Yara bere içindeki yüzü şişmişti ve omzunda kötü görünen derin bir yarık vardı. Kanayan başındaki saçlar keçeleşmişti. Şiş gözleriyle sersemlemiş bir halde Talon'a baktı. "Sağ olduğuna sevindim. Sör Philip'le seyisimizi öldürdüler. Tanrı bu canilerin belasını versin."

"Anwl'la işleri bittikten sonra da bizi öldürmek niyetindeler. Kaç kişi olduklarını biliyor musun?"

"Belki altı. İkisi 'genç lordu' getirmeye gitti. Onun kim olduğunu tahmin edebiliyorum."

Talon da edebiliyordu. "Bu vakitte, bu yolda olacağımızı nasıl bilebildiler?"

"Belki de Anwl'ın gördüğü şu adam sayesinde. Zavallı adam, ona işkence ediyorlar," dedi, çenesiyle işaret ederek.

Talon kararlı bir şekilde başını salladı. "Max, ellerini hareket ettirebiliyor musun?"

Max ellerini oynatmaya çalışırken bir sessizlik oldu. "Evet, hareket ettirebiliyorum, daha çok parmaklarımı ama çok fazla değil."

"Çabuk ol, çok zamanımız yok. Çizmemin içinde bir bıçak var. Onu alıp iplerimi kesmen gerekiyor. Acele et, Max!" diye

fısıldadı Talon heyecanla, Max'in tekrar bilincini kaybetmesinden korkarak.

Talon, Max'in sağ çizmesine ulaşabileceği şekilde duruşunu değiştirdi. Max nefes nefese el yordamıyla bıçağı aradı ve nihayet memnuniyetle homurdanarak yere uzanıp bir an dinlendi. Talon ateşin etrafındakilerle Anwl'ın yanındaki adamlara göz atarak onların fark etmemeleri için dua etti ama adamların dikkati acıdan kıvranan kurbanlarındaydı.

Cabbar'ın nerede olduğunu merak eden Talon çok uzakta olmamasını umdu. Kendini toplayan Max, Talon'la sırt sırta gelecek şekilde yuvarlanarak Talon'un kollarını bağlayan ipleri kesmeye başladı. Keskin bıçak ipleri kolayca parçaladı. Talon normale dönen kan dolaşımının verdiği acının dinmesini bekleyerek bir an öylece yattı, sonra yavaşça ayaklarına uzanarak ipleri kesti. Bunları yaparken sürekli Anwl'a işkence eden adamlara bakıyordu. Ateşin yanındaki iki adam arkalarında yerde yatan iki esire dikkat etmeyecek kadar eğlenceyi izlemeye dalmıştı.

Talon, Max'in ellerini bağlayan ipleri kestikten sonra ayaklarındakileri kesmesi için bıçağı ona verdi. Max işini bitirince bıçağı geri verdi.

"Şimdi ne yapacağız, Talon?" diye fısıldadı.

"Gidiyoruz. Beni izle ve ne yapıyorsam aynısını yap."

Yavaşça ağaçların ve fidanların oluşturduğu sığınağa doğru kaydı. İlk on metrede hareketleri dikkat çekmedi ama sonra ateşin yanındaki adamlardan biri o tarafa doğru şöyle bir baktı. Esirlerin olmaları gerektiği yerde olmadıklarını gördü. Gözleri hızla etrafı taradı, sonra metrelerce uzaktaki iki adama odaklandı. Bağırarak eliyle onları gösterdi. Talon, Max'i kolundan yakaladı. "Kaç!"

Sendeleyerek ayağa kalkıp yakındaki ağaçların içine daldılar. Hemen arkalarından fırlatılan Tatar okları hızla çalıların arasında kayboldu.

Talon yola doğru ilerlediklerini umut ederek önden gidiyordu. İleride ağaçların arasında tırıs giden bir at görür gibi oldu.

Gözlerine inanamıyordu. Bu, gürültü koptuğu zaman otlamakta olan ve sonra ürkerek bulduğu küçük çimenlikten kaçan Cabbar'dı. Talon hemen ıslık çaldı ve Cabbar onu gördüğüne sevinerek yanına geldi. Huzursuz hayvan sanki her şey yolunda mı der gibi burnuyla Talon'u dürttü.

Kaybedecek vakit yoktu. Talon eyerdeki yayıyla oklarını kaptığı gibi dizginleri Max'ın eline tutuşturdu. "Onu buradan götür, Max. Öteki atlarla Philip'i bul. Benim halletmem gereken bir iş var."

Max karşı koymak istediyse de Talon'un kararlı ve sert yüzüne bakınca vazgeçti. Peşinde Cabbar'la birlikte yaralı kolunu tutarak koşarken, "Dikkatli ol, çok kalabalıklar," dedi sadece.

Talon onlara bakmadı bile. Yayına bir ok geçirerek sık çalıların arasına dalıp geldiği yoldan geri döndü. Uzakta iki karartı gördü; izlerini bulmak için birbirlerine yakın ilerliyorlardı. Heyecanlıydılar ve ne kadar gürültü yaptıklarına aldırmıyorlardı. Onları yakalayacaklarına çok emin gibiydiler. Talon bir ağacın arkasına saklanarak beklemeye başladı. Pejmürde kılıklı, sert görünüşlü adamlardı; Talon, Guillabert'in veya Marcel'in bu adamları kendilerini öldürmeleri için kiraladığını tahmin etti. Bu memleket kiralık asker kaynıyordu; haçlı seferleri de dâhil olmak üzere bütün savaşlar geriye bir yığın işsiz asker bırakmıştı.

Üstlerinde omuzlarına sıkıca oturan halkalar geçirilmiş, içi keçeli ceketler ve deri bir kayışın üstüne asılmış küçük göğüs zırhları vardı. İnce demirden yapılmış, geniş kenarlı miğferleri başlarını kocaman gösteriyordu.

Talon yayını iyice gererek onları izledi. Adamlar ormanın balçık zemininde uzun adımlarla ilerleyerek Talon'un yirmi metre kadar yakınına geldiler. Talon arkadaki adamı boğazından vurdu. Okun vınlayarak yanından geçtiği öndeki adam o kadar şaşırdı ki bir çığlık atarak Tatar yayıyla rastgele bir atış yaptı. Bu yaptığı son hareket oldu, göğsünün ortasına bir ok saplandı. Aniden yere oturdu ve sonra acıyla inleyerek arka üstü düştü. Talon hemen yanına gitti ve adamın bağırarak diğerlerini uyarmasına fırsat vermeden boğazını kesti.

İki cesedi sürükleyerek sık çalıların arasına çekip üstlerini nemli yapraklarla örttü. Sonra yanına yayını, oklarını ve bir Tatar yayını da alarak sessizce kamp yerine doğru ilerledi. Dolanarak kamp alanına başka bir yönden yaklaştı ve geriye kalan dört adamın ateşin yanında durmuş, arkadaşlarının gittiği yöne doğru baktığını gördü.

Anwl'ı aradı ve ummadığı kadar yakınında olduğunu gördü. Talon iplerin ucundaki bedenin canlı olup olmadığını anlamak için gözlerini kısarak dalların arasından dikkatle baktı. Hiç hareket yoktu. Talon'un öfkesi kabardı. Philip'le Anwl'a yaptıkları için bu adamların cezasını verdikten sonra Guillaume'yi yakalamaya gidecekti.

Hava kararıyordu, güneş batmıştı ve ışık azaldıkça orman kasvetli bir havaya bürünüyordu. Ateşin etrafındaki adamlar yüksek sesle bundan sonra ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Talon'un ağır şivelerinden anlayabildiği kadarıyla gidip arkadaşlarının neden dönmediğine bakmakla, orada kalıp olacakları beklemek arasında karar vermeye çalışıyorlardı. Sonunda esirler kaçtığı için çok kaygılansalar da orada kalıp efendinin gelmesini beklemeye karar verdiler. Zaten hava kararmıştı, böylece ateşin keyfini çıkarmak için yere oturdular.

Talon, Anwl'ın yaşayıp yaşamadığını anlamaya karar verdi. Arkadaşının tam arkasına gidip fısıldadı. "Anwl, beni duyuyor musun?" Bir iç çekme sesi duyar gibi oldu. "Ben Talon. Sabret. Seni buradan götüreceğim ama önce şu adamların icabına bakmalıyım."

Yanıt yoktu. Sonra adamlardan birinin ayağa kalkmış, Anwl'ın bağlı olduğu ağaca doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Talon adamın onun işini bitirmek için geliyor olabileceğini düşünerek hazırlandı. Haklıydı, adam besbelli Anwl'ın içinde kalan canı çıkarmak için uzun hançerini çekti.

Adam hançeri saplamak için elini ancak kaldırmıştı ki bıçağını eline alan Talon ağacın arkasından çıkarak sessizce adamın yanına yaklaştı. Bıçağı adamın muflonlu ceketini yararken hafif bir direnç hissetti, sonra silah adamın göğsüne gömüldü. Adam

şaşkınlık içinde çığlık atmak için ağzını açınca Talon sağ elini adamın ağzına kapatarak sesini bastırdı. Adam çırpındı ama hemen öldü. Talon onu usulca nemli yere bıraktıktan sonra diğer üçünün onları görüp görmediğine baktı.

Sonra Anwl'ın iplerini kesti ve dehşet içinde adamın sağ elinin olmadığını gördü. Okçunun çuval gibi bedenini sırtlayarak ateşin yaydığı ışığın dışına çıktı. Hâlâ ses yoktu. Talon, Anwl'ı fark edilmeden yere yatırabileceğinden emin olana kadar ormanın içine doğru ilerledi. Anwl'ın nefesini ve nabzını dinledi. Nabzı çok hafifti ve zar zor nefes alıyordu. Talon arkadaşının çok yarası olduğunu ve kesilen elinin hâlâ kanadığını fark etti. Bu adamlar onun bir okçu olduğunu anlamış ve geçim vasıtasını elinden almışlardı. Talon aceleyle tuniğinden bir parça yırttı ve kanın akışını durdurmak için sıkıca yarayı sardı ama sızan kan bezi çabucak kırmızıya boyadı. Talon'un hiç zamanı yoktu.

Diğerlerini halletmesi gerekiyordu. Adamların yanına geri dönmesine fırsat kalmadan bir çığlık duydu ve arkadaşlarını bulduklarını anladı. Anwl'ı orada bırakıp sessizce geri dönerek adamları izlemek için iyi bir nokta buldu.

Adamlar telaşlanmışlardı. Kararan ormanın içinde etrafa bakınan yüzlerinde korku okunuyordu. Bunu beklememişleri ve şimdi ödleri patlıyordu. Ölü arkadaşları onlara diğer arkadaşlarının da ölmüş olabileceğini söylüyordu. Aralarında bunu konuştular ve sonra oradan ayrılarak yola çıkmaya ve Albi tarafında pek uzakta olmayan köye gitmeye karar verdiler. Bir şey kesindi, bu ormanda bir dakika daha kalmak istemiyorlardı.

"Onlardan biri hepimizi teker teker öldürürken oturup Efendi Marcel'i beklemeyeceğim," dedi biri yüksek sesle. Diğerlerinin de ona katıldığı belliydi.

Aceleyle eşyalarını toplamak için ateşin yanına gittiler. O anda Talon tam önlerinde ortaya çıkarak içlerinden birini ateşin önünde Tatar yayıyla vurdu. Yayın tıkırtısı sessiz ormanda açıkça duyuldu. Adam bağırarak ateşin içine düşünce havaya kıvılcımlar uçuştu. Yağ lekesi içindeki ceketi hemen alev aldı ve saniyeler içinde alev alev yanan bir meşale haline geldi. Çığlıkları ormanda yankılanıyordu.

Diğer ikisi bir lahza durakladıktan sonra dönüp canlarını kurtarmak için kaçmaya başladılar. Talon dehşet içinde koşan adamların peşine düştü. Arkadaki adama iyice yaklaştıktan sonra durup nişan aldı. Adam bir çığlık atıp elini sırtına götürerek yere düştü. Birkaç saniye içinde o da ölmüştü.

Talon hiç vakit kaybetmeden son adamın peşine düştü. Adamın kaçtığı yönden bir ses duymak için usul hareket ediyordu. Etrafın fazla sessiz olduğunu düşündü. Haklıydı, adam bir gece yaratığı gibi bir ağacın arkasından Talon'un üstüne atıldı. Talon savrulan uzun hançerden yana kaçarak menzili dışına çıktı. Daha kısa olan kendi hançerini çekti; diğer bıçaklarını onu yakaladıklarında almışlardı. Şimdi iki adam karanlıkta karşı karşıya duruyordu. Bıçak dövüşü için kötü bir zamandı. Görüş alanı iyi olmadığı için kolaylıkla bir kaza olabilirdi.

Talon rakibine sataşmaya karar verdi. "Senin gibi bir korkak beklemiyordum. Şimdi işimi kolaylaştırdın. Kim gönderdi seni? Bir Tapınak Şövalyesini öldürdüğün için dosdoğru cehenneme gideceğini biliyor musun? O Tanrı'ya hizmet eden bir adamdı."

Adam homurdanarak cevap verdi. "O salak seni ıskalayıp şövalyeyi vurdu. Niyetimiz onu öldürmek değildi. Sadece seni öldürmek istiyorduk."

"Ama amcamı öldürdünüz ve beni öldürmeyi başaramadınız. Şimdi seni arkadaşlarının beklediği cehenneme yollayacağım," dedi Talon, ölümcül bir soğukkanlılıkla. Öfkesi akkor gibiydi ama onu çok iyi kontrol altında tutuyordu.

"Belki yollamazsın," dedi adam ve bir küfür savurup, Talon'un beklediği gibi bıçağını havaya kaldırarak üstüne saldırdı. Sol elindeki bıçağı savurarak tam Talon'a doğru sapladı.

Talon karanlıkta bıçaktan ancak kaçabildi ama silahın uzunluğunu iyi hesaplamamıştı. Bıçağın ucu yeleğini yırtarak sağ tarafta böğrünü kesti. Hemen hiç acı hissetmedi. O kendi hedefine odaklanmıştı. Bu kadar yakınken rakibinin savunmasını yarıp bıçağını adamın karnının ortasına saplaması ve bir yandan uzun hançeri engellerken diğer yandan bıçağını yukarıya çekerek gövdesini yarması kolay oldu. Kendi kanında boğulan adam

Talon'a bakarak ölürken Talon onu birkaç saniye ayakta tuttu. Nihayet cesedi bıraktı, bıçağını adamın yeleğine sildi ve dönüp Anwl'ı bıraktığı yere doğru yürüdü.

Çok geçti. Arkadaşının içinde hiç hayat kalmamıştı. Talon arkadaşının yanında diz çöktü ve içine büyük bir öfkenin kabardığını hissetti. Sonra yanaklarından yaşlar süzülerek öne eğildi ve Galliyi kollarına alarak kaldırdı. Yükünün bu kadar hafif olmasına şaşırdı. Ateşin yanında durup cesetlerden birini kaldırarak yakındaki bir ağaca yasladı ve uzun bir hançeri göğsünden geçirip arkasındaki ağaca saplayarak oraya mıhladı. Bu onu bulacaklar için dehşetli bir mesaj olacaktı. Sonra yayı ve kılıcıyla, arkadaşlarına ait olan diğer silahları topladı.

Anwl'ı yola taşıdı. Max, Cabbar'la birlikte huzursuz bir şekilde ormanın kenarında onu bekliyordu. Philip'le ölü seyisi hendeğin içinde yatar halde bulmuştu. Ayrıca diğer üçünün iki atını da bulmuştu. Talon'a ormandan bir çığlık duyduğunu söyledi ama ondan sonra sessizlik çökmüştü ve o da Talon'un hayatta olması için dua etmişti.

"Hepsini öldürdün mü?" diye sordu, inanamıyormuş gibi.

Talon başıyla onayladı. "Max, Philip'i, seyisi ve Anwl'ı eve götürmeliyiz ama yoldan gidemeyiz. Marcel'le adamlarının her an gelebileceğini duydum. Tarlalardan gitmemiz lazım. Yaran nasıl?"

"Ağrıyor tabii ama kanamayı durdurmayı başardım."

Philip'i biraz uğraşarak atına bindirdikten sonra Anwl'ı da arkasına bindirip ikisini birden ata bağladılar. Onlar bu tüyler ürpertici işi yaparken kan kokusundan tedirgin olan atı Talon yatıştırdı.

İşlerini tam zamanında bitirmişlerdi. Yoldan ayrıldıkları anda Talon uzaktan gelen at seslerini duydu. Sayıları kalabalık gibiydi. Ne o ne de Max çatışmaya girecek halde olmadıkları için bir çayırlığı geçerek başka bir ağaçlığın içine daldılar. Orada saklanabilir ve gece olunca kaleye dönebilirlerdi.

* * *

O gece geç vakitte kalenin kapalı kapısına vardıklarında, Ap-Maddock karanlıkta aşağıya kendilerini tanıtmalarını yoksa vurulacaklarını bağırarak karşıladı onları.

Yorgun ve susamış olan Talon boğuk bir sesle yanıt verdi. "Ap-Maddock, ben Talon. Yardıma ihtiyacımız var."

"Lordum, bekle. Hemen kapıyı açayım."

Surların üstündeki adamlar şaşkınlık içinde koşuştular. Meşaleler yakıldı ve mazgallı siperlere titrek bir ışık yayıldı.

"Talon," diye bağırdı bir ses. Talon Gareth'in sesini tanıdı. "Ne oldu, oğlum?"

Kapılar gıcırdayarak açıldı ve insanlar koşarak bitkin adamların etrafını sardı. Gördükleri karşısında nefesleri kesildi. Havada tuttukları meşalelerin ışığında trajedi açıkça görülüyordu. Cabbar'ın üstünde hareketsiz duran Talon, Gareth'e baktı.

"Babam nerede, Gareth? Ona söylemeliyim."

"Buradayım, Talon," dedi Sör Hughes. Tuniğinin kemerine kılıcını takarak kapıdan çıkmış geliyordu. Sonra olduğu yerde kalakaldı. Talon'un tuttuğu atın üstündeki Philip'le Anwl'ın cesetlerini tanımıştı.

"Ah, Tanrım, olamaz!" diye inledi. Sanki bu sahneyi silmek istiyormuş gibi sendeleyerek elleriyle gözlerini kapattı. Kendini topladıktan sonra, "Neler oldu, oğlum?" diye sordu alçak sesle.

Adamlar atları insanların trajediye tanık olmak için toplandığı avlunun ortasına götürdü. Atlarla insanların üstüne kırmızımsı bir ışık yayan meşaleler duvarlara titrek gölgeler düşürüyordu.

Talon, Cabbar'dan aşağı kayarak babasının ve bu katliamı kimin yaptığını bilmek isteyen öfkeli topluluğun önünde durdu.

"Birileri Max'le ilgilensin. Yaralandı ve çok kan kaybetti," dedi Talon, yüksek sesle. Max'in attan indirilip yaralarını sarmak için eve götürülmesini izledikten sonra babasına döndü.

"Baba, ne olur önce bir şeyler içeyim, sonra olanları anlatırım. Gareth, Anwl için çok üzgünüm, onu korumaya çalıştım ama ona ulaştığımda çok geçti."

Gareth uzanıp Talon'un kolunu sıkıca tuttu. Gözlerinde yaşlar vardı. "Emin olduğum bir şey var, Talon. O da onun için

elinden geleni yaptığın. Ruhu cennete gitsin ve Tanrı günahlarını affetsin."

Etrafta toplananlar sessizce istavroz çıkardılar. Sör Hughes cesetlerin hemen yıkanmasını buyurdu. Bu işi kadınların yapmasını ve sonra onları ertesi gün yaslarını tutmak üzere evdeki masaların üstüne yatırmalarını söyledi.

Talon'u eve götürüp su veren Sör Hughes'un öfkesi ve kederi onu yoğun bir bulut gibi sarmıştı. Marguerite, Aicelina'yla birlikte geldi; dehşet içindeki yüzlerinden olanları bildikleri anlaşılıyordu. Annesi ağlayarak Talon'a sarıldı. Yüzü bembeyaz kesilmiş Aicelina elini Talon'un çöküк omzuna koyarak bir şey fısıldadı ve sonra ikisi birden ölülerle ilgilenmek üzere diğer kadınların yanına gittiler.

"Şimdi bana bu korkunç işi kimin yaptığını söyle, Talon. Kardeşimin ölümünün intikamını kimden alacağımı bilmek istiyorum," dedi Sör Hughes, dişlerini sıkarak.

Talon orada toplananlara olan biteni kısa cümlelerle anlattı. Sözlerine, "Philip amcayı öldüren adamları öldürdüm, baba," diyerek son verdi. "Ama öldürmeden önce bunu yapmalarını kimin emrettiğini öğrendim. Onu öldürmek niyetinde değillermiş. Beni öldürmek istiyorlarmış. Bu yüzden Sör Guillabert ve oğlu Marcel ölecek."

En az üç farklı lehçede öfkeli bağırışlar duyuldu. Arkadaşlarının ölmesi Gallileri çileden çıkarmıştı ve odadaki pek çok insanla birlikte hemen fırlayıp Sör Guillabert'in kalesini yerle bir etmek istiyorlardı. Kimse evden dışarı süzülüp hâlâ açık olan kapıdan çıkarak yakındaki ağaçların arasına karışan karartıyı fark etmedi. Sör Hughes kardeşinin başına gelenler karşısında keder ve öfkeden köpürmeye devam edebilirdi ama mantığı baskın çıktı.

"Ormandan çıkalı ne kadar zaman oldu, Talon?"

"En az üç saat, baba." Babasının ne düşündüğünü anlamıştı. "Ölüleri bulup geri dönecek ve misilleme yapmak için hazırlanacak zamanları olmuştur. Buraya dönerken çok zaman kaybettik. Yoldan olabildiğince uzak durmam gerekti."

Sör Hughes başıyla onayladı. Aynı şeyi düşünüyorlardı.

"Beni dinleyin!" diye bağırdı, gürültüyü bastırarak. "Bu gece harekete geçip karanlıkta gereksiz bir riske girmeyeceğiz. Eğer bizi bekliyorlarsa bu onların çıkarına olur, bizim değil. Yatağınıza dönüp dinlenin. Ne yapacağımızı yarın planlarız. Şu ya da bu şekilde öcümüzü alacağız ama onların değil, kendi şartlarımızda."

İnsanlar homurdandı ama soğukkanlılığını koruyan Gareth'le birkaç kişi onları ikna etti. Az sonra Talon babası ve Gareth'le yalnız kaldı.

"Tanrı'ya hizmet eden amcamın yasını tuttuğum kadar ikimizin dostunun da yasını tutuyorum, Gareth. Tanrı şahidim olsun ki bu korkakça saldırının intikamını çok yakında alacağız."

Gareth keyifsiz bir tavırla gülümsedi. "Talon seni ve babanı iyi tanıyorum. Sizlere pek az insana güvendiğim kadar güveniyorum. Zamanı geldiğinde ben ve adamlarım hazır olacağız." Kucaklaştılar ve Gareth onları yalnız bıraktı.

Ancak o zaman baba ile oğul Sör Philip için ağladılar. Talon babasının ağladığını daha önce hiç görmemişti. Ona şövalyeliğini vermiş olan bu iri yarı, nazik adamı çok sevmişti. Babasına bu olayı anlattı ve Sör Hughes gözyaşları arasında ona sarıldı.

"Böyle bir şeyin olmasını bekliyordum." Burnunu çekerek kolunun yeniyle gözlerini kuruladı. "Sör Philip denizdeki çatışmada oynadığın rol için takdir edilmeni sağlamaya kararlıydı. Tanrı ruhunu kutsasın. Yarın dua etmesi için bir rahip getirteceğim."

Talon babasına iyi geceler dileyerek yatağına gitti. Yolda Guillaume'yle karşılaştı. Çocuk üşümüş ve korkmuştu. "Philip amcayı öldürdüler mi?" diye sordu, gergin bir sesle.

Talon yorgunluğuna rağmen çocuğun yanına diz çökerek ona sarıldı. "Evet, küçük kardeşim, onu öldürdüler."

"Sen de öldürdün mü?" diye mırıldandı, başını omzuna gömen çocuk.

Talon başını sallayarak onayladı; kendini berbat hissediyordu ve kolunu kaldıracak hali yoktu. "Cesur ol, kardeşim. Philip amcayı çok özleyeceğiz ama her şey yoluna girecek."

Guillaume onu anlamış gibi başını salladı.

Talon omzunda bir el hissetti. Guillaume'nin elini tutarak ayağa kalktı ve dönünce karşısında gözyaşları içindeki Aicelina'yı buldu.

"Guillaume, tatlım, kardeşin çok yorgun. Şimdi yatağa git, sabah konuşuruz."

Guillaume karşı çıkmak üzereydi ki Talon çocuğun elini sıktı ve başını sallayarak kızın dediğini yapmasını işaret etti. Çocuk başını öne eğerek kabul etti. Talon eğilip kardeşini başından öptü ve Aicelina'yla birlikte ayaklarını sürüyerek yatağına gitmesini izledi. Aicelina gözden kaybolmadan hemen önce dönüp Talon'a baktı.

Talon üstündekilerle birlikte kendini yatağa atarak ölü gibi uyudu. Daha sonra Aicelina'nın elinde bir mumla yanına geldiğini duymadı ama kız çizmelerini çıkartırken uyandı. Aicelina, Talon'un gösterdiği ani tepkiyi görünce geri çekildi. Talon inleyerek kendini yatağa geri attı. Aldığı yarayı hatırladı. Sonra kızın kendini soymasına yardım etti.

Aicelina, Talon'un karnına yayılan kanı görünce hızla nefesini içine çekerek kaburgalarındaki kesiği sarmak için sıcak su ve bez getirmeye koştu. Su canını yakmasına rağmen, kızın nazik hareketleri Talon'u tekrar huzursuz bir uykuya soktu. Genç kız işini bitirmeden Talon derin bir uykuya dalmıştı. Aicelina delikanlının başındaki kötü şişi görünce başını sallayarak üstüne soğuk bir bez koydu.

Talon uyurken Aicelina elinde mumla kapısında durup delikanlının anlamadığı bir dilde mırıldanmasını dinledi ve bir zamanlar sürdüğü o garip hayatı merak etti. Kendini ona vermiş ve eğer şartlar izin verirse bunu tekrar yapacak olmasına rağmen, içgüdüsel olarak onun bu gencin kaderinin bir parçası olmadığını biliyordu.

Ne tatlı bakışlar atıyor bu leydiler
Lütfettiklerine.
Sonuna kadar savaşacağım,
Onları korumak için
Utançtan ve esaretten.
Lord Tennyson

Bölüm 18

Bartholomew

Talon geç bir vakitte, içi sıkılarak uyandı. İlk düşüncesi amcasını çok özleyeceğiydi. Philip son birkaç aydır onun için bir güven kaynağı olmuştu; onun hayata neşeli bakışı ve nazikçe yol göstermesi Talon'a cesaret vermişti. Talon, Kont'u onu törenle şövalye yapması için ikna etmenin hiç de azımsanacak bir başarı olmadığını biliyordu. Sör Philip Kutsal Topraklar'dan dönen bir Tapınak Şövalyesi olarak itibarını kullanmış olmalıydı.

Babasını bulmak için dışarı çıktı. Philip'in ölümüne çok üzüldüğü belli olsa da kişiliğine uygun olarak kendini savaşa hazırlanma işine vermiş olan Sör Hughes avludaki faaliyetleri yönetiyordu. Talon mutfakların yanında kahvaltısını ederken Gareth'le diğer Galliler aceleyle yanına geldiler.

Hiçbir şey söylemeden yemesini izlediler. Sanki önce onun ağzından duymak istiyorlardı. Talon bir kez daha pusuyu anlatmak zorunda kaldı. Adamlar ona ayrıntılı sorular sordular. Öfkeliydiler ve hemen gidip Guillabert'lere ölümcül bir darbe indiremedikleri için hayal kırıklığı içindeydiler.

Sonunda Talon masanın karşısında oturan Gareth'e baktı. "Yarın Albi'ye gitmeliyim. Sen ve Belth benimle gelir misiniz?"

Gareth şaşırmış görünüyordu. "Tabii geliriz, Talon. Ama neden?"

"Çünkü bir meseleyi halletmeliyim ve bunu yapmak için

yardımınıza ihtiyacım var ama bu konuda kimseye tek söz etmeyeceğinize yemin etmelisiniz."

Şaşırmış görünüyorlardı ama başlarını sallayarak onayladılar.

Çilli yüzü zevkten parlayan Belth ayrık dişlerini göstererek gülümsedi. Tek istediği dostu Anwl'ın öcünü almaktı ve eğer bunun için Albi'ye gitmek gerekiyorsa, sorun yoktu. Havadaki kızgınlık elle tutulur gibiydi ve Talon o geri dönene kadar öfkelerine hâkim olup olamayacaklarını merak etti.

Talon'un daha önce görmediği bir adam gelip masada yanına oturdu. Sör Hughes'un köyünden birine benzemiyordu. Silahlı asker gibi de görünmüyordu. Talon onun ara sıra uğrayan seyyar satıcılardan biri olup olmadığını merak etti. Ama parmaklarında yazı yazabildiğini gösteren lekeler vardı. Talon genç adama bakarak ona kim olduğunu sormaya karar verdi.

Tam bu sırada Sör Hughes elinde dürülüp balmumuyla mühürlenmiş küçük bir parşömenle yanlarına geldi. Bunu Talon'un önüne koydu, sonra genç adamı fark ederek Talon'a bir göz attı.

"Talon, sen yokken bu genç ziyaretimize geldi. Bartholomew, bu benim oğlum Talon. Ayrıca piskoposun habercisinden mahkemenin yapılacağı tarih ve nerede yapılacağına dair bir ihbar aldık. Üç gün sonra Albi'de yapılacak."

Yanlarına oturarak yiyecek bir şeyler getirmelerini istedi. Talon'a babası endişeden ve acıdan bitkin düşmüş gibi göründü. Sanki saçları daha kırlaşmıştı.

Talon okçuları Bartholomew'la tanıştırdı ve onun annesinin çok uzaktan bir akrabası olduğunu ve Paris'ten yeni geldiğini öğrendi. Yüzü tıraşlı, yirmi yaşlarında bir gençti; geniş alnının üstüne dökülen açık kahverengi saçları dağınıktı ve Talon'a ilgiyle bakan zeki, ela gözleri vardı.

"Söylesene, Paris çok büyük bir şehir mi?" diye sordu Talon, merakla.

"Bana buraya ta İran'dan geldiğini söylediler. Güneşin altında ışıl ışıl parlayan şehirlerden bahsediyormuşsun. Her ay bu şehirlere daha çok zenginlik götüren kocaman kervanlarda deve denilen hayvanlar varmış."

Talon başını salladı. "Bu İsfahan ve özellikle Bağdat için doğru; kendi gözlerimle gördüm."

"O zaman Paris seni hayal kırıklığına uğratır, bir şey hariç."

"O neymiş?"

"Kısmen büyük Abbey Sugar tarafından tasarlanan ve inşa edilen St. Martin Kilisesi. Onun Kraliçe Eleanor'dan ilham aldığı söyleniyor ama bence sadece Tanrı'dan ve camdan ilham aldı. Ne var ki İsle de Seine'ye rağmen gayet sıradan olan ve kenefe benzeyen sokaklarında kışın kurtların cirit attığı bir şehirde bu görülmesi gereken bir manzara."

"Paris'in bu bölgedeki en büyük şehir olduğunu, hepsinden, hatta Carcassonne'den bile güzel olduğunu sanıyordum."

Bartholomew kısa bir kahkaha attı. "O halde Toulouse hariç, bütün Languedoc, Burgonya ve Akitanya bölgesi ile çelimsiz Frenk krallığındaki en büyük şehri görmüşsün. Paris St. Martin Kilisesi'ni barındırması dışında Toulouse veya Carcassonne ile boy ölçüşemez. Notre Dame Katedrali'ni inşa ediyorlar, doğru ama bunun tamamlanması nesiller sürer. Bu katedrale korkunç para harcanacak ve kralına bile zar zor para verebilecek kadar geliri olan Frenk Krallığı iyice fakirleşecek."

"Hayatını nasıl kazanıyorsun? Parmaklarındaki lekelere bakılırsa bir tür kâtip olduğunu tahmin ediyorum."

Bartholomew kendi kendine güldü. "Ben kâtipten fazlasıyım, Talon. Ben bir müdafiiyim. Montpellier Üniversitesi'nde eğitim gördüm, sonra da bir süre Paris'teki şu yeni açılan münazara okullarını dolaştım. Kuzeye giderken yolum buraya düşünce uzaktan teyzem olan annenle Sör Hughes'u ziyaret etmek için uğradım. Kutsal Topraklar'dan döndüklerini duymuştum ve şu veya bu lordla veya muhtemelen Burgonya Kont'uyla çalışmaya başlamadan önce onları görmek istedim."

"Müdafi ne demek? Bir şeyin gerçek dostu gibi bir şey mi?"

"Öyle sayılır. Bir müdafi olarak benim görevim kilise ve toprak kanunları hakkında hem bilgilendirmek hem de tartışmaktır."

"Bu nasıl oluyor?" diye sordu Talon.

"Bir anlaşmazlığı bir lorda veya yüksek mevkideki bir kilise adamına götürüyor ve onu yasa konusunda bilgilendirerek hata yapmamasını sağlıyoruz."

"O kadar yüksek mevkide olmayanlara da bilgi veriyor musun?" diye sordu Talon, hafif alaycı bir tavırla.

Bartholomew ona zeki bir bakış attı. "Ah, sanırım annenin miras meselesini ima ediyorsun?"

Talon başını sallayarak onayladı. "Eğer bir yasa adamıysan bizim meselemizi de bir hâkim kürsüsünün önünde tartışamaz mısın?"

Bartholomew, Talon'a baktı. "Bu biraz karışık. Ben Kilise Kanunu'nun eğitimini aldım, bunun pek çok türü var ama bu anlaşmazlık toprak konusunda ve kiliseyi doğrudan ilgilendirmiyor. Ne var ki..." Düşünceli görünüyordu. "Hakkınızı kimin önünde savunmanız gerekiyor?"

Talon babasına döndü. "Baba, Kont'un bir temsilcisinin, belki yardımcısının, Albi Piskoposu'nun ve bu bölgeden başka bir lordun karşısına çıkacağız, değil mi?"

Babası başıyla onayladı. "Piskopos Guillabert'ten yana olacak, Bartholomew; Talon onu düşmanlarımızla konuşurken duymuş. Anlat ona, Talon."

Sabahın geri kalanı boyunca, diğerleri uyuklarken, Talon ona gizlice dinlediği komployu anlattı. Bartholomew, Talon'un bu bilgiyi nasıl elde ettiğini duyunca yaşadığı ilk şoku atlattıktan sonra onu sorgulamaya başladı.

Sonunda, "Mahkeme için kullanabileceğim çok az şey var," dedi, "ama mahkemede nasıl davranmamız gerektiğini anladım. Şimdi piskoposun bu davadaki duruşunu biliyoruz."

Talon onu Montpellier Üniversitesi'ndeki hayatı hakkında soru yağmuruna tuttu ve meraklı genç de ona pek çok soru yöneltti. Öğle olduğunda Talon bu keskin zekâlı gençten çok hoşlandığına ve Bartholomew'ın hiç olmazsa yararlı bir müttefik olabileceğine karar verdi.

Konuşmaya o kadar dalmışlardı ki Aicelina'nın gelip masaya oturarak onları dinlemeye başladığını fark bile etmediler. Sonra

Bartholomew duraklayarak yüzünde açık bir hayranlıkla ona baktı.

"Aicelina, geldiğini fark etmedim, ne kadar kabayım. Lütfen beni bağışla... Talon'un anlattığı maceralara dalıp gitmişim."

Aicelina ona sıcacık gülümsedikten sonra Talon'a döndü. "Yaranın pansuman yapılması gerek, Talon. Kötü bir kesikti."

Talon, Bartholomew'e gülümsedi. "Aicelina benim bakıcım. Yarın yine konuşuruz. Kendimi onun nazik ellerine teslim edeceğim, ondan sonra da akşama kadar yapacak işlerim var."

Bartholomew başını salladı ve Aicelina'ya gülümseyerek yanlarından ayrıldı. Aicelina, Talon'a gömleğini çıkartmasını söyledi, sonra karnındaki sargıyı değiştirdi.

Kızın temasını hisseden Talon ürperdi ve yine onunla birlikte gölcüğün yanında olmayı diledi. Aicelina tavrında bir şey fark etmiş olmalıydı ki yavaş yavaş kızarmaya başladı; işi bittiği zaman dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Eğer terbiyesiz şeyler düşünüyorsan darılırım," dedi, hiç de inandırıcı olmayan bir tavırla.

"Bartholomew'un sana abayı yaktığını düşünüyordum," diye takıldı Talon.

Talon, Aicelina'nın bir an yere baktığını görünce şaşırdı. Bu mümkün müydü, Aicelina bu genç adamdan etkilenmiş miydi? Bir rakibi mi vardı? Aicelina başını kaldırarak gözlerine baktı ve yüzünde, Talon'un hiçbir anlam çıkartamadığı, o soğuk gülümsemelerinden biri belirdi.

Talon o öğleden sonra geç vakitte gölcüğe giderken yine bunu düşünüyordu. Eğer kalmaya değil, *Outre Mere*'ye gitmek için oradan ayrılmaya niyetliyse onun kalbi üstünde ne hakkı vardı ki? Yarası yüzünden dikkatle yıkandı ama oraya gelme nedeni bu değildi. Yıkandıktan sonra Aicelina'nın kendisini uyarmış olduğu küçük mantarları bulmaya gitti. Aicelina'nın bunlar hakkında anlattıkları amacını gerçekleştirmeye yeterdi. Talon birkaç farklı tür mantar toplayarak onları bu amaçla getirdiği iki ayrı keseye koydu. Sonra geri dönerek, nöbetçiler dışında kimseye görünmeden kaleye girdi.

Daha sonra babası onu bir kenara çekerek Philip'le ona yapılan bu saldırı konusunda ne yapacaklarını planlamak istediğini söyledi.

"Bartholomew'la konuştum, o sabırlı olmayı öneriyor. Hem, unutma, Carcassonne Kontu'ndan da yardım edeceğine dair teminat aldım. Sanırım mahkeme yapılana kadar beklemeli ve ne olacağını görmeliyiz. Onlara şimdi saldırmak mahkemenin gözünde durumumuzu pek iyi yapmaz. Bartholomew çok makul bir adam; bana mağdur olan tarafın biz olduğumuzun belli olması ve bu tavrı Kont'un adamıyla piskoposun önüne çıktığımızda da sürdürmemiz gerektiğini söyledi. Hem Kont adil bir yargılama yapıldığından emin olmak için mahkemeyi izleyecek birini göndereceğini vaat etti."

Kardeşinin öldürülmesine derinden üzülmüş ve öfkelenmiş olan babası yine de oğlunu dinlemeye hazırdı. Talon yanlarına geldiğinden beri, hem mantıklı muhakemesiyle hem de bir lider olarak onu etkilemişti. İsteksizce omuz silkti. "Guillabert'in kalesini yerle bir edip kellesini uçurmaktan daha çok istediğim bir şey yok, Talon. Ama bu intihar etmek olur, onun için zamanı gelene kadar öfkemi dizginleyeceğim."

Talon babasının kolunu tuttu. "Emin ol, istediğin olacak, baba ama bunu yaptığımız zaman haklı olmalıyız. Philip amca için çok üzülüyorum, beni buraya getiren oydu. Onu feci özlüyorum ve intikamını almayı senin gibi ben de istiyorum."

Sonra daha önce zaman bulamadığı için teselli edemediği annesini bulmaya gitti. Onu Aicelina'yla konuşur ve yün eğirirken buldu. Erkek ve kız kardeşleri sebze bahçesinin yanında uzun zamandır ıstırap çektikleri belli olan iki tazıyla oynuyorlardı.

Hiçbiri onu geldiğini duymamıştı, onun için Talon öksürerek geldiğini duyurduğu zaman hepsi yerinden sıçradı.

"Talon!" diye bağırdı annesi. "Yemin ederim, okçular haklıymış! Hayalet gibisin. Geldiğini duymadım bile."

Talon annesini öperek Aicelina'ya gülümsedi. Aicelina gamzelerini gösterdikten sonra dikişine odaklanıyormuş gibi başını

eğdi. Talon çimlerin üstüne oturdu. Guillaume hemen yanına zıplayarak ona pusuyu anlatmasını istedi. Kardeşini eğlendirme işkencesinden kurtulan tazılar onu dostça selamladıktan sonra salınarak ördekleri izlemek üzere havuzun yanına gittiler.

Talon onlara hikâyeyi basitçe anlattı. Philip'in yolun kenarında öldüğünü anlatırken annesi ağlamaya başladı.

Ertesi gün yapılacak cenazeyi konuştular.

Çok geçmeden yemek için eve gitme zamanı geldi. Güneş batmış ve hava serinlemişti. Sonbaharın ilk fısıltıları duyulmaya ve yapraklar dökülmeye başlamıştı.

Melrose Keşişleri iyi lahana çorbası yapardı
Ziyafet çektikleri Cuma günleri
İyi biftek ve bira da istemezlerdi
Komşuları iyi olduğu sürece.
Son Ozanın Ezgisi'nden.

Bölüm 19

Piskoposun Ziyafeti

Akşam Talon tekrar manastıra gitmek ve bunu o gece yapmak istediğini söyledi. Herkes biraz şaşırsa da kimse bir şey demedi. Yemekten sonra Talon, Gareth'i buldu ve ona okçuları yine ormana göndermesini, zira Guillabert'in hâlâ bir pislik yapma niyetinde olabileceğini söyledi.

Gareth ona Max'le birlikte köylüleri eğitmeye çalıştıklarını anlattıktan sonra, "Bana Albi'ye gideceğini söylememiş miydin, Talon?" diye sordu.

"Evet. Gideceğim ve unutma, bunu kimsenin bilmesini istemiyorum. Önce Albi'ye gidiyoruz, ondan sonra manastırı ziyaret edeceğiz."

Gareth omzunu silkti ama mavi gözleri pariayarak sırıtıyordu. "Yoksa orada bir kıza mı göz koydun, oğlum?"

Talon öne uzanıp adamın kaçmasına fırsat kalmadan yalandan bir yumruk attı. Gareth güldü.

Kaleden karanlıkta ayrıldılar ve şehre doğru yöneldiler. Talon iki okçuyu oraya vardıkları zaman neyle karşılaşacağını bilmediğini söyleyerek uyardı –kavgayı hâlâ hatırlıyor olabilirlerdi- ama oraya gittiği zaman ne yapacağı konusunda hiç ipucu vermedi.

Talon kaleden ayrılırlarken avcı Domerc'in kapının sütunlarından birine yaslanarak dikkatle onlara baktığını fark etti.

Domerc'in nereye gittiğinden şüphelenebileceği düşüncesini aklından attı ama rahatsız oldu ve avcının bakışlarını kapıdan çıktıktan çok sonra bile sırtında hissetmeye devam etti.

Birkaç saat sonra atlarını küçük bir tepeciğe çıkartarak uyumaya hazırlanan şehri seyrettiler. Talon'un üstünde okçulardan birinden ödünç aldığı kaba saba, koyu renk giysiler vardı, onun için tıpkı diğer ikisi gibi görünüyordu. Böylece pek çoğunun üstünde yamalı ve elden düşme giysiler olan insanların arasında dikkat çekmeyecekti. Sadece zengin tüccarlar iyi kıyafetler giyebiliyordu. Köprünün yakınına bağlanmış mavnaların direklerinde yanan lambaları görebiliyorlardı. Her şey sessiz ve sakin görünüyordu.

Dikkatle surlara doğru ilerlediler ve kazıklı çitlerin yakınındaki küçük bir ağaçlıkta durdular. Sokağa çıkma yasağı zamanıydı. Gareth, Talon'un unutmuş olabileceğini düşünerek bunu hatırlattığı zaman genç adam sadece başını sallayarak atını sürmeye devam etti. Surlara çok yaklaşmışlardı ama uzun ağaçların arasında meraklı gözlerden gizleniyorlardı. Talon herhangi bir tehdit söz konusu olmadığı için nöbetçilerin tetikte olmalarının pek olası olmadığını düşünüyordu.

Atından inerek dizginlerini Belth'e uzattı. "Dikkatli ol ve etrafı gözle. Ben şehre gidiyorum."

İki adam da seslerini bastırarak heyecanla bağırdılar. "Talon, sen ne yapıyorsun, oğlum?" diye sordu Gareth, telaşlanarak.

"Bir meseleyi hallediyorum, Gareth. Sen benimle gel. Belth, bana güven, gece yarısı geri dönmüş olacağız. Eğer dönmezsek manastıra git ve başrahibe davamızla ilgili herhangi bir belge bulup bulmadığını sor."

Sonra gittiler. Belth etrafına bakındı. Ortadan kayboluvermişlerdi. Atından indi ve hayvanları bir ağaca bağlayıp beklemeye koyuldu. Gece bastırıyordu ve uzaktan gelen bir tilki sesi ormanın uyandığını haber veriyordu.

Talon ve Gareth gölgelerin arasına karışarak surlara doğru ilerlediler. Talon yüksek ağaçlara yakın karanlık bir bölgeyi seçti. Ucunu ilmek yaptığı bir ipi surların çıkıntısına atarak sağlamlı-

ğını sınadı; memnun kaldıktan sonra yukarı tırmanarak duvarın öte yanına atladı. Gareth'in de surun üstünden atlamasına yardım etti. Talon'un tahmin ettiği gibi surların üstündeki yürüme yolunda kimse yoktu. Muhafızların hepsi öteki uçta yanan bir ateşin etrafına oturmuş, mızraklarını duvara dayamış, kıçlarını ısıtıyorlardı.

Yüzlerini saklamak için kukuletalarını iyice öne indirmiş olan iki karartı sessizce kale duvarından aşağı atlayarak şehrin merkezine doğru ilerlemeye başladı. İki adam daha önce Talon'a piskoposun olduğu söylenen eve doğru ilerlerken yoldaki gölgelerden yararlandılar. Talon o gece kimseye görünmek istemiyordu. Yolda insanlardan saklanmak sorun olmadı; çoğu erkekti ve genellikle de sarhoştular; hatta bazıları kendilerinden geçmiş halde sokaklarda veya duvarlara yaslanmış yatıyorlardı. Pisliklerin yığıldığı bazı köşelerden sıçanların ciyaklaması duyuluyordu.

Kadınlar hava kardıktan sonra dışarı çıkmazdı, meyhanelerde erkeklerle buluşanlar hariç. Önlerinden geçtikleri mumlarla aydınlanmış meyhanelerden gelen gürültüye bakılırsa Albi onlardan yana hiç eksiklik çekmiyordu. Talon geçtikleri yollardaki keskin kokular karşısında yüzünü buruşturdu. Sokakta birileriyle karşılaştıkları zaman, giysileri ve iyice başlarının önüne indirdikleri kukuletaları insanları onlardan uzak tutmaya yetiyordu. Talon'un asıl endişesi köpeklerin onlara havlayıp peşlerine takılmasıydı ama onlar bile soğuk havada bir yerlere saklanmış gibiydi.

Pek çok bacadan çıkan ve havada asılı kalan duman görünmemelerine yardım ediyordu. Fakat Talon bütün dikkatine rağmen, neredeyse içerek ve bağıra çağıra konuşarak bir mangalın etrafında kızarmış et yiyen bir grup adama toslayacaktı. Yanlış bir şeyler olduğunu hisseden adamlardan biri elini hançerine atarak döndü. Ama sokağın karanlık köşelerine dikkatle bakmasına rağmen, hiç hareket etmeden gölgelerin arasında duran Talon'la Gareth'i göremedi. Adam omuzlarını silkerek arkadaşlarına döndü ve elindeki şarap tulumundan uzun bir yudum aldı.

Nihayet şehrin ana yoluna geldiler. Piskoposun evinin kapısındaki hareketlilik açıkça görülüyordu. Yanılmaya imkân yoktu; duvarlardaki deliklere sokulmuş meşaleler yanıyordu ve pek çok seyis sokakta atları tutmuş bekliyordu. İnce pelerinlere sarınmış seyislerin ve hayvanların nefesleri uzun buharlar halinde çıkıyordu. Soğuk gece havasında üstlerinden buhar çıkan atlardan bazılarının uzun yoldan geldiği anlaşılıyordu. Beklerken kıpırdanarak toynaklarını yere vuruyorlardı. Bu faaliyet bir ziyafetin sürmekte olduğunu gösteriyordu ki bu Talon'un çok işine geldi. Avlunun kapısında muhafızlar olsa da dışarıda ne olduğuna kimse pek dikkat etmezdi – herkesin dikkati evde devam etmekte olan ziyafette olacaktı.

Talon, Gareth'i dürterek ana yolun öteki tarafında, piskoposun evinin karşısındaki karanlık dar sokağı işaret etti. Kimseye görünmeden yolu geçip gölgelere sığınarak sokağa ulaştılar. Talon dar sokakta önden ilerleyerek, piskoposun evinin arkasını çeviren kısa bir duvara geldi. Duvarın öte yanı çok hareketliydi. Talon, Gareth'e olduğu yerde kalmasını işaret ettikten sonra girintili çıkıntılı taşlara kolayca tırmanıp duvarın üstünden öteki taraftaki çalılıkların arasına atladı.

Piskoposun evinin arkasında hummalı bir faaliyet vardı. Tepsilerle yiyecek, testi testi şarap ve bira taşıyan üniformalı uşaklar ve hizmetkârlar avluda koşturuyorlardı. Ter içindeki aşçılara acele etmeleri için bağırılıyor, aşçılar da karşılık olarak konuklara yiyecek taşıyan uşaklara küfrediyordu. Ateş yanan iki çukurdan birinde büyük bir domuz, diğerinde de bir koyun vardı. Talon çömelip izledi. Kıyafetini giyeceği birini bulması gerekiyordu. Bir kez daha piskoposu Guillabert'in kalesinde boğazlamış olmayı diledi. Göreceğini gören Talon tekrar duvardan atlayarak Gareth'in yanına çömelip fısıldadı.

"Duvardan aşağıya birini atacağım; ondan kurtulman gerekecek."

Gareth şaşkın gözlerle ona baktı. "Sen ne yapacaksın, Talon, oğlum?"

"Sorma, Gareth. Sadece söylediğimi yap."

Karanlıkta Gareth'in başını sallayarak onayladığını görmekten ziyade hisseden Talon arkadaşının kolunu tuttuktan sonra ayağa kalkıp tekrar duvara tırmandı.

Mutfakta belli bir çalışma ritmi vardı. İnsanlar evden boş tepsilerle çıkıp geliyor ve aşçıların etleri keserek yemekleri dağıttığı masalardan tekrar dolduruyorlardı. Hemen yanlarında herkese emirler veren, piskoposun üniformasını giymiş bir adam duruyordu.

Talon kurbanının yanından geçmesini bekledi.

Çok geçmeden piskoposun adamlarından parlak üniformalı biri ekmek taşıyarak yanından geçti. Talon sessizce adama arkadan yaklaşıp ipi boğazına geçirdi. Ekmek çalıların arasına yuvarlandı ve Talon'la kurbanı gözden kayboldu. Kısa bir mücadeleden sonra Talon bıçağının kabzasıyla adamın başına sertçe vurdu ve adam hareketsiz kaldı. Talon kendinden geçen adamın kıyafetlerini giymeye koyuldu, sonra yarı çıplak adamı duvarın üstünden aşağıda beklemekte olan Gareth'e attı.

"Birinin bahçesine atıver," diye emretti.

"Olur, lordum," dedi Gareth, irkilerek.

Talon ekmeği alıp sepetin içine koyarak, tepsilerle et ve turta taşıyan diğer hizmetkârların arasına karışıp ihtiyatla büyük salona doğru ilerledi. İçeri girince etrafına bakındı.

Piskoposun şaraplarını ve bal likörlerini içen kalabalığın uğultusu ve kahkahaları kararmış çatı kirişlerine kadar yükseliyordu. Piskopos kendi sınıfından biri onuruna ziyafet veriyordu. Talon onun verdiği ziyafetlerin ünlü olduğunu duymuştu. Kimse bunu söylemeye cesaret edemese de şehrin lordu gibiydi. Piskopos kilisenin elindeki mülkler sayesinde zengin olabilirdi ama asla 'Lord' unvanı alamazdı; zaten bir unvanı vardı.

Talon gizlice maiyetiyle birlikte Albi'ye gelmiş olan Carcassonne Piskoposu'nun oturduğu yüksek masaya baktı. Yüksek masanın aşağısındaki sıralarda en az altmış kişi oturmuş, yiyip içiyordu.

Bunlar arazi sahibi şövalyeler ve leydileri ile başka ülkelerle ticaret yapmaya başlamış olan gittikçe artan sayıdaki zengin

tüccarlardı. Şövalyeler hâlâ onlara şüpheyle bakıyordu ama bu tüccarların orada bulunma nedeni besbelli piskoposun onların dostluğunu kazanmaya değer bulmasıydı. Onlar zenginliği temsil ediyordu; şövalyelerse çoğunlukla, vergisiz ve borçsuz bir mülke sahip olmak şöyle dursun, zırhlarını bile zor alabiliyorlardı. Aşırı kilolu iki piskopos cübbeleri ve omuzlarından sarkan gümüş zincirleriyle pek heybetli görünüyordu. İnce İngiliz yününden pelerinlerinin kakım kürkünden yakaları gümüş tokalarla tutturulmuştu. Parmakları mum ışığında parlayan mücevherlerle doluydu. İkisinin başında da düz kepler vardı.

Piskopos Bohemond oyma meşeden, tahta benzer koltuğuna rahatça kurulmuştu. Yüksek masadaki konuklara tek bir uşak hizmet ediyordu; hizmetkârların içeri getirdiği etleri ve şarapları kimseyi rahatsız etmeden, yaltaklanırcasına konuklara sunuyordu. Şarap boldu ve neşeli konuşmalar duyuluyordu.

Duvarlarda yanan meşaleler ile masaları süsleyen büyük mumlar için hiçbir masraftan kaçınılmamış gibi görünüyordu. Esintili salonda mumların titreşen alevleri duvarlara dans eden kocaman gölgeler aksettiriyor, içerde insanlardan çok hayalet konuklar olduğu izlenimi veriyordu. Salonun arkasında flüt ve telli sazlar çalan üç çalgıcının müziği kalabalığın hayhuyuyla pek rekabet edemiyordu.

Kuvvetli balmumu kokusu salonun ucundaki büyük ateşten gelen yanmış ot ve odun kokusuyla karışıyordu. Yüksek masanın altında oturan şövalyelerle üst sınıf mensuplarının kahkahaları piskoposun şarabının iyi iş gördüğünü kanıtlıyordu.

Yüksek masadakiler önlerindeki tabakların kaldırıldığını fark bile edemeden hizmetkârlar hemen bir sonraki yemeği getirmeye gittiler. Bu arada kupalar ve kadehler şarap doldurudu. Talon, Piskopos'a hizmet eden adamı kapının perdelerinin arkasındaki loş koridorda izledi ve şaşıran adamın bağırmasına fırsat vermeden onu karanlık bir girintiye sürükledi.

Adam beklenmedik şekilde mücadele etmeye başlayınca kısa bir boğuşma oldu. Talon onu hemen susturması gerektiğine karar verdi. Adam dudaklarından boğuk bir inilti dökülerek

öldü. Talon ölü adamı karanlık bir merdiven altına sürükleyip orada bıraktı. Aşçılara ve sonraki yemeğe bakmak için dikkatle ilerlemeye başlamıştı ki piskoposun üniformasını giymiş bir adam ona bağırınca yerinde sıçradı.

"Sen orada ne yapıyorsun? Hubert'i gördün mü? Lanet olsun ona. O tembel iti kırbaçlayacağım; Piskopos'a servis yapması lazım. Lord hazretlerinin bekletilmekten nefret ettiğini bilmiyor mu?" diye bağırıyordu adam. "İşte!" Pek lezzetli bir kokusu olan soslu etle tepeleme dolu bir tepsiyi Talon'un ellerine tutuşturarak gelmiş olduğu yolu gösterdi.

"Acele et. Hemen götür, eğer biraz daha oyalanırsan seni de kamçılarım. Sakın Lord hazretlerini bekleteyim deme, seni aylak köpek."

Talon tepsiyi aldı ve dikkat çekmemeye çalışarak, itaatkâr bir şekilde başını eğerek aceleyle uzaklaştı. Karanlık merdiven boşluğunda durakladı, diğer hizmetkârların aceleyle geçmesini bekledikten sonra deri keselerinden birini çıkardı. Hafifçe salladıktan sonra içindeki tozu sosun içine döküp parmağıyla iyice yemeğin içine karıştırdı. Sonra aceleyle konuklara yemek taşıyan insanların peşine takılıp adeta koşarak salona girdi.

Piskopos Bohemond, Carcassonne Piskoposu'yla politika konusunda yaptığı heyecanlı tartışmaya ara vererek solunda oturan yardımcısı Peder Eustache'ye döndü. Talon Eustache'nin kendisini görmemesi için başını eğerek yemeği Piskopos'un önüne koydu. "Yemeğim nerede kaldı? Bu tembel hizmetkârlar neden yemeğimi istediğim zaman getirmezler?" diye mızmızlanan Piskopos yanında duran bir uşaktan bir bez alarak ağzını sildi. "Ah, nihayet," dedi, Talon'un uzaklaşması için elini sallayarak. "Peder, Burgonya'ya gitmemiz gerekiyor. İki hafta içinde bir piskoposlar toplantısı olacak."

"Peki, efendim. Yarından itibaren hazırlıklara başlarım. Ne zaman yola çıkmak istiyorsunuz?"

"Sanırım önümüzdeki haftanın sonunda." Piskopos konuğuna döndü ve konuşmalarına devam ettiler.

Talon yine elinde yemeklerle geri geldiğindePpiskopos'un şöyle dediğini duydu.

"Onlara bildirdin mi? Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi."

Piskopos'un ses tonu dikkatini çeken Talon kulaklarını dikti ve peder şüphelerini doğruladı.

"Evet, efendim. Carcassonne Kontu'nun yazmanı da dâhil olmak üzere, her iki tarafa atlı ulaklarla mesaj gönderdim. Guillabert'in şu sersem oğullarının her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırmaları yazık oldu."

"Neyi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar?" diye sordu Piskopos, çenesinden yemeğin sosu damlarken.

"Şövalyenin oğlu Talon'a, amcasıyla birlikte Carcassonne'den geri dönerken pusu kurmaya çalıştılar, efendim."

"Ee, ne oldu?" diye sordu Piskopos, çenesindeki sosu bir peçeteyle silerken.

"Tapınak Şövalyesi amcasını öldürdüler ama görünüşe göre, Talon'a güçleri yetmemiş. Delikanlı içlerinden birkaçını öldürüp kaçmış."

"Ahmaklar! Guillabert ve oğulları çok aptal insanlar! Ne kadar sevmesem de bir Tapınak Şövalyesinin öldürülmesini tasvip etmem. Onlar Papa tarafından korunuyor. Şu Talon denilen genç ilginç biri. Onu şu veya bu şekilde yolumuzdan temizlemeliyiz."

"Mahkeme işini halledelim, ondan sonra Kilise yasasını uygulayabilir ve onu sapkın olarak damgalayabiliriz."

"Şu iğrenç Guillabert'e ihtiyacım olmasa onu kurtlara yem yapardım ama biraz daha beklemek gerekiyor, belki ondan sonra onun da icabına bakarız," dedi piskopos, şarabından büyük bir yudum alarak.

"Nerede kaldı şu et? Sen," dedi, yaltaklanan bir tavırla orada dolanan Talon'a. "Biraz daha et getir." Tekrar pedere döndü. "Önemli olan kilise adına o mülke sahip olmamız. Değirmenler ve balıkçılık hakları iyi gelir getirecek."

Hiçbiri hizmetkârların kullanılmış tabakları alarak yerine soslu etle dolu yeni tabaklar koyduğuna dikkat etmedi. Piskopos konuşmasını keserek üstüne kuru otlar serpilmiş ve etrafına

pişmiş erik ve elma dizilmiş domuz filetosuna baktı. Salondaki konuklara tahta tabaklar veriliyordu ama yüksek masadakiler gümüş tabaklarla şereflendirilmişti. Piskopos önemli konuklarından hiçbir şey esirgemiyordu.

Piskopos aşağıdaki salondan gelen mandolin sesini duyunca yüzü parladı. Languedoc ozanlarının şarkılarına bayılırdı. Bunlar açık saçık, sulu şarkılardı ve onu kızıştırarak evinde bekleyen kadınla geçireceği akşama hazırlıyorlardı. Tabii daha sonra Albi kiliselerinde bu ozanların ahlakını kınayan bir vaaz vermesi gerekecekti. Ama Piskopos Bohemond o anda halinden çok memnundu. Her şey istediği gibi gidiyordu ve altın yumurtlayan bir kaza konmak üzereydi.

Talon avluya geri döndü. Mutfaklarda emirler yağdıran adama görünmeden tabakları otlarla süsleyen aşçılardan birine yanaştı. Kimseye görünmeden tabaklara biraz toz serpip uzaklaştı. Sonra şarabın, onları toprak testilerle salona taşıyan hizmetkârlara nereden verildiğini buldu. Bel hizasında bir fıçıydı bu; adamlar hızla gelip testileri içine daldırıp gidiyorlardı. Talon fıçıya da biraz toz serpip küçük bir sopayla karıştırdıktan sonra oradan uzaklaştı.

Arada durup bal likörü testilerine veya yemek tepsilerine toz serperek bütün avluyu dolaştı. Sonra eline yine bir yemek tabağı alarak salona geri döndü ve onu Piskopos Bohemond'un masasında oturan rahiplerin önüne koydu.

Talon'un çabalarının karşılığını alması yaklaşık yarım saat aldı. Piskopos'un ziyafetinde her şeyin yolunda gitmeyeceğinin ilk işareti sallanarak ayağa kalkıp sendeleyerek salonun ortasına ilerleyen ve sanki kafası karışmış gibi yalpalayarak orada duran bir şövalye oldu. Sonra bir çığlık atarak bir grup silahsız tüccarın oturduğu masaya saldırdı. Bağırarak bir küfür savurdu ve kılıcını havaya kaldırıp hızla indirdi. Muhtemel kurbanı hızla yana çekilecek kadar çevikti, böylece kılıç kalın tahta masaya vurdu. Havaya fırlayan tabaklarla testilerin bazıları kırıldı. Bir kadın çığlığı duyuldu.

Şövalye yavaşça tahta masaya iyice saplanan kılıcın üstüne

eğildi, kılıcın kabzasını bıraktı ve başını masaya vurarak baygın bir şekilde yere yığıldı.

Birkaç saniye dehşet dolu bir sessizlik oldu, sonra kızılca kıyamet koptu. Salonu kadınların tiz çığlıkları ve erkeklerin şaşkın ve öfkeli bağırışları doldurdu. Erkekler ayağa kalkıyor ama sonra mantar tozunun etkisi altında, yüzlerinde komik bir ifadeyle tekrar yerlerine oturuyorlardı. Kimileri delirmiş gibi kahkahalar atıyordu. Kendinden geçen şövalyeyi durdurmak için ileri atılan bazıları da yerdeki şövalyeye takılıp birbirlerinin üstüne düşerek gülme krizine girmişti.

Talon gölgelerin arasına çekilerek bu curcunayı izlemeye koyuldu. Carcassonne Piskoposu ayağa kalkmaya çalıştı ama öne düşerek yüzünü bir turtanın içine gömdü; Peder Eustache sendeleyerek ayağa kalktı ve Piskopos Bohemond'un pelerinine yapışıp onu iğrenç adamın üstünden çekerek ellerinin ve dizlerinin üstüne kapaklandı, sonra kendinden geçerek gülmeye başladı. Piskopos Bohemond boğuluyor gibi bir eliyle boğazını tutarken, bir elini de sağ tarafına bastırıyordu. Korkmuş ve çok hasta görünüyordu ama kimse fark etmiyor gibiydi.

Kadınlar ve erkekler birbirlerini göstererek kahkahalar atıyor, birbirlerinin veya masaların ya da yerdeki sazların üstüne düşüyorlardı.

Şaşkınlıkla bakışan hizmetkârlar önlerindeki kalabalığa iğrenerek bakıp memnun bir tavırla gülümsediler. Ama onlar da paylarını almıştı. İçlerinden biri histerik bir şekilde birbirlerinin üstüne atılan kadınlarla erkekleri göstererek gülmeye başladı, bunu bir başkası izledi. Hepsi de servis ettikleri şaraptan içmişti ve şimdi mantarın etkisini hissetmeye başlıyorlardı.

Salonda ayakta kalan birkaç kişiyle birlikte etrafındaki bu çılgınlığı izleyen Talon kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra hızla salondan bahçeye çıktı; oradaki hizmetkârlar ve aşçılar da uyuşturucuya yenik düşmeye başlamıştı. Sonra sessizce duvarın üstünden atlayarak Gareth'e katıldı.

"Bu gece çok eğleniyor gibiler, Talon."

"Doğrusu, yemeğe katılan bir parça bitkinin neler yapabildiğini görsen şaşardın, Gareth."

Aldığı intikam Talon'u tatmin etmişti ve bunun mahkemede dengeyi biraz daha sağlayacağını düşünüyordu.

* * *

Belth ne zaman gece yarısı olacağına karar vermeye çalışıyordu ki hayatının şokunu yaşadı. Talon omzuna dokunarak fısıldadı, "Pek dikkatli değilsin, dostum."

Hızla dönünce Talon'un tam yanında durduğunu gördü. "*Dieu, Dieu Bachan*. Talon, sen nereden çıktın, Tanrı aşkına?" dedi, yüreği ağzına gelerek ve bu kadar gafil avlandığı için gözle görülür şekilde titreyerek.

Arkadaşının şaşkınlığını gören Gareth usulca güldü.

"Şimdi manastıra gitmeliyiz," diye fısıldadı Talon.

Atlarına bindiler ve uyumakta olan şehrin içinden geçerek doğudaki manastıra doğru yöneldiler.

Talon ve iki arkadaşı manastıra sabah erkenden vardı. Atlarını manastırın tarlalarının uzandığı arazinin yanındaki açıklığın kenarında durdurdular. Orada avludaki horozlar ötene kadar birkaç saat kestirdiler. Üstü başı biraz dağılmış olan üç atlı tepeyi aşıp manastıra yaklaşırken erkenci rahipler çoktan işlerine koşturmaya başlamıştı.

Rahipler onları şaşkın bir şekilde selamladı ama Talon bir dost gibi buyur edildi.

Talon o günü onu gördüğüne sevindiği belli olan Başrahip, Claude, Pierre ve diğerleriyle geçirdi. Rahiplerle birkaç hoş saat geçirdikten sonra onlara pusuyu ve amcasının öldürülüşünü anlatmak zorunda kaldı. Dehşet içinde Talon'u dinleyen Başrahip onun kimi ima ettiğini anlayınca gözle görülür şekilde rahatsız oldu. Talon Albi'den hiç bahsetmedi; Gareth'le Belth'e de bundan kimseye söz etmeyeceklerine dair yemin ettirmişti.

Daha sonra vasiyet türünde herhangi bir belge bulunup bulunmadığını konuşurlarken, "Korkarım, mahkemede seni korumamıza bel bağlayamazsın," dedi Başrahip.

"Şu sıra bizde kalan, annemin uzaktan akrabası olan bir müdafi var."

"Müdafi mi? Paris'teki münazara okullarına giden şu gençlerden biri mi?" diye sordu Başrahip ilgiyle.

"Evet, Paris'te bulunmuş. Anlattıklarını dinledikten sonra ben de gidip orayı görmek istedim."

"Ah, taşrayı pek ilham verici bulmuyorsun galiba?" dedi Başrahip neşeyle.

"Haklı olabilirsiniz, lordum. Buraların hareketsiz olduğunu söyleyemem ama okuma-yazma sanatımı uygulama fırsatını kaçırıyorum."

"Yani sen Arap ve İran dillerinde yazabiliyorsun da, öyle mi?" diye sordu Başrahip, biraz şaşırarak. Belli ki Talon'un diller konusunda olduğu kadar kalem konusunda da bilgili olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Bana Latince öğreten dostum Jean de Loche de dâhil olmak üzere birçok öğretmenden iyi eğitim aldım, saygıdeğer Başrahip. 'Amcam' Farjan 'kardeşim' Rıza'yla ikimizin her iki dilde de okuma yazma öğrenmemizde ısrar etmişti. Bunun için ona hep minnettar kalacağım."

Başrahibin yüzü ışıldadı ve Claude'dan mürekkep ile tüy kalem getirmesini istedikten sonra kalemi ufak bir bıçakla sivriltti. "Bize nasıl yazdıklarını göstermelisin," dedi, heyecanla.

Talon, Başrahiple Claude'a kıvrımlı Arap harflerinin nasıl yazıldığını gösterdi.

Öğlen dua zamanı gelene kadar bu şekilde hoşça vakit geçirdiler.

Sonra Talon amcasının bugün defnedilebileceğini söyleyerek gitmesi gerektiğini söyledi. Başrahip gönülsüzce onunla vedalaşarak iyi yolculuklar diledi. Talon'u kutsadı ve amcasının, seyisin ve Anwl'ın ruhları için dua edeceğine söz verdi.

Claude da hiç ara vermeden kanıt aramaya devam edeceklerini söyledi.

* * *

Saatler sonra Talon iki yorgun arkadaşıyla birlikte kaleye vardı. Nöbetçiler kapıları açarak onları içeri aldılar. Talon, Philip'in

cenazesine tam zamanında yetişmişti. Babası sabırsız görünüyordu ama Talon'un neden zincir zırhını giymekte ısrar ettiğini anlayınca kendine hâkim oldu.

Cenaze törenini Sör Hughes'un isteğiyle o gün köyden gelmiş olan, pejmürde kılıklı rahip yaptı. Ölüler için yaptığı basit tören karşılığında rahibe birkaç sikke verildi. Talon kalenin etrafındaki çayırlık alanın bir köşesindeki mezarın yanında başını öne eğmiş duruyordu. Mezarlar doldurulduktan sonra her birinin başına bir tahta haç diktiler.

Kasvetli tören sona erdikten sonra Sör Hughes, Talon'un yanına gelerek ona Philip'in kalkanını verdi. Amcasını Tapınak Şövalyesi üniformasıyla ve elinde kılıcıyla gömmüşlerdi. Talon kalkanı alarak babasının önünde eğildi.

Diğerleriyle birlikte kaleye doğru yürürken, "Annen bana Kutsal Topraklar'a dönme isteğinden bahsetti. Eğer öyleyse iyi bir kalkana ihtiyacın olacak," dedi babası, kısık bir sesle.

Talon babasına baktı. "Hemen gitme niyetinde değilim, baba."

"Kış yaklaştığına göre öyle umarım, Talon. Hem halletmemiz gereken yarım kalmış bir meselemiz var. Tanrı şu Guillabert denen adamın cezasını versin," diye ekledi babası, öfkeyle.

Bahtlarımızın birlikte kura çekildiği
Geçmiş günlerde
Tek bildiğim, rüzgârını duyduğum
Geçmişi mırıldanan hatıranın.
Lord Tennyson

Bölüm 20

Mahkeme

Albi'de görülecek mahkemeye kimlerin gideceği konusu uzun süre ve çok tartışıldı.

Talon, Max ve Gareth yanlarına güvenle gidip gelmelerine yetecek asgari sayıda adam almak istiyor, diğerlerini kaleyi, Guillabert ailesinin olası bir saldırısından korumak için geride bırakmak istiyorlardı. Kaygılanmalarına gerek kalmadı. Sör Hughes adamlarını ikiye bölmeye karar vermişti: onlar birkaç silahlı muhafız ve Drudwas'la birlikte mahkemeye giderken, Max'le Gareth diğer iki okçu ve yeni eğittikleri köylülerden oluşan kalabalık bir grupla birlikte kalede kalacaktı. Talon eğer mahkemede iş münakaşaya dökülürse ellerindeki değerli bir koz olarak gördüğü Bartholomew'dan da onlara katılmasını istedi.

İkisi piskoposu engelleyecek bir hikâye oluşturmak için epey tartışmışlardı, çünkü Bartholomew onlara karşı olan Piskopos'un yargıçların başını çekeceğinden emindi ve ikisi de Sör Guillabert'in herkesin önünde yalan söylemekten çekinmeyeceğini biliyordu.

O dönemde yozlaşmış kilise liderlerinin insanların hakkı olan mirasları hileyle ellerinden alıp kiliseye mal ettiklerine dair pek çok örnek veren Bartholomew, her şeyin kayıtlara bağlı olduğunu söyleyerek bu konudaki ciddi kaygılarını dile getirdi.

Onların durumu teknik olarak böyle olmasa da piskoposun bu işe karışmasının tek nedeninin bu olabileceğini kabul ediyordu. Ama iş oraya varırsa, bir diğer güçlü adam olan Kont'un sekreteri ile toprak sahibi bir soylu olan Lord Theudebert'i etkilemek adına, yargıçların karşısında tartışabileceğini sanıyordu. Talon hiçbir şey söylemedi.

Gareth ve Max o gün kaleden ayrılan küçük grup hakkında endişeliydiler ama Sör Hughes onlara bir sorun çıkma olasılığının giderken değil, dönerken daha yüksek olduğunu ve buna karşı hazırlıklı olacaklarını söyledi. Talon da onunla hemfikirdi.

Annesiyle Aicelina köylülerle birlikte kalenin kapısında onları uğurladılar. Sör Hughes bütün uyruklarına ve azat edilmiş kölelerine aileleriyle birlikte gelip netice belli olana kadar kalede kalmalarını emretmişti. Onlar geri dönene kadar bütün surlarda sürekli nöbet tutulacak ve kapılar kilitli kalacaktı.

Grup Albi'ye giden yolda ihtiyatla ilerledi. Drudwas öncü olarak en önden gidiyordu. Talon'un güvende olmaları gerektiği zaman bile tedbiri elden bırakmaya niyeti yoktu. Önde Drudwas'la birlikte koşan birkaç köylünün yanı sıra Sör Hughes'un avcısı Domerc de onlara eşlik ediyordu.

Talon, Domerc'in neden ara sıra kendisine dikkatle baktığını merak etse de bunu dile getirmedi; bir pusu işareti arayarak bütün dikkatini önlerindeki yol ile etraftaki ormanlara ve çayırlara vermişti. O ve babası çoğunlukla hiç konuşmuyorlardı. Philip'i kaybetmek ikisini de etkilemişti ve Talon babasının pek belli etmese de içinin derinliklerinde kardeşi için yas tuttuğunu biliyordu.

"Kardeşimin o tehlikeli Kutsal Topraklar'da olduğunu bilmek ve onu özlemek ayrı şey, onun öldüğünü bilmek başka şey," dedi babası, Talon'a, acı bir sesle.

Güneş tepede iyice yükseldiğinde, öğle duası için çanlar çalarken Albi'ye vardılar.

Mahkemenin toplandığı belliydi, zira kapının yakınındaki bir darağacında yeni bir ceset sallanıyordu. Yine kapının üstündeki bir mızrakta yarı kapalı gözlerini sessizce uzaklara dikmiş yeni

bir kelle asılıydı. Hiç renk kalmamış etin etrafında sinekler uçuşuyordu. Adamlar geçerken istavroz çıkardılar. Bu topraklarda yasalar acımasızca uygulanıyordu ve bu kurbanlar muhtemelen sadece sığır hırsızıydılar.

Sör Hughes belgeleri kapıdaki muhafızların yüzüne sallayınca hemen içeri alınarak şehrin merkezine doğru yöneltildiler. Şaşıran Sör Hughes neden Piskopos'un evine gitmediklerini sordu.

"Piskopos hazretleri öldü, sör," dedi muhafızların şefi.

Herkes hayretle birbirine baktı. "Sen ne diyorsun, adam? Piskopos öldü mü?" diye sordu Sör Hughes, inanamayarak.

"Evet, efendim, hem de korkunç bir şekilde öldü. Ruhu öldüğü ana kadar işkence çekti. Tanrı ona merhamet etsin ve ruhu huzur içinde yatsın," dedi monoton bir sesle.

"Sanki bütün ev bir anda büyülendi. İki gece önce oldu. Herkes bir anda çıldırdı," dedi bir başkası, sesini alçaltarak.

Sör Hughes'un etrafındaki adamlar birbirlerine şaşkın bakışlar atarak istavroz çıkardılar. Hepsi bu olayın Sör Hughes için ne anlama gelebileceğini merak etti. Domerc soluğunu tutarak Talon'a bakıp istavroz çıkardı ama kimse ona dikkat etmedi.

Hughes hiçbir şey söylemedi ama atlarını çevirip çamurlu yoldan pazar alanına doğru ilerlerken Talon'la bakıştılar.

Alanda bir kalabalık toplanmıştı bile. Geniş meydanın ortasında kalın ahşap sütunların üstünde duran bir yapı vardı. İki toprak sahibi arasındaki çatışmayı artık herkes öğrenmişti ve bu izlenmeye değer bir olay gibi görünüyordu. Halkın önünde birbiriyle çatışan iki şövalye nadiren görülürdü. Şehir halkı bir gösteri bekliyordu.

Talon, Carcassonne Kontu'nun sancağını fark etti ve bir an Kont'un kendisinin de gelip gelmediğini merak etti. Sadece yardımcısının orada olacağını sanıyordu. Hayret içinde, yargıçların oturacağı kürsüde Kont'un oğlu Roger'ın durduğunu gördü. Birisiyle konuşuyordu ve Sör Hughes'un maiyetinin geldiğini hemen fark etmedi.

Talon'la Sör Hughes atlarından indiler ve hayvanları seyis-

lere vererek oraya doğru ilerlediler. Meydana çıkan bütün sokaklara silahlı askerler yerleştirilmiş ve pazar alanının etrafını mızraklı adamlar çevirmişti. Burası duvarları olmayan ve pek çok ahşap sütunla desteklenmiş dik çatılı bir yapıydı. Normalde tüccarlarla satıcılar yağışlı havalarda mallarını burada sergilerlerdi.

Bugün burası sancaklarla ve renkli kumaşlarla süslenmişti. Yapının altındaki büyük alana yüksek bir kürsü konmuştu ve kürsüde arkasında oymalı, ağır sandalyelerin bulunduğu bir masa vardı. Talon mahkemenin burada yapılacağını anladı. O gün başka anlaşmazlıklara da bakılıp bakılmayacağını merak etti ama kimse bilmiyordu.

Sör Hughes yan taraftaki küçük bir masaya giderek elindeki belgeyi orada bir şeyler yazan bir rahibe uzattı.

Rahip başını kaldırıp Sör Hughes'a baktı, kâğıdı aldı ve şöyle bir göz attıktan sonra, "Yarım saat içinde burada olup mahkemenin önüne çıkmalısınız, Sör Hughes," dedi. Sanki soğuk almış gibi konuşuyordu; ince burnu kıpkırmızıydı ve burnu akıyordu.

Sör Hughes başını sallayarak geri çekildi.

O sırada Roger, Talon'un yanına gelerek elini omzuna koydu. "İşte, yine karşılaştık, Talon," dedi, onu selamlayarak. Sonra sanki yanındakilerin duyması için, "Senin de bu davayla ilgin olduğunu bilmiyordum," diye ekledi.

Talon eğilerek, alçak sesle, "Sizinle tekrar karşılaşmak bir zevk, Lordum," dedi. "Bu babam Sör Hughes. Burada onun arazideki hakkı konusu görüşülecek."

"Onur duydum, Sör Hughes. Oğlunuz bana yolculuklarını anlattı. Keşke ben de onun anlattığı maceraların yarısını yaşayabilseydim."

Sör Hughes başını eğdi. "Bu onur bana ait, Lordum. Onun geri döndüğüne çok memnunuz. Babanız, *Compte* nasıl? Umarım iyidir."

"Gayet iyi, Sör Hughes. Tapınak Şövalyesi amcan Sör Philip nerede, Talon? Bugün burada olmamasına şaşırdım."

"O öldürüldü, Majesteleri," dedi Sör Hughes, dişlerinin arasından.

Roger afallamış görünüyordu.

"Carcassonne'den eve dönerken yolda Sör Guillabert'in tuttuğu kiralık askerler tarafından pusuya düşürüldük, Majesteleri," dedi Talon.

"Oğlum canını zor kurtardı ve o pisliğin oğullarından biri onu öldürmek için geri gelmeden önce saldırganlardan birinin ağzından bir itiraf almayı başardı," diye homurdandı Sör Hughes.

"Ama bu itirafı duyan bir tanığım yok, Lordum," dedi Talon. "O sırada yanımda olan ve bir yarayla kurtulan Sör Philip'in yaveri Max dışında."

Roger, Talon'un gözlerinin içine baktı. "Bu ciddi bir suçlama. Neden Sör Philip'i öldürmek istesinler ki? O bir Tapınak Şövalyesiydi, kutsal bir askerdi. Bundan ne kazançları olacaktı?"

"Bu bir kazaydı, Majesteleri. Amaçları beni öldürmekti. Buraya geldiğimden beri Sör Guillabert'in oğlu Marcel bana diş biliyor. Sanırım niyeti babasına onun kirli işlerini yapabileceğini göstermekti."

Roger şimdi bütün dikkatini ona vermişti. Talon sözlerine devam ederken genç adamın çenesi öfkeyle kasıldı.

Talon okçularıyla birlikte yanan çiftlikteki adamları nasıl öldürdüklerini anlattı. "Bunu, onları utandırdığım için öç almak niyetiyle yaptıklarından şüphem yok, Lordum."

"Bunları babam da duyacak," dedi Roger, kızgınlıkla. "Sör Hughes, bugün bu anlaşmazlık ne şekilde çözümlenirse çözümlensin kaybettiğiniz kardeşiniz için adaletin yerine gelmesini sağlamalısınız. Babam bu tür olaylara pek sıcak bakmaz. Özellikle Tapınak Şövalyelerinin bir hamisi olduğu ve onları şevkle desteklediği için."

"Bu nazik sözleriniz için teşekkür ederim, Lordum," dedi Sör Hughes. "Ya Piskopos Bohemond'un ölümü, Majesteleri? Mahkeme ne olacak? Onun yerini kim alacak?"

"Evet, bunun korkunç bir ölüm olduğunu söylüyorlar. Bütün

ev halkı ve konuklar tamamen çıldırdığı için büyü yapıldığından bahsediliyor. O gün olanları duyunca tüylerim diken diken oldu. Burada olmamın nedeni de bu: babam adına cenaze törenine katılmak. Piskopos şerefli bir şekilde defnedilmeli. Bütün gün mahkemedeydim ve Tanrı'ya şükür, sizinki son dava olacak. Babam, Tanrı onu kutsasın, bana yönetim işini öğretmeye kararlı, onun için buradayım. Yarın da merhum Piskoposu defnedeceğiz."

"Neden bütün evin çıldırdığını söylediniz, Majesteleri?" diye sordu Sör Hughes, merakla.

"Piskopos konuğu Carcassonne Piskoposu için bir ziyafet veriyormuş. Aniden evdeki insanlar sanki bir şeytan gelip hepsine büyü yapmış gibi çılgına dönmüş. Herkes delirmiş gibiymiş. Çatı kirişlerinde dolaşan şeytanı gördüklerini bağırıyorlarmış. Kimileri de kimsenin göremediği komik bir şey görüyormuş gibi kahkahadan yerlere yıkılıyormuş. Bazıları da çok hastalanmış, Piskopos dâhil birkaç kişi de ölmüş."

"Bunun nasıl olduğunu bilen yok mu, Lordum?" diye sordu Talon, dikkatle.

"Bütün gün bu garip olay hakkında tek bir aklı başında laf duymadım."

"O halde yargıçlardan biri de siz misiniz, Lordum?" diye sordu Talon, lafı değiştirerek.

"Pek sayılmaz. Piskopos'un yerini yardımcısı Peder Eustache alıyor; babamın yardımcısı ile Lord Theudebert de ileri sürülen savları dinleyecek. Ben adil bir yargılama yapıldığından emin olmak için babam adına buradayım. Bunu sana söz vermişti."

"Size çok minnettarız, Majesteleri," dedi Sör Hughes.

Sözünü bitirdiği anda pazar yerinin dışındaki bir sokaktan toynak sesleri ve kaba saba bağırışlar duyuldu. Sör Guillabert kervanıyla birlikte geliyordu.

Talon'la Sör Hughes onlara bakmak için dönerken, Roger sağduyulu bir şekilde kenara çekilerek Sör Guillabert'le beraberindekileri izledi. Sör Guillabert attan indi ve peşinde oğulları Roger ve Marcel'la birlikte meydana doğru yürüdü. Sör

Hughes ile Talon'a dik dik baktıktan sonra parşömenini verdi ve yüksek sesle, "İşte duruşmaya katılma belgem," diye bağırdı, "görüyorum ki amcamın çiftliğindeki pislikler erkenden gelmiş. Piskopos öldüğüne göre yargıç kürsüsünde şimdi kim oturacak?"

Büyük bir deftere bir şeyler yazmakta olan rahip başını kaldırdı ve ürkek bir tavırla Piskopos'un yerini, kiliseyi temsil edecek ve dava hakkında bilgisi olan yardımcısı Peder Eustache'nin alacağını söyledi.

Sör Guillabert ve oğulları bunu duyunca sevindiler. Sör Guillabert dayanamayarak uzun adımlarla Sör Hughes'un yanına gitti ve ellerini beline koyarak önünde durdu. "Benim olanı talep etmek için geldin, ha? Seni yakıp kül etmeliydim, Hughes. Eğer arada kuzenim olmasaydı, yapardım da."

"Bunun pek akıllıca olacağını sanmıyorum, Sör Guillabert," diye sakin bir yanıt geldi hemen yakından.

Guillabert öfkeyle araya giren bu münasebetsize döndü ama sonra bunun kim olduğunu gördü. Birkaç metre ötede kendine güvenli bir şekilde duran gencin üniformasını tanımamak mümkün değildi.

"Sör Roger de Trenceval. Burada olduğunuzu bilmiyordum, Lordum," diye homurdandı Guillabert, rahatsız bir tavırla.

Talon'a saldırgan bir ifadeyle bakmakta olan Roger'la Marcel şimdi tedirgin görünüyorlardı. Roger'ın yüzündeki pis bakış kaybolmadı ama Marcel kımıldanarak kılıcının sarktığı kuşağına dokundu.

"Bugün mahkemede adil bir yargılama yapıldığını görmek için geldim, Sör Guillabert. Ne var ki başka bir yerde kalleşçe bir yargılama yapıldığını duydum ve bu meseleyi araştıracağım. Bir Tapınak Şövalyesini öldürmek Tanrı'ya hakaret etmektir ve babam bunu pek hoş karşılamayacaktır." Alçak sesle konuşmasına rağmen etraftakiler onu rahatça duymuştu.

Sör Guillabert işi hemen kabadayılığa vurdu. "Lordum, neden veya kimden bahsettiğinizi bilmiyorum ama benim buraya adalet için geldiğim kesin. Amcamın ölüm döşeğinde bana verdiğini geri almayı umuyorum."

"O halde göreceğiz. Mahkeme başlamak üzere, beyler. Mahkeme toplantı halindeyken yakıp yıkma türü şeyler duymak istemiyorum." Genç kontun ses tonundan saçmalığa müsamaha etmeyeceği anlaşılıyordu.

Sör Guillabert ve gözleri alev saçan oğulları başlarını eğerek Sör Hughes'la beraberindekilerden uzaklaşıp diğer tarafa yürüdüler.

Rahiplerden biri mahkemeyi başlattı ve bir yaver yüksek sesle kalabalığa seslenerek silahlı askerlerin gerisinde toplananların gevezeliği kesmesini söyledi.

Bir daha uyarılmaları gerekmedi; bu, derebeylik idaresinde hâlâ yaygın olduğu gibi savaş alanında değil, mahkemede halledilecek olağandışı bir davaydı. Tuhaftır ki bunu Piskopos Bohemond kendisi buyurmuştu ve isteği yerine getirilecekti.

Bir teşrifatçı öne çıkarak bağırdı. "Mahkeme başlamıştır. Burada hazır bulunan herkes yargıçlara karşı saygılı olacaktır. Müstakbel Carcassonne Kontu Sör Roger de Treceval önünde eğilin."

Kalabalık sessizleşti ve mahkemenin önündekiler saygılı bir şekilde diz çöktüler.

Kont Roger kenardaki bir sandalyeye oturdu ve önünden geçen üç yargıca başıyla selam verdi. Davayı karara bağlayacak olan üç adam ilerleyerek ciddi bir sessizlik içinde üstü örtülü masanın arkasına oturdu.

Kâtip görevi gören rahiplerden biri ayağa kalkarak yargıç kürsüsünün karşısına geçti. "Bugün karara bağlanacak olan bir mülk sahipliği davasıdır, Lordlarım," dedi yüksek sesle. "İhtilaflı mülk bugün burada bulunan şövalye Sör Guillabert'in amcası ve yine burada bulunan Sör Hughes de Gilles'in karısının babası olan sabık şövalye Sör Rufus d'Albi'nin mülküdür. Sör Rufus 1167 yılının Ağustos ayında vebadan ölmüştür."

"Bu davadaki iddialar neler?" diye sordu Lord Theudebert.

"Davacı Sör Guillabert bu mülkün Sör Rufus tarafından ölüm döşeğinde kendisine miras bırakıldığını öne sürüyor, Lordum."

Bartholomew, Talon'u dürterek göz kırptı. Talon kararsız

bir şekilde yarım ağızla gülümsedi. Bartholomew bir şey mi biliyordu?

"Sör Rufus'un vasiyetine kim itiraz ediyor?" diye sordu Peder Eustache.

"Ben ediyorum, Lordum," dedi Sör Hughes, bir adım öne çıkarak.

"Sör Hughes adına ben itiraz ediyorum, Lordum," dedi Bartholomew da bir adım öne çıkıp, kendisine anlamadan rahatsız bir ifadeyle bakan Sör Hughes'un yanında durarak. Bartholomew dosdoğru Sör Hughes'un gözlerinin içine bakarak usulca, "Sizin adınıza konuşmaktan onur duyarım, sör," dedi.

Sör Hughes başını sallayarak kabul etti ama hâlâ şaşkın görünüyordu. Dönüp Talon'a bakınca oğlunun başıyla onayladığını gördü. Sonra omuzlarını silkerek kenara çekildi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Peder Eustache, sinirli bir tavırla.

"Ben bu davada de Gilles ailesini temsil eden bir müdafiiyim, Lordum."

"Onlar kendi adlarına konuşabilirler, öyle değil mi?" diye sordu yazman, meraklanmış görünen Roger'a göz atarak.

"Elbette konuşabilirler, Lordlarım ama benden bu konunun karmaşıklığı nedeniyle kendi görüşlerini sunmamı istediler," diye yanıtladı Bartholomew aceleyle.

"Saçmalık, hiç böyle şey duymadım," diye homurdandı Lord Theudebert, bıyıklarını çekiştirerek.

"Sör Hughes kendisi savunma yapmalı... Devam edelim," dedi Peder Eustache, hor gören bir tavırla.

"Ben bu adamın ehliyet belgesini sormak zorundayım, Lordlar," diye araya girdi Kont Roger. "Bu davada de Gilles ailesi adına konuşabileceğinizi neye dayanarak söylüyorsunuz?" diye sordu Kont, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

"Ben Montpellier Üniversitesi'nde okudum ve elimde Kilise yasaları konusunda bana müdafi olma yetkisi veren diplomam var," dedi Bartholomew, nazikçe konta başını eğerek. Sonra pelerininin içinden yanında getirdiği, üstünde etkileyici mühürler olan parşömenler çıkardı. Bunları rahiplerden birine uzattı,

o da Kont Roger'a verdi. Kont Roger dikkatle okuduktan sonra, yazıdaki belli kısımları işaret ederek rahiplere iletti. İki rahip gözlerini kısarak parşömenlere bakarken Kont Roger konuştu. "Bunlar vasıflarınızı yeterince ispatlıyor, sör," dedi. "Sizin bu iddiaya karşı öne süreceklerinizi dinlemeye hazırım."

Babası gibi kendisinin de ağzı açık dinlediğini fark eden Talon hızla ağzını kapattı. Roger'in bu durumdan zevk aldığını ve işin nereye varacağını görmek istediğini hissediyordu. Gerçekten parşömenleri dikkatle okuyan rahipler de etkilenmiş görünüyordu. Sonra bunları yargıçlara ilettiler. Lord Theudebert bunlara anlamadan baktı. Yardımcısıyla Peder Eustache'ın Latince okuyabildiği belliydi ama Latince okuyamayan Lord Theudebert okuyormuş gibi yaptıktan sonra bunları diğer ikisine geçirdi.

Ne Peder Eustache ne de yardımcı bu konuda genç konta karşı çıkmak istemedikleri için sadece mühürlü kâğıtlara şöyle bir bakıp rahibe geri verdiler.

"Pekâlâ," dedi Peder Eustache, "şahsen bunun usulsüz olduğunu düşünsem de de Gilles ailesini temsil edebilirsiniz." Göz ucuyla, onu görmezden gelerek sakince kalabalığı izleyen genç konta baktı.

"Önce bu davada şikâyetçi olan Sör Guillabert'i dinleyeceğiz," dedi Peder Eustache. Talon'a adam dikkati Bartholomew'dan uzaklaştırmaya ve mahkemenin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyor gibi geldi.

Sör Guillabert alanın ortasına gelerek poz verir gibi durdu. Baştan aşağıya zincir zırh içindeydi ve üstünde geniş omuzlarından aşağı sarkan, gümüş bir tokayla tutturulmuş kızıl kahverengi bir pelerin vardı. Pelerini neredeyse yere değiyordu. Zincir zırh kapüşonunu arkaya atmıştı ve eli kılıcının kabzasında duruyordu. Arkasında duran kalabalık için heybetli ve otoriter bir şahsiyeti temsil ettiğini biliyordu.

"Ben buraya amcamın ölüm döşeğinde bana bıraktıklarını talep etmeye geldim. Bunlar, Tam Nehri'nden başlayan ve oradan kırk hektar güneye ve doğuya uzanan topraklardır. Ayrıca

değirmenleri ve balıkçılık hakları ile gaspçı Hughes'un yasayı hiçe sayarak işgal ettiği kaleyi ve köyü de hakkım olarak talep ediyorum. Amcam bunları ölüm döşeğinde bana bıraktı; son isteği buydu."

Guillabert başını yargıçlardan çevirerek Sör Hughes'u işaret etti. "Bu adam *Outre Mere*'den geldi ve hiçbir adil nedene dayanmadan benim olanı aldı. Ona karşı kötü bir niyetim yok ama sahip olmadığı topraklardan çıkması gerek."

Yargıçlar Guillabert'i izlerken kâtipler deli gibi yazıp duruyorlardı.

"Bu iddianızı destekleyecek kanıtınız var mı, Sör Guillabert?" diye sordu sekreter.

"Ölüm döşeğindeki bir adamın sözlerinden başka nasıl bir kanıta ihtiyacım olabilir?" dedi Guillabert, kavgacı bir sesle. "Ben bir şövalyeyim. Sözüm senettir, Lordlarım," diye ekledi, kendini beğenmiş bir tavırla. Dönüp meydan okurcasına Sör Hughes'a baktı. "Bu adamın elindeki tek şey, amcam ölürken Filistin'de bulunan ve bu nedenle de bu mülkte hiçbir hakkı olmayan kuzenimin sözüdür."

Yargıçlar başlarını sallayarak onayladılar. Tartışmanın son bulduğunu düşündükleri açıktı. Talon'un yüreği sıkıştı. Böyle bir şey beklemiyordu. Sör Guillabert sahneyi kapmıştı ve savaşı daha başlamadan kazanıyordu.

"Bir adam ölüyor ve mülküne iyi bakıldığından emin olmak istiyor. Eğer birinci dereceden bir akrabası yoksa ve tek kızı da yabancı diyarlardaysa, bu bana uygun görünüyor," dedi Lord Theudebert, kemikli omuzlarını silkerek.

Peder Eustache ona katıldığını gösteren bir bakış attıktan sonra, dirseklerini masaya dayadı ve dindar bir tavırla avuçlarını birleştirerek burnunun önüne koydu. Davayı neredeyse bitmiş addettiği belliydi.

Bartholomew bir adım öne çıktı. "Lordlarım, konuşabilir miyim?" diye sordu, saygılı bir tavırla.

Üç yargıç şaşkın bir halde bir ona, bir birbirlerine baktılar. Bu diplomalı zıpçıktının müdahale etmesini beklemedikleri ve

bunun hoşlarına gitmediği belliydi. Peder Eustache buna pek sıcak bakmıyordu ama mevkisini hatırlayan sekreter konta bir bakış attı ve kontun başını sallayarak onayladığını gördü.

"Öne çıkıp konuşun," dedi sekreter.

Bartholomew, Sör Guillabert'e doğru yürüdü, ihtiyatlı bir mesafede durup önünde eğildi, sonra daha resmi bir tavırla yargıçlarla Sör Roger'ın önünde eğildi.

"Baylar, Lordum. Mahkemenin izniyle, sadece gerçekleri ortaya koymak için Sör Guillabert'e birkaç soru sormak isterim."

Üç yargıç yine birbirlerine baktıktan sonra gönülsüzce başlarını salladı.

Bartholomew saldırmaya hazır şövalyenin üç metre kadar uzağında durarak net duyulan bir sesle sordu. "Siz vebaya yakalandınız mı, sör?"

Sör Guillabert göğsünde haç çıkardı. "Yakalansam burada olur muydum? Nasıl bir soru bu böyle? Tanrı'ya şükür, yakalanmadım ve hiçbir zaman da yakalanmamayı umut ediyorum."

"Yani siz de çoğumuz gibi veba belasından korkuyorsunuz ve ne pahasına olursa olsun ondan kaçınırsınız, değil mi?"

"Elbette. Ahmak değilim ya, hödük." Sinirli bir şekilde yargıçlara döndü. "Lordlarım, bu aptal bana neden bunları soruyor?"

"Sör Guillabert'e katılıyorum, bu soruların amacı nedir?" diye sordu Peder Eustache kaşlarını çatarak.

"Lordlarım, Peder, biraz sonra bu sorularla nereye varmaya çalıştığımı göstereceğim. Biraz daha sabretmenizi rica ediyorum," dedi Bartholomew, saygılı bir tavırla.

Lord Theudebert ona devam etmesini işaret eder gibi elini salladı. Bartholomew tekrar Sör Guillabert'e döndü. "Sör, amcanız size vasiyetini nasıl bildirdi?"

Sör Guillabert kendinden memnun bir tavırla sırıttı. "Ölmekte olan herkes gibi, o da son nefesini verirken fısıldadı."

"Fısıldadı mı?"

"Ona yakındım; kulağıma fısıldadı. Açık seçik duydum."

"Affedersiniz, sör ama ne kadar yakındınız?"

"O fısıldarken kulağımı yüzüne dayamıştım. Ne aptal adamsın sen," diye kükredi Sör Guillabert.

Bartholomew başını salladı. "Ölmeden önce vasiyetini hazırlayıp bir kilise adamına vermemiş mi?"

"Bildiğime göre hayır. Bana bunu yapma şansının olmadığını söyledi."

"Öldükten sonra mülkünün sizin olacağından başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi."

"Bu tür durumlarda adet olduğu gibi son duasını etmek için başında bir rahip yok muydu?"

"Vardıysa bile o sırada ben orada değildim," diye homurdandı Sör Guillabert, rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanarak.

"Ama biraz önce mülkünü size son nefesinde miras bıraktığını söylediniz, öyle değil mi, sör?"

Guillabert sinirlenmiş görünüyordu. "Evet, öyle. Kulağın mı sağır? Ne olmuş yani?"

"Günahlarını çıkarması için bir rahip istemedi mi?"

"Hayır, bana öldükten sonra mülkünün benim olacağını fısıldadı," dedi Guillabert yüksek sesle.

Bartholomew yargıçlara döndü. "Kafam karıştı, Lordlarım. Sör Rufus'un seviyesinde bir şövalyenin ölüm döşeğinde bir rahibin hazır bulunması âdettir. Kendisi oldukça zengin bir toprak sahibiydi. Ama Sör Guillabert bize öldüğü sırada yanında bir rahip olmadığını söylüyor. Bu da Sör Rufus'un günah çıkarmadan öldüğü anlamına geliyor. Sör Guillabert bir rahip istemeden son isteğini söyleyen Sör Rufus'u dinlemek için oradaydı. Bu çok olağandışı, Lordlarım. Yaradanına kavuşmak üzere olan bir adam son nefesinde günahlarının bağışlanması için bir şansı olmasını diler. Onun son nefesini bir rahip bile istemeden malını mülkünü bu yeğenine bıraktığını söylemek için harcayacağına inanmakta zorlanıyorum."

Yargıçların kafası karışmış görünüyordu. Etrafta dinleyenler başlarını sallayarak birbirlerine yorum yapıyordu. Sör Guillabert'in rezil olduğunu görmeye başlayan Peder Eustache

tam Bartholomew'a dik dik bakarak ağzını açmak üzereydi ki Lord Theudebert sesini yükseltti.

"Genç adam, iyi bir muhakemede bulundunuz ama bütün bunlar bizi nereye götürüyor?"

Bartholomew yargıçların önünde başını eğdi. "Lordlarım, ilk önce Sör Rufus'un ölüm döşeğinde bir rahip istememiş olmasını inanılır bulmuyorum. Sör Guillabert bize hiç rahip olmadığını temin ediyor. Ama Sör Guillabert'in kendisi oradaydı." Sör Guillabert'e döndü. "Sör, o sırada ne kadar süre amcanızın yanında kaldınız?"

"Son sözlerini duyacak kadar," dedi Guillabert, ters bir tavırla.

"Galiba vasiyetini görüşürken orada bir süre kaldınız, değil mi?"

"Evet, konuştuk, daha doğru o fısıldayarak konuştu," dedi Guillabert, yüksekten bakan bir gülümsemeyle. "Biliyorsunuz, ölmek üzereydi."

Bartholomew başını salladı. "Evet, ölmek üzereydi. Peki, ölüm döşeğindeki amcanızla vasiyetini görüşmek için ne kadar zaman geçirdiniz, Lordum?"

"Tanrı aşkına, nereden bileyim? Belki bir saat veya daha az."

Bartholomew bir şey düşünüyormuş gibi sustu. Sonra, "Lordlarım," dedi, "Sör Rufus'un vebadan öldüğü biliniyor."

Peder Eustache irkildi. Bartholomew'un Guillabert'i düşürdüğü tuzağı anlayınca öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Bu adamı yeterince dinledik, Lordlarım," dedi, hor gören bir tavırla.

"Lordlarım, eğer sözlerimi tamamlamama izin verirseniz..." dedi Bartholomew saygıyla.

Yardımcı, gelişmeleri genç yüzünde eğlendiği belli olan bir ifadeyle dinlemekte olan konta baktı. Kont başını sallayarak onayladı.

"Bu adamın konuşmasını bitirmesine izin vermeliyiz," dedi yardımcı, ciddi bir tavırla.

Peder Eustache sinirli bir tavırla omuzlarını silkti. "O zaman çabuk olsun; şimdiye kadar ilginç bir şey duymadım."

Bartholomew yine önce yargıçlara, sonra da konta doğru eğildi. Konuşmasına devam etmeden önce boğazını temizledi. "Yüce topluluğunuza, o sıra pek çok kişiyi olduğu gibi Sör Rufus'u da öldürenin veba olduğunu hatırlatmak istiyorum. Bölgede büyük korku vardı ve insanlar vebanın vurduğu yerlerden kaçıyorlardı; onun için büyük bir hızla bulaşan hastalık ardı ardına can alırken köyler topyekûn boşaltılmıştı. Lordlarım, eminim hatırlayacaksınız, bu hastalığa yakalanma korkusu o kadar büyüktü ki rahipler bile ölmekte olanları kutsamak için yanlarına yaklaşmıyordu. Mahkemeye Sör Guillabert'in kendisinin de vebadan çok korktuğunu açıkça söylediğini hatırlatmak isterim. Öyle değil mi?" diye sordu, önünde duran, yüzü kızarmış şövalyeye.

Sör Guillabert yanıt vermedi, sadece dik dik bakmakla yetindi ve Bartholomew sözüne devam etti.

"Öyleyse nasıl oluyor da Sör Guillabert ölmekte olan amcasıyla –biliyorsunuz, vebadan ölüyordu- o kadar uzun zaman geçirebildi ve bu korkunç hastalığın bulaşmasından korkmadı? Bize amcasının son dileğini duymak için kulağını dudaklarına yaklaştırdığını kendisi söyledi. Kara Ölüm'ün elinde son çırpınışlarını verirken gözlerinin önünde çaresiz ve günah çıkartamadan ölmekte olan amcası gibi ölmekten hiç korkmadı mı?" Son sözlerini adeta bağırarak söylemişti.

Dinleyen kalabalıktan korku dolu bir mırıltı yükseldi ve pek çok kişi istavroz çıkardı.

Bartholomew sözlerinin iyice etki etmesi için dramatik bir şekilde sustu. Talon yargıçların yüzünü inceliyordu. Hepsi de afallamış gibiydi. Bartholomew, Guillabert'in yalan söylediğini kanıtlamamıştı. Sadece şövalyenin anlattığı hikâyeye dikkate değer bir şüphe tohumu ekmişti.

Talon bunun yeterli olup olmadığını merak etti.

Bartholomew'un karşısında şimdi onu dinlemeye hazır bir mahkeme vardı. Genç adam sesini duyabilen herkesin dikkatini üstünde toplamıştı; duyanlar sözlerini arkadaki kalabalıkta duyamayanlara naklen aktarıyorlardı. Genç adamın nereye

varmaya çalıştığını anlamaya başlayan kalabalıktan heyecanlı mırıltılar yükseldi.

"Lordlarım, benim Sör Guillabert'in sözlerinden anladığım, amcasının fısıldayarak –hem de kulağına- mülkünü ona bıraktığını duymak için veba dehşetine göğüs germiş olduğudur. Sadece o kadar da değil; bundan daha da tuhaf olan, amcasının Yaradanına kavuşmak üzereyken affedilmeye ve günah çıkarmaya tenezzül etmemesidir. İşte buna inanmak bana çok zor geliyor. Gel gelelim, dehşet saçan vebaya rağmen Sör Guillabert hâlâ aramızda, bu da demek oluyor ki ya Tanrı'mız onu kolluyor ya da..." Sözleri bir süre havada asılı kaldı, "Sör Guillabert bu hikâyeyi uydurdu ve anlattıkları hiçbir temele dayanmamaktadır!"

Kalabalıktan bir hayret nidası yükseldi. Bartholomew yargıçların önünde eğilerek geriye çekildi.

Dönerken, bir müdafi olarak mevkisini gösteren dökümlü ceketi savruldu.

Sör Guillabert öfkeyle, "Beni yalan söylemekle suçlamaya nasıl cesaret edersin, adi köpek!" diye bağırırken eli kılıcına gitti.

Talon da kılıcını kılıfından yarı çekmişti ki birinin bağırdığını duyarak durdu.

Genç kont ayağa kalkmış buz gibi bir öfkeyle konuşmaya başlamıştı. "Yeter. Sör Guillabert, eğer kılıcınızı bu mahkemede çekerseniz hapsedilirsiniz. Muhafızlar, yanıma gelin."

Görevli şövalyeler geniş adımlarla hızla kontun yanına gittiler. Hepsinin eli kılıcındaydı.

"Bu mahkemeyi Carcassonne Kontu idare ediyor ve herkes saygı göstermek zorunda," dedi Roger yüksek sesle. "Sayın yargıçlar, şimdi oturuma son verip bu meseleyi özel olarak tartışacaksınız."

Bartholomew, rahatlayarak yavaşça nefesini dışarı veren Talon'un yanına sokuldu. "Tam bir söz ustasısın, Bartholomew. Eğer bunu yasa ve münazara okulunda öğrendiysen ben de oraya gitmek isterim. Ayrıca seninle tanışmaktan çok hoşlanacak bir başrahip tanıyorum."

Bartholomew omuzlarını silkti. "Sör Guillabert ona hazırladığım küçük tuzağa kendi ayaklarıyla düştü. Eğer onun da bir müdafisi olsaydı kapana kıstırmak bu kadar kolay olmazdı."

Sör Hughes elini Bartholomew'un omzuna koydu. "Ne söylediğinden hâlâ tam emin değilim, Bartholomew ama yargıçları etkilediğin kesin ve sanırım Guillabert'i de aptal durumuna düşürdün."

"Evet, sanırım öyle, Sör Hughes ama yargıçların şimdi durumu daha derinlemesine düşünmesi gerekecek. Talon, senin bu mahkemedeki düşmanın Peder Eustache. Bunun farkında mısın?"

"Evet, tıpkı Piskopos gibi," dedi Talon.

Bartholomew ona keskin bir bakış attı. "Piskopos tuhaf bir biçimde öldü, sence de öyle değil mi?"

"Eğer ani ölümünden bahsediyorsan, evet, sana katılıyorum ama henüz nasıl öldüğünü bilmiyorum, Bartholomew," dedi Talon dikkatle. Kenarda, ambar gibi bir yapının yanında, bir kalabalığın arasında durmuş kendisine kötü kötü bakan Guillabert'i izliyordu.

Roger'ın yüzünde yine o alaycı gülümseme vardı, Marcel ise sadece öfkeli görünüyordu. Sör Guillabert emirler veriyor gibiydi, çünkü Roger başını salladı ve atını getirmesi için seyisine el salladıktan sonra, atına atlayıp yanlarında gelen birkaç silahlı adamla birlikte şehrin ana yolunda uzaklaştı. Kalabalık çekilerek geçmelerine izin verdi ama Roger kendisine yumruk sallayan birkaç kişinin yanından sanki onları ezecekmiş gibi hışımla geçti. Görünüşe göre Sör Guillabert'in ailesi Albi'de pek sevilmiyordu.

Sör Hughes, Talon'a başını salladı. "Adamlarından birini arkalarından gönderip ne peşinde olduklarını öğren."

Talon, Drudwas'ı çağırınca Galli yanlarına gelip elini alnına götürerek onları selamladı. "Drudwas, Sör Guillabert'in oğlu Roger d'Albi biraz önce atıyla uzaklaştı. Onu izle ve nerede pusu kurmayı planladıklarını öğren."

Drudwas ayrık dişlerini göstererek gülümsedi. "Onları gölge gibi izleyeceğim, Lordum."

"Tamam, Drudwas ama eve dönerken seni onların hançerleriyle bir ağaca mıhlanmış halde bulmak istemiyorum."

Drudwas başını sallayarak kalabalığın arasında kayboldu.

Bartholomew, Talon'u ilgiyle izliyordu. "Çok gençsin, Talon ama insanlar sana saygı duyuyor."

"Talon bu kadar genç birine göre hayatı çok iyi tanıyor, Bretanyalı Bartholomew," diye homurdandı Sör Hughes. "Bunu benim gibi sen de zamanla öğreneceksin."

"Bu arada, galiba yargıçlar geri geliyor," dedi Talon, Bartholomew'un yenini çekiştirerek.

Hepsi dönüp, yapının üst katındaki yontma taş merdivenden inen üç yargıcı izlediler; kont da arkalarından geliyordu. Hepsi yerlerine oturdu ve burnundan soluyor gibi görünen Peder Eustache rahiplerden birine mahkemenin tekrar başladığını ilan etmesi için işaret etti. Genç kont yüzünde hoşnut bir ifadeyle gelişmeleri izlemek üzere yerine oturdu.

Peder Eustache bir kâğıdı masanın üstünden yardımcı-rahibe doğru itti; rahip kâğıda yan gözle baktı. Peder, "İşine bak, adam, oku şunu," diye bağırdı.

Rahip parşömeni eline alıp okumaya başladı. "1172 yılının Eylül ayının on ikinci gününde, davacı Sör Guillabert d'Albi ile davalı Sör Hughes de Gilles arasında mülkiyet uzlaşması sağlanması amacıyla toplanmış olan bu mahkeme, Sör Guillabert iddiasını kanıtlayacak yeterli kanıt sunamamış olduğundan dolayı, söz konusu mülkün Sör Hughes de Gilles'in mülkiyetinde kalmasına karar vermiştir. Bu nedenle söz konusu mülk şu andan itibaren Sör Rufus d'Albi'nin birinci dereceden akrabası olan kızı Marguerite de Gilles'in olacaktır. Sör Hughes, yukarıda adı geçen kişiyle evliliği nedeniyle, mülkleri onun adına yönetecektir.

Dava kapanmıştır."

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu, sonra arkalarındaki kalabalıktan kararı onayladıklarını gösteren bir gürültü yükseldi. Bu son idamdan bu yana izledikleri en iyi eğlenceydi ve hiç sevmedikleri bir adam kaybetmişti. Bu dava insanların çoğuna çok ilginç

gelmişti. Bu tür anlaşmazlıklar genellikle şövalyelerin birbiriyle dövüşmesiyle karara bağlanırdı. Kaybeden ölür, kazanan da her şeyi alırdı. Öfkeden mosmor olmuş Sör Guillabert dışında herkes memnundu.

Yanında Marcel'le birlikte önce öfkeyle yargıçlara baktı, sonra döndü ve yumruğunu Sör Guillabert'e salladı. "Karşına dikilip sana meydan okumalıydım, Hughes. O toprakları hemen oracıkta senden alabilirdim." Yüzü öfkeden benek benek olmuştu ve eli kılıcının kabzasındaydı. Öfkesini zor zapt edebildiği belliydi.

Kont Roger onun feveranına aldırmadan Sör Hughes'un yanına yaklaştı. Talon'a gülümsedikten sonra küçük gruba hitap etti. "Sör Hughes, maiyetinizde yetenekli insanlar olduğu görülüyor. Ancak gitmeniz gerektiğini düşünüyorum. Bu koşullar altında cenazeyi beklemeniz gerekmez. Piskoposun cenazesi kaldırıldıktan sonra kalenize birkaç adamımı göndereceğim. Ne Guillabert'e ne de oğullarına güvenmiyorum; bu karardan sonra pek hoş komşular olmayacaklardır."

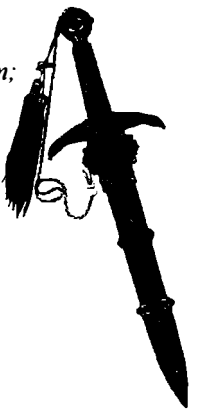
"Size desteğiniz için teşekkür etmek isterim, Lordum," dedi Sör Hughes, genç kontun önünde eğilerek. "Hemen gidiyoruz."

"Guillabert'in biraz oyalanmasının iyi olacağını düşünüyorum, Lordum," dedi Talon.

Roger gülümsedi. "Sanırım bunu ayarlayabilirim. Yolunuz açık olsun." Döndü ve oradan ayrılmak üzere olan Sör Guillabert'e bağırdı. "Sör Guillabert, sizinle biraz konuşalım."

Guillabert çaresiz kontun yanına gitti ve aralarında ciddi bir konuşma başladı; bu arada Sör Hughes'un grubu aceleyle atlarına atladı ve dağılmakta olan kalabalığın içinden geçerek yola koyuldu. Kalabalığın arasından adil bir adam olarak tanınan Sör Hughes'a Tanrı'nın onu koruması için bağıranlar ve onlara iyi dileklerde bulunanlar oldu.

Bakın, Hristiyanlığın düşmanları geldi
Ve biz Tanrı ve Kutsal İnancımız
uğruna savaşmalıyız.
Günah çıkar ve cennetle barış;
Seni Tanrı adına bağışlayıp ruhunu iyileştireceğim;
Ve eğer şehit olursan hakiki evin
Hazırdır cennetin çiçekleri arasında.
Roland'ın Şarkısı

Bölüm 21

Çatışma

Talon, Drudwas'ı Roger d'Albi'nin peşinden göndermekle isabet ettiğini anladı. Şehrin kapısından çıkarlarken Drudwas'ın koşarak onlara doğru geldiğini gördüler.

Hepsi atlarını durdurdu ve silahlı adamlardan biri atından inerek dizginleri Drudwas'a verdi. Drudwas ata atlayarak yolu işaret etti. "Lordum, Sör Hughes, haklıydınız – Roger sizi bir buçuk kilometre kadar aşağıda, yolun iki dağ arasında daraldığı yerde bekliyor. Orayı hatırlıyor musun, Talon? Sık çalılarla kaplı ve okçuların gizlenerek isabetli atışlar yapması için çok uygun bir yer."

Sör Hughes mırıldanarak bir küfür savurdu. Dönüp grubundakilere baktı, sonra irkildi. "Avcım nerede? Domerc nerede?" diye sordu.

Herkes etrafına bakındı; kimse şehirden ayrılırken onun yanlarında olmadığını fark etmemişti. Onun olmaması sayılarının altıya düştüğü ve Roger'ın sayıca üstün adamlarıyla baş etmeye yetmeyeceği anlamına geliyordu. Roger yanına çok sayıda adam almıştı ve Talon içlerinden bazılarının Tatar yayı olduğunu fark etmişti.

"Onu almak için geri dönemeyiz, baba. Yakında Roger'la Guillabert'in arasında kalacağız. Roger'ın etrafından dolanmalı ve olabildiğince hızlı kaleye dönmeliyiz. Korkarım, geri döndüğümüz zaman da epey sorunumuz olacak."

Sör Hughes gönülsüzce başını salladı. "Öyle olsun." Adamlarından birine döndü. "Cerdric, sen bu toprakları avucunun için gibi bilirsin. Bizi şu hainlerin etrafından dolaştırarak en kısa yoldan kaleye götür."

Adam gülümsedi. "Başüstüne, efendim. Biraz zorlu bir yolculuk olacak ama başarabiliriz. Beni izleyin." Atını çevirerek yoldan çıktı ve yarım kilometre kadar ağaçların arasında ilerledikten sonra, uzun bir dağ sırasına doğru yönelen, yer yer kayalar ve bodur ağaçlarla kaplı bir bayırı tırmandılar.

Talon, Bartholomew'un nasıl olduğuna bakmak için döndü. Genç adam bu durumdan hoşlanıyor gibi görünüyordu ama Talon iş çatışmaya geldiğinde ona ne olacağından kaygılanıyordu, zira o zaman herkes kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı.

Bartholomew, Talon'un bakışını sezmiş olacak ki ona gülümsedi. "Benim için kaygılanma. İyi biniciyimdir ve eğer bir kılıcım olursa kullanabilirim. Paris, zayıf ve korkak öğrencilerin yaşayabileceği bir yer değildir."

Talon usulca güldü; bu gençten gerçekten hoşlanmaya başlıyordu. Hançerini çıkartarak ona uzattı. "Şimdilik bununla idare et, eve dönünce sana bir kılıç ayarlarız."

Çok geçmeden aşağılarında uzanan Albi şehriyle Tarn Nehri'ni gördüler ve bayırın tepesinde durdukları yerden şehirden çıkan bir grup adamın hızla biraz önce ayrıldıkları yolda ilerlediğini fark ettiler.

"Bu bizim dost canlısı komşumuz Sör Guillabert," diye mırıldandı Sör Hughes. "Acele etmeliyiz; çok geçmeden onları atlattığımızı anlar, sonra da kaleye giderler."

Herkes atını mahmuzlayarak, kendinden emin bir şekilde yol gösteren Cerdric'in peşinden ilerledi. Patikalardan ve tali yollardan gittiler ama buna rağmen, tekrar yola çıktıkları zaman akşam vakit epey geç olmuştu.

Drudwas tam zamanında arkaya bakarak eliyle işaret etti. Herkes dönüp gösterdiği tarafa baktı. Bir buçuk kilometre kadar uzakta bir grup atlı hızla bir bayırdan aşağı iniyordu. Onlar da aynı anda Sör Hughes'un grubunu görerek hızlarını artırdılar.

"Şimdi çok acele etmeliyiz. Onun şartlarında değil, kendi şartlarımızda dövüşeceğiz!" diye bağırdı Sör Hughes.

Talon başını salladı. Son bir buçuk kilometreyi, yaklaşan alacakaranlıkta atların koşabildiği kadar hızla aştılar. Terk edilen köyden dörtnala geçerek, onları kalenin kapısına götürecek olan geniş, çimenlik yola saptılar.

Gareth besbelli böyle bir şey bekliyordu ki bir bağırış duyuldu ve kapılar açılmaya başladı.

Küçük topluluk tam dörtnala kalenin çamurlu avlusuna girmişti ki Roger ve Guillabert adamlarıyla birlikte göründü. Kapılar hızla kapandı ve yaylarını ve mızraklarını alan adamlar mazgallı siperlere koştular.

Sör Hughes atından daha ağırbaşlı bir tavırla inse de neler olduğunu görmek için o da hızla merdiveni tırmandı.

Sör Guillabert ve adamları ormanın kenarında, köye giden patikanın yakınında ve Tatar yayının menzilinin dışında dolanıyorlardı.

Gareth'le Max surların üstünde duran Talon'la babasının yanına gelip onlarla birlikte izlemeye başladılar.

"Neredeyse başa baş geldiniz, Lordum," dedi Max, sırıtarak.

Talon gülümsedi. "Ne yapacakları kestirilebiliyor, Max. Pusu kurdular ama biz yanlarından dolanıp başka yoldan geldik."

"Emredin, hemen haklarından gelelim, Sör Hughes. Uzun yaylarımızın menzili içindeler," dedi Gareth hevesle.

"Ben de oklarımızın tadına bakmalarını çok istiyorum, Gareth ama beklemeli ve ne yapacaklarını görmeliyiz," dedi Sör Hughes, Gareth'in omzunu tutarak.

Talon, Guillabert'in ne yapacağını tahmin ediyordu ama bir şey söylemedi. İki adamın gruptan ayrılarak seslenme mesafesine kadar yaklaştığını gördüler. Bunlar Sör Guillabert ile oğlu Roger'dı. Marcel'den iz yoktu.

Sör Guillabert tam Tatar yayı menzilinin dışında durup onlara bağırdı. "Görünüşe göre kapana kısıldın, Hughes. Seni korkak, açıkta dövüşmekten kaçıp inine saklandın!"

Sör Hughes mazgallı siperlerin kenarına gidip bağırdı. "Asıl korkaklık yolda masumlara tuzak kurmaktır, Guillabert ama zaten sen hem yalancı hem de hainsin. Oğullarının kardeşimin katilleri olduğunu da biliyorum ve bir gün bunun da hesabı sorulacak. Mahkemeyi duydun: bu mülk senin değil, onun için domuz ağılına geri dön ve orada kal."

"Önce burayı yakarak seni bu kümesten çıkartacağım," diye bağırdı Guillabert. "Mahkemeye rağmen benim olanı alacağım."

"Carcassonne Kontu'na karşı mı çıkacaksın? Sen bir ahmaksın, Guillabert. Kont burada yaptıklarından hoşlanmayacaktır. Şimdi bile haklarımı korumak için adamlarını gönderiyor."

"Zamanında gelemeyebilirler, kont da bu mülkü ölü birine veremez. Ve işim bittiği zaman sen ölmüş olacaksın. Hele bir gitmeye kalk, sen ve o kâfir enciğinle yanındaki herkesi öldürürüm."

"Sanırım şartlarını hepimizin anlayacağı kadar açıkça ortaya koydu," dedi, Talon'un yanına gelen Barthlolomew.

Guillabert yumruğunu onlara doğru sallayarak atını çevirdi ve yanında Roger'la birlikte ormanın kenarındaki adamlarına doğru ilerledi.

"Önce köyü yakacak," dedi Talon.

Barthlolomew ona baktı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Neden mi? Kini ve öfkesi yüzünden. Eli kolu bağlandı ve şimdi tatmin olmak istiyor," diye yanıt verdi Sör Hughes.

Atlılar ormanın karanlığında kaybolarak köye doğru ilerlediler. Sahiden de çok geçmeden karanlıkta bir parıltı ve ardından gökyüzüne uzanan alevler ve kıvılcımlar görüldü.

Surların üstündeki köylüler öfkeyle bağırdılar. Evlerinin alevler içinde kaldığını görüyor ve yerlerinden fırlayıp düşmana saldırmak istiyorlardı.

Sör Hughes, Max'e seslendi. "Kapıyı kapalı tut, Max ve başına güvenilir adamlar dik. Bu karanlıkta oraya koştu-

rup Guillabert'in paralı askerlerinin elinde telef olmayacağız. Onların istediği de bu."

Max hızla aşağıya koşarak Sör Hughes'un emirlerini yerine getirmeye gitti. Sonra Talon'la Hughes etrafa muhafızlar yerleştirdi. Gareth ile keskin gözlü adamları karanlıkta surlara kimsenin tırmanmadığından emin olmak için surların üstünde kaldı. Bütün köy halkı kalenin içinde olmasına rağmen yine de sayıları azdı ve her erkeğin ve oğlanın gözcülük yapmasına ihtiyaç vardı.

Talon, babası ve Barthlolomew kalabalık avludan geçtiler. Korkmuş köylüler çamurlu avluda gruplar halinde duruyor, kadınlar ağlayan çocuklarını kollarında sallıyor, gevşek çitlerin ardındaki sığırlar böğürerek ot istiyorlardı. Köylülerin yanlarında getirebildiği koyunlar ve keçiler duvarlar boyunca uzanan eğreti ağıllarda tutuluyordu. Ördekler ve kazlar havuzun yakınında buldukları yere yerleşmişlerdi. Hizmetkârlar Marguerite'nin emirleriyle koşturarak bulabildikleri örtüleri ve yiyecekleri dağıtıyorlardı. Gece çökerken insanlar ot yığınlarının içinde ve ahırlarda kuru yerler bulmaya çalışıyordu. Talon aniden durdu. "Rahip Claude. Pierre. Burada ne işiniz var?"

Eli kesilmiş bir çocukla ilgilenmekte olan Rahip Claude ayağa kalktı.

"Sizi gördüğüme sevindim, Sör Hughes, Talon. Size miras konusunda haber getirmiştik." Etrafına bakındı. "Fakat galiba çok geç kaldık."

"Hoş geldiniz, dostlarım ama korkarım, kötü bir zamanda geldiniz. Guillabert'le bu mesele halledilene kadar buradan gidemezsiniz," dedi Talon, kibarca.

"Bütün bunların nedeni ne, Talon?" diye sordu Pierre.

"Mahkemeye gittik ve Bartholomew onlara sözcükleri kullanma konusunda bir ders verdi. Ah, orada olmalıydınız, kardeşlerim! Bartholomew yargıçları Guillabert'in anlattıkları konusunda o kadar şüpheye düşürdü ki mahkeme bütün mülkü babama verdi. Ama Guillabert bunu kabul etmedi. Bizi buraya kadar takip etti ve şimdi de kaleyi yakarak bizi buradan çıkartmaya çalışacak."

Rahipler sinirli bir tavırla bakıştı. "Ama büyükbaban bir belge bırakmış, Talon. Yanımızda getirdik."

Rahip Claude bol dökümlü cübbesinin kıvrımlarının arasından içinde ince bir parşömen olan deri bir masura çıkardı. "Latince yazılmış. Yasal belgelerde bu dili kullanırız."

Bartholomew, "Ben okuyabilirim," diyerek uzatılan parşömeni alıp açtı. Belgeye hızla bir göz attı. "Kayınpederiniz ne zaman ölmüştü, Sör Hughes?"

"1177 yılının yazında. Neden?"

"O halde kayınpederiniz ileriyi gören bir adammış. Bu belge geçen sonbaharda yazılmış ve mirasının en yakın yaşayan akrabasına gitmesi gerektiğini açıkça belirtilmiş. Aslında, çok açık... Mirasının, onu hak etmediğini düşündüğü Guillabert'e kalmamasını yazmış." Bartholomew güldü. "Buna ben de katılıyorum, Sör Hughes."

"Eğer bu düzenbazın hakkından gelemezsek bunun bize çok faydası olur," dedi Sör Hughes. "Büyük olasılıkla bundan haberi vardı veya hiç değilse şüphelenmiş olmalı. Zahmet edip buraya kadar geldiğiniz için sizlere teşekkür etmek istiyorum, Rahip Claude ve Rahip Pierre. Ne var ki şu anda buradan gitmeniz söz konusu değil."

"İki kilise adamına zarar vermeye cüret edemez!" diye bağırdı Rahip Pierre.

"Bence eder," dedi Sör Hughes.

"En azından adamları size saygı duymaz veya sizi korumaz. Hepsi de aşağılık hırsızlar. Bu kapıdan çıktığınız anda sizi koruyamam, rahip."

Rahip Claude içini çekti. "O halde, kalıp elimizden gelen yardımı yapacağız."

"Bartholomew sizleri eve götürsün de karnınızı doyurun. Belki yaralananlar olursa yardım edebilirsiniz," dedi Talon.

Rahip Pierre dikkatle ona baktı. "Yani işin çatışmaya kadar varacağını mı düşünüyorsun, Talon?"

"Bundan eminiz ve çatışma başladığı zaman zarar görmeyeceğiniz bir yerde olmanızı istiyoruz," diye homurdandı, Sör Hughes.

Bartholomew onları uzaklaştırırken Talon'la Hughes incelemelerine devam ettiler. İnsanlar Sör Hughes yanlarından geçerken ona korkuyla ne olacağını soruyordu. Hughes onlara her şeyin yoluna gireceğini ve hepsine iyi bakılacağını söylüyordu ama bu sözler Talon'a bile sığ geliyordu. Kalenin arka tarafındaki siperlere kadar her yeri incelediler; orada karanlık ormanın üstündeki parıltıyı izleyerek dinlendiler. O kadar mesafeden bile havaya yükselen alevler ağılların çatıları ve duvarlarıyla evi titrek bir ışıkla aydınlatıyordu.

Sonra hiç yorulmadan onları izleyen ve çok kötü koktukları için Talon'u rahatsız eden Sör Hughes'un tazılarıyla birlikte siperden aşağı indiler. Evin kapısına geldiklerinde Marguerite ile Aicelina'nın kendilerini beklediğini gördüler.

İkisi de akşam karanlığında solgun görünüyordu ama onların karşısında cesur bir ifade takınmışlardı. Guillaume endişeli bir tavırla Aicelina'nın eline asılıyordu ama Talon'u görünce gözleri parladı.

Talon çömelerek kardeşine sarıldı, sonra Aicelina'ya gülümsedi, kız da sinirli bir tavırla gülümseyerek yanıt verdi. Talon kız kardeşinin uyuduğunu tahmin etti.

Sör Hughes karısının önünde durdu. Eğilip yanağını öptükten sonra, "Şu senin Bartholomew dikkate değer bir adam, Marguerite. Tam bir söz ustası. Ne bütün söylediklerini ne de nereye varmaya çalıştığını tam anlamasam da kesinlikle durumu kurtardı."

Marguerite gözlerinde umutla ona bakıyordu. Talon'la ikisi başlarını salladılar. "O ağzı bozuk Guillabert'in anlattığı hikâyeye o kadar çok şüphe düşürdü ki yargıçlar amcanın mülkünü sana bırakmak zorunda kaldılar."

"Ben Roger de Tranceval'in orada bulunmasının da sonuca büyük katkıda bulunduğunu düşünüyorum, anne," dedi Talon gülümseyerek. "Bartholomew başkalarının kılıçla yapmaya çalıştığını sözcüklerle yaptı. Şimdi bir mahkemenin bu mülkü bizim ailemize verdiği kayıtlara geçti."

Bartholomew gülerek kadınların arkasındaki karanlık evden çıkarak, "Yargıç kürsüsündekilerin kafasını karıştırmak büyük iş

değildi, Talon," dedi. "Guillabert'e gelince, o da güle oynaya tuzağıma düştü."

"Her halükarda şimdi elimizde rahiplerin getirdiği yazılı kanıt da var."

Gözleri kocaman açılan Marguerite şaşkınlıkla ona baktı, sonra Sör Hughes'a döndü. "Bu doğru mu? Yazılı kanıt mı var?"

"İçerideki iki rahip belgeyi getirdiler ve Bartholomew da doğruluğunu tasdik etti, tatlım," dedi Sör Hughes, karısına nazikçe gülümseyerek. "Şimdi tek yapmamız gereken Guillabert'i kendi oyununda yenmek."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliren Marguerite erkeklere gülümsedi. "Yazılı kanıt olunca Guillabert yola gelmez mi?" diye sordu umutla.

"Korkarım hayır. Küçük düştüğü için çıldırdı ve bizi yok edene kadar elinden geleni ardına koymayacaktır."

Marguerite ciddi bir ifadeyle ona bakarak elini kocasının koluna koydu. "İyi adamlarımız var ve eminim Tanrı da bu adil davamızda bizden yardımını esirgemeyecektir. O'nun yardımıyla galip geleceğimize eminim."

Hughes bir kahkaha attı. "İşte, görüyorsun, Talon. Hepimiz cesaretimizi bu kadından aldık, Tanrı onu kutsasın." Eğilip karısını öptü ve Marguerite kıpkırmızı kesilerek gülümsedi.

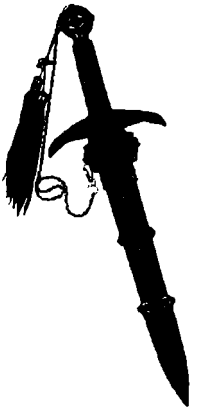
Bartholomew da gülümsedi ama gözleri Aicelina'daydı.

"Şimdi ne şekilde olursa olsun, bu mülkü savunma hakkına sahibiz ve bunu beklediğimden daha kısa sürede yapmak zorunda kalacağız gibi görünüyor," dedi Sör Hughes karısına, üzgün bir şekilde gülümseyerek.

Marguerite elini kocasının sakallı yanağına koydu. "Şövalyem, şövalyelerim ve sen, Söz Ustası Bartholomew, gelip bir şeyler yiyin, sonra neler yapabileceğimize bakarız. Karnınız aç olmalı." Talon'la babasının kollarına girdi ve kapıdan geçerek onları yiyeceklerle dolu masalara yöneltti.

Bartholomew nazik bir şekilde kolunu Aicelina'ya uzatınca, genç kız Guillaume'yi önden kışkışladıktan sonra elini adamın koluna koydu.

İşte geliyor savaş köpekleri.
Ayrılmayın görev yerlerinizden;
savaşın cesurca.
Savunun kendinizi, zira gelecek arkası;
Düşman geliyor aman vermeden.
Graham

Bölüm 22

Kuşatma

O gece Talon kapıya en yakın siperde Gareth'le diğer adamlara katıldı. Uzakta hâlâ yanan köy o tarafa bakan adamların gergin, sakallı yüzlerini aydınlatan ve mızrak uçlarıyla birkaç adamın taktığı miğferi parlatan kızılımsı bir ışıltı yayıyordu. Kalın deri kasketler takmış ve kargılarını veya kaba saba yaptıkları mızraklarını sıkıca tutan köyün erkekleri sinirli bir şekilde gruplar halinde avluda bekleşiyordu.

Hemen hiç esinti olmadığı için köyde yanan tahta ve sazların çıtırtıları açıkça duyulabiliyordu. Havada yoğun bir duman kokusu vardı. Talon yangının ormana sıçramamasına şaşırdı.

O ve Sör Hughes son bir saattir kısa bir kuşatmaya dayanmalarına yetecek kadar su temin etmeye çalışmışlardı. En azından bir kuyuları vardı ama Talon oradaki suyun kaleye aldıkları onca insanla birlikte hepsine bir hafta bile yetip yetmeyeceğinden kuşkuluydu.

Gareth, Max ve Feremundus, mazgallı siperler boyunca yürüyerek surların ortasına ve eğreti kulelerin köşelerine en güvenilir adamları yerleştiren Sör Hughes'a eşlik etmişlerdi. Talon içi sıkılarak pek az nitelikli adamları olduğunu düşündü. Birbirlerine sokulmuş köylülere ve avludaki yaşlı adamlara bakınca neredeyse umutsuzluğa kapıldı. Eğer Guillabert'le

adamlarını ilk saldırılarında uzak tutabilirlerse şanslılardı – ki bu saldırının şafakta geleceğinden neredeyse emindi.

Sinirleri bozulmasına ve içini korku kemirmesine rağmen babasının soğukkanlılığı onu rahatlatıyordu. Sör Hughes sakin görünüyor ve hızla ortalıkta dolaşarak emirler yağdırıyordu; eğer endişeleniyorsa bile bunu belli etmiyordu. Babası Filistin'de kazandığı geniş askerlik tecrübesini burada uygulamaya koyuyordu.

Ateşi karıştırmaya gitmiş olan Feremundus yanlarına geldi ve bütün gece çalışıp birkaç mızrak ile ok başları daha yapmayı kabul etti. Okçulardan birini yanına alarak hemen işe koyulmak üzere uzaklaştı. Çok geçmeden kızgın metali döven çekicin sesi duyuldu.

Talon, Max'le Gareth'e, "Onlara atacak yeterli taşımız bile yok," dedi, tedirgin bir tavırla.

"Ama gübre topları yapacak kadar sığırımız var," dedi Max, moral vermeye çalışarak. Hepsi kıkır kıkır gülünce gerginlik dağıldı.

"Siz iki büyük savaşçının bu durumda eğlenmesi beni rahatlatıyor," dedi Talon, iğneleyici bir tavırla.

Max'le Gareth birbirlerine bakıp bir kahkaha patlattılar. Talon'un seçeneği kalmamıştı; o da onlara katıldı. Yapacak başka bir şey yoktu. Avlunun ortasında kahkahalarla gülen üç adama bakan insanlar deli olduklarına karar verdiler. Berbat bir durumdaydılar ama farklı yerlerden gelen bu üç adam kahkahalarla gülüyordu.

"Yine ateş kullanabiliriz. Yelkenliyi hatırlasana, Talon," dedi Gareth, gözlerini kurulayarak.

"Bize yelkenliyle hücum etmeyecekler, Gareth."

"Guillabert'in yelkenli kullanmayı bildiğinden şüpheliyim," dedi Max, kederli bir ifadeyle.

Üçü yine bir gülme krizine girdiler.

"Ama haklısın, hiç değilse surlara tırmanmaya kalkışırlarsa üstlerine dökeceğimiz kızgın korlar olmalı. Annemle konuşup sabahleyin kullanabileceğimiz bir şeyler hazırlamasını isteyeceğim. Şafakta geleceklerdir," dedi Talon, hâlâ gülerek.

"Eğer merdiven kullanırlarsa onları itmek için uzun sopalarımız olmalı," dedi Max.

"Doğru ve eğer kapıları kütüklerle kırmaya çalışırlarsa üstlerine zift veya kaynar pis su dökmeliyiz. Elimizde zift var mı?"

Gidip Sör Hughes'a sormaya karar verdiler. Sör Hughes, "Sen ve arkadaşların bu durumda bu kadar komik ne buluyorsunuz?" diye sordu, homurdanarak.

"Gareth'le Max gerçekten çılgın ve sadece beni neşelendirmeye çalışıyorlardı," dedi Talon, hâlâ sırıtmakta olan arkadaşlarına bakarak.

"Görünüşe bakılırsa bunu başarmışlar," dedi Sör Hughes, dudaklarında keyifsiz bir gülümsemeyle. "Sanırım biraz var, hizmetkârlardan birini gönderip baktırırım. Genellikle meşaleler için biraz bulundururduk."

O gece kaledekiler çok az uyuyacaktı. Sör Hughes surlardaki adamların dönüşümlü olarak yer değiştirmesini ve görev başında olmayanların biraz uyumasını söyledi ama aşağıdakiler çok az bir şeyler yiyip pelerinlerine sarınarak tedirgin bir şekilde kestirdiler. Avludaki sesler huzurlu bir şekilde uyumalarına izin vermiyordu; bu kadar tıklım tıkış bir araya kapatılmaya alışık olmayan hayvanlar sürekli meleyip böğürüyordu.

Adamlar silahlarını keskinleştirirken, çeliği bileyen taşların çıkardığı kulak tırmalayıcı ses de bu gürültünün tuzu biberi oluyordu. Galli okçular yaylarına balmumu sürerek oklarını kontrol ediyorlardı. Avluda hâlâ yanan birkaç ateşin etrafında toplanmış az sayıda köylü ve silahlı asker sinirli bir şekilde ertesi gün neler olacağını konuşuyordu.

Talon, Gareth'e döndü. "Git, biraz uyu. Ben biraz daha burada kalacağım."

Titreşen ışıkta Gareth'in başıyla onayladığını gördü, sonra elini koluna koyarak, "Sen de biraz uyumalısın," dedi, "yarın uzun bir gün olacak."

"Haklısın, uyuyacağım. Ama biraz daha burada kalmalıyım. İyi geceler."

Aslında uyuyamayacak kadar gergindi. İnsanların ona lider

gözüyle baktığını biliyor ve bunun üstesinden gelip gelemeyeceğini merak ediyordu.

Babası savaşta yeterliliğini Kudüs Krallığı'nda kanıtlamış olan eski bir kurttu. Sör Hughes tam bir liderdi ve şimdiki halde kontrol ondaydı. Bu onu biraz rahatlattı ve babasını taklit etmeye karar verdi. Ölmesi bile gerekse düşmanın karşısında korkusunu belli etmeyecekti. Başarısız olmaları durumunda bütün ailesinin yok olacağını düşününce kararlılığı iyice pekişti.

Gareth gittikten sonra Talon derin düşüncelere dalarak siper boyunca yürüdü. Düşmanın onları ormanın kenarından şimdi bile izliyor olması mümkündü. Kafasındakilerin ertesi güne, hatta hayatta kalırlarsa ertesi geceye kadar beklemesi gerekecekti.

Tahta basamakları titreterek merdivenden çıkan Sör Hughes, Talon'a yaklaştı. O da Talon gibi tepeden tırnağa silahlıydı; ceketinin üstüne zincir zırh bir yelek giymişti. Miğferini sıkıca başına geçirmişti. Hareket ettikçe zırhı şıngırdıyordu.

"Talon, sen misin?" diye homurdandı.

"Evet, benim."

"İş nihayet buraya vardığı için neredeyse seviniyorum. Guillabert'in hakaretlerine ve alaylarına o kadar uzun zamandır maruz kaldım ki. Annenin hatırı olmasa çoktan ona meydan okurdum."

Talon karanlıkta başını salladı. "Sen bilge bir adamsın, baba. Seninle asla adil bir dövüş yapmazlardı. Marcel'in davranışlarına baksana, Roger'a da hiç güvenmiyorum."

"Guillabert o iki köpeğin babası, bu kesin ama her yönden hoş bir hanım olan bir de kızının olmasına çok yazık. Marguerite o kız hakkında çok olumlu düşünüyor."

Kaledeki geceyi hatırlayan Talon sustu.

"Sanırım yarın kapıları zorlayacaklar," dedi babası. Sonra döndü ve karamsar bir ifadeyle aşağıdaki kalabalığa baktı. "Adam çok ama dövüşebilen çok az. İş buraya varmadan Max'le Philip'in içlerinden bir kısmını eğitmiş olmasına seviniyorum. Ulu Tanrım, keşke şimdi burada olsaydı."

Talon aşağıdaki avluda ateşlerin etrafına toplanarak bir araya sokulmuş olan adamlarla oğlanlara baktı. Bazıları ormandaki pusuda öldürdükleri adamlardan aldıkları zincir zırh yelekleri giymişti. Sıska bir delikanlının üstündeki zırh yelek o kadar bol duruyordu ki gülünç görünüyordu. Talon içini çekti.

"Keşke, baba. Philip'in Tapınak Şövalyesi üniforması içindeki varlığı şu pislikleri bile yıldırırdı." İki adam düşüncelere dalarak bir süre sessiz kaldı. "Yarınki savaşta Gallilerin anahtar olacağını düşünüyorum. Onların yaylarının uzun menzili biraz daha eşitlik sağlayabilir."

"Eğer okçuları korumak için mızrakları önde tutabilirsek bir şansımız olur. Keşke Domerc'in nerede olduğunu bilseydik. Onun böyle ortadan kaybolması hiç hoşuma gitmiyor. Acaba Kont gerçekten bize yardım etmek için adam gönderdi mi? Tanrı bizi korusun, onlar da gelse iyi olurdu."

Bunu Talon da merak ediyordu. Domerc ilk günden beri pek dostça davranmamıştı ve adamın Philip'e de pek saygı göstermediğini fark etmişti. Sanki bir nedenle onlara gücenmiş gibiydi. Talon vaat edilen yardımın gelmemesine de şaşırmıştı. Roger verdiği sözü tutmayacak birine benzemiyordu.

"Piskopos'un sanki büyü yapılmış gibi ölmesi de tuhaf," dedi Sör Hughes. "Gerçi Guillaume'ye karşı o kadar kötü niyet besleyen adam buna layıktı. Sen o gece gerçekten başrahibe mi gittin?"

Talon babasının karanlıkta kendisine baktığını hissetti. Kaçamak bir yanıt verdi. "Galiba ona dokunan bir şey yedi, baba. Mahkeme bittiği için çok rahatladım. Guillabert'in hakkından gelmenin bir yolunu bulacağız."

"Hmm, bulacağımıza eminim. Hâlâ İran'daki hayatın hakkında bilmek istediğim çok şey var, oğlum," dedi babası, manalı bir sesle.

Talon babasının kendisine bakmakta olduğunun farkındaydı ama hiçbir şey söylemedi. Dönüp ormana baktı. Yaprak kımıldamıyordu.

"Buraya döndüğünden beri iyi bir yetişkin olduğunu ispat-

ladın," dedi Sör Hughes, kısık sesle. "Ama gençsin ve daha önce bu tür çatışmalar yaşamamış olabilirsin. Onlarla eşit koşullarda savaşacak yeterli adamımız olmadığı için bu zor olacak. Ama hayatta kalmak için savaşmamız gerek. İnsanlar böyle bir zamanda cesaret bulmak için sana ve bana bakacaktır. Senin cesaretini kaybedeceğinden korkmuyorum. Eğer bana bir şey olursa seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Hem de çok."

Bu babası için oldukça uzun bir konuşmaydı ve Talon çok duygulanmıştı. Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine sıkıca babasına sarıldı, sonra birbirlerini kollarından tutarak bakıştılar.

"Yarın hepsine de Gilles'lerin kim olduğunu gösterelim!" dedi Sör Hughes, boğuk bir sesle.

Talon başını salladı. "Teşekkür ederim, baba. Ben de bir Gilles olmaktan gurur duyuyorum."

Sonra biraz uyumak için ayrıldılar.

Savaş sertleştikçe sertleşiyor,
Frenkler ve paganlar, müthiş bir saldırıyla,
Birbirlerine vuruyor ve kendilerini savunuyor.
Ne çok mızrak kana bulandı ve kırıldı,
Ne çok bayrak ve sancak parçalandı.
Kuşatma –Roland'ın Şarkısı

Bölüm 23

Saldırı

Kaledekiler şafağın ilk ışıklarıyla sessizce yerlerini aldı. Zincir zırhların şıngırtısı ve bir kalasın gıcırtısı dışında hiç ses yoktu. Max'le Talon adamlarla gençleri savaşacakları yerlere yerleştirmekle meşguldüler. Şafak söktüğünde hava kapalıydı ve kuzeybatıdan sert bir rüzgâr esiyordu.

Gareth ve Talon, Sör Hughes'la birlikte kapının yanındaki siperlerde duruyordu.

Gareth havayı kokladı. "Sonbahar geldi. Guillabert'le oğulları umarım hasat edilecek ürünleri yakmazlar."

Silahlı adamlar gruplar halinde surların etrafında duruyordu; herkes gergin ve diken üstündeydi. Max yanında Bartholomew, Devonalt ve Ap-Maddock'la birlikte kalenin arkasını korumakla görevlendirilmişti.

Sör Hughes kapıyı savunma işini üstüne almıştı ve Talon da onun yanında savaşmak istiyordu. Feremundus ve birkaç kişi daha, kapıyı kırıp girme olasılıklarına karşı hazırlanarak kapıların yanında duruyorlardı. Talon bu iri yarı adamı sol elinde kalkanı ve sağ elinde baltasıyla orada görünce rahatladı. Demircinin her zamanki somurtkan yüzündeki kaşları iyice çatılmıştı.

Talon ormana doğru bakınca gözüne bir hareket çarptı. Gareth'i dürttü. "Fazla yaklaşmadan onları oklarla biraz şaşırtabilecek miyiz, görelim."

Gareth başını salladıktan sonra Belth ve Drudwas'la kendi dillerinde konuştu. İki adam sırıtarak yaylarını kontrol ettiler. Sonra oklarını çıkartıp tüylerini parmaklarıyla sıvazlayarak hazır hale getirdiler.

"Görüş alanına girdikleri anda onları yere düşürürüz. Mesafe çok fazla değil."

Doğruydu; ormanla aralarındaki uzaklık yaklaşık yüz elli metre kadardı. Eğer yüz yirmi metre kala saldırıya geçerlerse vurulabilirlerdi.

Talon da kendi yayını kaldırdı. Onun menzili o kadar geniş değildi ama seksen metre kadar yaklaştıklarında hedefi vurabilirdi.

"Unutmayın, biz onların menziline girmeden Tatar okçularını öldürün. Bırakın, diğerleri ilerlesin. Okçuların işini bitirdikten sonra onları hallederiz," dedi Sör Hughes.

Talon hareketin arttığını, hatta atlıların ağaçların arasında ilerlediğini gördü. Bunu Sör Hughes da fark etmişti. "Hazır olun; saldırı pozisyonuna geçiyorlar," diye seslendi.

Üçgen kalkanını sol koluyla kaldırıp diğer eliyle kılıcını çekti. Surlardaki adamlar gergin bir şekilde beklerken sessizlik iyice arttı. Koyunlarla inekler bile gürültüyü kesmiş gibi görünüyordu.

Surların üstündeki Talon'la Sör Hughes'un yanında on iki güçlü kuvvetli adam vardı. Arka surlarda da on kadar adam vardı. Yanlara gözcü olarak yerleştirilmiş yaşı büyük gençlerle eli mızraklı bir-iki yaşlı adam da dâhil edilse bile sayıları çok azdı. Talon Gareth'in düşmanın başka bir taraftan sürpriz bir saldırı yapıp yapmayacağını izlediğini bilmesine rağmen yine de kaygılıydı. Gerginlik iyice arttı ve saldırının her an başlamasını bekleyen adamların nefesi sıklaşmaya başladı.

Düşman aniden ağaçların arasından fırladı. Tepeden tırnağa silahlıydılar ve üstlerinde zincir zırh yelekler vardı. Koşarak ve savaş çığlıkları atarak geliyorlardı. Talon Tatar okçuları diğerlerinden ayırmanın kolay olduğunu fark etti – çok hızlı koşamıyorlardı ve tabii koşarken ağır silahlarını önlerinde hazır vaziyette tutmaları gerekiyordu. Talon'un Roger olduğunu tahmin ettiği

bir de atlı vardı ama dikkatle baktığı zaman onun Marcel olduğunu gördü. Bu onu rahatsız etti ama o anda bunun nedenini düşünemezdi; dikkatini kapıya doğru hızla koşmakta olan kalabalığa yöneltti.

Surların üstündeki adamlar meydan okumak için olduğu kadar kaledekilere çatışmanın başladığını haber vermek için de bağırarak yanıt verdiler.

"Hazır olunca atışa başlayın, Gareth," diye seslendi Sör Hughes.

Üç Galli tek bir hızlı hareketle yaylarını çekti, nişan aldı ve oklarını fırlattı. Oklar havada uçarak yerlerini buldu. Üç Tatar okçusu çığlık atarak yere düştü. Hatta içlerinden biri düşerken okunu öndeki adama sapladı. Cesetleri çiğnenmiş otların üstünde paçavralar gibi görünüyordu.

Hemen yakınlarında koşanlar şaşkınlık içinde yana çekilerek yavaşladılar. Sadece altmış metre ötedeydiler. Yerini bulan üç ok üç adamı daha yere serdi. Adamlar sağa sola koşmaya başladı. Hatta bazıları durup yere çömelerek kalkanlarının arkasına saklandılar. Liderleri gibi görünen iki adam sertçe onlara devam etmeleri için bağırdı. Hatta biri yere çömelmiş olan bir adama kılıcının kabzasıyla vurarak ayağa kalkıp devam etmesini bağırdı. Nihayet hepsini ayağa kaldırıp tekrar kalenin kapısına doğru koşturmayı başardılar. Diğerlerinin kalkanlarıyla korumaya çalıştığı altı adam iplere bağlanmış ucu sivri uzun bir ağaç gövdesiyle merdivenler taşıyordu.

Talon ormandan başka atlıların çıkarak, sanki onları kapıya doğru sürüklüyormuş gibi dörtnala üstlerine sürdüklerini gördü. Talon, Marcel'e nişan aldı ama oku yayından çıktığı anda Marcel'in atı birden yön değiştirdi ve ok arkasındaki bir adama saplandı; adam bağırarak yere düştü.

Düşman hızla kapıya doğru hücum ederken Gareth'le Galliler ellerinden geldiğince hızla üstlerine ok yağdırıyorlardı. Adamlar ağaç gövdesini gürültüyle kapıya vurunca kapıyla birlikte onu tutan duvarlar da sallandı. Surların üstündeki adamlar aşağıdaki düşmana bakıp başlarına atacak bir şeyleri

olmasını dilemekten başka bir şey yapamadılar. Ellerinde hiçbir şey olmadığı için bağırarak küfrettiler ve okçular nişan almaya devam etti. Ama artık menzilleri içine girmiş olan Tatar okçuları sürekli atış yaptıkları için insanlar başlarını aşağıda tutmak zorunda kalıyordu. Surların üstündeki adamlar düşmandan sadece dört metre yukarıdaydılar.

Duvara, Sör Hughes'un yanına bir merdiven dayandı ve Hughes mızraklı bir adama, gelip merdiveni itmesine yardım etmesini bağırdı. Aşağıdaki adamlar merdivene tırmanmaya çalışırken Tatar okçuları surların tepesindekilere sürekli atış yapıyorlardı. Bir tek okun mide bulandırıcı bir sesle adamlardan birinin göğsüne saplanması yetti, diğerleri hemen saklandılar. Hughes ayağa kalkmalarını ve saldırıyı püskürtmelerini haykırdı.

Bir Tatar okçusunu yere deviren Gareth kulağının yanından vızıldayarak geçen bir oktan kıl payı kurtuldu.

Talon ihtiyatla surdan aşağı baktı ve adamların sallanan merdivenden yavaşça tırmandıklarını gördü. Yanında duran sinirli adamın elinden kargısını kaptığı gibi merdivenin tepesine geçirdi. "Buraya gelip itmeme yardım et!" diye emretti adama.

Birlikte kargıyı itince merdiven surdan uzaklaştı. Bütün güçleriyle ittiler ve yere fena düşeceklerini anlayan düşmanın korku dolu çığlıklarını duyunca sevindiler. Kargıyı son bir kez itip hemen geri çekildiler. Tam zamanında çekilmişlerdi, zira birkaç ok yakındaki bir duvara saplandı ve biri de tıslayarak Talon'un yüzünün hemen yanından geçti.

Aşağıdaki adamlar ağaç gövdesini bir kez daha kapıya vurunca bir gümbürtü koptu.

Sör Hughes, Talon'a döndü. "Kapının buna daha fazla dayanabileceğinden kuşkuluyum. İçeri girerlerse onları karşılamak için aşağı iniyorum ben. Sen onları buradan püskürtmeye çalış."

Tam giderken kulpunu kalın bir sopaya geçirdikleri büyük bir metal kazan taşıyan birkaç kadın nefes nefese yukarı geldi. Başlarındaki Aicelina da elinde kulpuna bezler sarılmış bir tencere tutuyordu.

"Kor getirdik, Talon!" diye seslendi.

Talon kızın elindeki tencereyi aldı ve elini sıcaktan korumak için bezleri kullanarak hemen siperin üstünden eğilip kızgın korları aşağıdaki adamların başına döktü.

Adamların omuzlarına ve bazılarının çıplak kafasına düşen korlar yüzünden acı ve öfkeyle çığlık attıklarını duyunca sevindi. Yanık saçların kokusu onlara kadar geldi. Bir başkası bir tencere daha alıp aşağıya döktü. Duvarın kenarından dikkatle bakan Talon bir atın acıyla kişneyerek kaçtığını gördü. Bunun Marcel'in atı olabileceğini düşünerek güldü.

Başını kaldırınca Aicelina'nın bakışlarını yakaladı. Genç kız korkmuş görünüyordu ama sakindi.

"Böyle bir zamanda nasıl gülebiliyorsun?" diye bağırdı.

"Galiba Marcel'in kafasına kızgın korlar döktük. Atı kaçtı gitti." Bunu duyan Aicelina da gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Aicelina, daha çok kora ihtiyacımız var. Hemen aşağıya in –burası güvenli değil- ve bize kaynar su, kor veya eğer varsa zift getir."

Aicelina hemen başını saliayarak diğer iki kadınla beraber uzaklaştı. Talon neler olduğunu görmek için döndü. Öfke ve acı çığlıkları geçici olarak dinmişti: surların üstündeki okçuların oklarıyla takip ettiği düşman sağa sola kaçışarak ormana doğru koşuyordu.

Kaledekiler bağırarak ve açık saçık hareketler ederek onları yuhalıyordu. Köydeki gençlerden biri pantolonunu aşağı indirip cinsel organını onlara gösterecek kadar ileri gitti. Rahatlayan arkadaşları kahkahalar atarak onu desteklediler.

O sırada Talon arkasında bağırtılar ve birbirine çarpan metal sesleri duydu. Döndü ve kalenin öteki tarafındaki surların üstünde dövüşen adamlar görünce yüreği sıkıştı. Bir küfür mırıldanarak Gareth'e orada kalmasını ve yaklaşan herkesi vurmasını söyledi ve birkaç mızraklı adama yardım etmeleri için seslendi.

Arkasında iki iri tazı, Rolland ve Beatrice'le birlikte son sürat koşarak çamurlu avluyu geçti. Hızla yukarı çıkan merdiveni tırmandı. Yedi metre kadar ötede dövüşenler vardı ve Talon tam tepeye ulaştığında zorlukla tırmanarak duvarı aşan bir adamın

Bartholomew'u böğrüne vurarak yere düşürdüğünü gördü. Adam Talon'u görmemişti. Tam ayaklarının dibinde kendinden geçmiş halde yatan Bartholomew'a ölümcül bir darbe indirmek üzereyken Talon tepesine binip kılıcını böğrüne saplayınca bunu asla yapamadı. Nefesi kesilen adam aşağıya yuvarlandı.

Talon tazıların onun yanından geçip aşağıdaki siperlerde dövüşen insanların arasına daldığını gördü; hayvanlar hırlayarak bir adamın üstüne atlayıp çığlıklar atan adamı yere indirdiler. Talon hızla döndü ve sura çıkmaya çalışan bir başka adamın kafasına vurdu. Adam hiç ses çıkarmadan geriye düştü. Talon iki mızraklı adamın kavgaya katılmak için koşarak arkasından geldiğini duydu. İçlerinden biri merdivenin duvara dayanmış olduğu yerde durdu ve bir çığlık atarak mızrağını aşağıya doğru sapladı.

Arkada neler olduğuna bakmak için dönen Talon, Max'in çam yarması gibi zırhlı bir adamla kıyasıya dövüştüğünü gördü. Diğer iki okçu da bir başka zırhlı adamla çarpışıyordu. Okçuların arkasında da mızraklı adamlarıyla yine zincir zırhlı birkaç düşman arasında bir mücadele sürüyordu. Talon dar yolda yerde yatan en az üç yaralı veya ölü olduğunu gördü. İki tazı da artık bağırmayı kesen ve kan revan içinde yerde yatan adamı hâlâ hırpalıyorlardı.

Talon inceliklerle uğraşacak zaman olmadığına karar vererek yerde duran bir baltayı kaptı ve öne atılarak silahı Max'in rakibinin kafasına indirdi. Etrafa kanlar fışkırırken adam Max'in kollarının arasına düştü. Şaşıran Max, Talon'a bakarak adamın ayaklarının dibine düşmesine izin verdi.

"Sen diğerini hallet, Max. Ben yukarı çıkmaya çalışanların icabına bakacağım."

Mızraklı adamlar Talon'un yanından geçerek Max'le birlikte kavgaya katıldı.

Talon babasının adamlarından birinin yanında duran bir kargıyı kaptı ve merdivenin üst basamağının içinden geçirdi. Sonra bütün gücüyle itti ama merdiven yerinden kımıldamadı bile. Yukarı çıkmaya çalışan cüsseli adamlar merdiveni şiddetle

sarsıyorlardı. Talon denemeye devam ederken arkadan gelen biri itmesine yardım etti. Bu Feremundus'tu. İkisi birden merdiveni ağırlık merkezinden geriye itmeye çabaladılar ve sonunda merdiven düşmeye başladı. Üstlerinde ağır giysiler olan birkaç adam öfkeyle bağırarak merdivene yapışırken, biri de merdiveni bırakıp bağırarak yere atladı. Talon onlardan birinin Roger olduğuna yemin edebilirdi.

Talon tekrar baltayı kaptı ve hızla arkasına dönünce karşısında ayakta zor duran Bartholomew'u gördü. Şakağı morarmıştı ve burnundan çenesine kan akıyordu.

"Yardımına teşekkür ederim," dedi Talon, Feremundus'a.

"Bence biz sana teşekkür etmeliyiz, Talon," diye mırıldandı Bartholomew. "Tam zamanında geldin. Başım çok ağrıyor."

"Sen burada kal Bartolomew, ben siperlerdeki bu haşaratları temizlemeliyim," dedi Talon. "Feremundus, sen de burada Bartholomew'la kal ve tekrar çıkmaya çalışırlarsa onları durdur."

Talon'un hızla diğerlerinin yanına gitmesini izleyen Feremundus gülümsedi. "Bu adam tam bir savaşçı," dedi Bartholomew'a; onu onaylamak için hızla kafasını sallayan genç adam hemen başını ellerinin arasına aldı.

Max, Talon'a doğru geldi. "Feremundus'la tam zamanında geldiniz. Sağol."

"Roger'ı kapıda görmeyince böyle bir şeyden şüphelenmiştim. O korkak biri değil. Biraz daha dayanabilir misin? Yanına iki mızraklı adam bırakacağım ama ne kadar faydalı olabileceklerini bilemem. Roger'ın tekrar yukarı çıkmaya çalışacağına eminim. Feremundus'un kapının yanında olmasını istiyorum; kapıyı da tekrar kırmayı deneyeceklerdir."

"Doğru ama Galliler birkaçını daha yere serip yağmalama konusunda iştahlarını kaçırırsa yeniden düşünebilirler. Hey, Devonalt, Ap-Maddock, şunları avlamaya başlayın, sayılarını azaltmamız gerek," diye bağırdı Max, iki okçuya.

Pislik ve kan ter içinde olan Galliler başlarını sallayarak neşeyle gülümsediler. Sonra uzun yaylarını havaya kaldırıp surdan aşağı eğilerek işe koyuldular. Aşağıdan gelen çığlıklar hedeflerini bulduklarının kanıtıydı.

Talon oklardan sakınmaya çalışarak her yöne kaçmaya başlayan adamlara baktı. Merdivenlerden uzaklaşarak ormana doğru koşmaya başlamışlardı. Ağaçların arasına sığınamadan birkaçı daha yere düştü. Ormanın kenarında içlerinden biri dönerek kötü kötü kaleye doğru baktı ama bir ok yanağının yanından ıslık çalarak geçip arkadaki bir ağaca saplanınca o da ağaçların arasına daldı.

Talon ormana son bir bakış attıktan sonra dönüp kapıya doğru yöneldi. Tazılar da hemen arkasından onu izliyordu.

Kalabalık avluda ilerlerken kadınlar ve yaşlı erkekler bağırarak onu kutsadılar. Surların üstünden çatışmanın sonunu seyretmişlerdi. Talon onlara başını eğerek babasının yanına gitti. Sör Hughes elini oğlunun omzuna koydu.

"Sen gerçek bir savaşçısın, Talon. Philip senin ne kadar yetenekli olduğunu söylerken haklıymış."

"Galiba bugün ve gece boyunca hepimizin becerilerine ihtiyacımız olacak. Guillabert'in ve Roger'ın bu kadar kolay vazgeçeceğini sanmıyorum. Roger arka tarafta neredeyse emeline ulaşıyordu."

O sırada bir elin koluna dokunduğunu hissetti. Dönünce Aicelina'nın bakışlarıyla karşılaştı. Genç kızın gözlerinde hem kaygı hem gurur vardı. Su dolu deri bir kupa uzattı. Soğuk suyu içen Talon ne kadar susamış olduğunu anladı.

"Teşekkür ederim, Aicelina, çok iyi geldi. Bartholomew başına kötü bir yara almış. Ona yardım edebilir misin?"

Aicelina başını saliayarak aceleyle uzaklaştı. Genç kızın gözlerindeki telaşı gören Talon'un yüreği burkuldu.

Sonra mazgallı siperlere çıkarak Gareth'in yanına gitti. Arkadaşı eliyle surların dibinde çimenlerin üstünde yatanları gösterdi. "En az on ölü ve daha fazla yaralı verdiler ama korkarım geldikleri yerde daha çok adamları var. Biz iki adamımızı kaybettik; bizim için ağır bir kayıp. Guillabert'in bu kadar çok asker tutabilmek için çok parası olmalı."

"Arka taraftaki surlarda daha çok adam kaybettik."

"Geri geleceklerdir."

"Evet, geceye kadar dayanmamız lazım. O zaman saldıracağız, Gareth. Fırsat bulunca dinlen. Sen ve diğer okçular gece iyice dinlenmiş olun," dedi Talon.

Gökyüzü kapalı olduğu için güneşi göremeseler de öğle vaktinin geçtiği belliydi. Zaman nasıl bu kadar hızlı akmıştı?

Babası sert adımlarla mazgallı siperlere çıkarak önlerinde uzanan araziye baktı. Bağırarak ölülerle yaralıların listesinin çıkarılmasını söyledikten sonra başını iki yana sallayarak Talon'a dönüp alçak sesle, "Beş ölü ve daha fazla yaralı verdik," dedi. "Adamlar kaleye girene kadar böyle kayıp vermeye dayanamayız." Sonra Talon'a gülümsedi. "Her zamanki gibi sakinsin, Talon. Hiçbir şey cesaretini kırmıyor, oğlum. Eh, bu sefer kendimizi iyi ispatladık. O lanet olasıca adam geri gelecektir. Şimdilik yaralarını yalamaya gittiler."

O esnada kapıya yeni bir saldırı oldu. Şiddetli bir mücadele başladı. Talon kapının bu kadar saldırıya dayanabilmesine şaşıyordu. Ağaç gövdesinin gürültüyle her çarpışında kapının kanatları ve hatta onları tutan duvarlar sallanıyordu. Kapıyı kırmak için yapılan iki saldırıyı püskürtürken bile Talon'un bir gözü arka taraftaydı.

Talon merdivenleri tırmanıp siperlerin içine atlamak için azimle çabalayan adamları kılıcıyla savuşturmaktan yorgun düşmüştü. Feremundus'la beraber Max'e katılarak yine kalenin arkasındaki ısrarlı bir saldırıyı geri püskürtmüşlerdi. Talon bu saldırının başında Roger'ın olduğuna emindi ama adam okların yoluna çıkmıyordu. Yorgunluktan bitap düşen adamlara Sör Guillabert'in insan kaynağının sonu gelmeyecekmiş gibi geliyordu.

Kadınlar Aicelina'nın idaresinde kazanlarla kor taşıyorlardı. Aicelina'yla birlikte siperlere çıkan bir kadının böğrüne bir ok saplandı. Kadın bir çığlık atarak düşerken kazanın tuttuğu sapını bıraktı ve yere dökülen sıcak korlar küçük bir yangın çıkartınca onu söndürmeye çalışan adamların dikkati dağıldı.

Guillabert'in adamları bu fırsattan yararlanarak duvarın biraz daha ilerisine bir merdiven dayadılar ve kaleye girmelerine

ramak kaldı. Ama Sör Hughes'un başını çektiği şiddetli bir karşı saldırıyla surlardan aşağı döküldüler. Hughes iki yaralı ve iki ölü daha verdi.

Aicelina, tehlikeye rağmen hiç durmadan kor getirmeye devam ederek adamların hayranlığını kazanıyordu. Saldırıların arasındaki kısa duraklamalarda o ve diğer kadınlar erkeklere su taşıyordu. Yorgun adamlar deri kupalardan minnetle içerek onları kutsuyorlardı.

İkindiye doğru düşman usanmış gibiydi. Yüzü kan, ter ve kirle yol yol olan Sör Hughes, Talon'un yanına geldi. "Galiba şimdilik pes ettiler," dedi, çatlamış dudaklarının arasından.

Orada durup sayıları iyice azalan adamlarını incelediler. Talon kaledeki insanların arasında gittikçe artan umutsuzluğu hissedebiliyordu. O da bir saldırıya daha dayanabileceklerinden şüphelenmeye başlamıştı ama dayanmaları gerektiğini biliyordu. Yüzüne cesur bir ifade takınmaya çalıştı. Roger'ın göndermesini bekledikleri adamlardan hâlâ iz yoktu. O gece savaşı Guillabert'in tarafına taşımaya karar verdi.

Sör Hughes sanki Talon'un zihnini okuyormuş gibi, "Guillabert kont takviye göndermeden kazanmak için varını yoğunu ortaya koyacaktır," dedi. "Kontla savaşamayacağını biliyor, onun için bu savaşı çabuk kazanması gerek. Onca adama verecek parası yoktur. Biraz daha dayanmalıyız. Başka seçeneğimiz yok."

Talon başıyla onayladı. "Bu gece ay çıkmayacak. Hava karardığı zaman yine geleceklerdir. Eğer sessiz olurlarsa biz onları fark etmeden yukarı çıkabilirler. Son bir kez daha deneyecekler, bundan eminim."

"Geldiklerinde üstlerine atacak meşaleler hazırlamalıyız."

"Sana katılıyorum ama ben bu gece kaleden çıkacağım."

Babası bakışlarını ona dikti. Nedense oğlunun bu sözüne pek şaşırmış görünmüyordu. "Ne yapmak niyetindesin?" diye sordu, sanki bu tür bir şey bekliyormuş gibi.

"Guillabert yeterince zarar verdi. Buna bir son vermeye çalışacağım."

"Galiba gitmemeni söylemenin bir faydası olmayacak."

Talon elinde olmadan gülümsedi. "Hayır baba. Bu benim yapabileceğim ve yapmam gereken bir şey. O veya Roger önünde sonunda işimizi bitirecek ve ben bunun olmasını istemiyorum. Bir şekilde şansımızı eşitlemeyi umuyorum."

Akşamüstünü gergin ve dikkatli bir sessizlik içinde geçirdiler. Ormanda hiç hareket yoktu; kaledekiler yorgunluklarına rağmen meşale hazırlamakla meşguldüler. Yukarı çıkmaya çalışacakların üstüne atmak üzere sıcak su ve korlar hazırlandı. Hızla dışarı çıkıp gelen birkaç adam bulabildikleri okları topladılar fakat ormandan çıkan Guillabert'in atlıları onları kovaladı ve koşan adamlardan birkaçını yere devirmek üzereyken surlardan atılan oklar bir atlıyı yaralayarak bir atı da yere devirdi. Sonra herkes yaralarını sarmak üzere kendi köşesine çekildi.

Marguerite, Aicelina ve diğer kadınlar erkeklerin yarasını sararak karınlarını doyurdular. Pierre ve Claude ölenlere dua edip köylü kadınları teselli etmeye çalıştılar. Düşmanların da aralarında olduğu ölüler kalenin bir ucunda sıra halinde dizilmiş yatıyorlardı. Sör Hughes surlara yaslanmış iki merdiveni yukarı çektirerek avluya getirtti. Sonra Talon'la Gareth'i yanına alarak yakaladıkları düşmanları sorgulamaya gitti.

Esirlerin ikisi de besbelli silah kullanma becerileri sayesinde para kazanan sert görünüşlü adamlardı. Sör Hughes'a alayla gülümseyip Guillabert'in gümüş vaat ettiği daha çok adam olduğunu söylemek dışında ağızlarından tek laf alamadılar. Hughes onlara açık bir tiksintiyle bakıyordu; adamlar pislik içindeydi ve bira ve ter kokuyorlardı.

Onları izleyen Talon adamların kir içindeki cansız saçlarının bitle dolu olduğundan emindi. Bu adamların savaşı kazanınca her şeyi yağmalayıp hayatta kalan kadınlara tecavüz edeceğini düşününce içini bir tiksinti kapladı. Daha fazla zarar vermesine fırsat kalmadan Guillabert'e ulaşma kararı iyice pekişti.

Sör Hughes da sanki aynı şeyleri düşünmüş gibi onları asmaya karar verdi. "Başlarına dikecek adamımız yok ve eğer onları bu safdil köylülerin gözetimine bırakırsak biz savaşırken

kaçacak kadar kurnaz görünüyorlar," dedi. Talon babasına hak verdi.

İdam hızlı ve çabuk oldu. Başta bağırarak karşı çıksalar da ölümü metin bir şekilde karşıladılar. Adamların cesetleri kayıtsız ormanın tam karşısında, ön kapının yanında sergilendi.

Talon, Bartholomew'un idamlardan uzak durduğunu fark etti. Buna şaşırmadı. Adam savaşın zalimliklerine alışkın değildi. Ama onun dövüşme yeteneğine bir şey diyemezdi. Başındaki acıya rağmen, kalenin arkasında Max'in yanında yerini alarak günün geri kalanında yiğitçe savaşmıştı.

Talon daha sonra çatışmaya ara verildiği bir sırada başı sarılmış olan Bartholomew'un Aicelina'nın yanında oturmuş, genç kızın ilgisinin keyfini çıkarttığını gördü. Umursamadı: onun kaderi başka yerdeydi. Avluda etrafı temizleyip hayvanlarla ilgilenerek dolanan kadınlarla çocuklara baktı ve kendi hayatını düşündü. Kendisinin öyle olmayacağına karar verdi. Onun, bu memleketten çok uzakta, doğuda alıştığı hayat çok farklıydı. Eğer hayatta kalırsa, ne olacağını bilmese de Filistin'e geri dönecekti.

Kılıç, ne kadar adil ve parlaksın.
Öne çık da ışığı gör,
Seni savurabildiğim sürece
İmparatorum Charles buyurmayacaktır
Tek başıma ölmemi, ardımdan
gözyaşı dökülmeden.
Roland'ın Efsanesi'nden

Bölüm 24

Fedal

Karanlık çöktüğünde kale halkı hazırlandı. Bitkin erkekler sessizce surlara çıkarak etrafı gözlemeye başladı. Okçular oklarını istiflediler ve erkekler gençlerin düşmana atması için taşlar yığdılar. Kor yapmak için ateşlere daha çok kütük attılar ve nihayet Talon'un bumuna eriyen ziftin keskin kokusu geldi.

Etraf iyice kararduğı zaman Talon'la Belth yandaki surdan inip kaleden ayrılacaktı. Talon düşman tekrar saldırmaya karar vermeden önce Guillabert'e ulaşmayı umuyordu.

Zırhlarını çıkartan ve yanlarına sadece bıçaklarıyla uzun bir yay alan iki adam iple aşağı inerken, onlarla birlikte gitmek isteyen ama Talon'un geride kalıp Sör Hughes'u korumasını söylediği Gareth fısıldayarak ikisine şans diledi.

İki adam yüzükoyun sürünerek yavaşça ormana doğru ilerledi.

Ormana metreler kala konuşmalar duydular. Hiç de aptal olmayan Roger'ın diktiği nöbetçiler usulca birbirleriyle konuşuyordu. Talon omzunun üstünden arkaya bakınca karanlıkta kaleyi zar zor çıkartabildi, onun için büyük olasılıkla fark edilmediklerini düşündü.

Şimdi karanlıkta düşmanın hakkından gelmeleri gerekiyordu. Talon kuru bir dalı veya yaprağı ezmemeye dikkat ederek

eğrelti otlarının üstünde santim santim süründü. Sessizce Belth'e yaklaşarak fısıldadı. "Sen burada kal, ben onları hallederim." Belth içini çekti ama bir şey demedi.

Talon adamların sesini takip ederek karanlıkta yavaşça yerde sürünmeye başladı. Adamlara birkaç metre kala dikkatle ayağa kalkarak bıçağını çıkardı. Ölümleri hızlı ve sessiz oldu. Bu işi bitirdikten sonra usulca ıslık çalarak Belth'i yanına çağırdı.

Belth'e ölü adamlardan birinin miğferini verdi. "Bunlar daha rahat hareket etmemizi sağlar, bizim okçuları olduğumuzu sanırlar. Guillabert'i bulmalıyız."

Tatar okçularının taktığı geniş kenarlı miğferleri başlarına geçirdiler. Kanlarıyla ıslanmış olmasına rağmen adamların muflonlu ceketlerini de aldılar. Talon Tatar yaylarından birini de aldı ve bir ok takarak hazır duruma getirdi.

Sonra Talon'un Guillabert'in kamp kurduğunu tahmin ettiği köye doğru ilerlemeye başladılar.

Tahmini doğru çıktı; ormanın köyün yakınındaki kenarına geldiklerinde yolda ateşlerin yandığını gördüler. Bütün evler yakılmamıştı ve evlerin birinin yanında birkaç at bağlıydı. Talon, Guillabert'in geceyi orada geçireceğini tahmin etti. Ormanda sessizce ilerleyerek kulübenin arkasına geldiler.

"Belth, sen burada kal ve yayını hazır tut. Ben Sör Guillabert'i ziyaret edeceğim. Dönerken yardımına ihtiyacım olabilir."

Kulübelerin arasındaki açıklıklardan ateşlerin etrafında kümelenmiş adamları görebiliyorlardı. Etrafa nöbetçi dikilmemişti ama harekete geçmeye hazırlanıyor gibiydiler. Yanlarında merdivenler duruyordu. Talon saldırıya geçmek için beklediklerini tahmin etti.

Yoldaki sesleri dinleyerek, önceden aldığı eğitim sayesinde sessizce kulübenin arkasına süründü. Hiç ses çıkarmamaya dikkat ederek evin arka duvarına yaklaşıp bir pencereyi dinledi. Kepenkler kapalıydı ama çıtaların arasından mum ışığı sızıyordu.

İçerden mırıltılar geliyordu. Talon çıtaların arasından içeri bakmak için başını kaldırdı. Hâlâ üstünde zincir zırhı olan Roger

bir ateşin yanında duruyordu. Adam odaya o kadar hâkimdi ki Marcel onun yanında pek ufak görünüyordu. Talon'un açıkça göremediği, sırtını ona dönmüş oturan bir başka adam daha vardı. Tartışıyorlardı.

"İçeri girmeden önce iyice geç olmasını ve yorulmalarını bekleyeceğiz," dedi, sırtı dönük olan adam. Talon onun Guillabert olduğunu anladı.

"Ne kadar çok beklersek o kadar çok hazırlanırlar, baba," dedi Roger.

"Ben babama katılıyorum, beklemeliyiz. Uzun yay kullanan şu lanet okçuları karanlıkta göremezler, o zaman daha rahat yaklaşırız."

"Bugün senin apar topar geri çekilmen bize pahalıya patladı, kardeşim. Eğer son seferinde kapıda biraz daha dayanacak cesaretin olsaydı onları ele geçirmiş olurduk. Savaşacak yüreğin mi yok? Yoksa gücünü mü aşıyorlar?" diye dalga geçti Roger.

"İkiniz de didişmeye son verin. İlk çatışmayı kaybetmiş olabiliriz ama bu gece onları ele geçireceğiz ve askerlere para vermek yerine onları kaleye salacağım. Sorun çıkarmaya başladılar; böyle bir direnişle karşılaşmayı beklemiyorlardı ve benim hepsine ödeyecek param yok. Şu Hughes'un okçularına lanet olsun. Hughes'la şu kahrolasıca oğlunun öldüğünü gördükten sonra bütün kale içindekilerle birlikte yanabilir," dedi Guillabert.

"Roger, sen git, adamları hazırla; bir saat içinde harekete geçiyoruz. Merdivenlerin hazır olduğundan emin ol. Biz kapıya saldıracağız, sen de yine arkadan saldıracaksın ama bu sefer bizimle aynı anda harekete geç. Marcel, sen de onunla git. Daha yemeğimi bitirmedim. Hazır olduğunuzda gelip haber verin." Asık yüzlü iki adam ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarken Guillabert kadehinden büyük bir yudum aldı.

Talon kapıdan girmek zorunda olduğunu anladı – kepenkleri kırıp girerse Guillabert'in bağırarak diğerlerini uyarma fırsatı olurdu. Talon ayağa kalktı ve elinden geldiğince rahat bir tavırla kulübenin etrafından dolaşarak önüne geldi. Sokakta yanan ateşler evin ön tarafını aydınlatıyordu ama kapıda nöbet-

çi yoktu. Talon Tatar yayını omzuna kaldırdı ve kapıya doğru ilerledi. Geniş kenarlı miğferi iyice önüne eğmiş ve kamburunu çıkarmıştı. Kapıya geldi ama hâlâ ondan kuşkulandıklanna dair bir işaret gelmemişti. Adamlar içiyordu ve hatta ateşin yanında duran birkaçı kahkaha atıyordu. Şüphesiz talan edecekleri kaledeki şanssız kurbanlara neler yapacaklarını söyleyerek böbürleniyorlardı. Roger'la Marcel yolun aşağısından bağırarak emir verince adamlar silahlarını ve kalkanlarını kaptılar.

Talon orada otuz kadar adamla on kadar eyerlenmiş at olduğunu tahmin etti. Yüreği sıkıştı, kalede savaşacak sadece on beş adamları vardı; bu kadar adamı geri püskürtmek zor olacaktı. Tam kimseye görünmeden içeri süzülmek üzereydi ki kapıda biriyle burun buruna geldi. Bu bir paralı askerdi. Bir parça ekmeği kemirerek yürüyen, zincir zırh giymiş kaba saba bir adamdı. Talon'u itip bir küfür savurarak yanından geçti.

"Çekil yolumdan, lanet olası okçu!"

Talon özür diler gibi mırıldanarak evin içine süzüldü. Evde sadece iki oda vardı ve Guillabert büyük odada oturuyordu.

Talon basık odadaki şöminede titreşerek yanan ateşin alevlerini görebiliyordu. Odadaki tek ışık bu ateşle bir mumdu. Talon odanın girişine geldiği anda Guillabert'i gördü; adam kapıya yan dönmüş halde bir taburenin üstüne oturmuş, alçak bir masanın üstünde bir parça et yiyordu. Talon'un girişte durduğundan habersizdi.

Talon Tatar yayını usulca kaldırarak dosdoğru Guillabert'e doğrulttu. Guillabert son anda başını kaldırdı ve fedainin onu öldürmek üzere olduğunu gördü. Dehşet içinde bir çığlık atmak üzereydi ki ok gözüne saplanıp kafatasının ta içine girince sesi kesildi. Bedeni kasılarak gürültüyle toprak zemine düştü.

Talon hiç oyalanmadı; pencereye koşup kepenkleri açarak yere atladı. Sonra hızla Belth'in beklediği ormana yöneldi.

Tam karanlık ormana ulaştığı zaman birisi bağırarak alarm verdi ve pencerede arkada yanan ateşin aydınlattığı bir siluet belirdi. Hazır bekleyen Belth o yöne doğru bir ok attı. Penceredeki adam bir şey sezmiş olacak ki bağırarak yana çekildi ve ok kulübenin içindeki ahşap sütuna saplandı.

Artık insanlar bağıra çağıra koşuşturmaya başlamıştı. Talon'la Belth hiç vakit kaybetmediler. Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde geldikleri yoldan geri koştular. Gelen gürültülerden peşlerine takıldıklarını anlayınca daha da hızlandılar. Önlerinde geçmeleri gereken bir çayırlık ve tırmanmaları gereken bir duvar vardı.

Ormanın kenarına geldiler ve kaledekileri uyarmak için bağırarak tüm güçleriyle duvara doğru koşmaya başladılar.

Aşağıya ipler atıldı. İki adam çılgın gibi kendilerini yukarı çekerken surların üstündekiler onları cesaretlendiriyordu. Peşlerindekiler öfkeyle bağırarak karanlıkta onlara doğru koşuyordu. Tatar yaylarından atılan birkaç ok yanlarına saplanan iki adam daha bir gayretle tırmanmaya başladı.

Tam duvarın üstünden öbür tarafa atlamak üzereyken şansları döndü ve Belth bir okla vuruldu. Acıyla inleyerek orada bekleyen adamların kolları arasına düştü. Talon çabucak duvarın üstüne tırmanmıştı ki adamlar aşağıya meşaleler fırlatmaya başladı.

Zift topları aşağıda sağa sola kaçışan adamları Gallilerin atış yapabileceği kadar aydınlatmıştı. Birinin bağırarak bir küfür savurduğunu, sonra da hepsinin karanlıkta kaçarak uzaklaştığını duydular. Surların üstündeki adamlar durup dinlediler: sessizlik. Düşman oklarının tadına bakmak istemiyor gibiydi. Yerde yatan Belth inledi. Talon adamların birinin elindeki meşaleyi kaparak arkadaşının üstüne eğildi.

Ok omzunu delmişti; boynuyla kürek kemiğinin arasından dışarı çıkmıştı. Talon içinden küfretti; bütün okçulara ihtiyaçları vardı ve Belth kesinlikle saf dışı kalmıştı. Gareth hızla bıçağını çıkararak eğildi ve okun kısa sapını keserek, Belth dişlerini sıkarken, saplandığı yerden çekip çıkardı.

Gareth arkadaşının üstüne eğildi. "Şanslısın, Belth oğlum; boynuna da saplanabilirdi." Meşalenin titrek ışığında dönüp Talon'a baktı. "Başardınız mı, Talon?"

"Kısmen başardık, Guillabert öldü. Ama Roger vazgeçmeyecektir, onun için her iki taraftan gelecek saldırılara hazır olmalıyız; aynı anda saldırmayı planlıyorlar."

Belth'i aşağıdaki eve, kadınların ilgilendiği diğer yaralıların yanına götürdüler.

Talon birinin uzattığı bir parça koyun etinden çabucak bir ısırık alarak Gareth, Max ve babasıyla durumu tartıştı. "Daha fazla merdiven getirecek ve her iki taraftan girmeye çalışacaklar. Çok karanlık, duvarlara yaklaşana kadar onları göremeyiz, o zaman da merdivenleri dayamalarına engel olmak için geç kalırız. Onlar gelirken meşaleleri olabildiğince uzağa fırlatıp okçulara onları vurma şansı vermeliyiz."

"Umarım, yaptıklarınız biraz morallerini bozmuştur," diye homurdandı Sör Hughes.

"Marcel'in moralini bozmuş olabilir ama Roger öfkelenecek ve kesinlikle bu gece şansını deneyecektir. İntikam almak isteyecektir. Onu da öldürmeyi umuyordum."

Talon'la Sör Hughes bir şeyler yemek için salona doğru ilerlediler. Talon Bartholomew'un nasıl olduğunu sordu; onu siperlerde görmemişti.

Salona girince büyük bir ateşin sıcaklığı ile konuşan insanların gürültüsü karşıladı onları.

Talon havanın soğuk olduğunu fark etti. Akşamları serin olmaya başlıyordu ama hareket halindeyken şimdiye kadar soğuğu hissetmemişti. Aç olduğunu da fark etti ve Aicelina'nın onlara etle ekmek getirdiğini görünce sevindi. İki adam ona teşekkür ettiler.

Ayakta durup etrafa bakarak yediler. Marguerite salonu hastaneye çevirmişti. Yaralıların bakımına nezaret ediyor, surların üstündeki adamlara yiyecek gönderiyordu. Ateşin üstünde kaynayan ve kötü koku yayan birkaç bakır kazan vardı. Talon bunun zift olduğunu anladı. Sevindi; bu gece buna ihtiyaçları olacaktı.

Sör Hughes bir şey söylemek üzereydi ki dışarıda bir bağırtı duyuldu. Talon'la babası ellerindekileri bırakıp karanlığın içine fırladılar. Adamlar mazgallı siperlere doğru koşuyordu.

Talon kapıda bir gümbürtü duydu ve düşmanın kapıyı kırmasına ramak kaldığını anladı. Gareth ona bağırarak bu defa atları kullandıklarını söyledi. Her nasılsa bir bocurgat halatı yap-

mışlar, sonra bir kalasa bağlayarak atları dörtnala kapıya doğru sürmüşlerdi.

Talon kapıyı tutan sürgülerden birinin kırıldığını ve kapının sol kanadının eğildiğini gördü.

"Gareth, adamlarını rampaların üstüne çıkart ve meşaleleri olabildiğince uzağa fırlatın. Gördüğünüz anda vurun. Biz kapıda olacağız," diye bağırdı.

Gareth koşarak uzaklaştı.

Talon'la Sör Hughes mızraklı adamlarıyla birkaç silahlı askeri de yanlarına çağırarak kapıya doğru koştular. Talon artık sürekli yanında taşıdığı baltasını havaya kaldırmıştı. O sırada Feremundus'un kapıya koştuğunu görünce kendini biraz daha iyi hissetti. Baltasını sağa sola savuran bu adam saldırganların gözünü daha çok korkutabilirdi.

Bu gece ya iyi dövüşeceğiz ya da her şey sona erecek, diye düşündü Talon kederle.

Dışarıda bağıra çağıra kapıya yüklenen güruhla hemen hemen aynı anda vardılar kapıya. Talon, Gallilerin iyi iş çıkardığını ama içeri girmeye görsünler, dostun düşmandan ayırt edilemeyeceğini ve çaresizce izlemek zorunda kalacaklarını biliyordu.

Talon, babası ve Feremundus bir savaş çığlığı atarak ve zincir zırh giymiş dört adamı da yanlarına alarak, kapının kanatlarının arasındaki açıklıktan geçmeye çalışan kalabalığın üstüne hücum etti. Talon yakınına gelen herkese vuruyordu. Yarı karanlıkta zincir zırhlı adamlar ve mızraklı askerler, onlar kadar azimle kapının arasından geçmeye çalışan düşmanı geri püskürtmeye çalışıyordu. Köylülerden bazıları mücadele devam ederken bile kapının kanatlarını iterek kapatmaya çalışıyorlardı.

Karanlığın içinden çıkan bir mızrak Talon'un böğrüne çarptı ama ince zırhı delinmedi. Sendeleyen Talon hızla dönerek baltasını mızrağı tutan kola indirdi. Bir adam acıyla bağırdı ve mızrak gözden kayboldu. Bir başka adam kapıyı iterek içeri girip kılıcını Talon'un başına doğru savurdu. Tam zamanında kalkanının arkasına saklanan Talon baltasının sapını adamın

miğferinin burunluğuna vurdu. Adam bir an savunmasız kalınca da baltasını adamın demir miğferli başına indirdi. Rakibi hiç ses çıkarmadan yere düştü. Talon babasının yanında dövüştüğünü ve birbirine çarpan metal seslerini duyuyor ama acımasızca geriye itildiklerini hissediyordu.

Geri çekilip yukarıdaki Gareth'e bağırdı. "Gareth, hemen aşağı gelip arkamda durun. Çabuk!"

Yanıt beklemeden öne atılarak kılıcını bir adamın omzuna indirdi. Adam hızla kalkanını kaldırdı, sonra kılıcını Talon'un kalkanına vurdu; bu amcasından ona kalan kalkandı. Sağlam yapısı darbeye kolayca dayandı. Gel gelelim darbe çok sertti ve Talon karşısında güçlü bir rakip olduğunu anladı. Bir adım geri çekilince Gareth'in hemen arkasında olduğunu fark etti.

"Kapıdakileri vur, Gareth. Onların hepsi düşman."

Talon bir adım daha geriledi ve çamurun içinde yatan bir gövdeye takılarak düşmesine ramak kaldı. Yanında dövüşen babası mızraklı adamlarına yanında toplanmaları için bağırıyordu. Oraya buraya aceleyle kısa emirler vererek adamları okçuların önüne yerleştirdi.

"Buradan ayrılmayın ve okçulara saldıran herkesi vurun," diye emretti Sör Hughes.

Ama hâlâ zorla geriye sürülüyorlardı ve kapı düşmanın eline geçmiş gibiydi. Zaferin kokusunu alan paralı askerler çığlık atmaya başlamıştı. Kapıyı tutmak için geride kalmış olan köylüleri yere serdiler. Hiç acımaları yoktu; Talon'la babasının yanında duran adamların gözleri önünde hepsini katlettiler.

Adamlar tedirgin bir şekilde kımıldandılar, savaş çok sertti ve düşman çok kalabalık görünüyordu.

"Bir arada kalın," diye bağırdı Sör Hughes. "Eğer ayrılırsak hiç şansımız kalmaz."

O sırada Talon'un yanından hızla geçen oklar kapıda biriken adamlardan birkaçını yere serdi. Diğerleri onların üstünden atlayıp geçmeye çalıştı ama yakın menzilden atış yapan Gallilerin oklarına hedef oldular. Hughes adamlardan birini göğsünden bıçakladıktan sonra hızla döndü.

"Feremundus, benimle birlikte geri çekil, mızraklıların olduğu tarafı emniyete al, sonra hep birlikte saldıralım," diye bağırdı.

Miğferinin burunluğunun ardındaki gözleri ışıl ışıl yanıyordu. Bu savaşı kazanmayı kafasına koymuştu. Kapıdaki adamlar yeniden ok yağmuruna tutuldu ve birkaç askerin daha çığlık atıp inleyerek yere düştüğünü gören Talon'un içinde düşmanın zayıflamaya başladığına dair hafif bir umut uyandı.

Bunu babası da fark ederek bağırdı. "Elinizden geldiğince hızlı atmaya devam edin, Gareth! Kapıyı tekrar ele geçirmeliyiz."

Talon yüreği ezilerek paralı askerlerin kapıya en yakın ahırı yaktığını ve orada sıkışmış olan köylü kadınlarla çocukların bağıra çağıra çamurlu aviuyu geçerek evin görece güvenliğine koştuğunu gördü. Alevler iyice yükselerek ortalığı cehenneme çevirdi.

Talon kurumuş diliyle dudaklarını yaladı.

Oklarla engelleme çabalarına rağmen daha çok adam içeri girmeyi başararak evin yakınında savunmaya geçmiş bekleyen küçük topluluğun üstüne doğru ilerledi. Hemen ileri atılan Talon karşısında daha önce üstüne saldıran iri yarı zırhlı adamı buldu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, sapkın?" diye bağırdı adam, Talon'un başına doğru bir çivili top savurarak.

Çivili top vızlayarak yanından geçerken başını kaçıracak zamanı ancak bulan Talon hemen kalkanını kaldırdı. Bunun Roger olduğunu ve bu çatışma nasıl devam ederse etsin asıl savaşın şimdi ikisinin arasında olduğunu anladı.

Talon, çatışma kapının önündeki bölgede yoğunlaşırken onların etrafında küçük bir alan oluştuğunu fark etti. Orayı elde tutmaya çalışan babasının ileri atılırken adamlarını cesaretlendirmek için bağırdığını belli belirsiz duydu.

Sonra daha uzaktan gelen bağırışlar işitti ve çamurun içinde hızla ilerleyen bir grup adam kapıda çarpışanların arasına daldı. Max'in babasının yardımına koştuğunu anladı.

Roger o çirkin zincirli çivili topunu başının üstünde sallaya-

rak ona tekrar hücum etti. Talon kalkanını kaldırarak darbeyi sol koluyla karşıladı. Darbenin kolunu uyuşturan gücünü hissetti ve aynı anda metal kaplı tahta kalkanına çarpan topun sesini duydu. O da baltasını Roger'ın başına doğru savurarak karşılık verdi ama Roger çevik bir hareketle hemen kalkanını kaldırdı. Balta kalkanın tepesini sıyırdı ve kanlı sapı kayganlaşmış olduğu için Talon'un elinden savrularak uçtu.

"Bütün yapabileceğin bu mu, seni sapkın domuz! Babamı öldürmenin bedelini hepiniz canınızla ödeyeceksiniz, en başta da sen," diye bağırdı Roger, topu tekrar savurmaya başlarken.

Talon kılıcını çekerek bekledi. Harekete geçmek için bir vuruşa daha dayanması gerekecekti. Top bir kez daha vızlayarak aşağı indi ve hemen yukarı kaldırdığı kalkanına çarptı. Kolu yine darbenin gücünden uyuştu ve Talon dizlerinin üstüne çökmek zorunda kaldı. Neredeyse arkasında çamurun üstünde yüzükoyun yatmakta olan birinin sırtına oturmuştu.

Roger kalkanını savurup Talon'un gövdesine vurunca delikanlı afalladı. Talon şimdi diz çökmüş vaziyetteydi ve ezilen böğrü ile sol kolundaki acı yüzünden sersemlemişti. Miğferinin geniş burunluğu yüzünü gizleyen Roger başında duruyordu. Roger bir zafer kükremesiyle son darbeyi indirmek için zincirli çivili topunu havaya kaldırdı. Talon'un vücudu boynundan sol eline kadar uyuşmuştu ama eğer hareket etmezse öleceğini biliyordu.

Kendini acıyı hissetmemeye zorlayarak doğrulup Roger'a yaklaştı ve kalkanını kılıcıyla savurduktan sonra bıçağı tek bir hareketle Roger'ın koltukaltındaki korunmasız bölgeye sapladı. Talon iyi tavlanmış çeliği kalın deriden ve kaburgaların arasından geçirip Roger'ın göğsünün içine sokarken kılıcı büküldü. Kendini ayağa kalkmaya zorlayarak bıçağı iyice derine soktu.

Soluğunu tutarak acıyla inleyen Roger geri çekilmeye çalıştı. Kalkan tutan kolu bütün gücünü kaybetmiş gibiydi ve sağ kolu yanına düşünce ölümcül topu karanlığın içinde yuvarlanarak kayboldu. Eli yarasına doğru gitti ama Talon'un kılıcını tutmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar dermansızdı. Öldüğünü

anlayan adamın gözleri acı ve umutsuzlukla kocaman açılmıştı. Talon bıçağı acımasızca kurbanının gövdesinin iyice içine itiyordu. Roger dizlerinin üstüne çökerek öksürdü ve ağzından kan boşalarak yan tarafına düştü. Hızla kılıcını geri çeken Talon etrafına baktı.

Kapının kapandığını ve adamların meşalelerin ışığı altında durmuş, onu seyrettiklerini fark etti. Bunu izleyen sessizlikte gördüklerine inanmakta zorlanarak etrafına bakakaldı. Etrafa dağılmış pek çok ceset vardı. Yangın hâlâ bütün hızıyla devam ediyordu ama yaralı bir adamın ara sıra inlemesi dışında şimdi avluda duyulan tek ses oydu.

Babası ışık getirmelerini bağırarak hızla yanına geldi. Bir meşale ortaya çıktı ve insanlar Talon'un etrafında toplanarak Roger'ın yerde yatan cesedine baktılar.

"Baba, düşman nerede? Saldırıya hazır olmalıyız," dedi Talon, hurdası çıkmış kalkanına dayanarak.

Babası elini omzuna koydu. "Senin onu öldürdüğünü görünce savaşmaktan vazgeçtiler. Ve Max'in de yardımıyla kapıyı ele geçirdik." Sör Hughes çok bitkin görünüyordu.

Yüzü ve tuniği kan ve ter içinde kalan Max'in yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

Gareth siperin üstünden seslendi. "Sör Hughes! Görünüşe göre gittiler... en azından şimdilik."

Karanlıkta bir sevinç çığlığı duyuldu ve buna başkaları da katıldı; ondan sonra Talon'un tek bildiği etrafının sarıldığı ve verdikleri acının farkında olmadan sırtına şaplaklar indirildiğiydi. Babası miğferini çıkartarak yorgun bir şekilde gülümsedi. Üstü başı kan içindeydi. Kalkanı da eğilmişti. Ama Talon'a rahatlamış bir şekilde gülümsüyordu.

"Şimdi şu yangını söndürmeliyiz, yoksa uğruna savaştığımız her şeyi kaybedeceğiz," diye bağırdı Sör Hughes. "Su getirin! Yangını söndürmeliyiz!"

Herkes hemen harekete geçti ve ellerine geçirdikleri her şeye su doldurup alevlerin üstüne dökmeye koştu.

Talon şaşkın bir halde etrafına bakıyordu. Her yanda neşey-

le birbirlerine bağıran, hatta sevinçten düpedüz oynayan üstü başı kan revan içindeki adamlar yangına koşuyordu. Talon kalabalığın içinde kendisine gülümseyen Max'i görünce seslendi. "Senin tarafına da geldiler mi, Max?"

"Geldiler, Talon, iki merdivenle ama onları bekliyorduk; üstlerine zift ve kor döktük. Galliler de işlerini iyi yaptılar. Onları iki defa geri püskürtünce alçaklar hemen cesaretlerini kaybettiler. Sonra Bartholomew'u etrafı gözetlemesi için bırakıp buraya geldim; neredeyse ayvayı yiyorduk," dedi Max neşeyle.

Ahırdan yükselen alevler nihayet söndürüldü ve için için yanan bir yığın haline geldi. Tekrar alev alması ihtimaline karşı çocuklar başına gözcü dikildi. Yorgunluktan bitkin düşen insanların pek azında zor kazandıkları bu zaferi kutlayacak enerji kalmıştı. Çoğu yaralıydı ve bakıma ihtiyacı vardı.

Bu geçici rahatlamaya rağmen ne Talon ne de Sör Hughes risk almayacaktı. Her tarafa muhafızlar yerleştirdiler ve yorgun adamları uyanık olmaları için uyardılar. Eğer düşman yeterince kararlı bir şekilde sonuncusu gibi bir saldırı daha yaparsa galibiyeti onlara kaptırabilirlerdi. Ama Talon başka bir saldırı olmayacağına neredeyse emindi. Şimdi tek lider Marcel'di ve onun da tekrar harekete geçecek iradesi olmadığı kesindi – hatta paralı askerleri tekrar bir araya toplayabileceği bile şüpheliydi. O kardeşinin irade gücünden ve büyük olasılıkla o tür adamları yönetmek için gerekli olan itibardan yoksundu.

Takati kalmamasına rağmen yine de babasıyla beraber gerekli tedbirleri aldı. Olabildiğince çabuk tamir edilen kapı desteklendi. Çamurlu toprağa saplanan kalın kirişler kapının parçalanan kanatlarına yaslandı.

Görev yerlerinde kalan bitkin adamlar çocuklarla kadınların getirdiği su ve yiyeceklerle biraz rahatladılar. Yaralılar eve götürüldü ve yaralar Marguerite, Aicelina ve diğer kadınlar tarafından sarıldı.

* * *

Hughes, Roger'ın başını kesme ve bir kargıya geçirerek kapının üstüne asma işini üstlendi.

"Eğer sabaha bir saldırı daha yapmaya kalkarlarsa bu onlara bir uyarı olur," dedi Talon'a, asık bir suratla. "Artık bu pisliklerle uğraşmak istemiyorum."

Talon şafak sökene kadar mazgallı siperlerin üstünde Gallilerle zaman geçirdi. Alçak sesle savaşı ve sabahın neler getireceğini konuştular. Kimse sabah ne olacağını bilmiyordu ama herkes paralı askerlerin vazgeçmesini umuyordu. Bu kaleyi almanın bedeli yüksekti; belki daha kolay yolacakları bir kaz bulmak için başka bir yere giderlerdi.

Doğuda şafağın ilk ışıkları söktüğü zaman kendilerini ayağa kalkmaya zorladılar ve kızarmış gözlerle bir saldırı işareti görmeye çalışarak ormana baktılar. Giysileri çiyden nemlenmiş, silahlarını sıkı sıkı ellerinde tutan yorgunluktan bitap düşmüş adamlar –şövalyeler, silahlı askerler, köylüler- gözlerini köy tarafındaki ormana dikmiş, korkuyla bekliyorlardı. Hafif bir yağmur çiselemeye başladı; adamlar sıkıca pelerinlerine sarınarak bir ateşin yanında, hatta sıcacık bir yatakta olmayı dilediler; hiçbiri iki gündür yatak yüzü görmemişti.

Ormanda sessizlik hüküm sürüyordu. Köyde hiç hareket emaresi yoktu. Yine de bekliyorlardı.

Kapalı ve yağışlı gün yüzünü gösterirken Sör Hughes, Talon'la ve diğerleriyle birlikte siperlerin üstünde durmuş önlerindeki araziye bakıyordu. Rahatsız olmuş bir ayı gibi ıslanan omuzlarını silkti. "Neler olduğunu öğrenmek için bir grup göndermeliyiz, Talon."

"Aynı fikirdeyim. Başlarında benim olmama izin verir misin? Eğer mahsuru yoksa yanıma bir okçuyla Max'i alacağım."

Babası Roger'ın sırıtan kanlı kafasına ve yakında asılı olan diğer cesetlere düşünceli bir şekilde bakarak başını salladı. "Eğer gittilerse onu layıkıyla gömeriz. Eğer gitmedilerse, onları nasıl bir kaderin beklediğini görürler."

Talon ve Max yanlarında Gareth'le birlikte yola çıktı. Ormanın ağzında köye giden açıklığa kadar atlarını ihtiyatla

sürdüler. O taraftan gelen odun kokusunu alabiliyorlardı ama hiç yaşam işareti yoktu. Geniş yolda köye doğru ilerlediler ve nihayet yolun sonunda kulübelerin başladığı yere geldiler.

Yolun ortasındaki bir ateşin kalıntılarından yükselen incecik bir dumandan başka görülecek bir şey yoktu. Yüksek sesle gaklayarak ağaçlara doğru uçan birkaç karga arkasında uğursuz bir sessizlik bıraktı. Sanki aceleyle gitmişler gibi her yere bir şeyler saçılmıştı: merdivenler, etler, ekmekler.

Max ile Talon, Guillabert'i öldürdüğü kulübenin yanında attan indiler. Kılıçlarını kaldırarak ihtiyatla ilerlediler. Talon kulübenin girişine yöneldi. Kapının eşiğine geldiler; kapı tek bir menteşeye asılı kalmıştı. İçeri girdiler.

Marcel'i, babasının soğumuş cesedinin yanında büyük bir kan gölünün ortasında sırt üstü yatar halde buldular. Talon, Marcel'in cesedine doğru eğildi ve göğsünde birçok yara olduğunu gördü. Oda karanlık olmasına rağmen bir dövüşme olduğu belliydi; masa kırılmış, tabure parçalanmıştı. Talon nedenini tahmin edebiliyordu.

"Galiba askerler paralarını istediler; daha fazla savaşmayı gözleri yememiş olmalı."

Max başıyla onayladı. "Marcel onlar gibi adamlarla tartışacak kadar aptaldı; onlar da kendileri almıştır."

"Onlara verecek kadar parası olduğundan şüpheliyim. Her neyse, Philip'e yaptıklarından sonra, o da onlardan daha iyi değildi. Eğer öldürülmeseydi ben icabına bakardım," dedi Talon, asık suratla.

Geride kimsenin kalmadığından emin olmak için dikkatle köyü dolaştıktan sonra kaleye döndüler.

Talon attan inerek babasına bulduklarını anlattı. "İhtimal ki askerler yeterince para bulamayınca kaleye geri gitmişlerdir. Belki gidip baksak iyi olur; Petrona orada olabilir ve ona pek iyi davranmayacaklardır."

Sör Hughes başını sallayarak onayladı. "Çok geç kalmış olabiliriz ama gitmeliyiz. Sen de gelecek misin?"

Talon yorgun bir şekilde başını salladı. "Evet, gelmeliyim. Hiç değilse güvende olduğundan emin olmalıyız."

"Başka bir şey daha var. Kaleyi almak istiyorum. Onu biz kazandık ve bizim olacak - başka kimsenin değil!"

Talon dikkatle babasının yüzüne bakarak kan çanağına dönmüş gözlerini ve kir içindeki, tıraşsız yüzünü inceledi. Başını sallayarak onayladı. Sör Hughes haklıydı – o kale de savaş ganimetlerinin bir parçasıydı.

Çok geçmeden Sör Hughes toplayabildiği kadar adamın başına geçerek kaleden ayrıldı. Kalenin sorumluluğunu Max'e vererek dörtnala Guillabert'in kalesine doğru sürdüler.

Birkaç saat sonra kalenin önündeki geniş patikaya ulaşınca surların içinden dumanlar yükseldiğini gördüler.

Sör Hughes homurdandı. "Korkarım, çok geç kaldık."

Dörtnala kaleye yaklaşırken köprünün inik ve kapının açık olduğunu gördüler. İçerden bağıran ve kahkaha atan sarhoşların ve kırılan eşyaların sesleri geliyordu.

Atların tahtaya çarpan toynakları gümbürdeyerek hızla köprüyü geçip avluya girdiler. Avluda sadece bir avuç adam vardı ve çoğu ya sarhoş halde duvarlara yaslanmış ya da ellerinde bira tulumlarıyla sendeleyerek ortada dolaşıyordu. Orada burada yerde yatan kadın ve erkek cesetleri paralı askerlerin kaleyi yağmaladığını gösteriyordu.

Sör Hughes'un adamları, onların da aynısını kendilerine yapmaktan hiç çekinmeyecek pislikler olduklarını bildikleri için hiç acımadan hepsini yakalayıp öldürdüler. İç kaleden gelen yüksek bir kırılma sesiyle bir çığlık içerdekilerin Petrona'nın odasının kapısını kırmayı başardıklarını ve orada saklanan kadınları bulduklarını gösteriyordu.

Hızla taş merdivenden çıkan Talon'la Gareth neredeyse yerde yatan bir sarhoşa takılıp düşeceklerdi. Talon, Piskopos'la yapılan konuşmayı dinlediği odaya geldiği zaman Petrona'nın bağırdığını ve odasından bir mücadele sesinin geldiğini duydu. Birkaç bet erkek kahkahası duyuldu.

Gareth'le Talon sessizce odaya yaklaştılar; Petrona'nın inlediğini ve ağır soluma sesleri duydular. Usulca odanın içine girdiler. Adamlardan biri elbisesi yukarı sıyrılmış olan Petrona'yı

yatakta tutuyor, bir diğeri de ona tecavüz etmeye hazırlanıyordu.

Adam daha orada olduğunu fark edemeden Talon'un kılıcı adamın sırtına indi. Kılıç ön tarafından çıktı ve adam yüzükoyun Petrona'nın karnının üstüne düştü. Petrona hiç aralıksız çığlık atarak korku ve dehşet içinde üstündeki cesedi uzaklaştırmaya çalışıyordu. Talon kılıcı çekip çıkartarak döndü.

Öteki adam tam Petrona'yı bırakmıştı ki Gareth'in hançeri boğazını kesti. Boğazından kan fışkıran adam yere düştü.

Talon hâlâ çığlık atmakta olan Petrona'yı bir örtüyle sarmaladı ve kendisini tanıyacak kadar sakinleşene dek onu kollarında tuttu. Sonra kız bütün vücudu sarsılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Odadan çıkarken durmadan Talon'un ismini mırıldanıyordu.

Cesetleri olduğu yerde bırakarak genç kızı merdivenden indirdiler. Aşağıda adamlar hâlâ, bazıları köşeye sıkışmış fareler gibi umutsuzca savaşan paralı askerlerin geri kalanlarını avlıyorlardı. Ama savaş neredeyse bitmişti ve Sör Hughes hâlâ atının üstünde oturarak izliyor ve adamlarına yön veriyordu. Bugün hiç esir alınmayacaktı. O zaferin tam ve basit olmasını istiyordu.

Kaleye yaklaşırken gördükleri duman ahırlarda başlayan yangından çıkıyordu. Ahırlar cayır cayır yanan bir harabe haline gelmişti. Talon'la Gareth iç kaleden çıktıkları zaman, gürültüyle yere düşen çatı kirişlerinden havaya kıvılcımlar yükseldi.

Sör Hughes asık yüzle yangını izliyordu. "Bırakın yansın; daha sonra burayı almaya geliriz, yangın ne iç kaleye ne de surlara zarar vermez." Talon'un Petrona'yı taşıdığını görünce boğuk bir sesle, "Yetiştiniz mi? Yaşıyor mu?" diye sordu.

"Tam zamanında yetiştik. Yaşıyor."

"Öyleyse onu kaleye götürelim." At üstündeki adamlarından birine döndü. "Cedric, hemen git, Roger'ın başını indir. Git, hadi!"

Alay alay geldiler, uzaktan ve yakından
Savaş ve şenlik rahipleri şen şakrak;
Hem kavgaya hem ziyafete hazırdılar,
Hem mücadeleyi hem şöleni paylaştılar.
Her savaşçı kabilenin önüne
Gönderdiler bir ölüm ilanı,
Ama şimdi her mutlu arkadaş için
Açılıyordu kale kapısının demir parmaklığı;
Borular öttü, çalgılar çaldı,
Raks ettiler, şarkılar söylediler, cümbüş yaptılar,
Ta ki kaba saba merdivenler dayanana
kadar kale duvarlarına.

Sör Walter Scot

Bölüm 25

Zafer Sonrası

Talon her tarafı yara bere içinde uyandı. Özellikle sol kolu ve omzu fena ağrıyordu. İnleyerek döşeğinden kalkarken günün hangi vakti olduğunu merak etti. Her tarafını kontrol etti ve kolundan başka vücudunun pek çok yerinde çok sayıda yara ve kesik olduğunu gördü. Evin kalın ahşap duvarları dışarıdan gelen sesleri boğuyordu ama kale halkının uyanık olduğu anlaşılıyordu.

Dışarıda her zamanki normal koşturmacalar devam ediyor gibiydi ve Talon bir an son birkaç günün bir tür kâbus olup olmadığını merak etti ama sol omzu ve kolu ona bunun fazlasıyla gerçek olduğunu tatsız bir şekilde anımsattı.

Küçük koridorda yavaşça ilerleyerek yaralıların saman döşeklerin üstünde yattığı salona geldi. Uyanık olan birkaç kişi ona ismiyle seslendi. Talon iyi olan kolunu sallayarak gülümsedikten sonra parlak sonbahar güneşine çıktı. Yağan yağmurdan

sonra mis gibi kokan toprak kuzeybatıdan esen ve uzun ağaçların yapraklarını hışırdatan hafif bir rüzgârla kurumaya başlamıştı. Talon alçak tepelerin üstüne inen yağmur yüklü bulutları görebiliyordu.

Yavaşça kapının yanındaki bir sıraya oturarak etrafına baktı. Sabahın erken bir vaktiydi ama köylülerin çoğu çoktan kaleden ayrılmıştı. Talon onların evlerinde ve ahırlarında yapacakları çok iş olduğunu ve hazır şimdi ortalık sakinken hasadın geri kalanını toplamaları gerektiğini düşündü. Bu sabah neyin farklı olduğunu anlamıştı: ne meleyen keçiler ne de böğüren sığırlar yoktu. Sadece Sör Hughes'a ait sürünün bir kısmı sessizce önlerindeki kuru otları yiyor, bir kısmı da kalenin dışındaki çayırlıkta otluyordu.

Hâlâ kapalı olan kapının önünde çatışmanın yaşandığı alan çamur içindeydi. Talon buruk bir gülümsemeyle, kuzeniyle dövüşürken kullandığı ve ezilerek üstünde yer yer çökükler oluşan kalkanının kapıdaki nöbetçi kulübesinin kazıklarından birine asılmış olduğunu fark etti. Orada asılı duran iki paralı askerin cesetleri de kaldırılmıştı.

Bir el sol omzuna dokununca döndü ve Aicelina'nın yüzünde kaygılı bir ifadeyle yanında durduğunu gördü. Genç kızın gülümsemesine acıyla yüzünü buruşturarak karşılık verirken sol omzunu ovuşturdu.

Aicelina hemen endişelendi. "Yaralandın mı?"

"Evet, leydim. Sol omzum ve kolum sanki bir dev bütün gece yumruklamış gibi ağrıyor, geri kalan yerlerimin de daha iyi olduğu söylenemez."

Aicelina tek söz söylemeden ve hiç çekinmeden gömleğinin önünü açıp kolunu çıkardı. Kolu omzundan bileğine kadar şişmiş ve morarmıştı. Roger son derece kuvvetli ve iri yarı bir adamdı. Aicelina Talon'un kolunun bu görüntüsü karşısında bir ıslık çaldı ve kımıldamadan orada oturmasını, kendisinin gidip biraz yiyecek ve yaralarına sürmek için merhem getireceğini söyledi.

Talon memnuniyetle razı oldu. Güneşin kemiklerini ısıtma-

sına izin vererek gözlerini kapattı ve o anın tadını çıkarttı. Dişi tazı Beatrice gelip yanına oturdu; kocaman hayvanın kafası neredeyse göğsüne geliyordu. Sevilmek isteyen hayvan burnuyla onu dürttü. Talon dalgın bir şekilde hayvanın başını ve boynunu okşadı.

Guillabert ve oğulları öldüğüne göre şimdi durumun ne olacağını düşünüyordu. Yasal olarak kale hâlâ Petrona'ya aitti ama orayı tek başına idare etmesi beklenemezdi. Mücadeleyi hakkıyla kazanmış olan Sör Hughes kalenin sahibi olabilirdi. Bartholomew bunu onlara dün gece söylemişti; bu eski derebeylik yasasıydı. Petrona, Sör Hughes'un vesayeti altına girebilir veya Sör Hughes kocasının daha uyumlu bir komşu olmasını umarak onu evlendirebilirdi. Talon babasının ikinci yolu tutacağından şüpheliydi. Peki, Talon'un durumu ne olacaktı?

Talon yazgısının bu topraklarda yatmadığını biliyordu. Önceki dünyasına kıyasla burası yemyeşil ve verimli olabilirdi ama yüreğinin derinliklerinde kendi yuvası olan topraklara, kanına işlemiş olan topraklara dönmek istediğini biliyordu. Bu bir yana, şimdiye kadar öldüğünden emin olduğu Ravan'ın intikamını da almalıydı.

Talon onun hamile olduğunu keşfettikten sonra ağabeyinin öfkesinden kurtulduğunu hayal edemiyordu. Bir kez daha acizliğine, onu kurtarmak için hiçbir şey yapamamış olmasına duyduğu öfkeyle yüreği sıkıştı. Yine de içinde hâlâ yaşıyor olabileceğine dair ufacık bir ümit vardı.

Sonra Aicelina'yı düşündü. Ondan çok hoşlanıyordu. Açık yürekli ve zeki bir kızdı. İnancının farklı olması hiç önemli değildi. Hem kendisi neydi ki? Bir Hristiyan mı, yoksa Müslüman mı?

Sonra ona baygın baygın bakan Bartholomew vardı ve Talon'un gördüğü kadarıyla genç kız da ona karşı ilgisiz değildi. Talon bunun kendi hatası olduğunu biliyordu, zira genç kız onun kalbinin başka yerde olduğunu tahmin etmiş ve bunu dile getirmişti. Eğer şimdi Bartholomew gibi iyi bir adamla birlikte olmaya karar verirse ona engel olamazdı. Bir de Petrona vardı.

Bu konuda dikkatli olmalıydı, durum karmaşık bir hal alabilirdi. Claude ile Pierre'in gitmek üzere olduğunu görünce onlarla vedalaşmak için ayağa kalktı.

El sıkıştılar ve iki adam ona iyi dileklerde bulunarak kendileriyle ilgilendiği için teşekkür etti.

"Seni manastırda misafir etmekten her zaman memnun oluruz, Talon. Hâlâ İran'da yaşadığın hayat hakkında bize anlatacağın çok şey olduğunu biliyoruz. Hasat bitip ateşin yanına oturup konuşacak bol zamanımız olduğunda gel. Tanrı seni korusun."

"Memnuniyetle gelirim. Tanrı sizleri de korusun. Ama teşekkür etmesi gereken biziz. Getirdiğiniz kanıtlar sayesinde annemle babam sürekli arkalarını kollamak zorunda kalmadan huzur içinde yaşayabilecekler." İki adam gülümseyip el sallayarak kapıdan çıktı.

Talon geri dönüp tekrar sıraya oturdu ve ağrıyan kolunu ovalayarak geleceği düşünmeye devam etti. İlkbahar gelip gemiler tekrar iç denize yelken açtığı zaman oradan ayrılmaya karar verdi. Ama uzun zaman rahat bırakılmadı. Sağ tarafında sabırsızca onu dürten bir el hissetti. Tazı gitmiş, onun yerini gözlerinde taparcasına hayran bir ifadeyle ona bakan Guillaume almıştı.

"Talon, kuzen Roger'la yaptığın savaş hakkında her şeyi bilmek istiyorum," dedi, beş yaşındaki çocuk sesiyle.

Talon küçük kardeşine yorgun bir tavırla gülümsedi. Kendisi uzak diyarlara gittiği zaman, bu kendinden emin yürüyüşüne ve tavırlarına bakılırsa küçük kardeşi babasının yerini dolduracaktı. Talon ayağa kalkarak elini kardeşinin omzuna koydu. "Sana her şeyi anlatacağım, Guillaume ama bugün yorgunum ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Uslu durup biraz bekler misin? Sonra yüzmeye gideriz ve sana her şeyi anlatırım... hem temizlenmiş olursun."

Guillaume telaşlanmış ve kararsız görünüyordu. Arkalarından neşeli bir kahkaha sesi geldi. Aicelina üstünde biraz peynir olan bir parça ekmekle geri dönmüştü.

"Bu durumda Guillaume'ye anlatma şansın olacağından

kuşkuluyum, Talon. Sudan ödü kopuyor." Talon'un şiş koluna biraz merhem sürdü ve parmaklarıyla usulca ovalayarak yedirmeye başladı. Talon acıyla yüzünü buruşturdu ama genç kızın parmakları nazik ve rahatlatıcıydı.

"Ben sudan korkmuyorum," dedi Guillaume, kendini savunarak.

"Evet, korkuyorsun, seni küçük haylaz," dedi Aicelina, gülerek.

Talon da gülüyordu. "De Gilles'lerin olması gerektiği kadar cesur musun? Bir şövalye olmak için bütün düşmanları kılıçtan geçirmekten fazlası gerekiyor, küçük kardeşim."

"Ne gibi?" diye sordu Guillaume, şüpheyle.

"Okumak, yazmak, Latince bilmek, hesap yapmak, bu gibi şeyler. Bir de temiz olmak tabii. Kadınlar bunu sever. Domuz ahırı gibi kokan, her tarafı bit kaynayan bir şövalye kötü bir yatak arkadaşı olur."

"Öğğ! Ben şövalye olduğum zaman hiç kızlarla canımı sıkmayacağım. Hep düşmanlarımızı öldürüp Carcassonne Kontu için yeni topraklar alacağım."

Talon'la Aicelina çocuğun buruşmuş yüzüne bakarak güldüler.

"Bundan eminim," dedi Talon, "ama benim savaşımı dinlemek için yıkanmalısın. Şartım bu."

"Sen de yıkanacak mısın?"

"Ben fedakârlık yapmaya alışmış bir erkeğim. Elbette yıkanacağım. Birlikte yıkanabiliriz, Aicelina da sırtımızı ovalar."

"Hadi oradan, Talon!" Annesi kollarını göğsünde kavuşturarak kapı girişinde durmuş, eğlenerek onları dinliyordu. "Aicelina'nın kardeşinle senin sıcak suda eğlenmenizi izlemekten daha iyi yapacak şeyleri olduğuna eminim."

Talon annesine gülümseyerek Aicelina'ya bir göz attı. Genç kız duymazdan gelerek ahırların olduğu tarafa bakıyordu ama Talon yüzünde belli belirsiz bir gülümseme fark etti. "Hmmm... acaba öyle mi," diye düşündü.

"Merhaba, anne. Umarım iyisindir."

"İyiyim. Aicelina bana morarmış kolundan bahsetti. Sen banyo yaptıktan sonra tekrar sararız. Guillaume'nin en son ne zaman yıkandığını hatırlamıyorum, onun için bu ilginç olacak."

Guillaume tuzağa düşmüş gibi bakıyordu ama Talon ekmekle peynirden bir ısırık alırken ona güven verircesine omzuna vurdu.

Dördü birlikte Marguerite'nin küçük bahçesine gittiler ve bir saat boyunca son olayları konuşarak gelecek hakkında tahminlerde bulundular. Talon bir gün *Outre Mere*'ye gitmek üzere oradan ayrılma niyetinden bahsetmemeye dikkat etti. Bunun ne yeri ne de zamanıydı. Babası ile Petrona'yı sordu. Annesi ona Sör Hughes'un erkenden kalkıp Max ve birkaç adamla birlikte, yağmacıların ve çapulcuların eline düşmediğinden emin olmak için kaleye bakmaya gittiğini söyledi. Ne yapacaklarına karar verene dek kaleye birkaç muhafız bırakmak niyetindeydi.

Petrona yatıyordu ve hâlâ önceki gün yaşadıklarının etkisi altındaydı. Buradaki çatışmayı ve babasıyla kardeşlerinin öldüğünü biliyordu ama ne şartlarda öldüklerinden habersizdi.

Annesi sıcak su hazırlamalarını söylemek için gidince Talon'la Aicelina bahçede kaldı. Guillaume de onunla birlikte gitmeye zorlanmış ve eve kadar yol boyunca sızlanıp durmuştu.

"Yani benimle birlikte yıkanmak istemiyor musun?" diye sordu Talon.

"Hiç tereddüt etmezdim, Talon ama korkarım suyu kardeşinden başkalarıyla da paylaşacaksın," dedi Aiceline, gülümseyerek.

Talon onun ne demek istediğini anladı. Guillaume büyük ihtimalle tazılarından geçen bit ve kenelerle doluydu ve yıkanırlarken bu küçük yaratıklar suda yüzüyor olacaklardı. Talon biraz tedirgin bir şekilde gülerek ona Fedailerin Kalesi'nde ilk kez yıkanmaya zorlandığı ve sonra onu iyice temizlemek için başını tıraşladıkları zamanı anlattı. Onu yıkamış ve daha sonra pek çok kez onunla ilgilenmiş olan müşfik ama sert kadını anlattı. Aicelina anlattıklarını gülümseyerek dinledi ama karamsar görünüyordu.

"Ciddi görünüyorsun, Aicelina. Oysa bugün sevinçli bir gün olmalı. Mücadeleyi kazandık ve hayatta kaldık."

"Seni ve huzursuz ruhunu düşünüyordum. İç sükûnetinden o kadar uzaksın ki. Ve bir gün yine o topraklara gitmek için buradan ayrılacağını biliyorum."

Talon hiçbir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştı.

Aicelina konuşmaya devam etti. "Keşke kalsaydın ama yüreğimin derinliklerinde bunun olmayacağını biliyorum. Bu nedenle aramızda oluşan bağları koparmak istiyorum, böylece seçim yapmakta özgür olabileceğim."

Talon genç kızın gözlerine baktı ve yaşlarla dolu olduğunu gördü. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

"Yani kalbini Britanyalı âlim Bartholomew'a mı kaptırdın, Aicelina?" diye sordu, nazikçe.

Genç kız karşılaştıklarından beri ilk kez kızardı.

"Doğrusu, şu anda kalbimin nerede olduğunu bilmiyorum ama bir şeyden eminim." Dosdoğru Talon'un gözlerinin içine baktı. "Biz seviştik ve bu çok güzeldi... Aslında, bunu daha çok yapmak isterdim ve seninle seve seve nişanlanırdım." Yüzünde yine o gamzeli gülüş belirdi. "Ama bu olmayacak. Bartholomew bana kur yapıyor... Eh, cahil değil, çirkin de sayılmaz."

"İyi bir koca olacaktır, Aicelina. Ben gölge etmeyeceğim. Böyle olmamasını dilerdim fakat benim hakkımda düşündüklerinde haklısın. Sen her anlamda iyi bir kadınsın ve her erkeğin gurur duyacağı bir eş olacaksın ama ben sana sadece zarar veririm."

Aicelina aceleyle parmağını Talon'un dudaklarına koydu. "Bana isteyerek zarar verebileceğini sanmıyorum. Sen öyle biri değilsin. Sana tüm ruhumla güveniyorum. Eğer Bartholomew benden karısı olmamı isterse buna olur verip bana şans diler misin?"

"İş oraya kadar vardı mı, Aicelina?"

Genç kız tekrar kızardı. "Başındaki yarayı sararken bana âşık olduğunu ve benimle evlenmek istediğini söyledi."

"Bu adam yarasına rağmen pek hızlı," dedi Talon, sertçe.

"Ona şaka yapmamasını söyledim ama o çok ciddi olduğunu, buraya geldiği günden itibaren bundan emin olduğunu söyledi."

"Sen ne yanıt verdin?"

"Ona Sör Hughes'la Leydi Marguerite'nin vasiliğinde olduğumu, önce teklifi onlara götürmesini, eğer kabul ederlerse düşüneceğimi söyledim. Ama senin de olurunu almak istedim. Sen bana çok yakın oldun ve seni seviyorum... Ama fiziksel olarak birleşmemize rağmen seni daha çok hiç sahip olmadığım erkek kardeşim gibi görüyorum." Bütün bunların nasıl karmaşık bir hal aldığını fark etmiş gibi gülümsedi.

Talon hüzünlü bir tavırla güldü. Sonra sol kolundaki acıya rağmen genç kızı belinden tutarak havaya kaldırdı; yüzleri arasında birkaç santim kalmıştı. Dudaklarına bir öpücük kondurdu, genç kız da karşılık verdi. "Bu sana vereceğim son ihtiraslı öpücük, sevgili kız kardeşim. Zira seni ilk gördüğü anda seni sevecek kadar akıllı ve iyi bir adamla evleneceksin. Elbette bu birleşmeyi onaylıyorum."

Aicelina delikanlının içini ısıtan keyifli bir kahkaha atarak kollarını boynuna dolayıp yanağından öptü. "Seni bu müşfikliğin ve anlayışın için seviyorum, Talon. Şimdi yıkanma zamanı – annenin dikkati dağılırsa belki sırtını da ovabilirim."

Kol kola eve doğru yürümeye başladılar.

* * *

Günün ilerleyen saatlerinde d'Albi kalesine gidenler geri döndü. Bartholomew ve Max, Talon'a orada olanları anlattı.

Sör Hughes'a eşlik eden Bartholomew, Max ve Galliler kaleyi hiç dokunulmamış halde bulmuşlardı ama ölüleri kaldırmak için epey çalışmaları gerekmişti. Sonra kasabadan gelenlerle birlikte ölüleri defnetmişlerdi.

Sör Hughes köy halkına haberi etrafa yaymalarını söylemişti. Kont bir karar verene kadar kalenin lordu kendisiydi. Adil olacaktı ama herhangi bir ihanet sert bir şekilde cezalandırılacaktı. Guillabert'in zorba olduğu bilindiği için köylüler bu

habere çok sevindiler. Kaledeki adamlarla birlikte canla başla çalıştılar; sonra onlara gidip hasatlarını biçmeleri ve bu yıl için hiç vergi vermeyecekleri söylendiği zaman sevinç içinde tarlalarında çalışmaya yollandılar.

Kalede olanlar anlatıldıktan sonra Bartholomew hemen gözleriyle Aicelina'yı aramaya başladı ve Talon onun avluda genç kızın yanına gidip ciddi bir tavırla konuştuğunu gördü. Bir şeye çok sevinmiş görünüyordu, sonra bahçeye doğru uzaklaştılar. Talon Bartholomew'un Aicelina'yla evlenmek için babasından izin istemiş olabileceğini tahmin etti.

Babasıyla birlikte aviuyu dolaşırken ona delikanlı hakkında ne düşündüğünü sordu. Babası ona Bartholomew'un kendisinden Aicelina'yı istediğini söyledi. Bunu söylerken yan gözle Talon'a bakmıştı. "Bu kadar çabuk evlenme teklif etmesine biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim, Talon. Seninle Aicelina arasında bir şeyler olduğunu sanıyordum."

"Biz yakın arkadaşız ama daha çok kardeş gibiyiz."

"Öhö, öhö... şey, tamam öyleyse, o halde haberi rahatlıkla annene verebilirim, değil mi?"

"Elbette, baba. İkisi adına çok sevindim. O iyi bir geleceği olan çok zeki bir adam, Aicelina da mükemmel bir eş olacak. Bartholomew'u burada danışmanın olarak tutmaya çalışmalısın. Seni zengin bir adam yapar."

Sör Hughes tedirgin görünüyordu. "Bu konuda sana katılıyorum. Hesap yapmaya kafamın ermediği kesin. Hazır söz evlenmekten açılmışken... Senin evlenmek istediğin biri yok mu? Mesela Petrona var, hem drahoması da azımsanacak gibi değil."

Talon yüzüne ter bastığını hissetti. "Philip amcayla Carcassonne'ye gittiğimde orada hoşuma giden bir hanımla tanıştım. Ama henüz buna hazır değilim," diye yalan söyledi.

"Ah, bundan hiç bahsetmedin."

"Bu nazik bir konu ve kabul etmelisin ki son birkaç gündür epey meşguldük."

"Doğru ve sen olmasan bugün burada konuşuyor olamaya-

bilirdik. Sana karşılığını ödeyemeyeceğim bir minnet borcum var."

Talon durdu ve babasının kolunu tuttu. "Baba, ben her evladın yapacağını yaptım, bunun için minnet duyman gerekmiyor. Bizi zafere sen götürdün ve buradaki herkes gibi ben de bunun için sana çok minnettarım. Herkes canla başla mücadele etti ve Tanrı'nın da yardımıyla galip geldik. Şimdi Guillabert'in kalesi hakkında doğru bir karar vermemiz gerekiyor. Eğer Petrona bir başkasıyla evlenir de kalenin sahibi olursa bizden bir nesil sonra intikamın o çirkin başını göstermesini istemiyorum. Orası şimdi bileğinin gücüyle senin oldu ve onu uygun bir şekilde Kont'tan talep etmeliyiz."

"Evet, bu meseleyi dikkatle düşünmeliyiz. Belki bu konuda Bartholomew bize yardım edebilir," dedi Sör Hughes, kadınlar ve evlilik konusunda uzaklaştıkları için rahatlayarak.

"Petrona henüz miras alacak yaşta değil, öyle değil mi?"

"Bu doğru. Onu evlatlık alabilirim, böylece kale aile içinde kalır. Kaleye el koymak istiyorum, çünkü böylece hem bütün araziye sahip olurum hem de Albi'deki açgözlü rahibin onu kilise için talep etmesi engellenmiş olur."

"Sana katılıyorum. Ama her durumda oranın bileğinin hakkıyla senin olduğunu düşünüyorum," dedi Talon, ciddi bir ifadeyle.

"Ben de aynı kanıdayım. Kont'a orayı talep eden bir yazı yazmalıyız. Kont veya en azından oğlu Roger aramızdaki husumetin pekâlâ farkında, onun için bu habere şaşırmayacaklardır. Bu arada," dedi, sonradan aklına gelmiş gibi, "onunla evlenmeye karar verirsen bütün mesele kolayca hallolmuş olur, Talon."

Talon hiçbir şey söylemedi ama babasını asla hafife almamaya karar verdi.

İnsanların toplanmaya başladığı eve doğru yürüdüler. Etrafta beklenti dolu bir hava vardı. Kazandıkları zaferi kutlamak için bu akşam bir şölen düzenleyeceklerdi.

Talon, onu bir dost gibi şevkle selamlayan okçuların yanına gitti. Kolu askıya alınmış Belth bile oradaydı; neşeyle onu

selamladı. Şimdi ikisinin arasında bir efendiyle hizmetlisi arasındakinden daha kuvvetli bir bağ oluşmuştu. Çok geçmeden Max de yanlarına geldi ve şakalaşmalar ve kahkahalar arasında köylülerle diğer silahlı askerler de gruba katıldı.

Bir zamanlar yabancı görülen ama şimdi köy halkından kabul edilen Galliler salona girdiği zaman bağırarak selamlandılar. Havayı salonun ortasında harıl harıl yanan ateşte pişen etin ve turtaların tatlı kokusu doldurmuştu.

Sör Hughes o gece neşeli bir ziyafetin ev sahipliğini yaptı. Karısı Marguerite, Aicelina ve solgun ve yorgun görünen Petrona solunda otururken, sağındaki onur koltuğuna Talon'u oturtmuştu; onun yanında da Max oturuyordu. Talon, Gareth'in de yüksek masaya oturtulmasını istemiş, babası da bunu hemen kabul etmişti. Gareth şaşkın bir ifadeyle Bartholomew'un yanında oturuyordu.

Rahatlayan adamlar bol bol şarap içip kurtuluşlarını kutlarken şölen iyice canlanmıştı. Herkes o gün ve bir gece önce yaptıklarını anlatarak yiyip içmeye dalmıştı. Surları savunanların yaptıklarını herkes gururla anlatıyordu. Yüksek masaya doğru pek çok defa kadeh kaldırıldı.

Talon önceki gün onu eve taşıdığından beri Petrona'yla konuşmamıştı, bu yüzden onun ailesine karşı kazanılan bu zafere nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu. Petrona çoğunlukla sessizdi ve sadece ekmekle birkaç lokma et yedi. Gece ilerlerken, Guillaume'yi yatırması gerektiğini söyleyen Aicelina'yla birlikte oradan ayrıldı.

Talon, Bartholomew'le anlaşmışlar gibi şimdilik Aicelina meselesine değinmeden Petrona'ya odaklanmıştı.

Bartholomew biraz düşündükten sonra, "Bu yaşta pek az seçeneği var, Talon," dedi. "Ne var ki aslında her zaman ona karşı adil davranacak, hatta evlendiğinde iyi bir drahoması olmasını sağlayacak olan baban gibi birinin vasiliğinde olacağı için çok şanslı."

"Bütün bu olanlardan sonra ne ben ne de babam onun ailesinin kalesine ve topraklarına sahip olmasına göz yumamayız, Bartholomew."

"Bunu anlayabiliyorum, Talon. Size katılıyorum. Bu zor bir karar ama neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum. De Gilles'lerin hayatını nasıl idame ettireceğini düşünmek gerekiyor. Ama eğer Guillabert istediğini yapmış olsaydı bu aile bugün burada olamazdı. Sanırım Kont'u kalenin ve arazilerin Sör Hughes'un eline geçmesine izin vermesi için ikna edebiliriz. Kont'un gerçekten önem verdiği tek şey vergilerdir. Kim istikrarlı bir şekilde vergi ödeyebilir, baban mı, yoksa Guillabert mi?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Kont'a göndereceğimiz mektubu yazmamıza yardım eder misin?"

"Elbette. Şimdi sana söylemek istediğim bir şey var. Aicelina ve ben nişanlanacağız. Baban bu öğleden sonra izin verdi, annen de onayladı. Şimdi de senin rızanı istiyorum, çünkü sen benim arkadaşımsın... Hayır, kardeşimsin. Sadece o kadar da değil, hayatımı kurtardın ve sana teşekkür etmek istiyorum."

Talon şaşırmış gibi yaptı. "Galiba öğrencilik hayatı seni hızlı karar veren bir adam yapmış, Bartholomew. Onu daha tanımıyorsun bile."

Bartholomew, Talon'a doğru eğildi ve kelimeleri yuvarlayarak, "Onu gördüğüm anda âşık oldum," dedi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sanki yıldırım çarpmış gibiydi, işte tam burama." Yumruğunu göğsüne vurdu.

Talon usulca başını salladı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Durdu. "Ona karşı nazik ol. Ona iyi davranacağına söz ver."

Bartholomew yerinde doğrularak dosdoğru Talon'a baktı. "Onu hayatım pahasına koruyacağıma ve el üstünde tutacağıma yemin ederim. Onun nadir bulunan bir kadın olduğunu hemen anladım. Eğer acele etmezsem onu senin gibi birine kaptıracağımı ve kaybedeceğimi de biliyordum."

Talon, Bartholomew'a gülümsedi. "Bundan korkma, dostum. O benim için bir kardeş gibi." Sonra Max'le Gareth'e seslendi. "İçin, dostlarım, bu akşam zaferimizle birlikte Aicelina'yla Bartholomew'un nişanlanmasını da kutluyoruz."

Bartholomew ayağa kalkarak kadehini Sör Hughes ile Leydi Marguerite'ye doğru kaldırdı ve kalabalığın gürültüsünü bastırmak için bağırarak, "Sizleri bu topraklardaki en iyi şövalye ve leydinin şerefine kadeh kaldırmaya davet ediyorum. Tanrı onları kutsasın ve uzun bir ömür versin. Ayrıca kardeşim Talon'a ve evlenme teklif ettiğim Aicelina'ya da şükranlarımı sunuyorum. Tanrı onları müşfikliğiyle kutsasın."

Kalabalık kükredi ve herkes bağırarak Bartholomew'a iyi dileklerini iletti. Uzun bir gece oldu.

* * *

Ertesi gün Talon dâhil herkes akşamdan kalmaydı. Talon, Sör Hughes'un omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi göründüğüne dikkat etti.

Okçular, silahlı askerler, Max ve Talon, Sör Hughes'la birlikte kahvaltı ettiler. Daha sonra Talon önlerinde uzanan güne hazırlanmak için başına bir kova su dökerek kendine gelmeye çalıştı.

Talon savaşı kazandıklarına sevinseler de önlerinde hayatta kalmaları gereken bir kış olduğunu düşündü. Alburz Dağlarında yaşadıkları ona bu meselenin önemini iyi belletmişti.

Batıdan gelen pek az yağmura rağmen hasat alındı. Köydeki ve kaledeki her erkeğin, kadının ve çocuğun yardımıyla kuru otlar devşirildi. Köydeki çocuklar ve genç kızlar çalılıklara giderek Talon'un bilmediği pek çok taneli meyve topladı. Annesi getirilen ahududları, böğürtlenleri ve yabani çilekleri toprak çanakların içinde reçel yaptı.

Sör Hughes'un sorumluluğu şimdi Guillabert'in kalesinin yanındaki köye kadar uzanmıştı. Yanında Talon'la birlikte uzun saatler at üstünde nezaret ederken, Galliler de dâhil olmak üzere diğerleri mısırların ve kuru otların kesilip devşirilmesine yardım ediyordu. Hayvanların fazlasının öldürülmesi işi başladı ve boğazları kesilmeye götürülen domuzların korkunç çığlıkları ayyuka yükseldi.

Çatışmadan sonraki hafta ciddi bir haber geldi. Bir çiftçi

Albi yolunun yanında, ormanın içinde birkaç askerin cesedine rastlamış, koşmaktan nefes nefese kalarak kaleye gelip kötü haberi vermişti. Sör Hughes ve Talon, Max'le Gareth'i de yanlarına alarak hemen neler olduğuna bakmaya gittiler. Bunların Carcassonne Kontu'nun adamları olduğunu gördüler; besbelli onlara yardım etmeye gelirken yolda pusuya düşürülmüşlerdi. Suratı asılan Sör Hughes onları kalenin yanındaki araziye gömmelerini emretti ve Kont'a haber vermek için bir ulak gönderdi. Sonra hepsi ciddi bir yüzle geri döndü.

Bartholomew savaşı Guillabert'le oğullarının çıkarttığını açıkça belirterek, çatışmanın ne koşullarda yapıldığını ve neticesini açıklayan bir mektup yazdı.

Çok geçmeden gökyüzü gaklayarak daha sıcak yerlere göç eden yaban kazlarıyla doldu. Kanatlarının uçları kesilmiş olan avludaki yaban kazları da gaklayarak onlara yanıt veriyor ve nafile yere havalanmaya çalışıyorlar, ördeklerse yağmurdan kaçarak kümeslerin içinde birbirlerine sokuluyorlardı.

Sonra hava açtı ve ilk gerçek don geldi. Yer sertleşti ve tarlalar sabahları bembeyaz kırağıyla kaplandı. İnsanlar kış hazırlıklarını tamamlamak için dışarı çıkmak üzere toplandıkları sabahın erken saatlerinde ellerini ovuşturarak harmanilerinin altına sokuyordu.

Hava iyice soğumaya başlayınca Talon'la Gareth Gallilerin gitmesi konusunu ciddi olarak görüştüler. Bunu başkalarının önünde konuşmadılar. Ava çıktılar ve ormanda bu meseleyi ele aldılar.

"Sonbahar sona ermeden memlekete dönmek için yola koyulmalıyız, Talon, yoksa Galler'e kar bastırmadan önce ulaşamayız."

"O zaman bir an evvel yola çıkmalısınız. Hava soğudu ve Languedoc'a bile Noel'e kalmadan kar yağacağını tahmin ediyorum."

"Bretanya'ya kar daha çok yağar ve oraya ulaşmak için o zorlu denizi geçmeye istekli bir tekne bulmamız gerekiyor. Eğer şimdi gitmezsek birkaç hafta sonra bu daha zor olur."

"O halde gitmelisiniz, dostum. Tanrı yolunuzu açık etsin. Sen ve arkadaşların olmasaydı bu konuşmayı yapıyor olamazdık. Size minnettarım ve kendimi borçlu hissediyorum."

Gareth nasırlı elini Talon'un omzuna koydu. "Talon, dostum, biz silah arkadaşıyız. Eğer Tanrı izin verirse belki bir gün Galler'de bizi ziyaret etmeye gelirsin. Evlerimizde senden bahsedeceğiz ve insanlarımız ismini öğrenecek."

Talon bu adamlara iyi bir ödeme yapıp olabildiğince çabuk yollarına göndermeye karar verdi. Hepsini samanlıkta topladı. Dışarıda hafif yağmur yağıyordu ve hava soğuktu. Harmanilerinden sular damlayan ve kapüşonlarıyla sakalları parlayan Galliler onun konuşmasını bekliyordu.

Talon kemerinden küçük bir kese altın çıkartıp Gareth'e verdi. "Bunlar sizin, Gareth."

Kesenin ağırlığını hisseden Gareth'in gözleri loş samanlıkta kocaman açıldı. Keseyi açarak içindekilerin bir kısmını avucuna döktü. Diğerleri etrafını sardı. Altınları görünce hepsi heyecanla bağırdı. Gareth başını kaldırıp Talon'a baktı. "Talon, l-l-l-lordum. Bu şimdiye kadar kazandıklarımızdan kat kat fazla."

Sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi ona bakakalan diğerleri de Galce bir şeyler mırıldandılar.

Talon elini kaldırdı. "Dinleyin, dostlarım. Biz kardeş olduk, bu doğru ama bu bana ve aileme yaptığınız yardımın ufak bir karşılığı. Hem Kutsal Topraklar'a zengin olmaya gitmiştiniz, öyle değil mi? Sadece bunun için biraz dolanmanız gerekti, o kadar," dedi gülümseyerek.

Bu havadaki sıkıntılı sessizliği bozdu. Adamlar güldüler ve sonra Gareth altınları keseye geri koyarak, "Bizi onurlandırdın, Talon, bunu hiç unutmayacağız," dedi. Gözlerine yaşlar dolarak Talon'a sarıldı. "Vay be. Zengin olduk. Memlekete döndüğümüz zaman bunlarla bir yığın toprak ve hayvan alırız."

Hepsi teker teker Talon'a sarıldı. Elini sıkarak teşekkür ettiler ve bir kardeşleri olarak ona hep sadık olacaklarına söz verdiler.

Hava daha fazla soğumadan birkaç gün içinde yola çıkacaklardı. Evlerine ulaşmadan önce kat etmeleri gereken uzun ve tehlikeli bir yol vardı hâlâ önlerinde.

Leydi, kader emrediyor, gitmeliyim-
Bu kadar sevdiğim bu güzel diyarı bırakıp:
Burada kalbim çok acı çekti;
Ama sevecek ne kaldı, seni böyle terk ettikten sonra?
Heyhat, denizin ötesindeki şu zalim ülke.
Neden ayırıyor böyle vefalı kalpleri,
Bir daha asla acı ve kederden kurtulmayacak,
Bir daha asla buluşmayacak olan?
Champagne'li Thibaut, Navarre Kralı.

Bölüm 26

Büyücülük

Talon bir süredir Petrona'dan kaçıyordu. Evde onu görüyordu tabii ama ara sıra selamlaşmak dışında hiç bir arada zaman geçirmemişlerdi. Talon bunun bir süre daha böyle kalmasını istiyor ama daha fazla erteleyemeyeceğini de biliyordu.

Talon'un Gallilerle veda konuşmasını yaptığı günün ertesinde çamaşır evinin önünde karşılaştılar. Nazikçe selamlaştıktan sonra Petrona Talon'un gözlerinin içine baktı. "Benden kaçtığını görüyorum, Talon. Seni darılttım mı ki beni görmezden geliyorsun?"

Talon çok meşgul olduğu gibi bir şeyler mırıldandı ama genç kız bunu kabul etmeyerek erkeğin koluna girdi ve yalnız kalabilecekleri bahçeye gitmekte ısrar etti. Petrona hâlâ çok durgundu. Albi yolunda ilk kez karşılaştığı genç kıza hiç benzemiyordu. Talon ona karşı biraz şefkat duyuyordu: dünyası altüst olmuştu ve geleceği belirsizdi. Genç kız oturdu ve eliyle sırayı göstererek onun da oturmasını işaret etti.

"Sana hayatımı borçluyum, Talon. Eğer yardımıma gelmeseydin o vahşiler bana sahip olup sonra da kuşkusuz öldüreceklerdi."

Talon başıyla onayladı. Bunu inkâr edemezdi. "Ama seni sağ salim buraya getirmeyi başardık. Artık bunları düşünmemelisin. Buraya hoş geldin ve şimdiden sonra annemle babam sana çok iyi bakacaktır." Talon bu konuşmanın nereye varacağından korkuyordu ama Petrona'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan kapıda bir kargaşa oldu ve adamlar aceleyle kalenin girişine doğru koşmaya başladılar.

Dışarıda birinin bağırdığı duyuldu ve Sör Hughes'la Max hemen evden çıktı. Merdivenden tırmanarak dışarı baktılar.

Talon, Petrona'yı elinden tutup eve götürdü. "Sonra konuşuruz, Petrona," dedi, rahatladığını zar zor saklayarak. Sonra genç kız arkasından öylece bakarken, platforma çıkan basamakları aceleyle tırmanıp babasının yanına gitti.

Talon yukarı çıktığında babası aşağıdaki insanlara sesleniyordu. Talon aşağıya bakınca güzel bir ata binmiş Peder Eustache'yi gördü ama onu irkilten yanındaki adamlardı. Pederin yanında merhum Piskopos'un üniformasını giyen, elleri mızraklı altı asker ve uzun zamandır kayıp olan avcı Domerc vardı.

Sör Hughes, Domerc'i görünce aşağı seslendi. "Neredeydin, Domerc? Başımızın dertte olduğunu bilmiyor muydun? Benim için çalıştığını unuttun mu?"

Peder Eustache yukarı doğru bağırdı. "Sör Hughes, sizinle önemli bir mesele hakkında konuşmak istiyorum. Domerc şimdi Piskopos'un makamında çalışıyor."

"Öyle mi? Domerc, seni köpek. Bunu niye bana haber vermedin?" diye bağırdı Sör Hughes; kızmaya başlıyordu.

Peder, Talon'u görünce bütün tavrı değişti. "Sör Hughes, kapıları açın. Piskopos'un makamı adına bu adamı tutuklamaya geldim." Dosdoğru Talon'u işaret ediyordu.

Şaşkın bir sessizlik oldu. Sör Hughes kızgın bir tavırla aşağı seslendi. "Dikkatli olun, peder. Buraya geliyor, içeri kabul edilmeyi bekliyor ve oğlumu tutuklamak istiyorsunuz. Neyle suçlanıyor?"

"Büyücülükle," diye bağırdı peder. "Kapıları açın, onu büyücülükten yargılanmak üzere götüreceğim."

Sör Hughes bir an yüzünde inanamayan, şaşkın bir ifadeyle kalakaldı, sonra kendini topladı. "Oğlumu böyle bir şeyle suçlayan hain kim?"

Peder yanındaki Domerc'i işaret etti. "Bu adam."

"Sen ha, Domerc? Seni pis köpek! Hem firar ettin, hem de büyük ihtimalle Guillabert'in menfaati için hâsılatımdan çaldın, şimdi de oğlumu mu suçluyorsun? Bunu hayatınla ödeyeceksin," diye bağırdı Sör Hughes, öfkeden köpürerek.

Yumruğunu pedere doğru salladı. "Sakın bir kaçağın ve hırsızın lafına dayanarak oğlumu tutuklamak için buraya girmeye cüret etmeyin."

"Elimde Piskopos'un mührünü taşıyan bir yetki belgesi var. Eğer emre karşı gelirseniz buradaki herkesi aforoz etme hakkım var, Sör Hughes. Kilisenin gücüne karşı gelmeyin. Böyle yaparak hem kendinizin hem de içerdeki herkesin ruhunu tehlikeye atıyorsunuz."

"Lanet olsun sana, peder. Sen de cehennem ol, Domerc," diye bağırdı Sör Hughes. Gözlerinde kederli bir ifadeyle Talon'a döndü. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Talon. Elinde en yüksek yetki belgesi var."

"Onunla gideceğim. Ona direnmek hepinizi Kont'un bile önleyemeyeceği büyük bir tehlikeye atmak olur. Kazandığınız her şeyi kaybedebilirsiniz." Etrafındaki adamlar öfkeyle homurdandılar ama Talon elini kaldırdı. "Pederin kanıtı yok ve şu Domerc'in sözleri de kolayca geçersiz kılınabilir. Bartholomew," dedi yanlarına gelmiş olan gence dönerek, "sen de öyle düşünmüyor musun?"

Ne var ki Bartholomew şüpheli görünüyordu. "Seni neden büyücülükle suçlasınlar ki, Talon? Bu kafamı karıştırıyor." Mazgallı siperlerin üstünden eğilerek aşağı seslendi. "Bu büyücülük suçlaması neye dayandırılıyor?"

Domerc eyerinin üstünde geriye kaykılarak bağırdı.

"Onu suçlayan benim. Piskopos'un öldüğü gece oğlunu Albi'ye kadar izledim. Şehrin surlarının üstünden atladığını gördüm. Kanatları karaydı ve ağzından ateş çıkıyordu. Sonra sur-

ların üstünden uçarak geri döndüğünü gördüm, yine ağzından ateş çıkıyordu. O gece Piskopos acı içinde Tanrı'ya yalvararak, korkunç cehennem ateşleri içinde merhamet dileyerek öldü. Piskopos'un zavallı ruhuna şeytanın lanetini sokan işte bu sapkın Talon'du."

Dindar bir tavırla istavroz çıkardı, pederin maiyetindeki diğer adamlar da onu taklit ettiler. Surların üstündeki birkaç kişi de istavroz çıkarıp bir taş gibi hareketsiz duran Talon'a korku dolu bakışlar attılar. Talon'un düşünceleri karmakarışıktı. Piskopos'u öldürdüğü gece Albi'ye kadar takip edilmişlerdi. Bunu tek bilen Gareth'di ama o hiç kimseye söylemezdi. Mahvolmuştu ama babasını da kendisiyle birlikte aşağı çekmemeye kararlıydı.

"Pederi içeri alın. Onunla birlikte gidip mahkemeye çıkacağım. Elinde hiç kanıt yok, Domerc yalan söylüyor."

"Bu suçlama çok ciddi," diye bağırdı Bartholomew, asabi bir tavırla.

"Orası belli ama aforoz edilmek çok daha kötü, zira o zaman babamın uğruna savaştığı her şeye el koyabilirler. Buna izin vermeyeceğim, Bartholomew."

Sör Hughes kederle oğluna baktı. "Teslim olup seni bu kindar adama vereceğime sağ elimi kesmeyi yeğlerim. Büyücülük suçlaması uydurma ama seni mahkûm etmek için bir kişinin sözünden fazla kanıta ihtiyaçları yok."

"Onları durduramayız ama gitmeden önce Max ve Gallilerle konuşmalıyım."

Babası sessizce başını salladı. "Hadi, aşağı inip konuşun. Ben pederi oyalarım."

Talon babasının kolunu sıktı, sonra Bartholomew'a sarıldı. "Anne babama iyi bak, Bartholomew, becerilerine ve bilgine ihtiyaçları olacak. Aicelina'ya sevgilerimi ilet."

Bartholomew başıyla onayladı. "Umudunu kesme. Bu durumu Kont'a iletip pedere engel olacağız."

Talon, Bartholomew'un durumu tam anladığını sanmıyordu. Eğer Albi'ye kadar sağ kalırsa şanslıydı.

Max ve Gareth, Talon'un peşinden merdivenden inip avlunun ucuna doğru yürüdüler. Orada Talon iki adama doğru döndü. "Domerc'in bizi Albi'ye kadar izlediği belli, Gareth. Bu da beni mahkûm etmeye yeter."

Max gözlerini ikisine dikmişti. "Ne demek istiyorsunuz? Sizi Albi'ye kadar takip mi etti? Oraya gittiğinizi bilmiyordum bile; manastıra gittiniz sanıyordum."

"Bilmen gerekmiyordu, kardeşim Gareth'ten başka kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Guillabert'in kalesinde duyduklarım yüzünden Piskopos'u öldürdüm. O babamın mülkünü Guillabert'e vermeyi vaat etti ve onlara Guillaume'yi öldürmelerini söyledi. Bu da onu büyük bir günahkâr yapıyordu. Ben de onu öldürdüm."

Max gözlerini kocaman açmış, ikisine bakıyordu. Sonra bir karara varmış gibi, "Birlikte çok şey yaşadık," dedi. "Büyük bir günah işlemiş olsan da Piskopos'un komplosuna ortak olan pederin seni götürmesine izin vermeyeceğim. Ne öneriyorsun?"

"Tapınak Şövalyelerinin Kutsal Topraklar'da savaşmak için onlara katılmak isteyenlere soru sormadıklarını duydum."

Max bunu düşündü. Sonra, "Onlar altı kişi ve baştan aşağıya silahlılar. Onları nasıl yenebiliriz?"

Talon başıyla gülümseyen Gareth'i gösterdi. "Bunun için endişelenme, Max. Sen bu iş bittiğinde onunla birlikte kaçmaya hazır ol," dedi Gareth.

Birkaç dakika daha bu plan üstünde konuştuktan sonra Talon vedalaşmak için annesini bulmaya gitti. Gallilerin aceleyle kaleden ayrılmak üzere hazırlandıklarını gördü. Onlar da geri dönmeyecekti. Talon olabildiğince ağırdan alarak herkesle vedalaştı. Bu arada bir gözü sürekli kalenin arkasında süre giden faaliyetteydi ve nihayet yanlarına bir-iki eşyaları ile yaylarını alan Gallilerin birkaç silahlı askerin yardımıyla arka duvardan atladıklarını gördü.

Peder sonunda içeri alınmış ama atından inmemişti; o ve adamlarının etrafını, izin verilse Domerc'i atından aşağı indirip

hemen oracıkta öldürmeye hazır olan bir grup öfkeli adam sarmıştı.

Vedalaşmak çok zor oldu. Marguerite donmuş kalmıştı, bunun olduğuna bir türlü inanamıyordu. Aicelina'yla birlikte ismini haykırarak ve gitmemesi için yalvararak ona sıkı sıkı sarıldılar. İki kadın da yüreğinin derinliklerinde bunun onu son görüşleri olacağına inanıyordu.

Durumu tam olarak anlamayan Guillaume yine de kardeşinin onu terk ettiğini ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu kavramıştı. O da ağlamaya başladı. Yanına diz çöken Talon bir eliyle kardeşinin çenesini kaldırdı. "Sen bir Gilles'sin, Guillaume. Biz ağlamayız. Biz savaşır ve galip geliriz. Bir gün geri dönmek ve senin yaşlanan anne babamıza bakan ve mirasımızı koruyan yetişkin bir adam olduğunu görmek istiyorum. Babamıza her anlamda itaat et ve onu onurlandır. İyi bir şövalye ol."

Kardeşi gözündeki yaşları silerek başını salladı ama sarıldıkları zaman tekrar ağlamaya başladı. Ermessenda'yı bulamadıkları için Talon onunla vedalaşmaktan vazgeçmek zorunda kaldı.

Genç adam son olarak babasına döndü. "Eğer onurunu kırdıysam affet beni. Başka bir yol olmadığını düşünüyorum. Sana yazacağım."

Sör Hughes perişan görünüyordu. "Tanrı seni benden tekrar almadan önce şöyle bir gösterdi. Hiçbir baba bir oğuldan daha fazlasını isteyemez. Sen ailemizi onurlandırdın. Bu meseleyi Kont'a iletecek ve seni geri kazanacağız, korkma."

Uzun bir süre birbirlerine sarıldıktan sonra nihayet ayrıldılar. Talon pelerinini omuzlarına atıp Cabbar'a binerken herkesin gözleri yaşlıydı. Bütün grup atlarını çevirip yavaş yavaş kalenin kapısından çıktılar.

Kapıdan çıktıkları anda adamlar Talon'un etrafını sardılar ve Talon haklı olduğunu, Albi'ye kadar sağ kalırsa şanslı olduğunu anladı. Başını çevirip kapının üstündeki korkulukta Bartholomew, annesi ve Aicelina'yla birlikte duran babasına bir kez daha baktı. Gallilerle Max'in girişimlerinde başarılı olmalarını umdu.

Senin hatırına bırakıyorum sevdiğim
ve değer verdiğim her şeyi;
Ah, ne kadar güçlü olmalı bu etki,
Bütün sevinçlerimi elimden alan.
İşte hazırım, teslim oluyorum öyleyse,
Sana hizmet etmeye hazır, boyun eğiyorum
Ve asla hizmet etmedim bu kadar sadık birine,
Bu kadar müşfik ve sevgili bir efendiye.
Champagne'li Thibaut, Navarre Kralı

Bölüm 27

Tapınak Şövalyesi

Küçük topluluk Talon'u ortalarına alarak, Domerc ve Peder Eustache ile beraber insanların gruplar halinde toplandığı köyün içinden geçtiler. Yürekli birkaç köylü Talon'a seslenerek cesur olmasını söyledi. Haber hızla yayılmış ve köye ulaşmıştı. İnsanlar kızgın ve korkmuştu. Bazıları pedere doğru yumruklarını sallayarak onu lanetliyor, bazıları da Talon büyücülük yapmakla suçlandığı için istavroz çıkartıyordu. Talon'un ölüme mahkûm olduğunu düşünüyorlardı. Böyle bir suçlamadan sonra hayatta kalan kimse olmamıştı. Kilise hepsinin icabına bakmıştı.

Grup köyden çıkıp tarlalara doğru ilerlerken Talon kendini nelerin beklediği konusunda fazla meraklı görünmemeye dikkat etti. Ama kendini uyuşmuş hissediyor ve midesi kasılıyordu. Bunun olmasını beklememişti – sonunda Piskopos kazanmıştı; mezarından uzanıp Talon'u alaşağı etmişti.

Şimdi hayatı büyük bir tehlike içindeydi ve sadece tek bir umudu vardı. Eğer Galliler başaramazsa hapse girecek, oradan da ya darağacını ya da etrafına odunlar yığılmış bir direği boylayacaktı. Üşüyormuş gibi pelerinine sarınmış, başını önüne eğmişti.

Kale ile köy gözden kaybolunca peder, Talon'a yaklaştı.

"Evet, Talon de Gilles, seni sapkın, sonunda layığını bulacaksın. Başkalarını atlatıp Guillabert'leri öldürmüş olabilirsin ama şimdi karşı karşıya olduğun suçlamadan paçanı kurtarmaya Kont'un bile gücü yetmez."

Talon hiçbir şey söylemedi. Uzun ağaçların arasında gittikçe daralan yola bakıyordu. Ormanın sık bir bölgesine giriyorlardı.

Peder konuşmasına devam etti. "Artık hiç çekinmeden söyleyebilirim ki Guillabert'leri öldürerek kiliseye köstek oldun. Bizi bütün çabalarına rağmen sonunda ele geçireceğimiz önemli bir kazançtan yoksun bıraktın. Seni sadece sapkın olmakla değil, aynı zamanda Piskopos'u yaradanına kavuşturmak için büyücülük yapmakla suçlayabiliriz."

Talon pedere döndü. "Bu mülk sahipliği konusunda yanılıyorsun; başrahip, annemin babasının vasiyetini buldu ve şimdi Guillabert'in yalan söylediğine dair kesin kanıtımız var. Ayrıca huzuruna çıktığı zaman 'yaradanının' Piskopos'a bazı sorular soracağını düşünüyorum."

Talon, Peder Eustache'den böyle bir tepki beklemiyordu.

"Seni sapkın domuz, onun ismini anarak nasıl böyle saygısızca konuşabilirsin?" Kırbacını bütün gücüyle Talon'un sırtına indirdi.

Talon'un nefesi kesildi ama pederin kırbacını bir daha kaldırmasına fırsat vermeden kolunu hızla uzatıp adamın bileğini sıkıca tuttu. Delici bakışlarını pedere dikti. "Senin için gelmediğime sevin, peder. Senin şehvetini ve arzularını biliyorum, özellikle Petrona'ya karşı. Onun odasına girmeye çalıştığın gece gördüm seni."

Eğer şartlar başka türlü olsaydı Peder Eustache'nin yüzündeki şok ifadesi gülünç olabilirdi ama Talon adamın kolunu daha fazla tutamadı. Yanında ilerleyen adamlardan biri bir küfür savurarak mızrağının sapını sırtına indirdi.

Talon diğer darbeyi savuşturmak için adamın elini bırakmak zorunda kaldı. Domerc pis pis gülerek atını dosdoğru Cabbar'ın üstüne sürdü ve Talon'un yüzüne sert bir yumruk attı. Talon

şimdi her yandan gelen yumruklardan kendini koruyamıyordu. Tek yapabildiği eyerin üstünde dertop olmak ve başını hedefleyen en kötü darbeden kaçmayı ummaktı. Bir şey yapmasına fırsat kalmadan adamlardan biri dizginlerini yakaladı ve kollarını arkasından bağlandı.

Adamlar bununla meşgulken yolun ilerisinde birinin bağırdığı duyuldu.

Herkes o yöne baktı. Yolun ortasında kapüşonları yüzlerini gizleyen, uzun pelerinli iki adam duruyordu. Talon, Gareth'le Drudwas'ı hemen tanıdı; yaylarına bir ok geçirmiş, hazır bekliyorlardı.

"Peder!" diye bağırdı Gareth. "Adamlarını durdur ve öne çık. Seninle konuşacağım."

Bembeyaz kesilen Peder Eustache donup kaldı. "Ne istiyorsunuz? Haydut musunuz? Biz kilise işi yapıyoruz. Paramız yok. Çekilin yolumuzdan!" diye bağırdı.

Maiyetindeki adamlar mızraklarını saldırmaya hazırlanıyormuş gibi Gareth'le Drudwas'a çevirmişti. İki adamı yere sermek için atlarını üstlerine sürmelerine fırsat kalmadan ormandan tıslayarak gelen bir ok tok bir ses çıkartarak Domerc'in göğsüne saplandı. Adam nefesi kesilerek göğsünü tuttu ve boğuluyormuş gibi bir ses çıkartarak atından yere düştü. Sırtüstü döndü ve tek söz etmeden öldü.

Bunu birkaç saniye süren şaşkın bir sessizlik izledi. Bu usta atış adamları durdurmuş olmalıydı ama birinin bağırdığı duyuldu. "Saldırın pisliklere! Hepimizi öldüremezler, kaçabiliriz."

Askerler atlarını mahmuzladılar. Atlar yolun ortasında duran iki adamın üstüne atıldı.

Talon kısa bir süre onlarla birlikte sürüklendi ama sonra Cabbar'ı tutan adam boğazına bir ok yiyip atından aşağı yuvarlanınca dizgini serbest kaldı. Talon asabi bir şekilde sıçrayan Cabbar'ın üstünde durmaya çalışıyordu ama hayvanı sakinleştirmek için onunla konuşmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Gel gelelim ortam hiç sakin değildi. Pederin yanındaki adamlar şanslarını denemişler ve başarısız olmuşlardı.

İçlerinden sadece biri Gareth'in, Drudwas'ın ve ormandaki Gallilerin ok yağmurundan kurtulabilmişti. Adam atıyla üstlerine gelirken Gareth'le Drudwas yana kaçmıştı ama ölümcül oklarını fırlatmayı unutmamışlardı. Hayatta kalan tek adam ölü yoldaşlarını geride bırakarak çılgın gibi dörtnala uzaklaştı.

Yolda hâlâ at sırtında olan iki adam kalmıştı: Talon ile korkudan donakalmış görünen peder. Birkaç yaralının attığı çığlıklardan ürken ve kan kokusu alan atı burnundan soluyarak sağa sola zıplıyordu.

Başı kapüşonlu bir adam, Belth, hızla ormandan çıkıp yanlarına gelerek Talon'un dizginlerini kaptığı gibi onu peşi sıra ormana doğru sürükledi. Giderken dönüp arkasına bakan Talon, Peder Eustache'nin korkuyla etrafına bakındığını gördü. Yerdeki ölülerden ve inleyen yaralılardan başka kimse yoktu. Kayıtsız bir şekilde onlara baktı, sonra atını mahmuzlayarak dörtnala Albi yönünde uzaklaştı.

Galliler aralarında kendi dillerinde konuşarak Talon'un etrafını sarıp bağlarını keserken Gareth hızla yanlarına geldi. Talon silkinerek dizginlerini eline aldı. Bir araya toplanmış arkadaşlarına baktı ve yaralı yüzünde ve kanlı dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ucuz kurtardık, kardeşlerim. Size yine borçlandım. Sanırım Albi'ye varmadan işimi bitirmeye hazırlanıyorlardı."

"Biz de öyle düşündük, Talon oğlum. Ama harcanacak vakit yok. Bir buçuk kilometre kadar güneye gitmelisin, orada Max eşyalarınla birlikte seni bekliyor. Seni Mas-Dieu'ya götürecek."

Talon şaşkınlıkla onlara baktı. "Beni Max mi götürecek? Ondan sadece eşyalarımı getirmesini istemiştim."

"Mas-Dieu'ya tek başına gitmemen gerektiğini düşünüyor," dedi Gareth.

Hep beraber ağaçlara bağlı birkaç atın beklediği ormanın içine doğru ilerlediler.

"Biz de gitmeliyiz, lordum. Kış geliyor, kar iyice bastırmadan memlekete varmalıyız."

"Sizi yakalarlar, Gareth. Hemen Akitanya'ya gidin, orada

kilise yasaları bu kadar keyfi uygulanmıyor. Hepinizi çok özleyeceğim, kardeşlerim."

Bir kez daha el sıkıştılar. Kimse konuşmuyordu. Talon sessizce Cabbar'ı geri döndürüp ona gösterdikleri yönde uzaklaştı. Bir defa dönüp arkasına baktı ve sadece gölgeler gördü. Galliler gitmişti.

* * *

Talon, Max'i Gallilerin tarif ettiği yerde beklerken buldu. Talon'un yaklaştığını gören Max ağaçların arasından çıktı. Talon'un yüzündeki yaraları görünce şaşırdı.

"Galiba Galliler tam zamanında yetişmişler, Efendi Talon."

Talon başını sallayarak Max'in uzattığı su tulumundan büyük bir yudum aldı. Yüzünü de yıkayıp pelerininin ucuyla kuruladı. "Beni Mas-Dieu'ya götüreceğini söylediler, Max. Buna gerek yok, ben yolu bulabilirim."

"Amcan Sör Philip, Tanrı ruhuna merhamet etsin, bir keresinde eğer ben ondan çok yaşarsam sana elimden geldiğince yardım etmemi söylemişti."

"Öyle mi söyledi?"

"Evet. Senin bir gün doğduğun ve gerçekten ait olduğun topraklara geri döneceğini biliyordu. Filistin'e geri dönerken yanında olmak istiyorum. Ben Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın bir yaveriyim ve şimdi Sör Philip'e karşı görevim sona erdiğine göre tarikatıma geri dönmek zorundayım. Beni yaverin olarak yanına alır mısın, Talon?"

"Alır mıyım? Sen deli misin? Elbette seni yanıma alırım, senden daha iyi yoldaş olur mu? Ama bir dost olarak, hizmetkâr olarak değil. Yaver olarak kalacaksın."

"O halde anlaştık. Şimdi sen aranan bir adamsın ve peder – eğer ona peder denebilirse- yanlış anlamadıysam Albi'ye döner dönmez bir insan avı başlatacaktır. Muhtemelen ondan üç saat öndeyiz ve bu zamanı iyi kullanmalıyız."

Daha fazla oyalanmadan güneybatıya doğru yola koyuldular. Max bütün eşyalarını almıştı, bunlara geri kalan iki torba

altın da dâhildi. Talon ona diğer torbayı annesine bırakmasını söylemişti; zamanı gelince onu babasına verirdi.

Max'den bunu istemesi Talon'un ona ne kadar güvendiğini gösteriyordu, zira altının pek az bulunduğu bir ülkede bu paralar Max'i çok zengin yapardı. Max elindekileri hiçbir şey söylemeden teslim ettikten sonra hemen bundan sonra yapacaklarına odaklandı.

O gece bir ormanın içinde, hayvanlarının yanında uyudular. Uzakta yalnız bir kurdun uluduğunu duydular ve bu Talon'a kurtların hayatının bir parçası olduğu bir başka diyarı ve zamanı hatırlattı. Düşünceleri karıştı ve yanında Max olmasına rağmen o uzun gecede kendini çok yalnız hissetti. Aylardır ilk defa büyüdüğü o uzak diyarları düşündü ve sonra aklına Aicelina'nın sözü geldi. Huzurun ne olduğunu öğrenebilecek miydi acaba? Bunu düşünürken, nihayet uykuya daldı.

Albi'ye ilk gelişlerinde geçtikleri dağlardan ve yollardan geçerken olabildiğince hızlı ama bir o kadar temkinli yol alıyorlardı. Max pederin bir Tapınak Şövalyesi kalesine gittiklerini düşüneceğini hiç sanmıyordu. Talon bir kaçaktı. Önlerinde veya arkalarında atlılar gördükleri zaman ağaçların arasına saklanıp onlar geçene kadar bekliyorlardı.

Talon ilk birkaç gün omuzları çökük, kasvetli düşünceler içinde yol aldı. Aile ocağındaki hayat onun uzun süre sürdürebileceği bir yaşantı değildi ama ondan bu kadar çabuk ve zalimce kopartılmak yüreğini burkuyordu. Muhtemelen bir daha hiç görmeyeceği o insanları ve kaderin onu nerelere getirdiğini düşünüyordu.

Talon'un yanında etrafı kolaçan ederek ilerleyen ve dostunun üzgün halini fark eden Max onu kendi haline bırakmıştı.

Bir hafta boyunca ağaçların ve çalıların arasında ilerledikten sonra Mas-Dieu'ya bir günlük yolları kalmıştı. Talon'un ruh hali düzelmiş ve etrafındaki dünyayla daha çok ilgilenmeye başlamıştı. Günler soğumuştu ve geceler buz gibiydi. Atiarını Tapınak Şövalyelerinin manastırına giden tekerlek izleriyle dolu patikada sürerken yağmur yağmaya başladı. Kale göründüğün-

de yağmur sulu kara dönüşmüştü. Kalın pelerinlerinin ve atların yeleleriyle kuyruklarının üstünü kaplayan kar onlara hayaletimsi bir hava vermişti.

Büyük ahşap kapıya doğru ilerlediler; kapının yukarısında bir at üstünde iki şövalyeyi tasvir eden oyma taştan bir Tapınak Şövalyesi mührü vardı. Max kemerli girişte sarkan ipe asıldı. İçerdeki çan akşam sakinliğinde çın çın öttü. Durup beklediler, sonra içerden taşların üstüne basan çizme sesleri geldi ve bir ses ne istediklerini sordu.

Max bağırdı. "Tapınak Şövalyeleri Yaveri Max von Bauersdorf, Lord Sör Greves'le acil bir işim var."

Mırıltılar duydular ve sonra büyük kazıkların çekilerek kapının sağ kanadının açıldığını gördüler. İki yanda duran üç muhafızın arasından atlarıyla geçerek avluya girdiler ve kapının arkalarından gürültüyle kapandığını duydular.

Bir adam havaya bir meşale kaldırarak onlara yaklaştı. Surların karşısındaki alçak binaları işaret ederek, "Atlarınızı şuradaki ahıra koyabilirsiniz," dedi sertçe. "Sonra Büyük Salon'a gelin. Şövalyeler yemekte."

Ahıra giderek iki boş bölme buldular ve atlarının önüne biraz yem koydular. Karanlık ahırda etrafı görmek zordu ama Talon, Cabbar'ın o gece iyi olacağından emindi. Oradan ayrılmadan evvel Cabbar'ın çok sevdiği gibi bir örtüyle hayvanın yüzünü ovalamayı ihmal etmedi.

Pek az eşyalarını yanlarına alarak ışığın geldiği avlunun diğer ucundaki binaya doğru ilerlediler. Burunlarına iştah açıcı et ve sebze kokuları geldi. Talon çok acıktığını fark etti.

Kapıda onları karşılayan bir hizmetkâr eşyalarını koridora bırakmalarını söyledikten sonra onları Büyük Salon'a doğru yöneltti.

"Burada güvendeyiz," diye mırıldandı Max, koridorda ilerlerken. "Artık yeni ailenin, Tapınak Şövalyelerinin arasındayız."

Talon hiçbir şey söylemedi. Bakışları uzun masaların iki yanına dizili sıralara oturmuş yemek yiyen adamlardaydı. Ortalıkta masalara ekmek, şarap ve tuz taşıyan hizmetkârlar dolaşıyordu.

Yemek yiyip konuşan adamlarla dolu bu büyük salonun gürültüsü günlerdir buldukları yerde uyumuş ve ne bulduklarsa yiyen iki adama pek rahatlatıcı geldi.

Talon burada da manastırdakine benzer yüksek bir masa olduğunu gördü. Ancak burada sükûnet içindeki insanlar yerine üniformalı, sert yüzlü, sakallı adamlar vardı.

Onları girişe getiren hizmetkâr beklemelerini söyleyerek salona girdi ve yüksek masaya doğru ilerleyerek kıdemli görünen bir adamın yanına yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı.

Adam döndü ve Talon'la Max'e bir göz attıktan sonra başını salladı. Hizmetkâr adamın yanından ayrılarak geri geldi. Talon yüksek masanın baş tarafında Sör Greves'i gördüğünü sandı ama emin değildi. Duvarlara kocaman gölgeler düşüren mumlar masada oturanları açıkça görmesine yetecek kadar aydınlatmıyordu.

Yanlarına gelen hizmetkâr şövalyelerin arasında kendilerine bir yer bulup yemek yemelerini söyledi. Baş Şövalye onlarla sabahleyin Methiyelerden sonra görüşecekti.

"Methiyeler de ne?" diye sordu Talon, Max'e.

"Sabah duaları. Sana şövalye eğitimi vermemiz gerekecek, Talon."

Şövalye kardeşliğine Talon gibi yeni katılan birkaç genç adamın arasına oturdular. Adamlar yol yorgunu iki adamı merakla süzerken sessizliklerini korudular. Talon da Max de sorulara cevap veremeyecek kadar yorgundular, onun için ekmekle yahnileri yiyip kendilerine gösterilen hücrelerde uyumaya gittiler.

Bir çan sesiyle uyanan Talon muhtemelen sabah duasına geciktiğini düşündü. Kalkıp pis giysilerini üstüne geçirdi. Yıkanmayı dört gözle bekliyordu ama bunun burada mümkün olmayacağını biliyordu. Yemekte yanında oturan adamlar o kadar kötü kokuyordu ki neredeyse öğürecekti. Bu insanların neden temizlikten nefret ettiklerini merak etti. Uzun zaman önce ona rehberlik eden doktor pislikle yaraların bir araya gelmesinin pek iyi sonuç vermeyeceğini söylemişti. Bu insanlar savaşçıydı ve bu yüzden yaralar da hayatlarının bir parçasıydı.

Başını iki yana salladı; ama eğer bu savaşçı rahipler tarikatı onu Filistin'e geri götürecekse buna dayanacaktı.

Max dışarıda avluda sabırsızlıkla onu bekliyordu. "Korkarım, biraz geç kaldık," dedi, hızla Talon'un geçen seferden hatırladığı şapele doğru ilerlerken.

Sör Greves'le kısa ama önemli bir görüşme yaptılar. Önünde diz çöktükleri zaman şövalye Max'e hitap etti. "Sen Max von Bauersdorf'sun. Sör Philip de Gilles'in yaveri, öyle değil mi? Sör Philip nerede?"

"Öldü, efendim. Pusu kuran bir korkak tarafından öldürüldü, Tanrı ruhunu huzura kavuştursun. Buraya Tapınak Şövalyelerine katılacak olan yeğeni Sör Talon de Gilles'le beraber geldim."

Çok uzun bir sakalı olan yaşlı adam başlarının üstünden onlara baktı. "Ayağa kalkın, beyler. Yüzlerinizi göreyim."

Baş Şövalye ayağa kalkan iki adamı uzun uzun inceledi. Görme yeteneğini kaybetmeye başladığı belliydi, zira Talon'un yüzüne bakarken gözlerini kısmıştı. Talon gözlerini şövalyenin omuzlarındaki pelerinin iki yakasını tutan büyük gümüş tokaya dikerek bekledi. Bu, çember halinde yazılmış *De Templo Cristi* sözlerinin içinden geçen sütunların desteklediği değirmi çatının üstünde bir haç bulunan bir tapınağın dış hatlarını gösteren bir Tapınak Şövalyesi mührüydü.

Kale kapısının üstünde bu armanın diğer tarafını görmüştü: bir ata binmiş iki şövalye. Bu, Tapınak Şövalyelerinin bu yola ilk mütevazı çıkışlarını simgeliyordu ve üstünde çember halinde *Sigillum Militum* sözleri yazıyordu.

"Ah, şimdi anladım, sen Sör Philip'in yeğeni Talon'sun. Şu dil bilen adam. Öyle değil mi? Şövalye mi oldun? Yaverin sana Sör Talon de Gilles dediğini duydum."

"Evet, lordum. Majesteleri Carcassonne Kontu beni amcam Sör Philip'le Carcassonne'deki Tapınak Şövalyelerinin başkanının huzurunda şövalye yaptı."

"Bize katılmaya geldin, ha?" dedi yaşlı adam. "O halde seni memnuniyetle kabul ediyoruz, Sör Talon de Gilles. Senin gibi Kutsal Topraklar konusunda deneyimli biri bizim için çok değer-

lidir." Sonra yanındaki adamlardan birine döndü. "Sör Talon de Gilles'in Tapınak Şövalyelerinin görevlerini öğrenmesini ve kurallarımız ve âdetlerimiz konusunda eğitilmesini sağla, Sör Martin."

Görüşme bitmişti ve Talon'la Max yere kadar eğildikten sonra Sör Martin'in peşinden avluya çıktılar. Sör Martin, bu savaşçı rahipler tarikatında yardımcılık yapmaktan ziyade eline bir kalem daha çok yakışacakmış gibi görünen ince bir adamdı.

"Birkaç haftadır eğitim gören yeni gelenlere katılacaksınız, Sör Talon. Korkarım sizden daha ileri durumdalar," dedi, tiz bir sesle.

"Uyum sağlarım, Sör Martin. Eğitimde başarılı olacağıma eminim."

Max saygılı bir tavırla öksürdü. "Ben Sör Talon'a kefil olabilirim. Bence onları çok çabuk yakalayacaktır."

"Göreceğiz," dedi şövalye, dudak bükerek. "Sen ona âdetlerimizi ve dualarımızı öğretebilirsin, yaver. Yurt dışında o kadar zaman yolculuk yapmana rağmen bunları hâlâ hatırladığına güveniyorum."

"Evet, hatırlıyorum, sör. Elimden geldiğince yardım etmekten memnun olacağım," dedi Max, boynu kızararak.

"O halde yapmanız gereken ilk iş şövalyelere ayrılan odalardan birine geçmek ve gerekli malzemeleri ve giysileri sağlamak. Yanınızda getirdiğiniz malzeme var mı? Biliyorsunuz, bu tarikat para basmıyor. 'Şövalyelerin' hiç değilse kendilerine ait bir şeyler getirmesinin çok faydası oluyor."

"Benim zırhım ve silahlarım var, sör," dedi Talon, resmi bir tavırla.

"Kendi atı da var, Sör Martin. Ama bir savaş atı değil."

Bir levazımcı gibi düşünen ve kafasında bir savaş atının ne kadara patlayacağını tartar gibi görünen Sör Martin içini çekti. "O halde ona bir savaş atı ayarlamalıyız. Depodan giysiler ve battaniyeler alın ve sen, yaver, ona diğerleriyle birlikte uyuyacağı bir yer bul. Bu işler bittikten sonra eğitim alanına gitmelisiniz. Onun bütün dualara katılmasını sağlayacağına güveni-

yorum, yaver. Yanlış hatırlamıyorsam bu sabah ikiniz de geç kalmıştınız." Sör Martin topuklarının üstünde dönerek uzaklaştı.

Max yanıt olarak giden adamın sırtına doğru eğildi. Sonra Talon'a dönerek göz kırptı. "Bu senin için yeni bir yaşam tarzı olacak, Efendi Talon. Ama başaracağına eminim. Hadi gidip gerekli malzemeleri alıp sana bir yatak bulalım."

Talon neşesiz bir halde başını salladı. Bu seçkin insanların arasına katılmanın vereceği imtiyaz ve güvenliğin karşılığında birçok özgürlüğünü kaybedecek gibiydi. Buna değmesini umut etti.

Sonraki birkaç gün koşturmaca içinde geçti. Talon artık nispeten deneyimli bir savaşçı olsa da yine de bu katı tarikatın yöntemleri hakkında öğreneceği çok şey olduğunu gördü, özellikle iş ve dua konularında. Artık yatağında tembel tembel yatarak güneşin doğmasını beklemeler veya keyifli dedikodular yoktu.

Bir gün, hafif bir öğle yemeğinden sonra Talon, Max'e yemeklerin pek iyi olmadığını, aşçıların sürekli aynı yemekleri pişirdiğini ve hiç çeşit olmadığını söyledi.

"Babamın evindeki yemekleri özlüyorum."

Max usulca güldü. "Ben iyi yürekli annenin bizim için hazırladığı yemeklere çok alışmıştım, Tanrı onu kutsasın. Şimdi biraz tavşan yahnisi veya bir parça ördek için neler vermezdim, hmmm." Sanki başka bir diyara gitmiş gibi gözlerini kapattı.

Talon güldü. "Max, galiba Tapınak Şövalyeleri annemin yemekleri yüzünden az kalsın seni kaybediyormuş. Ne ayıp!"

Max gülerek Talon'un omzuna vurdu. "Bunu ölüm döşeğimde reddedeceğim ama buraya geri dönmek zorunda kalmadan önce bir kış boyunca avlanıp yemek hiç de fena olmadı."

Avludan seslenen biri konuşmalarını böldü.

"Sör Talon de Gilles, eğer bizi varlığınızla onurlandırırsanız çalışmalara başlıyoruz." Sör Martin onaylamayan bir tavırla kaşlarını çatmış, binek atının üstünde oturuyordu. Etrafındaki acemiler de savaş atlarını öğleden sonraki talimlere hazırlıyorlardı.

Talon, Max'in yardımıyla hemen savaş atını ahırdan çıkarttı

ve çalışma yaptıkları araziye doğru ilerleyen bir başka eğitimcinin sabırsız bakışları altında iri hayvana bindi.

Bu Talon için yeni bir talimdi. Şövalyelerin savaşa başlarken temel taktikleri olan yan yana dizilme manevrasını daha önce hiç görmemişti.

Yaverler acemileri ve iri atlarını itip çekerek az çok düzgün bir sıra halinde dizmeye çalıştılar. Nihayet yirmi kadar adam geniş arazinin bir ucunda üzengileri birbirine değecek şekilde dizildi. Arazi hâlâ geceki dondan dolayı yer yer beyazdı ve atların nefesleri bir araya toplanan adamların önünde bir buhar bulutu oluşturuyordu. Talon beklerken soğuğun giysilerinin içine sızdığını fark etti.

Sonra yaverler adamlara kalkanlarını gözleri hizasına kaldırmalarını bağırdılar. Bunu yapmaları zordu, zira o kadar dip dibe duruyorlardı ki beceriksizce birbirlerine çarptılar ve bazıları sinirlenerek küfürler ve tehditler mırıldandı. Tarikat'ta acemi olabilirlerdi ama bu adamlardan bazıları kaşarlanmış savaşçılardı ve itilip kakılmak hoşlarına gitmiyordu.

Talon'un yanındaki adamın alnından yanağına kadar uzanan yarası onu meşum ve hafife alınmayacak biri gibi gösteriyordu. Talon'un atının kuyruğu dizine çarpınca ateş saçan gözlerle Talon'a baktı.

"Ne yaptığına dikkat etsene, seni şövalye müsveddesi!" diye homurdandı, Talon'un özür dilemesine fırsat kalmadan.

"Şövalyeler arasında konuşmak yok!" diye bağırdı, onu duyan bir yaver.

Kalkanlarını kaldıran adamlara sanki saldıracaklarmış gibi mızraklarını karşıya doğru çevirmeleri söylendi. Yine sıkışıklık yüzünden bir karmaşa oldu ama bir kaza olmadan bunu da yaptılar. Şimdi yüksek atların üstündeki adamların hepsi harekete geçmeleri için emir verilmesini bekliyorlardı.

"Hattı öne çekin!" diye bağırdı yaverlerden biri.

Bir sıra halinde diziimiş şövalyeler devasa atlarını öne sürdüler ve fazla hevesli bazıları atlarını mahmuzlayıp, bazıları da dizginleyince sıra hemen dağılmaya başladı. Çoğu saçları

Filistin savaşlarında kırlaşmış eski askerler olan yaverler adamlara atlarını durdurmalarını bağırdı ve on dakikalık bir itişip kakışmadan ve karmaşadan sonra aynı süreç tekrarlandı.

Talon tam bu taktiğin amacını anlamaya başlamıştı ki sevimsiz komşusu atını yandan bindirerek dizine vurdu.

Talon adamın kendisine çok yakın duran yüzüne baktı ve "Bu hayvanı nasıl kontrol edeceğini biliyor musun, sör?" diye mırıldandı.

"Eğer kiminle konuştuğuna dikkat etmezsen senin bumunu nasıl kıracağımı biliyorum, seni ağzı süt kokan bebek," dedi adam, alaycı bir ifadeyle gülümseyerek. Adamın kıllarla kaplı kırmızı bir yüzü vardı. Talon gülümsememeye çalışarak adamın geniş omuzlarının onu dev bir cüceye benzettiğini düşündü.

Max yanlarına gelerek meydan okuyan bir tavırla ikisine bakarak bir sorun olup olmadığını sorunca konuşmayı kesmek zorunda kaldılar. Talon başını iki yana salladı ve yaralı yüzlü adama yan gözle bakarak kibarca, "Sadece binicilik sanatı hakkında konuşuyorduk, Yaver," dedi.

Max başıyla onayladı. "Bu çalışma sırasında hiç konuşulmayacak, beyler," diyerek uzaklaştı.

Talon'un yanındaki adam homurdanarak ağzının kenarıyla, "Bu meseleyi sonra hallederiz," dedi.

Acemiler bütün öğleden sonra çalıştılar ve nihayet hevesli savaş atlarını tek sıra halinde yürütmeyi başardılar. Durup dinlenmeden çalışan yaverlerin bundan daha iyisini bekledikleri belliydi ama hava kararıyordu ve dua için hazırlanmaları gerektiği için kulübelerine geri gönderildiler.

Talon bir yaverin arkadaşına mırıldandığını duydu. "Hep böyle başlarlar. Ne zaman işi kavrayıp sırayı bozmadan ilerleyebilecekleri bahis konusudur. Ama ben bunların üstüne iddiaya girmem."

Geri dönerlerken Max, Talon'un yanına geldi. "Orada sorun neydi, Efendi Talon? Sanki bir tartışma çıkacak gibiydi."

"Olabilir, Max. Adam biraz kolay sinirlenen biri galiba."

Aniden adam yanlarında bitti. "Sen," dedi, pis parmağını

Talon'a uzatarak. "Sana bir terbiye dersi vermek gerekiyor, oğlum."

"Şövalyelerin birbirleriyle dövüşmesine izin verilmiyor, sör," dedi Max hemen. "Bizler Tanrı adına kâfirlerle dövüşeceğiz, birbirimizle değil."

"Bu yavru beni aşağıladı ve ben de ona haddini bildirme zevkini tadacağım."

"Sizi bu kadar aşağılayacak ne söyledi, sör?" diye sordu Max kibarca.

"Benim ata binme becerime laf attı. Bir çocuğun izin verilmeden ağzını açmaması gerekir."

Talon, Max'e döndü. "Görünen o ki bu işi şöyle ya da böyle halletmeliyiz, Yaver." Sonra sağında duran adama döndü. "Eğer korkmazsan, sopayla dövüşebiliriz, böylece ciddi olarak kimsenin kanı akmamış olur. Eğer bana bir ders verebileceğini düşünüyorsan, buyur."

"Bu konuda başkanla konuşmalıyım," dedi Max. "Onaylamayacaktır ama sopayla eğitim yapılmasına izin veriyoruz. Belki yarın sabah duadan sonra ikinizi sopa dövüşü yapmanız için karşı karşıya getirebiliriz. Bu Sör Talon'la olan meselenizi çözmeniz için yeterli mi, Sör Montague?"

"Yeterli. Seninle yarın eğitim alanında görüşürüz, yavru. Sargı bezi de getir, ihtiyacın olacak." Sonra alayla gülümseyerek uzaklaştı.

"Onu diğerlerine bildirmeliyim, Talon. Tarikatın böyle şeylere tahammülü yoktur. Hepimiz Kutsal Topraklar'da savaşmak için eğitilen Tanrı'nın askerleriyken şövalyenin şövalyeyle dövüşmesini kaldıramayız."

"Tarikat neden böyle adamları kabul ediyor, Max?"

"Aslında etmemeliyiz. Ama işin doğrusunu söylemek gerekirse Tarikat'ta deneyimli adamlar çok az. Dövüşmeyi bilen adamlara ihtiyacımız var ve bu günlerde geçmişleri şüpheli olanları bile kabul etmeye hazırız. Onun geçmişini bilmiyorum ama Normandiyalı olduğunu biliyorum. Avrupa'nın her yanından insanları kabul ediyoruz. Çoğu için burası kabul görecekleri

son yer; bazıları memleketlerinde darağacını boylama tehlikesiyle karşı karşıya kalmış."

Talon irkilerek kendisinin de geçmişini sorgulamadan onu kabul edecek son yere gelmiş olduğunu düşündü. "Eh, yarın sopalarla da ağzıyla olduğu kadar iyi dövüşüp dövüşmediğini göreceğiz."

"Senin Montfort'ta bıçak ve sopayla nasıl dövüştüğünü gördüm, Talon. Galiba Sör Montague bir sürprizle karşılaşacak."

Akşam olaysız geçti ve Talon ertesi sabah avluda kıran kırana bir dövüş olacağı haberinin yayıldığını anladı. Bazıları onun kadar genç olan adamlar onu tartarak süzüyordu, hatta birkaçı yanına gelerek ertesi günkü dövüş hakkında sorular sordu. Sakinliği onları etkilemişti ama sekiz ay kadar önce Filistin'de bıçak ve sopayla yaptığı ve rakibinin ölmesi ve kendisinin zincirlenmesiyle son bulan dövüşü hatırlayan Talon'un içinde fırtınalar kopuyordu.

Filistin'deki şövalye onu yakalamış ve Ravan'ı bulmak için kaleden ayrılmasına izin vermemişti. Aynı şövalye daha sonra bıçak ve sopayla ona meydan okumuştu. Talon o kadar öfkeliydi ki hıncını adamdan çıkarmıştı.

Talon birkaç arkadaşıyla bir masada oturan Sör Montague'ya baktı ve adamın gayet keyifli olduğunu gördü. Talon'a bakıyorlar ve ertesi sabahki kavgayı zevkle bekliyor gibi görünüyorlardı. Hatta Montague duadan sonra yatmaya hazırlanırlarken yanına geldi. "Genç Talon, yarın sana karşı çok sert olmayacağım ama bu onur meselesini herkesin önünde halletmememiz gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Sen öyle diyorsan, Sör Montague," dedi Talon, uysal bir tavırla; Rıza ve daha sonra fedai olan diğer çocuklarla birlikte Samiran'da aldıkları eğitimi hatırlamıştı.

Adam eliyle omzuna vurup gülerek yanından uzaklaştı.

* * *

Ertesi gün hava açıktı ve kuzeyden sert bir rüzgâr esiyordu. Sonbahar yerini kışa bırakıyordu. Uyanan adamlar dışarıdaki kovaların ince bir buzla kaplanmış olduğunu gördüler.

Max diğer yaverlere dövüşten bahsetmişti ve öğrencilerin avluda çiftlere ayrılarak sopalarla talim yapmalarını ayarlamışlardı. Öğrenciler güne böyle başlamış gibi görünecek, böylece Sör Martin dövüş başlayana kadar olayın farkında olmayacaktı.

Elbette Talon, Sör Montague ile eşleşti. İkisinin üstünde de yün pantolon ve dizlikler, deri sandaletler, keten iç gömlekleri ile ince muflonlu ceketler ve başlarına iyice oturan deri bereler vardı.

Ellerinde iki metre uzunluğunda ve beş santim çapında bir sopa vardı. Diğerleri çiftler halinde iki sıra olmuş, görevli yaverin işaret vermesini bekliyorlardı.

Bağırarak verilen emri duyan adamlar sopalarıyla rakiplerine vurmaya çalışarak dövüşmeye başladılar.

Montague hiç zaman kaybetmedi. Talon'un başına veya omzuna sert bir darbe indirme niyetiyle sopasını havaya kaldırarak öne atıldı. Talon sopasının ucuyla adamın sopasına vurup iterek yana kaydıktan sonra eğilip geri çekildi ve sopasının ucuyla sertçe adamın diyaframına vurdu. Montague nefesi kesilerek iki büklüm oldu ve Talon hızla adamın kafasının yanına vurup geri çekildi.

Montague bir dizinin üstüne çökmüş, Talon'un vurduğu kulağını tutuyordu. Talon pek nazik vurmadığı için adam acıyla inliyordu. Ayağa kalktığında daha ihtiyatlıydı. Talon'un kafasını karıştırmak için sopasıyla bir yay çizdi, sonra yönünü değiştirerek Talon'un bacaklarına vurdu. Talon bu vahşi saldırıyı sopasıyla karşıladı ve sonra aynı hızla sopasını çevirerek diğer ucunu Montague'nun diğer kulağına vurdu. Adam olduğu yerde kalakaldı. Tam Talon sert bir darbe daha indirmek üzereydi ki adam aceleyle önünden çekildi.

Sonra kıran kırana mücadele başladı. Montague sopa oyunlarında acemi değildi ve Talon'un kendine fazla güvenmesini engellemek için birkaç sert darbe indirdi.

Diğerleri artık dövüşmeyi bir yana bırakıp onları izlemeye koyulmuştu. Yaverlerin durdurmak için hiçbir şey yapmadığı iki rakibin etrafında bir çember oluşmuştu. Herkes iki adamın hal-

ledecek bir meselesi olduğunu biliyordu. Dövüş Montague için pek kolay olmayacakmış gibi görünüyordu. Talon'un kulağına rakibini cezalandırdığı için sevindiği açıkça belli olan gençlerin tezahüratları geliyordu.

Talon bu iri yarı adamın karşısında kendini hafif ve rahat hissediyordu. Montague'nun öfkesi ile Talon'un vurduğu iki kulağının acısı doğru düşünmesini engelliyor gibiydi. Talon rakibinin dengesini bozmak için uzun zaman önce Fedailerin dağlarında öğrendiği becerilerine ve hızına güveniyordu. Montague'yu yormak amacıyla saldırmasına izin verdi ve bu işe yaradı. Montague bir kez daha sopasını havaya kaldırarak öne atıldı ve yanıltmak için vuracakmış gibi yapıp başka bir taraftan vurdu ama Talon sopasını engelleyip yönünü değiştirdi ve adamın düşünmesine fırsat vermeden tekrar geriye dönüp Montague'nun parmak eklemlerine sert bir darbe indirdi. Artık kalabalık tezahürat yaparak taraf tutmaya başlamıştı. Talon dans ederek çember çiziyor, kızgın Montague de onu takip ederek durup kendisiyle yüzleşmesi için bağırıyordu.

O zaman Talon sopasını şimşek gibi hızla savurarak Montague'nun çenesine vurdu. Çenesinden kan akan adam öfkeyle bağırdı, durup alev saçan gözlerle Talon'a baktı, sonra yere bir diş tükürdü.

Ama buna rağmen, Talon şaşkınlıkla adamın durup sırıttığını ve sonra da bağırdığını duydu. "Sen değerli bir rakipsin, Sör Talon. İşimiz bittiği zaman sırt üstü devrilmiş, merhamet dileniyor olacaksın." Sonra öne atılıp hızla yukarıdan, aşağıdan ve her yönden vurmaya başladı. Talon geri çekilmek ve darbeleri olabildiğince savuşturmak zorunda kaldı. Dövüşün sonunun yaklaştığını anlayan kalabalık şimdi deli gibi bağırıyordu.

Talon aniden sırtının bir duvara dayandığını fark etti ve bir anda rakibinin kanlı yüzünü tam karşısında buldu. Adamın savurduğu darbeden kaçmak için hızla başını eğince sopa duvara vurarak yere birkaç parça taş düşürdü. Sonra birden yana kayıp Montague'nun menzilinden çıkarak dizine sertçe vurdu. Montague bir küfür savurarak geriye doğru sendeledi.

Bir eliyle sopasını tutarken diğeriyle dizini ovalıyordu. Talon soluk almasına fırsat vermeden rakibinin yüzüne ve açıkta kalan yerlerine sopasıyla vurmaya başladı.

İçinde küçük bir öfke ateşinin alevlendiğini hissetti ve işini hemen bitirmesi gerektiğini, yoksa kendisinden çok daha iri olan rakibinin onun hakkından geleceğini biliyordu. Montague'nun savunmasını deldi ve onu gerilemeye zorladı. Montague kontrolü eline almaya çalışıyordu ama Talon ona hiç açık vermemeye kararlıydı. Talon hedefi iyi tutturan üç darbe daha indirerek Montague'yu dizlerinin üstüne çöktürdü. İkisi de yorulmuş ve nefes nefese kalmıştı ama kalabalık üstünlüğün şimdi Talon'da olduğunu biliyor ve rakibinin işini bitirmesi için ona bağırıyordu.

Talon bunu yapabileceğini biliyordu ama bir şey onu durdurdu. Montague iyi dövüşmüştü ve kindar bir tavır içinde değildi. Talon adama vurmak yerine durdu ve sopasını elinden bırakarak yere düşürdü. Hâlâ dizlerinin üstüne çökmüş duran sersemlemiş rakibine doğru bir adım atıp elini uzattı.

Montague kan ter içindeki yaralı yüzünü kaldırdı ve önünde duran ele baktı. Herkes susmuştu. Sonra yüzünde çarpık bir gülümsemeyle Talon'un elini tutarken kendi sopasını da bıraktı. Talon onu çekip kaldırdı.

"Artık yoldaş olabilir miyiz, Sör Montague? Onurunu tatmin ettin mi? Ben arkadaş olmak isterim."

Montague yarılmış dudaklarının arasından kan tükürdükten sonra kızarmış gözlerle Talon'a baktı. "Sen iyi bir dövüşçüsün, delikanlı. Daha önce sopayla hiç böyle bir dövüş yapmamıştım. Arkadaş olmalıyız."

Bunu duyan kalabalık alkışlamaya başladı. Gülerek ve tezahürat yaparak iki adamın etrafını sardılar. Rakipler şimdi kollarını birbirlerinin omzuna atmıştı. Talon, koca adam hâlâ ayakta sallandığı için Montague'ya destek olması gerektiğini hissediyordu.

Kalabalık aniden yarıldı ve Sör Martin'in sert yüzü iki adamın karşısında belirdi. Çok kızgın görünüyordu. "Bu eği-

tim zamanı, oyun oynama zamanı değil," dedi yüksek sesle. "Hepiniz hemen işinizin başına dönün. Yaverler, bu adamlar bir kutlama yapar gibiyken, siz neredesiniz?"

Max özür diler gibi bir tavırla öne çıktı. "Efendim, öğrenciler biraz fazla hevesliydiler ve..."

"Ben yüz üstü düştüm, sör," dedi Montague, yüksek sesle.

Sör Martin onun hırpalanmış yüzüne ve kanlı saçlarına baktı. Aptal değildi, neler olduğunu anlamıştı. "Gelecekte dengeni daha iyi korumaya dikkat et, sör. Bizim Sarazenlerle savaşmamız gerekiyor, ondan önce olur olmaz yere düşüp lüzumsuz yere yaralanmamalıyız." Sonra sanki ölçüp biçiyormuş gibi sertçe Talon'a baktı ve topuklarının üstünde dönerek uzaklaştı.

O gittikten sonra herkes sustu. Sonra yavaş yavaş kendi aralarında bu dövüşten ve beklenmedik sonucundan bahsederek uzaklaştılar.

Montague, Talon'a döndü. "Dün seni kışkırtmakla hata ettim, Sör Talon. El sıkışalım mı?"

"Seve seve," dedi Talon ve sıkıca tokalaştılar. Diğer öğrenciler sopayla çalışmalarına tekrar başlamıştı.

Max iki adamın yanına geldi. "Bence siz ikiniz bugünlük yeterince çalıştınız. Gidip temizlenin, buna ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Montague, Talon'a, "Böyle dövüşmeyi nerede öğrendin?" diye sordu.

Talon'un yerine Max yanıt verdi. "O böyle dövüşmeyi Kutsal Topraklar'da öğrendi. Bıçakla dövüşmediğiniz için şanslısın, yoksa işler senin için kötü olurdu, Sör Montague. Talon'un kendisinden çok daha büyük bir adamı öldürmesini izledim. Onun düşmandan ziyade dostun olması çok daha hayrına olur."

"Bunu unutmayacağım, Yaver. Senin Kutsal Topraklar'da yaşadıklarını dinlemek isterim, Talon. Hepimiz bir gün oraya gideceğiz ama orası hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Daha sonra Max, Talon'un yanına geldi. "Kazandığına sevindim, Efendi Talon. Senin üstüne epey yüksek bahse girmiştim." Kesesindeki paraları şıngırdattı. "Montague sana meydan okuduğu zaman diğer yaverler işinin bittiğini düşündü."

Talon güldü. "Utanmalısın, Max. Tapınak Şövalyelerinin kumar oynaması yasak değil mi?"

Max sırıttı. "Bazen kaçırılmayacak fırsatlar oluyor. Sen bir şövalye olarak daha yüksek standartlara bağlı kalmalısın, öte yandan mütevazı bir hizmetkâr olan ben paramı istediğim gibi kazanabilirim."

Talon güldü. Max'in paraya ihtiyacı olmadığını gayet iyi biliyordu. Eğer olsaydı Talon'a getirdiği altınlar çoktan kaybolmuş olurdu. Vücudu savaş yaralarıyla dolu olan bu yavere karşı sevgisi büyüdü.

At sırtında veya yerde, sonu gelmeyen talimler gün be gün devam etti. Talon zaman içinde at sırtındaki taktikleri iyice anladı. Birkaç hafta sonra acemiler hep birlikte tek bir düzgün sıra halinde geniş araziyi boydan boya geçmeyi başardılar. Uzun, düz bir sıra halinde ilerleyen iri atların toynaklarının çıkardığı gümbürtü ve adamların "*Dius Lo Volte*!" diye attığı savaş çığlıkları kanlarını kaynatmaya ve hepsinin içini bir yenilmezlik duygusuyla doldurmaya yetmişti.

Yaverler ve yaşlı şövalyeler Tapınak Şövalyelerinin bu şekilde saldırmasının genellikle düşman ordusunu yardığını ve sonra tek yapılması gerekenin savaş alanından kaçan düşmanın işini bitirmek olduğunu söylediler. Düzgün bir sıra oluşturdukları ve her şövalye sağ taraftaki arkadaşının kalkanıyla korunduğu sürece durdurulmalarının neredeyse imkânsız olduğunu açıkladılar. Ancak çok cesur veya aptal bir Sarazen ordusu altlarında atlarına tepeden bakan iri atlar olan Tapınak Şövalyelerinin saldırısına karşı koyardı.

Talon'un Kutsal Topraklar'da yaşamış olduğunu herkes öğrenmişti ve birçok kişi yanına gelip ondan oraları anlatmasını istiyordu. Frenk Krallığı'na gelmeden hemen öncesine kadar Filistin'deki Tapınak Şövalyeleriyle ilişkisi olmadığından onlar hakkında anlatacak hemen hiçbir şeyi olmaması Talon'u bazen sıkıntıya sokuyordu. O da Max'i işaret ediyor ve gelecekteki hayatları hakkında soru sormaları gereken kişinin aslında o olduğunu söylüyordu.

Düşmanı daha iyi tanımak isteyen başkan Sör Greves insanlar ve kültürler hakkında konuşmak için Talon'u çağırdı. Max, Talon'a Mas-Dieu'nun başkanının bu hareketinin onu etkilediğini söyledi; böyle üst mevkideki bir tarikat şövalyesinin karşı tarafın alışkanlıklarıyla ilgilenmesi nadiren görülürdü.

"Geçmişte Kutsal Topraklar'da en üst kademedeki birkaç kişi bizi çok kötü yönetti, Talon."

"Nasıl yani?"

"Kendilerinin ve adamlarının yenilmez olduğunu düşünen bu adamlar kibirleriyle Tanrı'yı kızdırdıkları için perişan oldular. Yenilmez olduklarını ispatlamaya çalışırken, binlerce düşman askerine sadece birkaç yüz şövalyeyle saldırarak öldüler."

"Bu çok aptalca. Türkler korkak değildir ve bazıları çok büyük savaşçıdır."

"Bunu biliyorum ama onlar bu insanlar hakkında pek az şey biliyordu ve düşmanın mücadele azmini de hiç kale almıyorlardı. Onun için kalabalık Sarazen orduları tarafından yutularak ortadan kaldırıldılar. Düşmanın mızraklarının ucuna takılan başları Bağdat'ta ve Şam'da dolaştırılarak sergilendi."

Talon bu konuları Max'le sık sık konuşuyordu. Max, Philip'le birlikte Kudüs Krallığı'nda yıllarca savaşmıştı ve o kibirli delifişeklerin emrinde olmadığı için kendini şanslı addediyordu.

Başını iki yana salladı. "Bizler Hristiyan ülkelerin kutsal savaşçılarıyız, Talon. Ama korkarım sadece insanız ve pek iyi yönetilmiyoruz. Sarazenler sayıları azken pek bir işe yaramazlar ama kalabalık ordular halindeyken çok zorludurlar. Aynı zamanda kayıplarını bizden daha hızlı takviye etme yeteneğine de sahipler."

Talon Filistin'in doğusundaki büyük şehirleri, uçsuz bucaksız toprakları ve eğer bir araya getirilirlerse tek bir sancağın altında birleşebilen kalabalık Müslüman topluluklarını hatırladı. Max'in haklı olduğunu biliyordu ve bunun asla olmaması için dua etti, aksi halde Filistin kaybedilirdi.

Günler eğitim ve talimlerle yeknesak bir şekilde geçiyordu, öyle ki Talon'la arkadaşları artık hızla toplanıp düz bir sıra halinde ilerleyebiliyorlardı. Sonra bağırarak saldırmaları emrediliyor

ve beyaza bürünmüş arazide ilerleyerek ta uzakta karşılarına dizilmiş olan samandan şekilleri parçalıyorlardı.

Talon baraka gibi odalarda pek çok bedenin ısıttığı boğucu havaya ve yıkanmayan insanların pis kokusuna alışmıştı. Alçak tavanlı, geceleri rutubet sızan kemerleri olan taş bir hücrede, ince battaniyelerin altında, on iki adamla birlikte uyuyordu. Gece boyunca odanın ortasında bir mum yanıyor, bütün yataklara donuk bir ışık yayıyordu. Ona bunun adamların geceleri günah işlemelerini engellemek için konulduğu söylenmişti.

Akadaşlarıyla şafakta kalkıp aceleyle giyinmeye, rüzgârlı avluyu geçip sabahın loş ışığında dua etmeye gitmeye alışmıştı. Kovadaki buzu kırıp yüzüne biraz su serpiyordu. Sıcak bir banyo burnunda tütüyordu ama onun bu haliyle eğlenen Max Mass Dieu'da ona böyle bir lüksün bahşedilemeyeceğini, onun için bir süre pis kalmaya alışmasının daha iyi olacağını söyledi.

"Eğitimin bitmesine az kaldı, Efendi Talon, sonra Kutsal Topraklar'a giden bir gemiye bineceğiz."

"Çok geç kalmasak iyi olur, yoksa fırtınalar başlayınca hiçbir gemi yola çıkamaz."

"Haklısın. Bu hafta içinde yelken açmaya hazırlanan bir Tapınak filosu topladıklarını duydum. Bunlar bu yıl buradan kalkacak son gemiler olacak."

"Bunu nereden duydun?"

Max bir parmağını burnunun yanına koydu. "Biz yaverler de bir şeyler öğreniriz, sör. Siz büyük bir Tapınak Şövalyesi olmak için eğitilirken bizler de dedikodulara kulak veriyor ve olan bitenleri konuşuyoruz."

Talon kimsenin şahsını değil de sistemi hedef alan bu hafif iğnelemeye güldü. "Öyleyse gemiye binmeye az mı kaldı?"

"Bu Sör Martin'e ve diğer görevlilere bağlı, Efendi Talon."

* * *

Üç gün sonra bulutlu bir öğleden sonra öğrenciler eğitim arazisindeyken Max atına atlayarak peşinde Cabbar'la birlikte hızla oraya gitti. Üstünde yolculuk kıyafetleri vardı ve Cabbar'ın boş

eyerinin üstünden çantalar sarkıyordu. Max acele ediyordu. Başyaverin yanına gitti ve eyerinin üstünden eğilerek, kimsenin duyamayacağı bir sesle bir şeyler söyledi.

Yaver başını salladı ve Max, Talon'a doğru ilerledi. Gergin görünüyordu. "Attan in, Talon. Hemen gitmemiz gerekiyor." Ayrıntıya girmedi.

Şaşıran Talon iri savaş atının üstünden eğildi. "Ne oldu, Max?" diye sordu alçak sesle.

Max aceleyle, "Hemen gitmeliyiz," dedi. "Yolda anlatırım, Efendi Talon."

Talon, Montague'ya dönüp dizginlerini fırlatarak, "Benim gitmem gerekiyor, Montague, Tanrı seninle olsun," dedi.

Yeni arkadaşlarıyla vedalaşacak zamanı bile yoktu. Dönüp şaşkın yüzlerine baktı ve uzaklaşırken elini kaldırdı ama yaverler bağırarak emir verince geri kalanlar dönüp arazinin diğer ucuna doğru ilerlediler.

Talon neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu ama Max söylemeye hazır oluncaya kadar beklemeye karar verdi. Tapınak Şövalyelerinin kalesinden birkaç kilometre uzaklaştıktan sonra Max eyerinin üstünde ona döndü. "Tapınak Şövalyelerinin başkanına senin aranan bir adam olduğun haberi ulaşmış, Talon. Bunu haberci gittikten birkaç dakika sonra öğrendim. Sonra başkan beni çalışma odasına çağırıp seni buradan olabildiğince çabuk uzaklaştırmamı ve eğer limana ulaşabilirsek bir gemiye binmemizi söyledi."

"Burada olduğumu kim bilebilir?" diye sordu Talon.

"Kilisenin de tıpkı bizim gibi pek çok kulağı ve casusu var. Sanırım Sör Greves sıkıntılı bir durum yaşanmadan seni göndermeye karar verdi. Papa'nın doğrudan koruması altında olsak da büyücülük konusunda rahipler ve piskoposlarla gereksiz çatışmalara girmek iyi bir fikir değil. Hazırlık yaparken Sör Martin'den yardım bile aldım. Adamın sana kanı ısınmış gibi görünüyor."

Talon başıyla onayladı. Tapınak Şövalyeleri kardeşliği tarafından korunduğunu anlıyordu ama onlar bile büyücülük ve sapkınlık gibi ciddi bir suçlama konusunda kiliseyle ters düşmek

istemiyordu. Talon içini çekti. "Öyleyse yine denize açılacağız. Bir kez daha bir kaçak olarak gemiye bineceğim ama umarım bu sefer zincire vurulmam."

Aniden Max eyerinde dönerek susması için elini kaldırdı. Uzaktan gelen toynak sesleri duydular ve kaçmalarına fırsat kalmadan Sör Montague ile iki arkadaşlarının daha hızla onlara doğru geldiğini gördüler. Montague, Talon'un savaş atını dizginlerinden tutmuş, peşinden getiriyordu.

İki adamın yanına geldiklerinde Montague atının dizginlerini sertçe çekti. "Talon, atını unuttun," dedi, sırıtarak. "Arkamızdan sekiz adam geliyor. Senin gittiğinin kokusunu almışlar. Yardım etmeye geldik."

"Montague, Gerard, Jeffrey, hepiniz aklınızı kaçırmışsınız. Sör Martin ne der?" diye sordu Talon.

"Sör Martin'in canı cehenneme, bir güruh kötü adamın arkadaşlarımızı kovalamasına izin veremeyiz." dedi Montague.

"Ama siz..." Talon devam edemedi.

Max yolda başkalarının yaklaştığını duymuştu. "Bunun için zaman yok, beyler. Peşimizdeler, çok hızlı olmalıyız, yoksa gemileri yakalayamayız. Çabuk olun! Tapınak gemilerinin yola çıkmaya hazırlandığı Aigues Mortes'e gidiyoruz."

Bütün gün ve akşam boyunca son sürat Aigues Mortes'e doğru yol aldılar. Talon Cabbar'ı rahatlatmak için at değiştirdi. Max'in altında da kolay yorulmayan, güçlü bir at vardı. Şimdi onlara katılan diğer üç şövalyenin atları da iri ve iyiydi. Yolda hepsi ciddi ve sessizdi. Talon'la Max yine kendilerini av gibi hissediyor ve tedirgin bir şekilde arkalarına bakıp duruyorlardı.

Çok geçmeden peşlerindekilerden kurtulamayacaklarını anladılar.

"Arkamızdakiler kaç kişi demiştin, Montague?" diye sordu Talon.

"Sekiz silahlı adam saydım, bir de liderleri gibi görünen bir başkası vardı."

"Max, biz beş kişiyiz ve hepimiz silahlıyız ama şehre onlardan önce varamayacağız."

"Yani işlerini şimdi mi bitirmeliyiz?" diye sordu Montague. Sakalının altındaki yüzü heyecandan kızarmıştı.

"O zaman onları şaşırtmalıyız ama bunun için zamanımız yok," dedi Max.

Eski bir Roma yolunda ilerliyorlardı ama yol harap haldeydi, kocaman yassı taşlar kırılmıştı ve iki tarafta uzanan fındık ve akasya ağaçları yola çok yakındı.

"Şuradaki karanlık alanı görüyor musunuz?" diye sordu Jeffrey. Yolun, iki tarafı sık çalılarla kaplı daralan bir bölgesini gösteriyordu.

Kimsenin geçip gitmesinden veya arkalarından yaklaşmasından korkmadan düşmanla orada yüzleşebilirlerdi. Dörtnala o dar bölgeye doğru ilerleyip peşlerindekileri karşılamak üzere atlarını çevirdiler.

Çok beklemeleri gerekmedi. Atlılar yüz metre kadar uzakta görünmeden önce toynak sesleri ve gemlerle metallerin şıngırtısı onları uyardı.

"Olduğunuz yerde kalın," diye bağırdı Montague. Miğferini alnının üstüne indirmiş olan adam elinde hazır tuttuğu mızrağıyla yüksek atının üstünde devasa ve pek tehditkâr görünüyordu.

Talon peşlerindekilerin ne atlarının ne de silahlarının Tapınak Şövalyelerininki kadar iyi olmadığını hemen anladı. "Onlara tıpkı bizi eğittikleri gibi saldırabiliriz, hemen dağılırlar."

Arkadaşları gülerek onayladılar.

"Galiba aldığınız eğitimi uygulamaya koyma zamanı geldi, beyler," diye mırıldandı Max.

Tapınak Şövalyeleri hızla kısa ve sağlam bir sıra oluşturdular; diz dizeydiler, kalkanlarını kaldırmışlardı ve mızrakları aşağıdaydı.

Yaklaşan grubun lideri gibi görünen bir adam öne çıkarak bağırdı. "Aranızda Talon de Gilles isminde bir suçlu var. Onu bize verirseniz size zarar vermeyiz. Biz sadece onu istiyoruz."

"Hangi yetkiyle onu tutuklamak istiyorsunuz?" diye bağırdı Gerard.

"Albi Kilisesi'nin yetkisiyle. O bir sapkın ve bu şehirde yargılanması gerek."

Talon'un arkadaşlarından şaşkın homurtular yükseldi. "Doğru mu, Talon? Bu gerçekten ciddi bir suçlama."

"Doğru değil, beyler. Ben oradaydım. Yoldaşım ve gerçek bir Tapınak Şövalyesi olan Talon'un amcası Sör Philip, Talon'un babasının mülkünü çalmak isteyen Albi Piskoposu'nun açgözlülüğü yüzünden öldürüldü," dedi Max, heyecanla.

"Hiçbirimiz aziz değiliz," diye homurdandı Montague. "Talon, Max, bizler sizin can dostunuzuz ama buradaki işimiz bittikten sonra bize bu meseleyi anlatmalısınız."

"Bir Tapınak Şövalyesi öldürmüşler," dedi Gerard, usulca. "Talon'u neden onlara teslim etmemiz gerektiğini anlamıyorum."

Diğerleri de mırıldanarak onu onayladılar. Gerilim artıyordu.

Nihayet, biraz eğitimli gibi görünen Gerard bağırdı. "Yetki alanınızın dışındasınız. Arkadaşımızı terk etmeyeceğiz."

"O zaman siz de bu suçun iştirakçisi olur ve ona göre cezalandırılırsınız. Onu teslim edin, yoksa zorla alırız," diye bağırdı aynı adam.

"Galiba konuşma bitti, dostlarım," dedi Montague, Talon'a bakarak. "Kaybedecek zamanımız yok."

Üzengilerinin üstünde doğrularak ilerideki adamlara bağırdı. "Bizi bırakıp geri dönün, bu kavgayı kazanamazsınız."

Alaycı kahkahalar duyuldu ve öndeki adamlar kalkanlarını kaldırarak dövüşmeye hazırlandılar.

Liderliği eline alan Montague bağırdı. "Hazırlanmalarına fırsat vermeden saldırın, dostlarım." Atının bir tarafını mahmuzladı ve küçük grubu dörtnala düşmanın üstüne sürdü. Dört adam sanki dizlerinden birbirlerine kenetlenmişler gibi tek sıra halinde dörtnala karşılarındaki gruba doğru ilerlerken öğretildiği gibi "*Deus Lo Volte*!" diye bağırdılar.

Saldırı o kadar aniydi ki Tapınak Şövalyeleri rakiplerine duvar gibi bindirdiler. Mızrakların her biri birinin göğsüne veya kalkanına isabet ederek adamları atlarından düşürüp gürültüyle yere çarptı. Talon karşısındaki adamın mızrağının kalkanını

parçaladığını hissetti ama kendi mızrağı adamın göğsündeki hedefini bulmuştu.

Tapınak Şövalyeleri işi bitirmişti. Sonra tek bir vücut halinde geri dönerek önlerinde karman çorman bir yığın halinde yatan insanlarla atlara baktılar. Yerde yatan adamlardan çığlıklar ve iniltiler yükseliyor, kendi kanı içinde yatan bir atın çığlığı hepsini bastırıyordu.

"Bir daha saldırırsak işleri biter," diye bağırdı Jeffrey.

Dört adam mızraklarını ileri çevirdi ve yine aynı sözleri bağırarak bir kez daha şaşkın düşmanlarının üstüne sürdü.

Talon saldırırlarken adamlardan üçünün yerde olduğunu, bir diğerinin elleriyle dizlerinin üstünde sürünmeye çalıştığını gördü. Geri kalan dördü kendini toplamaya çalışıyordu. Kendilerini savunma şansları yoktu. Tapınak Şövalyelerinin oluşturduğu duvar ayaktaki adamlara çarparak hepsini yere serdi. Atlar ve adamlar karman çorman bir yığın halinde yola ve yol kenarındaki çimenlerin üstüne düştüler.

"İşleri bitti," diye bağırdı Montague.

"Hemen gitmeliyiz," diye seslendi, o zamana kadar hiç konuşmamış olan Talon.

"Yarın akşam yakalamamız gereken bir gemi var."

Dörtnala Cabbar'ı tutmakta olan Max'in yanına gittiler.

Ertesi gece geç bir vakitte yorgun ve aç bir halde Aigues Mortes'e ulaştılar. Liman şehrinin kapısında kimlikleri soruldu ama nöbetçiler kıyafetlerini görünce başka bir şey sormadan geçmelerine izin verdiler. Limana giden dar sokaklarda sessizce ilerlediler ve etrafı surlarla çevrili şehrin deniz tarafındaki kapısından geçerek tahta iskeleye çıktılar.

Talon büyük rıhtımdan gelen deniz kokusuyla karışık pis kokuları alabiliyordu. Geç bir vakit olmasına rağmen rıhtım faaliyet içindeydi. Ahşap tekneler liman havuzunun çalkantılı suları içindeki kazıklara gürültüyle vururken kerestelerin gıcırtısı duyuluyordu. Hava kapalı ve soğuktu ve deniz tarafından sert bir rüzgâr esiyordu.

Talon ileride, çoğu denize iyice gömüldüğü için yükünü aldığı belli olan gemilerin karartısını görebiliyordu; sanki yola

çıkmak için bir işaret bekliyor gibilerdi. Gemiler hem birbirlerine hem de iskeleye bağlanmıştı.

Rıhtımda ağır çuvallar taşıyan birçok adam vardı. İskelenin karşısındaki duvara düzenli aralıklarla asılmış olan meşaleler işçilerin çıplak terli sırtlarına ve onları denetleyen askerlerin zincir zırhlarına meşum bir ışık yayıyordu. İnsanlar gemilere tahıl çuvalları ve başka erzaklar taşımakla meşguldü.

Max durdu ve atından indi. Dizginlerini Talon'a fırlattı. "Burada bekleyin, beyler. Ben görevliyi bulacağım." Rıhtımın yanında toplanmış bir grup adamın yanına yanaştı ve ortalıkta dolanan karartıların arasında görünmez oldu.

Talon ve diğerleri sabırla atlarının üstünde bir saat kadar beklediler. Talon Albi'deki annesiyle babasını düşünmeye başladı. Aç gözlü pederin gönderdiği avcıların elinden kurtulup kurtulmadıklarını merak etti. Titredi, eğer Max ve Galliler olmasaydı hapse atılıp yakılacaktı. Böyle olmasını istememişti ama artık geri dönüş yoktu. Altınlar babasının kaleyi yeniden yapmasına ve kendini bölgede varlıklı bir şövalye olarak kabul ettirmesine yeterdi. Kardeşi de orayı miras alacak ve gayet iyi idare edecekti, bundan kuşkusu yoktu.

O bu düşüncelerin içinde kaybolmuşken Max yanlarına geldi. Atlarının üstünde bekleyen arkadaşlarına baktı. "Bir gemi var, beyler ama acele etmeliyiz. Demir almak üzereler ve bizim atları bindirmemiz gerekiyor." Öne geçip aceleyle rıhtıma giden yoldan inip iskele boyunca ilerlemeye başladı. Her tarafa etrafı aydınlatmak için meşaleler asılmıştı.

İskeledeki kazıklara bağlanmış bir geminin üstünden biri onlara seslendi. "Hey, siz atlılar, acele edin, yoksa sizi almadan açılırız. Yakalamamız gereken bir gelgit var ve bizi beklemez."

Talon hemen atından inip tedirginleşen Cabbar'ı rıhtımın kenarında duran bir adama doğru yöneltti.

"Gemiye binecek olan Tapınak Şövalyeleri siz misiniz?" diye sordu adam, huysuz bir tavırla.

"Evet," dedi Max kısaca.

Adam dönüp bağırarak birkaç emir verince güvertenin üstünde kıpırdanmalar oldu. "Bu atları yarım saat içinde yük-

leyin, yoksa kırbacımı sırtınıza yersiniz," diye bağırdı adam. Talon'la arkadaşlarına döndü. "Hayvanların üstünden eyerlerinizi ve eşyalarınızı alın ve onları adamlara verip gemiye binin. Siz karışmayın; biz bu işi bin defa yaptık ve sizin lanet yardımınıza ihtiyacımız yok."

Kaba saba adamlar Talon'la diğerlerinin atlarını alıp dikkatle geminin güvertesine dayanmış kaygan iskele köprüsünden geçirdiler. Bu büyük bir gemiydi, Talon'un Kutsal Topraklar'dan geldiği gemiden çok daha büyüktü. Daha sonra geminin arka tarafında dar bir üst güverteye götürülerek eşyalarını orada gösterdikleri bir köşeye koyabilecekleri söylendi. Yola çıktıkları zaman ot döşekler verilecekti. Eşyaları bir tarafa yığdılar ve güverteye geri dönerek usta denizcilerin mutsuz hayvanları geminin ambarına götürmesini izlediler.

Geminin arka tarafındaki kısa bir merdivenden daha küçük bir güverteye çıktılar; orada iskelenin üstünden karanlık şehri görebiliyorlardı. Talon kendilerininkiyle aynı büyüklükte on kadar geminin biraz uzakta bu gelgit nehrinde demirlemiş beklediklerini gördü. Kutsal Topraklar'daki Tapınak Şövalyelerine giden malzeme ve erzaklarla yüklenmiş gemiler suya iyice gömülmüş halde yelken açmaya hazır görünüyorlardı.

Son at da bindirildikten sonra gemi hareket etti. Uzun küreklerle geminin ana limandaki diğer gemilere katılmak üzere açılmasına yardım ederlerken Talon iskeleye doğru inen yolda dörtnala ilerleyen atlılar gördü. Adamlar atlarından indi ve Talon rıhtımdan gelen bağırtılar duydu.

Adamlar kollarını sallayarak limanın ortasındaki gemileri işaret ettiler. Kimse onlara bilgi veremediği için peşlerindekiler hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Gemileri şimdi liman havuzundaki diğer gemilerin arasındaydı. Görülmediklerinden emin olan Talon'la yeni arkadaşları alt güverteden kıyıda olanları izliyordu.

Montague, Talon'a döndü. "Yolda işlerini bitirmeliydik."

"Belki haklısın ama şimdi pek bir şey yapabileceklerini sanmıyorum. Kutsal Topraklar'a giden bir gemide güvendeyiz."

"Haklısın, Efendi Talon," dedi Max. "Bu gemilerin hepsi Tapınak Şövalyelerinin filosu. Bunları aramak için Kapa'dan izin almaları gerekir. Bu gemiler hem kalabalıktır hem de iyi silahlanmıştır. Hiçbir korsan bize saldırmaya cesaret edemez. Güvenli bir yolculuk yapacağız."

Hepsi de çok yorgundu, onun için en alt güvertedeki atlarını kontrol ettikten sonra aşağı indiler ve kıç güvertesindeki halatların ve çuvalların arasına olabildiğince rahat bir şekilde uzandılar. Talon yatar yatmaz uykuya daldı ve ancak geminin hareket ettiğini hissettiği zaman uyandı.

Güverteye geri döndü ve şafağın şehrin surlarını aydınlattığını gördü. Gemi sessizce demir almış ve sabah gelgitiyle birlikte harekete geçen diğer gemilerin peşinden ilerlemeye başlamıştı. Büyük geminin geniş, değirmi pruvası onları geniş ve sığ nehir ağzına doğru götüren gelgit sularına batıp çıkıyordu.

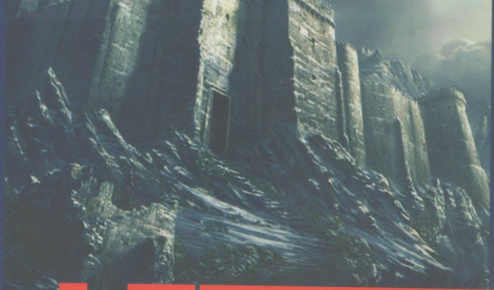
Muflonlu ceketini giydiğine memnun olan Talon kıç güvertesinde durmuş, uzaklaşmakta olan kıyıya bakarken pelerinine iyice sarındı. Uzakta kaybolmakta olan şehir dümdüz uzanan bu uçsuz bucaksız sulak arazide tek başına duruyor gibiydi. Soğuk ve ıslak şafak vaktinde dünya renksiz ve gri görünüyordu. Gemilerin arkasında süzülen martılar bir iki kırıntı atılmasını bekleyerek çığlıklar atıyordu.

Talon başını kaldırdı ve arkadan gelen rüzgârda iyice kabarmış yelkenlere ve gıcırdayarak gerilen halatlara baktı. Aşağıdaki güvertede palamar bağlamakla uğraşan adamlar sabahın ilerleyen saatlerinde başlayacak olan soluğanları karşılamaya hazırlanıyorlardı. Kuzeyden sert bir rüzgâr esiyordu. Talon titredi.

Max güverteye çıktı. Gözlerini ovalarken Talon'u görerek gülümsedi. "Kutsal Topraklar'a geri dönüyoruz, Efendi Talon. Memnun musun?"

"Birçok nedenle bu ülkeden ayrıldığıma üzülüyorum, Max. Burası babamın babasının memleketi ve ailemi çok özleyeceğim. Ama yine de... Nihayet eve döndüğümü hissediyorum."

-İKİNCİ KİTABIN SONU-

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

JAMES BOSCHERT

ALAMUT FEDAİSİ

Elburz Dağları'nın Doruklarında Seyduna Hasan Sabbah'ın Fedai Yetiştirdiği Bir Kale Vardır: Adı Alamut'tur Yani "Kartal Yuvası."

"Beni iyi eğittiler ve ancak bir av gezisinde bir aslanın tuzağına düşünce hayatım değişti. Yaralanmıştım ve Han'ın bahçesinde iyileşmeye çalışırken Ravan'la karşılaştık. Sanki bir peri masalından çıkmış gibiydi. O kadar güzeldi ki, anne! Ona âşık oldum, daha sonra o da bana âşık oldu. Birlikte büyüdük ve sonra Alamut'a gittik. Orası dağların derinliklerinde zapt edilemez bir yerdir. Alamut, 'Kartal Yuvası' anlamına geliyor. Derin bir vadiye bakan yüksek bir kayanın üstüne tünemiştir. Bir fedai oldum, kardeşim Rıza da öyle. Biz sahip oldukları en iyi fedailerdendik. Bundan gurur duyuyorum."

ISBN 978-605-5290-05-4

